

paul sussman

labirintul
lui Osiris

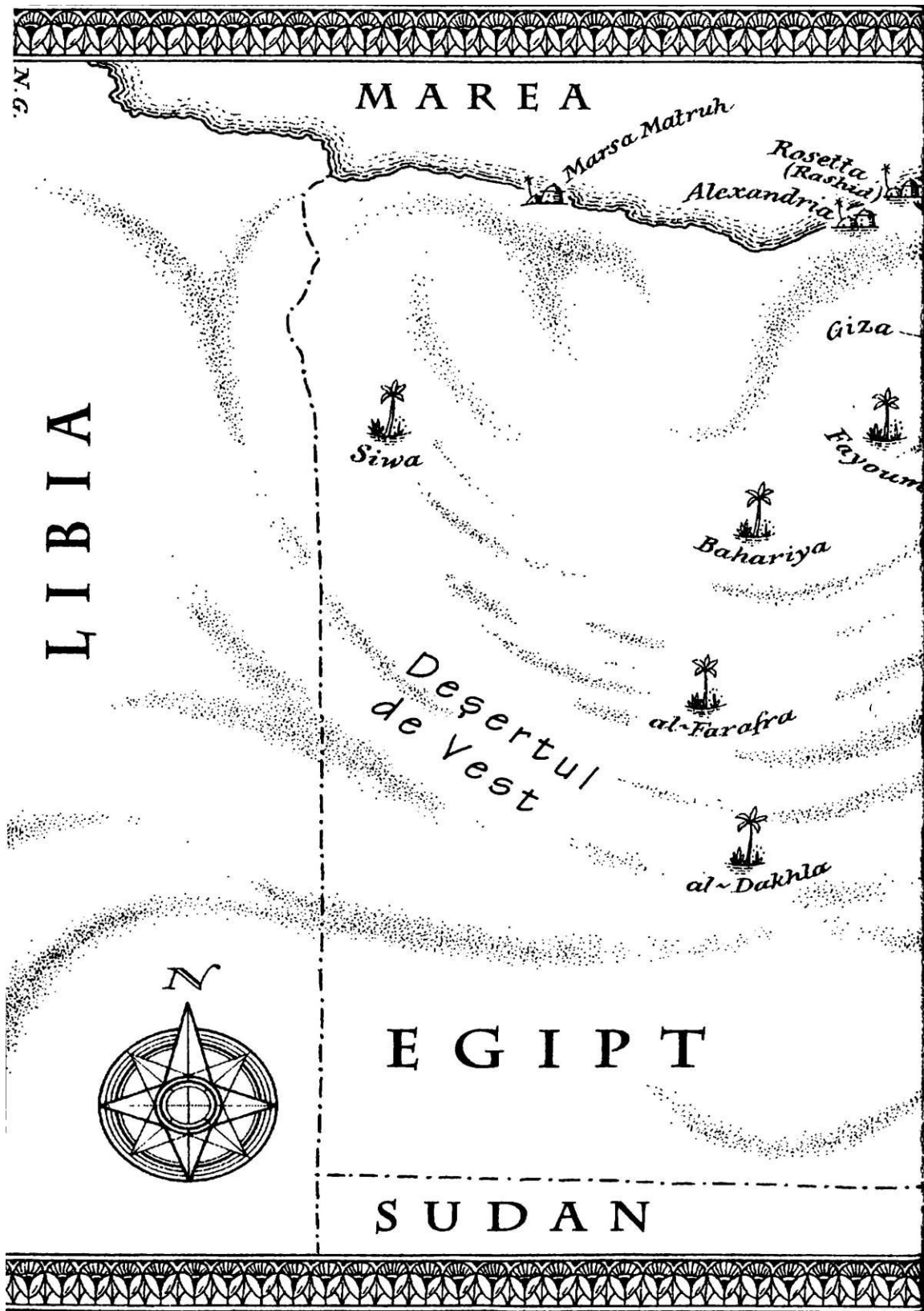
PAUL SUSSMAN

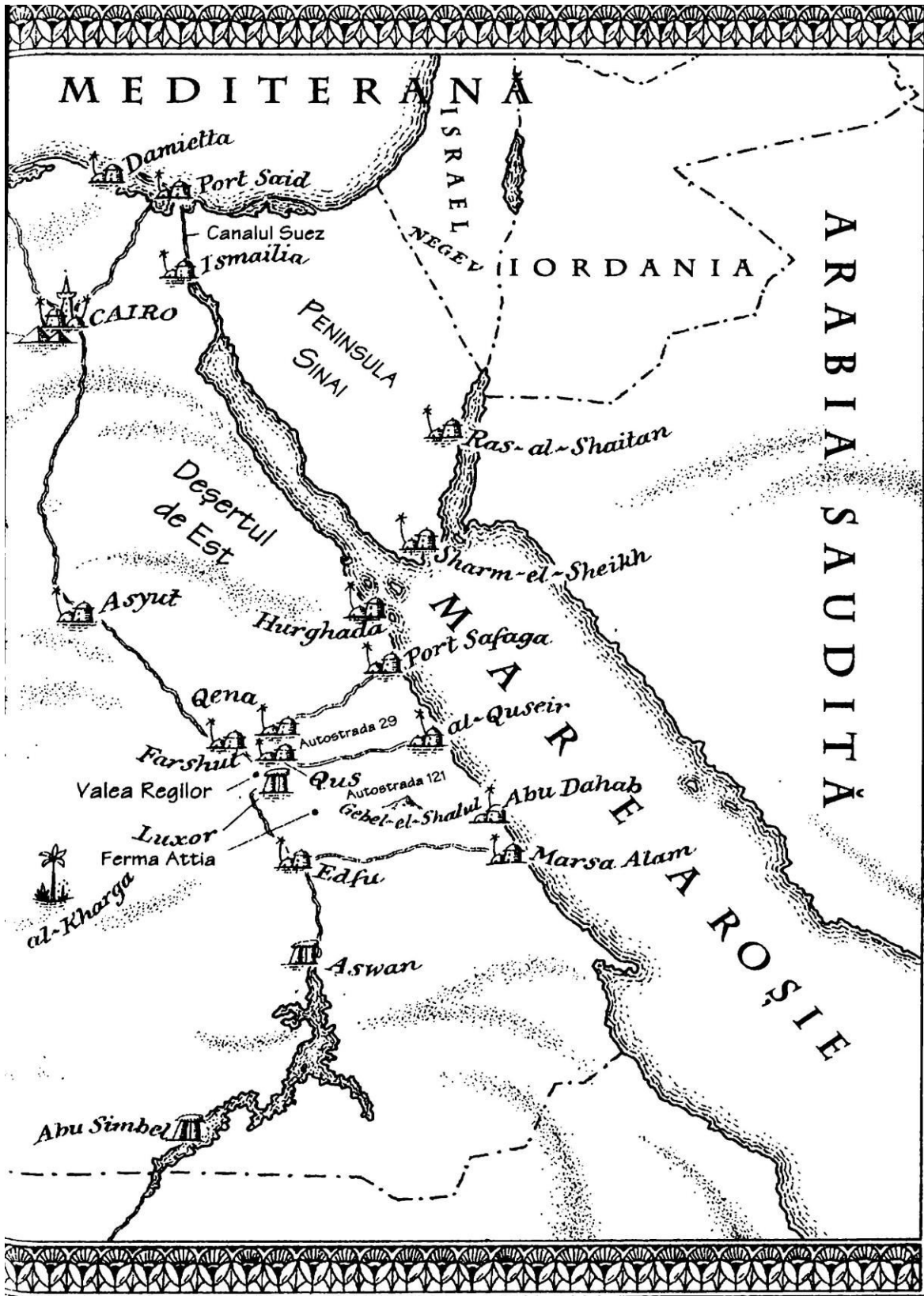
Labirintul lui Osiris

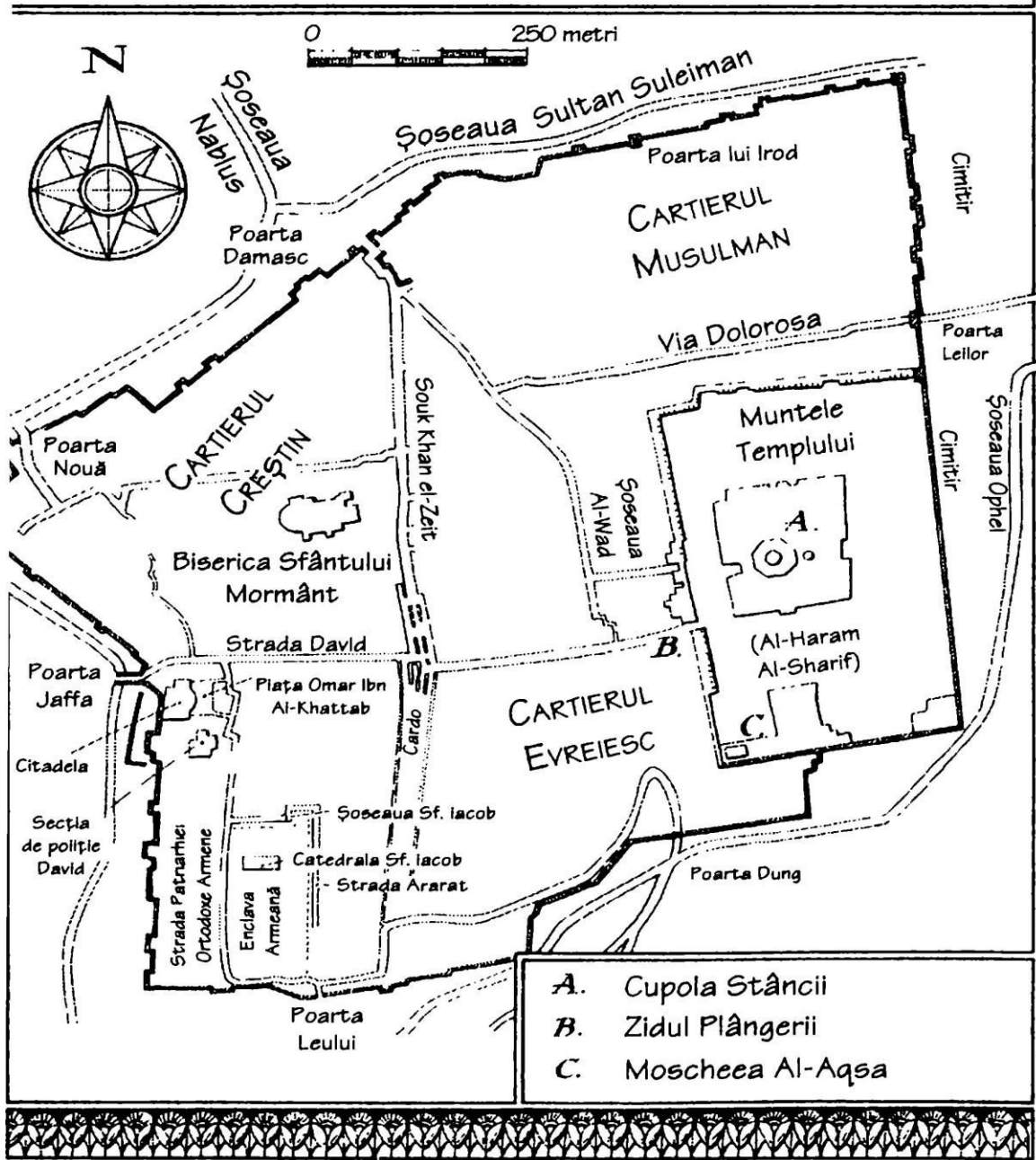
The Labyrinth of Osiris, 2012
Colecția personală GI

ORĂȘUL VECHI IERUSALIM

PROLOG

LUXOR, EGIPT: MALUL DE VEST AL NILULUI, 1931

Dacă băiatul nu s-ar fi hotărât să pescuiască în alt loc în acea seară, n-ar fi auzit-o pe fata oarbă din satul învecinat și nici n-ar fi văzut monstrul care o atacase.

De obicei pescuia într-un golf micuț, ascuns de niște tulpini gigantice de stuf, în aval față de locul unde acosta feribotul de pe Nil. În acea seară însă, la îndemnul vărului său Mehmet, care se jura că văzuse niște bancuri uriașe de pești *bulti* plutind leneș în apa puțin adâncă, băiatul se aventură în amonte, dincolo de câmpurile de trestie din Ba'irat, până când descoperi o fâșie îngustă de nisip aproape ascunsă de un pâlc des de palmieri *doum*. Abia ajunsese la locul ce promitea prada mult așteptată, că își și aruncă undița, însă cârligul nici nu apucă să despice suprafața apei când băiatul auzi o voce de fată. Cuvintele, aproape șoptite, se auziră limpede:

— *La, minfadiak!* Nu, te rog!

Băiatul își ridică privirea, ascultând cu atenție, iar firul undiței se pierdu, luat fiind de curent.

— Nu, te rog, se auzi aceeași voce. Mi-e frică.

Apoi se auzi un hohot de râs. Era vocea unui bărbat.

Băiatul lăsă undița din mână și se cățără pe fâșia de nisip și pământ care avea rolul de a stăvili cursul râului, iar apoi, curios fiind, o luă la pas și se strecură printre palmieri. Era întuneric aici; evantaietele uriașe de frunze filtrau lumina lunii, iar trunchiurile erau învăluite de umbre. Vocile se auziseră din nou, din cealaltă parte, așa că băiatul se îndreptă într-acolo. Pășea cu grijă pe o cărare îngustă, prăfuită, atent fiind să nu facă nici un zgomot și să nu deranjeze viperele cu corn care își făcuseră cuib în iarbă. Mușcătura lor putea ucide.

— Nu! se auzi din nou vocea fetei. În numele Domnului, te implor!

Bărbatul râse din nou. Era un râs crud, răutăcios.

Băiatul se aplecă și culese de jos o piatră, gata să se apere dacă ar fi fost nevoie, apoi își reluă cercetarea locului. Poteca șerpua prin mijlocul palmierilor, apoi cotea înapoi către malul râului. Nilul curgea undeva la stânga, ca o fâșie de mercur care se unduia dincolo de trunchiurile de

palmier, dar nu se zărea nici urmă de fată sau de agresor. Abia când ajunse la marginea palmierilor, băiatul reuși să vadă în sfârșit ce se întâmpla.

În față era un drum larg, venind dinspre câmpurile de trestie și continuând înspre malul Nilului. Pe drum era oprită o motocicletă, iar dincolo de ea, în lumina argintie a lunii, se vedeau două siluete. Una dintre ele era masivă și stătea în genunchi, cu spatele întors către băiat. Purta haine europene – pantaloni, cizme și o geacă de piele murdară de praf, deși noaptea era călduroasă – și țintuia la pământ o a doua siluetă, mult mai firavă, într-o *djellaba suda*. Fata nu părea să se zbată, ci stătea nemișcată, parcă ar fi fost înghețată. Fața îi era ascunsă de silueta bărbatului.

— Te rog, gemu fata. Te rog, nu-mi face rău.

Băiatul ar fi țipat, însă frica îl țintui în loc. Se furișă mai în față, ascuns după o tufă de laur. În mână ținea încă strâns piatra pe care o găsisese. Din noul ascunziș putea vedea mai bine. O recunoscuse pe fată: Iman el-Badri, oarba din Shaykh Abd al-Qurna. Cu toții râdeau de ea fiindcă, în loc să-și ducă la îndeplinire îndatoririle de fată – să spele, să curețe și să gătească – își pierdea timpul în vechile temple, lovind pietrele cu bastonul sau urmărind cu degetele picturile în basorelief de pe pereți. Lumea spunea că le putea înțelege sensul doar pipăindu-le și o poreclise în bătaie de joc Iman-proasta sau Iman-vrăjitoarea. Acum, urmărind de la adăpostul frunzelor de laur cum bărbatul o atingea, băiatului îi părea rău că o luase în răs, chiar dacă și alții, inclusiv frații ei, făcuseră același lucru.

— Mi-e frică, repetă fata. Te rog, nu-mi face rău.

— Atunci fă ce-ți spun, micuțo.

Erau primele cuvinte pe care bărbatul le rostise, sau cel puțin primele auzite de băiat. Vocea lui era joasă, guturală, iar limba arabă pe care o vorbea avea un accent deosebit. Râse în timp ce îi scotea fetei șalul, apoi își trecu mâinile prin părul ei. Fata începu să plângă cu sughițuri.

Băiatul era îngrozit, dar simțea totuși că trebuie să facă ceva. Calculă distanța dintre el și cei doi, apoi își trase brațul, gata să arunce piatra în capul agresorului.

Înainte să apuce însă, bărbatul se ridică brusc în picioare și se întoarse cu fața luminată de razele lunii.

Băiatul scoase un geamăt. Bărbatul avea chip de strigoi, cu două găuri negre în loc de ochi. Nasul lipsea, la fel și buzele. Dinții arătării erau disproportionat de mari, albi și strălucitori, ca ai unei fiare. Pielea sa era palidă și transparentă, iar obrajii trași, ca și când s-ar fi dat singuri

înapoi, îngroziți de imaginea din care erau nevoiți să facă parte.

Lumea din sat vorbea de acești monștri: *hawaga*, străini care lucrau în vechile morminte, oameni care aveau o gaură în locul feței. Își amintea de ei din poveștile pe care le auzise. *Hawaga* erau spirite malefice, care bântuiau noaptea și se înfruptau cu sânge. Uneori dispăreau în deșert săptămâni întregi; probabil se întâlneau acolo cu alți demoni de teapa lor. Băiatul se strâmbă grotesc, stăpânindu-se cu greu să nu țipe.

— Allah, apără-mă, murmură. Allah, ține-l departe de mine.

O clipă, băiatul crezu că se dăduse de gol. Monstrul făcu un pas înainte, cu ochii ațintiți către tufa de laur. Ținea capul înclinat într-o parte, ca și când ar fi ascultat ceva. Trecură agonizant câteva secunde. Apoi, cu un chicotit gutural, care semăna mai mult cu un găfâit de câine, bărbatul se îndreptă către motocicletă. În spatele lui, fata se ridică în picioare. Încă mai plângea, dar nu atât de tare ca înainte.

Bărbatul ajunse la motocicletă și pescui o sticlă din buzunarul gecii. Scoase dopul cu dinții și trase o înghițitură zdravănă. Râgâi, apoi mai bău puțin. În fine, ascuse sticla la loc și scoase altceva din celălalt buzunar. Băiatul reuși să deosebească niște curelușe și catarama și se întrebă dacă nu cumva era o cască de motociclist. În loc să și-o pună pe cap însă, bărbatul o scutură, lovind-o cu palma, apoi și-o lipi de față și se răsuci ca să-și prindă curelușele la ceafa. Obiectul misterios era de fapt o mască de piele care îi acoperea toată fața, de la frunte până deasupra bărbiei, cu găuri în dreptul ochilor și al gurii. Deși nu i se mai vedea fața desfigurată, bărbatul arăta acum și mai grotesc. Băiatul scoase un sunet de groază, iar arătarea privi din nou spre el rotindu-și ochii sub mască. După câteva clipe se întoarse și apucă ghidonul motocicletei, cu un picior pe pedală.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat, spuse bărbatul, din nou într-o arabă stricată. Ai înțeles? Nimănui. E secretul nostru.

Cu o lovitură energică de picior motorul prinse viață. Bărbatul răsuci zgomotos accelerația de câteva ori, apoi se aplecă și începu să scoatocească printr-unul din sacii prinși în spatele motocicletei. Scoase ceva care semăna cu un pachetel, sau poate că era o carte de mici dimensiuni; băiatul nu reuși să-și dea seama prea bine. Din câțiva pași, bărbatul se apropie din nou de fată și ascuse obiectul între cutele hainei negre *djellaba* pe care aceasta o purta. Apoi, spre dezgustul băiatului, o prinse de ceafa și îi împinse capul înainte până când fețele li se întâlneau. Fata se zbătu puțin; părea să urască atingerea măștii de piele.

După câteva secunde, bărbatul se trase înapoi și se întoarse din nou la motocicletă. Ridică suportii, își puse o pereche de ochelari peste mască, apoi se cățăără în șa și demară cu zgomot spre câmpurile de trestie, strigând în urmă:

— E secretul nostru!

Băiatul era încă speriat de moarte. Trecură câteva minute până când reuși să se miște și nu se ridică în picioare decât după ce zgomotul motorului se pierduse undeva în depărtare și noaptea era din nou liniștită. Între timp, fata își găsisse șalul și își legase părul din nou, iar acum bolborosea ceva neinteligibil, scoțând doar sunete ciudate. Dacă n-ar fi asistat la ceea ce tocmai i se întâmplase, băiatul ar fi putut crede că râdea. Simți un imbold să-i spună: s-a terminat, gata, totul va fi bine. Își dădu seama însă că asta n-ar fi făcut decât să adauge încă ceva la rușinea de care probabil fata avusese parte. Rămase deci în același loc, privind-o cum își ridică bastonul din iarbă și pleacă apoi șovăind pe drum. După cincizeci de metri, fata se opri brusc și privi direct spre el.

— *Salaam!* strigă, ținându-și cu mâna liberă *djellaba* și mai strâns în jurul trupului. E cineva acolo?

Băiatul își ținu respirația. Fata mai strigă o dată, încruntându-se, deși nu putea să vadă, apoi își continuă drumul. Băiatul o lăsă să plece, iar când silueta ei dispăru printre tulpinile de trestie, traversă în grabă pâlcul și reveni la cărarea care mergea de-a lungul Nilului, unde o luă la goană, uitând cu totul de undiță. Știa exact ce are de făcut.

Cu motorul său de un cilindru și 480cc și cu o cutie de viteze Sturmei Archer în trei trepte, motocicletă Royal Enfield model J putea atinge mai mult de nouăzeci de kilometri la oră. Bărbatul o adusesse chiar la o sută de kilometri la oră pe asfaltul șoselelor europene. Aici în Egipt însă, unde chiar și cele mai bune drumuri puteau fi numite cu greu șosele, rareori motocicletă reușea să treacă de cincizeci de kilometri la oră. În seara asta lucrurile stăteau altfel. Era o seară specială. Alcoolul și euforia celor întâmplați își spuneau cuvântul: ajunsese deja la șaizeci de kilometri la oră, gonind prin lanurile de porumb și trestie, lăsând în urmă Nilul undeva pe dreapta și ținând în stânga silueta crestată a masivului Theba. Din când în când mai lua câte o înghițitură zdravănă de whisky și cânta ca pentru sine, falsând de fiecare dată, același cântec.

*Până la Tipperary e cale lungă,
Drum lung, lung de străbătut,*

*Până la Tipperary e cale lungă,
S-ajung la fata mea dulce!
Rămas-bun, Piccadilly,
Pe curând, Leicester Square!
Până la Tipperary e cale lungă,
Dar acolo e inima mea!*

Multe din cătunurile de pe malul de vest păreau abandonate, adevărate sate-fantomă; toți fellahii se culcaseră deja, iar cocioabele lor din cărămizi de noroi erau tăcute și întunecate ca niște morminte. Doar Esba mai dădea încă semne de viață. Locuitorii tocmai celebraseră un *moulid* mai devreme, iar unii încă mai întârziu afară: doi bătrâni așezați pe o bancă și pufăindu-și pipele de *shisha*, câțiva copii care aruncau cu pietre după o cămilă și un vânzător de dulciuri târându-și căruciorul spre casă. Cu toții se opriră să urmărească motocicleta și pe conducătorul ei cu priviri pline de neîncredere. Vânzătorul strigă ceva după el, iar unul dintre copii își ridică arătătoarele la frunte făcând semnul Diavolului, *al-shaitan*. Bărbatul nu le dădu atenție și goni mai departe. Era obișnuit cu asemenea insulte. O haită de câini se luă pe urmele lui, gonindu-l din cătun.

— Javre nenorocite! mai strigă bărbatul, întorcându-se și mârâind la ei.

Ajunse la o răspântie și coti spre vest pe drumul din stânga, îndreptându-se direct spre masivul ale cărui creste străluceau argintiu în lumina lunii. Pantele sale erau străbătute de cărări înguste, unele vechi de mii de ani, din vremurile când sclavii care lucrau la morminte traversau masivul în drum spre Wadi Biban al-Moluk, Valea Regilor. Bărbatul străbătuse de nenumărate ori aceleași cărări de-a lungul vremii, stârnind mirarea arheologilor și a celorlalți europeni de-aici, care nu înțelegeau de ce nu lua de undeva un catâr dacă ținea neapărat să se bucure de priveliște. Carter era singurul în stare să înțeleagă și până și el începuse să-și dea aere de orășean. Admirația celorlalți i se urcase la cap; încet-încet, devenea un mofturos cu pretenții. Bărbatul putea să-i suporte încăpățânarea și accesele de furie, dar mofturile și pretențiile îl scoteau din răbdări. Era doar un mormânt, pentru numele lui Dumnezeu! Erau niște idiști cu toții. O să le-arate el. De fapt, le arătase deja, chiar dacă nimeni nu știa încă.

Ajunse la coloșii lui Amenhotep și încetini, ridicând în bătaie de joc sticla în semn de salut către statuile mâncate de vreme, apoi accelerează

din nou, pe lângă fostele temple funerare aliniate la poalele masivului. Din semeția și frumusețea lor de odinioară nu mai rămăseseră decât câteva blocuri și cărămizi sfărâmate care abia se mai deosebeau de restul peisajului. Doar templele lui Hathepsut, Ramses al II-lea și, ceva mai încolo, cel al lui Seti I mai păstrau ceva din grandoarea de odinioară, la fel ca trei curtezane bătrâne care mai evocau încă frumusețea de altădată. Și, bineînțeles, undeva spre sud, în spate, se ridica templul lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, cel pe care bărbatul îl prefera dintre toate celelalte și unde o zărise pentru prima oară pe fata oarbă în ziua în care totul se schimbase.

„Va fi a mea”, își spusese atunci, urmărind-o din spatele unei coloane.
„Vom fi împreună, pentru totdeauna.”

Acum era sigur de asta. Pentru totdeauna. Amintirea ei, a chipului inocent, batista ei parfumată pe care o luase cu el, toate astea îi dăduseră tăria de a merge mai departe când înfruntase de unul singur subteranele luni la rând. Mica mea bijuterie, așa îi spunea. Mai prețioasă și mai strălucitoare ca tot aurul din Egipt. Iar acum, era a lui. Oh, ce zi fericită!

Drumul era bun aici, tasat și bătătorit de toți cei atrași de descoperirile legate de Tutankhamon din ultima vreme. Bărbatul accelerează la șaiszeci și cinci de kilometri la oră, ridicând în urmă un nor de praf și nu încetini decât când ajunse la Dra Abu el-Naga, la capătul de nord al masivului, unde opri la marginea drumului. Dra Abu el-Naga era o adunătură de cocioabe din cărămizi de noroi și țarcuri de animale cocoțate pe pantele de deasupra. La stânga, un drum șters șerpuia printre dealuri, spre Valea Regilor. Drept înainte, în vârful unui delușor, era o vilă cu un sigur etaj, înconjurată de palmieri și smochini plângători, cu acoperișul rotund și ferestrele acoperite de obloane. Bărbatul își ridică ochelarii și aruncă o privire vilei, apoi porni din nou până ajunse în fața clădirii. Opri motorul, își scoase ochelarii și propti motocicleta de trunchiul unui palmier. Își scutură haina și cizmele de praf, apoi sorbi prelung din sticlă și tropăi până la intrare, clătinându-se puțin din cauza băuturii.

— Carter! strigă, bătând cu pumnii în ușa. Carter!

Nici un răspuns. Bărbatul lovi ușa din nou, apoi se trase înapoi câțiva pași.

— Am găsit-o, Carter! M-auzi? Am găsit-o!

Nici o lumină nu răzbătea dinăuntru, nici un sunet.

— Zici că nu există, dar n-ai dreptate! Pe lângă ea, mormântul tău e o

jucărie, o casă de păpuși!

Tăcere. Bărbatul sorbi ultimele picături de whisky, apoi aruncă sticla și dădu un ocol nesigur vilei, lovind obloanele la întâmplare. Ajunse din nou în fața intrării și mai bătu o dată în ușă.

— O casă de păpuși, Carter! Hai cu mine și-o să-ți arăt ceva care chiar merită!

Apoi se întoarse la motocicletă, își puse ochelarii și lovi cu ciudă pedala.

— Era doar un puști, Carter! țipă bărbatul acoperind sunetul motorului. Un puști bogat și nătâng. Un coridor de zece metri și patru cămăruțe nenorocite. Ce-am găsit eu se întinde pe kilometri întregi... n-o să-ți vină să crezi... mile întregi!

Bărbatul făcu cu mâna, apoi coborî dealul, fără să audă strigătul înfundat dinăuntru vilei:

— Du-te naibii, înțepatule! Bețivan evreu nenorocit!

Odată ajuns, bărbatul se îndreptă spre sud, pe aceeași rută pe care venise. Se simțea obosit; conducea mai încet și nu mai cânta. Făcu un popas la Deir el-Medina să vadă ce mai făcuseră Bruyere și ceilalți francezi pe ruinele vechiului sat de muncitori astfel de locuri i se păreau mult mai interesante decât mormintele și faraonii, apoi nu se mai opri până la Medinet Habu. Templul arăta fantastic în lumina lunii, un oraș de argint, plin de magie și mister. „Un oraș de vis”, își zise, stând în centrul Primului Pilon, gândindu-se la fată și la toate lucrurile pe care aveau să le facă împreună. Îi veni să râdă gândindu-se că ceilalți, chiar și Carter, nu-l cunoșteau mai deloc și-l credeau a fi ceva, când de fapt el era cu totul altceva. Cât de surprinși aveau să fie cu toții când vor tifla, în sfârșit, adevărul!

— V-arăt eu vouă! țipă. Am să v-arăt eu vouă, ticăloși înfumurați ce sunteți!

Râse tare, cu poftă, apoi se întoarse la motocicletă și se îndreptă spre casa lui din Korn Loiali, unde avea să doarmă omeneste pentru prima oară în douăsprezece săptămâni. Parcă motocicleta în spatele clădirii, dar când se aplecă să desprindă unul din sacii prinși în spate, simți pe cineva în stânga. Dădu să se întoarcă, dar un braț i se încolăci în jurul gâtului și îl trase înapoi. Se simți apucat de mâini puternice, multe mâini, cel puțin trei bărbați, deși întunericul îl împiedica să vadă prea bine.

Ce naiba...

— *Ya kalb!* șuieră o voce. Știm ce-ai făcut cu sora noastră. Vei plăti pentru asta.

Lovitura veni din spate, un obiect tare care îl izbi în ceafa. Bărbatul se prăbuși în față, zbătându-se puțin. La a doua lovitură văzu negru în fața ochilor. Atacatorii îl târâră la marginea drumului, apoi îl azvârliră în spatele unei căruțe trase de un catâr și îl acoperiră cu o rogojină.

— Cât de departe? întrebă unul.

— Departe, răspunse altul. Să mergem.

Atacatorii se urcară și ei, iar catârul porni înainte, trăgând cu zgomot după el căruța. Din spate, de sub rogojină, se auzi un geamăt slab, acoperit de huruitul roților.

1972

În ultima zi a lunii de miere petrecute pe Nil, Douglas Bowers îi făcu o surpriză de neuitat proaspetei soții, Alexandra, deși lucrurile nu se petrecuseră chiar cum sperase.

Erau deja în croazieră de la Assuan la Luxor de două săptămâni, timp în care Alexandra își imagina că vizitaseră fiecare templu, fiecare ruină și fiecare grămăjoară de cărămizi ceva mai răsărită; abia avusese răgaz să facă ceea ce voia de fapt, adică să stea la soare, să bea limonadă și să citească romane de dragoste.

Cele patru zile pe care le petrecuseră în Luxor fuseseră cele mai grele. Douglas insistase să se trezească foarte devreme ca să poată admira în liniște siturile arheologice înainte de sosirea căruțelor încărcate cu cei pe care-i numea „hoi polloi”. Mormântul lui Tutankhamon fusese pentru ei destul de interesant, poate pentru că Alexandra auzise de Tutankhamon cândva, dar celelalte ruine... un șir nesfârșit de necropole înguste și de pereți cu hieroglife desenate, care ar fi lăsat-o rece dacă n-ar fi fost îngrozitor de cald. Alexandra n-ar fi recunoscut asta niciodată, însă pe măsură ce luna de miere se apropia de sfârșit, se simțea din ce în ce mai ușurată că în curând se vor întoarce la normalul zilelor liniștite din suburbiile Londrei.

Apoi însă, din senin, Douglas făcuse ceva cu totul neașteptat, lucru care îi reamintise Alexandrei că îl acceptase ca soț tocmai fiindcă era atât de drăguț și de atent cu ea. Era ultima dimineață pe care avea să o petreacă aici. Douglas insistase să se trezească mai devreme ca de obicei, înainte să se lumineze. Trecuseră Nilul, apoi luaseră un taxi de pe malul celălalt până în parcare din fața Templului lui Hathepstut, unde

cu nici două zile înainte Douglas petrecuse o după-amiază întregă făcând măsurători cu ruleta de care nu se despărțea niciodată. Alexandra se gândi cu ciudă că asta vor face și azi, dar în loc să intre în templu, soțul ei o îndemnă să urce pe o potecă îngustă care dispărea printre dealurile din spatele monumentului. Urcară o vreme, în timp ce întunericul nopții se transformă, încet-încet, în culoarea palidă a dimineții, lăsând valea Nilului undeva în urmă. Trecu o oră sau chiar mai mult. Alexandra începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să fie încă în templu, privindu-și soțul cum măsoară cărămizi și pietre. Urcară o pantă abruptă și ajunseră în sfârșit în vârful masivului Qurn – vârful în formă de piramidă care veghea dinspre sud Valea Regilor – unde un coș de picnic îi aștepta pe amândoi.

— Am trimis pe cineva de la hotel să-l aducă sus, explică Douglas, deschizând coșul și scoțând o jumătate de sticlă de șampanie rece. Sincer, mă mir că nu l-a furat nimeni.

Turnă două pahare, scoase un trandafir roșu din coș, apoi se puse în genunchi în fața ei.

— Fie ca spiritul tău să trăiască, spuse solemn. Fie să petreci milioane de ani, tu, care iubești Theba, privind mereu spre nord, martoră la fericire.

Era atât de romantic totul, atât de neobișnuit pentru Douglas, că Alexandra izbucni în lacrimi.

— Nu-ți face griji, n-a fost scumpă, spuse în glumă Douglas. Am cumpărat șampania de la duty-free. A fost chiar foarte ieftină.

Se așezară pe o piatră, sorbind din pahare și priviră soarele răsărind deasupra munților din deșert. Totul era tăcut, liniștit; culturile de pe Nil se vedeau printr-o ceață subțire, o pată neclară de verde, ca o lume de jucărie. Luară micul dejun, după care urmă un sărut și, la sfârșit, strânseră totul în coș și îl lăsară acolo unde îl găsiseră.

— Cineva o să-l ia mai târziu, explică Douglas.

Apoi porniră la drum de-a lungul crestei.

— Tipul de la hotel – știi care, Rupert nu-știu-cum, cel cu nasul mare și cu pretenții – spunea că, dacă o luăm pe-aici, înconjurăm vârful platoului și coborâm undeva lângă capătul Văii Regilor. Douglas descrie cu mâna un cerc larg. N-o să ne ia mai mult de o oră; dacă ne grăbim, putem ajunge chiar la timp pentru masa de prânz.

Alexandra își revenise de mult după urcușul de dimineață. Deși nu se dădea în vânt după asemenea escapade, se simțea acum destul de aventuroasă – era mai degrabă din cauza șampaniei – așa că porni docilă

pe urmele soțului. Cărarea era îngustă și neregulată, greu de trecut pe alocuri, dar Douglas – ca un adevărat gentleman – o ajută de fiecare dată, iar Alexandra descoperi cu uimire că se simțea chiar bine.

„O aventură în deșert! Se bucură în gând. Abia aștept să le povestesc Oliviei și Florei!”

Merseră mai departe, aventurându-se din ce în ce mai mult printre dealuri. Nilul nu se mai vedea în spate, iar peisajul era pustiu – doar praf, bolovani și un cer alb și lăptos cât vedeai cu ochii. Trecu o oră, apoi o altă oră și jumătate și era bine că Douglas avea cu el niște provizii într-un rucsac. După două ore de mers și nici un semn că s-ar apropia de destinație, Alexandra începu să obosească. O dureau picioarele, căldura devenise insuportabilă și, mai rău, avea nevoie să se ușureze.

— Mă întorc cu spatele, se oferi Douglas după ce Alexandra îl puse la curent cu situația.

— N-am de gând să fac asta în mijlocul drumului, se răsti Alexandra, simțind cum buna dispoziție începe să îi dispară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te vede nimeni!

— N-am de gând să fac asta în mijlocul drumului, repetă Alexandra. Vreau să am intimitate.

— Atunci ori te abții, ori te duci după bolovanul de-acolo. Mă tem că altundeva n-ai unde, draga mea.

Douglas avea dreptate. Alexandra se îndepărtă și înconjură bolovanul care se afla la circa treizeci de metri și aducea puțin cu o ciupercă gigantică răsărită din prundișul deșertului. În spatele bolovanului era o pantă abruptă care cobora într-un fel de pâlnie, dar între bolovan și pantă era destul loc ca Alexandra să-și ridice rochia și să se așeze pe vine.

— Astupă-ți urechile! țipă ea.

Douglas se îndepărtă cu zgomot, apoi scoase un fluierat scurt. Alexandra se sprijini de bolovan cu o mână și se încruntă spre suprafața aspră de piatră, străduindu-se să se relaxeze. Piatra era îngălbenită și prăfuită, iar într-un loc avea mai multe zgârieturi care formau un model curios. După câteva clipe Alexandra își dădu seama că nu erau zgârieturi, ci mai degrabă hieroglife aproape șterse. Se îndepărtă puțin ca să se uite mai bine, iar lenjeria i se înfășură în jurul gleznelor. Reuși să deosebească un iepure, o linie în zigzag, o pereche de brațe și alte câteva simboluri pe care le mai văzuse și pe alte monumente pe care n-avusese de ales și trebuise să le viziteze.

— Dragă! strigă, îndepărtându-se și mai mult de piatră ca să se uite

mai bine și uitând pe moment de ce era acolo și că ar fi trebuit să se simtă rușinată. Cred că am găsit...

Nu apucă să spună mai multe. Își pierdu brusc echilibrul și se prăbuși pe spate, în josul pantei, dând din picioare și stârnind un nor de praf și pietriș. Ajunse la capătul pantei, apoi simți cum trece printr-o încâlceală de frunze și crengi și cade din nou în gol. Trecu ceva timp, o eternitate, după care Alexandra se izbi de ceva moale și își pierdu cunoștința.

Deasupra, Douglas Bowers auzi țipetele soției sale și alergă într-un suflet în spatele bolovanului.

— Doamne! strigă, coborând în grabă panta spre gaura întunecată de la capătul ei. Alexandra! Alexandra!

Gaura era de fapt gura unui puț pătrat, adânc, săpat direct în solul moale, calcaros. Pereții erau drepecți și netezi, evident lucrați de mâna omului. Deși vederea îi era îngreunată de praful stârnit, Douglas reuși totuși să deosebească o grămadă de frunze și crengi rupte la fundul puțului care astupaseră, probabil, intrarea. Alexandra nu se vedea nicăieri. Doar când praful începu să se așeze, Douglas observă conturul unui braț, apoi un pantof, apoi rochia cu flori a soției sale.

— Alexandra! Doamne, te rog... mă auzi? Alexandra!

Se așternu o liniște groaznică, de mormânt. Clipele treceau agonizant de încet până când, în cele din urmă, Douglas auzi un geamăt slab.

— Oh, Doamne-ajută! Draga mea! Poți să respiri? Te doare ceva?

Un alt geamăt, apoi se auzi o voce slabă.

— E în regulă. Sunt în regulă.

— Rămâi acolo! Mă duc după ajutor!

— Nu, așteaptă... stai să văd...

Se zări o mișcare și se auzi un zgomot de crengi călcate în picioare.

— Cred că e o... ușă...

— Ce?

— Aici... în capăt. Seamănă cu...

— Te-ai lovit la cap, Alexandra. Nu te mai mișca. Te scot de-acolo imediat!

— E o cămăruță aici. Văd pe cineva, stă...

— Te rog, draga mea. Te-ai lovit la cap. Ai halucinații.

Nu era vorba de halucinații, pentru Alexandra Bowers totul era cât se poate de real. Țipă isteric iar și iar, însă soțul ei nu putu face nimic ca să o liniștească.

— Doamne, scoate-mă de-aici! Du-mă departe de el! Te rog, ia-mă de-aici până nu-mi face rău! Doamne! Doamne! Doamne!

ÎN PREZENT

Nimeni n-ar fi putut spune cu certitudine de unde pornise întreg lanțul de întâmplări care dusesese în final la acel accident.

Barja de pe Nil ieșise de pe culoarul ei – asta era sigur – dar nici schiful de canotaj n-avea ce să caute pe râu după apus, cu coca găurită și cu o singură vâslă.

Atâta lucru era evident. Cu toate acestea, nu se putea spune care era cauza exactă a accidentului. Se întâmplaseră și alte lucruri, aparent fără legătură, care transformaseră o situație deja periculoasă într-o tragedie. Dacă șalupa poliției n-ar fi ordonat schifului să se întoarcă la mal, acesta n-ar fi ieșit nici el în drumul barjei. Dacă marinarul de la postul de veghe din față al barjei n-ar fi fost absorbit de un meci de fotbal din derby-ul de la Cairo, ar fi putut da alarma mai devreme. Dacă cisterna care trebuia să umple rezervorul barjei cu combustibil n-ar fi întârziat, barja ar fi plecat la timp și ar fi fost deja undeva departe, spre nord, când schiful fusese coborât la apă.

Până la urmă, lanțul de coincidențe era atât de încâlcit și confuz, încât nimeni nu reușise să-și dea seama exact care era cauza a ceea ce se întâmplase sau să condamne fără drept de apel adevăratul vinovat.

Doar două lucruri puteau fi spuse cu siguranță.

Primul era că în jurul orei 9.15 seara, într-o noapte luminoasă, cu cer senin, se întâmplase un accident groaznic pe Nil, accident la care fuseseră martori polițiștii din șalupă și o familie de egipteni ieșiți la picnic pe malul estic al fluviului. Al doilea era că viețile celor implicați în accident nu aveau să mai fie niciodată ca înainte.

PARTEA I

IERUSALIM, NOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

E întuneric aici, ca într-o peșteră și e bine așa. Înseamnă că nu poate să mă vadă – nu bine cel puțin. Pentru ea sunt doar o siluetă obscură. La fel o văd și eu: o umbră.

Când am intrat și eu după ea, s-a întors și s-a uitat direct la mine. O clipă am crezut că știa cine sunt, deși era aproape întuneric și aveam fața acoperită de glugă. Însă nu părea să mă fi recunoscut. Mai degrabă

arăta ca și când aștepta ceva, sau spera ceva. N-a durat mult; s-a întors din nou, iar apoi nu mi-a mai dat atenție. Probabil crede că sunt un credincios întârziat.

O urmăresc din priviri. Ferestrele din pereți și din tavanul boltit sunt murdare și, oricum, afară e deja întuneric. Candelabru atârnat de tavan la celălalt capăt al catedralei aruncă o lumină slabă, care abia reușește să îmblânzească penumbra din jur. Stă sub candelabru, în fața gardului de lemn sculptat care desparte altarul de restul bisericii, iar eu m-am așezat pe una din băncile tapisate înșirate de-a lungul pereților, aproape de ușă. De afară răzbate sunetul stropilor de ploaie care cad în curtea pavată cu piatră. Nu mă așteptam să plouă, dar o să mă folosesc de asta. Înseamnă că pot să-mi țin fața acoperită. Nu vreau să-mi vadă fața; nici ea, nici altcineva.

Perdeaua groasă care acoperă ușa se ridică și apoi cade la loc cu zgomot. Fata privește înjur, crede că a mai intrat cineva, își închipuie că a fost doar vântul și se întoarce din nou spre catapeteasma acoperită de icoane. Pe covor, la picioarele ei, e un rucsac. Asta ar fi problemă. Rucsacul implică o călătorie, ceea ce înseamnă că nu am prea mult timp la dispoziție. Pare să aștepte pe cineva. Se ivește, desigur, o altă problemă. Prima problemă e ușor de rezolvat. În schimb a doua este ceva mai complicată. S-ar putea să fie nevoie să improvizez. S-ar putea să fie nevoie să acționez mai devreme decât plănuisem.

Fata se îndreaptă spre una dintre cele patru coloane care susțin bolta. De coloană atârână un tablou uriaș într-o ramă grea, aurită. Nu văd ce e în tablou. Nu-mi pasă. O urmăresc cu atenție și mă gândesc, calculez. Să acționez mai devreme? Simt miros de tămâie.

Se uită la tablou, apoi se întoarce la catapeteasmă, își ridică brațul și se uită la ceas. Pipăi cu degetele pistolul Glock din buzunarul hainei, dar zgomotul ploii de afară nu e destul ca să acopere o asemenea detunătură puternică și s-ar putea ca alți oameni să vină și să vadă despre ce e vorba. Mai nimerit ar fi să acționez în alt fel. Problema nu e cum voi acționa, ci când o voi face. Trebuie să aflu ce știe, dar întrucât are un rucsac și desigur că așteaptă pe cineva...

Se plimbă din nou. Ușile din pereții laterali ai bisericii duc, probabil, la capele mai mici, dar e prea întuneric ca să-mi dau seama. Aruncă o privire în fiecare capelă, pe rând, venind înapoi spre mine. Capela cea mai apropiată are în față un paravan de lemn. Se așază pe o bancă, în spatele paravanului. Abia se mai vede. Strâng în mână firul, plănuindu-mi următoarea mișcare. Am mai multe variante. Dacă n-ar trebui să o

interoghez înainte...

Se ridică din nou, se îndreaptă spre mine. Îmi aplec fruntea, ca și când m-aș ruga, cu fața ascunsă și ochii lipiți de mâinile înmănușate. Trece pe lângă mine și face un ocol de-a lungul peretelui până înapoi lângă altar, unde se uită din nou la ceas. Să o urmăresc oare, să văd unde vrea să ajungă? Sau să termin acum, cât timp suntem singuri? Nu mă pot hotărî. Mai trec câteva minute. Apoi își ia rucsacul, se întoarce și pornește spre ieșire. Când ajunge lângă mine, se oprește.

— *Shalom.*

Am privirea ațintită spre podea. Rămân așa.

— *A ta medaber Ivrit?*

Nu răspund. Nu vreau să-mi audă vocea. Dintr-odată mă simt încordat.

— Vorbești engleză?

Încă privesc podeaua. Foarte încordat.

— Ești din Armenia? Nu vreau să te deranjez, dar îl caut pe...

Hotărârea e luată. Mă ridic în picioare și o lovesc sub bărbie cu podul palmei. Se împiedică în spate și, deși e întuneric, văd cum sângele îi țâșnește din gură, mult sânge, ceea ce mă face să cred că și-a mușcat vârful limbii din cauza loviturii. Gândul trece imediat. Într-o clipă sunt în spatele ei. Îi înfășor firul în jurul gâtului, îmi încrucizez încheieturile și trag de capetele lui, calculându-le rezistența, forța cu care îi apăs traheea. E mai mare decât mine, dar avantajul e al meu. Îi pun piedică și strâng cât pot de tare, cu capul lăsat pe spate, iar victima se zbate și gălgâie și trage de fir. Trec vreo treizeci de secunde, apoi corpul i se înmoaie. Trag de fir în continuare ca să fiu sigur. Sunt complet absorbit de ceea ce fac. Nu-mi pasă că cineva ar putea să intre și să mă găsească strangulând-o. Firul a intrat adânc în gâtul ei. Nu-i dau drumul decât când sunt absolut sigur că s-a terminat. Mă simt euforic.

Îmi ia o clipă să-mi revin – respir greu, apoi strâng firul și îl înfășor într-un colac, îl bag la loc în buzunar și arunc o privire în curte printre draperii. Plouă și nu se vede nimeni. Las draperia, îmi scot bricheta și cercetez la lumina ei covorul din jurul cadavrului. Se văd câteva picături de sânge, dar sângele din gură i-a fost absorbit de bluză și haine. E bine așa. Îi deschid gura. Și-a mușcat adânc limba, dar nu până la capăt. Și asta e bine. În buzunarul ei găsesc o batistă, pe care i-o îndes în gură ca să fiu sigur că nu vor mai fi și alte pete de sânge. Apoi privesc în jur la lumina brichetei. Trebuie să câștig timp, nu-mi pot permite ca alții să o găsească. Știu unde locuiește și plănuiesc să mă îndrept într-acolo, dar

deocamdată am nevoie de o ascunzătoare. Nu-mi place să improvizez, dar sper că totul se va termina cu bine.

Detectivul Arieh Ben-Roi de la poliția din Ierusalim se încruntă în semiîntuneric, încercând să distingă corpul din fața sa, care părea să stea culcat, cu genunchii strânși la piept. La început nu distinse mai nimic. Încet însă, silueta începu să prindă contur – cap, trunchi, brațe, picioare. Scutură din cap. Aproape că nu-i venea să creadă. Apoi zâmbi și o strânse de mână pe Sarah:

- E frumos.
- Nu știm încă dacă e băiat.
- E frumoasă, atunci.

Ben-Roi se aplecă, privind imaginea de pe ecranul ecografului. Era a treia ecografie a lui Sarah – a lor – și, deși trecuseră deja douăzeci și patru de săptămâni, încă nu-și putea da seama cum arăta, de fapt, fătul (deși nu mai făcuse greșeala extrem de jenantă de la douăsprezece săptămâni, când se bucurase nespus la vederea unui penis uriaș pe sonogramă, doar ca să i se spună apoi că era de fapt un femur).

— E totul OK? o întrebă pe asistentă. Are tot ce-i trebuie?

— Totul pare în regulă, îl asigură ea, plimbând capul ecografului înainte și înapoi pe abdomenul bombat și acoperit cu gel al lui Sarah. Vreau doar să întorc fătul ca să-i pot măsura șira spinării.

Turnă și mai mult gel și apăsă cu scannerul undeva sub buricul soției. Imaginea de pe ecran se schimbă, deveni neclară. Nu reușea să prindă o imagine dintr-un unghi potrivit.

— Pare cam încăpățânat azi.

— Mă întreb pe care dintre noi l-a moștenit de e așa îndărătnic, spuse Sarah.

— Sau îndărătnică, zise Ben-Roi.

Asistenta își continuă explorările, ținând capul ecografului cu o mână în timp ce cu cealaltă manipula panoul de control al ecranului, luând imagini separate din unghiuri diferite, observând și măsurând.

— Inima bate în regulă, spuse. Uterul primește destul sânge, brațele se dezvoltă normal...

O melodie puternică, electronică întrerupse explicația. *Hava. Nagila.*

— Nu *be'emet*, Arieh! gemu Sarah. Ți-am spus să-l închizi.

Ben-Roi ridică din umeri în semn de scuză, apoi își scoase telefonul Nokia din husa pe care o purta la centură.

— Nu poate sta fără telefon, oftă Sarah către asistentă, căutându-i

sprijinul. Nici măcar când e cu soția, însărcinată la ecograf. Îl ține în permanență, zi și noapte.

— Sunt polițist, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ești tată. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Bine atunci, n-o să răspund. Oricine ar fi, poate să-mi lase un mesaj.

Ben-Roi puse telefonul la loc, lăsându-l să sune și se înclină ostentativ spre ecran, încruntându-se. Sarah mormăi înfundat. Nu era prima oară când asista la un asemenea spectacol.

— Fii atentă, îi șopti asistentei.

Timp de cinci secunde, Ben-Roi rămase ținut locului, absorbit în aparență de imaginea ecografului. Acordurile din *Hava Nagila* continuată insistent, metalic. Începu să bată din picior, apoi să-și scuture brațul, apoi se foi în scaun ea și când ar fi avut o mâncărime. În cele din urmă nu reuși să se mai abțină și aruncă o privire spre ecran. Citi numărul apelantului, apoi sări în picioare.

— E de la secție. Trebuie să răspund.

Merse în celălalt capăt al camerei și ridică telefonul la ureche, iar apoi răspunse. Sarah își dădu ochii peste cap.

— Zece secunde, oftă. Mă mir că a rezistat atât. Nu-i vorba decât despre copilul lui, asta-i tot.

Asistenta o bătu pe braț în semn de simpatie și își continuă treaba. La celălalt capăt al încăperii Ben-Roi asculta și vorbea cu voce scăzută. După câteva minute termină convorbirea și puse la loc telefonul.

— Sarah, îmi pare rău, dar trebuie să plec. S-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Arie, ce poate fi așa de important că nu mai poți aștepta cinci minute până se termină consultația?

— Ceva.

— Ce? Vreau să știu.

Ben-Roi își îmbrăca haina.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Sarah. Mai ales că ești...

Arată cu capul spre stomacul ei, gol și lucios și plin de gel pentru ecograf. În față, prin deschizătura în formă de V a blugilor, se vedeau chiar câteva fire castanii de păr pubian. Gestul lui nu reuși decât să o enerveze și mai mult.

— Mă bucur că îți pasă, se răsti ea, dar să știi că pe mine nu mă deranjează să mă cert cu tine, chiar și așa. Așa că spune-mi, te rog, ce poate fi mai important decât sănătatea copilului tău.

— Bebelușul e sănătos, tocmai ni s-a spus asta.

Ben-Roi arată spre asistentă, care părea absorbită de ecranul

ecografului și încerca din răspuțeri să nu ia parte la ceartă.

— O jumătate de oră, Arieș. Asta-i tot ce vreau de la tine. O jumătate de oră în care să lași naibii secția și să nu-ți pese decât de noi. Ți cer prea mult?

Ben-Roi se simțea deja iritat, mai ales că își dădea seama că el era vinovatul de această dată. Își ridică brațele, cu palmele deschise, spunându-și atât sieși, cât și lui Sarah să se calmeze.

— Nu vreau să mă cert, spuse din nou. S-a întâmplat ceva și au nevoie de mine. Asta-i tot. O să te sun.

Se aplecă și o sărută pe cap, aruncă o ultimă privire spre ecran și ieși. De pe coridor auzi vocea lui Sarah în spate:

— Nu e în stare să o lase baltă. De-asta a trebuit să o termin cu el. Nici măcar pentru o jumătate de oră nu e disponibil. Pur și simplu nu e în stare.

Ascultă vorbele de încurajare ale asistentei, apoi închise ușa în urma lui.

Nimic nu-l făcea mai fericit decât gândul că va fi tată. Reflectă la acest lucru în timp ce se îndepărta, dar nimic nu-l făcea să se simtă și mai vinovat.

Spitalul Hadassah se afla pe muntele Scopus, iar secția prenatală era la ultimul etaj al clădirii. În timp ce aștepta un lift care cobora, Ben-Roi privea pe fereastră, spre nord, pe deasupra Dealurilor Iudee. Undeva, în depărtare, se vedeau casele monotone din suburbiile din Pisgat Amir și Pisgat Ze'ev; ceva mai aproape erau așezările la fel de monotone, sau poate puțin mai amestecate, ale palestinienilor din Anata și tabăra de refugiați de la Shu'fat. Peisajul era dezolant chiar și în zilele frumoase: un mozaic de petice locuite, pe care se construiseră niște case oribile și petice de deal la fel de urâte, pline de pietriș și de gunoaie. Astăzi arăta groaznic, bătut de ploaie sub cerul plumburiu și posomorât.

Aruncă o privire către lift, apoi se uită din nou pe geam, urmărind conturul Zidului care se arcuria în jurul așezărilor Shu'fat și Anata, despărțindu-le de restul Ierusalimului de Est. Zidul ar fi enervat-o pe Sarah chiar mai tare decât munca lui de la secție. „O obscenitate, așa îl numise. O rușine a nației noastre. Nu mai lipsește decât să-i punem să poarte stele aurite în șase colțuri.”

Ben-Roi era tentat să aibă aceeași părere, deși poate în cuvinte ceva mai potolite. De când se construiseră Zidul nu mai fuseseră atâtea atentate cu bombă, dar cu ce preț? Cunoștea un palestinian, proprietar al unui

garaj, un om liniștit din Ar-Ram. În fiecare dimineață, timp de douăzeci de ani, omul se trezise și străbătuse cei cincizeci de metri până la garajul de peste șosea și în fiecare seară se întorsese acasă străbătând aceeași distanță de cincizeci de metri până acasă. Apoi se construiseră Zidul și, brusc, între casă și garaj apăruseră șase metri verticali de beton. Acum, ca să ajungă la garaj, omul trebuia să ocolească prin punctul de control de la Kalandia și astfel un drum de treizeci de secunde se transformase într-unul de două ore. Povestea era aceeași de-a lungul barierei: fermieri separați de pământurile lor, copii separați de școli, familii despărțite. Sigur, teroriștii trebuiau prinși și pedepsiți, dar de ce trebuia să sufere un popor întreg pentru asta? Câtă furie să fi simțit cei pedepsiți pe nedrept? Câtă ură? Și cine trebuia să înfrunte până la urmă toată furia și toată ura? Amărății ca el.

— Bine-ați venit în paradis, murmură, întorcându-se când ușile liftului se deschiseră în spatele lui.

Jos în parcare Ben-Roi se urcă în mașină, o Toyota Corolla albă și conduse până la Calea Universității Evreiești, apoi spre Derekh Ha-Shalom, înapoi spre Orașul Vechi. Traficul de dimineață era destul de liber: ajunsese la Poarta Jaffa în zece minute. După poartă însă, traficul se opri brusc. Cu fonduri de la primărie se lucra la sistemul de drumuri din jurul Turnului lui Irod. Se circula pe un singur sens, aglomerând piața Omar Ibn al-Khattab și capătul de sus al străzii David. Lucrările durau deja de optsprezece luni și se părea că aveau să mai continue cel puțin încă un an. De obicei, mașinile puteau să treacă, deși abia se târau. Astăzi însă, un camion se împotmolise încercând să iasă cu spatele de pe strada Patriarhiei Greco-Catolice și nimeni nu putea merge nicăieri.

— *Chara*, mormăi Ben-Roi. Rahat.

Începu să bată ritmic cu degetele în volan, studiind o pancartă care arăta o imagine artistică cu lucrările terminate, împreună cu un logo: „Barren Corporation: Suntem mândri să sponsorizăm istoria viitoare a Ierusalimului”. Claxonă de câteva ori, iar sunetele se amestecară în corul zgomotelor din jur. De două ori coborî fereastra și strigă către șoferul camionului:

— *Yallah titkadem, maniak!*

Ploaia cădea în continuare. Râuri și râulețe de noroi se scurgeau de la șantierul din față.

Peste alte cinci minute își pierdu răbdarea. Scoase girofarul din torpedou, îl lipi de acoperiș, conectă cablul și puse sirena în funcțiune. Traficul începu să se miște. Camionul se strecură înainte, blocajul se

sparse și Ben-Roi reuși să conducă încă o sută de metri și să depășească intersecția pentru a ajunge la secția de poliție David, după colț.

Secția era cunoscută în general sub numele de Kishle – cuvânt care, în limba turcă, însemna „închisoare”, fiindcă asta fusese în timpul ocupației otomane. Era o clădire alungită, cu două etaje, care domina capătul din sud al pieței, cu gratii la ferestre și ziduri grele, din blocuri de piatră, care îi dădeau un aspect sever și sărăcăcios. Și în Nazareth era o Kishle, considerată cea mai frumoasă secție de poliție din Israel. Ben-Roi n-ar fi folosit un asemenea cuvânt ca să-și descrie locul de muncă.

Santinela de la intrare îl recunoscuse și activă poarta electronică, iar apoi îi făcu semn să treacă. Conduse pe sub intrarea boltită și de-a lungul tunelului de douăzeci de metri care trecea prin mijlocul clădirii, ieșind de cealaltă parte într-o curte enormă. De-acolo se vedea un grajd și un ring în care caii făceau exerciții, iar nu departe era o clădire joasă, obișnuită, care semăna cu o magazie, dar care găzduia de fapt echipa care se ocupa cu dezamorsarea bombelor. Restul spațiului era ocupat de mașini și dubițe parcate. Câteva aveau plăcuțe de înmatriculare ale poliției – roșii, purtând litera M de la Mishteret – dar majoritatea avea numere civile, colorate în galben. N-avea rost să le arate tuturor că erau polițiști.

Încetini și parcă între două ATV-uri Polaris Ranger. Ieși din mașină și cineva se repezi să-i țină o umbrelă deasupra capului.

— *Toda*, Ben-Roi. Tocmai am câștigat cincizeci de shekeli din cauza ta.

Un bărbat gras, cu barbă îi întinse o ceașcă de cafea turcească. Era Uri Pincas, un alt detectiv.

— Feldman te-a văzut în trafic, spuse cu o voce groasă, răgușită. Am pus pariu cât timp o să-ți ia până să te hotărăști să folosești girofarul. Am ghicit. Cinci minute. Îmbătrânești, de-asta ai atâta răbdare.

— Facem jumi-juma, spuse Ben-Roi, apoi luă cafeaua și închise mașina.

— Pe naiba.

Traversară curtea. Pincas ținea umbrela deasupra amândurora, iar Ben-Roi sorbea încet din ceașca de plastic. Pincas era un ticălos plin de sarcasm, dar făcea o cafea al naibii de bună.

— Ce s-a întâmplat până la urmă? întrebă Ben-Roi. Mi-au spus că au găsit un cadavru.

— În Catedrala Armenească. Toți s-au dus acolo. Până și comandantul.

Ben-Roi ridică din sprâncene. Comandantul nu se implica de obicei sau, oricum, nu atât de repede.

— Cine investighează?

— Shalev.

— Doamne-ajută, atunci. Poate chiar rezolvăm cazul ăsta.

Ajunseră la tunelul care ieșea din curte. La stânga era o anexă cu un singur etaj, lipită de partea din spate a clădirii principale. De aici se monitorizau cele trei sute de camere video care supravegheau Orașul Vechi.

— Eu rămân aici, rosti Pincas. Ne vedem când te întorci.

— Poți să-mi împrumuți umbrela?

— Nu.

— Lucrezi înăuntru!

— S-ar putea să ies.

— *Ben zona*. Ticălosule!

— Dar sunt un ticălos neplouat, chicoti Pincas cu un rânjel. Grăbește-te, te așteaptă deja.

Se îndreptă spre ușile de sticlă ale anexei. Când ajunse la ele se întoarse. Dintr-odată, expresia i se înăspri.

— A strangulat-o. Nemernicul a strangulat-o pe biata femeie.

Îl fixă pe Ben-Roi cu o privire grea și rece. Nu spuse nimic.

Nu era nevoie. Mesajul era clar. „Trebuie să-l prindem pe nemernicul ăsta.” Se priviră în ochi, apoi Pincas înclină din cap, deschise cu avânt ușile și dispăru înăuntru. Ben-Roi sorbi ultimele înghițituri de cafea.

— Bine-ați venit în paradis, murmură, strivind în pumn ceașca de plastic și azvârlind-o spre coșul de baschet din celălalt capăt al curții. Nu nimeri nici pe departe coșul.

GOMA, REPUBLICA DEMOCRATICĂ CONGO

Jean-Michel Semblaire se lăsă pe spate în așternutul de bumbac al patului de hotel, mulțumit că își terminase treaba cu bine.

Ultimele două săptămâni îl puseseră din greu la încercare. Aeroportul din Goma se închisese la puțin timp după ce aterizase, obligându-l să-și piardă timpul o săptămână în Kinshasa până când reușise să prindă un zbor spre est, către granița cu Rwanda. Aici așteptase încă patru zile, timp în care intermediarii puneau la punct ultimele detalii ale întâlnirii, pentru care se făceau deja aranjamente de trei luni încoace. În fine, un avion Cessna îl dusese până la pista de aterizare din Walikale și, după

alte două ore cu mașina printr-o junglă deasă, ajunsese față în față cu Jesus Ngande, Măcelarul din Kivu, a cărui miliție ridicase violul în masă la rang de artă și care, lucru mai important, controla jumătate din minele de casiterit și coltan din acea parte a țării.

Cu toate pregătirile puse la punct, întâlnirea durase puțin mai mult de o oră. Semblaire îi înmânase celuilalt un avans de bună-credință de 500 000 de dolari, bani gheață, apoi discutaseră despre tonaje și despre cum aveau să fie transportate mineralele peste granița cu Uganda, spre nord. În fine, Ngande scosese de undeva o sticlă și propusese un toast în cinstea noului parteneriat.

— *C'est quoi?* întrebuse Semblaire, examinând lichidul roșu-violet din pahar.

Ngande zâmbise cu toți dinții, iar copiii-soldați din jurul său izbucniseră în râsete și chicoteli.

— *Sang*, spusese. Sânge.

Semblaire își păstrase calmul.

— În Franța obișnuim să dăm mâna.

Chicoti amintindu-și. Aprinse o țigară Gitanes, suflă un inel de fum în sus, spre ventilatorul de pe tavan și se întinse, savurând atingerea așternuturilor de bumbac pe trupul său gol. Deși împlinise cincizeci de ani, dieta, yoga și exercițiile făcute regulat sub îndrumarea antrenorului său personal îi confereau fizicul unui bărbat cu zece ani mai tânăr. Poate chiar cu cincisprezece ani. Se simțea bine în pielea lui. Puternic, bine făcut, încrezător. Chiar și mai mult acum, că întâlnirea se terminase și era în drum spre casă.

În mod normal, întâlnirea ar fi fost sarcina cuiva care se învârtea ceva mai jos pe scara ierarhică a companiei. De data asta însă, din cauza chinezilor care încercau să pună mâna pe o parte cât mai mare din resursele minerale din Congo, consiliul de administrație îi ceruse să încheie înțelegerea chiar el. De aici încolo era treaba reprezentanților locali să se ocupe de afacere – compania era unul din cei mai mari comercianți de minerale din lume și era limpede că nu se putea asocia public cu cineva care se făcea vinovat de genocid, însă reprezentanții companiei ținuseră neapărat să facă impresie la primul contact. Să-i arate lui Ngande că erau serioși. Semblaire se oferise bucuros. Nu doar fiindcă potențialele profituri erau imense, ci și fiindcă simțea gustul aventurii. Un apartament în arondismentul al șaptelea, o vilă în Antibe, o căsnicie de treizeci de ani, trei fiice – uneori avea impresia că viața era parcă prea comodă. Avea nevoie de puțină adrenalină din când în când.

Și oricum, cu bodyguarzii pe care compania i-i pusese la dispoziție – cinci cu totul, foști luptători în Brigada Forțelor Speciale Terestre, care se prăjeau la soare pe marginea piscinei acum că greul se terminase – n-avea cum să fie în vreun pericol.

Din baie se auzea, în spatele ușii închise, șuieratul apei de la duș. Semblaire suflă încă un inel de fum și își atinse penisul, amintindu-și plăcerile din noaptea trecută și gândindu-se că era timpul pentru ceva mai multă distracție înainte să zboare înapoi la Kinshasa. Nu se gândea că făcea ceva imoral. De fapt, nu-și făcea probleme. Era la fel de imoral să faci afaceri cu un nenorocit de teapa lui Jesus Ngande. Un raport al Națiunilor Unite îl făcea vinovat de moartea a aproape două sute cincizeci de mii de oameni, majoritatea femei și copii. Cu banii pe care avea să-i primească de la companie – cinci milioane de dolari pe an – avea să omoare și mai mulți oameni. Dar Ngande controla minele. Alte corporații se preocupau prea mult să păstreze aparența jocurilor curate și își făceau rost de materia primă necesară de la intermediari, care o cumpărau la rândul lor de la alți intermediari și tot așa, o rețea întregă de disimulare a culpabilității prin care adevărata origine a mineralelor se păstra la o distanță respectabilă. În total se făceau chiar și zece schimburi între minele de sclavi din Kivu de Nord și piețele din Europa, Asia și Statele Unite, iar prețul pe kilogram creștea exponențial cu fiecare schimb. Cumpărate direct de la sursă, așa cum procedau acum, mineralele costau abia o fracțiune din prețul lor. Nu era deloc plăcut să se gândească la violuri, crime și mutilări, dar banii pe care avea să-i câștige compania erau un lucru extrem de plăcut. Și, sincer, cui îi păsa ce își făceau negrii unul altuia? Până la urmă, Congo era foarte, foarte departe de birourile conducerii din Paris.

Își termină țigara, se ridică din pat și bătu rapid în ușa de la baie, anunțând că era gata de acțiune. Apoi traversă camera până la ușile franțuzești și trase perdelele, privind afară. În depărtare se zărea masa amenințătoare a vulcanului Nyiragongo. Câmpiile ponosite care coborau dinspre vulcan ajungeau până la piscina hotelului, unde se vedeau bodyguarzii și alți câțiva oameni. ONG-iști, probabil. Oricum, nu turiști. Turiștii nu veneau niciodată aici.

ONG-urile îl amuzau teribil, la fel ca toți ceilalți idioți plini de sentimentalisme răsuflăte care se declarau anticorporații și antiglobalizare, agitându-și laptopurile și telefoanele mobile și țipând sus și tare că Occidentul exploata Lumea a Treia. Fără coltan și casiterit n-ar fi existat laptopuri și telefoane mobile, iar fără corporații ca asta n-

ar fi existat coltan și casiterit. Toate e-mail-urile și SMS-urile care cereau dreptate, toate telefoanele făcute pentru a organiza un marș de protest, toate site-urile care se plâneau că drepturile omului nu erau respectate – ei bine, toate acestea erau posibile tocmai datorită exploatării și nefericirii pe care o condamnau atât de vehement cu toții. Era ridicol, întru totul ridicol. Sau cel puțin ar fi fost ridicol dacă s-ar fi obosit să se gândească la asta.

În spate, apa de la duș începu să curgă mai încet, apoi se opri. Semblaire se întoarse, verificându-și ceasul Rolex ca să vadă cât timp mai avea. Cineva bătu la ușă.

— *Merde*, murmură. Apoi, mai tare: *Moment!*

Culese un halat de baie de pe jos, se îmbracă și traversează camera.

— *Oui?*

— *Garçon d'étage*, se auzi o voce. Room-service.

Semblaire nu comandase nimic, dar avea cea mai scumpă cameră din hotel și i se trimiteau întruna cadouri – băuturi, flori și dulciuri – așa că trase încuietoarea și deschise ușa fără să se gândească.

Un pistol îl izbi în coșul pieptului. Începu să spună ceva, dar femeia care ținea pistolul duse un deget la buze. De fapt, la buzele măștii de Marilyn Monroe din latex sub care își ascunsese chipul. Îl împinse pe Semblaire înapoi în cameră. După ei mai intrară încă trei siluete – doi bărbați și o femeie – iar ultima persoană închise ușa și o încuie. Cu toții purtau măști: Arnold Schwarzenegger, Elvis Presley, Angelina Jolie. Nu erau africani, atâta lucru se vedea după pielea de pe brațele și gâturile descoperite. Altfel, nu lăsau să se vadă nimic. Dacă n-ar fi fost pistolul, efectul de ansamblu ar fi fost ridicol.

— *Qu'est-que vous voulez?*¹ întrebă Semblaire, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

Femeia cu pistolul nu răspunse. Îl împinse pe Semblaire înapoi pe pat. Cel cu mască de Elvis Presley merse la celălalt capăt al camerei și trase perdelele. Angelina Jolie se așeză în genunchi pe podea și deschise valiza pe care o purta, din care scoase un tripod și o cameră de filmat digitală. Arnold Schwarzenegger, un bărbat scund, slăbuț, cu smocuri de păr unuros care îi ieșeau de sub mască, merse la noptiera pe care MacBook-ul lui Semblaire era pus la încărcat. Deschise capacul și îl aprinse. Se auzi un sunet armonios și sistemul de operare începu să se încarce.

¹ Ce doriți? (în lb. franc., în orig.).

— *Qu'est-ce que vous...*

O mână se întinse și îl pocni pe Semblaire peste față.

— Taci din gură.

Accentul părea american, dar amestecat cu altceva. Rusc? Spaniol? Evreiesc? Semblaire nu reușea să-și dea seama. În fața lui, Angelina Jolie, care avea pielea mai închisă la culoare decât cealaltă femeie, întinse picioarele tripodului și îl așeză în mijlocul camerei, apoi prinse camera în mecanismul de susținere din vârf. O porni, deschise ecranul și coborî obiectivul până când ajunse să încadreze fața francezului. Pe ecranul laptopului se derula un Screensaver de fotografii cu Semblaire și familia sa, arătând că sistemul de operare se încarcă.

— Parola, spuse Arnold Schwarzenegger, răsucind laptopul spre Semblaire.

Semblaire ezită. La început crezuse că era victima unui jaf, dar atacatorii nici nu se uitaseră la portofel, care era așezat la capul patului, la vedere. Iar acum i se cerea acces la laptop. Asta îi spunea că se întâmpla ceva mai sinistru decât un simplu jaf. Erau mult prea multe informații acolo pe care nici el, nici compania...

— Parola, ordonă din nou bărbatul.

— Acum, se răsti Marilyn Monroe, ridicând pistolul și apăsându-l de tâmpla lui Semblaire.

Semblaire nu avea de ales. Se aplecă în față și își tastă parola. Schwarzenegger răsuci din nou laptopul, conecta un stick USB într-unul din porturi și trecu un deget peste touchpad. Explorând ce era pe hard-disk. Semblaire era speriat de-a binelea acum.

— *Ecoutez*², spuse. Nu știu ce vreți de la mine...

Se întrerupse când auzi un zornăit înfundat din baie. Intrușii se încordară și se uitară unul la celălalt. Femeia cu pistolul șuieră și dădu din cap, ca și când ar fi spus: „Ar fi trebuit să verificăm”. Schwarzenegger lăsă laptopul și scoase un pistol Glock din buzunarul din spate al blugilor. Monroe și Jolie făcură același lucru, îndepărtându-se și ținându-și armele îndreptate spre ușă. Clei cu mască de Elvis Presley se apropie de baie și se lipi de peretele de lângă ușă. Se opri, își privi camarazii, apoi întinse mână, răsuci clanța și deschise ușa dintr-o singură mișcare.

— *Oy vey*, mormăi Angelina.

² Ascultați (în lb. franc., în orig.).

Înăuntru stătea o fetiță, goală, cu piele ca de abanos care încă mai strălucea de la dușul pe care tocmai îl făcuse. Având în vedere fizicul ei subdezvoltat, n-ar fi putut avea mai mult de nouă sau zece ani. Tremura, cu ochii holbați de groază.

Urmară câteva momente de tăcere îngrozită, apoi Marilyn Monroe se repezi spre baie, scoțându-și masca și dezvăluindu-și chipul palid și un păr roșcat și ciufulit. Apucă un prosop și îl înfășură în jurul fetiței, șoptind:

— E în regulă. *Qa va*. E în regulă. S-a terminat.

Rămase așa o vreme, încercând să o calmeze pe fetiță, șoptindu-i vorbe de încurajare. Nici unul din ceilalți nu se mișcă și nu spuse nimic. Apoi, cu fața roșie de indignare, femeia intră înapoi în cameră, se duse la *Semblaire* și îl lovi cu tocul pistolului în tâmplă, făcându-l să se prăbușească înapoi pe pat. Francezul țipă și își ridică brațele într-un gest de apărare. Cealaltă femeie se repezi și îi prinse brațele camaradei sale, încercând să o oprească.

— *Lo*, Dinah!

Prima femeie își eliberă brațul și îl lovi pe *Semblaire* încă o dată, apoi îl apucă de păr, îi trase capul pe spate și îi forță țeava pistolului în gură, făcându-l să se înece.

— O să te omor, urlă, cu fața aproape vânătă și obrații pătați de lacrimi. O să te omor, animal ce ești. O să-ți zbor creierii ăia nenorociți!

Era isterică, nu se mai putea controla. Abia când bărbatul cu mască de Elvis o înconjură cu un braț și o trase înapoi, blând, dar ferm, începu să se calmeze. Cei doi vorbiră ceva în șoaptă, într-o limbă pe care *Semblaire* nu o înțelegea, deși era aproape sigur că e ebraică. Apoi, tremurând, femeia își ascunse pistolul la spate și se întoarse în baie, unde o ajută pe fetiță să se îmbrace cu rochia roz și ponosită care era aruncată deasupra toaletei. O luă de mână și o conduse până la ușă, apoi o îndemnă să iasă. Se întoarse către *Semblaire*. Francezul se chircise pe pat, gemând. Halatul îi era strâns în jurul taliei, iar gulerul era pătat de sânge. O clipă îl fixă cu privirea, cu o expresie plină de ură, apoi scuipe spre el.

— Suntem dușmanii tăi! mai spuse.

Apoi ieși și închise ușa în urma ei.

Elvis Presley aruncă o privire spre grădină, asigurându-se că bodyguardii lui *Semblaire* nu observaseră agitația. Mulțumit, se întoarse la pat și îl ridică pe francez în capul oaselor. Obrazul stâng îi era umflat și învinețit.

— *Elle a casse ma mâchoire, la chienne*³, mormăi, ținându-se cu o mână de falcă.

Bărbatul nu răspunse. În schimb, se trase înapoi câțiva pași și își îndreptă pistolul către capul lui Semblaire.

— Vei privi către cameră, îl instrui. Vei spune numele tău și numele companiei, apoi vei explica absolut tot ce aveți de gând să faceți aici în Africa.

Făcu semn cuiva să pornească camera.

Acum dă-i drumul, ticălos nenorocit ce ești.

IERUSALIM

Catedrala Sfântului Iacov era în inima Cartierului Armenesc, la nici două sute de metri de mers de Kishle, de-a lungul canionului mărginit de ziduri imense care era Strada Patriarhiei Ortodoxe Armene. Ben-Roi era la jumătatea drumului când ploaia se înteți, transformându-se într-o perdea de apă. Nu avu de ales și se adăposti la intrarea în Taverna Armeană, înjurându-l pe Pincas fiindcă nu-i împrumutase umbrela. Își scoase telefonul, profitând de ocazie ca să o sune pe Sarah. Să-și ceară scuze.

Viața era ciudată uneori. Lucrurile nu se întâmplă întotdeauna așa cum te aștepti să se întâmple. Cu câțiva ani în urmă era logodit cu Galia și pe cale să se însoare. Apoi Galia fusese ucisă și lumea lui se prăbușise. Credea că avea să rămână îngropat în abis tot restul vieții, dar, în ciuda tuturor așteptărilor, două persoane reușiseră să-l scoată din nou la suprafață, iar Sarah era una dintre ele.

Fuseseră împreună patru ani. Patru ani frumoși. Patru ani minunați, mai ales la început. Bineînțeles, încă se mai gândea la Galia, dar viața mergea mai departe alături de Sarah. Se vindecase. Și nu doar în viața de zi cu zi; și cariera lui îi oferi satisfacții. Fusese promovat la rangul de detectiv supervizor, fusese citat pentru merite deosebite în trei investigații separate și își redescoperise pasiunea pentru munca de polițist. Obsesia lui pentru meseria sa era bine cunoscută.

Aceasta era problema. Orice detectiv știa cât de greu e să păstrezi un echilibru între viața de polițist și viața de cuplu. Era de două ori mai greu într-un oraș aflat permanent sub presiune, cum era Ierusalimul. De

³ Ea mi-a distrus maxilarul, cățeaua. (în lb. franc., în orig.).

trei ori mai greu era în Orașul Vechi, unde credința și furia, Dumnezeu și diavolul, crimele și rugăciunile erau atât de strâns legate, că era aproape imposibil să le separe.

În afară de câțiva, toți colegii de la secție divorțaseră cel puțin o dată, unii chiar de mai multe ori. Serviciul și femeile – cele două lumi pur și simplu nu erau compatibile. Cum puteai renunța la un flagrant doar fiindcă prietena vrea să petreceți seara împreună, uitându-vă la televizor? Cum puteai să te bucuri de o seară romantică după ce petrecuseși o zi întreagă față în față cu un violator în serie? Cum puteai să ignori un telefon care îți cerea să investighezi un cadavru într-o biserică doar ca să privești în continuare la imagini cu copilul tău nenăscut? Unde se trăgea linia? Cum puteai să tragi linia?

Cu Galia avusese o relație tumultuoasă. O ceruse în căsătorie după doar câteva luni, timp insuficient ca presiunea meseriei să înceapă să-și spună cuvântul. Cu Sarah se întâmplase asta. Sarah se străduise din răspuțeri, îi trecuse cu vederea atâtea lucruri, dar nici ea nu fusese în stare să tolereze nenumărate cine ratate, atâta egoism.

Se certau din ce în ce mai des, deveneau din ce în ce mai distanți, resentimentele se adânceau. Până la urmă, inevitabil, ea pusese capăt relației. Se împăcaseră la un moment dat – ironic, partidele de sex fuseseră cele mai bune de până atunci, dar serviciul își spusese din nou cuvântul și după două săptămâni ea rupsesse legătura din nou și irevocabil.

— Te iubesc, Arieh, îi mărturisise atunci, dar nu pot trăi doar cu o bucată din tine. Nu ești niciodată aici. Chiar și când ești cu mine, te gândești la altceva. N-o să meargă. Vreau mai mult.

Se mutase din apartamentul lor și își văzuse mai departe de serviciu, încercând să se convingă că așa era cel mai bine.

Cinci săptămâni mai târziu, Sarah îl sunase și îl anunțase că era însărcinată.

— E al meu? o întrebase.

— Nu, e al lui Menachem Begin. Am păstrat niște spermă înghețată de la el după ce a murit. Bineînțeles că e al tău, *dafook!*

Pierduse o iubită, dar avea un copil. Viața era extrem de ciudată uneori.

Apelul către Sarah intră direct în căsuța vocală. Ben-Roi lăsă un mesaj dezlânat, spunând că speră că totul e în ordine, că îi pare rău că a trebuit să plece mai devreme și că urma să o sune mai târziu. Apoi opri apelul,

se adăposti mai bine și așteptă ea ploaia să se mai potolească.

De obicei, Strada Patriarhiei Ortodoxe Armene era liniștită. Lucrările primăriei opriseră însă tot traficul care ieșea prin Poarta Jaffa, așa că mașinile care voiau să iasă din Orașul Vechi erau nevoite să treacă pe aici în drum spre porțile Sion sau Dung. În consecință, un șir nesfârșit de mașini, taxiuri și autobuze nr. 38 se înghesuiau pe drum, forțând pietonii să se lipească de zidurile care mărgineau strada de ambele părți. Doi *Haredim* se grăbiră pe lângă el, cu capetele plecate și cu pungii de plastic înfășurate în jurul pălăriilor Homburg ca să le apere de ploaie. După ei venea un grup de turiști, toți purtând cagule albastre cu mesajul „Holy Land Travel: Vă aducem mai aproape de Dumnezeu” brodat pe spate. Arătau jalnic. Probabil nu se așteptaseră la ploaie în Ținutul Sfânt, mai ales în iunie. Ploaia făcea orașul lui Dumnezeu să arate oricum, numai dumnezeiesc nu.

În cele din urmă potopul se liniști, iar Ben-Roi își reluă drumul. Depăși Bulghourji Bar, apoi trecu printr-un tunel de cincizeci de metri în care trebui să se lipească de un zid ca să nu fie strivit de un autobuz 38. La capătul celălalt al tunelului, imediat după Centrul de Artă Armeană Sandrouni, se deschidea o poartă bogat decorată, având deasupra o piatră inscripționată în arabă, armeană și cu caractere latine: *Conveni Armenien St. Jacques*, spunea singurul fragment pe care Ben-Roi era în stare să-l descifreze. Trei polițiști obișnuiți și doi grăniceri în uniforme verzi stăteau de pază dedesubt.

Ben-Roi le arătă insigna și trecu prin poartă. Era a doua oară în cei șapte ani de serviciu în care avea un motiv ca să intre aici. Comunitatea armeană era mică, strâns unită și, în general, crea mult mai puține probleme decât vecinii lor evrei și musulmani.

Dincolo de poartă, un coridor boltit se deschidea la dreapta. La stânga era ghereta portarului, o structură cu geamul din față de sticlă, în care trei oameni în haine de piele se înghesuiau în jurul unui monitor CCTV. În spatele lor stătea Nava Schwartz, unul dintre experții de la Kishle, aplecată și ea spre ecran. Când îl văzu pe Ben Roi îi făcu semn cu mâna, să o ia pe coridor și să intre pe prima ușă la stânga. Ajunse într-o curte mică, pavată, înconjurată de ziduri înalte, ca și curtea unei închisori. De partea cealaltă, la capătul unei arcade adânci și îngrădite, se vedea intrarea în catedrală, barată cu benzi roșii și albe. Deasupra intrării erau icoane pictate, Iisus și sfinți care priveau în gol, ignorând cu desăvârșire problemele lumii de dedesubt.

În jurul intrării erau alte santinele – doar agenți obișnuiți de data

asta, fără polițiști de frontieră printre ei – și trei arme de foc erau aliniate pe pavajul de marmură roz: două Jericho 9 mm și un Belgian FN. Una dintre polițiștii observă probabil expresia mirată de pe chipul lui Ben Roi, fiindcă lovi cu bastonul semnul de lângă ușă, care înșira obiectele și activitățile interzise înăuntrul catedralei. După „Interzis accesul cu arme și pistoale” fusese adăugat cuvântul „Categoric”.

De regulă, polițiștii nu aveau voie să se despartă de arme. De data asta însă, diplomația părea să fie cuvântul zilei. Ben-Roi se îndoia că la fel ar fi procedat colegii lui dacă ar fi fost trimiși într-un lăcaș arab de cult. Pe de altă parte, armenii nu aveau obiceiul să arunce cu pietre și să tragă cu gloanțe de cauciuc în tine.

Își desprinse pistolul Jericho de la centură, îl așeză lângă celelalte, își închise telefonul mobil, apoi pași peste banda roșie și albă și intră în catedrală. Locul era slab luminat, sumbru, chiar și cu ușile larg deschise și draperiile de la intrare strânse. Patru coloane gigantice, groase ca niște trunchiuri de arbori de Sequoia, se ridicau spre acoperișul boltit de deasupra. Peste tot se vedeau candelabre, duzini întregi, suspendate cu lanțuri lungi de tavan, umplând aerul ca o armadă de nave spațiale în miniatură. Erau icoane aurite și argintate și tablouri uriașe în ulei, înnegrite de trecerea timpului și covoare grele și modele complicate în alb și albastru pe pereți. Întreg locul semăna mai degrabă cu un magazin de antichități decât cu o biserică. Rămase locului un moment, încercând să se orienteze, respirând mirosul de mosc și tămâie și urmărind din priviri cum un dresor și un câine polițist cercetau stranele din stânga, apoi se îndreptă spre o ușă din peretele din dreapta. Dinăuntru răzbăteau luminile intermitente ale unui bliț. Se auzeau mai multe voci vorbind în șoaptă.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi, Arieș.

Un bărbat masiv, cu un început de chelie stătea la intrare. Purta o geacă albastră de polițist, cu frunza și cele două coroane, semnul distinctiv al unui *Nitzav Mishneh*. Era comandantul Moshe Gal, șeful secției de poliție David. De o parte și de alta erau locotenentul său, superintendentul-șef Yitzhak Baur și sergentul-major Leah Shalev, o femeie voluptuoasă, cu șolduri late, purtând aceeași uniformă albastră. Shalev își înclină capul în semn de salut. Baum nu schiță nici un gest.

— Îmi pare rău, să trăiți, spuse Ben-Roi, luându-și locul alături de Shalev. Eram la Hadassah. Traficul...

Gal îl opri cu un gest. Nu avea nevoie de explicații.

— E totul bine cu copilul?

— Arată bine, mulțumesc, să trăiți.

— Ea nu arată prea bine, în schimb, spuse Baum, arătând cu degetul.

Se aflau într-o cameră alungită, cu podeaua acoperită de covoare, mai modestă și mai puțin decorată ca peștera lui Aladdin, care era sanctuarul principal al catedralei. Tavanul boltit era crăpat și pătat de mucegai. La un capăt era o grămadă de scaune pliante; la celălalt, o masă enormă, acoperită cu pânză servea drept altar. Capătul pânzei fusese ridicat, dând la iveală spațiul de dedesubt. Câțiva criminaliști purtând mănuși sterile și costume albe se învârteau în jur cu pensete și pungi vidate; alți câțiva căutau amprente. Bibi Kletzmann, fotograful de la Russian Yard, era așezat în genunchi, trăgând cadru după cadru cu aparatul Nikon D700. Blițul său lumina posteriorul de proporții considerabile al doctorului Avram Schmelling, patologul de serviciu, care intrase de tot sub masă.

La început nu-și putu da seama cu ce aveau de-a face. Doar când se aplecă pe vine, sprijinindu-și coatele de genunchi și înclinându-se puțin ca să vadă mai bine, Ben-Roi reuși să vadă cadavrul. Era o femeie obeză, întinsă pe spate. O lampă cu halogen îi lumina chipul. Părea bătrână, sau oricum destul de bătrână – undeva pe la cincizeci de ani, judecând după părul încărunțit, deși era greu de spus, fiindcă cadavrul se afla cam departe, la șase metri de el și ascuns parțial de silueta masivă a lui Schmelling.

— Femeia de serviciu a găsit-o azi-dimineață, zise Leah Shalev, când a ridicat fața de masă ca să dea cu aspiratorul dedesubt...

Arată cu o mână spre altar.

— A țipat atât de tare, că era aproape să spargă toate geamurile. E acasă acum, am trimis unul din ofițerii de legătură să-i ia o declarație.

Ben-Roi încuviință, urmărindu-l pe Schmelling cum se strecoară în spațiul mult prea îngust de sub masă și explorează cadavrul. Îi veni în minte imaginea dezgustătoare a unui urs care își adulmecă cina.

— Știm cine e? întrebă.

— Habar n-avem, răspunse Shalev. Nu avea nici portofel, nici acte.

— Nu-i Bar Refaeli, cel puțin, spuse Baum.

Era o glumă de prost-gust. Nu râse nimeni. Nimeni nu râdea vreodată la glumele lui Baum. Era un tâmpit.

— Unul din portari e posibil să o fi văzut intrând la ora șapte, ieri-seară, continuă Shalev. I se ia o declarație acum. Femeia de serviciu a găsit-o la opt azi-dimineață, deci cel puțin avem o perioadă de timp, cât de cât.

— Nu avem nimic mai precis de atât?

— Deocamdată nu. Schmelling pare destul de prudent.

— Nu mă miră, mormăi Gal.

Ben-Roi privi un moment, apoi se ridică.

— Am văzut camere de supraveghere când am intrat.

— Supraveghează tot complexul, confirmă Shalev.

— Oamenii noștri se uită la înregistrări acum. L-am pus pe Pincas să se uite pe camerele noastre de la Kishle. Omul nostru trebuie să apară filmat undeva. O să-l prindem pe nenorocit.

— Îmi aduce aminte de *sherut*-ul din Tel-Aviv, rosti Baum.

Îl priviră cu toții, așteptând restul glumei.

— Nu se întâmplă nimic până te plictisești de plictiseală, apoi vin două belele dintr-odată.

Gluma, deși era una proastă, se referea la faptul că trecuseră aproape trei ani fără nici o crimă în Orașul Vechi, apoi, în nici două săptămâni, secția din Kishle se trezise cu două pe cap. Cu zece zile în urmă, un student *yeshiva* fusese înjunghiat în abdomen la capătul de jos al Al-Wad din Cartierul Musulman. Iar acum, asta.

— Deja suntem la limită cu oamenii, spuse Baum. S-ar putea să fie nevoie să chemăm pe cineva de la Russian Yard.

— Putem să ne descurcăm cu crima asta, mârâi comandantul, privind spre Shalev, care încuviință.

Secțiile de poliție din oraș nu se prea agreau, mai ales Kishle și Russian Yard. Era suficient de rău că foloseau același fotograf. Comandantul Gal nu avea de gând să cedeze vreo bucată din teritoriul său investigatorilor de la Russian Yard.

— Trebuie să mă întorc, zise, privindu-și ceasul. E un miting în piața Safra. Am un noroc fantastic.

Își trase fermoarul de la geacă până la gât. Pe lângă însemnele de comandant, avea și o insignă de aur în formă de *menorah* în partea stângă a pieptului: Medalia Prezidențială pentru Servicii Deosebite.

— Vreau rezultate, Leah, zise. Rapid. Presa atât așteaptă. OK?

— OK, spuse Shalev.

Gal o privi pe ea și pe Ben-Roi pe sub sprâncenele stufoase. Apoi, cu o ultimă privire spre masa-altar, coborî înapoi în catedrală, făcându-i semn lui Baum să îl urmeze.

— Să mă țineți la curent, mai rosti peste umăr.

— Și pe mine, strigă Baum.

Ben-Roi și Shalev schimbă o privire.

— *Maniak*, spuseră ei la unison.

Timp de câteva minute urmărirea activitatea metodică a criminaliștilor, apoi Ben-Roi întrebă dacă poate să vadă cadavrul de aproape.

— Garderoba e acolo, spuse Shalev, arătând spre o valiză deschisă așezată pe podea, la celălalt capăt al încăperii, lângă grămada de scaune. Ben-Roi se duse acolo și se îmbracă într-un costum alb, iară să uite de apărătoarele pentru pantofi și de mănuși, apoi se întoarse și se așeză în genunchi lângă altar.

— Cioc, cioc.

Schmelling ridică degetul mare în sus, în semn că Ben-Roi avea voie să se apropie. Trebuia să ai grijă cu Schmelling. Toată lumea știa cât de tare ținea ca locurile crimelor să nu-i fie deranjate.

Masa avea abia șaptezeci de centimetri înălțime, iar Ben-Roi era un bărbat masiv, lat în umeri, cu brațe și picioare lungi, spre deosebire de Schmelling, care era mare doar în jurul taliei și la fund. Chiar și în patru labe, Ben-Roi abia avea loc, iar spatele i se freca de tăblia mesei la fiecare mișcare.

— Trebuia să trimită un detectiv mai mic, spuse Schmelling.

— Trebuia să trimită un nenorocit de pitic, răspunse Ben-Roi, pufnind.

Ajunse lângă cadavru, care era sprijinit de perete și își lăsă greutatea pe coate, cu șoldurile în aer. Schmelling se trase înapoi puțin, făcându-i loc. Blițul lui Kletzmann luminează scurt.

Victima purta o haină de ploaie din pânză verde, o bluză, o pereche de pantaloni largi și pantofi obișnuiți. De aproape părea și mai mare: sâni enormi, coapse groase, burta revărsată – cântărea, probabil, mai mult de o sută de kilograme. Ochii ei erau întredeschiși, cu corneea de un maro șters. Din gură îi ieșea o batistă făcută ghem, plină de sânge uscat și întărit; bărbia, gâtul și gulerul bluzei erau și ele pătate de sânge. De jur împrejurul gâtului, în partea de jos, se vedea o adâncitură îngălbenită.

— Strangulată, spuse Schmelling. Cu un fir, așa zice, dacă ar fi să mă iau după cât de perfectă e indentația. Trebuie dusă la Abu Kabir și examinată cum trebuie, dar se pare că făptașul ăsta își știe meseria. Vezi? Arată spre adâncitură. Se văd câteva urme de abraziune neregulată și foarte puține urme de abraziune liniară, dar nu găsesc nici o urmă de congestie și doar puțină hemoragie peteșială. Arată spre punctele roșietice de sub ochi. Asta îmi spune că firul nu s-a mișcat din loc în timp ce ucigașul își făcea treaba și că a păstrat presiunea

constantă. Dacă ne gândim cât de solidă e victima și luăm în considerare faptul că se zbătea... În fine, atinse cu degetul câteva zgârieturi de pe gâtul femeii, care încercase, probabil, să smulgă firul cu degetele... E nevoie de forță, dar și de talent.

— Să-mi bag, spuse încet Ben-Roi.

— Nu în ea, totuși.

— Poftim?

— Nimeni nu s-a atins de haine și nimic nu e deranjat dedesubt. (Arată cu capul spre pubisul victimei.) Oricare ar fi fost motivul, sunt aproape sigur că n-a fost vorba de sex, sau cel puțin nu în felul în care am face-o eu sau tu.

Ben-Roi se crispă. Imaginea unui Schmelling în plină desfășurare era aproape la fel de dezgustătoare ca și cea a cadavrului.

— Batista? întrebă.

— Din nou, nu pot spune nimic cu certitudine până nu fac autopsia, dar văd niște vânătăi late sub bărbie, ceea ce mă face să cred că ucigașul a lovit-o acolo probabil și a făcut-o să-și muște limba. Asta a fost în mod sigur înainte de strangulare.

Ben-Roi ridică sprâncenele în semn de mirare.

— E prea mult sânge ca lovitura să fi fost dată, explică Schmelling. Încă mai avea presiune în sistem.

Ultima replică părea desprinsă din descrierea unei locomotive cu aburi.

— Câinii au mirosit urme de sânge de la catedrală până aici, continuă patologul. Aș zice că lucrurile s-au întâmplat cam așa – a lovit-o, a strangulat-o, i-a îndesat o batistă în gură, apoi a târât-o aici și a ascuns-o.

— Dacă poți să ne spui și cine a făcut toate astea, putem închide cazul și ajungem acasă mai devreme cu toții.

Schmelling chicoti.

— N-am făcut decât să-ți descriu crima, domnule detectiv. Tu trebuie să o rezolvi.

Blițul lui Kletzmann luminează din nou. Ben-Roi ridică o mână și își șterse fruntea. Căldura de la lampa cu halogen de sub masă își spunea cuvântul: începea să transpire.

— Te superi dacă îi caut prin buzunare?

— Te rog.

Se strecură în față câțiva centimetri și începu să caute în buzunarele victimei. Găsi două pixuri și două pachete de șervețele de hârtie în haina

de ploaie, dar nu găsi un portofel, chei, un act de identitate sau un telefon mobil – nici unul dintre obiectele peste care s-ar fi așteptat să dea în mod normal. Când ajunse la buzunarele pantalonilor avu ceva mai mult noroc, într-unul din ele găsi o bucată de hârtie dreptunghiulară mototolită, care se dovedi a fi o cerere de carte dintr-o bibliotecă.

— „Sala de lectură generală”, murmură Ben-Roi, repetând cuvintele imprimare cu cerneală roșie în mijlocul hârtiei.

Îi întinse hârtia lui Schmelling:

— Îți spune ceva?

Patologul aruncă o privire, apoi scutură din cap. Ben-Roi întoarse hârtia pe partea cealaltă, apoi se întinse și luă una dintre pungile pentru probe ale lui Schmelling. Sigilă hârtia înăuntru, își șterse din nou fruntea și se întoarse la cadavru. Se târî până la rucsacul oval, din piele maro, așezat lângă picioarele victimei.

— E al ei? întrebă, iară să se adreseze nimănui în special.

— Credem că da, se auzi vocea lui Shalev.

Ben-Roi dori să știe dacă Kletzmann și criminaliștii își terminaseră treaba cu rucsacul. Primi un răspuns afirmativ, așa că prinse bretelele și se târî de sub masă, trăgând rucsacul după el. Se ridică și se întinse ca să-și dezmoștească picioarele, așeză rucsacul pe masă și deschise fermoarul. Era plin de haine proaspăt spălate, mototolite, ca și când ar fi fost împachetate în grabă sau altcineva ar fi căutat deja prin ele. Ben-Roi ar fi pariat pe varianta a doua. Scotoci înăuntru și scoate un sutien alb, uriaș.

— Sigur e al ei, anunță, arătându-l și celorlalți.

— Doamne sfinte, ai putea să bagi două boabe de elefant în ăla, chicoti Kletzmann, fotografiindu-l.

— Domnilor, vă rog, un pic de respect. Dacă nu față de morți, atunci măcar pentru că sunteți în biserică.

Cuvintele erau ale unui bărbat scund, grăsuț, cu o barbă albă și îngrijită. Purta o sutană neagră, un potcapiu de catifea și la gât o cruce de argint cu brațele decorate cu modele florale migălos sculptate și despărțindu-se în două la capete. Ben-Roi îl cunoștea vag; îl întâlnise în prima și singura lui vizită aici, cu doi ani înainte. Sfinția Sa așa-și-pe-dincolo.

— Arhiepiscop Armen Petrossian, spuse bărbatul, ca și când i-ar fi citit gândurile, cu o voce înceată, care abia se auzea. E groaznic ce s-a întâmplat. Groaznic.

Traversă camera cu un pas surprinzător de sprinten pentru cineva care avea cel puțin șaiszeci de ani, dacă nu mai mult. Când ajunse la altar se aplecă să privească spațiul de dedesubt, apoi se îndreptă și se sprijini cu brațele de masă, plecându-și capul.

— Așa ceva să se întâmple chiar în casa Domnului, murmură. Așa un sacrilegiu... E imposibil de înțeles. Imposibil...

Se opri și își duse o mână la frunte. Tăcu o vreme, apoi se întoarse spre Ben-Roi, fixându-l cu o privire neobișnuit de pătrunzătoare.

— Cred că ne-am cunoscut deja.

Ben-Roi încă mai ținea sutienul în mână.

— Acum doi ani, spuse, îndesând sutienul înapoi în rucsac. Atunci, cu seminariștii.

Arhiepiscopul încuviință:

— Ah, da, bineînțeles. N-a fost cea mai strălucită zi pentru Poliția israeliană. Sper că de data asta veți fi ceva mai... (făcu o pauză, căutându-și cuvintele) ... cumpăniți. Se îndreptă spre ușă. Găsiți-l pe ucigaș, spuse când ajunse la ușă. Vă implor, găsiți-l repede... înainte să mai nenorocească pe cineva.

Îl privi din nou pe Ben-Roi în ochi, apoi se întoarse și trecu dincolo, în catedrală.

— O cunoșteți? strigă Ben-Roi după el.

Arhiepiscopul se îndepărta deja.

— Habar n-am, i se auzi vocea, dar puteți să fiți sigur că o să mă rog pentru ea, din toată inima.

DEȘERTUL DE EST, EGIPT

Inspectorul Yusuf Ezz el-Din Khalifa de la poliția din Luxor se uita fix la cadavrul bivolului de apă, cu gura plină de muște și ochii stinși și sticloși. „Știu cum te simți”, își spuse în gând.

Trei luni am săpat la puțul ăsta, spuse fostul stăpân al bivolului. Trei luni în care n-am avut decât o lopată, o *touria* și sudoarea mea. Douăzeci de metri săpați prin rahatul ăsta (lovi cu piciorul pământul pietros) și cineva mi-a otrăvit puțul. N-am ce face cu el acum. Doamne, fie-ți milă de mine!

Se prăbuși în genunchi, cu pumnii încleștați și brațele ridicate spre cer, un gest demn de milă al unui om distrus. „Știu cum te simți”, își

spuse în gând Khalifa, din nou. „Degeaba am trecut printr-o revoluție, viața e tot același rahat pentru mulți dintre noi.”

Se ridică, uitându-se la groapa noroioasă și la cadavrul prăbușit lângă ea. Nu se auzeau decât bâzâitul muștelor și suspinele fermierului. Scoase un pachet de țigări Cleopatra, se lăsă pe vine și îi întinse pachetul. Fermierul își șterse nasul cu o mânecă de *djellaba* și luă o țigară.

— *Shukran*, murmură.

— *Afwan*, răspunse Khalifa.

Îi aprinse țigara, apoi își aprinse și lui una și trase fumul în piept. Se întinse și puse pachetul în buzunarul fermierului.

— Păstrează-le, spuse.

— Nu-i nevoie...

— Te rog, păstrează-le. De dragul plămânilor mei.

Fermierul zâmbi ușor.

— *Shukran*, spuse din nou.

— *Afwan*, repetă Khalifa.

Fumară în liniște. Deșertul se unduia înjur, despuiat și presărat cu bolovani. Erau abia la jumătatea dimineții, dar căldura era deja cruntă. Întreg peisajul părea să se zbată și să tremure, ca și când s-ar fi sufocat. Și în Luxor era cald, dar cel puțin acolo se simțea o briză dinspre Nil care făcea căldura ceva mai suportabilă. Aici nu se simțea nici o adiere de vânt. Doar soare și nisipuri și bolovani, un furnal vast, deschis, în care nici măcar tufele de acacia și ghimpele-cămilei nu prea creșteau.

— De cât timp ești aici? întrebă Khalifa.

— Optsprezece luni, răspunse fermierul, trăgându-și nasul. Vărul meu venise deja înainte, câțiva kilometri... (arătă cu o mână spre nord). Ne-a spus că se poate trăi aici. Poți să găsești apă dacă sapi destul de adânc. Vine dinspre munți.

Fermierul arată din nou cu mâna, de data asta spre est, adânc în deșert, unde se vedea o formă nedeslușită de *gebel* înalt la orizont. Khalifa observă o cruce mică și verde tatuată pe mână, chiar sub încheietura degetului mare, care abia se vedea. Bărbatul era un creștin copt.

— Apar viitori, explica fermierul. Apoi, apa se scurge printre bolovani și ajunge sub pământ. Sapă turtele adânci, care se întind pe mile întregi. Ca niște țevi. Dacă poți ajunge la ele, poți crește ceva porumb și *bersiim*, poți să crești niște vite. Pe dealuri găsești și alabastru, îl strâng și îl vând cuiva din El-Shaghab. Se poate trăi aici. Dar acum...

Trase adânc din țigară și suspină din nou. Khalifa îi strânse umărul

într-un gest de simpatie, apoi se ridică, apărându-și ochii de lumina necruțătoare a soarelui.

Ferma, dacă putea fi numită așa, fusese construită la gura unui *wadi* larg. Se vedea o locuință dărăpănată, din cărămizi de noroi și paie de palmier, un puț și, ceva mai departe, câteva lanuri irigate de șanțuri care porneau de la puț: unul cu po rumb, unul cu *bersiim*, unul cu *molocchia*. Adjunctul lui Khalifa, sergentul Mohammed Sariya, era acolo jos, examinând recoltele ofilite. Ceva mai încolo, un drum prăfuit șerpuia printre dealuri spre Valea Nilului, la patruzeci de kilometri spre vest, un cordon ombilical anemic între fermă și lumea civilizată.

— Suntem din Farshut de loc, spuse fermierul, trăgând din țigară. A trebuit să plecăm din cauza violențelor. Cei de-acolo îi urăsc pe creștini. Poliția nu face nimic. Poliția nu face niciodată nimic dacă n-ai bani. Voiam să le ofer copiilor mei, familiei mele o viață mai bună. Vărul meu era deja aici de câțiva ani și mi-a spus că totul e în regulă, că lumea îl lasă în pace. Așa că am venit și noi. Nu-i cine știe ce, dar măcar suntem în siguranță. Iar acum vor să ne gonească și de aici. Doamne-ajută! Ce o să ne facem? Doamne, te rog, ajută-ne!

Suspinele se întetiră și se prăbuși înainte, apăsându-și fruntea în nisip. Douăzeci de metri mai încolo, Khalifa zări și restul familiei, care priveau din pragul cocioabei: soția și cei trei copii, doi băieți și o fată. La fel ca familia lui Khalifa. Îi privi o clipă, strângând din buze ca și când i s-ar fi pus un nod în gât. Apoi se aplecă și îl ridică în picioare pe fermier, scuturându-i praful din păr.

— Putem să bem niște ceai?

Fermierul încuviință din cap, luptându-se să se stăpânească.

— Bineînțeles. Iertați-mă, ar fi trebuit să vă invit deja. Nu sunt în toate mințile. Veniți!

Îl conduse la cocioabă și îi spuse ceva soției, care dispăru înăuntru. Cei doi bărbați se așezară pe o bancă lipită de perete, umbrită de un paravan ruginit de fier. Copiii stăteau în același loc desculți, cu fețe soioase, cu ochi cărora nu le scăpa nimic. Dinăuntru se auzi un zornăit de vase și șuieratul unui robinet care se deschide. Khalifa ascultă un moment, apoi se încruntă.

— Încă mai folosiți puțul?

— Nu, nu, răspunse fermierul. Puțul e doar pentru irigație și pentru vite. Apa pe care o bem vine de la Bir Hashfa. Arată spre un furtun albastru de plastic care se răsuca și dispărea undeva în spatele casei. Satul primește apă prin conductă, explică. E adusă din Luxor. Plătesc ca

să o folosim și noi.

— Credeți că sătenii au făcut asta?

Khalifa arată spre recoltele veștejite și spre cadavrul bivolului.

— Bineînțeles că sătenii au făcut asta. Noi suntem creștini, ei sunt musulmani. Vor să ne gonească.

— Pare destul de complicat să vină până aici ca să-ți otrăvească puțul și recoltele, rosti Khalifa, gonind o muscă cu mâna. Ar fi putut mai degrabă să-ți taie apa de la conductă și asta ar fi fost tot.

Fermierul ridică din umeri.

— Ne urăsc. Când urăști pe cineva, nimic nu e prea complicat. Oricum, dacă ar fi făcut cum spuneți dumneavoastră, aș fi găsit apă de altundeva. Aș fi adus-o cu sticlele, dacă n-aș fi avut de ales. Cu toții mă cunosc, știu că nu mă dau înapoi de la muncă.

Khalifa își termină țigara și strivi mucul cu piciorul.

— N-ați văzut pe nimeni? Întrebă. N-ați auzit nimic?

Fermierul scutură din cap.

— Au venit noaptea probabil. Nu pot sta treaz tot timpul. Acum vreau două zile, trei. Atunci au început să se îmbolnăvească bivolii.

— O să se însănătoșească, nu-i așa, tati?

Întrebarea venise de la fetiță. Fermierul se aplecă și o ridică pe genunchi. Era frumoasă, abia dacă împlinise trei sau patru ani, cu ochi mari și verzi și păr brunet, încâlcit. O luă în brațe și începu să o legene înainte și înapoi. Cel mai mare din cei doi băieți făcu un pas înainte.

— N-o să-i las să ne ia ferma, tată. O să mă lupt cu ei.

Khalifa zâmbi, mai degrabă trist decât amuzat. Băiatul îi amintea de propriul fiu, Ali. Nu felul în care arăta – era prea înalt, cu părul prea scurt. Dar gesturile de sfidare, bravada băiețească și Ali făcea la fel. Își căută țigările, apoi își aminti că i le dăduse fermierului. Nu voia să ceară una, nu după ce i le oferise deja, așa că își așeză mâinile în poală și se sprijini de zidul casei, urmărind cum Mohammed Sariya urca spre ei. În ciuda căldurii, Sariya purta o bluză groasă peste tricou. I-ar fi fost cald chiar și într-un cuptor. Dragul de Mohammed! Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Unii oameni nu se schimbau niciodată. Era bine așa.

Se auzi un clinchet, apoi soția fermierului ieși din cocioabă, ducând o tavă cu trei căni de ceai, boluri cu *torshi* și boabe de *lermous* și o bucată de prăjitură roz cu zahăr. Khalifa primi ceaiul și luă o mână de boabe, dar refuză politicos prăjitura.

Familia era săracă, așa că mai bine lăsa prăjitura pentru copii. Sariya se așeză lângă ei și luă și el o cană de ceai. Întinse mâna după prăjitură,

dar Khalifa îi aruncă o privire, așa că își îndreaptă atenția spre bolul cu *torshi*. Se înțelegeau atât de bine. Dintotdeauna se înțeleseră atât de bine. Sariya era calm, solid, un om pe care te puteai baza; dacă n-ar fi fost el, nici Khalifa n-ar fi trecut peste coșmarul din primele câteva săptămâni de muncă îndârjită.

— N-o să faceți nimic, așa e? întrebă fermierul după ce soția se întoarse înăuntru, luând cu ea și copiii. Vocea nu îi era acuzatoare, ci resemnată. Era vocea unui bărbat care se obișnuise cu persecuția și o vedea ca pe ceva firesc. N-o să-i arestați.

Khalifa își turnă zahăr în ceai și sorbi o înghițitură, evitând întrebarea.

— Vărul meu spunea că n-ar trebui să-mi pierd timpul cu poliția. El n-a făcut-o.

Khalifa își ridică privirea, surprins.

— I s-a întâmplat și lui?

— Acum trei luni, răspuse fermierul. Lucra la ferma lui de patru ani. Transformase deșertul în paradis: câmpuri, o fântână, capre, o grădină de legume – toate distruse. I-am spus: „Du-te la poliție. Nu ești în Farshut – te vor asculta aici. Vor face ceva”. Dar nu s-a dus, a spus că e o pierdere de vreme. A plecat și-a dus familia sus, în Asyut. Patru ani irosiți degeaba.

Scuipă și nu mai zise nimic. Khalifa și Sariya își băură în continuare ceaiul. În spate, în cocioabă, cineva începu să cânte.

— Ce voce frumoasă, remarcă Sariya.

— E fiul meu, spuse fermierul. Noul Karem Mahmoud. Poate într-o zi va ajunge faimos și nimic din toate astea nu va mai conta. Mormăi și își goli cana. Tăcu o vreme, apoi rosti: Nu plec nicăieri. Asta e casa noastră. N-o să-i las să ne gonească. O să mă lupt dacă trebuie.

— Sper că nu va fi nevoie, spuse Khalifa.

Fermierul îi aruncă o privire întrebătoare, pătrunzătoare:

— Aveți familie? Soție, copii?

Khalifa încuviință.

— I-ați proteja dacă ar fi în pericol? Indiferent ce ar trebui să faceți?

Khalifa nu răspuse.

— Ați face-o? insistă fermierul.

— Bineînțeles.

— Deci, o să mă lupt dacă trebuie. Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat. Sunt sărac, dar încă sunt bărbat.

Se ridică în picioare. Khalifa și Sariya făcură același lucru, își terminară ceaiul și așezară cămile înapoi pe tavă. Bărbatul strigă și soția

ieși afară împreună cu copiii. Toți cinci stăteau la ușa cocioabei acum, ținându-se înlănțuiți cu brațele.

— N-o să-i las să ne gonească, repetă fermierul.

— Nimeni nu vă gonește nicăieri, spuse Khalifa. O să mergem în sat, o să vorbim cu căpetenia. O să rezolvăm situația. Totul o să fie bine.

Fermierul ridică din umeri, evident neîncredător.

— Credeți-mă, rosti Khalifa. O să fie bine.

Le aruncă o ultimă privire, oprindu-se ceva mai mult la băiatul mai mare, apoi le mulțumi pentru ceai și, alături de Sariya, se întoarse la mașină, un Daewoo ponosit și acoperit de praf. Sariya se așeză la volan, Khalifa se așeză în dreapta.

— Eu aș face-o, zise Sariya, înclinând oglinda retrovizoare până prinse imaginea fermierului și a familiei lui, care încă stăteau în fața cocioabei.

— Ce ai face?

— Aș face orice e nevoie ca să-mi protejez familia. Chiar dacă aș încălca legea. Săracii copii.

— Grea viață, încuviință Khalifa.

Sariya întoarse din nou oglinda și porni motorul.

— Am lăsat niște bani într-unul din lanuri, spuse. Sub o piatră. Sper că unul dintre copii o să-i găsească.

Khalifa îi aruncă o privire.

— Serios?

— Poate o să creadă că i-a lăsat un duh.

Khalifa zâmbi.

— Faci lumea un loc mai bun, Mohammed.

Sariya ridică din umeri și băgă în viteză.

— Cineva trebuie s-o facă, spuse și mașina se puse în mișcare.

Lângă el, Khalifa căuta în torpedou după un alt pachet de țigări.

IERUSALIM

După ce Schmelling își termină examinarea preliminară, cadavrul femeii fu băgat într-un sac și dus cu o ambulanță Hashefa la Centrul Național de Medicină Legală din Tel-Aviv – Abu-Kabir, cum era cunoscut mai degrabă. Leah Shalev și Bibi Kletzmann se întoarseră la secție. Ben-Roi mai rămase puțin, scotocind prin hainele și prin rucsacul femeii,

apoi plecă și el, lăsând criminaliștii să-și continue cercetările migăloase, sarcină care avea să le ocupe probabil tot restul zilei.

— Vreți să vă trimit niște beri? întrebă în drum spre ieșire Ben-Roi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, s-a petrecut o crimă aici!

Ben-Roi zâmbi. Criminaliștii erau renumiți pentru două lucruri: atenția obsesivă la detalii și lipsa totală a oricărei urme de simț al umorului.

— *Blintz*-uri? întrebă din nou. *Falafel*?

— Du-te dracului!

Chicotind, Ben-Roi traversă catedrala și ieși, își recuperează pistolul Jericho și îl băgă la locul lui în toc. Ploaia se oprise și începea să se însenineze. Se vedeau deja petice de cer albastru care spărgeau ici și colo perdeaua de nori, ca fiordurile ce brăzdau gheața polară. Privi în sus, trăgând în piept aerul curat. Apoi își verifică ceasul și se întoarse la ghereta de la intrare. Cei trei bărbați în gecii de piele încă mai erau înăuntru, strânși în jurul aceluiași monitor CCTV. Și Nava Schwartz era tot acolo. Ben-Roi băgă capul prin ușă:

— Cum merge cu filmările?

— Încă trecem prin ele, răspuse Schwartz. Au peste treizeci de camere în zonă. S-ar putea să ne ia încă vreo două ore.

Ben-Roi păși înăuntru și privi ecranul, care panorama o duzină de imagini diferite din mai multe zone ale cartierului: curți, alei, uși, scări, tuneluri – un oraș în mijlocul altuia, o lume în mijlocul alteia. Într-una dintre imagini, un grup de bărbați tineri, în sutane negre mășăluiau de-a latul unei curți enorme, pavate. Dispărură după câteva clipe doar ca să reapară într-o altă imagine, care arăta tunelul boltit care trecea pe lângă gheretă. Ben-Roi privi afară chiar când tinerii trecură pe lângă gheretă și ieșiră pe poartă, îndreptându-se probabil spre clădirea de seminar din josul Patriarhiei Ortodoxe Armene.

— Câți oameni locuiesc aici? întrebă el după ce tinerii dispăruseră.

— În cartier, trei sau patru sute, răspuse unul din portari – un bărbat enorm, cu barba nerasă și vârfurile degetelor pătate de nicotină. Încă pe-atât locuiesc pe străzile din jur.

— Asta e singura intrare?

Portarul scutură din cap:

— Sunt cinci porți în total, dar nu folosim decât două dintre ele. Una e într-acolo (arătă spre sud-vest), pentru școlari. E deschisă de la șapte la patru. Cealaltă e asta de-aici.

— Care se închide la...?

— Zece fix, seara. După ce se închide poarta asta, nu mai intră și nu mai iese nimeni până în dimineața următoare.

Ben-Roi se uită la ușa grea de lemn, bătută cu ținte, apoi își îndreptă atenția către ecran. Una din santinelele postate la intrarea în catedrală vorbea cu un preot într-o sutană neagră, cu glugă țuguiată. Păreau să se certe. Preotul trăgea de banda roșie și albă și gesticula furios. Preoți, călugări, rabini, imami... cu toții aveau ceva de împărțit cu poliția. Era una din plăcerile de a face parte din forța de poliție a celui mai sfânt oraș din lume.

— Și catedrala se închide la zece? Întrebă.

— De obicei nu se deschide decât pentru slujbe. De la șase și jumătate la șapte și jumătate dimineața și de la trei fără un sfert la patru fără un sfert după-amiaza.

— De obicei?

— De o lună încoace Sfinția Sa arhiepiscopul Petrossian a dat ordin ca ușile să rămână deschise până la nouă și jumătate.

Ben-Roi se încruntă.

— De ce?

Portarul ridică din umeri.

— Să le permită credincioșilor să se roage mai mult.

Vocea bărbatului era fadă, fără vreun semn că ar fi fost de acord sau nu cu edictul arhiepiscopului.

Ben-Roi se întoarse spre ecran și privi atent cum un alt preot în același fel de sutană intră în cadru și ia partea primului. Celelalte santinele săriră în apărarea primului. Conflictul părea gata să escaladeze. Se întrebă dacă ar fi fost mai bine să se întoarcă și să calmeze lucrurile, dar apoi se gândi că avea deja destule probleme pe cap. Îi spuse lui Schwartz să trimită filmările la Kishle cât mai repede, apoi ieși din cartier și se îndreptă spre secție, lăsând santinelele să se descurce cum puteau. Până la urmă, de-asta erau plătiți.

Traficul pe strada Patriarhiei Armene Ortodoxe era ceva mai potolit acum că ploaia se oprise. Mersese vreo sută de metri când o mașină de telecomunicații Bezeq îl forță să se adăpostească iarăși în ușa Tavernei Armene, la fel ca înainte. Ușa fusese închisă atunci. Acum era deschisă. Mașina Bezeq trecu mai departe și Ben-Roi se întoarse, după care se uită la ceas și intră în tavernă. Leah Shalev ordonase o întâlnire de lucru la unsprezece și un sfert, așa că mai avea o jumătate de oră până atunci. Putea la fel de bine să o petreacă aici.

Înăuntru, o scară cobora într-un subsol cu tavan rotunjit care

adăpostea un restaurant coborât sub nivelul străzii. Decorul de aici, la fel ca și cel al catedralei, era încărcat până la refuz: podeaua era pavată, pereții erau acoperiți de icoane și mai multe lămpi de bronz atârnavă de tavan. Din loc în loc erau vitrine pline cu bijuterii prăfuite – coliere, brățări, cercei – precum și o pereche de fildeși artificiali și, la capătul scărilor, un bar micuț, cu rafturile pline de Metaxa, Campari, Dubonnet și Jack Daniels, dar și cu alte feluri băuturi exotice, în sticle în formă de elefanți, cai și pisici. Când ajunsese la capătul scărilor, un bărbat tânăr, îmbrăcat în blugi și un tricou Tommy Hilfiger mult prea strâmt se strecură printre ușile duble ale bucătăriei din colț.

— Hey, Arieh, salută bărbatul.

— *Shalom*, George.

Dădură mâna și bărbatul îl îndemnă pe Ben-Roi să se așeze la o masă lângă fereastra de servire care dădea spre bucătărie.

— Cafea?

Ben-Roi încuviință și bărbatul transmise comanda prin fereastră. O femeie în vârstă – mama lui George zâmbi acru și puse apa la fiert. George întoarse un scaun și se așeză de partea cealaltă a mesei, apoi își aprinse o țigară Imperial, ignorând cu desăvârșire semnul de pe peretele din spate, care spunea că fumatul e interzis. Era dreptul lui, din moment ce localul aparținea familiei sale.

Atât taverna, cât și George Aslanian ajunseseră să ocupe un loc special în inima lui Ben-Roi. Demult, parcă într-o altă viață, el și Galia veniseră aici la prima lor întâlnire. Se întorsese de multe ori de atunci, uneori doar ca să bea o bere sau o cafea armeană, alteori și ca să mănânce ceva – platourile de *soujuk* și *kubbeh* erau formidabile. El și Sarah luaseră cina de multe ori aici, deși Ben-Roi se obișnuise destul de greu la început, având în vedere precedentul cu Galia. După câteva vizite însă, neliniștea pe care o simțise la început începuse să scadă. Jumătate din Orașul Vechi – jumătate din Ierusalim, de fapt – îi stârnea o amintire sau alta și nu putea să evite la nesfârșit toate acele locuri. Într-un fel anume, era chiar foarte bine să o aducă aici pe Sarah din când în când – fiindcă Sarah era, până la urmă, singura femeie pe care o iubise la fel de mult ca pe Galia. Iar platourile de *soujuk* și *kubbeh* erau foarte, foarte bune.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă George.

Ben-Roi abia dacă mâncase ceva de dimineață și îi era foame, dar din păcate o porție de cârnați avea să dureze cel puțin un sfert de oră până să fie gata, iar el nu avea timp la dispoziție.

— Doar cafea, spuse. Ai auzit ce s-a întâmplat la catedrală?

— Toți armenii din Ierusalim au auzit ce s-a întâmplat în catedrală, rosti George, trăgând din țigară. Am aflat înaintea poliției. Suntem o comunitate unită.

— Ce crezi? întrebă Ben-Roi.

— Cum adică? Dacă știi cine a făcut-o?

— Ar fi fantastic.

George suflă un inel de fum.

— Dacă aș ști ceva și-aș spune, Arieh. Orice armean din Ierusalim și-ar spune dacă ar ști ceva. Orice armean din Israel chiar. O asemenea profanare... Oftă și scutură din cap. Suntem șocați cu toții.

Se auzi un zdrăngănit din direcția scărilor și un bărbat solid își făcu apariția, ducând în brațe o cutie de carton plină cu spanac. George îi spuse ceva în armeană; bărbatul lăsă cutia în bucătărie, apoi se întoarse și plecă.

— Șocați, repetă George după ce bărbatul dispăruse. În '67, când a căzut un obuz în cartierul nostru, au murit mulți oameni, dar așa ceva... Catedrala e sfântă pentru toată comunitatea. E centrul lumii noastre. E... (își ridică o mână la inimă). E ca și când s-ar fi întâmplat în casa fiecăruia dintre noi. Nu, e mai rău. E groaznic.

Deși avea un chip sever, chiar prea sever, George era de regulă un bărbat destul de vesel. Ben-Roi nu-l mai văzuse niciodată în postura asta.

— Nici eu nu sunt în elementul meu, George, spuse. Cu palestinienii și cu haredimii mă descurc – am mai avut de-a face cu ei. Cu comunitatea armeană, pe de altă parte – n-am mai avut de-a face până acum. În afară de treaba aia de acum doi ani.

George păru mirat.

— Seminariștii, îi aminti Ben-Roi.

— Ah, da.

George trase din nou din țigară și continuă:

— N-a fost cea mai bună zi pentru poliția israeliană atunci.

Și arhiepiscopul Petrossian folosise aceleași cuvinte. Ben-Roi se gândi că aceste cuvinte deveniseră probabil un laitmotiv în comunitatea armeană, ceva care se spunea de fiecare dată când se amintea de acel incident. Nu că n-ar fi avut dreptate, deși vina era mai degrabă a politicianilor decât a poliției. Lucrurile ar fi mers mult mai bine dacă n-ar fi existat politicieni.

Câțiva seminariști armeni se încăieraseră cu un grup de tineri haredi din Cartierul Evreiesc. Aceștia scuipau de luni întregi după preoții și

seminariștii armeni. De data asta seminariștii se hotărâseră să riposteze. Într-o lume a bunului-simț, încăierarea s-ar fi terminat cu o discuție aprinsă, eventual un șut în fund și asta ar fi fost tot. Dar Orașul Vechi nu era un loc în care bunul-simț să-și spună prea mult cuvântul. Unul din haredimi se alesese cu nasul spart. *Frummerii*, după cum le era obiceiul, ceruseră ca vinovații să plătească. Ministerul de interne cedase până la urmă în fața lor. Seminariștii fuseseră arestați, încarcerati și apoi deportați. Fusese o exagerare ridicolă din partea ministerului care, pe drept cuvânt, stârnise destule resentimente printre ceilalți armeni, mai ales că haredimii nu pățiseră nimic.

Baum se ocupase de toată povestea, deci era clar că lucrurile urmau să ia oricum o întorsătură urâtă. Ben-Roi nu avusese decât un rol minor, luase câteva mărturii la începutul investigației, dar tot se simțea mânjit că luase parte la așa ceva. La fel ca și Zidul și enclavele de refugiați, orice se hotăra în birouri și sinagogi – și biserici și moschei, până la urmă – ajungea cumva să-i pună bețe în roate în munca lui de polițist. De cele mai multe ori.

— Cafea.

Bătrâna bucătăreasă apăruse în dreptul ferestrei care dădea spre bucătărie cu câte o ceașcă pe farfurioară în fiecare mână. George le luă și le puse pe masă, apoi goli un pliculeț de zahăr într-a lui. Ben-Roi luă două pliculețe.

— După cum am spus, reluă, sorbindu-și cafeaua, n-am prea avut treabă cu comunitatea voastră. Sunt sigur că ai auzit, dar a fost... (făcu o mișcare în jurul gâtului). Se poate să fi fost un nebun rătăcit, dar trebuie să luăm în considerare toate variantele.

George nu spuse nimic, mulțumindu-se să tragă din țigară și să amestece în cafea.

— Ai auzit de vreo... nu știu, vreo ceartă în comunitate? Lupte pentru teritoriu?

Nici un răspuns.

— Răz bunare? insistă Ben-Roi. Vreo ceartă între preoți, între oamenii care vin în mod regulat la catedrală? Plângeri, resentimente. Orice lucru... neobișnuit. (Căuta orbește, sperând că va găsi o pistă bună până la urmă.) Pe scurt, orice indiciu ar putea să ne arate în ce direcție să pornim.

George își ridică ceașca, sorbi și stinse țigara în lichidul negru care se adunase pe fundul farfurioarei.

— Ascultă, Arieș, avem și noi certurile noastre, ca orice altă

comunitate. Avem oile noastre negre, oameni care fac probleme. Preoții noștri se ceartă cu preoții greco-ortodocși, cuiva nu-i place de altcineva, cineva a înșelat pe altcineva... se mai întâmplă, până la urmă suntem oameni cu toții. Dar sunt absolut sigur... (se uită țintă la Ben-Roi...) că nici un armean nu i-ar face așa ceva altui armean. Și în nici un caz în catedrală. Suntem o familie. Avem grijă unii de alții, ne apărăm unii pe alții. Nimeni n-ar face așa ceva. Oricine ar fi fost criminalul, Arieh, îți garantez că n-a fost armean. Îți garantez.

Se întoarce și îi spuse ceva bătrânei, care îi răspunse în propoziții scurte, rapide, apoi își scoase capul pe fereastră.

— Nu un armean, spuse. Nu un armean a făcut asta.

Se uită urât la Ben-Roi ca să se asigure că fusese înțeleasă, apoi se întoarce în bucătărie. Ben-Roi își termină cafeaua.

— Cel puțin știm unde să nu căutăm, rosti polițistul.

Se auziră voci și un grup de șase turiști coborî scările, venind din stradă turiști în vârstă, probabil americani sau britanici, judecând după ghidurile pe care le țineau în mână. George se duse să îi așeze la masă și să le aducă meniuri. Începu să se audă muzică în surdină, deși Ben-Roi nu văzuse cine îi dăduse drumul.

— Nu știi cine ar putea fi victima? întrebă când George se întoarce. Ceva zvonuri pe fir?

George scutură din cap.

— Nu era de-a noastră, sunt sigur. Sau, cel puțin, nu era din Ierusalim. Cu toții ne cunoaștem între noi.

— Deci nu era din Ierusalim?

George ridică din umeri.

— Probabil.

Scoase încă o țigară și și-o puse între buze, apoi se răzgândi și o lăsă pe masă.

— Vorbește cu arhiepiscopul Petrossian. El cunoaște pe toată lumea și tot ce se întâmplă în comunitate. Nu doar în Ierusalim, ci în tot Israelul.

— Am vorbit deja cu el, spuse Ben-Roi, la catedrală. A spus că nu știe nimic.

— Asta e, atunci. Petrossian știe mai mult decât patriarhul și toți ceilalți arhiepiscopi la un loc. Mai multe decât toată comunitatea la un loc. Nu se întâmplă nimic în comunitatea noastră fără să afle și el. Privi înjur, ca și când ar fi vrut să fie sigur că nu trage nimeni cu urechea, apoi se aplecă în față. Îi spunem „Caracatița”. Are tentaculele întinse peste

tot. Dacă nici el nu poate să te ajute...

Își ridică mâinile într-un gest care voia să spună: „Atunci nimeni nu poate”. De cealaltă parte a restaurantului, unul dintre turiști strigă, agitând un meniu în semn că vrea să comande ceva.

— *Hello.*

— Îmi pare rău, Arieh. Trebuie să mă ocup de ei.

— Nici o problemă. Și eu trebuie să mă întorc la secție.

Ben-Roi se ridică și își scoase portofelul, dar George îi făcu semn că nu era cazul.

— Din partea casei.

Să-mi spui dacă auzi ceva.

— Sigur. Transmite-i salutări lui Sarah din partea mea. Spune-i că sperăm că totul e în regulă cu...

George își atinse abdomenul, apoi se grăbi să ia comanda celorlalți. Ben-Roi începu să urce scările, simțindu-se oarecum dezamăgit că nu reușise să afle mai multe și în același timp vinovat că alții păreau să se gândească la Sarah și la copil mai mult decât o făcea el. Bebelușul nici măcar nu se născuse și deja se simțea ca și când ar fi fost cel mai prost tată din lume.

Undeva aproape de jumătate, chiar înainte de intrarea în cartierul Sfântul Iacov, strada Patriarhiei Armene Ortodoxe trecea printr-un tunel. Peretele de deasupra tunelului avea o fereastră arcuită, cu geamuri acoperite de zăbrele, murdare și aproape acoperite de vițe uscate de iederă. De la fereastră, arhiepiscopul Armen Petrossian privi cum Ben-Roi intră în Taverna Armeană. Era în același loc când Ben-Roi ieși, douăzeci de minute mai târziu și se îndreptă spre secția de poliție David.

Arhiepiscopul își mângâie barba, urmărind din priviri silueta masivă a detectivului, care coborî strada și se îndreptă spre capătul de sus al pieței Omar Ibn al-Khattab. Abia când Ben-Roi nu se mai văzu deloc, arhiepiscopul se întoarse și coborî până la intrarea principală a cartierului. Îi salută pe portarii din gheretă cu o înclinare a capului, apoi îi făcu semn unuia dintre ei să vină. Merseră câțiva metri prin pasajul boltit care ducea înăuntru și se opriră lângă un avizier din postav verde, de unde nu puteau fi auziți nici din gheretă, nici de cele cinci santinele israeliene de la poartă. Arhiepiscopul privi în jur, apoi se înclină și șopti ceva în urechea bărbatului, care încuviință din cap, își mângâie haina de piele și ieși prin poartă în strada de dincolo.

— Doamne, apără-ne pe toți, murmură arhiepiscopul, ridicându-și mâna și sărutând inelul cu ametist pe care îl purta. Iartă-mă, Doamne.

DEȘERTUL DE EST, EGIPT

La șapte kilometri de fermă, spre vest, înapoi spre Valea Nilului, satul Bir Hashfa se îngrămădea la intersecția a două drumuri prăfuite: unul care mergea de la est la vest, dinspre munți spre fluviu și unul ceva mai lat, care mergea de la nord la sud, paralel cu Nilul și făcea legătura între autostrăzile 29 și 212. Ajunseseră destul de aproape când Khalifa își verifică telefonul mobil și îi spuse lui Sariya să oprească.

— Am semnal, spuse. Trebuie să o sun pe Zenab. Nu durează mult.

Ieși din mașină și pași prin pietriș, oprindu-se la zece metri, lângă un butoi de petrol ruginit. Formă numărul și, în timp ce aștepta ca soția lui să răspundă, se aplecă și culese de pe jos două cutii de Cola, apoi le așeză pe butoi. În mașină, Sariya zâmbi. Gestul era tipic pentru șeful lui. Khalifa era un om căruia îi plăcea să pună lucrurile în ordine și să le păstreze așa, chiar și în mijlocul deșertului. De-aceia era un detectiv atât de bun. Cel mai bun. Încă era cel mai bun, chiar și după tot ceea ce se întâmplase.

Sariya se întinse după pachetul cu bomboane de mentă de pe bord, luă una și se lăsă pe spate în scaun, privindu-l pe Khalifa cum vorbește la telefon. Slăbise puțin în ultimele luni. Khalifa, nu Sariya, care se îngrășase câteva kilograme de când soacra lui se mutase împreună cu ei și începuse să gătească. Khalifa era oricum destul de slăbuț, dar acum se scorojise de tot. Era și mai tras la față. Nici ochii nu mai aveau aceeași strălucire, iar cearcănele i se adânciseră și erau și mai întunecate. Sariya n-ar fi spus-o niciodată, dar își făcea griji pentru șeful lui. Îi era drag ca ochii din cap.

Khalifa se agita înainte și înapoi, cu o mână ridicată ca și când ar fi spus: „Calmează-te, e în regulă”. Sariya strivi bomboana între dinți și mai luă una, apoi încă una. Era la a patra când Khalifa încheie convorbirea și se întoarse în mașină.

— E totul în regulă? întrebă.

Khalifa nu răspunse. Se așeză și își aprinse o țigară. Sariya știa că n-avea rost să insiste – dacă șeful avea chef de vorbă, atunci vorbea; dacă nu, nu. Porni motorul și continuă drumul spre sat, care se afla la doar

cinci sute de metri, după câteva culturi amestecate de trestie și măslina.

Satul abia dacă număra patruzeci de case, majoritatea din chirpici. Doar câteva erau construite din cărămizi roșii și beton, semn de bunăstare – sau ceea ce puteai considera bunăstare prin părțile locului.

Sariya conduse până în centrul satului și opri lângă o moschee văruiță. Sătenii tocmai ieșeau de la rugăciunea de vineri, punându-și pantofii și ferindu-și ochii de soarele necruțător. Khalifa chemă un *sabah el-khir* și întrebă unde putea fi găsită căpetenia satului. Din jur se auziră mormăieli și oamenii le aruncară priviri ciudate – într-un sat izolat cum era Bir Hashfa, străinii erau tratați de regulă cu suspiciune, cu ostilitate chiar însă bărbatul îi îndrumă, parcă în silă, spre una dintre casele ceva mai răsărite din celălalt capăt al așezării.

— Câtă veselie, comentă Sariya în timp ce se îndepărtau. Poate ar trebui să o trimit pe soacră-mea aici, să se simtă bine împreună cu ei.

— Respectă-ți bătrânii, Mohammed.

— Și pe grasele care fac pe șefele?

— Mai ales pe grasele care fac pe șefele.

Khalifa îi aruncă o privire și ochii îi sclipiră o clipă așa cum obișnuiau înainte, apoi întoarse capul.

— Fii atent la găscă aia, spuse.

Sariya ocoli pasărea, care se oprise în mijlocul drumului și nu dădea semne că ar fi catadicsit să se miște și conduse până la capătul satului, unde parcă în fața casei care i se indicase. Era o clădire cu două etaje, cu cărămizi așezate neregulat și care părea a fi puțin oblică. Acoperișul era plat, iar la colțuri ieșeau bare de fier care pregăteau un nou etaj, deși, după cum stăteau lucrurile, era puțin probabil ca lucrurile să mai continue vreodată. Peretele din față era tencuit și cineva destul de neîndemânatic pictase ceva deasupra – o mașină, un avion, o cămilă, cubul negru Kaaba – semn că proprietarii fuseseră în pelerinaj la Mecca. Un alt semn de bunăstare.

Aparent, veștile călătoreau repede în sat. Un bătrân cu chipul brăzdat de riduri, purtând o *djellaba* albă cu *imma*, îi aștepta deja la intrare, ținând în mână o *shuma*. Era nebărbierit de câteva zile, avea ochii mici și nasul ascuțit. Semăna cu un șobolan.

— Poliția nu prea vine pe-aici, spuse când Khalifa și Sariya ieșiră din mașină. Poliția nu vine deloc pe-aici.

Privirea lui era aproape ostilă, iar accentul de Saidee era atât de pronunțat, că vorbele abia i se înțelegeau.

Cei doi nu se prezentaseră încă, dar nici nu era nevoie. Egiptenii, la fel

ca toți cetățenii țărilor autoritare, aveau un instinct deosebit de ascuțit, ca un radar, când era vorba de oamenii legii. Un instinct de radar și, de asemenea, o reacție imediată de dezgust.

— Nu avem treabă cu nimeni, adăugă bătrânul, privindu-i printre pleoapele întredeschise.

De dragul aparențelor, cei doi își arătară insignele. Urmă o pauză stânjenitoare, timp în care căpetenia rămase locului, uitându-se de la un polițist la celălalt. Apoi, bătrânul își trase zgomotos nasul, scuipă în praf și îi chemă înăuntru, strigând după cineva să le aducă niște ceai.

În casă era întuneric și răcoare. Mobila era destul de sărăcăcioasă, iar podeaua de beton era acoperită cu covorașe. Căpetenia îi conduse printr-un hol, apoi pe niște scări și în final pe acoperișul casei, unde căldura dimineții târzii îi învăluia din nou. În mare parte, acoperișul era ocupat de o rogojină pe care erau puse la uscat curmale, iar într-un colț un paravan care adăpostea o masă și niște scaune. Căpetenia îi conduse într-acolo. Se vedea tot satul, înconjurat de culturi de lămâi și smochini, deși Sariya presupunea că erau aici mai degrabă fiindcă bătrânul nu voia să aibă de-a face cu poliția la el în casă decât ca să admire priveliștea. Se așezară și Khalifa își aprinse o țigară. Nu întinse pachetul spre gazda lor.

— Deci? întrebă bătrânul, fără să-și piardă timpul cu tatonări.

— Vreau să vorbim despre familia Attia, spuse Khalifa, arătând undeva spre est cu mâna în care ținea țigara, spre ferma dintre dealuri. Cred că știi la cine mă refer.

Bătrânul mormăi.

— *Mesehieen*, spuse. Creștini. Probleme.

— Cum așa?

Bătrânul ridică din umeri, evitând întrebarea.

— Am auzit că li s-a stricat apa, spuse. Allah îi pedepsește pe *kufir*.

— Attia pare să creadă că pedeapsa vine de la cineva un pic mai aproape de pământ.

— Attia poate să creadă ce vrea. Când apa bună se strică dintr-odată fără nici un motiv, trebuie să fie mâna lui Allah la mijloc. Ce altă explicație mai e?

Khalifa trase din țigară și se aplecă în față.

— Nu vă plac creștinii?

— Lui Allah nu-i plac creștinii. Scrie și în Coran.

Khalifa deschise gura să protesteze, dar păru să se răzgândească și trase din nou din țigară.

— Ce relații sunt între săteni și familia Attia? întrebă.

— N-avem nici o treabă cu familia Attia. Ei își văd de treaba lor, noi ne vedem de treaba noastră.

— Își iau apă de băut din țevile voastre.

Căpetenia nu răspunse. Deloc surprinzător, din moment ce aranjamentul fusese făcut probabil fără știința companiei de apă din Luxor și deci nu era legal.

— Cât plătesc pentru apă? întrebă Khalifa.

— Destul.

— Mai mult decât atât, bănuiesc.

Bătrânul se înfurie.

— Ei ne-au cerut. Dacă nu le place, n-au decât să meargă altundeva. Le facem o favoare.

Khalifa nu mai spuse nimic. Îl fixă pe bătrân cu o privire rece și mai trase o dată din țigară. Dinspre scări apăru o femeie tânără cu o tavă cu ceai. Așteptă cu capul plecat până când bătrânul îi făcu semn să vină, apoi așeză tava pe masă și se îndepărtă în grabă. Deși avea capul acoperit cu o eșarfă și privea în jos, se vedea limpede că ochiul stâng îi era învinețit.

— Fiica dumneavoastră? întrebă Sariya.

— Nevasta, răspunse bătrânul. Mai vreți să știți ceva? Unde m-am căcat ultima oară, eventual?

Polițiștii schimbară o privire. Khalifa clătină din cap aproape imperceptibil, avertizându-și partenerul să nu se lase atras în capcană. Undeva în sat, o cămilă începu să ragă.

— Se pare că și vărul lui Attia a avut probleme cu apa, continuă Khalifa. Acum câteva luni.

— Am auzit.

— Satul vostru are probleme cu apa?

— Nu în ultimii patruzeci de ani.

— Și înainte de asta?

— Înainte de asta n-a existat satul.

Khalifa încuviință și se ridică în picioare. Își luă ceașca de ceai și merse până la marginea acoperișului, cercetând culturile. Cincizeci de metri mai încolo, apa ieșea dintr-o țeavă și curgea într-un rezervor de beton, din care trecea apoi mai departe într-o rețea de canale de irigație. Se vedeau loturi de trestie, măslina, portocali și bersiim, molocchia, duzi, pepeni, tutun și ceva ce aducea a guava – o insulă de verdeață într-un ocean galben, nesfârșit.

— Ați făcut treabă bună aici, spuse.

— Ne place să credem asta.

— Aveți destulă apă.

Bătrânul mormăi ceva neinteligibil.

— Attia mi-a spus că apa vine din munți...

— Așa spun cei care se pricep. Noi doar o folosim. Suntem fermieri, nu...

Bătrânul se încruntă, căutând cuvântul potrivit.

— Geologi, sugeră Sariya.

— Mă rog, spuse căpetenia. E apă bună și curge tot timpul. Trebuie să sapi adânc să ajungi la ea, dar e acolo. Nu ne pasă de altceva.

— Și n-au fost deloc probleme?

— Nu. Tocmai v-am spus asta.

Khalifa mai întârzie puțin, sorbind din ceai, apoi se întoarce.

— Atunci ce credeți că s-a întâmplat cu apa lui Attia?

— V-am spus și asta. Allah îi pedepsește întotdeauna pe necredincioși. E voința Lui.

— Și nu credeți că cineva din sat s-a gândit să-L ajute puțin pe Allah?

Bătrânul își trase nasul și își dădu capul pe spate, apoi scuipă sănătos de pe acoperiș jos, în stradă. Buzele i se traseră înapoi, dând la iveală două șiruri de dinți maronii, găunoși, ca niște rădăcini ieșite din pământ.

— De ce nu ziceți direct ce aveți de zis? Întrebă, fixându-l cu privirea pe Khalifa. Ne acuzați că le-am otrăvit puțul.

— Ați făcut-o?

— Nu. Dacă am vrea să-i gonim, de ce naiba le-am da apă de băut?

Și Khalifa întrebasese același lucru la fermă.

— Poate vreți să puneți câte ceva deoparte, sugeră, după care mai trase un fum și aruncă țigara în direcția în care scuipase și bătrânul. Să mai faceți rost de niște bani pe seama lor.

Căpetenia mormăi ceva în semn de „nu”.

— Sau poate cineva a făcut-o fără ca dumneavoastră să știți.

— Eu sunt căpetenia aici. Dacă cineva trage un vânt în satul ăsta, aflu imediat. Nu avem nimic de-a face cu ce li s-a întâmplat celor de la fermă. Ei au viața lor, noi o avem pe a noastră. Nu e treaba noastră. Altceva?

Asta era tot. Khalifa mai puse câteva întrebări, mai degrabă ca să-i arate bătrânului că vorbea serios decât ca să afle ceva relevant, sau cel puțin asta era impresia pe care o avea Sariya.

Din câte se știa, vărul lui Attia avusese o ceartă cu unul din săteni cu doi ani în urmă pentru niște porumbei, dar problema fusese rezolvată spre mulțumirea ambelor părți. Iar imamul satului era de loc din

Farshut, la fel ca și Attia și familia lui, deși bătrânul nu credea că se întâlniseră vreodată. Asta era tot. Conversația nu părea să ducă nicăieri, așa că cei doi polițiști își terminară ceaiurile și îi puseră capăt.

— O să urmăresc tot ce se întâmplă aici, rosti Khalifa când ajunseră în stradă, întorcându-se spre bătrân și fixându-l cu o privire severă. O să fiu foarte atent. Dacă Attia și familia lui mai au probleme, orice fel de probleme, o să mă întorc.

— Ciomăgarule, spuse căpetenia.

Se urcară în mașină și Sariya porni motorul.

— Și să știți, mai spuse Khalifa, coborând geamul mașinii, că în Sfântul Coran se spune clar că trebuie să îi respecti pe *ahl el-kitab*, pe evrei și pe creștini.

Căpetenia ridică din umeri și scuipă:

— Dacă ne trebuie un imam nou, o să vă anunț, spuse.

Khalifa îi mai aruncă o privire, apoi îi făcu semn celuiilalt și plecară.

— Crezi că spune adevărul? întrebă Sariya după ce ieșiră din sat și se întoarseră pe drumul spre Luxor.

Khalifa ridică din umeri.

— Dumnezeu știe. Genul ăsta de oameni mint atât de mult, că nici ei nu mai știu ce e adevărat și ce nu. Scoase pachetul de țigări, apoi se răzgândi și îl băgă înapoi în buzunar. În loc de țigară luă o bomboană cu mentă din pungă de pe bord. E viclean bătrânul, de asta sunt sigur. Nu i-a scăpat nimic. Dacă ar fi avut ceva să-i scape... își încrucișă brațele și se lăsă pe spate, concentrându-se, urmărind peisajul dezolant pe lângă care treceau. Cineva are ceva cu oamenii ăia, murmură, vorbind mai degrabă pentru sine decât pentru celălalt. Cineva vrea să-i gonească de acolo.

Lângă el, Sariya nu-și putu stăpâni un zâmbet. O familie de țărani săraci-lipiți, care nici măcar n-aveau după ce să bea apă, în mijlocul pustiului, într-o zonă atât de îndepărtată că nimeni n-ar fi putut spune precis cine avea jurisdicție acolo – oricare alt detectiv din Luxor ar fi trimis dosarul la capătul listei de așteptare sau direct la coșul de gunoi. Khalifa era singurul în stare să ia plângerea în serios și să-i acorde atenție ca oricărui alt caz. Era cel mai bun polițist din Luxor. Din tot Egiptul chiar. Mohammed Sariya nici nu voia să audă altceva.

— Știi cum mă simt? spuse, ciupind frânele ca să încetinească înaintea unei tranșee care brăzda drumul. Mă simt ca un pahar de *karkady* cu gheață.

Khalifa îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre geam.

— Băutura preferată a lui Ali, spuse.

Sariya nu știa ce să răspundă, așa că se concentrează pe condus. Trecu prin tranșee și accelerează din nou, spre vest, prin peisajul dezolant și sălbatic.

IERUSALIM

Biroul ocupat de sergentul-major Leah Shalev era îngust, fără ferestre, la parterul secției de poliție David. Era una dintre cele șase camere la fel de înguste și de întunecoase care dădeau într-un coridor care se deschidea, la rândul lui, în tunelul care făcea legătura între secție și lumea de afară. La ora 11.20 erau șase polițiști la raportul inițial, inclusiv Shalev, care se așezase la biroul ei, lăsându-l pe investigatorul care se ocupa de caz să conducă ședința.

Din câte știa Ben-Roi, această metodă de lucru – cu un investigator – era întâlnită doar la poliția israeliană. În alte țări, detectivii aveau și alte sarcini birocratice aferente: bugete, formulare, rapoarte, comunicate spre alte departamente. Cele două roluri fuseseră separate în Israel. Detectivii se ocupau cu activități care țineau de informatori, de întrebări și de interogări, iar investigatorii supravegheau și coordonau întreaga activitate a celor dintâi. Investigatorul era primul la locul crimei, se ocupa de *Tich Chakira* – dosarul de caz – împărțea sarcini, se ocupa cu toate hârtiile și ținea legătura cu biroul procurorului general. Altfel spus, avea de-a face cu toate rahaturile care distrăgeau atenția de la investigația principală. Era un rol important, dar fără pompă și i se acorda considerația necesară – pe scara ierarhică, investigatorii erau mai sus decât detectivii. Unii dintre colegii *loh boger* – mai imaturi – ai lui Ben-Roi, detectivi prea convinși de propria importanță, spuneau că ar fi fost mai bine invers, dar lui Ben-Roi nu-i păsa. Era mulțumit să-și vadă de treabă fără să se încurce cu toate tâmpeniile administrative. Îi plăcea să creadă că investigatorul era la cârmă, dar detectivul era cel care rezolva până la urmă cazul.

— OK, băieți, spuse Shalev, lovind cu palma în birou ca să atragă atenția tuturor. Să începem.

Folosise cuvântul „băieți” literalmente. Leah Shalev era singura femeie din cameră. În rest erau Ben-Roi, Uri Pincas, Amos Namir – un evreu sefard cu păr cărunt, care se bucura de privilegiul de a avea cea

mai mare vechime în secție și era recunoscut în același timp ca fiind cel mai morocănos dintre toți – și sergent Moshe Peres, care urma să coordoneze acțiunile de sprijin dacă ar fi fost nevoie.

Cu toții se cunoșteau și lucraseră împreună în multe alte ocazii. Singurul necunoscut era un bărbat slăbuț, tinerel, cu ochelari rotunzi și purtând pe cap un *yarmulke* croșetat, albastru. Stătea puțin mai departe și era mai tânăr cu zece ani decât ceilalți. Îl chema Dov Zisky, un nume pe care Ben-Roi îl aflase abia cu cinci minute mai devreme, când Leah îl prezentase grupului. Se transferase din Lod și fusese de curând numit detectiv, deși arăta ca și când abia ar fi ieșit din școală. De fapt, arăta prea tânăr ca să se bărbierească cum trebuie.

— O să presupun că toată lumea știe deja povestea, spunea Shalev. Femeie necunoscută, strangulare, Catedrala Armenească.

Ceilalți încuviințară. Zisky scosese de undeva un carnețel cu coperte de piele și își lua conștiincios notițe.

— Criminaliștii au trimis deja niște probe la muntele Scopus, deci sper să primim ceva până diseară. La fel și cu autopsia – am vorbit cu Abu Kabir să se miște cât de repede pot.

— Avram Schmelling habar n-are ce-i aia repede, murmură Namir.

Shalev ignoră comentariul.

— În primul rând trebuie să identificăm victima. Asta e prioritatea numărul unu. Trebuie să aflăm și care e motivația individului. Victima nu avea nici acte, nici portofel. Să fi fost oare un jaf? Oare ucigașul avea ceva cu ea? Sau pur și simplu s-a nimerit să fie la locul nepotrivit în momentul nepotrivit și să-l înfurie cumva?

— Dar o motivație religioasă? Întrebă Ben-Roi. Era într-o catedrală până la urmă.

— Se poate, răspunse Shalev. Categorie se poate. Deocamdată nu putem exclude nimic. Ucigașul...

— Sau ucigașa.

Vocea era a lui Zisky: moale, educată, efeminată chiar. Vocea unui poponar, se gândi Ben-Roi. Judecând după privirile pe care i le aruncau ceilalți polițiști și ei gândeau la fel.

— Ucigașul ar putea fi o femeie, adăugă Zisky, ridicându-și privirea din carnețel. Nu știm sigur dacă e bărbat sau nu. Nu încă.

Pincas și Peres zâmbeau. Amos Namir părea gata-gata să răbufnească.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Din câte am auzit, victima avea peste două sute de kilograme. Cum dracu' ar fi putut o femeie...

— E un punct de vedere valid, spuse Shalev, făcându-i semn lui Namir

să se liniștească. Deocamdată trebuie să avem în vedere toate posibilitățile. Deci, oricine ar fi bărbatul sau femeia care a făcut asta, e foarte posibil că va încerca să ucidă din nou. Trebuie să ne grăbim, domnilor. Știu că nu e ușor, că jumătate din echipă încă mai lucrează la cazul studentului ucis, dar trebuie să ne descurcăm cumva.

Nimeni nu spuse nimic. Kishle nu avea niciodată suficiente resurse. Era o realitate pe care o acceptaseră de mult cu toții.

— Cum merge cu camerele de supraveghere? întrebă Moshe Peres.

Orașul Vechi era împânzit de camere de supraveghere, peste trei sute în total, camere care le permiteau polițiștilor să urmărească absolut tot ce se întâmpla pe cei mai sfinți și mai contestați doi kilometri pătrați din lume. Oricând apărea vreun incident, camerele erau primele care erau cercetate.

— Cea de deasupra tunelului de pe strada Patriarhiei Armene Ortodoxe a filmat victima chiar înainte de ora șapte, răspuse Pincas. Mai era cineva în spatele ei, dar ploua atât de tare, că nu se vede mai nimic, nici în imaginea prelucrată pe calculator. Ar putea să fie ucigașul sau, la fel de bine, ar putea să fie altcineva.

— Dar camerele dinspre Poarta Zion? întrebă Peres. Nu sunt îndreptate tot spre intrare?

— Sunt prea departe, răspuse Pincas. Nu se vede nimic, mai ales că ploua atunci. Încercăm să refacem traseul victimei, să aflăm de unde și pe unde a intrat în Orașul Vechi, dar o să dureze ceva.

— Camerele din cartier? întrebă Shalev.

— Încă mai verificau filmările când am plecat, răspuse Ben-Roi. Nava spunea că o să mai dureze cel puțin două ore.

Shalev dădu din cap, răsucindu-și o tresă între degete.

— OK atunci, haideți să ne împărțim sarcinile. Uri, ocupă-te în continuare de camere, vezi ce mai poți găsi... Vreau să știu tot ce e de știut despre traseul victimei din clipa în care a intrat în Orașul Vechi. Când primiți filmările din cartier, tu și Schwartz vă puteți uita și peste ele. Cine e de gardă la supraveghere acum?

— Talmon, rosti Pincas.

— Spune-i să trimită doi dintre oamenii lui. Trebuie să ne mișcăm repede.

— Deja l-am întrebat. Zice că n-are pe nimeni.

— Atunci spune-i să găsească pe cineva. Dacă nu vrea să facă ce i se cere, să vină încoace și să mi-o spună personal.

Ben-Roi zâmbi. Zâmbiră cu toții. Leah Shalev era calmă de obicei, mai

ales în comparație cu Yigal Dorfmann, investigatorul care se ocupa de cazul studentului *yeshwa* ucis. Dorfmann era un mare ticălos, care nu se mai sătura să pună bețe în roate. Însă când Shalev se înfură, putea sta cot la cot cu cei mai mari ticăloși.

— Vreau polițiști în uniformă care să meargă din ușă în ușă în jurul catedralei și în tot Cartierul Armean, continuă. Mulți polițiști în uniformă. Moshe?

— Mă ocup de asta, spuse Peres.

— Kletzmann listează niște poze acum, așa că poți să le iei cu tine când plecați. Și, Uri, dacă reușiți să prindeți ceva imagini cât de cât acceptabile de pe camerele de supraveghere, luați-le și pe alea.

Pincas încuviință.

— Amos, uită-te peste dosarele vechi și nerezolvate. Vezi dacă găsești ceva care să semene cu cazul nostru. Și spune-le informatorilor tăi să fie cu ochii în patru.

Namir încuviință și el.

— Ai ceva informatori armeni?

— Vreo doi.

— Vorbește și cu ei. Nu se știe niciodată, poate a auzit cineva ceva.

— Tocmai am vorbit cu un armean pe care îl cunosc, interveni Ben-Roi, aplecându-se în față. E proprietarul tavernei, știe tot ce mișcă. A spus că e sigur că nimeni din comunitatea lor n-ar fi făcut așa ceva.

Shalev se gândi o clipă.

— Trebuie să păstrăm deschise toate variantele, rosti ea după o vreme. Chiar dacă nu e nici un armean implicat direct, s-a întâmplat în cartierul lor și cineva trebuie să știe ceva. Dar ai dreptate, trebuie să luăm în calcul toate variantele.

Ridică paharul de cafea de pe birou și luă o înghițitură, lăsând în urmă un semicerc de ruj roșu aprins. În orice altă zi, Ben-Roi n-ar fi dat atenție rujului. În dimineața asta însă, îi amintea de gura plină de sânge a victimei.

— Eu o să mă ocup de victimă atunci, spuse, scuturând din cap ca să alunge imaginea.

— Da, aprobă Shalev. Vreau să știu cine e, de unde e, ce făcea în catedrală. Vreau să știu tot. Și vreau să știu cât mai repede posibil.

Mai luă o înghițitură de cafea, privind în jurul camerei. Cu toții așteptau în liniște, gata de plecare.

— Și eu? întrebă Zisky.

Stătea aplecat, ca un cățeluș care așteaptă să fie scos la plimbare, cu

mâinile – moi, de fată – împreunate în jurul carnețelului.

— Și eu? se maimuțări Pincas, imitând vocea efeminată a tânărului.

Shalev îl avertiză dintr-o privire.

— Deocamdată du-te în cartier și pune întrebări. Vorbește cu câțiva preoți eventual. Și mai vorbește o dată cu portarul care era în tură azi-noapte. A dat deja o declarație, dar e destul de vagă. După ce termini, întoarce-te la secție și o să lucrezi cu Arieș.

— Să nu vă pupați, murmură Pincas.

— Du-te dracu', zise Ben-Roi.

Shalev se ridică de la birou.

— OK, domnilor, să ne apucăm de treabă. Presa vuuiește deja despre crimă, așa că vreau rezultate. Rapid.

Bătu din palme și se ridicară cu toții, trăgând cu zgomot scaunele pe podeaua de linoleum. Chiar înainte de a ieși, Ben-Roi fu chemat înapoi în birou. I se făcu semn să închidă ușa.

— Mersi că l-ai măritat pe ăla cu mine, rosti, așezându-se din nou.

Leah Shalev își strângea pumnul într-un fel anume când o supăra ceva, gest pe care îl făcu și acum.

— Gura, Arieș. Asta e genul de glumă pe care ar face-o neanderthalienii ăia de Pincas și Namir, dar de la tine mă aștept la mai mult.

— Haide, Leah. Tipul e poponar. Ce naiba caută în linia întâi la Kishle?

— Țin minte oameni care s-au întrebat același lucru când am venit aici, spuse Shalev, așezându-se cu zgomot înapoi în scaun.

Era adevărat. O femeie investigator la Kishle – singura din tot Ierusalimul – fusese prilej de consternare pentru mulți, inclusiv pentru Ben-Roi. „Floare de pus la geam”, așa se exprimase atunci. Momeală pentru cei care militau pentru egalitatea între sexe.

— Nu e același lucru, zise.

— Zău?

— Suntem o instituție dură într-un loc la fel de dur. *Tu* poți să te descurci.

— Și el nu?

— Uită-te la el, fir-ar să fie! E clar că e...

Shalev lovi cu pumnul în masă.

— Gura! spuse din nou. Am o femeie moartă în mijlocul unui lăcaș sfânt și un psihopat care umblă liber pe străzi, n-am destui oameni pentru toate astea, Gal nu mă slăbește deloc – ultimul lucru de care am nevoie acum e un proces de hărțuire din cauza orientării sexuale. Nici

măcar nu știm dacă e...

— Un *noshech kariot*?

— Du-te naibii, Arieih. Ce face și ce nu face în afara secției nu ne privește pe nici unul dintre noi. Deocamdată trebuie să lucrați împreună. Cu toții.

Ben-Roi mormăi ceva.

— Ce-ai zis?

— Am înțeles.

— Sper că ai înțeles, Arieih. Sper sincer. Oricum ne-am întins prea mult la vorbă.

Ben-Roi se abținu să nu facă o glumă despre cum același lucru se putea spune, probabil și despre anusul lui Zisky.

— Are recomandări bune de la Lod, continuă Shalev și de la academie. Printre cele mai bune recomandări pe care le-am văzut până acum despre cineva. Și e entuziast – a cerut singur să fie transferat aici ca să poată fi în mijlocul acțiunii. Știi și tu că secția noastră nu are tocmai reputația de a fi deschisă și înțelegătoare cu anumite lucruri. Are în schimb ceva curaj.

Își trecu o mână prin păr și se legănă în scaun.

— Tot el a cerut să lucreze cu tine.

Ben-Roi ridică privirea.

— De ce naiba ar face asta?

— Haide, Arieih. A citit despre ce-ai făcut în cazul Shamir, când ai salvat-o pe arăboaica aia din incendiul din Mauristan. Te admiră. Dumnezeu știe de ce, dar te admiră. Așa că mai scutește-l, bine? Încurajează-l puțin.

— OK, OK, spuse Ben-Roi, ridicând amândouă mâinile. Am înțeles, suntem tovarăși. Făcu o pauză. Dar nu în sensul ăla.

Shalev nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Ieși afară, nemernicule. Și adu-mi rezultate.

Ben-Roi se ridică și ieși din birou.

— Și, dacă vrei să știi, strigă Shalev după el, academia spune că a fost unul dintre cei mai buni studenți Krav Maga pe care i-a avut vreodată. E un băiat dur. Să nu uiți să o suni pe Sarah! Poți să-ți iei o pauză de câteva minute!

Ben-Roi străbătea deja coridorul. Nu dădu nici un semn că o auzise.

VANCOUVER, CANADA

De fiecare dată când se îmbăta, Dewey McCabe se gândea la Denise Sanders de la resurse umane. De fiecare dată când se gândea la Denise Sanders de la resurse umane, se simțea trist și furios că ea refuza să iasă cu el în oraș. Și, de fiecare dată când se simțea trist și furios, simțea și o sete illogică de răzbunare.

În dimineața asta – trecuse de ora două – se simțea foarte beat, foarte trist, foarte furios și extrem de răzbunător. Așa că, în timp ce se clătina pe strada Burrard după ce băuse vreo șapte ore în Doonins Irish Pub, pe strada Nelson, se hotărî să treacă pe la birou și să lase un rahat pe biroul lui Denise Sanders.

Planul începu să se destrame din prima. Ajunse la turnul de beton al companiei Deepwell Gas and Petroleum fără nici o problemă, dar când împinse ușile rotative, descoperi că erau încuiate, fiindcă era ora două dimineața. Prin urmare, trebui să-l cheme pe unul dintre paznicii de noapte, care păru destul de circumspect, deși Dewey îi arătă permisul de acces. Evident, fiindcă Dewey era beat cui. O clipă crezu că salvase situația prostindu-l pe paznic cum că ar avea de trimis un e-mail urgent, dar când văzu că paznicul intră după el în lift, se resemnă cu gândul dezolant că nu își va putea duce planul la îndeplinire de data asta.

Ca să nu se facă de râs, Dewey merse cu liftul până la departamentul de IT de la etajul șase și, cu paznicul care încă îl urma, se așeză la birou și își porni computerul.

— Trebuie să fie o urgență, spuse paznicul, care purta turban și era chiar mai gras decât Dewey.

— Ihm, răspunse Dewey.

Nu avea chef de conversație fiindcă abia putea scoate două vorbe. Dură puțin până porni sistemul de operare, apoi ecranul deveni albastru și apăru o fereastră de log-in. Își scrisese numele de utilizator și parola deweysbigcock69 – scotocind în minte după numele cuiva căruia i-ar fi putut trimite un e-mail. În mod ciudat, parola îi fusese respinsă. Presupuse că făcuse o greșală, apoi încercă din nou. Aceeași problemă.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă paznicul, care stătea destul de aproape, ceea ce părea să-l deranjeze pe Dewey.

— Nici o problemă, murmură Dewey, încercând și nereușind să se logheze a treia oară.

Se gândi puțin, apoi își înclină scaunul și se aplecă în față ca să

ascundă cât mai mult din ecran. Scrise repede numele de utilizator și parola lui Denise Sanders, pe care le știa fiindcă era una dintre cele trei persoane din birou cu drepturi de administrator de sistem și de care se folosea ca să îi verifice în fiecare zi e-mailul, ca nu cumva să-i scrie nenorocitului de Kevin Speznik. Parola fu acceptată imediat.

Dewey începea să se trezească. Ieși din contul lui Sanders și-ncercă din nou să intre în contul lui, tot fără rezultat. Încercă apoi contul lui Kevin Speznik, pe care de asemenea îl știa. Și contul lui Speznik era blocat, ceea ce era dubios, fiindcă Speznik era și el administrator.

— Poți să te dai puțin mai în spate? spuse, făcându-i semn paznicului, care mirosea a ceva arome exotice și începea deja să-l calce pe nervi. E o problemă și trebuie să...

Nu mai termină fraza, ci se scărpină în creștet și aruncă o privire ceasurilor înșirate pe celălalt perete. Arătau ce oră era la fiecare din cele șaisprezece sedii ale companiei din toată lumea. Era 2.22 în San Diego, 4.22 în Houston, 5.22 în New York, mult prea devreme ca să dea de cineva la birou. Sau prea târziu în alte părți. 10.22 în Londra, totuși. Ceva mai bine. Ridică receptorul și formă un număr, apoi îi ceru operatoarei din Londra să-l conecteze cu Rishi Taverner de la departamentul de IT. Apelul intră direct în căsuța vocală. Fir-ar!

— S-a întâmplat ceva, domnule? repetă paznicul, al cărui miros exotic era încă foarte persistent, deși se retrăsese câțiva pași mai în spate.

Dewey nu răspunse. Sună în Frankfurt, unde apelul intră din nou în căsuța vocală, apoi, mergând spre est, sună în Tel-Aviv. Administratorul de sistem era în pauza de prânz.

— Al dracului dacă mai lucrează cineva, mormăi, luând din lista de numere următoarea extensie pentru Delhi.

Aici dădu de un tip pe nume Parvind, care vorbea ca un actor din filmele alb-negru de epocă și care îi spuse că și ei aveau probleme cu conturile de administrator. Următoarele trei apeluri dezvăluiră probleme similare în Kuala Lumpur, Hong Kong și Adelaide. Minteia lui Dewey începea să se limpezească. Își scoase mobilul și căută în agendă un număr, apoi porni apelul. Șeful lui, Dale Springer. Telefonul sună de unsprezece ori până când Springer răspunse:

— Da.

Vocea era groasă, adormită, ca și când ar fi venit de undeva de sub apă.

— Dale, sunt Dewey. Nu pot să intru.

— Uh. Ce?

— Nu pot să intru.

O pauză nedumerită, apoi:

— Și ce vrei să-ți fac? Culcă-te pe o bancă în parc. Dumnezeu, cât de...

— Nu pot să intru în sistem, îl întrerupse Dewey. Sunt la birou și nu pot să intru în sistem. Nici Speznik nu poate. La fel și administratorii din celelalte sedii. Conturile normale n-au nici o problemă. Numai administratorii.

Liniște, apoi un zgomot de așternuturi răvășite făcut de cineva care se dădea jos din pat. Când Springer vorbi din nou, păru mult mai treaz.

— Diagnostic.

Șeful folosea mereu cuvinte tâmpite ca ăsta. Se uitase prea mult la Star Trek probabil.

— Diagnostic, spuse Springer, ceva mai tare.

Apoi, înainte ca Dewey să apuce să răspundă:

— Cineva ne-a spart rețeaua.

— Așa se pare.

— Mama ei de treabă!

Apoi lucrurile începură să se miște rapid. Foarte rapid. Douăzeci de minute mai târziu, Springer era deja la birou – i se vedeau pantalonii de pijama pe sub blugi – urmat de un șir de manageri, inclusiv de Alan Cummins, președintele consiliului de administrație al companiei Deepwell. Dewey lucra de opt ani la companie, dar nu mai fusese niciodată în aceeași cameră cu Cummins. Acum, dintr-odată, privea chiar peste umărul lui.

— Dă-i afară, mârâi Cummins. Dă-i afară pe toți.

— Nu e chiar atât de ușor, domnule, spuse Springer. Se pare că sunt singurii care au drepturi administrative diferite de la cel mai înalt nivel.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Pe scurt, ei sunt Dumnezeu, spuse Dewey, care se simțea foarte treaz de treaz, având în vedere că în urmă cu nici o oră fusese mort de beat. Ei controlează tot sistemul. Pot face orice, pot merge oriunde, pot să vadă absolut orice.

— Conturi? E-mail-uri?

— Orice.

— E-mail-urile mele?

Dewey încuviință.

— Hristoșii și dumnezeii!

— Probabil au făcut rost de utilizatorul și parola cuiva și le-au folosit

ca să intre în fișierul SAM, spuse Springer, părând impresionat. Apoi, tot ce au avut de tăcut a fost să copieze fișierul, să-l treacă printr-un program de recuperare a parolelor...

Alan Cummins respira greu.

— Un atac de tip dicționar, un algoritm Rainbow Table...

Cummins lovi cu pumnul în masă, ratând la milimetru tastatura lui Dewey.

— Gura! Taci din gură și dă-i afară!

— Nu putem să-i dăm afară, domnule, insistă Dewey.

Se simțea bine, ca și cum ar fi jucat rolul principal într-un film SF. Un Bruc. E Willis sau și mai bine, un Steven Seagal.

— Ei dețin controlul. Tot ce putem face e să închidem întreg sistemul.

— Atunci fă-o! urlă Cummins. Dacă ecologiștii află o fracțiune din...

Se opri, deschizând și închizând pumnul.

— Domnule, ca să putem închide sistemul, toți angajații din toate sediile trebuie să se delogheze, explică Springer. Compania trebuie să-și înceteze absolut toată activitatea.

Cummins se trase cu mâinile de păr.

— O să pierdem milioane întregi, gemu. Milioane întregi.

Încăperea era plină de oameni, strânși cu toții în jurul biroului lui Dewey, inclusiv paznicul de noapte, cel care mirosea a arome exotice și care încă mai era prin preajmă, deși nu avea nici un motiv și stătea chiar în spatele lui Cummins, cu o mână pe tocul de la armă, ca un pistolar fără chef. Nimeni nu spunea nimic.

— Domnule? întrebă Dewey.

Cummins încă se mai trăgea de păr.

— Domnule?

Trecură câteva secunde, apoi președintele consiliului de administrație al companiei Deepwell Gas and Petroleum lăsă să-i scape un oftat plin de ciudă și își coborî mâinile.

— Fă-o, spuse. Închide-l. Pe tot.

În timp ce Dewey se întindea după telefon, ecranul din fața lui se schimbă dintr-odată din albastru-deschis în roșu-aprins. O pauză, apoi apăru un șir de litere albe care se învârtiră puțin, ca niște frunze bătute de vânt și se așezară în final în cinci cuvinte care umplură întreg ecranul: AȚI INTRAT ÎN PROGRAMUL NEMESIS.

Dewey McCabe nu reuși să-și stăpânească un zâmbet. Ce se întâmpla aici era mult mai interesant decât să se ușureze pe biroul lui Denise Sanders.

IERUSALIM

Detectivii de la Kishle lucrau în câteva cămăruțe la parter, de cealaltă parte a clădirii față de biroul lui Leah Shalev. Înainte avuseseră birouri la primul etaj, dar cu doi ani în urmă secția se reorganizase și, spre nemulțumirea generală, cu toții fuseseră mutați aici.

În secție se intra printr-o ușă scundă, din spatele clădirii. Ben-Roi se opri aici și o sună din nou pe Sarah. De data asta îi răspunse la telefon. Încă era supărată pe el fiindcă o lăsase baltă, dar nu la fel de tare ca mai devreme, așa că discuția fu destul de civilizată, spre surprinderea amândurora. Partea bună a lucrurilor era că bebelușul – sau „Bubu”, cum își porecliseră viitorul copil – era sănătos, sau sănătoasă și Sarah se programase din nou la control peste șase săptămâni. Ben-Roi nu se obosi să-și noteze ora și data – Sarah urma să îi amintească de asta cel puțin o dată pe săptămână până în ziua respectivă.

— Te rog să nu uiți programul pentru ziua de mâine, mai spuse Sarah.

„Mâine” era sâmbătă, ziua liberă a lui Ben-Roi și îi promisese că o va vizita în apartamentul ei din Rehavia – apartament care fusese al lor – și o va ajuta să decoreze camera copilului.

— Bineînțeles că n-o să uit, spuse.

— Degeaba îmi spui „bineînțeles”, tot mi-e greu să te cred.

Ben-Roi mormăi și recunoscă că lumea nu se putea baza pe el. Urmă o pauză, iar apoi Sarah vorbi din nou, cu o voce mai blândă, mai intimă:

— Bubu se mișcă mult astăzi. Parcă ar face gimnastică înăuntru.

Ben-Roi zâmbi și se rezemă de una dintre unitățile de aer condiționat lipite de clădire, lângă ușa care ducea la birourile detectivilor.

— I se vedea atât de bine fața la ecograf! spuse Sarah. Ochii, nasul. Cred că o să fie un băiat foarte chipeș sau o fată foarte frumoasă.

— Doamne-ajută că seamănă cu maică-sa, atunci.

Se auzi un chicotit gros, amuzat. O clipă, Ben-Roi își imaginează că Sarah avea să rostească ceva drăguț. Dacă ar fi zis ceva drăguț, atunci și el ar fi răspuns la fel. Nu mai făcuseră asta de multă vreme. În schimb, ea îi spuse doar să aibă grijă de el și să nu uite de întâlnirea de a doua zi, apoi închise. Ben-Roi oftă, privindu-și telefonul. Deși făcea pe durul – un *sabara* tipic, cum îi spunea tot timpul sora lui – adevărul era că îi era dor de Sarah. Și nu doar fiindcă îi purta fiul, sau fiica. Uneori se întreba dacă n-ar fi putut încerca din nou să fie împreună. Pentru o clipă îi trecu prin minte ideea nebunească de a-i cumpăra niște flori, după care să se urce în mașină și să-i facă o surpriză. Doar o clipă. Apoi, scuturând din cap ca

și când și-ar fi spus: „Nu fi ridicol, ce naiba!”, strecură telefonul înapoi în husă și intră în clădire.

Bibi Kletzmann își cunoștea meseria. Când Ben-Roi ajunse la birou și își porni computerul, fotografiile cu femeia moartă îl așteptau deja acolo. Erau câteva duzini de cadre luate din cât mai multe unghiuri, inclusiv cadre apropiate cu chipul femeii. Nu era o priveliște drăguță, dar nici nu erau la vreun concurs de miss. Alese una și o copie într-un folder separat.

Pe computerul lui se mai aflau alte două obiecte care aveau de-a face cu cazul, așezate pe tastatură. Unul era un bilețel de la Dov Zisky cu numărul lui de celular „în caz că ai nevoie”. Celălalt era punga de probe cu cererea pentru bibliotecă pe care o găsisese în buzunarele victimei, în catedrală. Ben-Roi să-i dea la o parte bilețelul de la Zisky și își concentrează atenția asupra celeilalte hârtii.

Ar fi fost fantastic dacă permisul ar fi fost completat, fiindcă în afară de dată și de titlul și autorul cărții solicitate, cititorii trebuiau să-și scrie de regulă și numele. Spațiul respectiv era gol, prin urmare cererea nu folosea prea mult ca pistă de investigație. Era totuși un punct de plecare. Ben-Roi o întoarse în mâini, amintindu-și cuvintele pe care i le repeta mentorul său, bătrânul comandant Levi, de fiecare dată când începea o nouă investigație. „Să construiești un caz, Arieș, e la fel cum ai forja un lanț. Începi cu crima și cu un indiciu, apoi unești zalele, una după alta, indiciu după indiciu, iar lanțul se lungește și se tot lungește până te conduce la criminal. Dacă forjezi un lanț solid, atunci vei avea un caz solid.”

Cererea de bibliotecă era prima za din lanț. Ben-Roi se întrebă unde avea să ajungă.

— Știe cineva de la ce bibliotecă e asta? întrebă, ridicând bucata de hârtie.

În cameră mai erau încă doi detectivi, Yoni Zelba și Shimon Lutzisch, amândoi lucrând la cazul studentului *yeshiva* care fusese înjunghiat. Lutzisch nu pusese în viața lui piciorul în vreo bibliotecă. Zelba, pe de altă parte, devora cărțile una după alta. Se apropie și luă cererea din mâna lui Ben-Roi.

— Biblioteca Națională, spuse fără urmă de ezitare. În Givat Ram.

Ben-Roi încuviință, luă înapoi cererea și căută online biblioteca, unde găsi și un număr de telefon. Luă legătura cu cineva de la relații cu cititorii, explică situația și trimise o fotografie cu femeia ucisă,

avertizându-l pe bărbatul de la celălalt capăt al firului că nu era o imagine prea plăcută. Două minute mai târziu avea deja un nume: Rivka Kleinberg. Evreică, după nume. Oricum, nu armeanca. Ben-Roi notă numele. Al doilea indiciu.

— E jurnalistă, spuse bibliotecarul, al cărui nume era Asher Blum și care părea cutremurat, după sunetul vocii – ceea ce era de așteptat, având în vedere starea cadavrului. Venea des la bibliotecă. Cred că lucra la *Ha'aretz*.

Numele ei nu îi spunea nimic lui Ben-Roi, dar el citea de regulă *Yedioth Ahronoth*. Scrise și asta. Al treilea indiciu.

— Ai vreo informație de contact?

Bibliotecarul îi dădu adresa lui Kleinberg, precum și adresa de e-mail, numărul de telefon de acasă și data nașterii – avea cincizeci și șapte de ani. Nu avea înregistrat nici un număr de telefon mobil...

— Deși sunt sigur că am văzut-o folosind unul. Întotdeauna trebuia să-i atragem atenția să nu-l mai folosească în sala de lectură. Nu trecuse pe nimeni ca persoană de contact.

— Știi când a venit ultima oară? se interesă Ben-Roi.

— Săptămâna trecută, sunt sigur, răspunse bărbatul. Am văzut-o în sala de lectură generală, folosea unul din cititoarele de microfilme. Nu știu dacă vreunul dintre colegii mei a mai văzut-o de atunci. Aș putea să întreb.

— Te rog, spuse Ben-Roi.

Notă ceva, apoi întrebă:

— Știi cumva la ce se uita pe cititor?

Ceva din arhiva de ziare a bibliotecii, se pare, deși bibliotecarul nu putu să-i spună exact ce. Era păcat. Uneori, detalii aparent nesemnificative, ca un titlu de ziar, erau suficiente pentru a rezolva un caz. Ben-Roi își dădu numărul de telefon în eventualitatea că ar mai fi apărut ceva, îi mulțumi și închise. Afară, pe coridor, Amos Namir stătea lângă un răcitor de apă. Ben-Roi notă numele victimei și celelalte informații pe o bucată de hârtie, îi făcu semn să vină și îi dădu hârtia. Namir plecă să transmită informațiile mai departe, iar Ben-Roi îl sună pe Natan Tirat, un prieten jurnalist care lucra la *Ha'aretz*. Cei doi făcuseră armata împreună, în brigada Golani și păstrasera legătura, aranjând între ei ca Ben-Roi să-i dea câte un pont din când în când, iar Tirat să-l informeze ori de câte ori prindea vreun zvon interesant, ceea ce se întâmpla cam o dată pe săptămână. „Jurnaliștii sunt detectivi care știu gramatică”, obișnuia să glumească Tirat.

— Sigur că o cunosc, spuse când Ben-Roi pronunță numele Rivkăi Kleinberg. Lucra la noi. De ce întrebi?

Ben-Roi ezită. Știa că Leah Shalev și comandantul Gal sperau ca presa să nu afle încă povestea, dar presa avea să afle oricum. Era mai bine să-i spună ce se întâmplase.

Îi spuse lui Tirat ce se întâmplase, pe scurt, suficient cât acesta să-și facă o idee.

Nu pot să spun că nu mă așteptam la asta, spuse Tirat după ce Ben-Roi încheie. Rivka nu era prea simpatizată.

— Ce vrei să spui?

— Era reporter de investigație și își lua meseria în serios. Foarte în serios. Găsea tot felul de chestii pe care alții voiau să le facă uitate. Și-a făcut o grămadă de inamici. Oameni importanți.

Ben-Roi se aplecă puțin. Conversația începuse să îi stârnească interesul.

— Poți să-mi dai un nume?

Tirat râse a pagubă.

— Cu cine vrei să încep? Mai ții minte scandalul Meltzer?

Cum ar fi putut cineva să uite ce s-a întâmplat atunci? Toată afacerea fusese pe prima pagină a ziarelor cu câțiva ani în urmă. Câțiva oficiali făcuseră zeci de milioane de shekeli din piese furate de la un consorțiu de companii de construcție finanțate din Rusia. Acum, vinovații putrezeau în celule în Maasiyahu.

— Rivka a descoperit povestea asta?

— Da. Și povestea cu IDF-ul. Înregistrările video cu violurile Hamas. Scandalul cu finanțele de la Likud. Chestia aia cu mâncarea pentru copii otrăvită din... când a fost oare? 2003. Și așa mai departe. Palestinieni, refugiați, liberali, conservatori, militari, politicieni... cred că a reușit să enerveze absolut pe toată lumea. Sincer, mă mir că a rezistat atât.

— Ții minte dacă a amenințat-o cineva?

Același râs.

— Primea cam două amenințări pe zi. Centralistele țineau scorul. Cred că recordul a fost de vreo douăzeci de amenințări după ce a scris ceva despre un *tzadik* din Mea Sharint.

Ben-Roi începu să bată cu pixul în birou. Sperase să mai elimine din suspecti, dar se părea că jumătate din Ierusalim și din Teritoriile Ocupate aveau un motiv pentru crimă.

— Spuneai că a lucrat la voi.

— Au concediat-o acum vreo doi ani. Poate trei.

— De ce?

— Era imposibil să lucrezi cu ea. Nesimțită. Certăreață. Făcea urât de tot dacă editorii îi schimbau vreun cuvânt din articole. Începea să urle. Ceea ce nu era o problemă atâta timp cât venea cu articole bune. Dar spre sfârșit...

— Nu mai scria articole bune?

— Nu-i vorba de asta, avea o nouă pasiune... începuse s-o atragă teoria conspirației.

Se auzi zgomotul unei brichete, apoi o respirație adâncă – Tirat își aprinsese o țigară News.

— Noi, reporterii, aveam un nume pentru oamenii ca ea, continuă după o pauză. Vânători de umbre. Jurnaliști care văd conspirații și mușamalizări peste tot. Un reportaj nu e doar un reportaj dincolo de povestea care se vede trebuie să fie ceva care nu se vede. O conspirație, ceva sinistru. Evident, dacă vrei să fii un reporter bun, trebuie să găsești și lucrurile care nu sunt evidente din prima, iar Rivka era foarte bună la asta, mai ales când era mai tânără. În ultimul timp însă, Rivka se aștepta să găsească ceva fenomenal și apoi căuta dovezi și fapte, în loc să pornească de la fapte și să vadă unde ajunge, cum e normal, începuse să aibă tot felul de idei și venise cu două articole care ne-au creat tot felul de probleme. Adică, toată lumea știe că Liebermann e un nemernic și jumătate, dar nu cred că ar fi în stare să organizeze un atentat la *Haram al-Sharif*.

Din experiențele avute cu extrema dreaptă israeliană, Ben-Roi nu era chiar atât de sigur de asta, dar nu comentă.

— Oricum, șefii au decis că Rivka era un risc prea mare și au concediat-o. Mi-a părut rău când am auzit și n-am fost singurul. Era enervantă uneori, dar când prindea câte ceva, era ca o rachetă Exocet. Nimeni nu era în stare să scrie un articol atât de profund ca Rivka Kleinberg. Nu îi era teamă de nimeni și de nimic. Unii ziceau că ceea ce face ea e sinucidere curată.

Ben-Roi își lua notițe.

— Unde s-a angajat după aceea? Întrebă. La alt ziar?

— Nici un ziar n-a vrut s-o angajeze, spuse Tirat. Nici unul dintre ziarele naționale cel puțin. Crease prea multe probleme. Am auzit că lucra la o revistă de companie în Jaffa. Știi genul: pretențioasă, extremă stângă, tiraj de vreo zece exemplare.

— Poți să-mi dai vreun nume?

— Stai puțin.

Se auziră mai multe voci. Tirat îi întreba pe ceilalți reporteri din birou. Trecu mai bine de un minut până se întoarse.

— Se numește *Matzpun ha-Am*, spuse. *Conștiința Națiunii*. Ceea ce mă face să cred că am fost prea generos când le-am estimat tirajul. Au sediul pe Rehov Olei Tziyon.

Ben-Roi află o adresă, un număr de telefon și numele editorului revistei. Mordechai Yaron.

— Și, în cazul în care te interesează, nu cred că mai avea vreo rudă. Părinții ei s-au sinucis. S-au gazat singuri. Ironic, dacă stai să te gândești că supraviețuiseră Holocaustului. A scris un articol despre asta. Probabil de-asta era atât de ciudată.

— Frați? Surori? Iubiți?

— N-am auzit nimic de genul. Cred că avea o pisică.

Ben-Roi îi ceru lui Tirat să se intereseze și să vadă dacă mai poate afla ceva. Apoi decise că deocamdată avea destule informații și se pregăti să încheie convorbirea.

— Să-mi comunică dacă mai află ceva, spuse.

— Iar tu să-mi telefonezi dacă se mai întâmplă ceva interesant.

Ben-Roi îi mulțumi și închise. Un minut mai târziu, Tirat îl sună din nou:

— Am uitat un lucru care ar putea sau nu să fie relevant, spuse. Imediat după ce Rivka a plecat, am avut o discuție cu Yossi Bellman, redactorul adjunct, care mi-a spus că dintre toate amenințările pe care le primise, doar două reușiseră să o sperie. Amândouă au fost acum câțiva ani, deci e posibil să n-aibă nici o legătură, dar...

— Continuă, spuse Ben-Roi.

— O amenințare era de la refugiații din Hebron. Scrisese un articol despre un grup paramilitar de refugiați care ieșeau noaptea pe străzi și împușcau tineri arabi. I-au aflat adresa de acasă și au început să-i trimită cutii cu gloanțe și carne stricată. Asta a pățit și Baruch Goldstein. N-ai cum să nu iei în serios așa ceva.

Ben-Roi își lua iarăși notițe.

— Cealaltă?

— Cealaltă amenințare a fost imediat după scandalul Meltzer, de la niște ruși care dăduseră mită de milioane ca să obțină niște contracte în domeniul construcțiilor. După articolul scris de Rivka, evident că nu s-a mai semnat nici un contract. Se pare, rușii făceau parte din *Russkaya Mafya*. Se zvonea că pusese o recompensă pe capul ei. Asta a speriat-o rău de tot. S-a întâmplat acum trei, patru ani... N-ar fi avut de ce să

aștepte atât, așa că probabil n-are legătură. M-am gândit să-ți spun totuși.

Tirat închise, lăsându-l pe Ben-Roi singur cu notițele lui. Lanțul începea să crească – și, după toate aparențele, să se încâlcească.

LUXOR

Trecuse deja de ora prânzului când Khalifa și Sariya ajunseră în sfârșit înapoi în Luxor, venind dinspre est, pe drumul care ducea la aeroport. La semaforul de la intersecția străzilor El-Karnak și Al-Mathari, Khalifa deschise brusc ușa și coborî.

— Ne vedem la secție, spuse. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Trânti ușa și o luă pe El-Karnak. După cincizeci de metri, Sariya îl văzu că se întoarce și intră într-un magazin de dulciuri. Ieși câteva minute mai târziu, ținând în mână o pungă de hârtie, dar între timp semaforul se schimbase și Mohammed Sariya plecase deja.

„Totul s-a schimbat.” De fiecare dată când Khalifa trecea prin centrul orașului, gândul îl însoțea ca o umbră. „Nimic nu mai e la fel.”

Egiptul se schimbase, bineînțeles. Regimul Mubarak căzuse și fusese urmat de un nou guvern. Însă Luxorul începuse să se schimbe cu mult înainte ca revoluția din ianuarie să răstoarne pentru totdeauna situația politică din țară. Înainte, Luxorul fusese un amalgam de clădiri acoperite de praf și străzi încâlcite și greu de navigat, dovadă a unei planificări urbane dezastruoase – sau mai degrabă dovadă că nu existase niciodată vreun plan. În schimb, în ultimii câțiva ani, orașul începuse să se schimbe radical. Noul guvernator voia să-l salubrizeze și să-l modernizeze și exact asta începuse să facă, fără să-i pese câți bani se cheltuiau. Lărga drumuri, instala sisteme performante de control al traficului, demola clădiri vechi și le înlocuia cu altele noi. Monstruozitatea roz de opt etaje care fusese noul palat de iarnă fusese demolată, Midan Hagag se pavase, esplanada Karnak era acum remodelată și toată zona Corniche el-Nil se afla în curs de a fi nivelată și coborâtă până la fluviu și amenajată pentru pietoni.

Dar schimbarea cea mai dramatică era fără îndoială șantierul care trecea în linie dreaptă prin tot orașul, între Karnak la nord și Templul Luxor la sud. Era un șanț lat de o sută de metri, care se întindea pe aproape trei kilometri, urmând să dezgroape drumul pavat străjuit de

statui cu sfincși care legase odinioară cele două temple. Dintre toate clădirile care fuseseră sacrificate pentru ca șanțul să poată înainta, în special două aveau o oarecare importanță pentru Khalifa: vechea secție de poliție de lângă Templul Luxor și blocul din beton gri în care el și familia sa locuiseră înainte.

Khalifa nu ducea dorul secției, nu după toate neplăcerile prin care trecuse acolo. Pe de altă parte, gândul la fosta sa casă – șaisprezece ani de amintiri și de întâmplări, de râsete și lacrimi, de bucurie și durere, pierduți doar pentru ca turiștii veniți din Occident să aibă ce să fotografieze – îi frângea inima și acum. Khalifa iubise dintotdeauna patrimoniul istoric al țării sale; dacă n-ar fi fost constrâns de nevoile financiare să se înroleze în poliție, ar fi lucrat probabil la Serviciul de Antichități. Acum însă, pentru prima oară în viață, detesta vechile artefacte. Mii de oameni își pierduseră casele și pentru ce? Niște statui cu sfincși care nici măcar nu fuseseră dezgropate bine, dintre care mai mult de jumătate erau imitații din beton. Era o nebunie. Nebunia puterii. Și, ca peste tot în Egipt – ca peste tot în lume cei care nu aveau nici o putere trebuiau să sufere.

Intră pe Sharia Tutankhamon, o stradă îngustă care trecea pe lângă biserica ortodoxă coptă a Fecioarei Maria. La nici o sută de metri, strada și biserica se deschideau abrupt într-un teren plat, plin de gunoaie. La dreapta și la stânga se întindea Aleea Sfincșilor, un șanț adânc de șase metri care brăzda întreg orașul, ca urma lăsată de un avion prăbușit. Aici, ca și în alte câteva locuri, șanțul nu fusese săpat în întregime, lăsând un mal de pământ pe care se putea trece în partea cealaltă. Khalifa merse în față, până la Sharia Ahmes și se îndreptă spre o clădire subredă, cu vopseaua scorojită, obloanele sparte și o cruce coptă pictată deasupra ușii. Deasupra intrării era o pancartă pe care scria: „Fundatia pentru Copii Handicapați Bunul Samaritean”. Urcă scările și intră.

În hol, Khalifa găsi un băiat cățarat pe o motocicletă Dayun. Băiatul stătea cu spatele cocoșat și cu picioarele îndoite și se bâțâia înainte și înapoi, scoțând sunete asemănătoare cu ale unui motor. Khalifa căută în pungă și scoase o ciocolată pe care i-o dădu băiatului.

— O caut pe Demiana, spuse. Demiana Barakat.

Băiatul se uită la ciocolată, apoi, fără nici un cuvânt, coborî de pe motocicletă, îl luă de mână pe Khalifa și îl conduse printr-o altă ușă într-o sufragerie enormă. Acolo se aflau mai mulți copii, unii în scaune cu rotile, alții jucându-se pe jos, iar alții întinși pe o canapea, uitându-se la desene animate la un televizor alb-negru. Un tânăr așezat la o masă

dădea de mâncare unui bebeluș care nu avea brațe.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe Demiana.

Tânărul arată cu capul către o ușă de la capătul sufrageriei:

— Acolo.

Khalifa îi oferi punga de hârtie și îi dădu de înțeles că voia ca dulciurile să le fie împărțite copiilor, apoi se îndreptă spre ușă, încă ținându-l de mână pe băiatul cocoșat. Ușa era întredeschisă.

Khalifa o împinse ușor. Înăuntru, o femeie slabă, eu părul înspicat și cu o cruce de aur la gât, stătea cu coatele rezemate pe un birou încărcat și cu capul în mâini. Când ridică privirea, Khalifa văzu că avea ochii roșii în spatele ochelarilor cu rame de aur.

— Yusuf, spuse, străduindu-se să zâmbească. Ce surpriză plăcută!

— Nu e un moment potrivit?

— Nu e niciodată un moment bun. Intră, intră.

Femeia își scoase ochelarii și își șterse ochii, apoi îi făcu semn lui Khalifa să intre. Băiatul intră și el.

— Helmi, du-te afară și joacă-te pe motocicletă.

Băiatul rămase unde era, așa că femeia se apropie și îl despărți cu blândețe de Khalifa.

— Hai, du-te. Fii copil cuminte. Du-te și pleacă într-o aventură.

Îl sărută pe creștet și îl conduse înapoi în sufragerie, apoi se întoarse în cameră și închise ușa.

— Ce i-ai dat? întrebă, așezându-se înapoi la birou.

— O ciocolată.

Femeia zâmbi.

— Îți plac oamenii care îi fac cadouri. Se atașează de ei. Te rog, ia loc. Vrei ceai? Cafea?

— E în regulă, *shukran*, spuse Khalifa, așezându-se pe celălalt scaun de la birou. Îmi cer scuze de deranj.

— Nu fi prostuț. Mă bucur să te văd. Întotdeauna mă bucur să te văd. A trecut prea mult timp.

Khalifa și Demiana Barakat se cunoșteau de multă vreme. De la unul din primele cazuri la care lucrase după ce fusese transferat în Luxor, din Giza, când avusese de-a face cu comunitatea coptă din oraș, iar Demiana fusese omul de legătură între poliție și copti. Pe lângă faptul că avea în grijă Fundația Bunul Samaritean și alte șase organizații caritabile, femeia făcea parte din consiliul municipal și edita și un ziar local. Dacă exista cineva care cunoștea comunitatea coptă mai bine decât Demiana

Barakat, Khalifa nu îl întâlnise încă.

— Ce mai face Zenab? întrebă Demiana.

— Bine, răspuse Khalifa. Mult mai bine. Este...

Ezită, gândindu-se ce ar mai putea adăuga. Nu reuși să găsească nimic, așa că dădu ușor din cap și schimbă subiectul.

— Ceva noutăți cu biserica?

— Încă ne mai luptăm, deși știm deja cum o să se termine totul. Problema este când, nu dacă.

La fel ca și vechea secție de poliție și apartamentul lui Khalifa, biserica Fecioarei Maria urma să fie demolată pentru a face loc Aleii Sfincșilor.

— Cel puțin clădirea asta e în siguranță, rosti Khalifa.

— Nu pentru mult timp. Demiana ridică o bucată de hârtie. Asta a venit de la biroul guvernatorului. Ne-au redus fondurile la jumătate. Ar putea la fel de bine să ne închidă cu totul. Pot găsi bani să sape un șanț în lungime de trei kilometri, dar când vine vorba de niște copii neajutorați... își scoase ochelarii și se șterse din nou la ochi. Băiatul care te-a condus, Helmi, e la noi aproape de când s-a născut. Niște voluntari l-au găsit când era doar un bebeluș. Părinții l-au lăsat într-o groapă de gunoi, dacă îți vine să crezi. Ce-o să facem cu el? Vocea începea să i se îngroașe. E o lume atât de crudă, murmură. Atât de crudă. Dar tu știi asta deja, nu-i așa, Yusuf?

— Da, spuse Khalifa. Da, știu.

O clipă se priviră în ochi. Apoi Demiana respiră adânc și își lăsă mâinile pe masă, cu palmele în jos, arborând dintr-odată o atitudine practică.

— Oricum, sunt sigură că n-ai venit aici ca să mă ascuți cum mă plâng. Ce pot să fac pentru tine?

Khalifa se foi puțin în scaun. Auzind problemele grave cu care se confrunta, nu i se părea deloc potrivit să-i ceară ajutorul. Demiana își dădu seama la ce se gândea bărbatul și zâmbi.

— Haide, Yusuf. Ne cunoaștem de multă vreme. Ce e?

— Nu contează, murmură Khalifa. Poate să...

— Yusuf!

— OK, OK. Voiam să te întreb ceva legat de comunitatea coptă.

Demiana își împreună mâinile pe birou.

— Întreabă-mă.

— Știi tot ce se petrece. Ai auzit de vreo activitate anticreștină? Ceva atacuri? Acte de vandalism?

— Coptii sunt atacați tot timpul. Știi și tu asta. Săptămâna trecută, un

bărbat din Nag Hammadi...

— Nu în Egiptul de Mijloc, o întrerupse Khalifa. Prin părțile astea. Pe lângă Luxor.

Femeia miji ochii.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Khalifa îi spuse despre fermă și despre puțul otrăvit.

— Același lucru i s-a întâmplat și vărului fermierului, mai spuse. Omul crede că e mâna cuiva din satul învecinat, dar căpetenia așezării spune că n-a auzit nimic de așa ceva. Mă întrebam dacă problema e locală sau se întinde mai departe de Luxor.

Demiana se lăsă pe spate în scaun, jucându-se cu crucea de argint de la gât. Deasupra, un ventilator de tavan se învârtea încet, iară să schimbe prea mult temperatura ridicată din cameră.

— N-am auzit nimic, spuse Demiana după o pauză mai lungă. Știi și tu cât de încordată e situația din nord, dar, mulțumesc lui Dumnezeu, aici lucrurile au fost liniștite întotdeauna. A fost acel *shaykh* care umbla din sat în sat și ținea predici, Omar cumva...

— Abd-el Karim, o ajută Khalifa.

— El e. Întotdeauna făcea probleme, deși țin minte că avea neînțelegeri mai degrabă cu evreii decât cu creștinii. Și a mai fost un incident acum vreo două luni, un băiat care lustruia pantofi a fost aruncat în Nil. Era creștin copt și el, dar cred că mai degrabă a fost vorba de bani decât de religia lui.

Demiana se opri, învârtind crucifixul în mână. În cealaltă cameră, un copil începu să plângă cu suspine puternice, care păreau să cutremure întreaga clădire.

— Nu-mi vine nimic în minte, spuse în cele din urmă. Suntem o comunitate mică, așa că avem întotdeauna grijă, mai ales după atentatul de la biserica din Alexandria și revoltele de la Imbaba. Dar până acum n-am avut niciodată probleme ca în Farshut sau în alte locuri și în nici un caz n-au existat violențe. Există musulmani care nu vor să aibă de-a face cu noi și există oameni din comunitatea noastră care nu vor să aibă de-a face cu musulmanii, dar în general ne înțelegem destul de bine cu toții. Se mai uită urât cineva din când în când, dar nu avem alte probleme. Ah și vor să ne demoleze biserica, dar demolează și moschei, așa că nu cred să fie vreo chestiune religioasă la mijloc.

— Doar prostia celor care ne conduc, spuse Khalifa.

— De acord.

Se auzi o bătaie în ușă și tânărul de mai devreme anunță că

funcționarii de la Banca Misr urmau să sosească în câteva minute.

— Cerem un împrumut, explică Demiana. Nu cred că o să ni se aprobe toate celelalte bănci ne-au refuzat până acum – dar trebuie să încercăm oricum. Îmi pare rău, trebuie să te las.

Khalifa dădu din mână.

— Trebuie să mă întorc la secție oricum, zise el.

Se ridicară și se întoarseră în cealaltă cameră. Suspinele veneau de la bebelușul fără brațe, care era sprijinit de capătul uneia din canapele, ca o păpușă uriașă stricată. „O fată”, se gândi Khalifa, deși nu putea fi sigur. Demiana se aplecă și o ridică în brațe. Aproape imediat, suspinele se transformară în gemete înăbușite. O legănă puțin, apoi i-o puse în brațe tânărului și îl conduse pe Khalifa afară. Băiatul cocoșat era cățarat din nou pe motocicletă, cu gura pătată de ciocolată. Când îi văzu, coborî și îl luă din nou de mână pe Khalifa.

— Te superi dacă te rog să-i întreb și pe alții? spuse Khalifa în timp ce se îndreptau spre ieșire. Vezi dacă cineva știe ceva.

— Sigur că nu. O să te țin la curent.

Se opriră în ușă. Afară porni o rafală bruscă de vânt care umplu aerul cu spirale de praf și murdărie.

— Mi-a părut bine să te văd, Demiana și îmi pare rău că aveți necazuri.

— Nu-ți fă griji, spuse Demiana. O să ne descurcăm cumva. Dumnezeu va avea grijă de asta.

Nu cu mult timp în urmă, Khalifa ar fi crezut-o imediat. Acum însă, nu mai era atât de sigur. Vechea lui casă nu era singurul lucru care se prăbușise în ultimele luni.

— O să trimit e-mailuri la câțiva oameni, spuse Khalifa. O să văd dacă pot să fac ceva.

— Mulțumesc. Și, te rog, spune-i lui Zenab că ne gândim la ea.

Ezită, apoi făcu un pas spre el.

— Yusuf, vreau să știi...

Khalifa ridică o mână ca s-o oprească, apoi și-o eliberă pe cealaltă din strânsoarea băiatului, se lăsă pe vine și îl luă de după umeri.

— Crezi în magie, Helmi?

Nici un răspuns.

— Vrei să-ți arăt?

O încuviințare slabă. Khalifa îl privi în ochi și scoase discret batonul de ciocolată Mars pe care îl păstrase ca să-l mănânce în drum spre secție, apoi îl aduse în spatele băiatului.

— *Abracadabra*, șopti, prefăcându-se că scoate ciocolata din urechea lui Helmi.

Băiatul râse fericit. Încă mai râdea când Khalifa ieși din clădire și porni în jos pe stradă, gândindu-se că ăsta era, probabil, unul din cele mai triste sunete pe care le auzise vreodată.

IERUSALIM

Ben-Roi mai dădu trei telefoane înainte să plece spre apartamentul unde locuise Rivka Kleinberg.

Prima dată telefonă la sediul *Matzpun a-Am*, revista din Jaffa la care lucrase Rivka. Răspunse un robot, așa că lăsă un mesaj cu numărul de telefon mobil și rugăminta să îl contacteze cineva cât mai repede.

Apoi telefonă la El-Al. Rucsacul pe care îl găsiseră în catedrală sugera că femeia ori se pregătea să plece undeva, ori tocmai se întorsese – după toate aparențele fusese pe punctul de plecare, din moment ce hainele din rucsac erau curate. Printre haine, Ben-Roi găsisse o pereche de ciorapi elastici noi, într-o pungă nedeschisă, deci probabil plănuiise să zboare undeva cu avionul – mama lui Ben-Roi nu pleca niciodată cu avionul fără să-și ia o pereche de ciorapi antiembolism. Erau câteva duzini de companii aeriene de verificat, asta dacă bănuiala cu El-Al nu avea să se confirme! El-Al era compania națională a Israelului și era cel mai bine să înceapă de acolo. Vorbi cu cineva de la biroul principal, explică situația și îi rugă să verifice dacă i-au vândut vreun bilet Rivkăi Kleinberg.

În fine, îi telefonă lui Dov Zisky. Apelul intră direct în căsuța vocală.

— Zisky, sunt Ben-Roi. Am aflat numele victimei – vreau să-i verifici e-mailul, telefonul de acasă și telefonul mobil. Ți-am lăsat toate informațiile pe birou. Ezită, întrebându-se dacă mai avea rost să adauge ceva, să-l încurajeze puțin, cum îl rugase Leah Shalev. Nu îi stătea în fire, așa că încheie cu un salut scurt. Ne vedem mai târziu. Se pregăti să închidă, apoi ridică din nou telefonul la ureche. Dacă tot ești prin zonă, vorbește cu arhiepiscopul Petrossian. Armen Petrossian. Am vorbit cu el mai devreme și spune că nu știe nimic, dar merită să mai încerci o dată. Sunt curios ce poți să scoți de la el. Ezită încă o dată, apoi murmură: Noroc!

Închise, își îmbrăcă haina și plecă.

Apartamentul Rivkăi Kleinberg era într-un bloc la colțul străzilor Ha-Eshkol și Ha-Amonim, la o aruncătură de băț de agitația pestriță a pieței Mahane Yehuda Shuk. Ben-Roi se lipi de o patrulă care mergea în aceeași direcție și coborî chiar înaintea pieței, apoi intră pe sub arcadele acoperite. Era vineri, așa că locul era aglomerat până la refuz. Toată lumea se grăbea să-și facă proviziile de dinainte de Sabat: fructe, legume, carne, pește, măslina, brânză, *challah*, *halva* – fiecare raft era înconjurat de cumpărători care se împingeau unii în alții, majoritatea haredimi în haine negre. De-a lungul timpului fuseseră trei atentate cu bombă aici și totuși mulțimile reveneau de fiecare dată. De ce nu? Aici erau cele mai bune și mai proaspete produse din întreg Ierusalimul.

Se opri la un brutar și cumpără două *burekas* și un *sofganiot*, apoi se strecură prin piață și ieși de partea cealaltă. Când ajunse la blocul de apartamente de la capătul străzii Ha-Eshkol o clădire de trei etaje, fără nimic deosebit, cu balcoane acoperite de plante și o cafenea la parter – terminase de mâncat și-și potolise foamea.

Lângă ușa de sticlă și oțel a blocului era un panou de interfon, sub o *mezuzah* de mărimea unui trabuc. Ben-Roi își șterse mâinile pe blugi și se apropie. Unele sonerii aveau etichete cu nume alături, altele nu. Nu găsi nicăieri numele Rivka Kleinberg. Apăsă pe soneria lângă care scria „Davidovich – Administrator”.

— Ken.

Vocea era a unui bărbat, probabil în vârstă.

— Domnul Davidovich?

— Ken.

— *Shalom*. Sunt detectivul Arie Ben-Roi de la secția...

— În sfârșit!

— Pardon?

— V-am sunat acum patru zile. *She'elohimya'a zora* – Doamne, ajută-ne! Dacă poliția își face treaba în halul ăsta, nu mă mir că toată țara se duce de râpă.

Ben-Roi nu avea habar despre ce vorbea bătrânul.

— Am venit pentru doamna Rivka Kleinberg.

— Știu, nu trebuie să-mi spui! Bătrânul avea o voce exasperată. Așteaptă, îți dau drumul imediat.

Interfonul se închise. Se auzi un zgomot de ușă care se deschide, apoi pași care se târau de-a lungul unui coridor și zdrăngănit de încuietori. Ușa se deschise și Ben-Roi se trezi față în față cu un om scund, cu un început de chelie, purtând un cardigan, un *yarmulke* alb și papuci de

casă. Purta o insignă pe care scria „Votați Shas”, deși până la alegeri mai era destul timp.

— Deci? De ce a durat atât? se răsti.

— Cred că e o greșeală, zise Ben-Roi. Sunt aici fiindcă...

— Amenințările. Știu. Eu v-am chemat pe voi. Ții minte? *Oy vey!*

Ben-Roi se străduia să își dea seama ce se întâmplă.

— Cineva a amenințat-o pe doamna Kleinberg?

— Ce?

— Ați sunat la poliție fiindcă cineva a amenințat-o pe doamna Kleinberg.

— Ce naiba spui, *dafook!* Kleinberg m-a amenințat pe mine! A spus că o să pună pe cineva să mă omoare, nebuna dracului! Sunt administrator, e treaba mea să păstrez curățenia. Dacă mâța ei își face nevoile pe coridor, e dreptul meu să mă plâng. Poc! În mijlocul podelei! Un rahat mare cât pumnul meu! Dacă aș fi avut un pistol, aș fi...

— Doamna Kleinberg a fost ucisă azi-noapte, rosti Ben-Roi.

Asta îi închise gura bătrânului.

— I-am găsit cadavrul azi-dimineață. Abia acum am aflat adresa.

Bătrânul stătea ținut locului, clipind, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt.

— Cât pumnul meu, reuși să articuleze. Chiar în mijlocul coridorului.

Ben-Roi spuse că vrea să vadă apartamentul victimei. Cu un mormăit, administratorul plecă să aducă legătura de chei de rezervă, apoi se întoarse, apăsă un întrerupător de lumină cu cronometru de pe perete și îl conduse pe Ben-Roi la etaj.

— Era o femeie dificilă, spuse în timp ce urcau. Nu vreau să fiu nerespectuos și îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar era o femeie dificilă. Locatarii n-au voie cu animale de casă, e scris și în contract. Dar am lăsat-o în pace. I-am spus doar să o țină în apartament. Dacă nu-i dă drumul pe-afară, nu zic nimic, așa i-am spus. Doar ca să mă trezesc cu un rahat pe coridor. Și când m-am dus la ea, s-a enervat groaznic! Doamne, cum s-a enervat! Ce vocabular! „Naiba în sus, naiba în jos! Vezi-ți naibii de treabă!” Să-i fie rușine. Jalnic. Dezgustător. Cu tot respectul.

Ajunseră la ultimul etaj. Davidovich apăsă un alt întrerupător și merse la o ușă din celălalt capăt al etajului, oprindu-se în drum ca să-i arate lui Ben-Roi locul exact în care pisica lui Kleinberg se ușurase.

— Cât pumnul meu, mormăi.

Ușa avea un vizor și două încuietori, amândouă cu broaște, una în mijloc și una mai sus. Administratorul încercă o cheie în broasca de sus,

își dădu seama că nu era cea care trebuia, alese alta și începu să o întoarcă.

— Stai puțin.

Ben-Roi apucă mâna administratorului și îl trase un pas mai în spate. Văzuse ceva pe jos, o bucată scurtă de băț de chibrit, de mai puțin de un centimetru, așezată pe podea cu un capăt rezemat de ușă. Se aplecă și îl luă între degete. Poate nu însemna nimic, dar din ce îi spusese Natan Tirat, Kleinberg avea destule motive să fie paranoică. Iar metoda bățului de chibrit era o șmecherie renumită de asigurare: un băț de chibrit băgat între ușă și toc la plecare, pus în așa fel încât să cadă dacă altcineva intră în locuință până te întorci.

— Ai deschis ușa asta în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Ești nebun? strigă administratorul. După discuția pe care am avut-o? Nu m-am apropiat de femeia aia nenorocită!

— Mai are cineva cheile?

— Sincer, nu cred. Am avut destul de furcă până să-mi dea cheia asta. „Doamnă Kleinberg, i-am zis, sunt administrator, scrie în contract că trebuie să am o cheie de rezervă în caz de incendiu sau scurgere de gaze...”

Ben-Roi nu mai asculta. Nu găsiseră nici o cheie la locul faptei, deci, era foarte posibil să fi intrat cineva în apartament...

Își scoase telefonul și o sună pe Leah Shalev, căreia îi spuse să trimită criminaliștii cât mai repede posibil. Și niște polițiști în uniformă care să le ia declarații celorlalți locatari. După ce termină, luă cheile și deschise el ușa, având grijă să nu atingă nimic. Dinăuntru răzbătu imediat un miros greu, de rufe murdare și nisip de pisică.

— *Oy vey*, murmură Davidovich.

În fața lor se întindea un hol întunecos, cu podeaua acoperită de linoleum și câte o ușă întredeschisă de fiecare parte și, la capăt, o cameră care aducea a sufragerie. O pisică imensă, pestriță, cu un clopoțel în jurul gâtului, stătea în mijlocul holului. Îi privi fix, apoi dispăru în sufragerie cu un clinchet puternic.

— Aia e mâța, spuse Davidovich încruntându-se.

Pe perete era un întrerupător. Ben-Roi scoase o batistă din buzunar și îl apăsă. Privi înainte și înapoi, după care îi mulțumi administratorului pentru ajutor, intră și închise ușa. Vocea lui Davidovich se mai auzi un timp de afară, plângându-se de pisici și contracte și de cum toată țara se ducea de râpă.

Ben-Roi observă în primul rând cât de sigur părea apartamentul. În

afară de vizor și de cele două încuietori, ușa mai avea un lanț, două zăvoare sus și jos – și, pregătit pe un raft apropiat, un tub de spray lacrimogen. Era evident că Kleinberg trăise în permanență cu teamă în suflet.

Traversă holul, deschizând fiecare ușă cu vârful piciorului. Apartamentul era murdar ca o cocină. Arăta mai degrabă ca și când ar fi fost așa de când lumea, deși era posibil totuși ca cineva să fi căutat prin lucrurile ei de curând. În bucătărie erau farfurii pline pe jumătate cu mâncare pentru pisici, în baie era o tăviță plină cu nisip și excremente, unul din dormitoare avea podeaua acoperită de haine și celălalt era plin de cutii de carton.

Dezordinea din sufragerie – care servea și drept birou – era chiar mai mare. Fiecare centimetru pătrat era încărcat cu teancuri peste teancuri de hârtii, cărți, reviste și ziare. „Ca un Exocet”, așa descriesese Natan Tirat stilul jurnalistic al lui Kleinberg. Aparent, același lucru se putea spune și despre stilul ei de viață. Ar fi avut nevoie de zile întregi să scormonească prin toate lucrurile ei. De săptămâni chiar. Și asta dacă ar fi adus și restul echipei.

— *Zayn*, murmură, cercetând dezastrul. Fir-ar să fie!

O ușă din sticlă, cu o ușiță pentru pisici în partea de jos, se deschidea într-un balcon unde pisica de mai înainte se făcuse ghem pe un șezlong. Lângă ușă era un birou acoperit cu copii xerox și articole tăiate din ziare, o sugativă cu spatele din piele, un Rolodex, două dicționare și încă un dicționar de sinonime și o cană de ceramică plină cu pixuri. De asemenea, o imprimantă și un modem, dar nici un computer. Ben-Roi se aplecă și se uită sub masă. Nu găsi nici un cablu care să sugereze că aici ar fi existat un computer obișnuit, deci Kleinberg lucrase probabil pe un laptop. O căutare rapidă nu reuși să scoată la iveală nici un laptop. Fie era îngropat undeva în dezordine, fie fusese trimis la reparat, fie și aici instinctul îi dădu dreptate, deși nu avea cum să fie sigur – ucigașul îl luase cu el, ori din locuință, ori de la Kleinberg când o omorâse.

Își scoase pixul și, folosind celălalt capăt, începu să caute printre hârtiile de pe birou, având grijă să nu atingă nimic. Găsi mai multe articole despre comunitatea armeană și despre Catedrala Sfântului Iosif, un lucru evident relevant, deși informațiile păreau destul de generale. Dar și multe articole despre prostituție și industria sexului din Israel, inclusiv câteva pamflete despre cea mai veche meserie, de la o organizație care se numea Hodine pentru Muncitori Emigranți. Găsi și câteva numere din *Matzpun ha-Am*, revista pentru care lucrase

Kleinberg, un atlas deschis la harta României, hărți separate ale Israelului și Egiptului, articole despre o serie de alte subiecte, de la computere sparte la medalii acordate soldaților britanici, psihologia copiilor abuzați și proceduri de a turna aurul (erau trei articole despre asta). Nu părea să existe nici o legătură între toate acestea, iar dacă exista vreun indiciu în jur, Ben-Roi nu avea idee cum să îl interpreteze. Era ca și când ar fi căutat un ac într-un car cu fân. Mai rău chiar: ca și când ar fi căutat acul fără să știe nici măcar cum arată un ac.

— *Zayn*, spuse din nou.

Cercetă sufrageria încă vreo jumătate de oră, uitându-se prin rafturile înalte până la tavan, ticsite cu hârtii și articole, apoi trecu la dormitor. Patul era nefăcut și podeaua era acoperită de haine. Pe noptieră se aflau vreo șase cutii de pastile, iar pe perete era lipit cu scotch un desen stângaci, care înfățișa o femeie cu părul blond, lung, pictat cu acuarele pe o coală albastru pal.

Pe noptieră erau trei fotografii înrămate în suporturi Perspex. Erau primele fotografii pe care le observă în tot apartamentul, așa că se aplecă să le vadă mai bine.

Una dintre fotografiile arăta un grup de vreo douăzeci de femei tinere. Toate purtau uniformă militară și chipiu și zâmbeau larg către aparat – probabil făceau serviciul militar. Rivka Kleinberg stătea în stânga grupului, cu brațul în jurul umerilor unei alte femei, mult mai atractive, care purta ochelari de soare.

Era ușor de recunoscut, chiar dacă era mai tânără; aceeași siluetă masivă, același păr creț. Pe spatele fotografiei era o dedicație: „Pentru draga mea Rivka – Zile fericite!”

Urma o fotografie alb-negru care arăta un bărbat și o femeie, amândoi tineri, ținându-se de mână. În spatele lor se vedea marea. Amândoi aveau ochii triști, întunecați – la fel ca mulți alți supraviețuitori ai Holocaustului. Presupuse că erau părinții lui Kleinberg.

A treia fotografie arăta o fetiță de opt sau nouă ani care zâmbea larg, cu părul castaniu prins în codițe și fața pistruiată. Pe spatele fotografiei era o poezie scrisă cu litere migăloase, atente, de copil, în engleză și nu în ebraică:

*Sally, Carne, Mary-Jane,
Lizzy, Anna, ce-i un nume?
Hannah, Amber, Stella, Lee,
Ascunde-mă, ascunde-mă de lume,*

*Jenny, Penny, Alice, Sue,
Doar Rachel înseamnă ceva anume.*

Ben-Roi se uită la desenul de pe perete, apoi iarăși la fotografie. Nici desenul și nici fotografia nu se potriveau cu imaginea pe care și-o făcuse despre Rivka Kleinberg. Poate merita să se ocupe de ele, să încerce să afle cine era fetița. Nu păreau să aibă totuși vreo legătură cu investigația, așa că mai privi puțin fotografia și apoi își reluă cercetările.

Primul indiciu mai important îl aștepta în bucătărie. În coșul de gunoi mai exact. Era un model cu pedală și, deși nu se aștepta să găsească cine știe ce, îl deschise cu vârful pantofului. Era plin pe trei sferturi cu gunoi: doze de Coca-Cola, un borcan de cafea Elite, o plasă Mr. Zoi mototolită, câteva conserve goale de mâncare pentru pisici. Și, de asemenea, un bilet de autobuz Egget, folosit. Deși până acum avusese grijă să nu atingă nimic până nu veneau și criminaliștii, Ben-Roi era suficient de curios încât să uite de respectiva regulă. Luă biletul și îl despătură. Era datat cu cinci zile în urmă, deci cu patru zile înainte de crimă – un bilet dus-întors spre Mitzpe Ramon, un oraș mort în mijlocul Negevului. Însemna ceva? Nu avea habar, deși ceva îi spunea că da. Cercetă biletul, apoi îl împătură și îl strecură în buzunar.

Camera de oaspeți o lăasă la urmă și, imediat cum intră, Ben-Roi înțelese de ce în sufragerie nu văzuse nici un carnețel.

Toți reporterii pe care îi întâlnește până atunci aveau carnețele, nu doar ca să își ia notițe la fața locului, ci și carnețele cu notițe mai vechi – la fel ca un detectiv, un reporter trebuia să revină la informații mai vechi, să le verifice sau să le confrunte cu altele mai noi. Apartamentul lui Natan Tirat era plin de carnețele; Ben-Roi își amintea că prietenul său fusese pe punctul de a divorța după ce soția aruncase câteva dintre ele când făcuse curățenie.

În sufrageria lui Kleinberg însă nu văzuse nici urmă de așa ceva și asta fiindcă toate carnețelele erau păstrate în cutiile de carton din camera în care tocmai intrase, așezate ordonat, într-un contrast total față de haosul din restul apartamentului. Notițele se întindeau pe trei decenii, un rezumat al întregii sale cariere – sute de carnețele, fiecare cu o etichetă pe care era trecută perioada de când datau informațiile culese, scrise dintr-un oarecare motiv și în engleză și în ebraică. Erau sortate cronologic și puse în cutii pe ani, deci, dacă ar fi vrut să găsească, de exemplu, notițele pentru un articol scris în aprilie 1999, ar fi știut imediat unde să caute. La început, Kleinberg folosisse tot felul de carnete

și caiete – A4, A5, liniate, neliniate, prinse cu capse sau cu spirală. În ultimele două decenii părea să fi rămas la același tip de carnet, A4, cu coperti negre, rigide și rânduri puține pe pagină.

Cu siguranță, informațiile de aici puteau fi de un real folos investigației. Urma să fie nevoie însă de multă, multă muncă până să găsească ceva relevant. Nu doar fiindcă erau atât de multe însemnări, ci și pentru că erau stenografiate. Bineînțeles, tot ce trebuia făcut urma să fie făcut, însă Ben-Roi era mult mai îngrijorat de ce nu avea să găsească decât de ce găsisese deja. Oricât ar fi căutat, nu reușea să găsească nici o notiță din ultimele trei luni. Deschise fiecare cutie, cercetă din nou sufrageria și dormitorul – nimic. Era ca și când cariera de reporter a lui Kleinberg se terminase brusc cu douăsprezece săptămâni în urmă.

Mentorul său, bătrânul comandant Levi, cel care venise cu ideea analogiei dintre un lanț și o investigație, avusese încă un moment de inspirație în care îi vorbise lui Ben-Roi de „durerea de stomac” – sentimentul pe care îl aveai atunci când ceva nu se potrivea cu restul, sărea în ochi. Bineînțeles, un cadavru sugrumat și lăsat în mijlocul unei catedrale sărea imediat în ochi, dar durerile de stomac nu erau date de crima în sine, ci de anomalia sau anomaliile care apăreau în timpul investigației. Iar absența carnețelor era o anomalie.

La fel ca și în cazul laptopului care lipsea, explicații se puteau găsi. Instinctul îi spunea însă că notițele fuseseră luate de ucigașul lui Kleinberg. Iar asta îi dădea o durere de stomac cruntă, fiindcă un ucigaș care fura carnețele cu stenograme era o cu totul altă specie față de unul care strangulase o victimă ca să îi fure portofelul, cheile, laptopul și telefonul mobil. Nu se lega de restul imaginii pe care și-o făcuse. Pur și simplu nu se potrivea. Ben-Roi se rezemă de pervazul ferestrei și privi afară, lăsând mintea să îi lucreze. Era în același loc când ajunse și echipa criminaliștilor, cincisprezece minute mai târziu.

Rămase în apartament încă o jumătate de oră, plimbându-se dintr-o cameră în alta în timp ce criminaliștii cercetau cu amănuntul sufrageria. Nu se mai găsi nimic care să le trezească interesul, așa că își lăsă colegii să își facă treaba în continuare și se îndreptă spre ieșire. Era deja afară, pe coridor, când una dintre fetele din echipă strigă după el:

— Nu știu dacă asta înseamnă ceva.

Se întoarse înapoi în sufragerie și o văzu stând în fața biroului lui Kleinberg și arătând către sugativa cu spatele de piele. Când Ben-Roi studiase biroul mai devreme, sugativa era aproape îngropată într-un maldăr de hârtii. Acum, maldărul dispăruse.

La început nu observă nimic în afară de câteva liniuțe trase cu pixul și o pată de cerneală neagră. Se aplecă să vadă mai bine și abia atunci reuși să zărească urmele unor caractere rămase în stratul moale, de la ceva ce Kleinberg scrisese pe o altă bucată de hârtie. Majoritatea cuvintelor se vedeau prea slab și se suprapuneau cu altele, dar unul era indentat mult mai adânc decât celelalte și deci mai ușor de descifrat. Se repeta de mai multe ori, în cel puțin opt locuri diferite pe sugativă *Vosgi*.

— Arată ca și când ar fi apăsat stiloul cu toată puterea, spuse fata. Știi, când te gândești la ceva, când chiar te gândești la ceva.

Vosgi.

— Știi ce înseamnă? întrebă Ben-Roi.

Fata scutură din cap.

— Tu?

Ben-Roi făcu același gest. Cuvântul nu însemna nimic în ebraică. Își scoase carnetul și îl notă, își privi scrisul un moment, apoi ridică din umeri își puse la loc în buzunar carnetul și porni din nou spre ieșire.

— Și vezi dacă poți da cuiva pisica, mai spuse peste umăr.

LUXOR

Khalifa nu cunoștea decât trei oameni înstăriți. Primul era un prieten din copilărie care dăduse lovitura pe internet. Al doilea era o scriitoare americană, milionară, cu care se împrietenise când femeia vizitase Luxorul pentru a se documenta (voia să scrie o serie polițistă bazată pe activitatea poliției din Luxor – o idee ridicolă). Al treilea era socrul lui, Hosni.

În drum spre centrul orașului, imediat după întâlnirea cu Demiana Barakat, Khalifa se opri la un internet-cafe și le scrisese primilor doi, explicându-le problema cu care se confrunta Demiana și întrebându-i dacă puteau s-o ajute cumva. Nu se simțea prea în largul lui făcând asta – era un om mândru și nu îi stătea în fire să ceară ajutor, mai ales când era vorba de bani. Și totuși, nu-și putea scoate din minte imaginea băiatului cocoșat. Simțea că trebuie să facă ceva.

Cu Hosni nici nu merita să-și piardă vremea. Era vicepreședintele celei mai mari companii de uleiuri comestibile din Egipt și era renumit pentru zgârcenia lui. Buzunarul lui era mai strâns decât liantul care unea pietrele Marii Piramide. Trimise deci cele două e-mailuri, apoi

părăsi localul și coborî pe Corniche el-Nil, întrebându-se dacă să se întoarcă la secția din El-Awamaia o clădire nouă unde fuseseră mutați cu toții după ce vechea secție fusese demolată – sau pur și simplu să meargă acasă.

Până la urmă nu făcu nici una, nici alta. Șeful lui, inspectorul-șef Abdul ibn-Hassani, urma să susțină încă o prelegere interminabilă despre „modernizare” în aceeași după-amiază „Noul Egipt, noul Luxor, secție nouă, poliție nouă!”, asta urma să spună probabil și Khalifa n-avea chef de asta. Sora lui Zenab, Sama soția lui Hosni, tocmai venise cu avionul de la Cairo și urma să petreacă toată ziua sporovăind despre machiaj și cumpărături și bârfind despre celebrități, lucru chiar mai puțin interesant decât discursurile lui Hassani.

Prin urmare, Khalifa luă o șalupă, traversă Nilul, luă un taxi până la Deir el-Medina și urcă în locul lui secret, între stâncile de la jumătatea Qurnului. Venea aici când voia să fie singur, cu adevărat singur, doar el și gândurile lui, fără nimic și nimeni altcineva în jur. Locul era o platformă de piatră la baza unei despicăturii puțin adânci, cam la jumătatea drumului până în vârf, de unde Valea Regilor se vedea fantastic. Priveliștea se întindea departe, spre nord, unde Nilul se contopea cu terenurile cultivate și cu deșertul, spre orizont, într-o pată amorfa de culoare. Khalifa descoperise locul cu ani în urmă, când venise pentru prima oară în Luxor și își făcuse un obicei din a se întoarce aici din când în când, mai ales în ultimele luni, când simțise nevoia de calm și singurătate.

Urcușul era obositor, mai ales în arșița după-amiezii. Când ajunse sus, gâfâia deja. Se cățără pe panta prăfuită de la baza platformei, apoi se prinse cu mâinile de capăt și se trase în sus, lăsându-se pe spate în umbra despicăturii, cu brațele încrucișate, ochii ațintiți în depărtare și inima bătându-i cu putere.

Lucrurile începuseră să se schimbe și aici, de cealaltă parte a Nilului, la fel ca și în Luxor. Poate nu atât de repede și nici atât de drastic, dar se vedea totuși o schimbare. Aproape toate casele dărăpănate din cărămizi de noroi din vechiul Qurna, care în trecut se îngrămădeau ca niște ciuperci gigantice la baza dealurilor din jurul Masivului Teban, fuseseră demolate, iar locuitorii fuseseră strămutați într-un cartier rezidențial nou și anost, spre nord, în El-Tarif, care se vedea undeva în depărtare – rândurile strânse de blocuri arătând mai degrabă a șiruri de barăci militare decât a cămine. Masivul însuși, care rămăsese neschimbat din timpul faraonilor, era acoperit acum de niște gherete de pază oribile, din

beton, înconjurată de generatoare, antene radio și reflectoare. Mai jos, chiar în mijlocul Văii Regilor, lucrările la un nou muzeu și un centru pentru vizitatori erau aproape terminate. Clădirile fuseseră începute în urmă cu doi ani, cu banii donați de o corporație multinațională americană și aveau să fie deschise publicului peste două săptămâni, lucru care îl făcuse pe inspectorul-șef Hassani să nu-și mai încapă în piele; după toate presupunerile, jumătate din ministrii guvernului urmau să vină în Luxor la ceremonia de deschidere.

Tot ce știa sau își amintea, toate locurile cunoscute și panoramele și punctele de referință se schimbau în timp. Și el se schimba odată cu ele. Simțea asta. Yusuf Khalifa cel care cu șaisprezece ani în urmă răsese cu atâta poftă când descoperise locul secret, nu mai semăna deloc cu Yusuf Khalifa cel care stătea din nou aici.

Totul se schimbă în timp, bineînțeles, dar esența rămâne aceeași, ca o fundație. Khalifa se simțea ca și când propria fundație crăpase și începuse să alunece la vale. În ultima vreme, avea momente în care nu se mai recunoștea. Gândurile negre, accesele de furie bruscă și de neînțeles, sentimentul tot mai des de neputință, frustrare și vinovăție.

Înainte nu era așa. În trecut, indiferent cu ce greutate se confruntase – și fuseseră destule mersese înainte și refuzase să se lase doborât. Dar acum... Li se demolase casa, lui Attia i se otrăvise fântâna, Demiana nu mai avea fonduri, iar băiatul cocoșat de pe motocicletă... înainte n-ar fi lăsat asemenea lucruri să îl întristeze. Erau cruzimile de zi cu zi ale vieții și nimic mai mult. Acum însă, fiecare părea să mai adauge o crăpătură la o fundație care se surpa deja. Toate se surpau, una după alta. Se întrebase de multe ori dacă asta era motivul pentru care începuse să vină aici din ce în ce mai des: nu pentru liniște și tihnă sau pentru timpul petrecut de unul singur, cu gândurile lui, ci pur și simplu fiindcă se bucura să simtă ceva trainic înjur.

Desfăcu capacul sticlei de apă Baraka pe care o cumpăraseră de pe drum și sorbi o înghițitură, apoi își aprinse o țigară și se trase și mai în spate, la umbră. Înainte și un pic spre stânga putea vedea, în depărtare, ruinele din cărămizi de noroi de pe Dealul lui Thoth. Spre dreapta erau alte ruine, ale „popasului” unde cei care construiseră mormintele cu mii de ani în urmă se opreau în drumul spre sau dinspre Valea Regilor. Ca o gheretă de pontaj antică. Suprafețele stâncilor de prin părțile locului erau acoperite încă de desenele scrijelite de săpătorii de morminte, zeci și zeci de inscripții, semne de mii de ani ale unor vieți care fuseseră la fel de reale ca și a lui, iar acum se pierduseră în negura istoriei.

Unul dintre desene era chiar lângă capul lui Khalifa: trei cartușe – Horemheb, Ramses I, Seti I – scrijelite în peretele calcaros de cineva care se semnase „Scribul lui Amun, Pay, fiul lui Ipu”. Lângă ele era un număr într-un cerc – 817a – lăsat în urmă de egiptologul ceh Jaroslav Cery, care catalogase inscripțiile în anii '50 ai secolului XX.

Khalifa se gândise de multe ori la acest fiu al lui Ipu. Cine fusese? Ce fel de om? Avusese frați, surori? O soție, copii? Nepoți? Fusese fericit sau trist? Slab sau puternic? Sănătos sau bolnav? Trăise mult sau murise de timpuriu? Atâtea întrebări. Atâtea lucruri care se pierduseră. O viață de om redusă la câteva semne scrijelite pe un perete de stâncă.

Se gândea din ce în ce mai mult la cât de trecătoare erau lucrurile. Cât de puțin conta totul. Pay fusese și el un om odată, un om la fel ca el. Avusese și el povestea lui, plină de întâmplări și emoții și relații și schimbări. Fusese bebeluș, apoi copil, apoi bărbat și, poate, soț și tată. Fusese atâtea lucruri. Avusese o poveste atât de bogată. Iar apoi, dintr-odată, povestea se încheiase și tot ce mai rămăsese din ea era o inscripție micuță și arsă de soare. Bucăți, asta rămânea până la urmă din orice. Și, oricâte bucăți ai fi adunat, cu fraze și paragrafe, nu aveai să mai regăsești niciodată întreaga poveste. Nu aveai cum să cunoști omul despre care se povestea. Nu aveai cum să îi mai aduci înapoi. Dispăruseră. Și gata.

Khalifa trase adânc din țigară și își scoase portofelul. Înăuntru era un buzunar de plastic, iar acolo era o fotografie: Khalifa, soția sa, Zenab și cei trei copii: Batah, Ali și micul Yusuf. Echipa Khalifa, așa își spuneau în glumă. Fotografia fusese făcută chiar aici cu vreo doi ani în urmă – se strânseseră cu toții laolaltă și Khalifa ținuse aparatul de fotografiat în față, ceea ce explica unghiul puțin înclinat. Râseseră cu toții, mai ales Khalifa, care îl ținea pe Ali în poală și abia reușea să își țină echilibrul. Alunecase o clipă după ce făcuse fotografia și el și Ali se rostogoliseră în jos, pe panta acoperită de grohotiș, ceea ce îi făcuse să râdă și mai tare.

Râdeau atât de mult atunci.

Privi fotografia, apoi o sărută și o ascunse la loc în portofel. Apoi se lăsă pe spate și lăsă privirea să i se piardă în peisajul arid și pârjolit de soare.

IERUSALIM

Când Ben-Roi ajunsese înapoi la Kishle, Dov Zisky era la birou, aplecat ca un fel de *Talmid hakham*. Yoni Zelba și Shimon Lutzisch erau plecați undeva, așa că înăuntru nu rămăseseră decât ei doi.

— Ceva progrese? întrebă Ben-Roi, aruncându-și haina pe cuier și așezându-se la biroul lui.

— Nu neapărat, răspunse Zisky. Șase orizontal e al naibii. Ben-Roi deschise gura, gata să întrebe de ce naiba Zisky rezolva cuvinte încrucișate când aveau o crimă de investigat. Apoi își dădu seama că fusese o glumă și scoase un mormăit amuzat. Puștiul avea voce care amintea de Dana International, dar – de ce să nu recunoască? – măcar avea simțul umorului. Aveai nevoie de asta dacă făceai parte din poliția din Israel. Dacă nu aveai simțul umorului, ajungeai un cinic morocănos și plictisitor, ca Amos Namir. Și nimeni nu voia asta.

— Cum stăm, deci?

Zisky se răsuci în scaun și își deschise carnețelul cu coperte de piele.

— Am găsit numărul de telefon mobil al victimei. Are abonament la Pelephone. Le-am spus să ne dea o listă cu toate apelurile din ultimele șase luni. La fel cu telefonul fix de la Bezeq și cu contul de Gmail. Toate se închid pentru Sabat, așa că nu cred să primim ceva cel puțin până duminică.

Ben-Roi mormăi din nou, dar nu insistă. Ordinea firească a lucrurilor asta era, cel puțin în partea lor de lume – chiar și o investigație a poliției putea să aștepte o zi.

— Și Enclava? Ai găsit ceva interesant pe-acolo? întrebă, citind în fugă titlurile de pe prima pagină a ziarului *Yedioth Ahronoth* pe care îl cumpărase când venise dinspre apartamentul lui Kleinberg: scandaluri și corupție la guvern, negocieri pentru pace care se împotmoliseră, Hapo-el Tel-Aviv pierduse oribil ultimul meci din Champions League nimic nou.

— Nu prea multe, răspunse Zisky. Portarul care era în tură azi-noapte n-a mai avut nimic de spus în plus față de ce declarase deja: victima a intrat pe poartă cam pe la 19.00, crede că a mai văzut pe cineva intrând după ea, dar, din păcate, vorbea la telefon cu soția și nu era atent. Oricum, nu a putut să dea nici o descriere. Sper să aflăm ceva mai multe de pe camerele de supraveghere.

— Sper și eu, spuse Ben-Roi.

— A zis că a mai văzut-o și înainte.

Ben-Roi își ridică privirea.

— La fel au spus și alții. Aparent, venea destul de des în Enclavă în ultimele două, trei săptămâni.

Ben-Roi împături ziarul și deveni atent.

— Spune-mi mai multe.

— Păi, tipul de ieri-seară a zis că a mai venit de cel puțin două ori înainte. Alt portar a spus că a văzut-o de patru sau de cinci ori. Mai e un preot, îl cheamă...

Se uită în carnețel după nume. Ben-Roi dădu din mână în semn că nu conta.

— În fine, a declarat că a văzut-o la câteva slujbe și de dimineață și de după-amiază. Crede că aștepta pe cineva, dar nimeni nu își amintește să o fi văzut cu altcineva. Polițiștii încă mai merg din ușă în ușă – poate află ei ceva.

Ben-Roi încuviință, bătând cu degetele în masă.

— Am vorbit și cu arhiepiscopul Petrossian, spuse Zisky.

— Și?

— Nu am stat de vorbă decât un sfert de oră, deci n-a fost neapărat o conversație detaliată. Spune că nu-i vine să creadă că cineva din comunitatea lui ar face așa ceva, dar îi pare rău că nu are cu ce să ne ajute.

— Îl crezi?

Zisky ridică din umeri.

— Era clar supărat de toată treaba. I se vedea în ochi. Am avut impresia...

— Că mințea?

— Mai degrabă... că era altceva la mijloc. Ceva ce nu-mi spunea. Nimic sigur, doar o bănuială.

„Instinct feminin”, își spuse Ben-Roi. Își păstră gândul pentru el.

— Are un alibi?

— Spune că a stat toată seara în apartamentele lui, dar n-am găsit încă pe nimeni care să confirme asta.

Zisky își ridică o mână și începu să se joace cu una dintre agrafele care îi țineau *yarmulke-le* în loc.

— Pot să mă interesez dacă vrei. Să găsec ceva informații despre trecutul lui.

— Fă-o și vezi ce poți să afli și despre asta.

Ben-Roi căută în buzunar și aruncă pe birou biletul de autobuz Egged pe care îl găsisese în apartamentul lui Kleinberg. Zisky veni și îl ridică, împrăștiind în jur un miros vag de aftershave.

— Kleinberg l-a folosit acum cinci zile, spuse Ben-Roi. Până la Mitzpe Ramon. Sunt curios ce făcea victima noastră în mijlocul Negevului.

Zisky studie biletul.

— Și, mai spuse Ben-Roi. Bucuros că avea cui să dea mai multe sarcini, află ce înseamnă cuvântul ăsta.

Își deschise carnețelul, îl întoarse și îl așeză pe birou, arătând spre cuvântul pe care îl descoperise pe sugativa lui Kleinberg *Vosgi*. Zisky se aplecă să se uite, iar obrazul lui aproape îl atinse pe al lui Ben-Roi. Mirosul de aftershave deveni și mai puternic.

— Scuze, băieți, sper că nu v-am întrerupt.

Uri Pincas apăruse în cadrul ușii. Ben-Roi se lăsă rapid pe spate.

— Bate naibii la ușă, Pincas.

Celălalt zâmbi și își țuguie buzele în semn de sărut. Ben-Roi se uită urât.

— Ce vrei?

— Am venit să vă spun că am terminat cu casetele de supraveghere. Ne uităm la ce a ieșit în cinci minute. Sper că aveți destul timp să... știți voi... să vă răcoriți.

— *Shak li b'tahat*, Pincas! Să mă pupi în fund!

— O să stau la coadă. Ne vedem în anexă.

Pincas îi făcu cu ochiul, își mai țuguie o dată buzele și dispăru pe coridor.

— Și dacă nu-ți mai trebuie CD-ul meu cu Yahonathan Gatro, îl vreau înapoi! strigă de afară.

— Ticălosule! răcni Ben-Roi.

Zisky nu dădu nici un semn că auzise ceva din toată conversația, deși era greu să nu fi auzit nimic. Își notă cuvântul *Vosgi* în carnețel și se întoarse la birou. Ben-Roi se întrebă dacă trebuia să spună ceva, dar Zisky era deja la telefon și forma un număr, așa că se duse la toaletă, apoi își turnă un pahar cu apă de la aparatul de pe coridor, mai umplu un pahar pentru Zisky și se întoarse înapoi în cameră.

— Aur.

— Poftim?

— *Vosgi*. Înseamnă aur. În limba armeană. Aur, aurit.

Pe toți dracii, puștiul se mișca repede! Ben-Roi nu lipsise mai mult de două minute.

— În regulă, spuse Ben-Roi. Mersi.

Zisky încuviință și luă paharul cu apă.

— Te superi dacă plec puțin mai devreme? întrebă. Trebuie să cumpăr niște lucruri pentru Sabat.

— Sigur, spuse Ben-Roi. Nici o problemă. Ezită o clipă, apoi mai spuse o dată. În regulă. Cu asta se îndreptă din nou spre ușă.

— Oh și, domnule...

Ben-Roi se întoarse.

— Dacă vă place Yahonathan Gatro, am toate albumele lui - vi le copiez cu tot dragul. Am și Ivri Leder și Judy Garland.

Zisky zâmbi și se întoarse la birou, iar Ben-Roi nu-și putu stăpâni nici el un zâmbet. Puștiul începea să-i placă.

Pincas și Nava Schwartz pregătiseră un DVD de 17 minute cu toate secvențele relevante de pe camerele de supraveghere din noaptea în care Kleinberg fusese omorâtă. Folosiseră atât camerele de supraveghere ale poliției, cât și cele din Enclava Armeană.

Priviră DVD-ul într-o încăpere cu pereți de sticlă, lipită de centrul principal de control al camerelor de supraveghere. Toată lumea care luase parte la briefingul de dimineață era acolo, mai puțin Zisky, care fusese înlocuit de superintendentul-șef Yitzhak Baum. Baum venea întotdeauna când se uitau la scene de pe camerele de supraveghere. De cele mai multe ori, de aici venea indiciul care ducea în cele din urmă la încheierea cu succes a unei investigații și lui Baum îi plăcea să fie înconjurat de glorie.

Astăzi însă avea să fie dezamăgit. Cu toții aveau să fie dezamăgiți.

Camerele poliției o filmaseră pe Kleinberg din momentul în care coborâse dintr-un autobuz oprit în fața Porții Jaffa și pornise prin tunelul din mijlocul străzii Patriarhiei Ortodoxe Armene. Camerele CCTV din Enclava Armeană o filmaseră apoi când intra prin poarta principală și de acolo până la intrarea în catedrală.

De la un capăt la celălalt, Kleinberg fusese urmărită de același individ, mergând undeva la vreo treizeci de metri în spatele ei. Individul intrase în catedrală imediat după ea și ieșise treizeci și șase de minute mai târziu, după care mersese înapoi prin Orașul Vechi pe același drum pe care venise și dispăruse pe strada Jaffa.

Nimeni nu se îndoia că el era ucigașul, dar, așa cum era îmbrăcat într-o haină cu glugă și mergând prin ploaie, fața nu i se văzuse nici o clipă, nici chiar după ce filmările fuseseră mărite și trecute prin filtre. Luase

același autobuz ca și Kleinberg, era de statură medie și o urmărise prin tot Orașul Vechi până în catedrală asta era tot ce reușiseră să afle. Nici măcar nu erau siguri dacă ucigașul era bărbat.

Vizionară DVD-ul de trei ori, simțindu-se din ce în ce mai dezamăgiți și începușeră a patra vizionare când telefonul lui Ben-Roi sună.

Erau cei de la El-Al, care găsiseră numele victimei în arhive.

În noaptea în care fusese omorâtă, Rivka Kleinberg trebuia să zboare cu avionul de ora unsprezece spre Alexandria, în Egipt.

BUCKINGHAMSHIRE, ANGLIA

— Eu aș alege un număr cinci.

Sir Charles Montgomery zâmbi. Era un zâmbet viclean, plin de condescendență nu chiar atât de larg cât să fie nepoliticos, dar destul ca să arate nu doar că nu era de acord, ci și că avea dreptate să nu fie de acord. Luă o înghițitură din plosca pe care o purta la șold, apoi scoase o crosă Callaway Graphite 6 Iron din sacul de golf.

— E atât de greu să-ți dai seama precis, rosti, deși tonul vocii spunea exact contrariul. Nu poți să știi sigur decât după ce ai terminat lovitura.

Lovi în gol de câteva ori, pentru exercițiu, cu privirea ațintită spre zona-țintă aflată undeva la vreo 140 de metri. Mișcările fluide nu îi trădau în nici un fel vârsta de șaiszeci și opt de ani. Apoi își plantă pantofii de sport albi cu crem Footjoy Classics la un metru unul de celălalt și execută lovitura. Privi traiectoria mingii, apărându-și ochii de soare cu mâna. Trecu o eternitate până când mingea începu să coboare și lovi panta de la capătul zonei-țintă. Rămase acolo o clipă, apoi se rostogoli încet înapoi spre steag, oprindu-se undeva la doi metri distanță. Montgomery dădu din cap satisfăcut și puse la loc crosa, primind cu grație laudele celorlalți jucători.

— Probabil m-a ajutat și vântul, spuse, cu o modestie evident falsă.

Avea o rundă bună până acum. O rundă excelentă chiar. La fel se putea spune și despre viață în general de când ieșise la pensie. O pensie excelentă. Cu doi ani în urmă, când se întâmplase acel pocinog în India, lucrurile păruseră să se îndrepte într-o direcție ceva mai urâtă – un strat de protecție corodat și un sistem de supraveghere care lăsase mult de dorit cauzaseră un nor de sulfat de hidrogen care îmbolnăvisese mii de muncitori negri. O vreme existase riscul ca incidentul să provoace un

scandal la fel de mare ca Bhopal sau afacerea din Trafigura, ceea ce n-ar fi fost deloc bine pentru companie și nici pentru el personal, având în vedere că în calitate de președinte al consiliului de administrație hotărâse să amâne instalarea unor sisteme de siguranță la fel de performante precum cele pe care le foloseau deja în centralele din Europa și Statele Unite.

Nu, lucrurile păruseră să se îndrepte într-o direcție mult mai urâtă atunci. Câteva luni chiar își făcuse probleme, mai ales când i se spusese că femeile din zonă pierdeau sarcinile sau nășteau bebeluși cu malformații, orbi sau cu retard mental. Articolele despre bebeluși orbi și retardați, mai ales cei din Lumea a Treia, nu dădeau niciodată bine în presă.

Din fericire, lucrurile se rezolvaseră în așa fel încât toată lumea fusese mulțumită. Mai mulți oficiali indieni primiseră mite considerabile, suficient cât să facă uitat ce se întâmplase, iar în Marea Britanie o firmă întregă de avocați făcuse apel la toate tertipurile legale de care erau în stare ca să se asigure că povestea nu ajungea în ziare. Nici măcar nu fusese nevoie să plătească vreun sfanț victimelor, deși făcuseră câteva mici donații la niște fundații caritabile din zonă. Foarte mici chiar.

Anul trecut, Charles Montgomery se retrăsese din activitate cu o pensie generoasă și primise Ordinul de Cavaler pentru servicii aduse industriei. După ce își transformase în lichidități pachetul de acțiuni în companie, ajunsese chiar și pe lista bogătașilor din *Sunday Times*, deși undeva pe la coadă. Și totuși, viața era frumoasă. Iar când viața era frumoasă, juca și golf cu destulă îndemânare. Handicapul care îl sâcâia era în plină ascensiune de câteva luni încoace. Ceea ce se putea spune și despre bebelușii din India, deși în cu totul alt context.

Parlamentarul Tristan Beak lovi următorul, nimerind undeva la vreo cinci metri de zona-țintă. Cei patru jucători porniră spre următorul punct, trăgându-și cărucioarele cu accesorii după ei. În afară de Montgomery și Beak, mai erau acolo judecătorul Sir Harry Shore și Brian Cahill, un administrator de fonduri de acoperire din Australia care era necioplit, dar obscen de bogat. Probleme sau nu, Sir Charles Montgomery încă se mai învârtea în cele mai înalte cercuri.

Merseseră vreo treizeci de metri când Shore, care se deplasa un pic mai în față, se opri și își ridică brațul.

— Ce face idiotul ăla? întrebă, arătând cu degetul.

Zona-țintă era mărginită în partea cealaltă de o pădure. O siluetă ieșise dintre copacii și tufele de rododendron din partea cealaltă. Era

greu de spus dacă era bărbat sau femeie, dar stătea în zona-țintă lângă steag și ținea în mână un fel de inscripție sau placă.

— Du-te de-acolo! strigă Shore. Pleacă! Ne strici jocul!

Silueta nu se mișcă din loc, ci doar ridică inscripția, sau placa, sau ce-o fi fost, deasupra capului. Scria ceva pe ea, deși era prea departe ca să poată fi citită. Încă o siluetă – sigur o femeie de data asta – apărură din pădure. Și ea părea să țină în mână o inscripție.

— Valea! strigă Montgomery, dând din mâini. E un teren privat...

Începu să sune un telefon mobil. Gesticulând în continuare, Montgomery își scoase telefonul din buzunarul pantalonilor de golf și îl ridică la ureche, prea distras să mai verifice numărul.

— Da, se răsti.

— Charles Montgomery?

Era o voce de bărbat, necunoscută.

— Da.

— Sir Charles Montgomery?

— Da, da. Cine e la telefon?

Încă două siluete apărură în față și se vedeau și mai multe pe drum. O mulțime întregă.

— Plecați dracului de-acolo! răcni Tristan Beak. O să stricați iarba!

— Aveți acces la internet, Sir Charles?

— Ce? Cine e la telefon? De unde ai...

— Dacă da, trebuie să vedeți neapărat un website. Adresa e www.thenemesisagenda.org. Bărbatul rosti adresa rar, pe litere. Sunt niște fotografii foarte drăguțe cu dumneavoastră acolo, adăugă. Și multe detalii despre ce a făcut compania dumneavoastră în Gujarat.

Fața lui Montgomery era deja roșie de furie. Acum începu să se învinețească.

— Cine naiba e la telefon? urlă. Ce vrei? Sunt în mijlocul unui teren de golf.

— Știu, răspunse vocea. Mă uit la tine chiar acum. Frumoși pantaloni ți-ai tras, ucigaș bolnav de copii ce ești.

Apelul se termină. În același moment, mulțimea din față, care număra acum peste douăzeci de oameni – bărbați și femei, tineri și bătrâni – începu să scandeze, iar vocile li se auziră clar în liniștea de pe terenul Clubului Privat de Golf Wetterdean Grange.

— Gujarat! Gujarat! Gujarat!

Mulțimea începu să se îndrepte către cei patru jucători. Începeau să li se vadă și inscripțiile: „UCIGAȘ DE COPII”, „DREPTATE PENTRU COPII”,

„WWW.THENEMESISAGENDA.ORG”, „PENSIE PLĂCUTĂ, SIR CHARLES”.

Montgomery ezită. Chipul gras și slinos îi trăda furia, dar și teama. Se întoarce și se îndreaptă spre clădirea clubului cât de repede putu, iar ceilalți o luară pe urmele lui.

— Gujarat! Gujarat! Gujarat!

Brusc, viața liniștită de pensionar pe care și-o imaginase nu mai părea atât de sigură.

IERUSALIM

În fiecare după-amiază de vineri, pe măsură ce se apropie Sabatul, străzile din Ierusalim se golesc treptat. Spre sfârșitul după-amiezii orașul e aproape pustiu.

Același lucru, dar la scară mai mică, se întâmplase și în secția de poliție David. Când Ben-Roi intră în biroul lui Leah Shalev pe la ora 17.30, ei doi erau singurii care mai rămăseseră în departamentul de investigații din Kishle.

Shalev făcu o cafea pentru fiecare și Ben-Roi o puse la curent cu noutățile pe care le aflate: amenințările de la *Ha'aretz*, notițele care lipseau, vizitele făcute de Kleinberg în Enclava Armeană, zborul rezervat la El-Al până în Egipt. Și, de asemenea, toată povestea cu *vosgi*, pe care o intuia ca fiind importantă, deși n-ar fi putut spune de ce.

Shalev ascultă în tăcere, sorbind din cana cu echipa de baschet Maccabi Tel-Aviv. Rujul ei lăsă un semicerc roșu pe marginea căinii, la fel ea întotdeauna. Poliștii nu aveau voie să se machieze când erau în exercițiul funcțiunii, dar Leah Shalev trecea cu vederea unele reguli. Ruj, oă, farduri Ben-Roi nu reușise niciodată să-și dea seama dacă o făcea ca să arate bine sau pur și simplu ca să îi enerveze pe Baum și Dorfmann, care spuneau că o femeie n-are ce să caute în Departamentul de Investigații. În primul caz nu-i prea reușea, în al doilea îi reușea chiar prea bine.

— Ce crezi? întrebă Shalev când Ben-Roi termină de povestit.

Ben-Roi ridică din umeri.

— Tentativă de jaf. Psihopat. Execuție mafiotă. Ranchiună. Orice combinație între rele de mai sus. Alege ceva. Deocamdată nu le putem pierde din vedere pe nici una.

— Pe care ai alege-o tu?

Era un joc pe care îl jucau de multe ori la începutul unei investigații. Shalev îl provoca să încerce marea cu degetul și să vină cu o teorie. De regulă era bucuros să facă asta, dar pentru cazul la care lucrau acum, chiar dacă investigația abia începuse, existau deja prea multe contradicții și permutări ca să tragă vreo concluzie.

— Haide, Arieh, spuse Shalev, simțindu-i reticența. Trage la poartă.

— Are legătură cu reportajele ei, răspunse Ben-Roi după o pauză, fără să răspundă neapărat la întrebare. Pe asta aş paria. Și, având în vedere că lipsesc notițele pe ultimele trei luni, aş spune că e vorba de un reportaj la care lucra în ultima vreme.

— Sau ucigașul încearcă să ne inducă în eroare, spuse Shalev. Să ne facă să ne gândim la altceva.

Ben-Roi admise că avea dreptate.

— Editorul ei? întrebă Shalev.

— Încă nu m-a sunat. I-am lăsat patru mesaje.

— Doar patru? Mă mir că ai fost atât de reținut.

— Mă mir că ai făcut o cafea așa bună.

Zâmbiră amândoi. Deși nu o prea plăcuse la început, Ben-Roi ajunsese să o simpatizeze pe Leah Shalev. O plăcea mult chiar. Și nu doar pentru că era bună în meseria ei. Era unul dintre puținii colegi de secție pe care îi putea numi prieteni.

— Ceva vești de la autopsie? întrebă.

Shalev scutură din cap că nu.

— Am vorbit cu Schmelling chiar înainte să vii. Au găsit un fir de păr pe hainele victimei și l-au trimis pentru o analiză de ADN, să vadă dacă reușesc să găsească ceva în bazele noastre de date. Și în mod clar nu a fost vorba de nimic sexual. În afară de asta și de ora morții estimată undeva între șapte și nouă seara – ceea ce am aflat deja după ce am văzut casetele de supraveghere – nu știm nimic. Ah, da, avea și hemoroizi. Cel mai nasol caz pe care Schmelling l-a văzut vreodată, se pare.

— Drăguț. Criminaliștii?

Shalev își ridică brațele în semn de „Nimic”.

— Vecinii?

— Deocamdată n-am luat declarații decât de la cinci apartamente ceialți nu erau acasă.

— Și?

Shalev își ridică brațele din nou.

— Ne-am împotmolit, spuse. E clar. Suntem în rahat rău de tot.

La fel cum Ben-Roi avea principiul durerii de stomac, Leah Shalev avea și ea tabieturile ei. Se uită la ceas, apoi își termină cafeaua și se ridică.

— Trebuie să plec. Rahat sau nu, familia Shalev trebuie să mănânce în seara asta.

Începu să își strângă lucrurile.

— Ce mai fac copiii? întrebă Ben-Roi, ridicându-se și el.

— Sunt în regulă, dar Deborah nu vorbește cu mine. Ne-am cam dondănit în legătură cu prietenul ei.

Ben-Roi zâmbi. Avea să treacă și el prin toate astea.

— Benny?

— E bine. Are un spectacol în Ein Karem și se pare că o să meargă la o expoziție în America.

Spre deosebire de soția lui, Benny Shalev era un artist. Un artist respectat, chiar. Căsnicia lor era una dintre puținele relații care rezistaseră la stresul adus de ocupația celui care lucra în poliție. Leah și Benny Shalev erau cât se poate de uniți. Deși n-ar fi recunoscut niciodată asta, nici măcar față de el însuși, Ben-Roi simțea o oarecare nostalgie de fiecare dată când îi vedea împreună, un regret pentru ceea ce ar fi putut fi. Uneori chiar îi era dor de Sarah. De multe ori. Aproape tot timpul.

— Te duci la Sarah de Sabat? întrebă Shalev, ca și când i-ar li citit gândurile.

— E la părinții ei.

— Vii la noi, atunci? Știi că ești bine-venit.

— Mulțumesc, Leah, dar sunt așteptat altundeva.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

Ieșiră din birou și trecură în curtea din spatele secției. Shalev avea o Skoda Octavia, care era parcată în celălalt capăt al curții, lângă ringul pentru cai. Ben-Roi o conduse până acolo.

— Vreau să-l ținem în priză pe Namir, spuse Shalev pe drum, întorcându-se la subiectul dinainte. Și vreau să ne ocupăm în continuare de povestea cu armenii. Pincas poate să vadă ce e cu amenințările de la ruși și de la refugiații din Hebron, poate găsește vreo legătură. Vorbește rusă și știu că are cel puțin un informator printre refugiați.

— Și eu? întrebă Ben-Roi cu o voce pițigăiată, imitând întrebarea lui Dov Zisky de la briefingul de dimineață.

Shalev îi aruncă o privire rece.

— Află tot ce poți despre Kleinberg. Vreau să știu despre ce scria, cu cine se pusese rău, de ce voia să plece în Egipt și de ce trecea atât de des prin Enclava Armeană.

Ajunseră la mașină și Shalev deschise portiera.

— Apropo, cum merge cu Zisky? Întrebă ea.

— Fantastic. Ne mutăm împreună săptămâna viitoare.

— *Mazel tov.*

Shalev își aruncă geanta pe bancheta din spate, se urcă în mașină și trânti ușa. Un ATV Polaris intră în curte de undeva din stânga, singurul vehicul în stare să circule pe străzile abrupte și denivelate din Orașul Vechi. Shalev așteaptă până ATV-ul parcă undeva, apoi porni motorul.

— Ești liber mâine, așa-i?

Ben-Roi încuviință:

— Merg să o ajut pe Sarah să decoreze o cameră. Dacă vrei, pot să...

— Vreau să-ți vezi de decorațiuni atunci... deși, dacă o să arate la fel ca treaba pe care o faci la secție, mi-e frică să mă gândesc ce o să iasă. Ne vedem duminică.

Shalev schiță un salut, porni motorul și începu să ruleze spre tunelul de la intrare. La jumătatea drumului se opri și coborî geamul electric. Ben-Roi merse până la mașină și o văzu uitându-se în gol, eu mâinile crispate pe volan.

— N-aș putea spune de ce, Arieș, dar am o presimțire neagră, spuse pe un ton dintr-odată serios, gânditor. Am simțit asta de când am început să lucrăm la cazul ăsta.

— Probabil pentru că o femeie a fost strangulată în mijlocul unei catedrale.

Shalev nu zâmbi.

— Am senzația că o să aflăm ceva...

— De rău?

Îl privi în ochi.

— Ai grijă, Arieș. Ai grijă și ține-mă la curent. OK?

Lucrau împreună de cinci ani, dar Ben-Roi nu o mai auzise niciodată vorbind așa. Dintr-un motiv misterios, se simți tulburat dintr-odată.

— OK? repetă Shalev.

— Sigur, răspunse Ben-Roi. OK.

Shalev încuviință, îi ură *Gut Shabbas* și ieși din curtea secției. Începea din nou să plouă mărunt.

LUXOR

— Tati, ne uităm la *Mary Poppins!*

Khalifa abia deschisese ușa apartamentului că se pomeni cu fiul cel mai mic. Yusuf, ieșind într-un suflet din sufragerie și sărindu-i în brațe. Băiatul îl îmbrățișă cu forță, îl sărută pe buze, apoi se eliberă și alergă înapoi pe hol. Khalifa zâmbi, clătină din cap și închise ușa. O clipă rămase acolo, lăsând buchetul de crini ție care îl cumpărase pe drumul de întoarcere dinspre Qurn să-i atârne în mână și privind înjur ca și când ar fi vrut să se asigure că într-adevăr aici locuia. Apoi oftă și merse după fiul său.

Stăteau aici de șase luni. Când blocul în care locuiseră înainte fusese demolat, toate celelalte familii fuseseră strămutate într-un complex oribil de beton, la zece kilometri de oraș, undeva lângă podul rutier care trecea peste Nil. Deși nu-i stătea în fire, șeful lui, Hassani, trăsese niște sfori și aranjase ca Khalifa și familia lui să primească un apartament în El-Awamaia, la o stradă distanță de noua secție de poliție.

Apartamentul era mai mare decât cel dinainte și într-un loc mult mai aproape de serviciu, plus că era foarte aproape și de o școală și de o moschee. Avea chiar și aer condiționat, spre mirarea nesfârșită a micului Yusuf, căruia îi plăcea să-l pornească la putere maximă și apoi să-și construiască forturi ca să se adăpostească de frig.

Cu toate dotările sale deosebite însă, lui Khalifa nu ajunsese încă să-i placă noul apartament. Și nu doar din cauza experimentelor lui Yusuf. Chiar și după atâtea luni, încă se mai simțea ca un străin în propria casă.

Pe de o parte era și vina vecinilor. Cu un etaj mai jos stătea o bătrânică de treabă, iar în apartamentul de alături locuia o familie care era destul de în regulă, deși televizorul din apartamentul lor era deschis la volum maxim toată săptămâna, 24 de ore din 24. Dar nu mai exista intimitatea din blocul celălalt și nici sentimentul de a fi parte dintr-o comunitate care se consolidase timp de șaisprezece ani cât locuiseră acolo. Dincolo era „acasă”. Aici era altceva. De fiecare dată când se întorcea în apartament, Khalifa avea același sentiment de izolare. Se simțea ca și când s-ar fi dat jos din autobuz la o stație greșită.

Mai rău, locul ăsta nu avea suflet. Khalifa nu își făcuse nici o amintire aici, nici o asociere. Nu simțea nimic. Nu aveau nimic care să îi lege de noua locuință. Când își părăsiseră vechiul apartament, se pierduse și o parte din trecutul lor. Deși era plin de obiecte, noul apartament părea... gol.

Mobila era ușor de cărat dintr-o parte în alta. Dar, din păcate, asocierile umane erau imposibil de transferat.

Khalifa se opri să intre în camera fiului mai mare, Ali și să îl salute. Făcea asta de fiecare dată când se întorcea acasă. Apoi merse în bucătărie, unde fiica lui, Batah, pregătea cina.

— Zi bună? întrebă, îmbrățișând-o și sărutând-o pe frunte.

— Fantastică, răspunse Batah, îmbrățișându-l la rândul ei. Mătușa Sama a fost pe la noi.

— Înseamnă că v-ați distrat.

— Categorie. Ne-a povestit cum a fost la cumpărături în Dubai cu unchiul Hostii. Ne-a povestit *absolut tot*.

Sarcasmul era subtil, dar imposibil de ratat. Khalifa zâmbi și îi dădu un bobârnac peste nas, în glumă. Avea șaptesprezece ani acum și semăna enorm cu Zenab când era tânără. Arăta la fel slăbuță, cu păr lung, negru și ochi imenși și avea același simț cil umorului.

— Cum se simte? întrebă.

— OK. Se uită la...

Batah înclină capul spre celălalt capăt al apartamentului. Khalifa încuviință, o sărută încă o dată și porni spre sufragerie, unde Zenab se cuibărise pe canapea, ținându-l în brațe pe Yusuf. Priveau DVD-ul cu *Mart Poppins* al lui Ali, fredonând melodia veselă de la „Haide să înălțăm un zmeu”. Sau, după titlul dat de subtitrările în egipteană, „Trimitem un zmeu spre cer”.

Khalifa lăsă florile pe canapea, lângă soția sa, iar apoi îi înconjură umerii cu brațul și o sărută pe creștet.

— Totul în regulă?

Zenab îi atinse mâna cu a ei, dar rămase cu privirea la ecran.

— Sunt liber mâine. Ce zici, petrecem ceva timp în familie?

Zenab îl strânse din nou de mână, dar continuă să privească în aceeași direcție. Khalifa rămase nemișcat un moment, respirând parfumul părului ei, apoi șopti:

— Te iubesc.

Cu asta, se întoarse în bucătărie să o ajute pe Batah cu cina.

— Nu e nevoie, protestă Batah când Khalifa luă un cuțit dintr-un sertar și se așeză lângă ea.

— Haide, știi cât îmi place să toc legume. Cel puțin lasă-mă să mă bucur de asta.

Batah îl împinse în glumă și continuă să taie cartofii. Pentru o clipă, privirea lui Khalifa se opri la o bucată de beton așezată pe pervaz, cu

partea de sus acoperită de bucăți mici de gresie – o bucată din fântâna arteziană pe care o construise în holul vechiului apartament, relicvă singuratică a unor vremuri mai fericite. Apoi se concentrează din nou și începe să taie mărunț ceapa. În sufragerie, DVD-ul cu *Mary Poppins* ajunsese la sfârșit și porni din nou.

IERUSALIM

Ben-Roi o mințise pe Leah Shalev. Nu trebuia să ajungă nicăieri la cină vineri seara. În loc de asta, odată cu lăsarea serii se urcă în mașină și porni singur spre casă. Avea destule locuri în care ar fi putut să meargă – deși nu fusese niciodată neapărat *frumm*, era ciudat să rateze vreun Sabat. În seara asta era obosit și n-avea chef să socializeze. Se gândi să citească ceva, eventual să se uite la Eretz Nehederet și să se culce devreme. Avea destule lucruri la care să se gândească și nu se simțea în stare să fie în preajma altor oameni. Și nici în preajma lui Dumnezeu.

Plecă cu mașina de la secție și o luă în jos spre Poarta Sion era singura mașină de pe șosea la o oră atât de târzie – și o sună pe Sarah.

— E totul în regulă? întrebă.

— La fel ca data trecută când am vorbit.

— Bubu?

Se auziră șoapte în fundal.

— Grozav, răspuse Sarah. Ne pregătim pentru niște exerciții de aerobic.

Ben-Roi chicoti. De-asta se îndrăgostise de ea la început: lucruri mici, adorabile. Se îndrăgostise până peste cap.

— Ce mai fac părinții tăi? întrebă.

— Sunt bine. Ai tăi?

— Mă pregăteam să-i sun.

— Transmite-le salutări și din partea mea. Și nu uita...

— Mâine vin să te ajut cu decoratul. Nu-ți face probleme, mi-am tatuat un *reminder* pe frunte, să nu uit. O să-mi amintesc când mă bărbieresc mâine-dimineață.

Sarah râse – un râs copilăresc, contagios, al cuiva care într-adevăr se amuza. Era un sunet extraordinar.

— *Shabbat Shalom*, Sarah.

— Și ție, Arie. *Shabbat Shalom*. Ne vedem mâine.

Urmă o clipă de tăcere, ca și când amândoi ar fi așteptat de la celălalt să spună ceva. Apoi își spuseră din nou *Shabbat Shalom* și închiseră.

Ben-Roi ajunse la Poarta Siononului și trecu pe sub ea, strecurându-se cu ușurință până în partea cealaltă, bucurându-se de rapiditatea cu care Toyota răspundea la comenzi. Nu conducea mașina asta decât de vreo două luni, de când BMW-ul pe care îl avusese înainte și care îi fusese atât de drag cedase o dată pentru totdeauna. Încă nu era obișnuit să conducă o mașină care să răspundă într-adevăr la comenzi. BMW-ul fusese o mașină cu personalitate, dar încăpățânată. Al naibii de încăpățânată. Îi plăcea să se creadă așa și pe dincolo. Iar acum conducea o Toyota Corolla. Era ca o metaforă, desigur.

După ce trecu de poartă, Ben-Roi întoarse la dreapta pe Ma'ale Ha-Shalom și coborî panta care șerpuia în josul Muntelui Sion. Turnul cu clopot al mănăstirii Adormirii Maicii Domnului se vedea din când în când printre coroanele chiparoșilor de pe marginea drumului. Le telefonă părinților acasă, la fermă, ca să le ureze *Gut Shabbas*, apoi o sună pe bunica lui, care stătea la azil:

— Mănânci destul, Arieh? Doamne Sfinte, spune-mi că mănânci destul!

Apoi vorbi cu sora lui, Chava, în apartamentul căreia făcuse prima dată cunoștință cu Sarah și care îi reaminti cât de idiot fusese să se despartă de ea.

În fine, ajunse pe Keren Ha-Ycsod și intră în Rehavia, pe lângă un grup de *femei în negru* care protestau întotdeauna la același colț și o sună pe Gilda Milan, fosta lui soacră. Fosta lui *aproape* soacră. Fiica ei, Galia, fusese ucisă înainte ca ea și Ben-Roi să fie uniți sub *Huppah*.

— Te-ai împăcat cu Sarah? întrebă Gilda în secunda în care îi auzi vocea.

— *Shabbat Shalom* și ție, Gilda.

— Deci, v-ați împăcat?

— Nu, din câte știu eu.

— Ești un idiot.

Ben-Roi zâmbi slab.

— E a doua oară când mi se spune asta în ultimele cinci minute.

— De ce nu? Chiar așa ești!

Gilda Milan spunea întotdeauna ceea ce gândea. Pe lângă asta, avea un curaj formidabil. Își pierduse singura fiică într-un atentat cu bombă, dar asta nu era tot; soțul ei, Yehuda, murise și el în același fel în timp ce ținea un discurs la un miting pentru pace în fața Porții Damasc. Alți

oameni nu și-ar fi revenit niciodată după o tragedie ca asta. Gilda Milan pierduse doi oameni pe care îi iubise mai mult decât orice altceva pe lume și reușise totuși să-și păstreze cumva optimismul. Acum călătorea prin lume împreună cu Yasmina Marsoudi, soția unui politician palestinian care murise odată cu Yehuda, militând pentru pace oriunde mergeau. Erau primite cu bucurie peste tot, mai puțin în Israel, unde vocile lor abia se făceau auzite. Oamenii era mult mai preocupați să-și plătească chiriile și să-și cumpere de mâncare decât de situația din Palestina. Speranța dispăruse de mult, înlocuită fiind de resemnare. Și totuși, Gilda Milan refuza să se dea bătută. Era întruchiparea a tot ce era mai bun în Israel, asta credea Ben-Roi. Chiar dacă îl bătea la cap în legătură cu Sarah.

Continuă să stea de vorbă până când Ben-Roi opri în fața blocului. Își urară unul altuia *Gut Shabbas* și încheiară convorbirea. Apoi, Ben-Roi încuie mașina și intră în locuință.

După despărțirea de Sarah dormise o lună pe canapeaua unui prieten în Givat Sha'ul. Nu se simțise bine deloc. În parte fiindcă era o canapea cu treizeci de centimetri prea scurtă pentru înălțimea lui și mai ales fiindcă Shmuel și prietena lui făceau dragoste des și erau extrem de zgomotoși. După patru săptămâni în care fusese nevoit să asculte în fiecare noapte gemete și țipete, timp în care atât prietenia cu Shmuel, cât și nervii lui Ben-Roi amenințaseră să cedeze, își făcuse bagajele și se mutase într-un apartament dărăpănat, cu o cameră, dintr-un bloc de pe Ha-Ramban. Era o cutiuță și nimic mai mult și chiria îi mânca destul de mult din salariul de 12 000 de shekeli, dar măcar aici se putea odihni noaptea. Mai important, apartamentul era foarte aproape de cel al lui Sarah de pe Ibn Ezra și chiar peste drum de terenul de joacă unde avea să vină cu bebelușul după ce se năștea. Asta îl făcea să se simtă ceva mai liniștit la gândul că nu va locui împreună cu ei.

Odată ajuns acasă, făcu un duș, își schimbă hainele și deschise ușile culisante spre pătratul de beton care trecea drept balcon prin părțile locului. În cele douăzeci de minute de când plecase de la secție, ploaia se oprise și norii se împrăștiaseră, lăsând loc unui cer de un albastru-azur, pătat de urme de roz și verde. Era o seară frumoasă în Ierusalim. Exact genul de seară care te făcea să uiți de toate celelalte rahaturi care se întâmplau în oraș. Luă o bere Goldstar din frigider – nu mai bea chiar atât de mult alcool în ultima vreme, dar avusese o zi lungă, ce naiba – trase un fotoliu până la ușa balconului și își sprijini călcâiele de balustradă. Rămase așa o vreme, bucurându-se de liniște și inspirând

parfumul de iasomie și frunze umede, cu privirea ațintită spre elicea gigantică a morii de vânt Rehavia. Apoi se întinse și luă o carte de pe covor, chiar de lângă ușă – *Shalom, baby: 101 de sfaturi pentru a fi un tată perfect*.

Deschise cartea și începu să citească, luând o înghițitură de bere din când în când. Gândurile îi erau însă altundeva și, după doar câteva minute, lăsă cartea din mână.

Un cadavru strangulat. Un zbor spre Egipt. Notițe lipsă. *Vosgi*. Bucuria că va fi tată în curând dispăru, alungată de gândurile apăsătoare legate de investigație.

Familia e pe primul loc. Întotdeauna. Așa am fost crescuți să credem. Servești familia, indiferent ce ți se cere oriunde, oricând. Nu pui întrebări. Nu te îndoiești. Te sprijină și o sprijini. Familia e totul.

Mi-am făcut datoria de-a lungul anilor. Aici, acolo, peste tot. Am călătorit mult și am curățat multe mizerii. Așa îmi văd menirea – să curăț mizerii. Dintotdeauna am fost o persoană ordonată.

Familia are și alte resurse, bineînțeles. Resurse abundente. Dar unele mizerii trebuie tratate cu ceva mai multă atenție. Trebuie să se ocupe de ele cineva care aparține de familie. Care face parte din familie și are cele mai bune intenții pentru ea. Și, mai presus de toate, cineva de încredere.

Încrederea e o mare responsabilitate. O povară foarte grea. De regulă o cred ușoară, nu îi dau atenție. Am crescut cu ea, până la urmă. Mi s-a repetat încă de când eram mic. Fac ceea ce mi se spune și cu asta basta.

Dar de data asta simt povara. Rutina mă face să mă simt în siguranță așa că m-am întors la viața dinainte, totul e în ordine și la locul lui. Și totuși, nu pot să nu mă gândesc la catedrală. M-am grăbit? Am lăsat vreo urmă? Trebuia să mai aștept?

Ar fi trebuit să acționez simplu, ca de fiecare dată. Să merg la apartamentul ei, să aflu ce știe, apoi să o curăț, să curăț toate dovezile și să plec. Simplu. Ca de fiecare dată.

Dar când ajung la blocul ei, o văd cum iese pe ușă din față. Are un rucsac. E plin de lume. Ochi, martori. Așa că n-am de ales și trebuie să o urmăresc. Urc în autobuz. Cobor din autobuz. Orașul Vechi. Catedrala. În tot timpul asta nu mă gândesc decât la rucsac. Mă întreb dacă ar trebui să o fac mai repede decât plănuiisem, cât timp mai am ocazia. Încerc să iau o decizie.

Acum mă tem că nu am luat decizia care trebuia. Mizeria e curățată, asta e sigur. La fel și laptopul și notițele. Ceilalți se ocupă de problemele

tehnice. Dar am lăsat urme. Prea multe urme. Fotografia, de exemplu. Ar fi trebuit oare să o iau cu mine? Să dau foc la tot apartamentul? Să o urmăresc în continuare? Să fi făcut asta și asta și asta?

Nu am vorbit cu nimeni despre îndoielile mele. Familia nu întreabă, eu nu spun nimic. Dar îndoielile sunt acolo. Mă rod pe dinăuntru. Îmi distrag atenția. Nici una dintre celelalte misiuni nu îmi distrage atenția. Nu mă gândesc niciodată la ele. Dar Ierusalimul, catedrala...

Mă tem că mi-am dezamăgit familia. Că nu am făcut ce ar fi trebuit să fac. Că vor fi neazuri și toate vor fi din cauza mea. Doamne, te rog, apără-mi familia de neazuri. Familia e totul pentru mine. Fără familie nu sunt nimic.

Așa că sper. Și aștept. Și îmi văd de îndatoririle mele cât de bine o pot face.

Un lucru ciudat: părul ei mirosea a migdale. La fel ca al mamei mele.

IERUSALIM

Atunci când telefonul mobil începu să sune pe la jumătatea dimineții, Ben-Roi dormea încă întins pe pat cu fața în jos, ca o stea-de-mare gigantică.

Adormise pe la două până la urmă, după ce petrecuse toată seara căutând pe internet informații despre Rivka Kleinberg. Găsise destule și majoritatea confirmau ce îi spusese deja Natan Tirat. Kleinberg fusese admirată de mulți, mai ales la începutul carierei, când primise o serie de premii pentru reportajele ei de investigație, inclusiv două trofee Ziaristul Anului, unul pentru un reportaj despre niște israelieni care distruseseră livezile de măslini ale palestinienilor, iar celălalt despre politizarea resurselor de apă din Cisiordania.

Kleinberg fusese admirată de mulți, dar detestată de și mai mulți. Tirat menționase deja câteva din grupările a căror antipatie și-o atrăsese de-a lungul anilor, iar internetul scosese la iveală și mai multe: feministe, fermieri, Mossad, Hamas, poliția israeliană, poliția palestiniană, industriași – lista se tot mărea. Cu toții avuseseră ceva de împărțit cu Rivka Kleinberg. Când se lăsase să cadă în sfârșit pe pat, mintea îi vuia plină de gânduri și căzuse într-un somn greu, agitat. Visase cum un bebeluș era atacat de pisici într-o catedrală plină de pânze de păianjen și cum un cadavru este adus de ape la țärm.

Acum stătea întins, cu fața în pernă, mahmur și morocănos, în timp ce telefonul mobil cânta mai departe *Havaj Nagila* de pe noptieră. Se simți tentat să lase apelul să intre în căsuța vocală, dar apoi se gândi că s-ar putea să fie Sarah și că se întâmplase ceva. Mormăind, se întinse și apucă telefonul. Nu era numărul lui Sarah. Ezită, tentat din nou să nu răspundă. Apoi se resemnă cu gândul că nu avea să mai adoarmă și, deci, n-avea de ce să nu îi răspundă cuiva care chiar voia să vorbească cu el. Se întoarse pe spate și răspunse:

— *Shalom*.

— Detectiv Ben-Roi?

— Ken.

— Mordechai Yaron.

O clipă nu reuși să recunoască numele. Apoi își aminti cine era: editorul Rivkăi Kleinberg. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului. Gândurile i se limpezeau.

— V-am căutat de mai multe ori, zise.

— Știu. Îmi pare rău, nu sunt în oraș. Abia acum am primit mesajele.

Vocea era groasă și răgușită. Părea un om educat. Era greu să îi ghicească vârsta. Șaizeci, probabil.

— Sunt în Haifa, adăugă Yaron. Fiica noastră tocmai a născut. Am venit pentru *Bris*.

— *Mazel tov*, rosti Ben-Roi.

Așteptă puțin, simțind o nevoie curioasă să separe pe cât posibil vestea că un copil tocmai se născuse de cea a crimei, apoi explică ce se întâmplase. Yaron îl întrerupse cu exclamații ca *Elohim adirim* și *Zikhrona livrakha*, dar în rest ascultă în liniște.

— O să iau primul tren, spuse după ce Ben-Roi încheiase. Trebuia să ne întoarcem mâine oricum, dar pot să vin mai devreme.

Ben-Roi îi zise să nu se deranjeze:

— Mâine e în regulă. Oricum, astăzi am altceva de făcut. La ce oră ajungeți?

— La jumătatea dimineții.

Stabiliră să se întâlnească la sediul *Matzpun ha-Am* la ora douăsprezece.

— Încă o întrebare, dacă tot sunteți la telefon, spuse Ben-Roi, ridicându-se și îndreptându-se spre bucătărie în picioarele goale. Puteți să-mi spuneți la ce lucra doamna Kleinberg?

— Ultimul articol era despre traficul de carne vie, răspunse Yaron. Știți, fete aduse în Israel și obligate să se prostitueze. Sclavie, practic.

Foarte trist. Lucra la asta de vreo lună.

Ben-Roi își aminti biroul din apartamentul lui Kleinberg, cu toate articolele despre prostituție și industria sexului. Asta explica de ce erau acolo. Luă un borcan de cafea Elite din dulapul suspendat și puse apă la fiert.

— Și înainte de asta? întrebă.

— A scris un articol lung despre prăbușirea Stângii Israeliene și ceva despre finanțarea coloniștilor extremiști de către americani. Înainte de astea... stați să mă gândesc... ah, da, un material despre violența domestică din Teritoriile Palestiniene. A lucrat două luni la asta. Rivka nu făcea niciodată rabat când venea vorba de documentare.

Ben-Roi puse o linguriță de cafea într-o ceașcă și se uită la ceas. Era ora zece. Îi promisese lui Sarah că va fi la ea la ora unsprezece ca să înceapă să decoreze și nu voia să întârzie. Promise oricum informațiile de care avea nevoie deocamdată, așa că îi mulțumi lui Yaron, confirmă întâlnirea și închise. Mâncă un mic dejun frugal, se bărbieri, se îmbracă și ieși din apartament, lăsând în urmă toate gândurile legate de investigație. Astăzi nu lucra. Era o zi pentru Sarah și bebeluș și atât.

Afară, ploaia de ieri nu mai era decât o amintire: cerul era limpede, soarele strălucea, iar aerul era cald și sufocant. Rămase pe loc o clipă, trăgând aer în piept, apoi porni pe jos spre apartamentul lui Sarah, fluierând o melodie. Se simțea bine. Avea să ajungă mai devreme. Premieră absolută. Să cânte trompetele!

Hava Nagila se auzi din nou.

— *Shalom*.

— Detectiv Ben-Roi?

— *Ken*.

— Îmi pare rău să vă deranjez de Sabat. Sunt Asher Blum.

Pentru a doua oară în aceeași dimineață numele părea cunoscut și pentru a doua oară Ben-Roi nu reuși să îl recunoască. Apoi își aminti: bibliotecarul de la Biblioteca Națională, cel care o identificase pe Rivka Kleinberg.

Au găsit ceva, îi spuse Blum. Ceva important poate. Ar putea să vină până acolo?

Ben-Roi ezită o clipă, privind spre intersecția cu Ibn-Ezra din josul străzii, unde stătea Sarah, iar apoi spre Toyota lui.

— Vin imediat, spuse, pornind în fugă spre mașină.

Patriarhia Armeană din Ierusalim e condusă de patru arhiepiscopi.

Unul dintre cei patru este patriarh suprem, iar ceilalți trei își au fiecare îndatoririle lor.

Arhiepiscopul Armen Petrossian se ocupa cu administrația Bisericii, o poziție care – având în vedere că Preasfinția Sa Patriarhul se simțea din ce în ce mai rău – îi oferea de facto controlul asupra întregii comunități. Sau, cum prefera să se gândească mai degrabă, asupra familiei.

Familia nu mai era nici pe departe la fel de numeroasă cum fusese odată. În zilele de glorie număraseră peste 25 000 de oameni. Acum, cu războaiele între arabi și israelieni și cu economia care era cum era, numărul scăzuse la doar câteva mii. Australia, America, Europa – tinerii își făureau un viitor oriunde altundeva, numai în Israel nu.

Și totuși, chiar și o parohie mai mică aducea cu sine o serie de îndatoriri, iar Eminența Sa se îngrija cu obstinație de îndatoririle care îi reveneau. Erau copiii lui cu toții și, deși depusese jurământul de castitate, nimic nu îl împiedica să se considere tatăl lor. Să apere și să ajute, să hrănească și să protejeze – astea erau îndatoririle unui tată. Cu astfel de gânduri în minte, Petrossian părăsi enclava și, privind destul de des peste umăr ca să se asigure că nu e urmărit, merse până în Orașul Vechi.

Deși enclava alcătuia cea mai mare parte a Cartierului Armean, în jurul zidurilor ei se țesea o dantelă de străzi și alei înguste care o separau de Cartierul Evreiesc dinspre est. Arhiepiscopul merse cu pas grăbit prin labirint, oprindu-se și întorcându-se la fiecare cincizeci de metri, apoi pornea din nou. De o parte și de alta a străzii se ridicau ziduri înalte, formând un canion de piatră, iar din când în când se vedea câte o ușă de oțel cenușiu, fiecare cu o plăcuță alături purtând numele familiei care locuia acolo: Hacopian, Nalbandian, Belian, Bedevian, Sandrouni. Mai erau steaguri ale Armeniei și afișe care comemorau genocidul din 1915 afișe care le reaminteau tuturor celor care se oboseau să se oprească și să le citească faptul că nu doar evreii avuseseră de suferit. Nu se vedea nici țipenie în jur. Dintre toate cartierele din Orașul Vechi, cel armean era de departe cel mai liniștit.

Merse în continuare până la capătul străzii Ararat unde, după ce se mai uită o dată în spate, se strecură pe o alee îngustă. La capătul ei era o ușă, iar lângă ea o plăcuță cu numele Saharkian. Apăsă pe butonul interfonului video. Trecură câteva clipe, apoi se auzi zgomot de zăvoare trase. Multe zăvoare. Ușa se deschise. Înăuntru stătea un bărbat cu un pistol în mână, iar în spatele lui se vedeau alți doi, înarmați cu puști. Arhiepiscopul încuviință satisfăcut.

— E sigur?

— E sigur, răspunseră bărbații la unison.

Petrossian ridică o mână în semn de binecuvântare, se întoarce și o luă grăbit înapoi. Din spatele lui se auzi zgomot de ușă trântită și zăvoare trase.

Librăria Universității Evreiești din campusul de la Gival Ram era o clădire pătrată, modernă, care semăna pe undeva cu un sendviș gigantic de beton.

Asher Blum, șeful departamentului de relații cu cititorii, arăta ca o caricatură slab ca un țâr, purtând ochelari cu rame groase și tunsoare castron și îmbrăcat într-o pereche de blugi care erau cu cel puțin trei centimetri mai scurți decât ar fi trebuit – altfel spus întruchiparea vie a tuturor stereotipurilor despre bibliotecari.

— Suntem închiși de *Shabbat*, spuse, conducându-l pe Ben-Roi înăuntru. Astăzi am venit doar să sortăm niște cărți. I-am spus lui Naomi ce s-a întâmplat și ea și-a amintit de notițe. Nu a fost la serviciu ieri, altfel v-aș fi contactat mai devreme.

Trecură prin niște uși de sticlă, pe care bibliotecarul le încuie în urma lor și urcară pe niște scări care se deschideau într-un mezanin mare, deschis. De o parte și de alta erau săli de lectură. Un triptic de ferestre cu vitralii ocupau întreg peretele de la capătul scărilor. Lumina soarelui de dimineață trecea prin ele, făcându-le să pară în flăcări și să arunce pete de roșu, verde și albastru pe covorul de pe podea.

— Vitraliile Mordechai Ardon, explică Blum. Sunt mândria noastră.

Ben-Roi încuviință, făcând tot posibilul să pară impresionat și se uită la ceas. 10.56. Avea să întârzie un pic, dar Sarah se aștepta deja la asta. Încă mai avea timp.

Traversară un coridor și intrară pe o ușă pe care scria „Sala de lectură generală”. De partea cealaltă era o cameră înaltă, scăldată într-o lumină blândă și plină de mese și teancuri de cărți. Ferestrele cu rame de aluminiu erau pătate de murdărie și se deschideau spre o curte interioară care nu avea nimic interesant. Imediat după ușă se afla un birou în formă de L, în spatele căruia stătea o altă bibliotecară, de data asta cineva care spărgea toate tiparele: brunetă, drăguță, cu un inel în nas și purtând un tricou puțin prea strâmt cu Kings of Leon.

— Naomi Adler, o prezintă Blum. Era de serviciu ultima dată când doamna Kleinberg a fost la noi.

Ben-Roi dădu mâna cu bibliotecara, făcând tot posibilul să nu se

holbeze la sânii ei.

— Am auzit că ați găsit ceva, zise.

Biblioteca încuviință și scoase o coală de hârtie mototolită din birou.

— Doamna Kleinberg a lăsat-o lângă cititoarele de microfilm, rosti, dându-i hârtia. Știu că e a ei fiindcă i-am recunoscut scrisul. Întotdeauna lăsa câte ceva de izbeliște.

— Când a fost asta?

— Vinerea trecută, dimineața.

O săptămână înaintea crimei.

— Ați întrebat ce a citit la noi, interveni Asher Blum. Ne-am gândit că v-ar putea interesa...

Ben-Roi examinează hârtia. Din experiență știa că unele indicii săreau imediat în ochi, ca și când ar fi strigat: „Uită-te la mine! Cu mine o să rezolvi cazul!” Alte indicii erau exact contrariul. Hârtia făcea parte în mod cert din categoria a doua.

Era o listă de ziare. Erau patru în total, doar titlurile și data apariției fiecăruia. Unul era *Jerusalem Post* din 22 octombrie 2010; celelalte trei erau *The Times* – 9 decembrie 2005; 17 mai 1972; 16 septembrie 1931.

— S-a uitat la astea? întrebă Ben-Roi.

Biblioteca încuviință.

— Știi la ce s-a uitat, mai exact?

— Îmi amintesc sigur că a citit ceva de pe pagina de *business* din *The Times*. Ajutam pe cineva cu cititorul aflat lângă al ei și m-am uitat peste umăr. Cred că era cel de-aici. (Arată cu degetul spre data 9 decembrie 2005.) Își lua notițe. Multe notițe.

— Celelalte trei?

Biblioteca își scutură capul.

Ben-Roi se uită din nou la listă, apoi își privi ceasul. 11.02. Ar fi trebuit să fie deja pe drum, avea tot timpul din lume să se ocupe de asta mai târziu. Și totuși, câteva minute în plus sau în minus nu contau. Ezită, prins în lupta dintre interesul profesional și obligațiile personale. Interesul câștigă de data asta.

— Pot să arunc o privire?

Sigur.

Biblioteca ieși de după birou și îl conduse la un șir de dulăpioare de metal aliniate de-a lungul peretelui din celălalt capăt al încăperii. Asher Blum îi lăsă în pace și începu să strângă niște cărți pe un cărucior.

Dulăpioarele erau marcate cu numele a șase ziare unele în engleză,

altele în ebraică: *Ha'aretz, Ma'ariv, Yedioth Ahronoth, The Jerusalem Post, The Times, The New York Times*. Bibliotecara luă lista și o citi în fugă, apoi începu să caute prin sertare. Fiecare era plin cu rânduri de cutiuțe din carton aranjate ordonat, iar pe fiecare cutiuță erau trecute datele publicațiilor de pe microfilmul dinăuntru. Le alese pe cele pe care le căutau, apoi merse și se așeză la unul dintre cititoare. Ben-Roi se așeză lângă ea.

— De unde vreți să începem? întrebă bibliotecara.

— Hai să începem cu ziarul pe care ați văzut-o citindu-l. Mai țineți minte la ce pagină era?

— Nu știu sigur, dar probabil o să o recunosc dacă o văd.

Bibliotecara porni aparatul, deschise una din cutiuțe și scoase microfilmul dinăuntru, pe care îl așeză pe bobină și îl derulă până la imaginea cu prima pagină. Se asigură că imaginea era centrată și clară, apoi merse înainte, pagină după pagină derulându-se pe placa de proiecție într-un amalgam indescifrabil de litere gri. Camera se umplu de sunetul sacadat al microfilmului care se derula. Găsi ediția pe care o căutau vineri, 9 decembrie 2005 și încetini derularea, citind în diagonală fiecare pagină în căutarea articolului pe care Rivka Kleinberg îl citise atunci. Titlurile se derulau cu repeziciune, întregi sau pe bucăți: „Spitalele ar putea interzice tratamentul fumătorilor și băutorilor”, „Blair încearcă să izoleze...” și-a pierdut picioarele și nu va putea merge spre altar”, „... a murit din cauze naturale la 113 ani”. În cele din urmă, bibliotecara se opri la pagina 66. Privi în jos o clipă, apoi încuviință.

— Aici, spuse. Recunosc fotografia. Cum stați cu limba engleză?

— Bine.

— Atunci vă las să citiți și mă duc să pregătesc celelalte microfilme. Așa o să câștigăm puțin timp.

Îi arată butoanele pentru înainte și înapoi, apoi se așeză la un alt cititor și începu să lucreze cu un nou microfilm. Ben-Roi se așeză și privi pagina din fața lui.

Văzu fotografia unui bărbat de care nu auzise niciodată, un anume Jack Grubman și o reclamă de o jumătate de pagină pentru – ce ironic – o colecție de cărți audio polițiste. Erau doar trei articole pe pagină: despre economia din India, despre o dispută între doi investitori dintr-un conglomerat bancar și despre o mină de aur.

Aur. Vosgi.

Se aplecă în față și începu să citească.

Barren a primit aprobarea de a exploata o mină de aur în România București Gigantul american Barren Corporation, renumit pentru operațiunile cu minereuri și produse petrochimice, a primit licență pentru treizeci de ani în vederea exploatarea aurului la mina Drăgeș, în vestul Munților Apuseni. Înregistrată în Barbados, Barren Corp. Va deține 95% din acțiunile minei, urmând ca restul de 5% să revină companiei de stat Minvest Deva.

Depozitul de aur de la Drăgeș este cunoscut încă din vremea Imperiului Roman și se estimează că ar conține în jurul a 850 1 130 de tone de aur, la o concentrație unică de 35 de grame per tonă.

Într-o mutare fără precedent în industria auriferă, Barren a primit aprobarea doar după ce a garantat în scris că va respecta normele de reducere a poluării și de protecție a mediului. Procesul de extracție a aurului generează un nivel semnificativ de toxine, iar guvernul român nu vrea încă un dezastru precum cel de la Baia Mare, din 2000, când barajul unui lac de deversare s-a rupt și deșeurile au contaminat bazinul Dunării. Contractul pentru exploatarea aurului de la Drăgeș stipulează că, deși deșeurile toxice cu descompunere rapidă pot fi procesate local, toate reziduurile nedegradabile vor fi transportate de către Barren în Statele Unite pentru a fi decontaminate și stocate în spații amenajate corespunzător.

„Tratăm cu deosebită seriozitate și responsabilitate problemele de mediu”, a declarat președintele consiliului de administrație al consorțiului Barren, Mike Roberts. „Suntem foarte bucuroși să inaugurăm un nou model de exploatare minieră care respectă întru totul normele ecologice.”

Se estimează că mina va produce în jurul a 42,5 tone de aur anual. Prețul curent al aurului este de 525 dolari per uncie.

Ben-Roi ajunse la sfârșit și se lăsă pe spate cu o expresie mirată pe chip. În mod sigur, Kleinberg citise articolul. Nu doar fiindcă *vosgi* însemna „aur”, ci și fiindcă își amintea că găsisese în apartamentul ei, pe birou, mai multe articole despre turnarea aurului și un atlas deschis la pagina cu harta României. De ce Kleinberg se interesase de asta era altă poveste. Editorul ei spusese că lucra la un articol despre traficul de carne vie când fusese ucisă. Ben-Roi nu-și putea imagina vreo legătură între prostituție și o exploatare minieră din Europa, deși numele Barren îi suna vag cunoscut. Se scarpină în creștet, încercând să-și amintească

unde îl mai auzise. Nu reuși, așa că își luă câteva notițe și trecu mai departe.

Următorul ziar era *The Jerusalem Post*. Microfilmul era deja încărcat și pregătit.

Ediția era datată vineri, 22 octombrie 2010. Pe prima pagină erau în principal articole despre *ha-matzav* și despre situația politică actuală. Pe lângă ele mai erau: o ilustrație cu o tablă de șah și, în colțul din dreapta-jos, o reclamă care îl lăuda pe rabinul Meir Kahane „cel mai onest și mai nobil lider evreu al generației noastre”. Ben-Roi scutură din cap, simțindu-se în același timp vag amuzat de stupiditatea reclamei și enervat că fotografia unui asemenea papițoi ajunsese pe prima pagină a unui cotidian național. Apoi lăsă gândul la o parte și apăsă pe butonul de „înainte”, citind pagină după pagină.

În mai puțin de un minut găsisese ceva printre știrile pe scurt de la pagina 4. Din nou despre Barren:

Jaf la sediul din Tel-Aviv

Birourile din Ramat Hachayal ale multinaționalei americane Barren Corporation au fost jefuite miercuri seara. Jaful a fost comis de membri ai unui grup anticapitalist care se autointitulează „Programul Nemesis” și care i-au amenințat pe paznici cu pistoalele și au pătruns în sistemele informatice ale companiei. Oricine deține informații este rugat să contacteze poliția israeliană la (03)555-2211.

Acum își amintea de unde știa de Barren: cu o zi înainte, când rămăsese blocat în trafic după Poarta Jaffa, văzuse o pancartă cu o imagine care arăta cum va fi în final zona după ce drumurile urmau să fie terminate. Pe pancartă fusese scris: „Barren Corporation: Suntem mândri să sponsorizăm istoria viitoare a Ierusalimului”.

Ben-Roi nu reușea să-și dea seama de ce Rivka Kleinberg se interesase de Barren și de sediul care fusese jefuit. Sau de exploatarea aurului. Studie în fugă restul ziarului, căutând încă ceva care să-i sară în ochi. Nu găsi nimic, așa că mai luă câteva notițe și trecu la următorul cititor. *The Times*, 17 mai 1972. Pe prima pagină era o fotografie a unui bărbat cu cătușe, iar deasupra era titlul: „Domnul Wallace, scos de pe lista neagră, este favorit în cursa electorală din Maryland”.

Până acum, lucrurile se mișcaseră relativ repede. Acum însă, căutarea

încetini dintr-odată. Deși nu avea decât douăzeci și opt de pagini, în ziar erau o mulțime de reportaje, prezentări, editoriale, scrisori, recenzii, nașteri, căsătorii, necrologuri, anunțuri de mică publicitate, toate scrise cu caractere atât de mici, că începu să îl doară capul și ochii i se umplură de lacrimi. O clipă crezu că găsisse ce căuta la pagina 7, unde citi un articol despre inaugurarea unui nou baraj hidroelectric în România. Articolul menționa și Israelul – câteva paragrafe la sfârșit vorbeau despre cum președintele român Ceaușescu se întâlnise de curând cu Golda Meir pentru a discuta situația din Palestina. Legătura era limpede. Și totuși, instinctul îi spunea că era doar o coincidență și nu ceea ce căutase Rivka Kleinberg. Citi articolul de câteva ori, apoi trecu mai departe.

Până la urmă rămase aproape o oră la același ziar, de la un articol la altul dezbătând subiecte variate, de la tentativa de asasinare a guvernatorului din Alabama, George Wallace, la războiul din Vietnam, de la grevele muncitorilor din Marea Britanie la boomul demografic din Japonia, de la o femeie care născuse opt perechi de gemeni în Iran la altă femeie care căzuse într-un puț în Egipt. Rachel Adler și Asher Blum își mai făcură o vreme de lucru, aranjând cărțile pe rafturi, apoi plecară să ia prânzul. Când se întoarseră, Ben-Roi era în același loc. Nu-i mai păsa ce se întâmplă în jur, atenția fiindu-i concentrată pe textul pe care îl avea în față. Pierduse cu totul noțiunea timpului. Auzise odată că Ierusalimul avea cei mai mulți oameni cu probleme de vedere din lume, fiindcă era plin de învățăcei *yeshwa* care nu făceau altceva decât să citească texte sacre scrise cu caractere minuscule de dimineața până seara. Cu fiecare nou articol, Ben-Roi devenea din ce în ce mai convins că în curând avea să facă și el parte dintre cei cu astfel de probleme. Și totuși, nu reușea să găsească nimic care să explice de ce Rivka Kleinberg se interesase de acel ziar.

Până la urmă ajunse la ultima pagină și renunță, resemnându-se cu gândul că n-avea să afle ce o interesase pe Kleinberg. Trecu la ultimul cititor și se concentra asupra ultimului ziar de pe lista ei: *The Times* din 16 septembrie 1931.

Spre disperarea lui, articolele erau și mai îngrămădite, iar caracterele erau și mai mici decât în ediția din 1972. Primele trei pagini nici măcar nu aveau articole, ci doar liste minuțioase cu nașteri, căsătorii, decese și anunțuri publicitare. În loc să le cerceteze pe fiecare în parte, Ben-Roi se hotărî să treacă peste ele cu totul. Trecu în revistă fiecare pagină în mare, sperând că de data asta ceva o să îi sară în ochi.

Și, într-adevăr, un articol se distinse dintre toate celelalte. Un articol scurt, trei rânduri îngrămădite între alte două știri despre inundațiile din China și un uragan în Belize. Articolul era atât de lapidar, că îl citise și trecuse mai departe până să își dea seama că găsisse ceva.

Cetățean britanic dispărut

(De la corespondentul nostru).

Cairo, 15 septembrie

Dl. Samuel Pinsker, inginer minier din Salford, Manchester, a dispărut din orașul Luxor. Căutările continuă.

Ben-Roi era obosit și îl dureau capul, așa că nu recunoscuse imediat numele. Apoi își aminti. Se întoarse la cititorul și la ziarul dinaintea *Times*, 17 mai 1972. Rămăsese la ultima pagină. Derulă înapoi până la pagina 2, apoi porni înainte, căutând. Trecu prin paginile 3, 4, 5, 6 și 7, apoi se întoarse. Până la urmă găsi ceea ce căuta în colțul din dreapta jos al paginii 5 – articolul despre femeia care căzuse într-un puț în Egipt. Se aplecă în față și citi:

A avut noroc să scape cu viață

Luxor, Egipt, 16 mai – O femeie britanică a avut norocul de a scăpa cu viață după ce a căzut într-un puț de aerisire al unui mormânt, în timp ce se afla în luna de miere în Luxor. Accidentul a avut loc în timp ce Alexandra Bowers se plimba împreună cu soțul ei pe dealurile din preajma Văii Regilor. Deși a căzut de la o înălțime de șapte metri, dna Bowers nu a suferit decât o fractură la încheietura mâinii și câteva vânătăi. O altă victimă a aceluiași puț nu a fost la fel de norocoasă. Înăuntru, dna Bowers a descoperit cadavrul unui bărbat, perfect conservat datorită condițiilor climaterice din deșert. Deși cadavrul nu a fost încă identificat oficial, există speculații cum că ar fi vorba de Samuel Pinsker, un inginer britanic dispărut în urmă cu patruzeci de ani, care ar fi căzut în puț în timp ce explora Dealurile Tebane. Dl și dna Bowers s-au întors în Marea Britanie.

Ben-Roi citi articolul de trei ori, apoi reciti celălalt articol, după care se lăsă pe spate, frecându-se la ochi. Un inginer minier dispăre în Egipt, o corporație multinațională americană deschide o mină de aur în

România, birourile lor din Israel sunt jefuite, Rivka Kleinberg se interesează de toate astea, Rivka Kleinberg e strangulată. Erau mai multe fire aici. Fire și conexiuni, ca o pânză de păianjen. Toate erau legate cumva între ele și formau o structură. Dacă înțelegea conexiunile și reușea să vadă structura, cazul era ca și rezolvat. Simplu. Ca un puzzle. Un puzzle care părea alcătuit dintr-o mie de bucăți diferite și nimeni nu știa cum trebuia să arate la final. Era, vorba lui Leah Shalev, o situație de rahat. Cea mai de rahat situație din toate timpurile. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai confuz și îl durea și mai tare capul.

Mormăi și își întinse picioarele, privind distrat la ceasul de pe peretele din față, din celălalt capăt al camerei. Era ora 13.20.

O clipă mai târziu, Asher Blum și Rachel Adler își ridicară surprinși privirea când un strigăt de „Oh, rahat!” sparse tăcerea.

Ben-Roi ieși în fugă din clădirea bibliotecii. Se grăbea atât de tare să ajungă în parcare campusului, să se urce în mașină și să ajungă la Sarah, că nu observă terenul de sport al universității la nici două sute de metri mai încolo și nici nu se obosi să privească într-acolo. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut un singur atlet alergând ture de unul singur. Și, dacă ar fi așteptat ca atletul să ajungă în dreptul lui, l-ar fi recunoscut pe partenerul său, Dov Zisky.

Zisky venea de multe ori aici după *shul-ul* de sâmbătă dimineața. Unii rabini interziceau alergarea de Sabat, spunând că Sabatul era zi de odihnă și sportul nu era odihnă, dar Zisky era credincios în felul lui. Zisky făcea majoritatea lucrurilor în felul lui. Respecta regulile, dar nu accepta să devină sclavul lor. Și, oricum, *Tanach-ul* mergea mână în mână cu *oleg Shabbat* plăcerea Sabatului – și lui îi plăcea să se mențină în formă. Deci, era OK. Își închipuia că *Ha-shem* avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Alergă un sprint de o sută de metri, apoi încetini și lovi de câteva ori aerul cu pumnii ca să-și dezmoștească brațele. Știa ce spunea lumea despre el. Că era slab. Efeminat. Fraier. Dar aparențele puteau să înșele. Nu-i plăcea să se laude cu asta și încerca mereu să evite orice conflict, dar dacă era nevoie, putea să-și poarte singur de grijă. Mulți aflaseră asta pe pielea lor de-a lungul anilor. Gershmann de la academia de poliție se număra printre ei. De regulă, Zisky nu le dădea atenție celor care făceau caz că ar fi homosexual – se obișnuise deja – dar unii se întreceau cu gluma și atunci le răspundea cu vârf și îndesat. Se spunea

că Gershmann lucrase ca model o vreme. Nu și de acum încolo. Avea să rămână cu nasul strâmb pe viață.

Mai alergă un sprint, apoi se lăsă să cadă în iarba de la marginea terenului și începu să facă flotări. Își folosi întreaga forță, simțind cu plăcere tensiunea din mușchii brațelor și ai pieptului. Un medalion de argint cu *Magen David* îi ieși pe deasupra tricoului. Se văzu nevoit să se oprească și să îl ascundă din nou sub tricou. Fusese al mamei sale și nu voia să îl strice. Nu își reluă flotările decât după ce se asigură că medalionul e la locul lui. Apoi se întoarse pe spate și făcu o serie de abdomene, după care începu să alerge din nou.

Mama lui murise cu doi ani în urmă, dar pentru el părea că nu trecuse nici o zi. Cancer. Limfa, plămâni și stomac. Peste tot. Cu o săptămână înainte să moară, deși slăbise mult și își pierduse tot părul auriu din cauza chimioterapiei, insistase să iasă din spital și să vină la ceremonia de absolvire de la academie. Fratele ei fusese polițist și fusese ucis la datorie, iar acum fiul ei urma să își primească și el insigna. Plânsese de mândrie. Și Zisky plânsese. Nu de față cu ea, ci mai târziu, în clădirea academie. Atunci îl găsisse Gershmann și tot atunci îl făcuse poponar. Avea un metru nouăzeci și nouăzeci de kilograme și totuși Zisky îl făcuse praf. Prostu naibii.

Grăbi pasul, menținându-și viteza aproape de cea de sprint. Pantofii de sport scoteau un sunet ritmic în timp ce loveau suprafața pistei, iar medalionul cu *Magen David* i se legăna înainte și înapoi pe pieptul acoperit de sudoare, ca un pendul.

Se gândea mult la mama lui. Știa că e un clișeu homosexualul care își iubește mama, dar asta era. Fusese o femeie bună. Puternică. Ținuse unită familia de fiecare dată când avuseseră greutăți. La sfârșit stătuse lângă ea, o ținuse de mână și o mângâiase pe capul chel, iar ea îl tăcuse să promită că va fi un fiu și un frate bun. Și un polițist bun. Și că va încerca întotdeauna să facă ceea ce trebuie și să aducă răufăcătorii în fața justiției.

Așa că, după un duș și o gustare, Zisky se îndreptă spre apartamentul Rivkai Kleinberg. Voia să arunce o privire în jur. Asta trebuia să facă. Să aducă răufăcătorii în fața justiției. Credincioșii nu aveau voie să lucreze de Sabat, la fel cum nu aveau voie să alerge și să facă abdomene și să exerseze mișcări de Krav Maga. Dar Dov Zisky nu fusese niciodată omul care să urmeze regulile orbește. Făcea lucrurile în felul lui.

Era un lucru pe care îl moștenise de la mama lui.

Ben-Roi încă mai avea cheile de la apartamentul lui Sarah – despărțirea lor nu fusese atât de neplăcută încât să i le ceară înapoi. Nimeni nu îi răspunse la ușă, iar apelurile telefonice intrară direct în căsuța vocală, așa că descuie singur.

Spre deosebire de Galia, care avusese un temperament vulcanic, Sarah se supăra mult mai greu. Spunea ce avea de spus, bineînțeles, iar dacă o supăra ceva, avea grijă să afli. Și totuși, în general era o persoană calmă, liniștită. Avea un comportament deosebit, gândindu-se la toate porcăriile pe care le îndurase de la el în anii în care fuseseră împreună. Era unul din motivele pentru care se simțise atras de ea de la început. Un motiv din prea multe motive. Acum era ceva care îi lipsea. Ceva de care nu-și dădea seama.

Astăzi Sarah chiar se supăraseră. Foarte tare chiar. Nici măcar nu mai era acasă când ajunsese acolo. Lăsase o grămadă de instrumente de decorat pe podea, în hol cutii de vopsea, pensule, o cutie cu unelte, câteva rafturi neasamblate – iar deasupra aruncase un bilețel crunt și laconic. „Am plecat la Deborah. Știi ce ai de făcut.”

Pentru restul zilei, bucuria adusă de pregătirile pentru a-și întâmpina primul născut fu întinată de gândul că mama acestuia îl considera un măgar iremediabil.

HOUSTON, TEXAS

William Barren se uita fix la masa din camera de conferințe – o piesă din lemn de arțar roșu, lungă cât o pistă de aterizare – și își spuse că poate ar fi fost mai bine să nu prizeze prea multă cocaină înainte de întâlnire.

Inițial își pregătise o porție destul de mică, o liniuță anemică de vreo trei centimetri din cel mai fin praf de cocaină de Bolivia, pe care o aranjase cu grijă cu marginea cardului Amex Black. Ceva care să-l trezească după chef de noaptea trecută (de ce țineau întotdeauna ședințele sâmbăta?).

Terminase de aranjat praful și, privind mai bine liniuța subțire și albicioasă, ca un vierme anemic, se gândise că era prea puțin, mult prea puțin pentru o oră întreagă de birocrație și plictiseală. Așa că deschisese din nou pachetul și luase încă o porție de praf alb, pe care îl strivise cu colțul Amexului și îl adăugase peste restul. Tot nu i se părea destul. Până

la urmă folosi toată cocaina care mai rămăsese – aproape o treime de gram aranjat într-o linie groasă cât degetul mic. O prizase toată odată prin tubul de argint pe care și-l comandase special pentru asta, cu o ușurință deosebită după exersări repetate. Apoi linsese ambalajul, ștersese masa cu mâneca pentru a îndepărta toate dovezile și urcase spre sala de conferințe, simțindu-se extraordinar de mulțumit de sine însuși.

După nici douăzeci de minute, începuse să-i pară rău că prizase prea mult. Inima îi bătea ca un ciocan, dinții îi scrâșneau și gândurile i se învârteau în minte extrem de repede și veneau din atâtea părți, că abia putea prinde câte unul. Așa că nu putea face altceva decât să stea în capul mesei, dând din picior și smiorcăindu-se anemic în timp ce restul membrilor din conducere dădeau din gură despre preluări de firme și reforme de trusturi și licitația pentru exploatarea terenurilor petrolifere din Egipt, care, dacă urma să se încheie cu succes, avea să aducă un profit fără precedent companiei, plasându-i imediat după Cargills în lista corporațiilor private din *Forbes*.

Ceilalți îl disprețuiau, știa asta. Mai ales Mark Roberts, președintele consiliului de administrație. Credeau că e o rușine pentru companie. Îl vedeau ca pe o povară, nu ca pe unul dintre ei. Era membru al consiliului doar fiindcă era strănepotul faimosului Joe Barren, a cărui mică afacere de prospectare a aurului din Sierra Nevada se transformase în imperiul de miliarde de dolari care era Barren Corporation. Joe fusese un om simplu, care nu bea alcool și se născuse – sau cel puțin așa spuneau poveștile din familie – într-o cabană de lemn cu o singură cămaruță. Probabil nu-și imaginase niciodată că afacerea lui avea să se metamorfozeze într-un colos al industriei miniere și petrochimice, cu exploatări pe șase continente și o legătură telefonică directă cu Casa Albă. Și, probabil, nici că strănepotul lui avea să stea în sala de conferințe a companiei drogat după ce sărbătorise o noapte întregă cu două curve, mamă și fiică, pentru că scăpase de încă o amendă pentru conducere în stare de ebrietate (conducerea în stare de ebrietate – asta nu era nimic!).

Da, îl disprețuiau cu toții. Mark Roberts, Jim Slane, Hilary Rickham, Andy Rogerson – William privi în jurul mesei și simți disprețul fiecăruia din cei doisprezece membri ai consiliului de administrație. Simțea însă și disprețul care emana de la un ecran de teleconferință din celălalt capăt al mesei, unde capul gras și încărunțit al tatălui lui William plutea în aer ca un bondar monstruos.

Joc Barren pornise afacerea și fiul său George o dezvoltase, dar Nathaniel Baren nepotul bătrânului Joe și tatăl lui William fusese cel care o transformase în gigantul de astăzi. Nathaniel fusese cel care extinsese afacerile companiei la petrol și gaze și cumpărase subsidiare pe tot globul, din Rusia până în Israel și din China până în Brazilia. Tot Nathaniel era cel care cultivase relații și reușise să își îndatoreze politicieni din toată lumea, iar acum guvernele pe care le conduceau îi mâncau din palmă.

Nathaniel era Barren Corporation și, deși vârsta și bolile îl obligaseră să renunțe la funcția de conducere după aproape patruzeci de ani, chiar și acum, ca director executiv, tot el era cel care lua toate deciziile.

În curând însă, lucrurile aveau să se schimbe. William era sigur de asta. Bătrânul era bolnav, nu mai știa ce face, iar William era gata să facă pasul necesar pentru a conduce. Chiar dacă William avea o pasiune pentru droguri, mașini și curve – de preferință curvele lesbiene, care o făceau în timp ce el le filma cu o mână și se masturba cu cealaltă, asta nu însemna că era și prost. Dimpotrivă. În ultimii câțiva ani făcuse și el câteva combinații. Combinații reușite chiar. Își făcuse relații, ajunsese să cunoască oameni în poziții înalte și folositoare. Oameni din interior. În jurul mesei stăteau cel puțin șapte dintre cei doisprezece oameni care aveau să fie de partea lui la momentul potrivit. Îl disprețuiau, dar mai presus de orice se temeau de el. La fel ca Michael Corleone în *Nașul*, William Barren avea să pună în ordine afacerile familiei în curând. Toate afacerile. Vai și amar de oricine ar fi încercat să îi stea în drum.

— Ți se pare ceva amuzant, băiețăș?

Un mormăit ca de urs se auzi dinspre ecranul de teleconferință, vibrând în aer și trezindu-l pe William din reverie. La fel cum îl vedeau ei, Nathaniel Barren care rar mai ieșea din vila familiei din River Oaks privea și el sala și pe membrii consiliului de administrație prin imaginile transmise de o cameră micuță de deasupra ecranului. Privea fix în față, direct la fiul său.

— Ți se pare ceva amuzant? repetă; chipul său umflat, ca o minge de baschet, exprima dezaprobare.

— Nu, domnule, se bâlbâi William, cuvintele rostogolindu-se ca zarurile la o masă de jocuri, cum pățea de fiecare dată când priza cocaină. Nimic.

— Dar zâmbești, băiețăș. Oamenii nu zâmbesc decât dacă îi amuză ceva. Spune-ne și nouă ce te amuză, te rog.

William nu-și dăduse seama că zâmbea. Își făcu gura pungă și se foi în

scaun, simțindu-se sfredelit de treisprezece perechi de ochi. La fel ca în copilărie, când bătrânul îl umilise în fața servitorilor și îl făcuse să se simtă ca un imbecil. Ca un ratat. Dar nu era nici imbecil și, cu siguranță, nici ratat. Era un învingător. Și în curând...

— Băiețăș?

Aceeași voce groasă, amenințătoare. Un Orson Wells, dar mult mai antipatic. O voce care îi dădea coșmaruri lui William.

— Mă gândeam la licitația din Egipt, cred, mormăi, luptându-se din răspuțeri să-și stăpânească spasmele și să-și păstreze vocea calmă și coerentă.

Nu reuși. Vorbea ca Forrest Gump.

— Dacă reușim să câștigăm licitația, o să... ne ridice la un alt nivel. O să ne știe toată lumea.

Tatăl lui îl privi din ecran, ca o cobră care fixează un raton. Sau mai degrabă ca un rinocer care fixează... la ce naiba se uitau rinocerii? Acum era momentul-cheie. Momentul încărcat de agonie care îl îngrozea pe William chiar și acum, la treizeci și trei de ani și vicepreședinte al unei corporații care valora 50 de miliarde de dolari. Bătrânul avea să-l umilească din nou? Să-l distrugă și să-l nenorocească, la fel ca în atâtea alte dăți? Sau avea să-i treacă gafa cu vederea de data asta?

William bâțâia din picior. Ceilalți membri stăteau nemișcați, muți. Încordarea se simțea de la un capăt al mesei la celălalt. Secunde treceau una după alta.

— Barren e deja cunoscută, rosti în cele din urmă bătrânul chiar când William era gata să înceapă să urle. De toată lumea. Bătrânul mai așteptă o clipă, ducând momentul la apogeu, torturându-și fiul și mai mult. Apoi, cu un mormăit satisfăcut, se lăsă pe spate. Ce naiba, am cumpărat lumea!

Ceilalți râseră și tensiunea dispăru. William râse mai tare decât toți.

— Ai prea multă dreptate! strigă, bătând din palme. E lumea noastră! Suntem peste tot, ca muștele pe rahat!

Era un comentariu stupid, provocat de ușurare și de cocaină și William regretă cuvintele imediat cum le rosti. În jurul mesei, zâmbetele se transformă în tuse stânjenită. Din fericire, tatăl lui nu păru să observe. Luă o mască de oxigen din plastic și inspiră adânc, cu un sunet greu – William tânjea să umple masca cu gaz sarin și să-l vadă cum se îneacă! După care făcu semn ca întâlnirea să continue. Jim Slane, directorul financiar, începu să vorbească despre cifre, iar vocea lui nazală și monotonă umplu camera și o stoarse de culoare și viață.

William își așează coatele pe masă și își împreună palmele, străduindu-se să stea cât mai nemișcat și să pară concentrat și interesat. Se întoarse la gândurile lui. Credeau că nu înțelege nimic, dar înțelegea totul. Știa absolut tot ce era de știut despre companie: cifrele, strategiile, contractele, subcontractele. Totul, chiar și lucrurile pe care tatăl lui nu credea că le știe. Ei nu îl înțelegeau pe el cât de isteț era, cât de hotărât, cât de necruțător. La fel ca și Michael Corleone. Avea să rezolve afacerile familiei în curând. Planul era gata. Avea prieteni, sprijin. Urma să fie un măcel, iar la sfârșit el avea să dețină controlul. Control total.

LUXOR

Cu fațada brăzdată de coloane și holul cavernos de marmură, noua secție de poliție din El-Awamaia era o clădire extrem de urâtă, cu pretenții de grandoare arhitecturală.

Cei care locuiau în preajmă îi spuneau *El-bandar*, „centrul”.

Cei care lucrau acolo îi spuneau „moscheea”, „castelul”, „tortul de nuntă” sau „greșeala lui Hassani”.

Khalifa ajunge la secție duminică dimineață, după ziua liberă de ieri. Intră pe ușile de sticlă prăfuită de la intrare, îl salută cu o înclinare a capului pe sergentul de la recepție și urcă pe scări până la biroul lui de la etajul al patrulea. Pe când lucra la vechea secție își făcuse un obicei din a ajunge la birou până la opt dimineața cel târziu – orice alt nod în papură i-ar fi găsit Hassani, demonstra că era punctual. De când se mutaseră începuse să nu-i mai pese. Acum sosea de multe ori după ora nouă, iar în dimineața asta era aproape zece când ajunge în capul scărilor și intră în birou.

— Seara bună, spuse Ibrahim Fathi, detectivul cu care își împărțea biroul *El-homaar*, cum îi spunea toată lumea: „măgarul”.

Khalifa ignoră salutul sarcastic și se așează la birou. Porni computerul și își aprinse o țigară.

— Ceva mesaje?

— N-am primit nimic, răspunse Fathi, apoi scoase un pieptăn și și-l trecu prin părul slinos.

— Sariya a ajuns?

— A fost și a plecat. Încă o șalupă cu rezervorul golit de motorină. A treia pe săptămâna asta. S-a dus la Corniche să vorbească cu

proprietarul.

Khalifa inspiră o gură plină de fum. Nu avea de ce să meargă și el acolo. Sariya era mai mult decât în stare să se ocupe de asta singur. Dădu un telefon rapid acasă – nu era plecat decât de vreo zece minute, dar îi plăcea să știe ce se întâmplă și să se asigure că Zenab era bine, apoi începu să se uite prin dosarele de pe birou. Incidentul din clubul de noapte Tuthotel urma să fie judecat în două săptămâni, dar trimisese deja raportul și tot ce avea de făcut era să meargă la judecătorie și să-și prezinte dovezile. Încă mai trebuia să se ocupe de dealerii de droguri din *souk* și ar fi fost bine să ajungă și în Karnak la un moment dat și să vadă ce era cu furturile din depozitul magazinului de *talatat*. Altădată ar fi mers direct acolo, dar astăzi își zise că nu era nici o grabă. La fel și cu dealerii de droguri din *souk*. Pur și simplu nu avea chef să se ocupe de acest caz, lucru care i se întâmpla des în ultima vreme. Se gândi să o sune pe Demiana Barakat și să vadă dacă se mai schimbase ceva de ieri, dar dacă s-ar fi întâmplat ceva l-ar fi sunat ea, așa că renunță. Continuă să caute printre dosare cu o mână, iar cu cealaltă intră pe internet și deschise una dintre camerele de chat pe care le vizita în ultima vreme. Nu că ar fi vrut să vorbească cu cineva chiar și ascuns în spatele unui pseudonim, încă se simțea timid, ci doar ca să vadă ce spuneau alții. Oameni în aceeași situație ca și el. Se simțea puțin mai bine știind că nu era singur. Pagina se deschise, iar el se aplecă în față, gata să se apuce de citit. În aceeași clipă îi sună și telefonul mobil. Măi să fie Demiana!

— *Sabah el-khir, sabbittee*, spuse, cu ochii încă ațintiți la ecran. Chiar mă gândeam să te sun. Totul în regulă?

— Sunt bine, răspunse Demiana. Ascultă, trebuie să intru în biserică, așa că nu pot vorbi mult. Le-am sunat să-ți dau niște informații care ar putea să te ajute în problema despre care am discutat ieri.

Khalifa citi în fugă ce era pe ecran încă un mesaj de la Gemal din Ismailiya, care încă nu reușea să uite de moartea soției sale, deși trecuseră doi ani de atunci apoi întoarse capul și se concentra doar la discuția cu prietena sa.

— Ascult, rosti el.

— După ce am vorbit ieri, am întrebat dacă a auzit cineva de alte incidente care să semene cu ce mi-ai povestit tu, continuă ea. Știi tu puțuri otrăvite, oameni alungați de pe pământurile lor. Nu am aflat nimic, sau cel puțin nu în zona de care mi-ai spus. Apoi am vorbit cu Marcos de la librărie în dimineața asta și mi-a spus că își amintește de un incident asemănător. S-a întâmplat acum ceva vreme și într-o cu

totul altă parte, deci probabil nu are nici o legătură, dar m-am gândit să-ți spun oricum.

— Continuă.

— Ai auzit vreodată de Deir el-Zeitun?

Khalifa nu mai auzise numele.

— E o mănăstire micuță, undeva în mijlocul Deșertului de Est. Nu e absolut nimic acolo, doar două clădiri, o fântână arteziană și o livadă veche de măslini, de unde și numele mănăstirii. Se spune că a fost plantată de Sfântul Pachomius, deși nu cred, fiindcă Pachomius a trăit în secolul al IV-lea. Măslinii erau destul de bătrâni, aveau cel puțin câteva sute de ani. Acum trei sau patru ani s-au uscat dintr-odată. Toți, până la ultimul. La fel și grădina de legume a mănăstirii. Pur și simplu s-a ofilit dintr-odată totul.

Din partea cealaltă a camerei se auzi un crăntănit puternic: Ibrahim Fathi începuse să mănânce *torshi* dintr-o pungă care părea să nu-i lipsească niciodată de pe birou. Khalifa se întoarse și mai mult, încercând să ignore zgomotul.

— Livada era irigată cu apă din puț? întrebă.

— Da. Și grădina la fel. Apa de băut a călugărilor era adusă cu cisterna, așa că ei n-au pățit nimic. Doar pomii și legumele.

Khalifa se gândi puțin, apoi stinse țigara, se ridică și merse la harta uriașă de pe peretele din spatele biroului lui Ibrahim Fathi. Deșertul de Est era o întindere goală de culoare alb-gălbui, prinsă între Marea Roșie și firul înverzit al Văii Nilului. Șoselele se țeseau, treceau de la vest la est ca urzeala unui covor, dar în afară de ele nu mai era nimic. Doar nisip, pietriș și munți.

— Unde e mănăstirea asta mai exact?

Cam la jumătatea distanței dintre Luxor și Abu Dahab, pe coastă. Puțin mai la vest față de Gebel el-Shalul.

Khalifa căută cu degetul de-a lungul hărții până găsi *gebel-ul*. Mănăstirea nu era însemnată, deci probabil era mică. Merse mai departe spre vest până găsi Bir Hashfa, satul de lângă ferma lui Attia. Era la aproape patruzeci de kilometri distanță, prea departe ca să fie vreo legătură, aparent. Și totuși și totuși...

— Și călugării? întrebă.

— S-au dus altundeva. Se pare că exista o legendă care spunea că mănăstirea nu putea supraviețui dacă mureau măslinii. Când li s-a uscat livada și-au făcut bagajele și au plecat. Oricum nu erau decât câțiva.

— Au avut vreun necaz înainte de asta?

Demiana nu auzise de așa ceva.

— Au primit vreo amenințare?

— Erau în mijlocul pustiului. Prea puțini oameni știau de ei. Puteau la fel de bine să fie pe lună.

— Și nu s-a mai întâmpat nimic asemănător în zonă?

— Nu cred că mai există ceva în zonă. Ți-am spus: erau în mijlocul pustiului.

Se auziră niște șoapte în fundal.

— Îmi pare rău, Yusuf, începe slujba. Trebuie să închid.

— Sigur. Mulțumesc că mi-ai spus. Dacă mai afli ceva...

Demiana închise. Khalifa studie harta, cercetând pătratul de deșert dintre autostrăzile 29 și 2 12, apoi se întoarse la birou. Puțul lui Attia, vărul lui Attia, iar acum Deir el-Zeitun. Trei surse de apă otrăvite, toate aparținând coptilor. Una putea fi pur și simplu ghinion, la fel și în cazul celei de-a doua, dar trei situate la distanțe mari între ele, era deja prea mult. Își aprinse încă o țigară și privi ecranul. Abdul-hassan43, un alt obișnuit al camerei de chat, postase o serie de versuri din Sfântul Coran. Și un poem despre cum nu era rușine să plângi. Khalifa citi cam jumătate, apoi ieși de pe site, ridică receptorul și formă numărul de interior al lui Hassani.

De cealaltă parte a camerei se auziră din nou zgomote: Ibrahim Fathi începuse din nou să mănânce *torshi*.

DRUMUL SPRE TEL-AVIV

Când vorbiseră cu o dimineață în urmă, Mordechai Yaron se oferise să vină în Ierusalim ca să vorbească cu Ben-Roi și să-l scutească de deranjul de a conduce o oră până la Tel-Aviv. Ben-Roi îi spusese că nu era nici un deranj. La fel ca o mamă prea grijulie, Ierusalimul te scotea din sărite uneori. Simțea nevoia să evadezi. Să-ți limpezești gândurile.

Exact asta făcea în dimineața asta: ieșise cu mașina din oraș și conducea pe Șoseaua 1, care șerpuia printre Dealurile Iudee spre câmpia de coastă. Cerul era o cupolă de un albastru pur și simțea pe braț aerul cald care intra pe geamul deschis. Cu puțin timp înainte ieșise din suburbii chiar după Romema, dar acum era din nou înconjurat de case care păreau să se întindă la nesfârșit, ca o algă care crește și tot crește, sufocând totul înjur sub o pătură de beton. Construiau și tot construiau.

Dacă nu se opreau în curând, aveau să rămână fără terenuri fertile.

Abia după Mevaseret Ziou, la zece kilometri de centrul orașului, casele și blocurile începură în sfârșit să se rărească și dealurile reveniră la starea lor normală: pante abrupte, bolovănoase, cu copaci crescuți ici și colo. Ben-Roi începu să respire ceva mai ușor. Acceleră și porni radioul pe *Kol Ha-Derekh*, Vocea Drumului. Alicia Keys începu să cânte. *Empire State of Mind*. Ben-Roi zâmbi. Era unul dintre cântecele preferate ale lui Sarah.

Lucrurile începuseră să reintre în normal după ultimul pocinog pe care îl făcuse, deși fusese nevoie de un efort considerabil ca să-i reintre în grații – sau cel puțin să o facă să nu-l mai deteste. Rămăsese în apartamentul ei până după miezul nopții, decorând camera copilului, iar în dimineața următoare se întorsese ca să termine ce începuse. Partea bună era că locul arăta formidabil acum, iar Sarah îi făcuse *blintz*-uri la micul dejun – un semn sigur că lucrurile mergeau în direcția bună. Nu se ocupase absolut deloc de ce aflase din ziarele de la bibliotecă în ziua de dinainte.

Ceea ce îl enerva, fiindcă pe măsură ce se gândea mai mult la ce ceea aflase – iar în cele unsprezece ore de vopsit, dat cu șmirghel și montat rafturi, avusese suficient timp să facă presupuneri – tot mai puternic devenea sentimentul că, deși nu-și dădea seama încă de ce, poveștile din cele patru articole erau cheia care avea să deschidă misterul asasinării Rivkăi Kleinberg. Aur, Egipt, mine, Barren Corporation. Indiciile i se învârteau în minte ca discurile dintr-o încuietoare cu cifru. Dacă reușea să găsească combinația corectă, încuietoarea avea să se deschidă și cazul era ca și rezolvat. Dacă nu, oricât de tare ar fi lovit-o, ușa avea să rămână închisă.

Se întâmplase totuși ceva interesant. Foarte interesant. Înainte să iasă din Ierusalim, prins în traficul infernal de la semafoarele de pe Shderot Ben Tsvi, primise un telefon de la Dov Zisky, care vorbise încă de dimineață cu operatorii de telefonie fixă, mobilă și internet cu care Kleinberg avusese contracte. Toți spusese același lucru: nu puteau să le pună la dispoziție istoricul de apeluri și e-mailuri al victimei din ultimele două trimestre fiindcă nu mai exista nici o arhivă. Înainte de perioada respectivă toate mesajele fuseseră înregistrate și clasificate ca de obicei. Însă toate listele de la începutul anului și până în prezent fuseseră șterse din sistem. Se investiga ce se întâmplase, dar în momentul de față nu existau decât două explicații posibile: fie apăruse o eroare în sistem – o coincidență imposibilă, fiindcă era vorba de trei

sisteme separate cu aceeași eroare care curățase doar datele clientei Rivka Kleinberg, fie, cel mai probabil, cineva neautorizat intrase în arhivă și ștersese istoricul conturilor ei.

— Am vorbit cu un prieten de-al meu, rostise Zisky. Se ocupă cu securizarea sistemelor informatice. Spune că de obicei companiile de telecomunicații au o protecție bună de rețea. Sunt greu de spart. Asta e opera cuiva care știa ce face.

Ar exista două variante cu privire la problema ivită. Atacurile cibernetice din Israel, la fel ca toate celelalte tipuri de crimă organizată, erau de regulă opera *Russkaya Mafiya*. Aceeași *Russkaya Mafiya* care o amenințase pe Kleinberg cu moartea în urmă cu câțiva ani, după cum afirmase Natan Tirat. Și grupul anticapitalist despre care citise în *Jerusalem Post* cu o zi înainte, Programul Nemesis. Și ei spărgeau sisteme informatice. Coincidență? Conexiune?

Avea de săpat. Mult. Asta putea să aștepte însă. În dimineața asta urma să se ocupe de activitatea de reporter a Rivkăi Kleinberg. Investigația începuse abia de două zile, dar deja se simțea ca și când ar fi înnotat într-o supă de informații fără legătură unele cu altele. Acum era cazul să se ocupe de amănunte și să înceapă să urmărească piste separate. Acceleră la peste 120 km/h. *Empire State Of Mirul* lăsă locul melodiei ceva mai vioaie de la *Syrnpathy For The Devil* Rolling Stones. Unul dintre cântecele lui preferate. Lăsă în urmă Ierusalimul. În față vedea deja câmpia înverzită de pe coastă. Se simțea bine conducând înspre vest.

Vechiul port palestinian Jaffa *Urs al-Bahr*, Mireasa Mării ocupa o promenadă în formă de virgulă care se arcuiește de-a lungul coastei de sud din Tel-Aviv. Pe vremuri era un oraș separat, dar între timp fusese înghițit de conglomeratul urban dinspre nord. Arabii fuseseră alungați spre suburbiile din Ajami și Jabaliya, iar clădirile în paragină rămase din perioada otomană și cea a mandatului britanic fuseseră cumpărate de proprietari israelieni.

Matzpun ha-Am își avea sediul într-una din clădirile vechi: o structură dărăpănată, cu două etaje, pe strada Rehov Olei Tsyon, chiar în mijlocul bazarului Shuk Ha-Pishpeshim.

Ben-Roi ajunsese la scurt timp după ora douăsprezece și parcă după colț, având grijă să monteze plăcuțele de înmatriculare roșii cu însemnele poliției ca să nu primească vreo amendă. Apoi se strecură printre tarabele pestrițe cu antichități, pânzetură, mărunțișuri și *falafel* până ajunsese la intrare. Mordechai Yaron îi dădu drumul înăuntru.

— V-ați descurcat? strigă de la etaj în timp ce Ben-Roi urca scara.

— Fără nici o problemă. Am stat în Tel-Aviv înainte. Veneam des pe aici. Nu s-au schimbat prea multe.

— Credeți-mă, chiriile nu mai sunt la fel. Proprietarii ne fac nouă, chiriașilor, ce le-a făcut Irgun arabilor. Dacă ne mai măresc mult prețurile, ar putea la fel de bine să ne dea afară.

Ben-Roi ajunsese la etaj și cei doi dădură mâna. Editorul semăna izbitor de mult cu David Ben-Gurion: adus de spate, cu un început de chelie, urechi clăpăuge și o frunte înaltă și mărginită de două smocuri de păr alb. Sau cel puțin ar fi semănat cu Ben-Gurion dacă nu ar fi purtat sandale, pantaloni scurți și un tricou cu Gush Shalom. Semăna cu un hipiot bătrân, nu cu unul dintre fondatorii țării.

— Vreți niște cafea? întrebă, conducându-l pe Ben-Roi înăuntru, în birou. Sau ceva tărie?

— Cafea, mulțumesc.

Yaron îi făcu semn să se așeze într-un fotoliu și își făcu de lucru cu un ibric. Camera mirosea a fum stătut de pipă și era înghesuită și dezordonată: podea de lemn, birou, rafturi, un xerox vechi într-un colț. Ferestrele erau deschise spre nord, către stadionul de fotbal Bloomfield și zgârie-norii din centrul Tel-Avivului; pereții erau împânziți de afișe înrămate care anunțau, printre altele, o adunare de Hadash, un priveghi pentru Mordechai Vanunu și reprezentarea unei piese de Shmuel Hasfari, *Hametz*.

— Toate ziarele au scris despre ea, spuse Yaron, punând niște cafea măcinată într-o ceașcă, cu spatele spre Ben-Roi. Pe paginile din mijloc. Ai crede că asasinarea unuia dintre cei mai buni reporteri din țară e material de prima pagină, dar se pare că viața sexuală a primarului din Ierusalim e mai importantă.

Ben-Roi nu citise ziarele încă. După toate aparențele, teama că presa avea să transforme totul într-un circ mediatic fusese nefondată. Cel puțin deocamdată.

— În *Ha'aretz* a apărut un necrolog drăguț, adăugă bătrânul. Măcar atât să facă și ei, după toate articolele exclusive pe care le-a scris. Biata Rivka. Ce tragedie! Încă nu-mi vine să cred.

Oftă și scutură din cap.

— Era un om bun. Puțin dificil de lucrat cu ea, dar era un om bun. Și un reporter excelent. *Zikhrona livrakha*.

Apa din ibric dădu în clocot probabil fusese încălzită dinainte, fiindcă nu durase mai mult de un minut. Yaron umplu ceașca.

— Îmi pare rău, dar nu am lapte.

— Zahăr?

— Cu asta vă pot ajuta.

— Două, vă rog.

Yaron măsură două lingurițe și îi dădu cafeaua lui Ben-Roi împreună cu un număr din *Matzpun ha-Am*.

— Ediția de luna asta, spuse. Doar ca să vă faceți o idee despre ce scrie. E și un articol scris de Rivka, despre prăbușirea Stângii în Israel. E cel mai bun material scris vreodată despre cauzele care au transformat situația politică din țara noastră într-un mare rahat.

Yaron se așeză la biroul lui. Ben-Roi studie coperta revistei. Avea un contur al hărții Israelului, desenat în așa fel încât să semene eu o pâlnie cu deschiderea în punctul cel mai sudic. Un amalgam de cuvinte Muncă, Meretz, Pace Acum, Pluralism, Toleranță, Democrație, Bun-Simț cădeau prin pâlnie într-un coș de gunoi desenat dedesubt. Titlul spunea: „Speranța, în cădere”.

— Arată bine coperta, nu-i așa? Eu am făcut designul.

— E foarte... incitantă.

— Vă interesează politica?

Ben-Roi ridică din umeri. „Uneori da, uneori nu. Astăzi, în mod categoric nu.” Editorul îi citi expresia și nu insistă.

— Politica de stânga a murit, mai spuse el. A murit de când am invitat un milion de rusnaci împuțiți să facă *aliya*. Ne-au tras țara atât de mult înspre dreapta că până și Ze'ev Jabotinsky s-ar răsuci în mormânt.

Țâțâi din buze, apoi luă o pipă și începu să o îndese cu tutun dintr-un săculeț din piele șifonată.

— Oricum, astea sunt detalii, nu contează. Vă rog, spuneți-mi cu ce vă pot ajuta.

Ben-Roi sorbi din cafea. Avea gust de leșie îndulcită. Își întoarse fotoliul până când ajunse față în față cu Yaron.

— Vreau să discutăm despre articolele scrise de Rivka Kleinberg, spuse, lăsând jos revista și deschizându-și carnețelul. Când am vorbit ieri, spuneți că lucra la un reportaj despre prostituție.

— *Prostituție forțată*, îl corectă Yaron. Trafic de carne vie. E o diferență. Deși cunosc destui oameni care ar spune că prostituția e sex cu forța, cel puțin din punct de vedere economic.

— Cunoașteți vreun detaliu? întrebă Ben-Roi. Ce voia să scrie, mai exact?

— Păi, ideea era să se folosească la început de traficul de carne vie ca

pretext pentru un articol polemic, ceva cu bătaie mai lungă, spuse Yaron, terminând de umplut pipa și apăsând tutunul cu degetul. Ceva despre starea țării noastre, sclavia sexuală ca o metaforă pentru dezintegrarea morală a societății israeliene. Dar la cum se comporta Rivka, n-a trecut mult și ideea s-a dus naibii.

Scoase o brichetă și plimbă flacăra deasupra pipei. Buzele lui scoaseră o pocnitură uscată când o aprinse, iar chipul îi fu ascuns pe moment de o perdea de fum gri-albăstrui.

— Mai întâi a zis că vrea să se concentreze mai mult pe latura umană. Să renunțe la contextul social și politic și să se concentreze doar pe povestea fetelor. Să le ofere prilejul de a fi o voce, cum s-ar spune, pentru a-și spune propria poveste. Apoi a început să se intereseze de mecanismele de trafic: cum e organizat, cum sunt transportate fetele, cine conduce toată afacerea. Trebuia să scrie o mie de cuvinte, dar începuse să se întindă și termenul-limită se tot prelungea.

Scutură din cap și flutură o mână ca să împrășteie fumul.

— Tipic pentru Rivka. Îmi aduc aminte când, chiar la începutul carierei, atunci lucram amândoi pentru o revistă de arte din Haifa – apropo, așa ne-am și cunoscut, în anii '70 – cineva a trimis-o să scrie un articol despre țesătoarele din Druze. Până la urmă a scris patru mii de cuvinte despre cum Golda Meir a trădat mișcarea feministă evreiască. Zâmbi și mai trase o dată din pipă. Așa era ea, schimba mereu subiectul. Apoi modifica și subiectul schimbat. O idee ducea la alta și până la urmă te alegeai cu un articol predat eu săptămâni întregi de întârziere și care nu mai semăna deloc cu ce spusese că o să scrie. De-asta au concediat-o de la *Ha'aretz*.

— Un informator de-al meu mi-a spus că devenise puțin... (Ben-Roi căută în carnețel exact cuvintele pe care le folosisse Tirat) ... că începuse să-i placă teoria conspirației. Paranoică.

Yaron mormăi.

— La cum merg lucrurile în țara asta, avea dreptate. Din experiență, dacă Rivka vedea fum, era și un foc undeva în apropiere.

Își lăsă capul pe spate, își țuguie buzele și suflă un inel neregulat de fum. Afară cineva striga:

— *Shkadim!* Migdale!

Din nou și din nou, încercând să-și atragă noi clienți.

— Era dificilă tipa, spuse Yaron după o pauză. Din ce în ce mai dificilă pe măsură ce îmbătrânea. Uneori te scotea din minți, mai ales dacă încercai să îi editezi articolele. Dar era un reporter al naibii de bun.

Trebuia doar să o iei cu binișorul. Adică să o lași să-și facă treaba și să sperii că o să-ți aducă ceva până la urmă. Dacă e să fim cinstiți, întotdeauna venea cu ceva.

— Și nu cunoașteți nici un detaliu? spuse Ben-Roi, repetând întrebarea dinainte și aducând conversația înapoi la articolul lui Kleinberg. Despre ce scria mai exact? Cu cine vorbise?

— Știu că a luat niște interviuri în Petah Tikvah. E un adăpost acolo pentru fetele care au fost obligate să se prostitueze. Se pare că e singurul din țară. În afară de asta... Ridică din umeri. Cum v-am spus: aveam obiceiul să o las pur și simplu în pace.

— Cunoașteți numele adăpostului?

— Hofesh, cred. Da, Hofesh. Adăpostul Libertății.

Ben-Roi notă denumirea.

— V-a spus cumva doamna Kleinberg că fusese amenințată din cauza reportajului? Că era în pericol?

— Mie, personal, nu mi-a zis nimic, răspunse Yaron. Nu vorbea prea mult. Ținea ce știa pentru ea.

— A fost amenințată vreodată?

Yaron râse cu amărăciune:

— Probabil că ar fi primit și amenințări dacă ne-ar fi citit cineva. Înainte să-l împuște pe Rabin vindeam 180 000 de exemplare pe lună. Acum am scăzut la 2 000. Nu putem nici măcar să le dăm gratis. Nimănui nu-i mai pasă. Odihnește-te în pace, Politică de Stânga. Toată țara poate să se odihnească naibii în pace.

Mai trase un fum din pipă, scoțând norișori subțiri pe la colțurile gurii. Afară, strigătele vânzătorului de migdale se împleteau cu cele ale unui alt vânzător, dar de struguri și curmale:

— *Anavim! Tamar!*

Ben-Roi sorbi din cafea. Începea să se obișnuiască cu gustul.

— Când v-ați văzut ultima oară cu doamna Kleinberg? Întrebă.

— Am văzut-o ultima oară acum vreo șase săptămâni. A venit în Tel-Aviv și am luat prânzul împreună într-un restaurant palestinian din Dakar. Frumos loc. Am vorbit cu ea ultima oară acum opt zile, când m-a sunat să-mi ceară încă o prelungire de termen. Spunea că găsisse ceva interesant și că mai are nevoie de timp.

Ochii lui Ben-Roi se îngustară.

— V-a spus ce găsisse?

— De regulă, când Rivka spunea că a găsit ceva interesant, asta însemna de fapt „De-acum înainte o să abordez problema dintr-un unghi

total diferit”. Aș fi întrebat-o mai multe, dar fiica noastră tocmai intrase în travaliu și aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Bineînțeles, dacă aș fi știut că era ultima oară când vorbim, aș fi fost ceva mai atent.

Oftă, aprinse bricheta și începu să plimbe flacăra pe deasupra pipei din nou. Ben-Roi își studie notițele. Se gândea la articolele din ziar pe care le citise Kleinberg cu șase zile înainte să fie ucisă. Toate fuseseră despre altceva.

— Cuvântul *vosgi* îți spune ceva? întrebă. Înseamnă „aur” în armeană. Yaron se gândi, apoi clătină din cap.

— Barren Corporation?

— Am auzit de ei. O multinațională din America, așa-i?

— Doamna Kleinberg s-a interesat de activitatea lor. De o mină din România, mai exact.

Yaron ridică din sprâncene. Auzea pentru prima oară de asta.

— V-a pomenit ceva despre aur sau mine de aur?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Dar despre Egipt? În seara în care a murit trebuia să zboare până în Alexandria.

Din nou, sprâncenele editorului se ridicară într-un gest de mirare.

— Mie nu mi-a spus nimic. A scris ceva despre tunelurile care trec pe sub graniță – știți, palestinieni care trec de blocada din Gaza și aduc provizii din Sinai. Dar asta a fost acum mai bine de un an.

— Ar putea fi vorba de un concediu, atunci?

— Rivka? În Egipt? Mă îndoiesc sincer. Nu era genul care să-și ia concediu. Și nu avea niciodată destui bani.

Ben-Roi lovi cu pixul în carnețel.

— Samuel Pinsker? Încercă. Ați auzit de el vreodată?

— Am auzi de Leon Pinsker. E vorba de sionistul din secolul al XIX-lea?

— *Samuel* Pinsker. Un inginer minier din Anglia.

— Nu știu cine e.

— Comunitatea armeană? A vorbit de ea vreodată?

— Nu.

— Enclava Armeană? Catedrala Sfântului Iosif?

— Nu și nu.

— Dar mișcarea anticapitalistă? O interesa așa ceva?

Yaron îi aruncă o privire care voia să spună: „Vorbești serios?”

— Bineînțeles că o interesa. Ne interesează pe toți. Capitalismul a dat lumea peste cap. Cum să nu fii împotriva unui sistem din cauza căruia

două miliarde și jumătate de oameni trăiesc cu mai puțin de doi dolari pe zi și în care 85 la sută din bogățiile lumii le revin...

— Programul Nemesis? îl întrerupse Ben-Roi, nevrând să se lase atras într-o polemică politică. Ați auzit vreodată de ei? Sunt o grupare anticapitalistă, jefuiesc birouri, sparg...

— Rețele informatice, îl întrerupse Yaron la rândul lui. Da, știu cine sunt. Făcu o pauză, studiindu-și pipa, apoi adăugă: Și da, am auzit de ei.

Ben-Roi se înclină înainte. În sfârșit, ceva de care să se agațe.

— Recent?

Yaron clătină din cap.

— Acum doi sau trei ani, când Rivka a început să lucreze la noi. Mi-a propus să scrie un articol despre ei. A spus că are un om de legătură prin care putea să obțină un interviu cu unul dintre ei. Ceea ce ar fi fost o realizare destul de mare; din câte știu, membrii nu vorbesc niciodată cu presa. Așteptă o clipă, apoi se întinse și scrise ceva pe laptopul Toshiba de pe biroul din spatele lui. Mâinile grăsuțe și brăzdate de riduri loveau tastele cu o viteză și o dexteritate surprinzătoare. Când termină, roti ecranul și îi făcu semn lui Ben-Roi să se apropie și să arunce o privire. Sunt o adunătură interesantă, spuse în timp ce Ben-Roi traversă camera. Practică o formă extremă de dezvăluire a unor secrete. Ca un fel de Wikileaks, dar era un denunț și mai direct și mai devastator. Au avut un impact destul de mare. Le-au dat de gândit tuturor corporațiilor, se pare.

Ben-Roi se sprijini cu palmele de masă și se aplecă înainte ca să citească ce era pe ecran. Văzu pagina unui website intitulat www.thenemesisagenda.org. Site-ul era mai degrabă funcțional decât elegant și purta sloganul: „Programul Nemesis - Vom expune crimele capitalismului global”. P-ul din „Programul” fusese stilizat să semene cu un craniu. Site-ul avea și o adresă de e-mail – tellus@nemesisagenda – o bară de meniuri cu variantele Ținte, Arhive, Video, Știri, Implică-te, Cine suntem noi? Și mai multe imagini alb-negru cu peisaje devastate, copii scheletici, cadavre acoperite de cicatrice și femei care plângeau. În centrul paginii era un player video, oprit la imaginea unui bărbat desfigurat care purta un halat de baie pătat de sânge. Deasupra era titlul: „Confesiunea din Congo a lui *Monsieur Semblaire*”.

Ben-Roi studie toate astea dintr-o privire, apoi merse la „Cine suntem noi” și dădu click. Se încarcă o nouă pagină care nu avea decât cinci cuvinte – *Ai vrea tu să știi*. Abia avu timp să citească fraza: brusc, literele părură să ia foc și ecranul se înroși cu un pârâit puternic. După câteva

secunde apăru din nou pagina de start. Ben-Roi își ridică privirea. Yaron îl privea cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Vremurile chiar că s-au schimbat, chicoti Yaron. Pe vremea mea, dacă voiai să protestezi, ieșeai la un miting sau distribuiai pamflete. Eventual te așezai undeva sau mângăleai niște graffiti pe ziduri, dacă chiar erai supărat. Gruparea asta seamănă cu Mossadul. Sparg birouri și rețele, interoghează directori cu pistolul la tâmplă, filmează toată treaba și o postează pe internet. Acesta este radicalismul secolului XXI. Își lăsă pipa într-o scrumieră și se lăsă pe spate. Bravo lor, zic. Corporațiile astea omoară oamenii cu zile și nu pătesc nimic. Literalmente. Fură, exploatează, aruncă, poluează, trișează, nu-și plătesc impozitele și se au bine cu cele mai grotești regimuri de pe planetă. Nu s-ar da în lături de la nimic dacă vine vorba să facă bani. Nici un abuz nu e prea imoral, nici o șmecherie, prea murdară. Și pentru că majoritatea crimelor se întâmplă în țări care sunt prea sărace ca să facă ceva, nimeni nu le trage la răspundere. Dar când secretele lor murdare apar pe internet... (arătă cu mâna spre laptop) internetul nu e doar marea democratizare din vremurile noastre, ci și marele tribunal. Informația e primită de public și devine... cum se spune... virulentă?

— Virală.

— Exact. Dintr-odată, toată lumea știe ce se întâmplă și se deschid toate porțile iadului. Se protestează la sediile lor, directorii sunt hărțuiți, sistemele informatice devin ținta altor hackeri, imaginea li se duce dracului și la fel și prețurile acțiunilor. Yaron dădu din cap cu mulțumire. Niciodată n-am fost de acord să fim conduși de gloată, dar zău dacă nu mă simt puțin răzbunat când văd că nemernicii ăștia primesc ceea ce au dat și ei. Numele spune totul – Nemesis, Zeița Răzbunării. Uitați-vă pe site. Vorbește de la sine. Își luă pipa și începu să pufăie din nou.

Ben-Roi privea la chipul tumefiat din înregistrarea video, întrebându-se ce legătură aveau toate astea cu asasinarea Rivkăi Kleinberg.

— Sunt o grupare din Israel? întrebă.

— Din câte am înțeles, au mai multe celule în țări diferite. Așa tind să lucreze genul ăsta de organizații – mai degrabă o asociere vagă decât o entitate unică și omogenă. Sincer, nu știu mare lucru despre ei. Cred că nimeni nu știe. De-asta a fost o adevărată lovitură să obținem un interviu cu unul de-al lor. Sau mai bine zis ar fi fost o mare lovitură, dacă lucrurile ar fi mers bine până la capăt.

— Nu a fost așa?

— Omul de legătură al Rivkăi s-a răzgândit în ultima clipă. Aparent, totul era pregătit, dar când s-a dus să ia interviul... (făcu un gest vertical cu mâna în aer). Trebuie să vă spun, chiar m-am întrebat dacă avea într-adevăr un om de legătură. Adică, gândeam eu, oamenii ăștia din Nemesis nu au vorbit cu nimeni niciodată, așa că de ce s-ar hotărî să stea de vorbă cu o revistă atât de insignifiantă ca a noastră... Suflă încă un inel de fum și își încrucișă brațele. Rivka n-ar fi recunoscut niciodată asta, că ar fi fost o născocire interviul propus, dar concedierea de la Ha'aretz a afectat-o rău de tot. I-a zdruncinat încrederea. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva voia doar să demonstreze că... știți dumneavoastră... încă mai era bună de ceva. Că încă mai era în stare să scrie articole importante. Mie nu trebuia să-mi demonstreze nimic, dar poate voia să creadă ea că... (ridică din umeri). Cine știe? Poate sunt eu nedrept. Oricum nu a făcut tevdură din asta. Doar mi-a spus că are un om de legătură și că ar putea să stea de vorbă cu unul dintre ei, dar când s-a dus în Mitzpe Ramon, să-l întâlnească...

Ben-Roi începuse să se gândească aiurea, dar când auzi de Mitzpe Ramon ridică ușor capul. Asta era și destinația de pe biletul de autobuz pe care Kleinberg îl folosise cu patru zile înainte să fie omorâtă. Pentru prima oară de când începuse discuția, simți furnicături în degete. Erau furnicăturile pe care le simțea de fiecare dată când credea că descoperise ceva.

— Știți cine era omul de legătură? întrebă, aplecându-se în față, peste masă.

— Îmi amintesc că Rivka spunea că e un vechi prieten, răspunse Yaron, surprins de interesul deosebit al lui Ben-Roi față de persoana respectivă. În afară de asta... (ridică din umeri, un gest de neajutorare). Rivka nu-și dezvăluia niciodată sursele. Tot ce știu e că s-a dus până în mijlocul Negevului doar ca să i se spună că cei din Nemesis nu mai voiau să dea nici un interviu. Și așa s-a terminat toată povestea.

Mintea lui Ben-Roi lucra deja, ca un operator de tablou de distribuție care se străduia să facă conexiunile potrivite.

— Doamna Kleinberg v-a vorbit recent despre acest om de legătură?

— Nu. De ce?

Ben-Roi îi spuse de biletul de autobuz. Yaron nu avea nici o explicație.

— Știți cumva de ce ar fi vrut să ia din nou legătura cu ei?

— Nu.

— Mai avea vreo cunoștință în Mitzpe Ramon?

— Dumnezeu știe. Nu cred. Dar oricum nu-mi spunea mie totul.

— Dar Programul Nemesis? A mai vorbit de el?

Yaron clătină din cap.

— V-a spus ceva despre o spargere dată de membrii Nemesis la niște birouri din Tel-Aviv?

Yaron clătină din nou din cap.

— Barren Corporation?

Același gest.

Ben-Roi încerca și tot încerca, atacând subiectul din toate unghiurile, încercând să găsească un indiciu cât de mic. Editorul nu mai avea nimic de adăugat la ce îi spusese deja, așa că până la urmă Ben-Roi se văzu nevoit să o lase baltă. Era un indiciu important în cele relatate, simțea asta, un alt element crucial care făcea parte din enigma asasinării ziaristei Rivka Kleinberg. Din păcate însă, la fel ca și celelalte elemente cruciale pe care le descoperise până acum, nici cel de astăzi nu îl adusesse mai aproape de revelația supremă, ca să nu mai vorbim de rezolvarea cazului în sine. Dimpotrivă, nu făcuse decât să mai adauge un nivel de complexitate la un algoritm care era deja groaznic de dificil. Cu trei ani în urmă, Rivka Kleinberg se interesase de Programul Nemesis. Apoi, cu câteva zile înainte să fie omorâtă, gruparea apăruse din nou în viața ei. Asta era tot ce putea spune sigur. Deci nu era mare lucru.

Cei doi vorbiră încă o jumătate de oră, dar discuțiile nu mai duseseră la nimic interesant, așa că până la urmă Ben-Roi decise că auzise destul și puse punct întâlnirii. Yaron scoase de pe internet un număr de telefon al adăpostului din Hofesh. Apoi puse șase numere din revistă într-o pungă de plastic și i le oferi lui Ben-Roi, după care îl conduse pe scări, până în stradă.

— Cât de interesant, spuse când coborau scările. În timp ce stăteam de vorbă mi-am dat seama cât de puțin am cunoscut-o pe Rivka. Am fost prieteni patruzeci de ani și totuși sunt aspecte din viața ei despre care nu știu absolut nimic. Își organiza foarte strict viața. Lumea ei era închisă în cutiuțe separate. Eu eram în cutiuțele cu jurnalism și politică. Dacă vrei să știi ce credea despre Tratatul de la Oslo, Kadima, Peres, Netanyahu pot să îți spun. Dar există o altă latură a ei pe care n-am cunoscut-o niciodată. Știi, în toți anii ăștia, n-am fost niciodată la ea acasă. Clătină din cap. Poate nu eram atât de apropiați pe cât credeam.

Ajunseră la parter și Yaron deschise ușa de la intrare.

— Dacă vreți să vă faceți un abonament, vă pot oferi un preț foarte bun, spuse.

— Păstrăm legătura, răspunse Ben-Roi. Deocamdată am alte lucruri

de care să mă ocup.

— Bineînțeles, bineînțeles. Nu încerc să vă convertesc. Doar să vă fac să vă luați un angajament. Nimeni nu-și mai ia angajamente în țara asta. E ca și când ne-am fi pierdut plăcerea de a gândi.

Își dădură mâna și Ben-Roi ieși în stradă. Era pe punctul de a se îndepărta când Yaron îl apucă de braț:

Rivka a fost un om bun, domnule detectiv. Era de groază când se afla în toane proaste, dar avea o inimă mare. Ținea mult la dreptate. Se lupta pentru cei slabi, îi ajuta pe cei năpăstuiți. Te făcea în toate felurile dacă îi schimbai un singur cuvânt din articol, iar apoi își golea întreg portofelul de dragul unui cerșetor drogat de pe stradă. Se lega imediat de oamenii care sufereau. Probabil fiindcă suferea și ea atât de mult. Îi păsa. Chiar îi păsa. Vă rog, faceți tot ce puteți pentru ea.

O clipă îl privi în ochi pe Ben-Roi, apoi clătină din cap, îi dădu drumul și se întoarse în clădire. Ben-Roi începu să meargă. După o sută de metri aruncă revistele la un coș de gunoi. Nu avea timp de angajamente. Avea o crimă de rezolvat.

LUXOR

— Oh, ce naiba, Khalifa, iarăși umbli cu teoria conspirației? Ești un visător – întotdeauna ai fost, întotdeauna vei fi! Un visător nenorocit!

Asta ar fi spus inspectorul-șef Abdul ibn-Hassani nu cu mult timp în urmă, dacă Khalifa i-ar fi prezentat un complot care urmărea să alunge toți coștii din Deșertul de Est.

Cei doi nu se împăcaseră niciodată, de când Khalifa își luase în primire postul din Luxor. Hassani era un individ arțăgos și lipsit de imaginație, care nu avusese niciodată încredere în metodele ceva mai neconvenționale ale subordonatului său și nici în tendința lui de a se baza mai degrabă pe instinct decât să urmeze strict procedurile din manuale. La rândul lui, Khalifa nu se împăcase niciodată cu viziunea șefului său potrivit căreia cea mai eficientă metodă de a-ți motiva angajații era să-i intimidezi și să țipi la ei și nici cu obsesia lui de a face totul ca la carte și mai ales de preocuparea ca litera legii să fie urmată cu strictețe, lucru mai important chiar decât rezolvarea cazurilor în sine.

Nu era o caracterizare în întregime corectă. Deși îngust la minte, Hassani putea totuși să-și dea seama când avea de-a face cu un detectiv

bun și își călcase pe inimă, dându-i mână liberă lui Khalifa de-a lungul anului. Relația lor nu era una cordială, iar Hassani de regulă își ieșea din sărite ascultând teoriile pline de conspirații și intrigi ale subordonatului său. De obicei începea cerându-i sever să coboare din sferele înalte și să rămână la fapte concrete, iar dacă Khalifa nu renunța, continua să se înfurie până exploda.

Așa fusese aproape tot timpul. De când se întorsese din concediul prelungit, Khalifa observase că Hassani se potolise vizibil. Nu se mai înfuria atât de des, nici nu mai înjura – înainte, majoritatea cuvintelor rostite de șef într-o confruntare erau numai înjurături și chiar îi spunea Yusuf, o familiaritate pe care o rezerva de regulă pentru gașca de favoriți și protejați care se învârteau în jurul lui.

Toate aceste maniere noi, nesperate, deși bine intenționate poate nu reușeau decât să-l facă pe Khalifa să se simtă și mai puțin în largul lui, ca și când lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie. La fel ca și vechiul lui apartament, la fel ca și vechiul Luxor înainte să se sape un șanț de trei kilometri chiar prin mijlocul orașului, la fel ca și râsul soției sale, Zenab. Agresivitatea și temperamentul vulcanic al lui Hassani fuseseră una dintre constantele vieții sale. Iar acum, când avea mai multă nevoie de ceva care să-l ancoreze în prezent, toate constantele se evaporaseră, lăsându-l să se zbată ca peștele pe uscat.

În timp ce stătea în biroul lui Hassani, după-amiaza și îi povestea despre puțurile otrăvite, o parte a lui Khalifa tânjea după vechiul temperament al celuilalt și după un perdaf sănătos în care să i se spună că e un visător nenorocit. Hassani ascultă în liniște relatarea lui Khalifa, făcând totuși din când în când câte o grimasă. Apoi, în loc să lovească cu pumnul în masă și să-l facă incompetent și idiot, se lăsă pe spate, lovi cu degetele groase în marginea biroului și își împinse bărbia în față, un gest pe care îl făcea de fiecare dată când voia să lase impresia că se gândește profund la ceva.

- Interesant, spuse. Foarte interesant.
- Știu că incidentele s-au întâmplat la distanță mare unul de altul, zise Khalifa. Sau cel puțin mănăstirea e departe de cele două ferme.
- Patruzeci de kilometri, așa-i?
- Mai degrabă treizeci, probabil.
- Când s-au uscat smochinii?
- Acum trei sau patru ani. Știu că pare o poveste destul de subțire, dar chiar și așa... Trei puțuri ale coștilor, toate trei otrăvite, toate trei aproximativ în aceeași zonă. Îmi sugerează... pare să existe...

Lăsă propoziția în aer, așteptând un comentariu din partea lui Hassani. Comentariul nu veni însă. Hassani aștepta în tăcere, lovind în marginea biroului cu degetele, cu bărbia împinsă înainte și sprâncenele – groase, stufoase, care se pierdeau una în cealaltă ca două trenuri care tocmai se ciocniseră – ridicate ca o invitație de a-și continua considerentele. În trecut, tendința șefului de a desconsidera părerile lui Khalifa în secunda în care erau rostite îl asigura de regulă că avea dreptate. Acum, dimpotrivă, tăcerea lui Hassani îl făcu să se întrebe dacă nu cumva vedea prea multe coincidențe.

— Știu că pare puțin forțat, continuă el și o urmă de învoială i se strecură în voce. Dar nu cred că e doar o coincidență. Apa de băut din Bir Hashfa, satul de lângă ferma lui Attia... nici una, nici cealaltă nu au pățit nimic. Doar cele trei puțuri ale coptilor.

Hassani își împreună mâinile și își lăsă puțin capul pe o parte. Fața îi era încadrată de o umbră pătrată pe peretele din spate, unde fusese atârnat un portret al lui Hosni Mubarak. Îl dăduse jos în clipa în care devenise clar că fostul președinte nu avea să mai revină la putere. Deși era solid, șeful se înclina întotdeauna după cum bătea vântul.

— Bineînțeles, dacă e să vorbim clar, nici unul dintre locurile astea nu este în jurisdicția noastră, rosti după o vreme. Mai ales Deir el-Limoon.

— Zeitun, îl corectă Khalifa.

— Exact. Dar să lăsăm asta deocamdată.

Făcu un gest teatral cu mâna, ca și când ar fi împins ceva la o parte.

— Să lăsăm la o parte și faptul că uneori apa din puțuri se strică de la sine. Așa e, nu? Se strică de la sine?

Khalifa admise că se întâmplase acest lucru în trecut.

— Tu crezi că cineva se plimbă prin Deșertul de Est și otrăvește puțurile coptilor.

Khalifa încuviință.

— Adică acum patru ani au otrăvit un puț, iar acum, în ultimele două luni, au mai otrăvit două.

Khalifa încuviință din nou, dar nu mai părea la fel de convins.

— Știu că pare puțin forțat, repetă.

Hassani zâmbi și dădu din cap, ca și când ar fi vrut să zică: „Nu, deloc”. Expresia era forțată. Ochiul îl trădau. Ochiul îi spuneau: „Bineînțeles că pare forțat, ce naiba”.

— Deci, cine crezi că sunt otrăvitorii de fântâni? Întrebă, iar vocea îi urcă puțin, deși se străduia să rămână la un ton rezonabil.

Khalifa scoase un pachet de țigări. Nu îl deschise, ci doar începu să îl

răsucescă în mâini.

— Mai întâi am crezut că a fost cineva din Bir Hashfa, spuse. Asta crede Attia, cel puțin. Dar mănăstirea e prea departe, așa că... (învârti pachetul de două ori) ... Frația Musulmană, poate.

— În mijlocul Deșertului de Est! Vocea lui Hassani urcă, apoi coborî din nou, iar șeful își recăpătă controlul. Haide, Khalifa... Yusuf... Frații Musulmani sunt orășeni. Umblă prin periferii.

— Atunci arabi salafi. Nu locuiesc în orașe.

Hassani nu părea deloc convins.

— Oricum, cineva are ceva cu religia lor, spuse Khalifa. Nu văd nici o altă explicație. Dacă era vorba doar de Attia și de vărul lui, atunci m-aș fi gândit la o ceartă sau la o răzbunare de familie, oricum ceva care să aibă legătură cu ceva ce se poate întâmpla prin locurile cu pricina. Dar dacă adăugăm și mănăstirea, se pune serios o întrebare – de ce ar merge cineva o sută de kilometri, până la mama dracului, doar ca să otrăvească o sursă de apă folosită de câțiva călugări? E vorba de fanatism aici, asta trebuie să fie. Sau avem de-a face cu un nebun care se distrează plimbându-se prin deșert și otrăvind fântâni la întâmplare.

— Sau apa din fântâni s-a stricat pur și simplu, iar faptul că toate trei aparțineau unor copti e doar o coincidență.

Khalifa mai răsuci pachetul de câteva ori, apoi îl băgă la loc în buzunar iară să scoată vreo țigară. Se simțea dintr-odată confuz. Nu-și mai dădea seama exact la ce se gândise.

— Am senzația că ceva nu e în ordine, murmură slab. Cred că e vorba de altceva și cred că ar trebui să ne ocupăm de asta.

Puține lucruri îl enervau pe Hassani mai mult decât să i se spună că cineva avea o senzație despre ceva. „Femeile și fătălăii au sentimente; polițiștii au dovezi”, era unul din dictoanele pe care le folosea cel mai des când contrazicea pe cineva. De data asta nu îl folosi, un lucru laudabil, deși felul în care își subție buzele sugera că ar fi vrut să o facă. În loc de asta, se ridică și se duse la fereastră.

Biroul lui Hassani – i se spunea „apartamentul de lux” – era la ultimul etaj al secției, o boltă enormă, ca un palat, cu podea de marmură, care făcea ca totul înăuntru să pară minuscul. Când mutaseră toată secția aici, cu șase luni în urmă, de la ferestre se vedea un peisaj spectaculos cu Nilul și Masivul Teban din spate. Apoi, cei de la ministerul de interne se hotărâseră să mai adauge două etaje la clădirea lor. Acum, de fiecare dată când se uita pe geam, privirea lui Hassani se izbea de un perete de beton împânzit de unități de aer condiționat. Cineva care ținea ceva mai

mult la ambianță ar fi fost dezamăgit probabil. Lui Hassani nu îi păsa mai deloc. Peisajele drăguțe nu îl interesaseră niciodată.

Privi fix peretele, cu spatele la Khalifa. Cusăturile hainei păreau întinse la refuz deasupra umerilor lași, de luptător. Brusc, își pocni degetele și se întoarse.

— O să fiu sincer, Khalifa... Yusuf... nu ți-ai ales bine momentul. Nu spun că ai greșit venind la mine sau că ceea ce mi-ai spus nu contează. Doar că viața ne-a pus pe farfurie destule griji și nu ne mai trebuie și un fanatic religios la desert.

O clipă își dădu ochii peste cap, ca și când ar fi încercat să-și dea seama dacă metafora cu mâncarea îi ieșise sau nu. Se hotărî că da și făcu un pas în față, arătând cu degetul mare spre fereastra din spate.

— Centrul pentru vizitatori din Valea Regilor abia mai sunt două săptămâni până la ceremonia de inaugurare și, trebuie să-ți zic, treaba asta ne consumă multe resurse. Multe resurse. Ministerul vine încoace, la fel și Farag, ambasadorul american, șeful companiei care a dat bani ca să se construiască drăcia aia. Am de transportat patruzeci și nouă de diplomați de la aeroport asta dacă nu îi punem la socoteală pe Hawass și gașca lui – și trebuie să le asigur protecția după ce i-am adus. Știi de câți oameni o să avem nevoie ca să închidem și să înconjurăm toată valea? Sute! Lunetiști, forțe speciale, armată...

O venă micuță începuse să îi pulseze sub ochiul drept, semn sigur că începea să se enerveze. Făcu un efort considerabil de voință și reuși să se controleze. Își ridică brațele, apoi le coborî, ca și când ar fi încercat să împingă un val de panică și mânie cât mai departe de el.

— Ce vreau să spun e că suntem sub o presiune enormă aici și poate nu e cel mai potrivit moment să pornim o întreagă investigație doar fiindcă e posibil ca vreun fanatic religios să fi otrăvit câteva puțuri care s-ar putea să nici nu intre în jurisdicția noastră. Înțelegi ce vreau să spun? În oricare alt moment te-aș sprijini cu dragă inimă, dar acum...

Se opri și începu să-și frece ușor vena care îi pulsa. Khalifa privea în jos. Înainte, Khalifa ar fi mers pe mâna instinctelor și ar fi insistat până când Hassani i-ar fi făcut pe plac. Astăzi însă nu reușea să se convingă nici măcar pe sine însuși că avea motive să insiste. Poate că Hassani avea dreptate. Poate apa din puțurile respective nu mai putea fi folosită din cauze naturale, iar faptul că ele deserveau proprietăți ale coptilor era doar o coincidență. Poate compasiunea pentru Attia îi întunecase mințile. Înainte era sigur de instinctele lui. Acum nu mai era sigur de nimic. Pentru prima oară în ultimele câteva luni, gândul că nu mai era

nici pe jumătate la fel de eficient în cuget și acțiune ca înainte începu să-i dea târcoale. Poate nici măcar pe sfert.

— Putem să trimitem măcar vreo doi polițiști la ferma lui Attia? întrebă, scoțând din nou pachetul de țigări și răsucindu-l în mâini. Doar ca să se asigure că totul e bine.

Hassani păru surprins, ca și când nu s-ar fi așteptat ca subalternul său să insiste. Îl privi fix pe Khalifa, așteptând să vadă dacă mai avea ceva de cerut. Când se convinse că asta era tot, încuviință satisfăcut și se așeză înapoi la birou.

— De ce nu? spuse, așezându-se și împreunându-și mâinile; arăta mult mai relaxat decât fusese când începuse discuția. De fapt, hai să trimitem trei polițiști, pentru siguranță.

— Cred că doi sunt destui.

— Nu, nu, insistă Hassani, devenit brusc bonom acum că știa că nu trebuie să facă mare lucru. Te îngrijorează ceva, iar eu sunt aici să te ascult. O să trimitem trei oameni să stea de pază la fermă și, după ce se termină toată porcăria asta cu Valea Regilor, o să revenim la problema cealaltă. Dacă într-adevăr există o problemă. Și dacă tu crezi că merită să revenim. OK?

— OK, murmură Khalifa. Mulțumesc.

— Dimpotrivă, eu îți mulțumesc. Mă bucur că ai venit la mine cu problema asta.

Zâmbi, o expresie care părea complet nelalocul ei pe chipul său, ca și când cineva o mângălise în glumă deasupra.

— Altceva?

— Asta e tot, domnule.

— Sigur?

— Sigur.

— În regulă. Atunci mulțumesc că ai venit. Și ține-o tot așa.

Era mai degrabă un compliment decât o concediere. Khalifa se ridică și se îndreptă spre ușă. Pașii lui sunau neobișnuit de tare pe podeaua de marmură. Pe când ieșea în coridor, îl auzi pe Hassani din urmă:

— Salut-o pe Zubadaiah.

— Zenab.

— Exact. Spune-i că ne gândim la ea cu toții.

Hassani mai zâmbi câteva clipe, apoi se opri și își coborî privirea.

Khalifa împinse ușa. Chiar când se închidea, îl auzi pe Hassani mormăind pentru sine:

— Visător nenorocit și idiot!

Exact ca pe vremuri. În mod ciudat, asta nu-l făcu să se simtă mai bine.

TEL-AVIV

Imediat ce ajunse înapoi la mașină, Ben-Roi sună la adăpostul din Hofesh, vorbi cu directoarea și aranjă să meargă direct acolo și să stea de vorbă cu ea. Adăpostul era într-un oraș-satelit, Petah Tikvah, o așezare micuță și monotonă, la doar zece kilometri nord-est de Tel-Aviv. În mod normal nu i-ar fi luat mai mult de zece minute să ajungă acolo cu mașina, douăzeci dacă lua în considerare traficul. Astăzi însă, pe centura care înconjură Tel-Avivul se circula bară la bară și, chiar și după ce își puse girofarul pe mașină, tot îi luă aproape o oră să ajungă.

Timpul îndelungat petrecut la volan cel puțin îi dădu suficient răgaz să-l sune pe Dov Zisky și să vadă dacă biletul de autobuz pe care îl găsisese în apartamentul Rivkai Kleinberg îl ajutase să descopere ceva.

Nici vorbă.

— Am trimis poza ei la secția din Mitzpe Ramon, spuse Zisky. Au dat-o și ei mai departe, dar deocamdată nu a apărut nimic. Am fost și la Egged, cu speranța că poate unul dintre șoferii lor o mai ține minte. Sunt doar patru care conduc pe ruta respectivă, dar cel cu care trebuia să vorbesc e în concediu. Au încercat să dea de el, dar încă nu le-a răspuns.

— Ține aproape, spuse Ben-Roi. E important. Foarte important chiar.

Îi povesti lui Zisky discuția cu Mordechai Yaron și despre articolele pe care Kleinberg le citise la bibliotecă.

— Vrei să mă interesez de Nemesis? întrebă Zisky după ce Ben-Roi terminase de povestit. Prietenul de care îți ziceam azi-dimineață, cel care se ocupă cu securitatea informatică – s-ar putea să știe el ceva.

— De ce nu. Și dacă tot te ocupi de asta, vezi și dacă poți afla ceva despre Barren Corporation. Mă interesează mai ales o mină de aur pe care au deschis-o în România. Am un om de legătură la *Ha'aretz*, poți să-l suni dacă vrei. Scrie despre mediul de afaceri, poate să-ți dea un punct de vedere de la care să pornim.

Dictă datele de contact ale lui Natan Tirat. De cealaltă parte se auzi un hârșâit vag, de creion care alunecă pe hârtie. Zisky își lua notițe.

— Altceva? întrebă Ben-Roi.

— Am vorbit cu criminaliștii acum vreo oră. Nici o informație care să

ne ajute de la firul de păr găsit pe hainele victimei. Sunt destul de siguri că aparține unei femei din cauza lungimii firului de păr, dar ADN-ul nu se potrivește cu nici o persoană din baza noastră de date.

Ben-Roi nu era surprins. Nimic nu garanta că firul de păr era al ucigașului, iar dacă da, șansele să se potrivească cu un ADN din baza de date erau foarte mici oricum. Ucigașul nu era cineva cu care mai avuseseră de-a face până acum – asta îi indica instinctul, i-o spusese de la început. Faptul că firul de păr aparținea unei femei era relativ interesant, dar nu îi ajuta cu nimic, așa că deocamdată notă pur și simplu informația în minte și trecu mai departe.

— Ceva noroc cu vecinii lui Kleinberg? întrebă.

— Încă mai avem de vorbit cu vreo doi. Ceilalți n-au auzit și n-au văzut nimic. O pauză scurtă, apoi rosti: Una dintre vecine a bâiguit ceva despre un miros.

— Miros?

— Săpun sau parfum sau ceva. „Mosc” – asta e cuvântul pe care l-a folosit. A spus că locuiește în blocul acela de treizeci de ani și nu l-a mai simțit niciodată până atunci. Doar în noaptea în care Kleinberg a fost omorâtă. Detectivul Pincas a venit și mi-a spus de asta. S-a gândit că o să mă intereseze.

Ben-Roi strânse din buze, enervat. Știa exact ce insinuase Pincas și era sigur că și Zisky își dăduse seama: *săpun, parfum, treabă de poponar*. Cu patruzeci și opt de ore în urmă ar fi făcut și el aceeași glumă, dar acum că ajunsese să îl cunoască ceva mai bine pe puști, poanta nu i se mai părea la fel de amuzantă.

— Spune-i lui Pincas din partea mea că e un grăsan nenorocit și că se poate ocupa el singur de treaba asta, mârâi. Ai înțeleș?

— Am înțeleș.

Nu era sigur, dar parcă percepuse o urmă de recunoștință în vocea lui Zisky.

— Altceva?

Asta era tot. Pincas și Amos Namir încă mai așteptau să fie contactați de informatorii lor; Namir nu găsisese nimic printre cazurile vechi și nerezolvate.

— Deși am aflat ceva despre arhiepiscopul Petrossian.

Erau atâtea fire separate care i se învârteau în minte, că Ben-Roi uitase complet de arhiepiscop.

— Uimește-mă, spuse.

— Se pare că apartamentele lui au o ușă care dă spre stradă. Se

deschide în strada Sfântul Iosif. Deci poate să iasă și să intre în enclavă...

— Fără să-l vadă nimeni, completă Ben-Roi propoziția.

Scoase o mână pe fereastră și bătu cu degetele în portieră.

Știa că nu exista nici o cameră de supraveghere a poliției pe strada Sfântul Iosif. Și, în afară de cele de la Kotel, nici în Cartierul Evreiesc, unde se termina strada Sfântul Iosif, nu era nici una. (Glumă palestiniană: evreii au luat pământul, apele, granițele și aerul, dar nouă ne-au rămas cel puțin camerele.) Deci, teoretic, Petrossian putea să iasă din enclavă, să traverseze Cartierul Evreiesc și să iasă din Orașul Vechi fără să știe absolut nimeni.

— Zici că n-are nici un alibi pentru noaptea crimei? întrebă.

— Nici unul care să se coroboreze cu un altul. Spune că a stat în apartament toată noaptea, dar n-am găsit pe nimeni care să confirme declarațiile sale.

Ben-Roi se gândi o clipă. Degetele încă loveau metalul portierei.

— Fă-mi o favoare, spune-i toate astea și lui Leah Shalev, îi zise până la urmă. Merită insistat și tu ai deja destule pe cap. Deocamdată, vreau să te concentrezi pe lucrurile pe care le-am discutat deja: Mitzpe Ramon, Nemesis, Barren. Ar trebui să mă întorc după-amiază sau spre seară. Vezi ce poți să găsești până atunci.

Închise, cu ochii ațintiți la șirurile de mașini nemișcate care se întindeau până la turnurile din Ramat Gan, strălucind în depărtare. Apoi își scoase telefonul și scrise un SMS: „T dscrci bn, Zisky”.

Ezită puțin, apoi schimbă „Zisky” în „Dov”, trimise mesajul și puse girofarul. Mai puțin fiindcă se aștepta ca asta să rezolve ceva cu traficul, dar mai ales pentru că simțea nevoia să arate lumii întregi că era la fel de dur ca și înainte și vârsta nu îl înmuiase.

LUXOR

După întâlnirea cu Hassani, Khalifa încercă să nu se mai gândească la toată treaba cu puțurile otrăvite. Poate chiar se întâmpla ceva suspect, sau poate nu – oricum, nu mai prea avea ce să facă. Se întoarse la birou și aranjă ca doi polițiști să fie trimiși la ferma lui Attia. Apoi, din moment ce venise deja ora pauzei de prânz, merse la poligonul de tir pentru o oră, ceea ce caporalul Ahmed Mehti – un uriaș cu mustață și tunsoare militărească, supraveghetor al poligonului de tir – numea metaforic

„meditație cu gloanțe”.

Când avea la ce să se gândească și chiar voia să se gândească, Khalifa mergea pe malul vestic și se cățara până la „locul secret” de la baza masivului Qurn. Când nu voia să se gândească la nimic, chiar la nimic, venea la poligon. Fusese cel mai bun țințaș din an la colegiul de poliție din Cairo și nu-și pierduse niciodată îndemânarea. În ultima vreme venea din ce în ce mai des la poligon, bucurându-se de concentrarea pe care i-o oferea tirul, de ocazia de a-și lăsa toate problemele la o parte, chiar dacă doar pentru puțin timp și să nu vadă lumea decât prin citarea subțire a unei puști Lee-Enfield 303.

Poligonul era închis într-un buncăr de beton, la marginea deșertului, dincolo de limita de est a orașului. Sunase înainte ca să-și anunțe sosirea, iar caporalul Mehti pregătise tot ceea ce îi trebuia: dopuri de urechi, ținte de hârtie în formă de soldat, o cutie de încărcătoare de cinci runde, până și un pahar de ceai. Khalifa era singurul trăgător din poligon la acea oră și se bucură că nu erau și alți colegi. Semnă pentru armă, își alege un loc și începu. Primul glonț trecu puțin pe lângă țintă, al doilea pe deasupra, dar celelalte își găsiră ținta. Poligonul se umplu de zgomotul gloanțelor trase. Glonț după glonț trecu prin capul și pieptul țintei și, cu fiecare lovitură, Khalifa se simțea din ce în ce mai detașat de problemele care-l măcinau. Trebui să-și scuture capul de câteva ori ca să scape de imaginea lui Zenab întinsă pe un pat de spital din secția de urgențe, cu ochii stinși; și o dată ca să alunge vocea lui Attia și cuvintele pe care i le spusese la fermă, în deșert. „O să mă lupt dacă trebuie. Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat.”

Alte gânduri nu avea și era bine așa. Când plecă, patruzeci de minute mai târziu, golise douăsprezece încărcătoare de câte zece runde, făcuse praf cinci ținte și se simțea mult mai calm. Chiar că „meditase cu gloanțe” îndeajuns.

PETAH TIKVAH

Maya Hillel, directoarea adăpostului Hofesh pentru femei traficate, era surprinzător de atractivă. De aproape treizeci de ani, slăbuță, cu ochi cenușii mari și păr negru care îi cădea în șuvițe dezordonate pe umeri ca o cascadă de apă întunecată, semăna mai degrabă cu un top-model decât cu un asistent social. Având în vedere unde lucra, Ben-Roi știa că era

pervers din partea lui să se gândească la ea în astfel de termeni, dar nu se putea abține. Era bărbat; așa gândeau bărbații. O femeie atrăgătoare era o femeie atrăgătoare și gata.

Se întâlnește în fața adăpostului – o clădire simplă, fără pretenții, văruiată în alb, pe o stradă cu *shikunim* prăfuite, la cinci minute de centrul orașului – apoi îl conduse înăuntru, printr-o poartă grea de oțel, într-o curte pavată.

— Trebuie să avem grijă, explică ea, arătând spre poartă și spre gardianul în uniformă care o păzea, iar apoi spre gardul care înconjura clădirea. Vin o mulțime de proxeneți aici care încearcă să le atragă pe fete. Uite, unul e chiar pe partea cealaltă a străzii.

Ben-Roi privi în spate peste umăr, dar poarta se închisese deja închisă.

— Vreți să vorbesc cu el?

— Nu merită. O să dispară, dar o să se întoarcă imediat ce veți pleca. Are impresia că noi i-am luat lucrurile și le vrea înapoi. Mulțumesc oricum.

Intrară prin lateral în clădire. Îl conduse printr-o ușă deschisă, într-un hol cu podeaua pavată. Spre stânga se deschidea o bucătărie goală, iar pe pereți erau mai multe afișe împotriva traficului de persoane, printre care unul care arăta o duzină de femei goale, culcate una lângă alta pe o tavă de polistiren ca un șir de copane de pui. Tava purta o etichetă pe care scria: „Carne proaspătă”. Ben-Roi se holbă la afiș, apoi urcă după Hillel niște scări.

— Câte fete sunt aici? Întrebă încercând să nu se holbeze la fundul ei.

— Paisprezece, răspuse Hillel. Majoritatea sunt la lucru acum, de-asta e liniște. Aranjăm să lucreze ospătărițe, femei de serviciu și alte slujbe de acest gen. Putem găzdui treizeci și cinci de fete, dar în ultimii ani nu am mai avut o publicitate așa de bună. Când am deschis în 2004, peste o sută de fete au trecut pe la noi. Anul ăsta am avut doar douăzeci.

Mă bucur să aud că lucrurile merg mai bine.

— Asta e un fel de a vedea lucrurile, presupun. Eu aș spune mai degrabă că e din cauză că poliția nu se mai ocupă atât de mult de problemă și, drept urmare, mai puține fete sunt salvate și aduse pe calea cea bună.

Ajunse la holul de la primul etaj, se întoarse și îl privi în ochi o clipă, după care își continuă drumul.

— Lucrurile merg într-adevăr mai bine decât în urmă cu zece ani, cel puțin cu asta aveți dreptate, continuă. În anii '90, două, trei mii de fete

erau traficate în fiecare an. Acum sunt doar câteva sute. Încă e o problemă, totuși. Și nici voi, polițiștii, nu ne mai alocați resursele la nivelul de acum câțiva ani. În principal, fiindcă nici politicienii nu se mai preocupă, ca să fim cinstiți. Ministerul de interne nu dă doi bani pe asta. Nu primesc destule voturi dacă salvează prostituate *goy*, probabil.

Ajunseră în holul de la etajul doi. Spre dreapta și spre stânga porneau două coridoare cu uși de o parte și de cealaltă, într-o cameră, drept în față, o fată într-un trening lăbărțat de velur stătea pe un cântar și o femeie grăsuță, în floarea vârstei, îi nota greutatea pe un clipboard. Femeia dădu din cap în semn de salut; fata nu schiță nici un gest. Era groaznic de slabă, cu obrajii trași, păr lins și pielea puțin gălbejită. Arăta ca un supraviețuitor din lagărele morții.

— Totul în regulă, Anja? strigă Hillel către ea.

Fata ridică din umeri, parcă în silă.

— Se descurcă minunat, rosti cealaltă femeie pe un ton vesel. S-a îngrășat cu un sfert de kilogram.

— Grozav, spuse Hillel. Chiar grozav.

Intră în cameră și o mângâie pe fată într-un mod liniștitor, apoi îl conduse pe Ben-Roi până la ultimul etaj.

— E din Moldova, explică în șoaptă, ca să nu audă altcineva. Polițiștii au găsit-o în timpul unui raid în Eilat, acum câteva săptămâni. Am văzut multe cazuri grave la viața mea, dar ea era... Se opri și privi în jos pe scări. Tuberculoză, hepatită și toate BTS-urile la care te poți gândi în afară de HIV și asta nu-i nimic în comparație cu ce s-a întâmplat aici.

Își atinse tâmpla.

— I s-a dat un permis de lucru ca să poată rămâne în țară un an, să se reabiliteze, dar refuză să depună mărturie. După aceea va fi deportată – de îndată ce va ajunge în Moldova, cei care au adus-o aici o vor căuta din nou și iarăși va fi traficată. Așa se întâmplă de obicei. Mi se rupe sufletul. Nu are decât nouăsprezece ani.

Ben-Roi ridică din sprâncene. Crezuse că fata avea undeva la treizeci de ani.

— Nu poate primi o viză pur și simplu din compasiune?

— Oh, lasă-mă în pace! Când a mai primit vreodată vreun non-evreu ajutor umanitar în țara asta? Nu, cel mai bun lucru la care poate spera e să găsească pe cineva care să o ia de soție. Și, dacă e să ne gândim la genul de bărbați care preferă fostele prostituate, viața ei nu o să se îmbunătățească prea mult.

Oftă, se întoarse și merse mai departe până la capătul holului, care se

deschidea într-un birou comun destul de spațios. Alte trei femei erau acolo, așezate fiecare la masa ei de lucru. Angajate, ghici Ben-Roi după vârstă și felul cum arătau. În afară de paznicul de la intrare, nu mai văzuse nici un alt bărbat până acum. Nu era deloc surprinzător, având în vedere ceea ce tocmai i se spusese.

Hillel o rugă pe una dintre femei să le aducă cafea și îl conduse într-o încăpere micuță, închisă, cu tavanul înclinat și o fereastră lată care dădea spre acoperișurile din Petah Tikvah. Îi făcu semn să se așeze, iar ea se cocoță pe biroul din față, balansându-și picioarele.

— Deci, spuse. Rivka Kleinberg. Ce vreți să știți?

Privirea lui Ben-Roi rămase pironită o clipă asupra fotografiilor înrămate deasupra biroului: Hillel dând mâna cu Hillary Clinton, Hillel primind un premiu din partea lui Shimon Peres, Hillel cu, probabil, soțul și fiica, ceea ce era surprinzător – nu-și închipuise că avea de-a face cu o femeie măritată. Apoi își scoase carnețelul și trecu la treabă.

— Editorul doamnei Kleinberg mi-a spus că a vizitat adăpostul, începutu, deschizând carnețelul la o pagină neîncepută.

Hillel încuviință.

— Ne-a sunat acum vreo lună. A spus că lucra la un articol despre traficul de persoane și m-a întrebat dacă poate veni să arunce o privire pe-aici. O pauză, apoi: Credeți că ăsta e motivul pentru care a fost omorâtă? Din cauza reportajului?

Ben-Roi ridică din umeri, un gest care nu spunea nimic.

— Deocamdată ne păstrăm opțiunile deschise.

— Nu m-ar surprinde, spuse Hillel. Traficul de persoane e o afacere foarte mare, după cum sunt convinsă că știți. Cei care se ocupă cu asta nu vor să se facă valuri. Mai ales rușii – controlează optzeci la sută din piață și nu sunt genul de persoane care să tolereze amestecul altora în problemele lor.

Ben-Roi privi în jos, la carnețel. Din nou *Russkaya Mafiya*. Apăreau destul de des în investigația asta. Își propuse să discute cu Pincas despre asta; el se ocupa de problema rusească.

— Deci, a venit la adăpost, continuă și ați vorbit.

— Corect.

— Despre?

— Multe lucruri: de unde vin fetele, cum sunt aduse în Israel, ce se întâmplă cu ele după ce ajung, ce se face în legătură cu recuperarea lor. A stat o zi întreagă cu noi, apoi am vorbit la telefon după vreo săptămână. Nu era cea mai sociabilă persoană pe care am întâlnit-o

vreodată, dar se vedea că îi pasă de ceea ce se întâmplă aici. Și era minunată cu fetele. Chiar dădea dovadă de multă compasiune.

Ben-Roi își aminti cuvintele pe care i le spusese Mordechai Yaron la despărțire. Se lega imediat de oamenii care sufereau. Probabil fiindcă suferea și ea atât de mult.

— A fost vreun subiect pe care a ținut să-l abordeze în mod deosebit?

— Am discutat mult despre felul în care guvernul se ocupă de problemă, rosti Hillel, scoțând un elastic de păr din buzunar și întinzându-l cu degetele. Sau, mai bine zis, nu se ocupă. Adică, până de curând nici măcar nu eram la standardul *minim* al Departamentului de Stat din Statele Unite pentru combaterea traficului de persoane. Când vine vorba de atitudine, majoritatea politicienilor noștri se cred încă în Evul Mediu. La fel și polițiștii, sincer vorbind. Ei par să creadă că să fii închisă într-un bordel și să faci sex cu douăzeci de bărbați pe zi e o alegere a carierei sau ceva de genul ăsta.

Ben-Roi se foi în scaun. Și el lucrase puțin la Moravuri, imediat după ce ieșise de pe băncile academiei de poliție și cunoștea exact genul de atitudine care îi era descris. Merse mai departe, nevrând să se lase abătut de la subiect.

— Altceva? întrebă. Alte aspecte de care doamna Kleinberg s-a interesat în mod deosebit?

— Am vorbit destul de mult despre aspectul demografic, spuse femeia continuând să se joace cu elasticul. De unde vin fetele și de ce tot mai multe fete israeliene sunt atrase în afacere pentru a le înlocui pe fetele străine, care vin într-un număr tot mai mic. Voia să știe totul despre clienți, mai ales cei ultraortodocși. Sunt o piață imensă. Bordelurile sunt pline în zilele de vineri, bărbații vin să își facă plinul înainte de Sabat. Se scutură, plină de dezgust. Ziarista a pus multe întrebări și despre rutele de trafic, adăugă, dându-și părul pe spate și prinzându-l cu elasticul. Mai ales cea care trece prin Egipt.

Ben-Roi ridică privirea. Din nou Egipt. La fel ca *Russkaya Mafiya* și Egiptul apărea din nou. Începu să ceară mai multe informații, dar fu întrerupt de o bătaie în ușă. Una dintre femeile pe care le văzuse mai devreme intră cu o tavă cu cafea și biscuiți. Așteptă până femeia lăsă tava, îi dădu o scrisoare lui Hillel și plecă, apoi reluă discuția.

— Ruta de trafic din Egipt, spuse. Vin multe fete pe acolo?

— Mai puține ca în urmă cu zece ani, răspunse Hillel, amestecându-și cafeaua. Atunci era de departe ruta principală de trafic. După măsurile de represiune luate la începutul anilor 2000, traficanții s-au reorientat o

vreme spre alte căi și metode. Pașapoarte false, certificate de căsătorie false, lucruri de genul ăsta. Sunt deștepți și se adaptează repede; sunt mereu cu un pas înainte.

— Dar acum ruta s-a redeschis?

— E greu să afli nume precise, dar există destule dovezi concrete care să sugereze asta. Aparent, unul dintre proxeneții importanți din Tel Aviv, un tip pe nume Genady Kremenko și-a cumpărat majoritatea fetelor așa.

Ben-Roi recunoscuse numele.

— A fost arestat acum vreo două luni?

— El e. Umbla o glumă destul de proastă despre cum Moise a condus poporul evreu afară din Egipt și Kremenko le-a condus pe fete în Egipt. Nu e un om prea blând. Nici unul dintre ei nu e.

Ben-Roi își puse o linguriță de zahăr în cafea și începu să amestece.

— Știți dacă sunt aduse și prin Alexandria? Întrebă, amintindu-și de rezervarea făcută la El-Al pe care o făcuse Kleinberg pentru noaptea în care fusese omorâtă.

— De regulă vin din Cairo sau Sharm el-Sheik. Vin pe calea aerului din Europa de Est, Rusia, Uzbekistan și sunt aduse prin Munții Sinai și peste graniță de beduini.

— Și doamna Kleinberg a întrebat despre toate astea?

— Nu s-a interesat prea mult când a vizitat adăpostul. Am vorbit puțin despre aceste subiecte, dar pe scurt. Când m-a sunat o săptămână mai târziu, a început să pună mai multe întrebări.

— Și i-ați spus...

— Cam tot ce v-am spus și dumneavoastră acum. Proxeneții au oameni de recrutare în străinătate care aleg fetele și le aduc cu avionul până în Egipt, de unde sunt preluate de o rețea de beduini care le trec Munții Sinai până în deșertul Negev. Cam atât știu și eu. Sunt asistent social, nu polițist.

Suflă în cafea și sorbi o înghițitură, ținând cana cu ambele mâini. Ben-Roi își privi carnetelul. Mitzpe Ramon era în Negev, la doar douăzeci de kilometri de granița cu Egiptul. Iar Rivka Kleinberg se dusese cu autobuzul până la Mitzpe Ramon cu patru zile înainte să fie ucisă. Exact cum se dusese cu trei ani în urmă pentru interviul ratat despre Programul Nemesis. Deci, un alt aspect al investigației părea să se repete. Și clipea spre el ca un far care pulsa în depărtare. *Russkaya Mafiya*, Egipt, Negev. Bătu cu pixul în brațul scaunului, amestecând piesele de puzzle, străduindu-se să le aranjeze într-o imagine care să

aibă sens. Nici una nu părea să se potrivească cu celelalte, nici o idee nu se lega de următoarea. Hillel își mișca picioarele, așteptând următoarea întrebare. Polițistul își făcu încă o însemnare, apoi trecu mai departe.

— Spuneați că doamna Kleinberg a vorbit cu câteva fete?

— Cu trei, răspunse. Lola, Sophia și Maria.

— Erați și dumneavoastră acolo?

— Am fost acolo când a vorbit cu Lola și Sophia. Trebuie să avem grijă cu străinii – multe dintre fete sunt extrem de fragile și nu se simt în siguranță în preajma necunoscuților. Dar Rivka s-a comportat fantastic cu ele. Era atât de blândă, se vedea că îi pasă! E extraordinar cât de mult le-a făcut să-și deschidă sufletul.

Sorbi din nou din cafea. Ben-Roi luă un biscuit și îl băgă în gură. Era, probabil, singura masă de prânz de care urma să aibă parte astăzi.

— Despre ce au vorbit? Întrebă cu gura plină mestecând biscuitul.

— Despre ce li s-a întâmplat, într-un cuvânt. Ceea ce tocmai v-am povestit.

Ben-Roi făcu un gest circular cu mâna, indicându-i să continue. Hillel se așeză picior peste picior și își puse cana pe un genunchi.

— Lola e din Uzbekistan. A răspuns unui anunț de acolo care spunea că se caută ospătărițe și a ajuns să fie vândută unui proxenet din Haifa. Povestea clasică toate bune, până când ajung în țară, li se iau pașapoartele, sunt violate până cedează și apoi sunt puse să muncească optsprezece ore pe zi într-un bordel. Au trecut cinci ani până să fie salvată.

— A venit prin Egipt?

Hillel scutură din cap.

— A venit prin Ben-Gurion cu o viză de lucru. Dar Sofia a venit prin Egipt. E din Ucraina. Prietenul ei i-a spus că îi poate găsi un serviciu în Israel, dar bineînțeles că nu-i era prieten, ci un om de recrutare. Proxeneții selectează fete ca ea: sărace, vulnerabile, venite din familii abuzive, cu o stimă de sine scăzută. Profilul clasic.

— Și a fost adusă prin Sinai?

Hillel încuviință din cap.

— A suferit crunt până a traversat deșertul, săraca. Toate suferă, evident, dar pentru ea a fost mult mai rău ca de obicei. Au violat-o în grup. Anal. A văzut cum una dintre fete a fost împușcată în ambii genunchi fiindcă a încercat să evadeze. Nici nu vreau să mă gândesc.

Ben-Roi întinsese mâna spre un al doilea biscuit, dar și-o retrase brusc. Pofta de mâncare îi dispăruse.

— Cele trei fete sunt aici, acum? întrebă polițistul.

— Lucrează, răspuse Hillel. Cum am spus, le găsim slujbe. Nu sunt cine știe ce, dar e important pentru procesul de reabilitare. Le ajută să-și câștige stima de sine, să interacționeze cu ceilalți într-un mod care nu e abuziv. Sofia aranjează marfa într-un magazin AM-PM. Lola face curățenie.

— Cealaltă? întrebă Ben-Roi, uitându-se în carnețel ca să regăsească numele. Maria.

Hillel făcu o pauză. Când răspuse, vocea îi era mai slabă ca înainte.

— Maria nu mai e la noi.

— A fost deportată?

— A... dispărut.

Ben-Roi ridică privirea.

— A fugit?

— Ori a fugit, ori a venit proxenetul și a luat-o. Ne rugăm să fi fugit.

Deși expresia nu i se schimbase, era evident că dispariția fetei o mâhnise pe Hillel.

— Viza ei era pe punctul de a expira, continuă și cei de la minister tocmai refuzaseră să i-o prelungească. Se poate ca ăsta să fi fost motivul. Era îngrozită la gândul că urma să fie trimisă acasă. Era convinsă că va fi traficată din nou. Sau mai rău.

Nu explică ce însemna „mai rău”. Nu era nevoie.

— Asta s-a întâmplat de curând? întrebă.

— Acum câteva săptămâni. Chiar după vizita Rivkăi la adăpost. Maria a plecat la serviciu într-o dimineață și nu s-a mai întors. Asta e tot ce știm. Avem oameni pe teren care o caută și bineînțeles că am fost și la poliție, dar până acum...

Trase aer în piept și clătină din cap. Pentru prima dată, Ben-Roi observă că avea fire de păr cărunte la rădăcină.

— Doamna Kleinberg i-a luat un interviu?

Nu a fost deloc un lucru atât de formal. Au vorbit, asta în mod sigur. Au și pictat.

Fruntea lui Ben-Roi se încreți.

— Au pictat?

Le încurajăm pe fete să încerce să picteze, explică Hillel. Pictură, desene, sculpturi. Le ajută să se exprime, să exprime lucruri despre care nu vor să vorbească deloc. Avem un atelier micuț de artă și am găsit-o înăuntru pe Maria când îi arătam Rivkăi adăpostul. Am fost chemată altundeva și am lăsat-o pe Rivka împreună cu ea, iar când m-am întors

stăteau una lângă alta și pictau împreună.

Ben-Roi își aminti de un lucru pe care îl observase în apartamentul lui Kleinberg.

— Blondă?

— Pardon?

— O femeie cu păr blond. Pe o coală albastră.

Hillel făcu ochii mari de uimire.

— Cum ați...

— Am găsit desenul în apartamentul doamnei Kleinberg.

— Bineînțeles, spuse Hillel. Are sens. A întrebat-o pe Maria dacă poate să păstreze desenul și l-a luat cu ea.

Ben-Roi începuse să bată cu piciorul în podea, încet și ritmic, o mișcare involuntară care se repeta de fiecare dată când avea sentimentul că discuția se îndrepta, probabil, într-o direcție interesantă.

— Deci, v-ați întors și pictau împreună...

Hillel încuviință.

— Iar apoi, când i-am sugerat Rivkăi să mergem mai departe, m-a întrebat dacă Maria ar putea să-i arate restul adăpostului, în locul meu. Iar Maria a fost de acord, ceea ce m-a surprins, fiindcă ea era extrem de retrasă și nu voia să vorbească nici măcar cu consilierii noștri.

— Dar a vorbit cu doamna Kleinberg?

— Mie așa mi s-a părut. Le-am văzut de la fereastră la un moment dat – stăteau în curte, se țineau de mână și vorbeau. Au stat împreună mai mult de o oră.

Dădu la o parte o șuviță care îi intra în ochi.

— Uneori așa se întâmplă. Ceva se schimbă, fără vreun motiv anume. O fată care nu a vorbit mai deloc începe dintr-odată să se confeseze unei persoane pe care nu a mai întâlnit-o niciodată. Rivka avea ceva deosebit, ceva care a făcut-o pe Maria să se deschidă.

Din nou, Ben-Roi își aminti de cuvintele pe care i le spusese Mordechai Yaron la despărțire: Se lega imediat de oamenii care sufereau.

— Și nu știți despre ce au vorbit?

— Mă tem că nu, absolut deloc. Maria nu mi-a spus nimic apoi și nici eu nu aveam nici un drept să o întreb. Fusese o discuție intimă și aici respectăm intimitatea tuturor. Sincer, m-am bucurat mult să văd că s-a împrietenit cu cineva. Trecuse printr-o traumă groaznică, adunase atâtea amintiri negre. Trebuia să se elibereze măcar de o parte din suferințele ei.

— Doamna Kleinberg v-a spus ceva?

— Nu neapărat, doar că Maria îi povestise prin ce trecuse și că i se rupea sufletul că o fată atât de tânără trebuise să treacă prin așa ceva. Maria a impresionat-o mult. De asta m-a sunat după o săptămână: să întrebe dacă ar putea veni din nou să stea de vorbă cu ea și să îi adreseze mai multe întrebări.

Hillel tăcu o clipă, lăsând degetele să atingă ușor masa și aplecându-și capul într-o parte, ca și când s-ar fi gândit la ceva. Apoi vorbi:

— De fapt, a spus că trebuie să vorbească urgent cu ea. Nu mi-a spus de ce, doar că trebuia neapărat să o vadă din nou. A fost foarte îngrijorată când i-am spus că Maria a dispărut.

Ben-Roi începu să miște ceva mai repede din picior.

— Și atunci v-a întrebat despre ruta care trecea prin Egipt?

Urmă încă un moment de tăcere, timp în care Hillel își puse amintirile în ordine, apoi femeia încuviință.

— Maria a venit prin Egipt?

— Nu am aflat niciodată sigur, spuse Hillel, lăsându-se să alunece de pe birou și așezându-se într-un scaun pe rotile de partea cealaltă. Nu voia să vorbească despre asta. Ca majoritatea fetelor, suferea de un fel de tulburare posttraumatică și își construisese o barieră în minte între trecut și prezent. Încerca să blocheze ce i se întâmplase. Am aflat câteva despre copilăria ei, dar când venea vorba de trafic, tot ce am reușit să scoatem de la ea a fost că lucra într-un apartament în Neve Sha'anani și că fusese în Turcia la un moment dat. Ceea ce sugerează că fie a venit cu avionul, fie a fost adusă prin Cipru la Haifa sau Ashdod.

Se lăsă pe spate, plimbând un deget înainte și înapoi pe muchia biroului.

— Apropos, femeia aceea – cea cu păr blond – Maria o desena întotdeauna. Era singurul lucru pe care îl desena. Nu am reușit să aflăm niciodată cine este.

Ben-Roi își propuse să se mai uite o dată la desenul din apartamentul lui Kleinberg.

— Nu știți cumva cine a traficat-o? Întrebă. Cine era proxenetul ei?

Hillel scutură din cap.

— După cum v-am spus, noi ne ocupăm doar de consecințe, nu și de oamenii care le-au sechestrat și provocat suferințele.

— Și nu ați mai auzit nimic de ea? Nici un indiciu care să vă spună încotro a fugit?

— Absolut nimic. Am crezut că s-a întors la Neve Sha'anani. Se mai

întâmplă cu femeile care evadează – gravitează înapoi spre locurile cunoscute, chiar dacă asta le expune la riscul să fie din nou prinse și băgate în bordeluri. Dar nimeni nu a văzut-o în zonă.

— Aveți și o fotografie?

— Sigur.

Hillel își porni computerul.

— Numele ei real nu este Maria, apropo. Fetele își aleg întotdeauna alte nume, le ajută să se distanțeze de ceea ce sunt obligate să facă. Așa își pot imagina că sunt altcineva și nu persoana reală.

Se lăsă pe spate, așteptând să se încarce sistemul de operare. Ben-Roi își termină cafeaua, care se răcise între timp, apoi se ridică și se duse la fereastră.

Afară, totul era liniștit și nemișcat și pașnic, scăldat în lumina aurie ca mierea a soarelui de după-amiază, care cobora deja spre orizont, la milioane de kilometri de lumea despre care vorbeau. Se uită dincolo de rândurile de *shikunirn* prăfuite, apoi își coborî privirea spre trotuarul de peste drum. Un individ slinos, cu păr lins stătea acolo, rezemat de trunchiul unui sicomor, cu privirea ațintită spre fațada adăpostului. Era proxenetul de care vorbise Hillel mai devreme. Se simți tentat să deschidă fereastra și să țipe la el să se care, dar se hotărî că mesajul era mai de efect dacă era transmis față în față. Eventual însoțit de o palmă ușoară, ca să se asigure că fusese înțeles. Proxeneții nu-i plăcuseră niciodată. După tot ce auzise astăzi, ajunsese să îi deteste. Îl fixă cu privirea, încruntându-se, apoi își îndreptă atenția spre curtea din fața adăpostului. Văzu o băncuță de picnic din lemn, cu două scrumiere pe ea, un balansoar, o sârmă de rufe și, într-un colț, un scuter Barbie și un tractor de plastic cu pedale. Nu le observase când intrase.

— Aveți și copii aici? întrebă surprins.

— Cinci, se auzi vocea lui Hillel din spatele lui. Sunt la școală.

— Mamele sunt... (fusese pe punctul de a spune „târfe”, dar se abținu, dându-și seama că era nepolitic să folosească un asemenea cuvânt)... Aici?

— Sigur că da.

— Și tații?

— Proxeneți, clienți.

Tonul ei era nonșalant.

— Nu e genul de familie ideală, dar asta e situația. Când fetele sunt salvate, copiii sunt aduși și ei împreună cu ele, evident.

Continuă să dea clic după clic, căutând fotografia. Ben-Roi privi

jucăriile. Ca polițist devenise nesimțitor, își dezvoltase un mecanism de filtrare care prindea tot ce era prea greu de procesat înainte să-i intre în sistem. Și totuși, din când în când, în ciuda tuturor eforturilor, unele lucruri reușeau să treacă de filtru. Așa se întâmpla și acum. Jucăriile îl răscoleau mai mult decât tot ce auzise până acum la adăpost. Mai mult chiar decât tot ce aflase de când începuse investigația. Era o priveliște atât de tristă, la fel ca și viețile fragile, neajutorate ale copiilor adăpostului, distruse înainte să fi început. Simți un nod în gât și un impuls puternic să ia legătura cu Sarah, să-i spună cât de mult îi iubea și pe ea și pe copil. Își scoase chiar telefonul celular, dar Hillel îl chemă la birou și momentul trecu. Mai privi puțin jucăriile, alungă gândul, puse telefonul înapoi la locul lui și se duse lângă gazdă.

— Ea e, spuse Hillel, înclinând ecranul spre el.

Ben-Roi se aplecă înainte și privi fotografia. Era un portret, decupat puțin prea mult chiar sub bărbie – o față palidă, cu chipul solemn, brunetă, cu păr lung, buze pline și ochi mari, căprui. Tânără. Foarte tânără. Se uita direct la aparat, cu o expresie intensă, dar în același timp surprinzător de greu de pătruns.

— Puteți să-mi imprimați o copie? întrebă Ben-Roi.

— Sigur. Mai avem o fotografie, o vreți și pe aceea?

— De ce nu.

Mișcă mouse-ul și dădu dublu clic. Trecu o clipă, apoi apăru și a doua fotografie. Era tot un portret, de data asta decupat mai puțin decât celălalt, așa că se vedeau și gâtul și tricoul fetei.

Mai devreme, când vorbise cu Mordechai Yaron la sediul din Jaffa, Ben-Roi simțise un val de adrenalină când aflase că Rivka Kleinberg vizitase Mitzpe Ramon pentru interviul ratat cu Nemesis. Avu din nou aceeași senzație, însă de data asta mult, mult mai puternică. Era mai degrabă ca un șoc. Un șoc electric puternic, o revelație. Nu era vorba de chipul ei, ci de medalionul pe care îl purta la gât.

— Fata asta, spuse, atingând ecranul deasupra crucii pe care o purta la gât – o cruce plată de argint, cu brațe migălos lucrate, care se bifurcau la capăt. Știți de unde era de loc?

Răspunsul veni în același timp de la amândoi:

— Armenia.

Asta îl preocupase de la început – lipsa oricărei legături între locul unde fusese ucisă Kleinberg și toate celelalte piste care apăruseră până atunci. Acum însă legătura părea să fi apărut în sfârșit. Mai avea încă multe de aflat, dar pentru prima oară avu sentimentul că mergea în

direcția corectă.

LUXOR

— ... nu mai trebuie decât să demolăm câteva case și veți avea o vedere spectaculoasă de aici și până la Templul Luxor, pe o distanță apreciabilă de două mii șapte sute de metri. O mie trei sute și cincizeci de sfincși! Nu exagerez deloc, doamnelor și domnilor, când spun că Aleea Sfincșilor este a opta minune a lumii antice.

Ghidul arăta cu umbrela sa de soare către sud, într-un gest dramatic, spre cel de-al Zecea Pilon al Templului Karnak, unde o adunătură dezolantă de case din cărămizi de chirpici era atacată de buldozere din toate părțile – rămășițele învinse ale unei armate dezorganizate, care țineau piept într-un ultim efort unui invadator mult mai puternic. Se auziră mai multe clicuri și bipuri: turiștii făceau fotografii.

— Dar oamenii care locuiesc acolo? Întrebă o femeie masivă, arsă de soare, care purta un tricou pe care scria: „Îl iubesc pe Regele Tut!” Ce o să se întâmple cu ei?

— Oh, pentru ei e foarte bine, râse ghidul. Primesc și despăgubiri și apartamente noi, moderne, mult mai frumoase decât vechile lor case. Aș vrea să-mi demoleze și mie casa! (Își ridică brațele spre cer.) Doamne, te rog, demolează-mi casa ca să primesc și eu o bucătărie nouă și o toaletă la care se poate trage apa!

Grupul chicoti. Le plăcea ghidul lor. Era politicoș și plin de informații, dar și puțin caraghios pe undeva. Egipteanul perfect.

— Serios, continuă ghidul, vă pot spune sigur că oamenii de acolo sunt bucuroși să fie strămutați pentru ca această adevărată minune a lumii antice să poată fi scoasă la lumină. Suntem foarte mândri de istoria noastră în Egipt și suntem la fel de mândri să o împărtășim cu ceilalți. De-asta a fost săpată și aleea așa de repede, în timp record – ca să o putem arăta lumii întregi. Trecutul nostru e și trecutul vostru. Iar inima mea e și a ta!

Îi făcu cu ochiul femeii arse de soare, făcându-i pe ceilalți turiști să râdă din nou. O insinuare caraghioasă din când în când – și asta le plăcea celor ce îl ascultau pe ghid. Începu să explice cum aleea data din timpul domniei faraonului Nectanebo I și era folosită în timpul faimosului festival Opet, dar Khalifa nu mai asculta deja. Își aprinse o țigară, apoi

plecă de la umbra coloanei – unde se afla când sosise grupul, îndreptându-se spre centrul complexului arheologic. Pe de o parte se întreba dacă n-ar fi trebuit să zică ceva; să le spună că și casa lui fusese demolată pentru a face loc aleii și că nu era absolut deloc bucuros că fusese strămutat. Dar de ce să se obosească și să-i plictisească pe turiști? Plătiseră destui bani ca să vină până aici și n-aveau chef să fie deranjați cu problemele lui. Trecutul Egiptului era și trecutul lor, dar nu mai aveau nici o tangență cu prezentul Egiptului. Faraoni și regine, morminte și hieroglife – asta era tot ce îi interesa. Nu un detectiv amărât a cărui lume se prăbușise. Așa ceva era... plictisitor. Irelevant.

Trecu prin pilonii Nouă, Opt și Șapte și intră în spațiul larg și pavat al Curții Cachette. Un grup de copii se fotografia la picioarele statuiilor din Regatul de Mijloc din fața Pilonului al Șaptelea; un bărbat stătea turcește pe jos, schițând o copie a Stelei lui Merenptah, singurul text găsit în Egiptul Antic care menționa numele de „Israel”. Deși după-amiaza era târzie și umbrele se lungeau pe pământ, temperatura depășea cu mult treizeci de grade. O pâclă densă, sufocantă era alungată doar parțial de brizele și curenții care băteau din când în când spre est dinspre Nil.

Khalifa își petrecuse aproape toată după-amiaza aici după escapada la poligonul de tragere din pauza de prânz. Cineva furase niște pietre *talatat* din magazia din spatele complexului, dintre care câteva purtau și cartușe Akhenaten, iar el le luase declarații tuturor celor care aveau acces la magazie. Urma să își întindă antenele și să treacă pe la cei cunoscuți că se ocupă cu traficul de antichități, dar erau slabe șanse să mai găsească vreodată pietrele. Era la fel de posibil ca ele să fi dispărut cu luni sau chiar ani în urmă. Magazia era inspectată rareori, iar absența lor fusese descoperită din întâmplare. Acum, în mod sigur decorau șemineul vreunui colecționar milionar din cealaltă parte a lumii. Cum spusese și ghidul: istoria Egiptului era istoria tuturor. Chiar dacă trebuia să furi ca să ai și tu o bucată.

Trase din țigară și intră prin poarta din colțul de nord-vest al curții, în pădurea de coloane masive ale Marelui Coridor Hipostil. Cu câteva ore în urmă, locul fusese aproape părăsit; căldura infernală de după prânz gonise turiștii înapoi în sanctuarul oferit de camerele de hotel cu aer condiționat. Acum, șirurile de vizitatori se reîntorceau. Coridorul era plin până la refuz. Se strecură pe lângă un grup de turiști japonezi – sau chinezi, niciodată nu era sigur – și se îndreptă spre cel de-al Doilea Pilon și apoi spre ieșire. La jumătatea coridorului încetini și se opri brusc, ca și când i-ar fi venit o idee pe neașteptate. Se încruntă, apoi mormăi:

— Fir-ar!

Porni înapoi pe drumul pe care venise: prin coridor, ieșind prin Pilonul al Treilea de data asta, pe lângă forma verticală și ascuțită care era obeliscul lui Tuthmosis I, Pilonul al Patrulea, obeliscul lui Hathepsut și ajunse în fine în spațiul deschis, presărat cu palmieri, al îngrădirii Lacului Sfânt. În fața lui se întindea un spațiu îngrădit și umplut cu apă verde, care se unduia puțin, iar în vecinătate era o zonă de odihnă străjuită de un paravan. La capătul lacului se afla o tribună urâtă din beton, de unde turiștii puteau vedea spectacolul *Son et Lumiere* ce avea loc în fiecare seară. O bărcuță mică putea chiar în mijlocul lacului, cu marginea superioară aproape la același nivel cu suprafața apei. Înăuntru, un bărbat gras, cu ochelari, într-o salopetă albastră mult prea mică și purtând o căciulă de lână, se aplecase peste bord și ținea ceva în apă.

— M-am gândit eu că o să te găsec aici, murmură Khalifa.

Așteptă până când bărbatul scoase o eprubetă mare, o închise și o puse într-o cutie de la prora. Apoi își stinse țigara de trunchiul unui palmier, aruncă mukul într-un coș de gunoi și ieși pe cheiul de piatră de lângă lac.

— *Salaam!* strigă.

Bărbatul își ridică privirea, mijindu-și ochii din spatele ochelarilor cu lentile groase. Un moment păru confuz, apoi zâmbi larg.

— Yusuf!

— Ce mai faci, Omar?

— Sunt în mijlocul unui lac și iau mostre de apă poluată – nici că aș putea fi mai fericit! Vrei să vii și tu? E o zi frumoasă pentru mers cu barca!

— Nu în barca aia, mulțumesc. Pare destul de instabilă și cu un singur pasager.

— Prostii! strigă bărbatul, ridicându-se și legănând ambarcațiunea dintr-o parte în alta. Uite! La fel de sigură ca feribotul de pe Nil.

Legănă barca mai tare ca să arate exact ce voia să spună, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși în față. Barca se aplecă periculos într-o parte și luă apă, udându-i picioarele și gleznel.

— *Khara!* Rahat!

Khalifa zâmbi.

— Vrei o Cola?

— Vreau niște haine uscate, mormăi bărbatul, netezindu-și salopeta udă. Du-te înainte. Ne vedem la trepte.

Își mai netezi puțin salopeta, apoi își scoase mănușile și se așeză la loc în barcă.

— De fapt, vreau un Sprite, strigă, lăsând ramele la apă și începând să vâslească. Și vreau și un Snickers. Sunt aici de două ore.

Khalifa ridică o mână în semn că a înțeles și intră în cafeneaua în aer liber. Luă o Cola, un Sprite și, negăsind Snickers, luă un Kit Kat din vitrina frigorifică din dreapta, apoi se așeză la coadă să plătească, în spatele unei perechi de tineri egipteni. Ajunse la casă, plăti și se întoarse la lac, iar prietenul lui, care ajunsese la celălalt capăt al pânzei de apă, își legase barca și urcase scările care duceau la chei.

— Iartă-mă, Yusuf, spuse când Khalifa se apropie, ridicându-și brațele într-un gest de scuză. Chestia aia cu barca. Nu m-am gândit. A fost o prostie...

Khalifa îi aruncă sticla de Sprite, dându-i de înțeles că nu fusese ofensat și deci nu era nevoie de nici o scuză. Urmă batonul de Kit Kat, apoi cei doi se îmbrățișară și bărbatul îl sărută pe Khalifa pe obraji.

— Ce mai face Zenab? întrebă după ce se așezară pe chei, cu picioarele atârându-le deasupra peretelui din blocuri de piatră al bazinului.

— Se simte mai bine pe zi ce trece, răspunse Khalifa, deși nu era chiar așa. Rasha?

— E bine, deși lucrează mult peste program zilele astea. Nu au destui angajați și trebuie să facă schimburi duble. Abia poate să-și țină ochii deschiși, săraca. Ieri-noapte a ajuns acasă după miezul nopții.

Rasha al-Zahwi, soția lui Omar, era medic pediatru la spitalul Luxor. Omar lucra ca analist de teren la Compania de apă și apă uzată din Luxor și se ocupa în special de apa din jurul monumentelor antice. Khalifa îl cunoscuse datorită serviciului, cu mai bine de zece ani în urmă. Înainte se întâlneau destul de des. Nu la fel de mult în ultimul an.

— Cum e? întrebă Khalifa, deschizând sticla de Cola și făcând semn din cap spre suprafața lacului.

— E de rahat, răspunse Omar. Literalmente. Vibrațiile de la șantier și de la terasamentele pe care le-au săpat pentru alee au crăpat conducta principală de canalizare din capătul ăsta al orașului. Fecalele și urina se scurg în pânda freatică și de acolo în lac. Urmăresc situația de vreo lună și constat că se înrăutățește din ce în ce mai mult.

— Nu miroase nimic.

— Crede-mă, în vreo două săptămâni o să miroasă. Nimeni n-o să se mai apropie de lac, așa de rău o să pută. Va trebui să dreneze tot bazinul

și să-l umple din Nil. Mama mă-sii de treabă!

Deschisese sticla, eliberând un gheizer de Sprite care îi stropi brațele și salopeta. Ținu sucul la distanță și își scoase căciula de lână.

— Eram uscat până ai apărut tu, se plânse, ștergându-și salopeta cu căciula.

Khalifa îi aruncă o privire spăsită și luă o înghițitură din băutura lui. În spatele lor se auziră mai multe fluieri, semn că era ora de închidere a complexului și vizitatorii erau îndemnați să se îndrepte spre ieșiri. Mai departe se auzeau zdrăngănitul și bubuiturile excavatoarelor, zgomote care ajunseseră să facă parte din fundalul sonor de zi cu zi al orașului în ultimii doi ani.

— Testezi apa direct pe teren? întrebă Khalifa după o pauză, alungându-și o muscă de pe față și sorbind din Cola.

Omar clătină din cap.

— Trimitem mostrele la un laborator din Assyut. Înainte aveam un aranjament cu laboratorul de la spital, dar a fost nevoie de tot mai multe teste de când au început cu construcțiile, așa că spitalul nu a mai reușit să facă față.

Khalifa dădu din picioare o clipă, apoi rosti:

— Pot să-ți cer o favoare?

— Poți să încerci.

— Am auzit de niște puțuri cu apă care s-au contaminat în Deșertul de Est și am nevoie de un sfat.

Îi descrie pe scurt situația – Attia, vărul lui, Deir el-Zeitun. Deși încercase din răspuțeri să nu se mai gândească la asta, situația tot nu-i dădea pace. Ceva se întâmplase, sau se întâmpla și chiar dacă nu mai era nici pe jumătate un detectiv la fel de bun, era totuși de meserie și, deci, atunci când se confrunta cu o serie de întâmplări fără nici o explicație logică, voia să afle răspunsuri.

— Ar putea fi ceva natural? întrebă după ce termină de povestit. Crezi că apa s-a contaminat singură?

Omar luă o înghițitură de Sprite cu un aer gânditor.

— Mă îndoiesc sincer. Puțurile seacă, apa se mai și contaminează uneori – deși când se întâmplă, de obicei e din cauza poluării industriale sau poate din cauza problemelor de canalizare, ca aici. Dar spui că toate trei sunt în plin Deșert de Est.

Khalifa încuviință.

— Atunci e mai greu de găsit o explicație. Presupun că nu e nici un complex de industrie grea prin apropiere – o fabrică de ciment, sau de

hârtie, sau...?

— Nu, din câte știu.

— Oricum pare suspect. Pânza freatică se contaminează foarte rar, din cauza mișcărilor subterane, dar e vorba de mișcări violente, cutremure și dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, am fi știut și noi. Iar faptul că toate trei puțurile aparțineau unor copti... Mai luă o înghițitură de Sprite, apoi îl lăsă din mână și începu să desfacă Kit Katul, desprinzând cu unghia degetului mare folia de pe fiecare secțiune. Vrei să mă interesez? întrebă, rupând o bucată de ciocolată și întinzându-i-o lui Khalifa. Să iau niște mostre și să le trimit la laborator?

— Ai putea?

— Bineînțeles. M-ai făcut curios.

— Pot să-ți aduc eu mostrele, dacă te ajută.

— E mai ușor dacă o fac eu. Așa pot să arunc o privire și la terenul din jur ca să văd dacă există vreo explicație geologică evidentă. S-ar putea să-mi ia câteva zile.

— Oricând. Nu-i nici o grabă. O să-ți plătesc eu benzina.

Omar refuză oferta cu un gest.

— Îți sunt dator pentru Kit Kat și Sprite, spuse. Las-o baltă.

— Nu mi se pare corect.

— Suntem în Egipt. Nimic nu e corect. Ți-am dat o bucată de ciocolată și mie mi-au mai rămas trei.

Îi făcu cu ochiul lui Khalifa și mâncă dintr-o înghițitură toată ciocolata care mai rămăsese.

— Chiar și acum, că am scăpat de Mubarak, a rămas atâta nedreptate, spuse, mestecând vesel. Mi se rupe sufletul.

Khalifa zâmbi. Nici unul din ei nu mai spuse nimic. Priviră lacul în timp ce fluierile continuă să se audă din spate, deși nu cu o frecvență la fel de mare. Turiștii prinseseră ideea și începuseră să părăsească complexul, îndreptându-se spre autocare. Khalifa își termină Cola, mâncă bucata de Kit Kat și își aprinse o țigară Cleopatra, cu ochii ațintiți spre un petic de cer din spatele turnului pătrat al celui de-al Zecelea Pilon. Cu un an în urmă, același cer se vedea de la fereastra vechiului său apartament, aflat într-o clădire dintr-un lung șir de construcții pătrate care se înălțau de-a lungul capătului de nord al orașului, ca o colecție de pietre de mormânt mâncate de vreme. Cu ani în urmă, de fiecare dată când se afla în trecere în Karnak, își făcuse un obicei să vină până la pilon și să sune acasă de pe telefonul mobil. Cel sau cea care răspundea la telefon era rugat sau rugată să meargă până la fereastră și să-i facă cu

mâna. Un joc copilăros de care nu se plictiseau niciodată, mai ales Ali, care odată atârnase la fereastră un cearșaf pe care scrisese cuvintele: „Te iubim, tati”. Își dorea să fi făcut o fotografie atunci. Ar fi trebuit să fotografieze atâtea lucruri. Iar acum dispăruseră pentru totdeauna, iar în locul lor aveau parte de un petic gol de cer și de un șanț plin cu sfînși. Progres? Ce progres? El, cel puțin, nu vedea deloc lucrurile așa.

— Trebuie să mă întorc la lucru, zise Omar, luând o ultimă înghițitură de Sprite și ridicându-se. Mai trebuie să iau câteva mostre și nu cred că turiștii vor să mă vadă bălăcindu-mă în lac în timpul spectacolului de sunet și lumină.

— Nu știu, rosti Khalifa, ridicându-se și el. Ar putea crede că faci parte din exponate. Amun plimbându-se în bărcuța *manjet*.

— În salopetă și căciulă de lână? Interesantă interpretarea.

Râseră. Sau, mai bine zis, Omar râse. Khalifa zâmbi doar.

— O să încerc să ajung la puțuri în următoarele câteva zile, spuse Omar. Poți să-mi trimiți detaliile?

— O să-ți trimit un e-mail de îndată ce mă întorc la birou.

— O să le zic celor de la laborator că e urgent și va trebui să am un răspuns până la sfârșitul săptămânii.

Khalifa îi mulțumi.

— Încă un lucru. Sunt destul de sigur că ferma din Bir Hashfa e racordată ilegal la țevile de apă potabilă. Sunt oameni săraci – fă-mi o favoare și nu mai spune la nimeni.

— Secretul nostru, spuse Omar, lovindu-și nasul într-un gest conspirativ.

Îl îmbrățișă pe Khalifa, apoi se trase în spate și își puse mâinile pe umerii detectivului.

— Ești OK?

— Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Degetele lui Omar se strânsură.

— Ești OK? repetă.

De data asta, Khalifa ezită înainte să răspundă.

— O să supraviețuiesc, rosti până la urmă.

— Trăiește, prietene. Viață lungă și fericită. La fel și pentru Zenab și copii.

Îl privi în ochi pe Khalifa, apoi îi ciufuli cu drag părul, își puse căciula de lână și se întoarse la barcă.

— Te anunț numaidecât primesc rezultatele, strigă, cățărându-se în barcă și dezlegând funia. Sunt curios să le văd și eu. Mai dă câte un

semn.

Împinse barca, se așeză și scoase vâslele, îndreptându-se din nou spre mijlocul lacului. Khalifa îl urmări o clipă, apoi întoarse privirea spre Pilonul al Zecelea și spre locul unde fusese înainte blocul în care locuise. Pe toată aleea ai fi găsit oameni care făceau exact același lucru, priveau în gol ca și când s-ar fi așteptat ca vechea lor casă să reapară miraculos. Ca bocitorii lângă un mormânt. Khalifa avea impresia că jumătate din Luxor ținea doliu pentru trecut. Scutură din cap, luă cele două sticle goale și se îndreptă spre ieșire. Uneori era atât de greu să mergi mai departe!

TEL-AVIV

Ben-Roi ieși din adăpostul Hofesh și traversă strada ca să stea de vorbă cu proxenetul care aștepta pe trotuarul celălalt. Bărbatul îl văzu apropiindu-se și o luă la fugă, alergând surprinzător de repede în ciuda greutateii remarcabile. Ben-Roi îl urmări puțin, apoi o lăsă baltă. Știa că o să se întoarcă, îi spusese și Hillel, dar măcar îi dăduse puțin de gândit. Sau nu. Genul ăsta de oameni nu gândeau. Făceau ce făceau, își vedeau de treabă, fără să le pese de sensuri sau de consecințe. Nu aveau pic de suflet. Probabil că proxenetul se ascunsese după colț, iar acum aștepta ca Ben-Roi să plece, după care avea să revină fără nici o problemă, ca o vulpe care se întorcea la același tomberon. Ca un îndobitocit practic. Și nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face Ben-Roi nu avea să schimbe comportamentul proxenetului. Va fi același du-te-vino perpetuu între oamenii legii și cei care o încălcau. Nu era prima oară când se întreba de ce naiba își mai pierdea vremea.

Mai rămase prin preajmă câteva minute, făcându-și simțită prezența. Apoi strigă:

— Ne mai vedem, nemernicule!

În fine, se întoarse la mașină. Așeză fotografiile primite de la Hillel pe scaunul din dreapta, apoi îl sună pe Zisky și îi povesti ce aflase.

— Crezi că de-asta s-a dus Kleinberg în Enclava Armeană? întrebă Zisky după ce ascultă totul. Fiindcă o căuta pe fată?

— Sau își dăduseră întâlnire acolo, spuse Ben-Roi. Oricum, e cea mai bună pistă de până acum. Cei de la adăpost au spus că ne trimit pe e-mail niște fotografii. Fă-mi o favoare și pune niște polițiști să întrebe

prin enclavă, să vadă dacă o recunoaște cineva. Eu o să trec prin Neve Sha'anani, poate totuși a văzut-o cineva acolo. Ceva noutăți cu Nemesis?

— Am vorbit cu prietenul meu și mi-a dat niște informații, spuse Zisky. Am găsit și niște chestii despre Barren Corporation care ar putea avea legătură. Vrei să ne vedem în seara asta?

— De ce nu. Bei alcool?

— Doar șampanie.

Ben-Roi începuse să se prindă de glumele lui Zisky. Chicoti.

— Tu plătești, atunci. Știi un bar în Orașul Vechi, la capătul străzii Jaffa. Putin's.

— Îl știi și eu.

— Ne vedem acolo la ora nouă?

— Te aștept la întâlnire.

Ben-Roi închise și apelă alt număr – Sarah, de data asta. Înainte, când văzuse de la geamul adăpostului jucăriile abandonate în curte, se simțise copleșit de o emoție neobișnuit de puternică. Brusc, simțise o nevoie disperată, năvalnică să-i spună cât de mult o iubește. Pentru că o iubea încă – o iubea nebunește chiar – dar imboldul de a-i mărturisi acest lucru dispăruse. Vorbiră puțin, banalități: întrebă cum se mai simțea copilul, sugeră să ia prânzul în ziua următoare și se eschivă când îl întrebă ce făcea în Tel-Aviv. Nu fiindcă n-ar fi putut să suporte adevărul – era o fată călită, puternică – ci fiindcă voia să separe viața particulară de serviciu. Violuri, violențe, abuzuri – toate acestea erau lucruri pe care mama copilului său nu trebuia să le afle de la el. Vorbiră câteva minute, stabiliră un loc și o oră pentru prânzul din ziua următoare, apoi convorbirea se încheie.

După ce închise telefonul, Ben-Roi rămase nemișcat o clipă, apoi luă una din fotografiile pe care le lăsase pe scaunul din dreapta: portretul. O lipi de volan. Fata din fotografie îl privea cu ochi mari, migdalați, o privire goală, dar în același timp ciudat de intensă. Irisurile ei erau de un maro atât de închis, că păreau negre. Nu era frumoasă, în sensul convențional al cuvântului – nasul îi era puțin prea plat, sprâncenele prea groase – dar era atrăgătoare totuși, un amestec de rezistență și vulnerabilitate, de forță și suferință. Aproape ca și când două chipuri cu expresii diferite fuseseră așezate unul peste celălalt – imaginea unei supraviețuitoare suprapusă peste cea a victimei.

Ea era cheia care urma să rezolve cazul. Ben-Roi simțise asta din clipa în care o văzuse. Centrul în jurul căruia gravitau toate celelalte lucruri. Firul care le unea pe toate celelalte. Se uită la ea aproape un minut

întreg, apoi puse fotografia deoparte, porni motorul și se îndreptă înapoi spre carul cu fân numit Tel-Aviv, în căutarea acului care se numea Maria.

Dacă Israelul era Țara Făgăduinței, Neve Sha'an an era locul în care făgăduința era încălcată: o zonă din Tel-Aviv murdară, jerpelită, prinsă între stația de autobuz veche și cea nouă, care era de mulți ani un magnet pentru imigranți, bețivi, drogați și prostituate. Unii oameni spuneau că e un loc colorat. Un veritabil creuzet. După părerea lui Ben-Roi, era pur și simplu o fundătură.

Trecuse de ora șase când ajunse și parcă pe strada Saloman, lângă un garaj abandonat și acoperit de buruieni. Rămase acolo un moment, privind peste drum la un grup de *schwartzi* care își făceau veacul la intrarea unui bar. Apoi luă fotografia-portret, încuie mașina, își puse haina și începu să se plimbe.

Zona începea să se trezească la viață, ca un puls ce bătea din ce în ce mai repede odată cu lăsarea serii. Pe strada Neve Sha'an an, un drum închis și mărginit de clădiri vechi și părăginite cu apartamente de închiriat, care formau coloana vertebrală a zonei, începeau să se audă tot felul de zgomote disonante – muzică, televizoare, pocnete și țiuituri ale aparatelor de jocuri, sporovăială femeilor orientale care se înghesuiau în jurul tarabelor cu fructe și legume. Erau alei pline de gunoaie, baruri luminate de neoane, graffittiuri care cereau oprirea imigranților, întoarcerea la Torah și moartea porcilor de islamiști. În pragul unor uși se vedeau bețivi și dependenți de heroină, ca niște animale la gura vizuinii; se simțea un miros persistent de gunoi și pește, de mâncare de fast-food. Și peste tot domnea sărăcia, cu lipsuri de tot felul și iz de violență mocnită. Era zona obscură a orașului. O altă față a Israelului, un subsol fetid unde se aruncau toate gunoaiele.

Ben-Roi străbătu cartierul, trecând pe la magazinele cu alcool, spălătoriile automate și tarabele care vindeau ceasuri de firmă falsificate, arătând tuturor fotografia fetei dispărute, sperând totuși să găsească pe cineva care o văzuse pe tânăra din imagine. Câțiva vânzători ambulanzii spuneau că o recunoșteau vag, dar nu-și aminteau de unde sau de când sau dacă era măcar aceeași persoană. O femeie în vârstă, într-un magazin puternic luminat, care vindea obiecte creștine – cruci și Iisusi din plastic și sticlute de apă din râul Iordan, își amintea sigur că o văzuse. Fusese mai demult, în mod sigur nu de curând. Un bărbat spuse că i-ar plăcea să o cunoască și să se distreze împreună. Altul, un

meshugganah Haredi cu ochi holbați și cu un *pe'ot* slinos îi spuse cu certitudine că fata era un spirit malefic trimis de diavol să-i ispitească pe credincioși. Având în vedere că era în picioarele goale și purta în jurul gâtului un semn de carton pe care scria că toți aveau să ajungă în *Gehinnom*, Ben-Roi nu-l luă prea în serios. Nimeni nu îi putu oferi vreo informație concretă.

Ajunse până la capătul străzii și se opri la calea de acces sinistră și aproape îngropată sub gunoarie care era pasajul Lewinsky. Deși tunelul era închis, înăuntru se deslușeau vag niște siluete, scursorile cele mai de jos ale umanității, pândind în întuneric: drogați, bețivi înrăiți, oligofreni. Dacă cineva era disperat, cu adevărat disperat și avea nevoie de adăpost pentru o noapte, aici s-ar fi putut refugia. Dacă ar fi fost încă lumină, Ben-Roi s-ar fi încumetat poate să sară gardul, să coboare în pasaj și să întrebe în jur dacă o văzuse cineva pe fata din fotografie. Nu se gândea nici în ruptul capului să se aventureze acolo noaptea, mai ales că pistolul Jeric. Ho rămăsese încuiat în caseta armată de sub scaunul lui din mașină. Îi plăcea să riște, dar nici chiar așa. Oricum și-ar fi pierdut timpul – majoritatea celor din pasaj erau prea ruși de realitate să-și dea măcar seama că li se arată o fotografie, darămite să-și aducă aminte dacă o mai văzuseră pe persoana din fotografie. Urmări o vreme vânzoleala din pasaj, cu nările chinuite de mirosul de gunoi și urină stătută, apoi porni înapoi pe Neve Sha'anani, după care începu să bată străzile paralele: Hagdud Haivri, Yesod Hamaala, Fin, Saloman.

Când fusese staționat în Tel-Aviv cu zece ani în urmă, străzile de aici erau înțesate de la un capăt la celălalt de curve. Se făcuse un pic de curățenie de atunci, dar încă se mai vedea că se află într-un district al prostituției: era plin de sex-shopuri, spectacole erotice, magazine cu ferestrele obturate de scânduri și fete în fuste scurte care stăteau la intrare, obosite și cocoșate. Și proxeneți, unii sprijiniți de stâlpi, alții plimbându-se pe la colțuri. Îi recunoștea de la depărtare: chipuri precaute, ochi rotunzi, calculați. Niște nemernici cu toții. Niște nenorociți. Deși nu făceau altceva decât să acopere o cerere care exista deja pe piață. Și clienții erau la fel de vinovați. Era ușor să dea vina pe proxeneți și pe traficanți, dar nici clienții nu erau niște nevinovați. Jumătate dintre prietenii lui se culcaseră cu o prostituată la un moment dat. Și colegii de la secție, probabil, în afară de Leah Shalev. Chiar și Ben-Roi însuși, o dată, cu ani în urmă, când făcea armata la granița cu Libanul. El și Natan Tirat se îmbătaseră într-o seară cu whisky ieftin și merseseră la un bordel în Metulla, unde o femeie ursuză, cu sânii mari,

pe nume... nici nu-și mai amintea cum o chema, le făcuse o relație la amândoi. Fusesse o distracție atunci, un fel de rit de inițiere și deși se simțise puțin stânjenit după aceea, nu-i spusese nimic lui Sarah și nu își făcuse niciodată procese prea mari de conștiință.

În seara asta însă, plimbându-se pe străzile din Sha'an'an, amintirea din trecut îl deranja. Era destul de sigur că femeia nu fusese traficată, sau cel puțin nu adusă din străinătate, dar nu-și închipuia că ea avusese o viață prea fericită. Iar doi soldați așteptând la rând să-și bage organele genitale în gura ei nu fuseseră în nici un caz de ajutor. Privi la fotografia pe care o ținea în mână, înțelegând pe deplin actul murdar pe care o obligaseră să-l facă – știind ce făcuseră prin folosirea femeii – și i se făcu greață. Se simțea vinovat, într-un fel abstract. Plătise și el bani o dată, aducându-și astfel contribuția la industria înfloritoare a prostituției. Se folosise de serviciile ei. Hrănise bestia. Fără clienți ca el, nici industria n-ar fi existat, la fel cum magazinele de haine ieftine n-ar fi existat dacă n-ar fi existat nici magazine second-hand fără pasionatele de modă care voiau să poarte haine ieftine de firmă și nici războaie ale cartelurilor de droguri fără acei domni atât de respectabili care prizau cocaină în weekenduri. Cu toții exploatau ceva într-un fel, cu toții foloseau și abuzau. Proxeneții și traficanții erau vârful aisbergului, dar cei răspunzători erau mult mai mulți. Nu se gândi prea mult la asta. Întâmplarea din Metulla avusese loc cu mulți ani în urmă, o întâmplare din tinerețe, un moment pe care nu intenționa să-l mai repete vreodată. Acum trebuia să o găsească pe fată și să rezolve cazul. Avea să se gândească la etica principiului cererii și ofertei în altă zi.

Intră pe Hagdud Haivri, trecu pe lângă măcelăria numită Regatul Porcilor și merse la două prostituate care așteptau clienți puțin mai departe. Una din ele, o blondă oxigenată, îmbrăcată în blugi și o bluză fără mâneci, avea tenul palid și brațele acoperite de vânătăi și vergeturi, semne ale dependenței prelungite de droguri; cealaltă era o brunetă în floarea vârstei și purta o rochie strâmtă, neagră și pantofi cu toc. Părea mai sănătoasă, deși asta nu însemna mai nimic. Amândouă păreau a fi evreice. Le arătă insigna și apoi fotografia.

— O știți cumva pe fata asta? Întrebă, fără să se mai obosească cu politețurile. Înainte lucra aici.

Blonda scutură din cap că nu.

— Încearcă să te uiți la fotografie.

Își coborî privirea, apoi își feri din nou ochii.

— Nu.

— Sigur?

— Dacă ești în căutare de carne proaspătă, pot să-ți arăt unde să te duci, dar o să te coste. Foarte proaspătă, dacă te interesează.

Ben-Roi ignoră comentariul și îi arată fotografia celeilalte femei.

— Dar tu? O recunoști?

Femeia întinse mâna și luă fotografia, trăgând din țigara Marlboro pe care o ținea în mână. Deși era rotunjoară în jurul taliei și se dăduse cu prea mult rimei, se vedea că fusese arătoasă cu ani în urmă. Încă mai era drăguță într-un fel, deși obosită, dezlânată. Nu se vedeau semne ale dependenței de droguri. Ben-Roi se întrebă cum ajunsese aici. Poate avea datorii. Poate fugise dintr-o relație abuzivă. Existau o sută de motive posibile. La naiba, poate chiar îi plăcea, deși asta era explicația cel mai puțin probabilă. Fiecare prostituată avea povestea ei – fiecare coborâse în iad pe un alt drum.

— Deci? Întrebă.

Femeia ridică privirea, apoi se uită din nou la fotografie.

— De ce întrebi?

— E o treabă a poliției. Haideți, ori o cunoașteți, ori nu.

Femeia trase din nou din țigară. Mâna îi tremura. Poate se droga totuși.

— Nu te pot ajuta, spuse, dându-i înapoi fotografia.

— Sigur?

— Nu te pot ajuta, repetă femeia pe un ton mai ferm.

Ben-Roi îi studie chipul, încercând să-și dea seama dacă ascundea ceva. Stătea nemișcată, pufăind din țigară, cu mâna tremurându-i, fără să-l privească în ochi. După o clipă se resemnă cu gândul că nu avea să ajungă nicăieri cu ea și porni mai departe. Din spate se auzi vocea blondei, ascutită și provocatoare:

— Carne foarte proaspătă dacă te interesează, frumosule. Proaspăt adusă cu camionul! Poți să vii oricând, domnule polițist!

Încă îi mai auzea râsul când dădu colțul de la capătul străzii.

Se mai plimbă vreo oră, trecând prin baruri și sex-shopuri și cluburi de striptease, vorbind cu prostituate și proxeneți. Și câțiva clienți – grăbiți, cocoșați, strecurându-se plini de vinovăție pe uși care dădeau din stradă direct în camere jerpelite, ca niște celule, cu un pat și o chiuvetă. Doi est-europeni de pe strada Fin își aminteau de Maria de când lucrase în zonă, dar nu îi puteau spune nimic concret despre ea, cu atât mai mult unde ar fi putut fi acum. Un bodyguard care păzea intrarea unui VIP Sex Bar de pe strada Saloman o recunoscu și el și îi spuse că

apăruse chiar și în câteva filme porno pe internet. În afară de asta nu mai află nimic. Nimeni altcineva nu își aducea aminte de fată, nimeni nu știa nimic despre ea. Sau cel puțin nimeni nu recunoștea, ceea ce era cam același lucru. La ora opt, după ce traversase districtul de la un capăt la celălalt și înapoi și conștient fiind de faptul că trebuia să se întoarcă în Ierusalim pentru întâlnirea cu Dov Zisky, lăsă baltă investigația și se întoarse la mașină. Oricum fusese o încercare cu șanse destul de mici de reușită. Spera să aibă ceva mai mult noroc în Enclava Armeană.

Scoase plăcuțele roșii de înmatriculare și le aruncă în portbagaj, apoi intră în mașină. O clipă rămase nemișcat, copleșit dintr-odată de oboseală după tot ce auzise și văzuse în acea zi. Se gândi să anuleze întâlnirea, să se ducă acasă și să se culce, dar era nerăbdător să audă ce aflase Zisky despre Barren și Nemesis și, în plus, i-ar fi prins bine o bere rece. După câteva secunde de meditație, își roti umerii, porni motorul și tocmai când băga în viteză auzi un ciocănit puternic în fereastră. Se încorda, tresări, dar apoi se relaxă când văzu chipul de la geam. Bruneta de pe strada Hagdud Haivri. Coborî geamul și bruneta se aplecă, ridicându-și cât mai mult fundul în aer, o mișcare prin care prostituatele își agățau de obicei clienții.

— De ce m-ai întrebat de ea? Gesturile femeii erau poate seducătoare, dar vocea îi era încordată, grăbită. Maria, șuierea printre dinți. Ce-a pățit?

Ben-Roi scoase din viteză și opri motorul, apoi se lăsă puțin pe spate și se întoarse în scaun ca să se uite la ea.

— Parcă spuneai că nu...

— Știi ce am spus! Bruneta aruncă o privire nervoasă peste umăr. Crezi că vreau să mă vadă toată lumea vorbind cu poliția? Nimeni de pe aici nu vrea să fie văzut vorbind cu poliția. Ce-a pățit Maria? Credeam că a scăpat de-aici. Că a ajuns într-un adăpost.

— A fugit acum câteva săptămâni. Credeam că poate s-a întors...

— Aici? Bruneta scoase un sunet răgușit, jumătate hohot de râs, jumătate pufnet de neîncredere. Faci mișto de mine? După toate porcăriile prin care a trecut? N-ar mai veni pe-aici nici într-o mie de ani.

— Erați prietene?

Bruneta dădu din mână, nerăbdătoare:

— Nimeni n-are prieteni în afacerea asta. Destul că trebuie să-ți ții tu singură capul deasupra apei.

Privi din nou în jur, studiind strada de la un capăt la celălalt, apoi băgă capul și mai mult în mașină, apropiindu-se atât de mult, că Ben-Roi putea să-i simtă respirația mirosind a tutun și să-i vadă fiecare rid din

jurul ochilor.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, spuse. Ne-au pus să facem... știi tu...

— Ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Filmări, spectacole private. Vrei să-ți dictez pe litere?

Nu era nevoie. Ben-Roi știa exact despre ce e vorba: o femeie tânără și una în floarea vârstei, mamă și fiică, profesoară și elevă.

— Era doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu! E destul de rău la vârsta mea, dar pentru o fată așa de tânără...

Își mușcă buza de jos, iar degetele i se crispară. Chipul ei era o mască grotescă de umilință.

— N-am vrut să facem așa ceva. Nici eu, nici ea. Dar dacă asta ne-au spus să facem... Nu poți refuza pur și simplu. Știi ce vreau să zic?

Știa. Știa perfect. Industria plăcerii nu-și făcuse un renume pentru felul în care erau respectate drepturile angajatelor.

— Știi cine era proxenetul ei?

Bruneta clătină din cap.

— O aduceau până unde... trebuia să o facem. Studiouri, cluburi, reședințe private. Întotdeauna avea doi paznici cu ea. Era atât de speriată. Atât de speriată! Am încercat să o ajut, să fac lucrurile puțin mai ușoare pentru ea, dar cum poți să faci așa ceva mai ușor?

Se uită în altă parte. Nu era în stare să-l privească în ochi. Degetele i se crispaseră de ușă așa de tare, că încheieturile îi albiseră.

— A plâns odată. Pur și simplu a început să plângă. Eram deasupra ei. Eram la o petrecere. Soldați. Nu mai puteau de plăcere. Animalele!

Ben-Roi își aminti ce văzuse pe internet: imagini, sunete. Scutură din cap, străduindu-se să le alunge.

— Știi cumva unde e acum?

— Foarte, foarte departe dacă știe ce-i bine pentru ea. Ascultă, trebuie să plec. Am lipsit deja prea mult. M-am gândit că poate știi ceva. Am vrut să fiu sigură că nu...

— Ce?

— Ce crezi? Au scos o fată din râul Yarkon abia săptămâna trecută. I-au tăiat urechile și i-au legat gantere de picioare. Asta se întâmplă cu fetele care fug. A venit și un reporter, o femeie, ne-a pus niște întrebări acum câteva săptămâni. Mi-era teamă că și Maria a pățit la fel. Trebuie să plec.

Începu să se tragă în afară, dar Ben-Roi o prinse de încheietură.

— Femeia care pune întrebări. Era grasă, cu păr cărunt?

Bruneta ezită, apoi încuviință pe jumătate.

— O chema Rivka Kleinberg. A fost ucisă acum trei zile. În Ierusalim. În Catedrala Armeană. Credem că s-a dus acolo ca să o caute pe Maria, sau poate să se întâlnească cu ea. Trebuie să o găsec pe Maria. E urgent. Dacă îmi poți spune ceva, orice...

O clipă, bruneta rămase nemișcată. Ochii i se mișcau în toate părțile, ca și când ar fi încercat să proceseze ce i se spusese, ce însemna asta pentru ea. Apoi își trase încheietura și se îndepărtă de mașină.

— Nu te pot ajuta, spuse. Nu știu nimic. Trebuie să...

— Iris!

Bruneta îngheță la auzul vocii care venea din partea cealaltă a străzii. Ben-Roi privi în oglinda retrovizoare și văzu un bărbat apropiindu-se pe trotuarul celălalt: gras, cu o șapcă turtită și haină de piele, ținând în mână lesa unui mastiff sau pitbull terrier care încerca furios să-și tragă stăpânul într-o parte.

— O, Doamne, șopti bruneta, cu fălcile încleștate și ochii mari de frică. Te rog, pleacă! Pleacă acum! Dacă mă vede cu un polițist...

— Ce se petrece, Iris? strigă bărbatul. Cu cine vorbești?

— Încerc să prind un client, răspunse Iris, încercând și nereușind să-și mascheze groaza din voce. N-am avut prea mare noroc în seara asta.

— Ce-aveți de vorbit atât? Ori vrea, ori nu vrea.

— Du-te, șopti Iris. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te. O să mă omoare!

Proxenetul trecu strada la treizeci de metri mai în spate. Câinele mârâia, cu ghearele labelor zgâriind asfaltul cu furie. Părea nerăbdător să ajungă la ea. Ben-Roi se întrebă dacă ar fi fost mai bine să se dea jos din mașină și să-și arate insigna, să-i spună să îi lase în pace, dar știa că asta o să-i facă probleme femeii. Dacă nu acum, atunci mai târziu.

— Spune-mi ceva, măcar, mormăi, pornind motorul și privind-o o clipă în oglinda retrovizoare. Trebuie să știi ceva.

— Nu știu! Doamne-fereste, o să...

— Vrea să te calce, Iris?

Proxenetul grăbise pasul, era la mai puțin de zece metri, suficient de aproape ca Ben-Roi să-i vadă barba nerasă și fiecare ghimpe de pe zgarda de piele a câinelui:

— Spune-i nemernicului că prețul nu se negociază! auzi? Asta e prețul!

— Te rog, gemu femeia, cu vocea distorsionată de teroare. Te implor, doar...

— Nu plec până nu-mi spui ceva!

O clipă, femeia rămase nemișcată. Apoi, cu proxenetul la nici zece metri în spate, merse până la mașină, se aplecă pe geam și îi șopti ceva la ureche lui Ben-Roi.

— Acum pleacă naibii de-aici, șopti, îndepărtându-se din nou.

Apoi, ca să o audă și proxenetul, țipă:

— Și du-te dracului, ticălosule!

Proxenetul presupuse că cineva îi insultase una dintre fete și scoase un răcnet furios, apoi porni în fugă spre mașină. Ochiul femeii și al lui Ben-Roi se întâlniră, doar o clipă, apoi încuviință din cap, băgă în viteză și mașina zvâcni înainte. O clipă mai târziu, vechea Toyota se scutură din toate șuruburile când câinele se izbi de bara din spate. Acceleră și se uită iarăși în oglinda retrovizoare. Câinele alerga după el, iar lesa i se târa pe stradă. Proxenetul stătea lângă femeie; o luase pe după umeri cu un braț, iar pe celălalt îl agita în aer în timp ce țipa insulte pe care Ben-Roi nu le auzea din cauza zgomotului făcut de motor. Privi în spate să se asigure că femeia era OK, ceea ce părea să fie – sau cel puțin pe cât de OK se putea, având în vedere cercurile în care se învârtea – apoi își întoarse privirea înainte. Ajunse la capătul străzii Saloman, se întoarse pe Harkevet și de acolo o luă pe Ayalon Road înapoi spre Ierusalim. Conducea instinctiv. Abia conștientiza ce face. Mentea i se golise, în afară de un singur lucru, propoziția pe care femeia i-o șoptise:

Numele ei adevărat era Vosgi.

HOUSTON, TEXAS

William Barren intră pe proprietatea familiei la volanul unui Porsche Carrera GT și accelerează cu satisfacție pe aleea din spatele porților. Motorul V10 de 612 cai putere îl duse la 100 de kilometri pe oră în câteva secunde. Frână aproape imediat, încetinind chiar în locul în care aleea cotea spre masa de granit cu turnuri a conacului familiei. Chiar și în lumina soarelui de dimineață, clădirea reușea încă să arate ca o construcție sinistră. Nu degeaba locul i se spunea Ținutul Întunecat.

Verifică ora pe ceasul de pe bord – era puțin înainte de 10.20 – și parcă sub unul din stejarii gigantici plantați de o parte și de alta a aleii. Fusesse chemat la ora 10.30 și tatăl său detesta oamenii care ajungeau mai devreme. Nu-i plăceau nici cei care întârziu. Nu-i plăcea nimeni

care ajungea la altă oră decât exact la cea la care fusese chemat. În copilărie, William se străduise din răspuțeri, se chinase chiar să trăiască după programul extrem de precis al tatălui său. Nu reușise niciodată, întotdeauna era cu câteva clipe mai devreme sau mai târziu. Uneori ajungea mai repede din dorința de a-și dovedi entuziasmul, alteori întârzia fiindcă devenea atât de emoționat de toată povestea orei exacte, că intra într-un fel de transă indusă de stres și pierdea noțiunea timpului. Nu era niciodată la momentul potrivit. Iar apoi i se ținea din nou morala obișnuită, încă o predică răgușită, punctată de gesturi cu degetul, despre cum un copil care nu era în stare să se țină de un program urma să devină un adult care nu avea să fie în stare să fie punctual, iar un asemenea om nu putea sfârși decât ratat, anonim și inutil. Chiar și acum, deși era un bărbat în toată firea, William încă mai era bântuit de amintirea acelor monologuri. „Nu ești deloc cum speram, William. Nu ești așa cum trebuie să fii. Alții sunt responsabili, dar mă tem că tu nu.” Ei bine, tânărul avea ce trebuia pentru a se descurca în viață. În curând, bătrânul avea să afle asta pe pielea lui. Nu fusese fiul favorit, nu primise nici dragoste, nici atenție, dar William era cel care avea să râdă la urmă. Mai rămăsese puțin timp. Foarte puțin.

Astăzi nu era ziua victoriei, nu încă. Astăzi voia doar să ajungă la timp.

Își pregăti niște cocaină pe carcasa unui CD – doar o liniuță, fiindcă nu voia să ajungă în halul în care fusese la ședința de ieri, când se făcuse de răs. O priză, apoi deschise carcasa și porni CD-ul. Eminem, Bully. Îi plăcea Eminem. Se identifica mereu cu el. Veneau din medii diferite, bineînțeles, dar furia era furie de oriunde ar fi venit. Dădu volumul mai tare și se lăsă pe spate, mimând cuvintele, lovind cu podul palmei în volan în ritmul muzicii, simțind muzica și cocaina cum îl pătrund și se înecă în ele, în armonie cu pulsul sentimentelor sale. „N-o să mă înclin în fața unui bătaș nenorocit. Este adevărul de netăgăduit. Tu o să te înclini în fața mea, bătrâne, o să cazi în genunchii ăia grași, jagoși și umflați, de elefant. O să te înclini, o să te înclini, o să te înclini.” Lovi și mai tare cu pumnul. Toată mașina se scutura cu furia urii pe care o simțea. „O să te înclini, o să te înclini, o să te înclini.”

Privi din nou la ceas.

Tulburare de personalitate paranoidă, asta îi spusese un psihiatru la un moment dat. Văzuse destui de-a lungul anilor. Psihiatri, analiști, consilieri, doctori care se ocupau cu sănătatea mintală. Toți veniseră cu propriile diagnostice și interpretări, cu terminologii care mai de care mai savante. Cel la care fusese cu patru ani în urmă, după moartea

mamei sale, femeia cu buze de târfa și sfârcuri mari, îi spusese direct că avea înclinații puternice spre sociopatie, deși asta avusese legătură probabil și cu faptul că o urmărise acasă după o ședință și o întrebase dacă vrea să-i facă sex oral. Și, lucru amuzant, i se răspunsese că da, deoarece în ciuda problemelor sale, sau poate din cauza lor, femeile fuseseră atrase dintotdeauna de el. Faptul că provenea dintr-o familie de miliardari era și el un factor care le făcea pe femei să cedeze.

Da, fusese la destui psihiatri. Stătuse de multe ori în fotolii moi și comode, în birouri frumos decorate, răspunzând întrebărilor puse de doctorul Cutare sau Cutare despre copilărie și familia lui și drogurile pe care le luase și târfele cu care se culcase și cum îl făcea să se simtă știind că mama lui arsese ca un cărbune.

Ea și mereu ea. Întotdeauna i se puneau atâtea întrebări despre ea.

De la început și până acum – în zeci de întrebări urmate de răspunsuri și eschive și uneori chiar de crize isterice de plâns la gândul că nu reușise să se ridice la așteptările tatălui său, să fie moștenitorul drag și scump al tăticului – doisprezece psihiatri din douăsprezece locuri diferite nu fuseseră în stare să-i spună altceva decât ceea ce înțelesese deja: tatăl său era cauza tuturor problemelor nefaste cu care se confrunța. El era fântâna otrăvită de unde ieșeau toți demonii care îl urmăriseră vreodată pe fiu. Cât îl ura! Îl și venera în același timp, ca pe o divinitate crudă din Vechiul Testament care te sperie de moarte, dar de a cărei bunăvoință avea nevoie cu atâta disperare. Îl ura mult mai mult însă. Tatăl lui îi distrusese întreaga viață. Distrusese viețile tuturor (noaptea în care stătuse ascuns în dulap, ascultând „Nu, te rog, mă doare, mă doare”) și atâta timp cât tatăl lui era prin preajmă, distrugerea nu avea să se oprească. În clipa în care bătrânul avea să dispară, totul urma să fie OK. Ca și în piesa lui Shakespeare pe care o studiase înainte să fie exmatriculat, cea despre prințul Hal și tatăl lui, regele, în care prințul fusese mai rău ca fiul risipitor din pilde, până când regele se îmbolnăvise și murise, iar Hal urcase pe tron și lăsase deoparte toate nebuniile din trecut și se transformase într-un mare om. Și el avea să se transforme într-un mare om. Deja era un mare om și ar fi putut să o dovedească dacă bătrânul s-ar fi dat naibii la o parte și l-ar fi lăsat. Nu mai era mult. În curând, avea să pună în ordine afacerile familiei. Și, spre deosebire de prințul Hal, nu avea de gând să facă pace cu tatăl său înainte să se urce pe tron. Dimpotrivă, după ce bătrânul avea să ajungă în sfârșit în mormânt, William plănuia să-și încalțe pantofii de step și să-i danseze pe locul de veci.

Privi din nou la ceas și își dădu seama, tresărind, că era aproape 10.30. Înjură, opri muzica, porni motorul și goni de-a lungul aleii. Trunchiurile copacilor de pe margine se transformară într-o masă amorfă. Luă curba și opri cu scrâșnet în fața casei, urcă scările câte două odată și se uită la ceas: 10.30 fix. Cu un hohot de răs triumfător întinse mâna și apăsă butonul lustruit de alamă al soneriei. Îl ținu apăsat mult mai mult decât era nevoie, lăsând zgomotul să răsună cu furie în toată casa, pentru ca absolut toată lumea să audă nu doar că venise, ci că venise la timp. Chiar la timp.

— Poftim, jigodie bătrână, mormăi, luând mâna de pe buton.

Apoi apăsă din nou, cu toată puterea, împingând butonul de tot înăuntru. Vârful degetului mare i se albi de la atâta forță. Spațiul vast și mort al copilăriei sale părea să tremure cu dezgust la o asemenea insolență.

— Bună dimineața, domnule William.

Stephen, valetul tatălui său, deschisese ușa și stătea în fața lui: drept ca un par, într-un costum negru, mirosind vag a alifie, cu pantofii lustruiți atât de tare că bombeurile reflectau tavanul de deasupra. Înclină din cap cu deferență, apoi se dădu la o parte și îi făcu semn lui William să intre.

— Sper că totul este în regulă, domnule, spuse, închizând ușa după el, cu o voce moale, șoptită, care nu dădea nici un indiciu de vârstă sau temperament.

— Toate bune și frumoase, mulțumesc, Stephen. Deși o să mă simt mult mai bine în douăzeci de minute, când plec de-aici.

William zâmbi, dar nu primi nici o reacție vizibilă; buzele palide, subțiri ale valetului exprimau atitudine de neutralitate bine stăpânită. Întotdeauna fusese așa, de când îl ținea minte William. În copilărie își închipuise că valetul este de fapt un robot și că puteai să defaci șuruburile din spatele urechilor ca să-i scoți fața și să vezi circuitele dinăuntru. Eventual să-l reprogramezi, să-l obligi să facă niște lucruri amuzante. Să-l violeze pe tatăl lui, de exemplu. Sau să-l târască până la iazul ornamental din spatele casei și să-l înece, să-i scutească pe toți de atâta suferință. De câteva ori chiar încercase să o facă se urcase pe un scaun și căutase cu degetele în jurul feței palide, lipsite de orice expresie, ca o mască, sub firele de păr unsuroase, sperând să găsească un buton, un zăvor sau un întrerupător, orice i-ar fi dat posibilitatea să preia controlul. Iar Stephen îl lăsase să o facă, intrase și el în joc. William îi fusese dintotdeauna recunoscător pentru asta pentru că acceptase

tacit să se supună fanteziilor unui copil. Deși avea o fațadă formală, rigidă, Stephen era un tip de treabă. Recunoștea potențialul copilului pe care tatăl lui îl ignora cu atâta obstinație. Într-o zi avea să-l răsplătească pentru asta. Regele nu uita niciodată de cei care îi fuseseră loiali în exil. Și nu uita nici de cei care îl trimiseseră acolo.

— În bibliotecă? întrebă.

— Într-adevăr, domnule. Dați-mi voie să vă conduc.

Valetul îl conduse de-a lungul holului – panouri din lemn mohorât de stejar, ferestre plumbuite și uși decorate cu alamă, arăta mai degrabă a sicriu decât a casă iar apoi pe scara cea mare. Ochii portretelor de pe pereți le urmăriră mersul, cu impasibilitatea studiată a celor care nu vor să se lase cunoscuți dincolo de aspectul fizic și păreau deranjați chiar și de atât: străbunicul lui, patriarhul familiei, slab ca un târnăcop și tare ca fierul; bunicul lui, aplecat în față, cu mustață, cu un câine de vânătoare la picioare și cu un trabuc în mână; tatăl lui, un om monstruos, cu barbă și ochi ca de șarpe, radiind rea-voință, sau cel puțin William așa îl văzuse dintotdeauna. Erau și alții, chipuri mohorâte care îi urmăriră până la holul de la primul etaj, unchi și străunchi. William își aducea vag aminte de unii dintre ei, dar pe majoritatea nu îi văzuse niciodată. Mai multe portrete îi întâmpinară pe coridorul următor, care ducea spre aripa de vest a casei, femei de data asta: soții și surori, mătuși și fiice. Toate aveau aceeași expresie obosită și puțin dezamăgită, ca și când bijuteriile și hainele pompoase și statutul social nu le-ar fi adus fericirea la care speraseră sau se așteptaseră.

Chiar la capătul holului, lângă ușa care ducea spre bibliotecă, era ultimul tablou din rând și singurul luminat de propria lampă cu abajur: mama lui William. Blondă, cu ochii triști, îngrozitor de slabă. Fusesse o femeie bună în felul ei, făcuse tot posibilul să se apere și să se protejeze, dar până la urmă nu avusese ce să facă împotriva forței dezlănțuite care era Nathaniel Barren. Se ofilise, ca toate celelalte femei Barren. William privi în trecere portretul, dar nu își lăsă gândurile să zăbovească acolo mai mult decât trebuia. Mama lui nu-l mai putea ajuta acum, la fel cum nu-l ajutase nici în copilărie. Era pe cont propriu.

— Am ajuns, domnule.

Nu chiar pe cont propriu. Îl avea măcar pe Stephen.

— Îți mulțumesc, Stephen. Mă descurc de aici.

— Cum doriți, domnule.

Valetul își înclină politicos capul, se întoarse și porni înapoi pe unde veniseră. Pantofii lui nu făceau nici un zgomot pe podeaua acoperită de

covoare, ca și când nici n-ar fi atins-o. William îl privi cum se îndepărta – un om bun Stephen, putea conta pe el – apoi pași până la ușa bibliotecii. Stomacul i se strânse, ca întotdeauna când ajungea aici. Mâna îi alunecă instinctiv în buzunar și începu să se joace cu pachetul de cocaină. Rezistă tentației de a se ascunde în toaletă pentru încă o porție. După, eventual. Deocamdată voia să rămână lucid. El avea controlul. „Puternic. Nu uita asta, își spuse. Tu ai controlul. Ești puternic.”

Trase aer în piept și bătu la ușă.

— Intră.

Ordinul se auzi ca un bubuit de tunet în depărtare. William ezită, făcându-și curaj – „Tu ai controlul. Ești puternic” – apoi deschise ușa.

Tatăl lui stătea la biroul din partea cealaltă a bibliotecii, gras, masiv, cărunt, îmbrăcat într-un costum gros de stofă. Deși camera era imensă, de două ori mai înaltă decât restul, cu un tavan boltit și o galerie la etaj, Nathaniel Barren o domina fără drept de apel. Silueta lui enormă bloca lumina care venea prin ferestrele din spatele biroului. Ființa lui părea să se fi infiltrat în toate colțurile camerei, ca o ceață sinistră. Chiar și de la distanță, William simțea mirosul de aftershave greu, acru, ca un motor supraîncălzit – și auzea sunetul răgușit pe care îl scotea cu fiecare respirație.

— Ai întârziat, mârâi bătrânul.

Avea o voce adâncă și neînduplecată, subterană, genul de sunet pe care l-ar fi scos piatra dacă piatra ar fi putut să vorbească.

— Nu cred, domnule.

— Nu mă contrazice. Ai întârziat.

Bătrânul își așeză un cot pe masă și își lovi ceasul cu degetul. William se gândi să se lupte pentru victorie, să insiste că ajunsese chiar la 10.30, după cum i se spusese, dar nu merita. Niciodată nu câștigase vreo dispută cu tatăl lui și nici astăzi nu avea să câștige. Nimeni nu câștiga vreo dispută cu tatăl lui. Dacă Nathaniel Barren spunea că pământul e plat și luna e făcută din brânză, așa stăteau lucrurile și cu asta basta. Așa că William rămase tăcut, savurând reminiscențele excitației produse de cocaină, repetându-și că el are controlul, că el e cel puternic. Așteptă până când bătrânul făcu un gest de invitație cu degetul, apoi pași înainte. În fața biroului erau două scaune – antice, împopoțonate, cu spătare arcuite și perne din mătase – și așteptă următorul semnal. Nu se întâmplă nimic, așa că rămase în picioare. Auzea ticăitul ceasului de deasupra șemineului și respirația șuierată a bătrânului. Sunetele nu spărgeau tăcerea, ci mai degrabă o făceau să pară și mai apăsătoare și

mai tiranică. Sufocantă. De fiecare dată când venea aici, William avea sentimentul că e îngropat de viu.

„Tu ai controlul. Ești puternic.”

— Cum te simți, tată? Întrebă.

— Sunt bine, mulțumesc.

Bătrânul nu puse la rândul lui aceeași întrebare. William își foi picioarele, încercând să atenueze cumva sunetul cadențat și gol al ceasului, care părea că îl lovește în moalele capului cu fiecare ticăit. Poate ar fi trebuit totuși să mai prizeze o liniuță. Urmă o pauză incomodă, apoi rosti:

— Cred că ședința a mers bine.

— Așa crezi?

— Jim s-a descurcat bine cu finanțele.

Bătrânul îl pironi cu o privire de gheață, o privire care spunea „Ce naiba știi tu despre finanțe?”

„Totul, dacă vrei să știi, grăsan împruțit ce ești.”

Bătrânul își întoarse privirea și începu să se joace cu niște hârtii de pe birou. Ceasul ticăia în continuare, bătrânul șuiera cu fiecare respirație și cărțile îl apăsau din toate părțile: sute și sute de volume, mii chiar, aranjate în rânduri sortate și ordonate de la un capăt al camerei la celălalt și de la podea la tavan. Din cauza lor, biblioteca părea neprimitoare, scorojită, ca interiorul unui stomac monstruos, fosilizat. Din câte știa William, nici una dintre cărți nu fusese măcar deschisă, darămite citită. Toate fuseseră cumpărate la grămadă de bunicul său și puse acolo doar ca decor, urmărind să creeze o iluzie de inteligență și profunzime intelectuală. Familia Barren nu avea timp să învețe și să se cultive. Aveau timp pentru bani în schimb. Bani și control. Din punctul ăsta de vedere cel puțin, William era cu adevărat moștenitorul tradiției de familie.

— Am vorbit cu Hilary după ședință, începu, făcând tot posibilul să-și păstreze calmă vocea. Crede că licitația din Egipt...

Bătrânul îl întrerupse cu un gest. Apucă un document de pe birou și îl ridică, balansându-l înainte și înapoi în fața lui William cu o mină acuzatoare, precum un avocat care îi arăta suspectului o dovadă care putea să-l înfunde.

— Vrei să-mi spui ce-i asta?

Să fie motivul pentru care fusese chemat? Fără nici un preambul. Direct în miezul problemei. Exact cum se așteptase.

„Tu ai controlul. Ești puternic.”

— Sunt câteva idei de-ale mele pentru viitorul companiei, tată. Cum să progresăm, cum să trecem la un alt nivel. Mă gândeam că o să vă intereseze pe tine și pe cei de la conducere. Am subliniat niște posibilități...

— Crezi că de idei avem nevoie acum?

William își mușcă buza de jos. Știa că documentul avea să ducă la ceartă, se pregătise pentru asta, dar acum că ajunsese la momentul-cheie, în ochiul uraganului...

— O afacere are întotdeauna nevoie de idei, tată. Care-i cuvântul pe care îl folosesc japonezii? *Kaizen*. Îmbunătățire continuă.

Bătrânul se foi în scaun, ridicându-se ca un val care era gata să se prăvălească peste o plajă.

— Crezi că avem nevoie de îmbunătățiri?

„Evident că da, la naiba, se gândi William. Suntem mari, dar greoi. Prea multe brațe, prea multe lucruri care se întâmplă dintr-odată, prea mult balast. Alte companii își strâng rândurile și fluidizează totul, se adaptează, își schimbă orientarea. Noi ne-am culcat pe lauri și atât. Vremurile se schimbă în timp ce noi stăm pe loc. În câțiva ani o să fim cumpărați de alții, o să eșuăm. Ia mâna de pe timonă, bătrâne. E timpul să vină un căpitan nou. Eu sunt viitorul companiei.”

Nu spuse nimic.

— Idei, rosti bătrânul, răsfoind documentul, cu vocea groasă și răgușită. Îmbunătățiri.

Scutura din cap, iar privirea pe jumătate ascunsă de pleoape îi era plină de batjocură.

— Sunt doar gânduri de-ale mele, tati, spuse William, forțându-se să rămână calm. Mi-e teamă că ne așteptăm la prea multe de la licitația din Egipt. Dacă nu reușim...

— Vom reuși.

— Regimul politic s-a schimbat...

— Deci, ești expert și în geopolitică acum?

— Nu vreau să spun decât că...

Bătrânul scoase un mârâit disprețuitor, întinse brațul și aruncă documentul în capul lui William. Nu nimeri. Hârtiile zburară în spatele lui și căzură pe covor ca o pasăre împușcată.

— Nu te-am pus la conducere ca să ai idei, băiete! Te-am pus acolo să faci ce-ți spun eu și numai ce-ți spun eu. Crezi că știi mai bine decât mine cum să conduci compania? Știi mai bine decât mine ce e bine pentru companie?

William rezistă tentației de a striga: „Da, la naiba, chiar știu!”

— Am condus Barren în ultimii patruzeci de ani. Eu sunt Barren! Eu am adus-o unde e acum, iar acum dintr-odată drogatul, curvarul, risipitorul de fiu-meu are tupeul să vină aici și să...

Bătrânul începu să tușească și să tremure. Plămânii bolnavi stăteau să-i cedeze în fața valului de furie. Fața i se învinețise. „Poate o să se înece chiar aici și acum, se gândi William și o să ne scutească de deranj.”

— Curvar și risipitor! începu din nou bătrânul, arătând cu un deget tremurător spre William. Crezi că-mi poți spune mie cum să-mi fac treaba. Să întorci conducerea împotriva mea. Idei – n-ai avut în viața ta nici măcar...

Tirada fu înghițită de un nou acces de tuse. Scoase o batistă din buzunar și o ținu la gură, apoi luă masca de plastic din sertar și și-o lipi de nas și gură, respirând frenetic oxigenul din rezervorul aflat pe podea. Ochii îi străluceau ca două globuri de fier topit. William se forță să îl privească în ochi, să rămână așa, să nu cedeze, deși, Dumnezeu, era atât de greu, avea nevoie de toată voința de care era în stare. Reuși să reziste câteva secunde, apoi, gândindu-se că reușise să-și transmită punctul de vedere și să arate că nu avea să se lase intimidat (deși se simțea intimidat și era gata-gata să se scape pe el de frică), se întoarse și merse până la documentul de pe podea. Se aplecă și îl ridică, netezind paginile mototolite. În spate se auzea iarăși respirația gâfâită a bătrânului, ca un prădător gata să sară.

Odată, în copilărie, cu mulți ani în urmă, când mama lui trăia încă, William desenase un arbore genealogic. Fusese un desen migălos, superb, inspirat după unul dintre stejarii care mărgineau aleea din fața conacului. Numele membrilor familiei atârnavă de crengi, ca ghindele. Lucrase la el aproape o lună, ca să fie sigur că e perfect, că nu uitase pe nimeni. Numele bărbaților din linia principală – străbunicul, bunicul, tatăl și el însuși – le scrisese de-a lungul trunchiului și le sublimase cu auriu ca să arate că erau miezul familiei, cei mai importanți dintre toți. Îl înrămasese cu mânuțele lui, ajutat de grădinarul Arnold, care se pricepea la așa ceva și i-l făcuse cadou bătrânului când împlinise cincizeci de ani, sigur că darul avea să-i deschidă în sfârșit inima bătrânului și să-l convingă că el, William, era un adevărat Barren și merita să moștenească numele de familie. Tatăl său îl privise puțin, apoi îl pusese deoparte, cu un singur comentariu. „Nu cred neapărat că numele *tău* ar trebui subliniat cu auriu.” Atât.

Privind documentul pe care îl ținea în mâini, William își aminti de

arborele genealogic pe care îl desenase. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă fusese zdrobit de lipsa de recunoștință a tatălui său. Acum, după ce lăsase baltă orice speranță că ar fi putut intra vreodată în grațiile bătrânului, reacția lui îl enerva și mai mult. Nu căuta și nici nu se așteptase la vreo aprobare. Documentul fusese mai degrabă o provocare. Își ridicase capul și îi arătase astfel nu doar bătrânului, ci și celor din consiliul de administrație că era gata să intre în arenă. Iar tatăl lui știa asta. De-asta era atât de furios. Cu un tremur venit de nicăieri, William înțelese: tatăl lui se temea de el. Era ca un elefant bătrân încercând să intimideze un rival mai tânăr, mai în putere, care îi contesta teritoriul.

Se întoarse, agățându-se de gândurile lui, gata de ofensivă.

— Vreau mai mult control, tată, spuse, nereușind să-și ascundă tremurul din voce. Te-am mai rugat și înainte și te rog din nou. Nu poți continua la nesfârșit. E timpul să începi să-mi dai frâiele. Sunt pregătit.

Expresia bătrânului era mai cruntă ca niciodată. Plasticul transparent al măștii de oxigen se aburi de la respirația lui gâfâită.

— Niciodată, cârâi bătrânul.

— E timpul, tată. E timpul de mai multă vreme.

O clipă, bătrânul îl fixă cu privirea, pieptul ridicându-se și coborând cu greu. Apoi, încet, cu gesturi sigure, își scoase masca de oxigen. Privea fix în ochii lui William. Greutatea lui monstruoasă atârna deasupra biroului, ca un bolovan gata să se răstoarne. Ticăitul ceasului începu să se audă mai tare, amplificat de tensiunea din cameră.

— Nu va fi niciodată timpul! mârâi Nathaniel Barren, ridicând un pumn de mărimea unei mânuși de baseball și lovind suprafața acoperită cu piele a biroului. Mă auzi, băiețuș? Nu vei conduce niciodată Barren Corporation. Nici acum, niciodată. Nu ești în stare. N-ai fost și nu vei fi niciodată. Cu cât te obișnuiești mai repede cu gândul, cu atât mai bine.

Își puse la loc masca, gâfâind. William rămase tăcut. Știuse dintotdeauna că era o pierdere de vreme, că bătrânul n-avea să cedeze niciodată, dar simțise nevoia să audă cu urechile lui, să se convingă că drumul pe care pornise era singurul pe care l-ar fi putut alege. Se gândise să mai aștepte puțin, să mai mute niște piese în partida tată-fiu, dar după ce se făcuse de râs la ședință, simțea nevoia să se impună. De-asta scrisese documentul și de-asta venise aici. Începutul sfârșitului. Se simțea surprinzător de ușurat. „Ești puternic. Ai controlul.” Rămase locului încă o clipă, forțându-se să îndure ochii plini de furie ai bătrânului. Apoi, cu o înclinare a capului, se întoarse, merse până la ușă

și o deschise. În ușă se întoarse și privi înapoi.

— Ea a murit, tată, spuse. A murit și nu se mai întoarce niciodată. Am rămas doar eu. Eu sunt Barren. Tu trebuie să te obișnuiești cu gândul ăsta.

Vocea bătrânului răsună în toată camera când închise ușa.

— Nu cât timp trăiesc eu!

— Exact așa mă gândeam și eu, murmură William.

În fața ușii se sprijini o clipă de peretele placat cu lemn, gâfâind, adunându-și forțele. Apoi se întoarse, pe hol și în jos pe scări, pe lângă chipurile sobre ale strămoșilor săi. Stephen îl aștepta la capătul scărilor.

— Sper că întâlnirea a decurs bine, domnule.

— Exact cum mă așteptam, Stephen. Exact cum mă așteptam.

Valetul nu răspunse. Rămase nemișcat, impasibil.

William privi în sus pe scări, gândindu-se la ziua în care portretul lui urma să fie agățat lângă celelalte tablouri, pe locul care i se cuvenea printre membrii de cinste ai familiei Barren. Primul între membrii de cinste ai familiei Barren. Apoi îl strânse de umăr pe Stephen în semn de salut, ieși și se duse la mașină, după care porni în viteză pe alee. Nu se atinsese de cocaină. Uneori starea de beatitudine venea și fără droguri.

ISRAEL

Pe drumul de întoarcere spre Ierusalim, cu pedala de accelerație la podea ca să nu întârzie la întâlnirea cu Dov Zisky, Ben-Roi formă un apel telefonic urgent către George Aslanian la Taverna Armeană. Da, confirmă George, cuvântul armean care însemna aur, *vosgi*, putea fi folosit și ca nume propriu și ca substantiv comun sau adjectiv.

— E ca și... să mă gândesc la un exemplu din ebraică... Chaim sau Ilan. Sunt și nume, înseamnă și „viață” sau „copac”. E același principiu.

Ben-Roi era în dilemă. Dacă cuvântul pe care Rivka Kleinberg îl lăsase imprimat pe toată sugativa de pe birou din apartamentul ei era un nume și nu o referință la aur, atunci era la fel de posibil ca toată povestea cu Barren și mina de aur din România să nu ducă nicăieri. Iar dacă Barren nu ducea nicăieri, poate nici Programul Nemesis nu avea nici o legătură cu crima. Poate jumătate din pistele pe care mersese până acum nu erau deloc piste. O clipă intră în panică, gândindu-se că întreaga investigație, oricum anemică, nu avea să fie de nici un folos.

Panica dispăru repede. Trecu din nou prin toate dovezile în timp ce masa întunecată și bolovănoasă a Dealurilor Iudee începea să îl înconjoare. Drumul se răsucea, începea să urce. Erau încă destule conexiuni care arătau clar că era pe drumul cel bun, chiar și fără *vosgi*. Articolele fotocopyate despre prelucrarea aurului pe care le găsisese pe biroul lui Kleinberg; atlasul cu harta României; inginerul britanic care căzuse într-un puț în Egipt. „Cum naiba se legau toate astea?” Erau șase scene care îi dădeau speranță.

Regula generală era că detectivii nu cred în coincidențe. De data asta, Ben-Roi trase concluzia că era vorba totuși de o coincidență. O coincidență destul de improbabilă, dar totuși o coincidență. Rivka Kleinberg se interesase de o prostituată armeană traficată, al cărei nume însemna „aur” și în același timp, fie după discuția avută cu prostituata, fie din alte motive, se interesase și de o mină de aur condusă de Barren Corporation. Singura interpretare era că mergea într-o direcție greșită cu investigația și toate celelalte conexiuni erau coincidențe. Detectivii urau coincidențele, mai ales când apăreau mai multe în același timp.

Când ajunse în Ierusalim și intră pe șoseaua de centură care ducea în Orașul Vechi, Ben-Roi trecuse prin filtrul gândirii tot ce aflase și era convins că totul e în regulă. Nu ajunsese nicăieri încă, dar, spre ușurarea lui sufletească, considera totuși că nici nu-și pierduse vremea degeaba.

Un lucru era sigur – merita cu siguranță o bere rece.

Putin's Pub era chiar la capătul de est al străzii Jaffa, cu vedere la zidurile Orașului Vechi: un spațiu lung, îngust, cu un bar de-a lungul uneia din laturi, cu separeuri de-a lungul celeilalte, cu o sală în spate cu ring de dans și un ecran pentru proiecții. Înainte se numise Champs. Cu câțiva ani în urmă, noii proprietari reamenajaseră totul și localul căpătase o tematică rusească: nume nou, decor nou, alte beri și băuturi alcoolice în meniu. Cu toate că se făcuse o investiție, localul avea încă un aer retro și ponosit și ducea lipsă, ca întotdeauna, de clienți. În toți anii în care venise aici, Ben-Roi nu văzuse niciodată mai mult de jumătate din mese ocupate. În seara asta intră – întârziase un sfert de oră – și văzu doar șase persoane. O femeie atractivă, între două vârste, stând pe un scaun și vorbind cu barmanul, două tinere într-unul dintre separeuri, iar în altul, Dov Zisky și un bărbat bronzat, bine făcut, purtând un tricou alb mulat și un cercel cu diamant într-o ureche. Ben-Roi își cumpără o bere Tuborg la sticlă și se așează în separeul celor doi bărbați.

— Joel Regev, spuse Zisky, prezentându-și partenerul. Prietenul care se pricepe la calculatoare. M-am gândit că ar fi mai bine să vorbiți față în

față.

Ben-Roi dădu mâna cu bărbatul, care avea strângerea de mână a unui culturist și nu semăna deloc cu imaginea stereotipă a experților în calculatoare. El și Zisky aveau sticle cu bere Staropramen și stăteau aproape lipiți unul de altul, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să creadă că erau, poate, mai mult decât prieteni. Nu spuseră nimic și Ben-Roi nu întrebă.

— Dov îmi spune că te ocupi cu securizarea rețelelor informatice, începu, luând o gură de Tuborg.

Regev încuviință și luă și el o înghițitură din sticlă. Avea bicepsii enormi, cu un tatuaj pe cel stâng: un pumnal cu un trandafir înfășurat în jurul său.

— Facem consultanță pe securizarea rețelelor, explică. Intruzii, malware, hacking, lucruri de genul ăsta. Am lucrat și cu poliția de câteva ori. Acum lucrăm cu Russian Yard la un caz de fraudă informatică.

Avea o voce joasă, masculină, la polul opus față de tonul efeminat al lui Zisky. O clipă, Ben-Roi se holbă la amândoi, întrebându-se cum era relația lor. Dacă într-adevăr aveau o relație. De cealaltă parte a mesei, buzele lui Zisky se curbară într-o urmă de zâmbet, ca și când i-ar fi putut citi gândurile și se amuza copios. Ben-Roi mai luă o înghițitură de bere – bună și rece, reconfortantă – și își concentrează ostentativ atenția asupra lui Regev.

— Dov zicea că știi ceva de o grupare care își spune Proiectul Nemesis.

— Un pic, răspuse Regev. Ce am auzit și eu de la alții și de pe internet. Am lucrat cu una dintre victimele lor acum vreo jumătate de an, un contractor de protecție și pază din Be'er Sheva. Nemesis le-a intrat în sistem și l-au infectat cu un virus care a distrus toate hard-diskurile din rețeaua lor. I-a scos din afaceri aproape o lună.

Îi aruncă o privire lui Zisky, mângâind cu degetul gura sticlei.

— Probabil n-ar trebui să spun asta, dar atunci m-am gândit: așa le trebuie. Pe site-ul celor de la Nemesis scrie că lucrau pentru mai multe regimuri opresive cărora le vindeau mine de teren și sisteme pentru interogatorii asistate... (făcu gestul de ghilimele cu degetele în aer) ... adică echipamente de tortură. Nu m-am simțit prea mândru de mine că i-am ajutat să revină, dar ce pot să fac? Sunt doar un specialist în calculatoare.

Ben-Roi simți o mișcare sub masă și își închipui că Zisky îl mângâia pe picior pe celălalt ca să-l încurajeze. Nu putea fi sigur și încercă să nu se uite, deși prinse din nou o urmă de amuzament pe chipul lui Zisky.

— Am printat niște chestii de pe internet care ar putea să vă ajute, continuă Regev. Două articole, niște discuții de pe chat...

Îl îmboldi pe Zisky, care scoase un plic și i-l întinse lui Ben-Roi.

— Ca să fiu sincer, spuse Regev, majoritatea sunt doar speculații. E greu să găsești informații certe despre Program. De asta sunt atât de interesanți. Nimeni nu știe mai nimic despre ei. Nu sunt ca Wikileaks, de exemplu, pe al cărui operator îl știe toată lumea. Tipii care conduc Nemesis sunt umbre, sunt complet invizibili.

Ben-Roi deschise plicul și frunzări hârtiile dinăuntru.

— Deci ce știm?

— În primul rând că sunt foarte buni, răspunse Regev. Să începem cu asta. Autoritățile încearcă să le dea de urmă de ani de zile – vorbim de unii dintre cei mai buni oameni din domeniu – dar cei din Program sunt întotdeauna cu un pas înainte. Singura pistă pe care a avut-o cineva vreodată e site-ul lor și se pricep de minune să ascundă tot ce nu vor să se afle. Sunt găzduiți pe servere din străinătate, folosesc proxy-uri, servere de ping, duplicate, își schimbă serverele în clipa în care simt că cineva începe să se apropie. Par să folosească și o tehnologie de anonimizare destul de sofisticată.

Văzu expresia năucită de pe chipul lui Ben-Roi și începu să râdă.

— Ignoră termenii tehnici, spuse, fluturând o mână. Tot ce trebuie să știi e că nimeni n-a reușit vreodată să închidă site-ul Nemesis. Și nimeni n-a reușit să afle al cui este. Tipii ăștia chiar se pricep.

— Și atacă companii multinaționale, jucători mari de pe piață?

Regev încuviință:

— Mai ales multinaționale care au operațiuni dubioase. Exploatări din Lumea a Treia, poluare ilegală, malpraxis corporativ. Orice organizație care are ceva de ascuns, pe scurt. Nemesis strânge dovezi și le postează pe internet, publicul află, presa... Crede-mă, le-au creat probleme multor companii. Probleme mari.

Asta spusese și Mordechai Yaron în aceeași zi.

— Se pare că au mai multe celule care lucrează în țări diferite, spuse Ben-Roi.

— Asta e o teorie, încuviință Regev, deși, din câte știu, nimeni n-a reușit să o dovedească. Suntem destul de siguri că au început în America – am găsit mai multe indicii tehnice, mici și complicate, care sugerează asta. Nu vreau să vă plictisesc cu toate detaliile scrie ceva acolo. Atinse plicul. Par să aibă conexiuni în Israel, continuă. Câteva victime spun că i-au auzit folosind cuvinte ebraice și numărul de incidente de pe teritoriul

Israelului e disproporționat de mare. Nu e sută la sută sigur, dar situația pare să sugereze că au membri și aici. Nu știm dacă e vorba de o celulă sau de o grupare dizidentă, sau pur și simplu dacă fondatorii s-au mutat aici din America. Ridică din umeri. Nimeni nu poate ști. Nici dacă au agenți în alte țări. Au o adresă de e-mail pe site – trece prin douăsprezece adrese-fantomă de pe douăsprezece servere separate, așa că nu poate fi urmărită – ceea ce sugerează că o parte din informațiile lor vin de la surse apropiate victimelor. Iar faptul că totul trece printr-un singur site principal pare să indice o structură organizată oarecum central. Pe de altă parte, nu știm nici cum e organizată, nici cine a organizat-o, nici câți oameni sunt implicați, nici unde își au baza...

Ridică din nou din umeri și termină berea care îi mai rămăsese. Ben-Roi întrebă dacă vrea să îi mai cumpere una, dar Regev puse o mână deasupra sticlei și la fel și Zisky. Din sala din spate se auzeau sunetele înăbușite ale unui comentariu de meci de fotbal, o recapitulare a momentelor-cheie de la derby-ul serii din Haifa, Maccabi împotriva celor de la Hapo. Ben-Roi era fan Maccabi; i-ar fi plăcut să vadă și el meciul, dar pe moment ignoră comentariul și se concentrează pe discuție.

— Vorbeam cu cineva azi-dimineață care mi-a spus că Nemesis nu sunt doar hackeri. Se pare că dau spargerii, sunt violenți și folosesc arme. Mai degrabă ca Mossadul decât ca site de dezvăluiri, așa i-a descris.

Regev zâmbi.

— Se poate să fi exagerat puțin. Nu e ca și când s-ar fi apucat să asasineze oameni în stânga și în dreapta. Sau cel puțin eu n-am auzit de asta. Da, sunt necruțători. Sunt și violenți, când se lasă duși de val. Din punctul ăsta de vedere, sunt mai activi cu fiecare an care trece.

Ochii lui Ben-Roi se îngustară.

— Ce vrei să spui?

— Când au apărut prima oară, acum șase, șapte ani, erau doar hackeri. Eventual câte un atac cu viruși din când în când. Într-un cuvânt, tot ce făceau era online. Dar apoi – cred că acum vreo trei sau patru ani – au bombardat un sediu din Tel-Aviv, o corporație multinațională. A fost prima oară când au făcut așa ceva. Nimeni nu a fost rănit, dar a fost totuși o schimbare importantă a modului în care operau. De atunci încoace, tacticile lor au devenit mult mai... agresive: intrări forțate, sabotaje, răpiri de directori, oameni forțați să facă dezvăluiri pe care le filmau... Un tip din Franța a cărui companie era implicată în niște afaceri dubioase în Congo. Mărturia lui a fost încărcată acum douăzeci și patru de ore și deja se protestează în masă în fața sediului principal al

companiei din Paris, ca să nu mai spun că au fost cel puțin șase atacuri cibernetice împotriva lor. Asta e influența Programului.

Se lăsă pe spate și își încrucișă brațele, aruncând o privire la separeul de alături, unde cele două femei izbucniseră în hohote de râs. Rămase tăcut o clipă, apoi îl privi din nou pe Ben-Roi.

— E interesant că schimbarea de tactică pare să coincidă cu apariția celulei, sau fracțiunii, sau ce-o fi, din Israel, rosti. Ei par să fie responsabili de majoritatea actelor violente, dacă nu chiar de toate – ei sunt cei ce au transformat Programul dintr-o organizație exclusiv online în ceva care seamănă mai degrabă cu un grup de gherilă. Sau cu o grupare teroristă. Depinde cum vezi lucrurile.

— Știi cumva de ce a apărut schimbarea? întrebă Zisky; era prima lui contribuție directă la conversație.

— Nimeni nu știe în mod precis, răspunse Regev, deși se discută mult pe internet despre asta. Am inclus câteva discuții în documente. Atinse din nou plicul. Mulți cred că există anumite persoane în Nemesis care vor o acțiune mai radicală și, din motive pe care le cunosc doar ei, s-au mutat în Israel. Au rămas în Program și continuă să le trimită materiale pentru site, dar pe lângă asta, au început să-și urmărească și propriile scopuri militante. Un program în cadrul Programului, dacă vrei. Pare o explicație rezonabilă. Oricum mai rezonabilă decât teoria conspirației care spune că totul e doar o încercare de a discredita Nemesis pusă la cale de serviciile secrete și/sau un conglomerat de corporații. Chiar nu văd cum s-ar putea face asta.

Din separeul celălalt izbucniră din nou râsete. În sala din spate, comentariul meciului deveni și mai animat și se auziră urale, probabil fiindcă una din echipe reușise un gol. Ben-Roi ciuli urechile, încercând să audă cine fusese. Hapo-el. Rahat. Mai ascultă puțin, apoi renunță.

— Celula din Israel, spuse, întorcându-se spre Regev. N-ai auzit să aibă vreo legătură cu Mitzpe Ramon, nu-i așa?

Regev clătină din cap.

— Dov mi-a spus că e posibil să fie vreo legătură sau cel puțin că așa credeți. Dacă există așa ceva, eu n-am auzit. Dădu un bobârnac sticlei de pe masă. Se vorbește că ar avea o legătură cu o companie numită Barren Corporation. Dov mi-a spus că și compania respectivă vă interesează.

Ben-Roi se aplecă în față.

— Ce fel de legătură?

— Nemesis are o chestie cu Barren Corporation, spuse Regev. Sau mai bine zis are ceva împotriva lor. Am făcut o căutare rapidă... stați puțin.

Deschise plicul, căută printre hârtii și scoase o coală A4.

— Aici e o listă cu zilele în care Nemesis a atacat Barren. Cel puțin toate incidentele care au fost raportate. După cum vedeți, sunt destule aici. Mult mai multe atacuri în comparație cu orice altă corporație, din câte îmi dau eu seama.

Ben-Roi studie coala și numără nouăsprezece incidente separate în ultimii șapte ani.

— A fost una dintre primele companii a căror rețea a fost atacată de Nemesis, continuă Regev și de atunci au mai fost atacați din când în când, dar mai ales în ultimii câțiva ani, de când a apărut gruparea din Israel. Atacul cu bombă de care v-am spus, cel din Tel-Aviv, a fost prima dată când Nemesis a acționat ceva mai violent...

— Barren?

Regev încuviință.

— Le-au spart birourile, le-au sabotat câteva instalații... e ca și când ar vrea să se răzbune. Aproape ca și când – nu, în mod sigur vor să se răzbune.

— De ce? întrebă Zisky.

— Se speculează mult și pe tema asta, răspuse Regev. De la un angajat dezamăgit care a trecut de partea cealaltă la o corporație: rivală care folosește Nemesis ca să scape de concurență. Nici una din teorii nu stă în picioare. Ce cred eu, deși e tot speculație, e că membrii Nemesis sunt furioși că nu găsesc nimic care să compromită Barren. Tot ce au fost în stare să găsească au fost niște probleme de protecția muncii la una dintre filialele lor din Australia. Nimic grav. Probabil Barren sunt singurii care au reușit să scape, iar Nemesis nu-i va ierta pentru asta. S-au simțit insultați probabil. Ridică din umeri. Sau poate spun prostii aici. V-am zis – când e vorba de Programul Nemesis, se lansează multe teorii, dar nici una nu a putut fi dovedită. Ar putea la fel de bine să acționeze de pe Marte.

Ben-Roi zâmbi. Regev se aplecă și îi șopti ceva lui Zisky, fără să audă Ben-Roi, apoi privi la ceas – un Tag Heuer imens, de argint, care semăna mai degrabă cu un cadran de avion decât cu un ceas.

— Ar trebui să plec, spuse.

— Ești sigur că nu mai vrei o bere?

— Mai bine nu. Trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Strânse umărul lui Zisky și se ridică. Ben-Roi ieși din separeu ca să îl lase să treacă. Dădură mâna.

— O să mă interesez în continuare, rosti Regev și o să vă transmit prin

Dov dacă mai apare ceva.

— Apreciez, spuse Ben-Roi. Și mulțumesc pentru documente.

Regev făcu semn cu mâna, dădu să plece, apoi se răzgândi.

— Ascultați, știu că nu e treaba mea, dar Dov mi-a spus că e vorba despre femeia omorâtă în catedrală. Nu vă faceți griji, nu mi-a dat nici un detaliu...

Ben-Roi scutură din cap în semn că nu conta dacă Zisky îi dăduse sau nu detalii.

— Părerea mea e că Nemesis n-a avut de-a face cu asta. Nu sunt de acord cu metodele lor, dar până acum nu au atacat pe nimeni care nu...

— Care să nu o merite?

Regev mormăi.

— Cred că au o misiune foarte specifică. Asasinarea unei jurnaliste nu se potrivește deloc cu restul. E doar părerea mea, v-am spus; sunt un biet specialist în calculatoare, ce să știu eu? M-am gândit doar să menționez asta. Nu-l ține treaz până târziu, are nevoie de somnul de frumusețe.

Îi făcu cu ochiul lui Zisky, îl salută pe Ben-Roi cu o înclinare a capului și plecă.

Ben-Roi cumpără încă două băuturi.

— De treabă, comentă, așezându-se și întinzându-i lui Zisky paharul de Jack Daniels pe care îl ceruse.

— Clar, zise Zisky, acceptând paharul și dându-se mai încolo ca să îi facă loc.

— Foarte de treabă.

Zisky nu mușcă momeala. Sorbi din băutură și zâmbi din nou în felul lui. Ben-Roi se gândi să insiste, să afle mai multe – dacă Regev ar fi fost femeie, ar fi cerut imediat detalii și conversația ar fi devenit picantă. De data asta, o asemenea indiscreție nu părea la locul ei. Luă o înghițitură de bere și îi explică situația cu *vosgi*. Zâmbetul lui Zisky dispăru.

— Îmi pare rău, rosti. Ar fi trebuit...

Ben-Roi flutură o mână.

— Se întâmplă. Dacă aș avea câte un shekel pentru fiecare dată când am dat-o în bară, aș avea destui bani ca să...

— Cumperi o bară mai înaltă?

Ben-Roi zâmbi și își așază un braț pe spătarul scaunului. Era obosit când intrase în bar, dar berea îl revigorase.

— Spuneai că ai aflat ceva de Barren?

Zisky scoase un al doilea plic. Era plin de hârtii. Încă o dată, Ben-Roi fu

impresionat de eficiența cu care lucra puștiul. Erau destule materiale acolo cât să-l țină treaz toată noaptea.

— N-am avut timp să scriu un raport complet, din păcate, se scuza Zisky, scoțând mai multe coli capsate împreună și întinzându-i-le lui Ben-Roi. Am făcut doar un rezumat care ar putea fi de folos.

Impresionat din nou, Ben-Roi privi cu atenție prima coală.

— Vrei să-mi spui ideile principale?

— Corporația e mare. Profit de cincizeci de miliarde de dolari, sedii în toată lumea, câteva duzini de subsidiare, plajă de activități de la foraj pentru petrol la exploatare de aur și, în ultima vreme, interes major pentru combustibilul organic. Sunt foarte secretoși. Nu-și fac deloc reclamă. Șeful cel mare e un tip pe care îl cheamă Nathaniel Barren...

Căută în plic și scoase o fotografie – un bărbat masiv, încruntat, cu barbă.

— Conduce compania de patruzeci de ani. E un dur, din câte am citit, dar în ultima vreme are probleme mari de sănătate. Băiatul lui e extrem de instabil, se pare.

Scoase încă o fotografie: un bărbat mai tânăr, blond și chipeș, cu o grimasă înghețată undeva între zâmbet și rânjel.

— A avut ceva probleme cu legea până acum. Droguri, bătaii – se pare că a încercat să sugrume o târfa acum câțiva ani. Taică-său a tras ceva sfori până a reușit să-l scoată basma curată. E totul acolo.

Zisky arată cu degetul spre unul dintre punctele de pe listă.

— Ceva despre mina din România?

— Toate cărțile pe față, din câte am văzut. Barren lucrează acolo din 2005 și nu au existat deloc probleme. Sunt în relații bune și cu guvernul României și cu comunitatea locală. Și cu ecologiștii – aparent, au încheiat un contract pentru reciclarea deșeurilor cele mai periculoase în America, deci nu au enervat nici unul dintre grupurile de mediu. Pe scurt, toată lumea e mulțumită.

Ben-Roi mai bău din bere. Din nou, se gândi: „Poate chiar sunt pe o pistă greșită. Poate chiar am interpretat greșit indiciile”.

— Două lucruri mi-au atras atenția totuși, continuă Zisky.

— Spune.

— În primul rând, sunt legați destul de puternic de Israel. Barren are interese în toată țara: acțiuni la o mină de potase de la Marea Moartă, un câmp petrolifer de lângă Haifa, o afacere în domeniul șlefuirii de diamante în Tel-Aviv. Au și influență politică. Am vorbit cu prietenul tău de la *Ha'aretz* și mi-a spus că Barren a făcut donații majore către

Kadima, Likud și Yisrael Beiteinu. Asta le conferă multă influență. „Intangibili”, așa i-a descris.

Ridică privirea: doi tineri intraseră înăuntru, râzând și vorbind. Se așezară la bar și comandară halbe de Kasteel.

— E și o afacere personală la mijloc, adăugă Zisky, întorcându-se înapoi către Ben-Roi. Se pare că soția lui Nathaniel Barren era din Israel. A murit în urmă cu câțiva ani. Accident de mașină. Nu a trecut niciodată peste pierderea uriașă suferită, din câte am citit.

Ben-Roi sorbea și se gândea, încercând din nou să-și dea seama ce legătură exista între toate astea și asasinarea lui Kleinberg, nereușind nici de data asta să găsească vreo explicație evidentă. La bar, femeia atrăgătoare, între două vârste, se întorsese puțin pe scaun, evaluându-i pe cei doi nou-veniți. Era ca o pumă pândindu-și prada. Unul din tineri, palid și cu fața plină de coșuri, îi zâmbi și îi făcu cu mâna în semn de salut. „N-ai nici o șansă, băiete”, se gândi Ben-Roi. Privi o clipă, amuzat de toată scena.

— Și celălalt lucru? întrebă.

— Pardon?

Și Zisky era la fel de interesat de ce se întâmpla la bar.

— Ai spus că ți-au atras atenția două lucruri.

— Da, sigur. Ei bine, Barren are legătură și cu Egiptul. Prietenul tău spune că au cultivat relații politice și de afaceri foarte strânse de-a lungul anilor. Au un sediu în Cairo și e implicată în mai multe exploatări miniere. În prezent licitează pentru dreptul de a exploata un câmp petrolifer destul de mare în Sahara. Dacă va câștiga, va fi unul dintre cele mai bănoase contracte pe care le-au încheiat vreodată. Cel mai mare. Nathaniel Barren își pune la bătaie întreaga reputație.

La bar, tinerii își primiseră băuturile și se ridicaseră, îndreptându-se spre sala din spate ca să vadă meciul. Cel cu coșuri îi spuse ceva femeii, care ridică din umeri și îi întoarse spatele, evident neinteresată. Lui Ben-Roi îi părea rău de el. Și el pășea la fel când era de vârsta lui.

— N-ai găsit nimic legat de traficul cu persoane, nu-i așa? întrebă.

— Vrei să știi dacă Barren se ocupă cu așa ceva?

Tonul lui Zisky era deja un răspuns suficient la întrebare. Barren se ocupa cu multe lucruri, dar prostituția ilicită nu se număra printre ele. Ben-Roi încercă altceva.

— Dar un tip pe nume Samuel Pinsker?

Lui Zisky îi părea cunoscut numele:

— Adu-mi aminte.

— Inginer minier din Marea Britanie. A căzut într-un puț din Luxor. Kleinberg a pomenit de el într-unul dintre articolele de care ți-am povestit.

— Ah, da! Nu, n-a apărut pe nicăieri.

Zisky învârti ultima jumătate de centimetru de whisky în pahar.

— Luxor a apărut, în schimb.

Ben-Roi se aplecă în față și îi făcu semn lui Zisky să continue.

— Barren a donat o grămadă de bani către Egipt în ultima vreme. A finanțat mai multe programe sociale. Toate au legătură cu licitația de care ți-am spus.

— Mită?

— Prietenul tău Natan Tirat i-a spus „creșterea vizibilității”, dar bănuiesc că e cam același lucru. Unul dintre proiecte e un muzeu gigantic în Luxor, în Valea Regilor. Barren a plătit toată lucrarea, cel puțin câteva milioane. Nathaniel Barren însuși va fi prezent la inaugurare. E un fel de legătură, presupun, deși nu văd cum ar putea fi ea relevantă.

Ridică din umeri, mai învârti puțin picăturile de Jack Daniels rămase, apoi le înghiți. Ben-Roi făcu la fel cu berea lui. În spate începuseră să cânte un imn al suporterilor Maimuțelor Verzi – falsau groaznic, dar cel puțin țineau cu echipa care trebuia. Fetele din separeul vecin se ridicară și plecară; o clipă mai târziu și femeia de la bar făcu la fel, lăsându-i doar pe ei doi și pe barman în încăpere.

— Încă una? întrebă Zisky.

Ben-Roi se uită la ceas – era trecut de ora zece – și clătină din cap.

— Cred că ajunge pentru o seară. Reluăm discuția mâine. Cum a spus și prietenul tău, un băiat tânăr ca tine trebuie să-și facă somnul de frumusețe.

Zisky își dădu ochii peste cap, ca o domnișoară, dar nu protestă. Se ridică și își îmbrăcă haina.

— Data viitoare fac eu cinste.

— O să țin minte că ai zis asta. Și mulțumesc pentru documente. Bravo!

Ochii lui Zisky străluciră; era bucuros de compliment. Nu spuse nimic, doar dădu din cap, salută și se îndreptă spre bar.

— Salută-l și pe Joel, strigă Ben-Roi după el.

Zisky îi arată degetul mijlociu. Ben-Roi zâmbi. Puștiul era simpatic, începea deja să devină unul de-al lor.

După plecarea lui Zisky, Ben-Roi se răzgândi și își cumpără încă un

pahar, un Jamesons cu gheață. Aruncă o privire în sala din spate să vadă scorul – încă era 1-0 pentru Hapo-el – apoi se așeză la loc și îi trimise un SMS lui Sarah, urându-le noapte bună și ei și copilului. Primi un răspuns imediat, cu aceeași urare, iar apoi încă unul, adresat „Pentru Tati” și semnat „Bubuxx”.

Zâmbi. Se asigură că barmanul se uita în altă direcție, apoi își duse la buze telefonul și îl sărută.

„Și zici că Zisky e homo, mormăi, vârând telefonul la loc în buzunar și întinzându-și picioarele. Dacă te mai înmoi puțin, o să te transformi în brișă!”

Chicoti, sorbi din Jamesons și lăsă paharul să alunece pe masă, uitându-se distrat la un afiș înrămat de pe perete – o reclamă sovietică veche la țigări. O melodie începu să se audă: Dire Straits, *Brothers in Arms*. Partea de început la chitară, moale și apăsată, umplu camera ca aburii de ceață. Gândurile lui Ben-Roi începură să curgă în ritmul muzicii, într-o parte și alta: Sarah și copilul, tânărul cu coșuri care încercase să o agațe pe femeia de la bar, Zisky și Regev și, în fine, inevitabil, investigația.

Întotdeauna reflecta cel mai bine chiar la sfârșitul zilei, când trupul începea să obosească și mintea să i se așeze. Își lăsa gândurile să alerge în voie, fără să le îndemne într-o direcție anume, ci pur și simplu se relaxa și le dădea voie să curgă, să alunece la întâmplare printre toate informațiile pe care le aflase în ziua și în seara respectivă, ieri, alaltăieri, curios să vadă unde ajungea.

Din nou și din nou, gândurile reveneau la două aspecte clare ale investigației, la fel ca un vizitator într-o galerie care se întoarce mereu la aceleași două tablouri.

Fata aceea, Maria/Vosgi. Ea era fără nici o urmă de îndoială cheia întregii investigații. Și la fel Egiptul. Acolo se legau toate. La fel, fără nici o urmă de îndoială. Barren, Nemesis, Pinsker, biletul spre Alexandria cumpărat de Kleinberg, drumul prin Sinai folosit de traficanții de persoane – fiecare fir ajungea în Egipt la un moment dat, toate drumurile păreau să ducă într-acolo. Răspunsurile erau în Egipt. Poate chiar Răspunsul.

Mai luă o gură de whisky și își aruncă privirea de la documente la barman, urmărindu-l cum se plimbă de-a lungul barului, frecând fiecare pată cu o cârpă. Ochii li se întâlneau și barmanul făcu un gest întrebător, ca și când ar fi turnat o băutură. Ben-Roi ridică o mână în semn de mulțumire și clătină din cap. Din spatele camerei se auzi un strigă:

— Toți am făcut-o cu prietena ta, Joni!

Urmă un hohot general de râs. Chitara lui Knopfler se auzea în continuare. Cuburile de gheață scoaseră un clinchet când Ben-Roi mișcă paharul.

Egipt. Se putea interesa și el de unele lucruri, sau putea să-l pună pe Zisky. Puteau da telefoane, puteau strânge informații, puteau verifica trecutul celor implicați. Și totuși, nu puteau face chiar totul prin telefon, e-mail și internet. Avea nevoie de cineva la fața locului. Cineva care cunoștea țara și limba. Asta însemna să trimită o cerere Comandamentului Național de Poliție din Sheikhjarrah, a cărui aprobare era necesară pentru orice demersuri care implicau autorități străine, mai ales din țările arabe. O aprobare oficială lua zile întregi până să ajungă. Multe zile, având în vedere viteza glacială cu care se mișcau cei din Poliția Națională când venea vorba de birocrație. Mâine-dimineață avea să ia legătura cu ei și să pună roțițele în mișcare, dar până atunci n-avea de ales decât să lase deoparte Egiptul, oricât de important ar fi fost.

Oftă și își ridică paharul, gata să soarbă ultimele înghițituri de Jamesons și să se îndrepte spre casă. Oboseala de peste zi începuse să își spună cuvântul. Dintr-odată ochii i se îngustară, ca și când i-ar fi venit brusc o idee. Exista o altă posibilitate. Cineva care era în Egipt. Un vechi contact. Mai mult, un vechi prieten. Lucraseră împreună cu ceva ani în urmă, la acel caz extraordinar cu Hannah Schlegel și păstrasera legătura ulterior, deși nu mai vorbiseră de ceva timp, vreo douăsprezece luni sau mai mult. De-asta nici nu se gândise întâi la el. Se uită la ceas – era târziu, dar nu foarte târziu – și, aproape fără să-și dea seama ce face, își scoase telefonul.

Cu patru ani în urmă, doborât de moartea logodnicei sale, Galia, era convins că avea să-și trăiască restul vieții în singurătate și durere. Doi oameni îl ajutasera să iasă din starea abjectă în care se complăcea. Sarah era una dintre ei. Celălalt...

Deschise agenda și căută litera K. Era un singur nume acolo. Zâmbi când ajunse la el. Trecuse prea mult timp, abia aștepta să-i audă vocea. Se uită din nou la ceas, apoi apăsă butonul care iniția apelul.

LUXOR

Khalifa era pe acoperișul blocului, așezat pe o cutie întoarsă și privind

panorama nocturnă a Luxorului, când îi sună telefonul.

Venea aici în multe nopți, după ce reușea să o adoarmă pe Zenab. O ținea de mână și îi mângâia părul negru lung și îi cânta până când respirația i se liniștea și corpul i se relaxa, iar buzele, presate de regulă într-o linie subțire, nervoasă, se înmuiau și se ridicau – nu într-un zâmbet, ci mai degrabă într-o expresie de ușurare că nu mai trebuia să stea trează și că putea să se piardă din nou în nimicnicia somnului. Mai târziu începeau coșmarurile, crâmpie de amintire care îi chinuiau subconștientul, transformând odihna într-o tortură la fel de cruntă ca și veghea din timpul zilei. Și totuși, preț de câteva ore era liniștită, acoperită de pătura somnului greu, iară vise și putea veni și el aici pentru un moment de liniște și tihnă, împăcat la gândul că fereastra dormitorului lor era chiar dedesubt și că, dacă l-ar striga pe nume, ar putea coborî în apartament în câteva clipe.

Îi plăcea pe acoperiș. Era singura zonă a noii lor case care începuse să-i placă, mai ales noaptea. În timpul zilei, Luxorul era un oraș monocrom, plictisitor; lumina puternică a soarelui făcea culorile să pară spălăcite, terne. Odată cu lăsarea întunericului, în mod paradoxal, culorile reveneau: verdele strălucitor, translucid al minaretelor de la moschee, albul de gheață al cafenelelor și magazinelor, neonul strident al hotelurilor de cinci stele, mii de pete minuscule de galben și portocaliu de la ferestre și stâlpi de iluminat și faruri de mașini.

Noaptea transforma întregul oraș, ascundea betonul și inestetic, dar și clădirile șubrede, reducând totul la culorile primare: curate, simple, strălucitoare. Khalifa se simțea întotdeauna liniștit când urca aici și privea orașul. La fel de liniștit ca și atunci când se refugia pe Qurn, sau la poligonul de tragere. Se simțea dacă nu mai bine, atunci măcar nu la fel de rău. Dar acum telefonul începuse să sune și vraja se rupse.

Sări în picioare și căută în buzunar până găsi mobilul, cuprins de înfrigurare, ca de fiecare dată când îi suna telefonul pe neașteptate la o oră nepotrivită. Preț de o clipă își imagină ce s-ar fi putut întâmpla. Scenariile erau unul mai groaznic decât altul: sirene, spitale, pași grăbiți, suspine sfâșietoare. Apoi văzu numele celui care îl suna și respirația i se liniști. Se așeză din nou și își privi telefonul, frecându-și tâmpla cu degetul mare și cu arătătorul. Înainte apelul l-ar fi bucurat, încântat chiar. Îi datora viața celui care îl suna; trecuseră prin foarte multe împreună. În seara asta însă, se simțea iritat că era sunat la o oră atât de înaintată și că se speriasă în asemenea hal. Iritare și, de asemenea, o teamă surdă, epuizantă că va trebui să treacă din nou prin toate cele, să

povestească încă o dată ce se întâmplase și cât de mult se înrăutățiseră lucrurile pentru el și familia lui. Să re trăiască totul. Iar apoi avea să urmeze o tăcere penibilă la telefon. Celălalt avea să-și caute cuvintele, să spună cât de rău îi părea și să se ofere să ajute oricum ar fi putut – iar Khalifa avea să realizeze încă o dată că era un om marcat inevitabil de o tragedie. Că, orice altceva ar fi făcut sau va face de-acum înainte, tragedia era cea care avea să-l definească pentru totdeauna. Ținea telefonul, a cărui sonerie răsuna puternic în noaptea călduroasă și nu reuși să se convingă să răspundă. Se gândi să lase apelul să intre în căsuța vocală. Dar să facă asta înseamnă pur și simplu să amâne inevitabilul. Nu se putea eschiva pentru totdeauna, la un moment dat tot trebuia să vorbească și cu el. Îi salvase viața, în acea noapte, cu patru ani în urmă, în Germania, când îl scosese pe brațe din mina care ardea. Îi era dator. Indiferent ce probleme avea în viața de zi cu zi, Khalifa lua în serios datoriile între prieteni.

— La naiba, murmură.

Lăsă telefonul să mai sune de două ori, pregătindu-se, privind moscheea Elnas cu turnul subțire care părea să împungă discul lunii, ca un ac care trecea printr-un ou de rață. Apoi, chiar când apelul era gata să intre în căsuța vocală, respiră adânc, apăsă pe butonul de răspuns și ridică telefonul la ureche.

— Bună, prietene, spuse cu o voce liniștită.

IERUSALIM

În clipa în care auzi vocea lui Khalifa, Ben-Roi zâmbi larg și își ridică paharul ca și când ar fi toastat în cinstea egipteanului.

— Bună și ție, musulman nemernic ce ești!

Așa se salutau întotdeauna, cu o insultă veselă la adresa culturii celuilalt, în amintirea primei lor întâlniri, când se certaseră și fusese cât pe ce să se ia la bătaie. De obicei, Khalifa răspundea numindu-l pe Ben-Roi un „jidan arogant și ticălos”. De data asta însă, scoase un mormăit în semn că prinsese gluma și îl întrebă pe Ben-Roi cum mai mergeau lucrurile.

— Grozav, fantastic. Tu?

— Bine, mulțumesc.

— Nu te-am trezit, nu-i așa?

Khalifa îl asigură că nu.

— Cât a trecut? Un an?

— Cel puțin, răspunse Khalifa.

— Cum zboară timpul.

— Chiar că.

— Dumnezeu știe unde merge.

Khalifa murmură ceva. Ben-Roi nu auzi ce. Nu era sigur, dar i se părea că egipteanul nu era în apele lui. De obicei vorbea molcom, dar acum părea sedat de-a dreptul. Ben-Roi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să sune totuși dimineață.

— Ce mai face Zenab? întrebă, hotărându-se să continue totuși conversația acum că o începuse.

— E... OK.

Răspunsul fusese ezitant, aproape evaziv.

— Sarah?

— Ne-am despărțit.

Urmă o pauză de o clipă.

— Îmi pare rău. Când?

— Acum câteva luni.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Eu am fost de vină, bineînțeles. Sunt un măgar.

Ben-Roi se gândi că Khalifa o să se prindă de glumă și o să facă un comentariu acid, dar egipteanul nu spuse nimic. Urmă o altă pauză, o pauză ciudată – Khalifa nu părea deloc în apele lui. La dreapta lui Ben-Roi, ușa barului se trânti cu zgomot și cele două femei care plecaseră cu un sfert de oră mai înainte se întoarseră, ținându-se de după umeri. Le urmări până ajunseră la bar și cerură votcă și Cola, apoi spuse:

— Hei, am niște vești proaste.

De la celălalt capăt al liniei se auzi sunetul unei brichete, urmat de cel al unei inhalări prelungi.

— Nu-mi spune: ați făcut pace cu palestinienii?

Așa mai mergea! Asta era Khalifa pe care îl știa și-l iubea!

— Mai bine! râse Ben-Roi. Mai neverosimil!

Lăsă comentariul în aer, pentru atmosferă, apoi:

— Sarah e însărcinată. O să fiu tată!

O spuse tare, bucurându-se și el de anunț. Atât de tare, că și 1 auziră și barmanul și fetele de la bar. Barmanul îi arătă semnul victoriei; fetele aplaudară și strigară *Mazel Iov*. Khalifa nu spuse nimic.

— O să fiu tată, repetă Ben-Roi, crezând că celălalt nu-l auzise.

— *Mabruk*, zise Khalifa. Mă bucur mult pentru tine.

Nu părea bucuros: vocea lui era plată, lipsită de expresie. Ben-Roi era surprins. Enervat chiar. Khalifa era unul dintre puținii oameni cărora nu le spusese încă – singurul, de fapt – și abia aștepta să-i audă reacția, se gândise la asta din clipa în care se hotărâse să-l sune. Lipsa reacției era... aproape o jignire. OK, nu mai vorbiseră de un an – nu se mai văzuseră la față de patru – și Khalifa avea ceva pe suflet, dar chiar și așa, se așteptase la puțin entuziasm măcar. Era mare lucru să devii tată. Era un motiv de bucurie. Iar Khalifa nu se bucura. Ben-Roi se întrebă dacă nu cumva situația îl deranja – un copil născut în afara căsătoriei. Da, asta trebuia să fie. Culturi diferite, mentalități diferite.

— Evident, faptul că eu și Sarah nu mai suntem împreună complică puțin lucrurile, recunosc Ben-Roi, abordând direct problema, dar suntem încă apropiați și, crede-mă, orice s-ar întâmpla voi fi acolo pentru ea și pentru copil. Și, cine știe, când apare și el – de fapt, nici nu știm încă dacă e un „el”, deși, între noi doi, am sentimentul că o să fie băiat... Oricum, un bebeluș schimbă lucrurile, știi asta, așa că după ce se naște el sau ea, s-ar putea ca eu și Sarah să mai încercăm o dată, știi tu... să dregem lucrurile, să o luăm de la capăt, toți trei...

Abera. N-ar fi trebuit să bea un Jamesons, nu pe stomacul gol.

— Ideea e că n-o să fiu genul ăla de tată care e tot timpul plecat, continuă. Sunt aici și rămân aici. Faptul că eu și Sarah nu locuim împreună n-o să schimbe nimic. Copilul va avea cel mai bun cămin din lume și cei mai iubitori părinți. Sunt atât de fericit, Khalifa. Atât de fericit. O să fiu tată!

Simțea cum începe să i se pună un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Categorie n-ar fi trebuit să bea un Jamesons.

— *Mabruk*, repetă Khalifa. Mă bucur mult pentru tine. Pentru amândoi.

Aceeași voce plată, aceeași lipsă de sentimente. Ben-Roi strânse din dinți. „Ticălos mizerabil, se gândi. Eu îmi vărs sufletul aici și tu nici măcar nu ești în stare să te prefaci cum trebuie. Poate ceea ce facem eu și Sarah chiar este împotriva principiilor musulmane, dar cel puțin ai putea să te prefaci, de dragul prieteniei noastre. Bine că barmanul și fufele de lângă el se bucură mai mult decât omul căruia i-am salvat viața.”

— Ascultă, poate n-a fost o idee bună să te sun la ora asta, spuse, nereușind să-și ascundă iritarea din voce. Voiam să te rog ceva, în legătură cu o investigație de-a mea, dar văd că nu e momentul...

— Nu, nu, te rog, e în regulă. Dacă pot să fac ceva pentru tine...

Khalifa părea deconectat aproape complet de ceea ce se întâmpla, ca și când ar fi luat droguri. Poate chiar luase droguri, se gândi Ben-Roi. Sau era bolnav. Poate ăsta era motivul.

— Ești OK, Khalifa?

Tăcere.

— Ești OK? repetă Ben-Roi. Nu pari... adică, nu vreau să fac o tragedie din asta, dar sunt pe cale să devin tată și am senzația că nu te prea bucuri pentru mine. Nici măcar nu te interesează.

Se auzi un alt foșnit, semn că egipteanul trăgea din țigară. Când vorbi din nou, părea că într-adevăr îi pare rău.

— Iartă-mă, prietene. Chiar sunt interesat. Și mă bucur pentru tine. Mă bucur foarte mult. E minunat să ai un copil. Doar...

Încă un foșnit, încă o expirație. Iritarea lui Ben-Roi se transforma încet-încet în îngrijorare.

— Doar că ce?

În camera din spate, comentariul meciului de fotbal creștea în intensitate, însoțit de strigăte de:

— Haide, Katan!

Și:

— Treci! Treci!

— Doar că ce, Khalifa? S-a întâmplat ceva?

De la bar se auzi sunet de pahare ciocnite, însoțit de o explozie de chicote. Melodia formației Dire Straits se transformase cumva în *Toxic* interpretată de Britney Spears.

— Khalifa?

— Treci, fir-ai al naibii!

— Khalifa?

— Da, de fapt, s-a întâmplat ceva. Ceva...

De la celălalt capăt se auzi un sunet înfundat, pe care Khalifa l-ar fi recunoscut ca un suspin dacă n-ar fi fost atâta gălăgie în jur. Deveni și mai îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Khalifa.

O nouă pauză – ca și când convorbirea avea întârziere de o parte – apoi egipteanul începu să explice, ceva despre o barcă, un accident. Cuvintele lui se pierdură într-un acces de urale venite din încăperea din spate când Maccabi Haifa reuși în sfârșit să egaleze. Ben-Roi își astupă cealaltă ureche cu mâna și coborî capul aproape de tăblia mesei, încercând să amortizeze zgomotul.

— Îmi pare rău, n-am auzit. Ce-ai...?

Toată lumea striga și răcnea, chiar și fetele.

— Khalifa, îmi pare rău, nu pot...

Unul dintre tineri coborî pe scări până la bar și alergă toată camera, lovind cu pumnii în aer. Apoi mai apăru unul și încă unul și toți trei porniră o linie de conga ad-hoc care le făcu pe fete să țipe de bucurie. Ben-Roi flutură o mână, încercând să le facă semn să se liniștească, dar degeaba. Sărbătoarea părea să fie abia la început. Îi spuse lui Khalifa să aștepte, se ridică și ieși afară, trăgând ușa după el. Dintr-odată se făcu liniște.

— Așa e mai bine, spuse, plimbându-se pe strada pustie. Era prea multă gălăgie înăuntru. Nu auzeam mai nimic. Ce spuneai? Ce s-a întâmplat?

De data asta, vocea lui Khalifa se auzi tare și clar, iar cuvintele îl pironiră locului pe Ben-Roi:

— Fiul meu a murit. A fost un accident pe Nil și fiul meu Ali a murit. Mi-am pierdut băiatul. Dumnezeuule mare, Ben-Roi, mi-am pierdut băiatul!

LUXOR

Chiar și acum, după aproape un an, Khalifa nu reușise nici pe departe să se împace cu ce se întâmplase. Nu-și putea închipui că avea să fie vreodată împăcat cu asta. Își pierduse fiul cel mai mare, preferatul lui. Cum putea oare să se simtă împăcat cu o asemenea greutate pe inimă?

Făceau asta de luni de zile, aparent, de când găsiseră schiful abandonat într-un pâlc de trestii. Ali și un grup de prieteni, toți băieți de paisprezece ani și simțindu-se invincibili, erau în căutarea unei aventuri. Reparaseră barca, șterpeliseră o vâslă găsită pe un mic șantier naval de lângă Karnak, improvizaseră încă una din niște scânduri vechi și porniseră pe Nil. La început nu se aventuraseră prea departe: se plimbau doar în sus și în jos, aproape de malul de est, sau traversau canalul îngust spre Insula Bananelor, unde își făcuseră o tabără ca să mănânce bomboane și să fumeze țigări „împrumutate”. Nimic rău în asta.

Timpu trecea însă, iar curajul lor sporea. Odată convinseseră proprietarul unei șalupe motorizate să-i tragă până la podul de peste Nil

ca să alunece apoi cei zece kilometri la vale; altă dată vâsliseră până la cealaltă parte a Insulei Bananelor, ajungând la geamandurile care marcau bancurile de nisip din vestul insulei.

În noaptea tragediei, șase băieți, printre care și Ali, porniseră în cea mai mare aventură a lor, o călătorie până pe malul celălalt al fluviului și înapoi.

Plănuiseră totul, până la cel mai mic detaliu. Își făcuseră provizii de mâncare, băutură și țigări săptămâni întregi, ca să aibă destule pentru o călătorie așa importantă; în noaptea cu pricina, fiecare spusese acasă că mergea să doarmă la un prieten ca să nu se stârnească bănuiei. Se întâlniseră după lăsarea întunericului la un puț de evacuare, la sud de Luxor, își încărcaseră barca, își juraseră prietenie eternă în caz de naufragiu sau atac inamic – un gest făcut în joacă, dar care până la urmă se dovedise o prezicere sinistru de precisă.

Hotărâți fiind, porniseră la drum, simțindu-se a fi cei mai grozavi exploratori care existaseră vreodată. Bineînțeles, nu aveau veste de salvare, dar știau cu toții să înoate, așa că la ce le-ar fi trebuit?

Prima problemă apăruse destul de repede – abia ajunși pe fluviu, barca începuse să ia apă. Ar fi trebuit să se întoarcă imediat, dar așteptau aventura de atâta timp și erau atât de bucuroși și nerăbdători, că vâsliră înainte. Doi dintre băieți începuseră să scoată apa din schif cu pahare de plastic, în timp ce restul trăgeau la vâslele pe care le improvizaseră și la două scânduri de lemn pe care le găsiseră undeva pentru a imprima ambarcațiunii o viteză mai mare. După un început cu probleme, lucrurile începuseră să arate ceva mai promițător: problema cu apa se afla sub control, iar Nilul era liniștit și calm. Ajunseseră chiar în mijlocul fluviului fără a se confrunța cu vreun eveniment nedorit.

Apoi, lucrurile luaseră o întorsătură groaznică.

Prima dintre cele câteva coincidențe care transformaseră în final o situație banală într-o tragedie a fost că o șalupă a poliției care patrula mult mai la sud de locul pe care îl avea în mandat pentru supraveghere văzuse schiful, venise aproape și le ceruse ocupanților să se întoarcă la mal.

Ceilalți băieți au propus să aștepte până plecau polițiștii și să meargă mai departe. Ali – fiu de polițist – insistase să se supună ordinului. (De câte ori nu-și făcuse Khalifa procese de conștiință că nu-l învățase să fie mai circumspect cu autoritățile?) Așa că întorseseră schiful – cu mormăieli și proteste și certându-și în glumă prietenul atât de cuminte și de binevoitor – și începuseră să vâslească înapoi pe unde veniseră,

doar ca să descopere că pe fluviu era un curent care până atunci nu le pusese nici o problemă, dar care curgea mult mai puternic din partea cealaltă.

„Ca și când fluviul nu voia să ne lase să ajungem la mal, povestise singurul băiat care supraviețuise tragediei, din a cărei mărturie se aflase treptat toată povestea. Curentul ne tot ducea spre nord, înapoi spre mijlocul fluviului. Trebuia să ne luptăm pentru fiecare centimetru.”

Vâsla improvizată se rupsesse de la jumătate. Una din scânduri fusese scăpată de vâslaș și dispăruse, luată de ape. Schiful începuse să ia mai multă apă, mai repede decât o puteau goli cei doi băieți. Ajunseseră deja la jumătatea distanței, dar schiful devenise nemanevrabil și băieții erau epuizați.

Atunci văzuseră barja.

La început nu-și făcuseră griji. Era departe, la peste un kilometru și abia dacă se vedea pe suprafața fluviului luminată de lună. Părea să se îndrepte direct spre ei, abătută cu mult de pe ruta pe care mergeau navele de transport de-a lungul țărmului de vest, dar nimeni nu se îndoise că marinarul de veghe avea să îi vadă și să ceară o ajustare de curs.

Dar ajustarea nu venise. Pe măsură ce curentul îi împingea spre nord, iar barja continua să meargă spre sud, în linie dreaptă, băieții începuseră să se îngrijoreze, apoi să se sperie. Începuseră să strige și să dea din mâini, încercând să le facă semne celor de pe navă. În același timp continuaseră să vâslească, încercând cu disperare să se abată din calea barjei. Degeaba. Schiful era tras în aval, barja urca în amonte și ambele ambarcațiuni păreau prinse inexorabil fiecare pe cursul ei. Distanța dintre ele se micșora rapid.

„Ca două trenuri care vin unul spre celălalt pe aceeași șină”, declarase unul dintre martorii de la țărm.

„Ne-am blocat pur și simplu, povestise supraviețuitorul. Vedeam cum se apropie barja și totul se derula cu încetinitorul, ca într-un coșmar. Îmi aduc aminte că Ali a spus să sărim din barcă, dar nu ne puteam mișca. Până în ultima clipă am crezut că o să ne vadă și o să-și schimbe cursul.”

Într-un târziu, marinarul de serviciu a văzut schiful, alertat fiind de semnalul șalupei de poliție, care se întorsese să se asigure că băieții se supuneau ordinelor. Marinarul de veghe țipase și timonierul răsucise frenetic cârma, încercând să evite coliziunea, dar era deja prea târziu: nu mai erau decât o sută de metri între schif și prora barjei.

Unul dintre polițiștii de pe șalupă spusese că, în ultima clipă, băieții se

ridicaseră și se îmbrățișaseră cu toții, ca și când forța prieteniei lor ar fi putut opri o mie de tone de metal (cât avea să trăiască, Khalifa nu-și va putea șterge vreodată imaginea din minte – șase copii îngroziți, fără speranță, prinși într-o ultimă îmbrățișare).

Apoi, ca un baros care lovește o cutie de chibrituri, barja lovise.

Patru dintre băieți muriseră imediat, trași sub apă și sfărâmați de elicele gigantice ale navei (doar două cadavre identificabile fuseseră găsite). Al cincilea reușise, printr-un miracol, să se îndepărteze înot și fusese salvat de șalupa poliției. Fusese atât de traumatizat, că în prima săptămână de după dezastru nu scosese nici o vorbă.

Și al șaselea băiat Ali supraviețuise. Fusese găsit de polițiștii din șalupă ud, inconștient, cu fața în jos, într-o încâlcitură de *ward-i-nil*. Îl scosese din fluviu și îl duseseră la mal, apoi la spitalul Luxor General, unde Rasha al-Zahwi – soția prietenului lui Khalifa, Omar lucra și ea ca medic pediatru în schimbul al treilea. Rasha îl recunoscuse și îi sunase pe Khalifa și soția sa ca să-i anunțe ce se întâmplase.

Când ajunseseră la spital și își văzuseră fiul legat la aparate palid, acoperit de fire, cu un tub de intubare ieșindu-i din gură ca un vierme monstruos – Zenab leșinase. Khalifa o ajutase să-și revină și o așezase pe un scaun la capul patului, promițându-i că totul avea să fie bine, deși instinctul îi spunea că nu era deloc așa. Apoi, tară să-i pese de ce aveau să zică alții, fără să vadă doctorii și asistentele din jur, se întinsese pe pat, lângă fiul său și îl ținuse în brațe, spunându-i cât de mult îl iubea, rugându-l să nu îi părăsească, rugându-se lui Allah să aibă milă și fredonând melodia „Haide să înălțăm un zmeu” din *Mary Poppins*. Deși avea paisprezece ani, DVD-ul cu *Mary Poppins* era încă preferatul lui Ali.

Îl vegheaseră timp de șase zile și șase nopți, fără să se miște de la căpătâiul lui. De la început nu avuseseră nici o speranță. Stătuse prea mult sub apă. Deși inima îi bătea în continuare, doctorii spuneau că intrase în moarte cerebrală. Nu-și revenise niciodată. Allah, în înțelepciunea Lui infinită, alesese ca de data asta să nu facă nici un miracol. Cele șase zile le simțiseră, într-un fel, ca pe un rămas-bun ceva mai lung.

În ziua a șaptea, fuseseră de acord să-l deconecteze de la aparate.

Khalifa insistase să facă el asta era un gest prea personal, prea intim ca să i-l cedeze unui străin. Îl sărutaseră pe Ali, îl ținuseră în brațe și îi spusese iar și iar cât de mult îl iubeau, câtă bucurie le adusese. Apoi, ținându-l fiecare de câte o mână, plângând în hohote, își luaseră un ultim adio și Khalifa oprise aparatele.

Cu paisprezece ani înainte, Khalifa își văzuse băiatul venind pe lume – acasă, în dormitorul apartamentului care urma să fie demolat într-o lună, pentru ca turiștii să aibă ceva interesant de fotografiat.

Acum îl vedea părăsind-o: o viață atât de frumoasă, atât de scumpă, de neînlocuit, lăsând treptat locul unei linii orizontale pe ecranul monitorului cardiac.

O asemenea agonie era imposibil de descris. Era dincolo de orice tristețe pe care și-ar fi imaginat-o vreodată.

Zenab nu își revenise niciodată. Abia dacă mai scosese vreun cuvânt de atunci. Își petrecea zilele uitându-se la albumele cu fotografii, privind DVD-ul cu Mary Poppins al lui Ali și curățând camera pe care i-o făcuseră în noul apartament. Chiar și acum, după nouă luni, încă se mai trezea în fiecare dimineață cu același strigăt sfâșietor:

— Îmi vreau băiatul înapoi!

Khalifa își luase un concediu prelungit ca să o îngrijească în momentele cele mai grele și, de asemenea, ca să fie alături de Batah și Yusuf, care fuseseră amândoi devastați de pierderea fratelui mai mare (cu rezistența caracteristică vârstei lor, trecuseră repede peste marea pierdere a familiei și viețile lor mergeau înainte). Într-un gest neobișnuit de generos, Hassani nu doar că le oferise noul apartament, dar insistase ca tatăl celui dispărut, Khalifa, subalternul său, să-și primească întreg salariul pe timpul concediului, ceea ce făcuse situația puțin mai suportabilă, din punct de vedere financiar cel puțin. Khalifa nu era sigur încă dacă să fie recunoscător pentru gest sau să-l urască fiindcă ajunsese atât de rău, încât până și unui nemernic ca Hassani să-i pară rău pentru el.

În zilele care urmaseră tragediei – zile goale, cenușii, în care încă nu le venea să creadă ce se întâmplase și când totul părea a fi doar un vis urât din care nu se puteau trezi – nu se gândea decât la momentele în care își certase fiul mai mare; momentele în care nu fusese un tată așa de bun pe cât voia erau prea multe ca să le numere.

Zilele se transformară în săptămâni, iar săptămânile în luni și, încet-încet, amintirile mai fericite apărură și ele. Zilele în care jucau fotbal la o poartă improvizată. Concediile în familie la mare, la Hurghada. Ziua în care el și Ali primiseră în dar un tur privat al mormintelor închise din Valea Regilor, oferit de prietenul lui egiptolog Ginger. Vizitele la McDonald's-ul din Luxor, care, dacă era să fie sincer cu el însuși, îi aduseseră mai multă bucurie băiatului decât toate monumentele din Egipt laolaltă. Atâtea amintiri fericite. Amintiri pe care le va păstra

mereu în sufletul său.

Cu toate acestea, nimic nu putea să-l facă pe Khalifa să nu se mai simtă vinovat pentru ultimele cuvinte pe care i le spusese fiului său, când îl certase că nu își făcuse temele.

Nici să-i scoată din minte imaginea care îl bântuia zi și noapte: fiul său zbătându-se sub apele Nilului – singur, înfricoșat, pe moarte.

Și nici să-l aducă înapoi pe Ali. Deși erau atât de puternice, amintirile nu puteau trezi oamenii din morți.

Îl îngropaseră într-un mormânt micuț pe o colină din preajma Nilului, nu departe de locul de unde el și prietenii lui plecaseră în noaptea expediției. Era un loc minunat, cu copaci înfloriți, tufe de hibiscus și o priveliște largă spre Masivul Theban și deșertul de dincolo. Khalifa spera că, din locul pe care i-l aleseseră pentru odihna lui de veci, fiul său putea să vadă ce e în jur și să-și ducă mai departe aventura, în vis.

Accidentul nu fusese investigat oficial niciodată, iar căpitanul și proprietarii barjei nu fuseseră niciodată trași la răspundere. Nu erau genul de oameni cu care să te poți măsura, fiind vorba de una din cele mai mari companii de transport din Egipt. Unele lucruri nu se schimbau nici măcar cu o revoluție.

IERUSALIM

— Dumnezeule, Khalifa, îmi pare atât de rău!

Ben-Roi traversă strada și se așeză pe o bancă, aplecându-se în față.

— Îmi pare teribil de rău, repetă. Pentru pierdere și pentru că ți-am vorbit atât despre... știi tu, despre Sarah și copil...

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, prietene. Eu ar trebui să îmi cer scuze. Pentru că ți-am... cum se spune... ți-am umbrit o veste atât de bună. Mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur.

Ben-Roi își privi pantofii de sport, încercând să se gândească la ceva potrivit de spus. Se simțea cel mai mare rahat din lume că nu își dăduse seama ce era de fapt cu Khalifa. Nu se descurca în situații ca asta. Întotdeauna o dădea în bară cu ceva. Până la urmă își ceru scuze a treia oară și întrebă dacă poate ajuta cu ceva.

— Ești foarte amabil, dar nu, suntem OK.

— Vrei să mă urc în avion și să vin acolo?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie.

Ben-Roi se lăsă pe o parte și își sprijini cotul pe brațul băncii. Își amintea de pierderea pe care o suferise și el când logodnica lui, Galia, fusese ucisă în acel atentat cu bombă în urmă cu cinci ani. Bunăvoința și compătimirea și condoleanțele primite de la ceilalți îl făcuseră să se simtă chiar mai rău atunci, îl făcuseră să conștientizeze cu atât mai mult ce tragedie îngrozitoare i se întâmplase. Știa din experiență că absolut nimic – scrisori, vorbe, rugăciuni, flori – nu putea să aline durerea din acele momente. Erai tu și durerea ta, atât; nu rămânea decât să treci singur peste. Doliul era, până la urmă, o experiență profund solitară.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, rosti Ben-Roi pe un ton neconvingător.

— Îți mulțumesc. Ești un prieten bun.

Din nou tăcere. Nu la fel de stânjenitoare ca înainte, ci tăcerea dintre doi oameni care se cunoșteau suficient de bine, încât nu era nevoie de vorbe de umplură dacă nu aveau ce să-și spună. Un bătrân *Haredi* trecu pe lângă Ben-Roi cu pași târșiți, zgomotul bastonului auzindu-se de departe; o clipă mai târziu se auzi un șuierat gros și unul dintre noile tramvaie din Ierusalim apărură ceva mai departe pe strada Jaffa, venind spre el. Caroseria modernă de metal și sticlă arăta oarecum nelalocul ei printre clădirile prost întreținute, din perioada mandatului britanic. Vechi și nou, trecut și prezent, antic și modern – în Ierusalim, toate se îmbinau fără putință de separare. Literalmente.

— Voiai să mă întreb ceva, zise Khalifa.

— Pardon?

— Ceva legat de o investigație la care lucrezi.

— Ah, da. Sigur.

Ben-Roi uitase complet de ce își sunase prietenul. După ceea ce tocmai auzise, ce avea de spus i se părea complet irelevant. Era chiar nepoliticos din partea lui să-i ceară ajutorul egipteanului, care avea și el destule pe cap. Putea să recurgă totuși la mijloacele oficiale, să paseze problema altcuiva. Lucrurile ar fi mers mai încet, dar asta nu era o problemă chiar așa mare. Până și el își dădea seama că uneori trebuia să o lase mai moale (păcat că nu realizase asta când încă era împreună cu Sarah).

— Las-o baltă, spuse.

— Haide, Ben-Roi.

— Nu, serios, las-o baltă. Nu era nimic important. Doar un pretext ca să te sun.

— Sigur?

— Sigur.

O nouă pauză. Șuieratul tramvaiului se auzea din ce în ce mai tare, venea pe șine în direcția lui Ben-Roi. Apoi, Khalifa zise că trebuia să închidă.

— Nu-mi place să o las singură pe Zenab prea mult, spuse.

— Nici o problemă, înțeleg. Transmite-i toate cele bune din partea mea, te rog. Și îmi pare atât de rău de Ali.

— Mulțumesc, prietene.

— Data viitoare ar trebui să nu mai așteptăm așa de mult până să luăm legătura.

— Categoric. Khalifa ezită puțin, apoi adăugă: Mă bucur să-ți aud vocea, jidan arogant și ticălos ce ești.

Ben-Roi zâmbi.

— Și ție, musulman știi-tu-de-care.

Cu promisiunea că o să păstreze legătura, își luară la revedere și Ben-Roi începu să coboare telefonul, gata să închidă. Dar brusc îl ridică la ureche din nou:

— Khalifa!

În urmă cu patru ani, când era încă în doliu după Galia, în zilele lui cele mai negre, Khalifa îi ceruse ajutorul cu investigația în cazul Hannah Schlegel, iar activitatea profesională îi dăduse noi forțe și îl motivase să pornească pe drumul lung și anevoios al vindecării. Situația era diferită, bineînțeles, dar poate era totuși momentul să-i întoarcă favoarea. Nu era convins că rugămintea lui avea să-l ajute prea mult – să pierzi un copil, Doamne, cât de cruntă să fie suferința? – dar măcar Khalifa avea să fie preocupat de altceva o vreme. Nu se putea gândi la nici un alt mod de a-și ajuta prietenul de la distanță.

Mă poți ajuta cu ceva totuși, zise.

— Bineînțeles. Orice.

Barren, Nemesis, ruta care trecea prin Sinai, zborul lui Kleinberg spre Alexandria – toate celelalte indicii legate de Egipt puteau fi investigate cu ușurință. Unul singur i se potrivea lui Khalifa ca o mânășă.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Samuel Pinsker? Întrebă.

Khalifa nu auzise.

— Un inginer minier din Marea Britanie care a dispărut din Luxor la începutul secolului douăzeci. I-au descoperit cadavrul într-un mormânt vechi, în 1972.

— Sunt intrigat.

— Și eu. Pare să aibă legătură cu o crimă pe care o investighez

momentan, deși nu știu încă de ce sau cum. Credeam că tu, fiind în Luxor...

— Pot să fac câteva cercetări.

— Dacă ai prea multe pe cap...

— Nu, nu, te ajut cu toată plăcerea. Îmi poți trimite câteva detalii?

— O să ți le trimit pe mail mâine-dimineață. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți pierde prea mult timp cu asta, doar destul cât să...

— Cât să-ți rezolv cazul?

Ben-Roi chicoti:

— Exact.

Câteva clipe nu mai spuse nimic. Își întoarse privirea spre Orașul Vechi, cu zidurile enorme din cărămizi masive, portocalii în lumina stâlpilor de iluminat din față. Apoi, simțind un val de afecțiune pentru vechiul său prieten, spuse brusc:

— Ce zici de asta, ei, Khalifa? Tu și eu lucrând iarăși împreună. Echipa de top. Exact ca pe vremuri!

Răspunsul egipteanului veni cu ceva mai puțin entuziasm.

— Nimic nu va mai fi ca pe vremuri, prietene. Vremurile vechi s-au dus pentru totdeauna. Te sun imediat cum aflu ceva. Apoi închise.

PARTEA II

CINCI ZILE MAI TÂRZIU

Dacă rezolvi micile probleme, cele mari se vor rezolva singure.

Asta m-au învățat părinții mei. Și azi trăiesc după aceeași regulă. Îmi văd de treabă – treburi mici, de zi cu zi – și las problemele legate de ce s-a întâmplat în catedrală să dispară de la sine. Se pare că totul e în regulă. Nu a sunat nimeni, nu am avut nici o vizită neanunțată, nimeni din afară nu ne-a deranjat în vreun fel. Începe să se așeze praful peste toată povestea. Nu-mi place praful, dar de data asta fac o excepție.

Părinții mei m-au influențat foarte mult. Încă mă mai influențează, fiecare în felul lui, spre bine și spre rău. De multe ori le aud vocile. Le simt și mirosul. Întotdeauna am avut un simț ascuțit al mirosului, iar mirosul părinților mei îl țin minte orice s-ar întâmpla. Din cauza asta m-am culcat lângă femeia grasă în catedrală, sub masă, după ce am dus-o

acolo. Nu fac asta de obicei, dar atunci mi-am stins lanterna de buzunar și m-am cuibărit lângă ea în întuneric, ținând-o de mână, cu fața lipită de a ei, mirosindu-i părul cu parfum de migdale. Era aproape ca și când mama se întorsese și era din nou cu mine. Mă simțeam în siguranță. Deși responsabilitatea familiei stă în întregime pe umerii mei de mulți ani, încă mai am nevoie de sentimentul acela de siguranță din când în când. Acum parcă am nevoie de el mai mult ca niciodată, având în vedere ce decizie mi se cere să iau. E o decizie importantă – mult mai importantă decât cea pe care am luat-o în catedrală, când am acționat mai devreme decât îmi plănuisem. E o decizie de care depinde întreg viitorul familiei.

Dacă hotărâsc ce trebuie, viitorul e ca și asigurat. Dacă nu...

Într-un fel, am decis deja. Dar încă mă supără ce am hotărât. Mă întreb ce ar fi făcut părinții în locul meu. Pentru ei, familia era mai importantă decât orice. La fel și pentru mine, dar chiar și așa – să fac o mișcare în interiorul cercului – e de neconceput. Datoria aduce asemenea dileme. Nu trebuie să fac doar ce mi se spune. Trebuie să aleg pe cine las să îmi spună ce să fac. Și de ce.

Tradiția nu m-a pregătit pentru o asemenea provocare. Nu există nici un precedent care să mă liniștească. Îmi chem predecesorii, dar nu răspunde nimeni. Sunt singur. Știu ce trebuie să fac, pentru binele familiei, dar încă mă supără.

Deși sunt sigur de un lucru cel puțin: când și dacă fac mișcarea, nu o să mai folosesc firul pentru strangulat. De data asta e nevoie de chiar mai multă discreție ca înainte.

Acum trebuie să plec. Am lucruri de care să mă ocup. Probleme mici, de rutină. Sper ca restul să se rezolve singure.

DEȘERTUL NEGEV, ISRAEL

Alergătorul se mișca rapid, traversând deșertul luminat de razele lunii cu agilitatea unei pantere. Din când în când se oprea și cerceta pantele bolovănoase, ascultând. Apoi alerga mai departe, îndreptându-se spre dealul abrupt, cu creastă plată, care domina peisajul. La baza dealului se opri ceva mai mult, trăgându-și sufletul, apoi se cățăără rapid până în vârf. Singurul semn că se afla acolo și urca era sunetul surd de pietriș dislocat pe care îl făceau pantofii lui de sport. Odată ajuns în vârf, scoase un pistol Glock 17 din rucsac și îl îndreptă spre celălalt capăt al

platoului, ținându-l drept în față și privind în stânga și în dreapta.

Panta era foarte abruptă aici, coborând într-o serie de trepte late de piatră până la firul asfaltat al Drumului 40 din vale. Ținta lui stătea pe nivelul cel mai de sus, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși. În urechi avea o pereche de căști ale unui iPod. Bărbatul o privi o clipă: creștetul ei era la doar câțiva centimetri de vârfulurile încălțărilor lui. Apoi zâmbi, se aplecă și luă un pumn de pietriș în mâna liberă. Ținti cu pistolul și întinse cealaltă mână, gata să înceapă să i-l cearnă în păr.

Femeia se mișcă atât de repede că mintea lui nici nu avu timp să-și dea seama că ea nu mai era acolo. Doar cu o clipă mai devreme stătuse pe stâncă, dedesubt. Apoi sărise în picioare și se întorsese, scoțându-și în același timp căștile din urechi. Încercă să se tragă în spate, să se dea la o parte, dar o mână de-a ei îi înconjură deja talia ca o menghină. Cu cealaltă mână îl apucă de bluză și îl trase în față, peste marginea platoului. Preț de o clipă care îi păru ireală se simți tras prin aer ca un acrobat de circ – apoi îl trânti pe spate, suficient de tare cât să îi taie respirația, dar nu atât de tare încât să îl rănească. Un picior îi țintui încheietura dreaptă la pământ și un alt Glock se materializă de nicăieri la nici trei centimetri de nasul lui. Din căștile care atârnavă se auzea o melodie înfundată – Pink Floyd – *Breathe*.

— Ce vrei?

Bărbatul avu nevoie de câteva clipe până să reușească să facă ce îi spunea melodia. Când reuși să tragă suficient aer în plămâni cât să vorbească, vocea îi era răgușită și guturală:

— Credeam că te-am prins de data asta.

— N-ai reușit.

— Am observat.

Preț de o clipă, bărbatul rămase întins pe spate și o privi: avea chipul palid, cu ochi arzători și zâmbea. Apoi își ridică mâna liberă, o atinse pe obraz și o prinse de după gât. După câteva secunde în care îngăduise gestul, femeia îi îndepărtă cu blândețe mâna și se trase în spate.

— Tot nu renunți, Gidi?

— Tot nu cedezi, Dinah?

— Nu în seara asta, dragul meu.

Gidi râse.

— Doamne, cât de sexy arăți. Îmi provoci o erecție lungă de-aici până la Haifa.

Dinah scoase un țâțâit exasperat. Gideon se dădea la ea de fiecare dată, fără greș, de când se cunoscuseră în urmă cu patru ani.

Întotdeauna încerca să o prindă pe picior greșit când ieșea aici ca să ia aer și să-și lase gândurile să zboare. Nu avea gânduri rele, așa că nici ea nu se supăra pentru asta. Gidi era un om bun. Cel mai bun. Dar lui Dinah nu-i plăceau oamenii ca el.

Stinse iPod-ul și îl lăsă să cadă în rucsacul ei. Făcu la fel și cu pistolul. Gidi se ridică în capul oaselor, frecându-și încheietura.

— Cum de ți-ai dat seama că eram aici?

— Ți-am mirosit aftershave-ul.

Gidi mormăi:

— M-ai bătut pentru că miros frumos.

Dinah își puse rucsacul și îi întinse o mână. Gidi acceptă și se lăsă ridicat în picioare.

— Ne întrecem pe drumul de întoarcere? întrebă Dinah.

— O să mai rămân aici o vreme, să fumez, să mă uit la stele, să-mi revin după refuzul tău... E o noapte frumoasă.

Încă o ținea de mână.

— Rămâi cu mine, Dinah. Nu-ți fac nimic, dar stai cu mine. Chestia cu catedrala... cel puțin lasă-mă să te țin în brațe.

Dinah rămase pe loc, cu fața spre el și nu încercă să se elibereze. Lumina lunii părea să-i amplifice finețea trăsăturilor, obrajii delicați, ochii mari și triști. Trecură câteva momente, apoi Dinah îi strânse mâna, se aplecă înainte și îl sărută pe obraz:

— Ne vedem înapoi în bază.

Cu asta dispăru, sărind din piatră în piatră spre șoseaua de dedesubt.

— De-aici până la Haifa! strigă după ea.

— Pune o pungă cu gheață peste ea! îi strigă Dinah drept răspuns.

Imediat ce ajunsese pe teren plat, Dinah ocoli baza dealului până găsi Drumul 40 care se îndepărta de șosea și intra în deșert. Singurele sunete care se auzeau erau pașii ei și urletul melancolic al unei hiene din depărtare. Drumul mergea drept câteva sute de metri, mărginit de bolovani și din când în când de câte un cactus veștejit, apoi intra într-o vale îngustă și cotea brusc la dreapta. La nici doi kilometri mai departe, strălucind în lumina lunii, erau mai multe clădiri îngrămădite una în alta: pereți văruiți în alb, acoperișuri boltite; ca o grămadă de cuburi de zahăr. Dinah grăbi pasul.

Erau aici de trei ani. La început, toți patru lucraseră din apartamentul ei din Tel-Aviv, dar erau prea mulți ochi indiscreți acolo, prea multe ocazii ca mișcările lor să atragă atenția cui nu trebuia – mai ales după ce misiunile lor deveniseră mai riscante, cu consecințe mai profunde. Se

mutaseră într-o vilă dărăpănată de la marginea orașului Be'er Sheva, iar apoi, pentru și mai multă discreție, aici.

În anii 1960, locul fusese un *moshav* prosper, dar izolat, până să fie abandonat în urmă cu ceva ani. Clădirile fuseseră năpădite de scorpioni și salamandre, iar grădinile de legume dispăruseră sub praf și buruieni. Grupul ei închinase întreg complexul, renovaseră clădirile, instalaseră panouri solare pentru electricitate și un sistem satelit pentru telefonie și internet. Nu aveau să rămână aici la nesfârșit. Regula numărul unu în afacerea asta: nu-ți întinde rădăcini, fii gata să dispari la cel mai mic semn că ceva nu e în regulă. Deocamdată însă, era exact ceea ce le trebuia.

Dinah plătise pentru toată lucrarea. Întotdeauna plătea pentru tot. Nu le spunea de unde avea bani, iar ceilalți nu întrebau. Regula a doua: fără întrebări inutile. Erau apropiați, ca o familie, dar existau totuși anumite lucruri pe care nu voia să le împărtășească celorlalți. Nici măcar nu îi cunoșteau numele real și nici nu avea de gând să li-l spună vreodată. Trecutul era trecut.

Ajunse la prima clădire în mai puțin de opt minute, alergând ultimii patru sute de metri. Luminile din camera lui Tamar erau stinse; probabil se culcase mai devreme. După umbrele cenușii de la fereastra camerei cu calculatoare, Dinah putea ghici că avea să-l găsească pe Faz în fața monitoarelor, ca întotdeauna, cutreierând prin zonele obscure ale spațiului cibernetic. Faz era oaia neagră – jumătate arab, jumătate evreu, morocănos, introvertit. Era însă un geniu informatic, unul dintre cei mai buni hackeri din lume, așa că nu conta dacă nu vorbea mai deloc. Toți serveau cauza în felul lor. Putea să spargă un sistem, să planteze un virus și să tragă cu pistolul. Asta conta și nimic mai mult. Nici unul dintre ei nu făcea ceva de dragul conversației.

Dinah se sprijini de un perete lângă o mașină de teren și își întinse gleznele, respirând adânc, apoi merse spre camera cu calculatoare și își băgă capul pe ușă. Faz stătea cu spatele la ea și cu ochii lipiți de monitor. Capul îi era înconjurat de fum de țigară, ca un nimb.

— Ai găsit ceva?

Faz întinse o mână în lateral, cu degetul mare ațintit spre podea, ca un împărat roman care cerea execuția gladiatorului care pierduse în arenă. La fel ca de fiecare dată în ultimele șase zile, de când aflaseră de crimă de la știri și Faz intrase în rețeaua poliției israeliene ca să vadă cum mergea investigația. Idioții de-acolo nu reușiseră nici până acum să

găsească ucigașul. Cine știe cu ce altceva își pierdeau vremea.

— Barren?

Același gest.

— Ești sigur?

— Da.

Faz n-avea de gând să spună mai multe. Dinah îi zise să caute în continuare, apoi ieși și traversă complexul până la camera ei. Se dezbracă și intră la duș, unde trase perdeaua, răsuci robinetul și păși direct sub jetul de apă, iară să aștepte să se încălzească. Își dădu capul pe spate, lăsând apa să-i curgă pe față și pe sâni. Trecu un minut. Apoi se încordă și se întoarse brusc: văzuse o siluetă în spatele perdelei de plastic de la duș. Își ridică brațele cu pumnii strânși ca să se apere, dar îi coborî când auzi vocea lui Tamar:

— Eu sunt. Ai lăsat ușa deschisă.

Dinah trase perdeaua, fără să-și ascundă trupul gol. Tamar stătea de partea cealaltă: slăbuță, cu pielea bronzată și părul tuns scurt. Purta un tricou alb, larg, care îi ajungea până deasupra genunchilor.

— Ești OK? Întrebă blând Tamar.

Dinah încuviință din cap.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine.

— Sigur?

— Sigur.

Se priviră una pe alta. Apa de la duș curgea în continuare, mângâind-o pe Dinah pe cap și pe spate și căzând pe podeaua acoperită cu gresie. Apoi, zâmbind, Dinah se dădu un pas mai încolo. Tamar își ridică tricoul și și-l scoase, dând la iveală o pereche de sâni mici și fermi și un smoc de păr pubian negru. Intră sub duș și cele două femei se îmbrățișară.

— O să-i prindem, Dinah. Îți promit. O să-i prindem.

Dinah nu răspunse. Aranjă perdeaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâie părul lui Tamar și o trase aproape. Nici una dintre ele nu observă camera ascunsă în gura de aerisire de deasupra dușului. N-ar fi observat-o nici dacă s-ar fi uitat direct la ea. Era ascunsă prea bine, la fel ca toate celelalte camere de filmat. Cu toții erau sub observație și nimeni nu-și dădea seama.

ÎNTRE LUXOR ȘI QENA, EGIPT

Yusuf Khalifa trăgea din țigara Cleopatra și privea pe geam în timp ce trenul înainta greoi spre nord. De o parte și de cealaltă se vedeau sate cu clădiri din cărămizi de noroi, câmpuri de trestie de zahăr și porumb și într-un loc dugheana unui măcelar, expunând un mănunchi macabru de capete și măruntaie de oaie. La un moment dat, trenul se opri brusc și Khalifa se trezi privind un grup de băieți care se jucau pe o plută improvizată în mijlocul unui canal de irigație. Trupul i se încordă și se luptă cu pornirea năvalnică de a scoate capul pe geam și a le striga să iasă din apă. Era o bătălie pe care o trăia iar și iar, de fiecare dată când ceva îi amintea de cele întâmplate. Respiră ușurat când trenul porni din nou și peisajul se schimbă. Termină țigara și stinse mucusul cu călcâiul, având grijă să nu-l deranjeze pe bătrânul care își făcea rugăciunea de prânz pe podeaua din fața lui.

La ferma lui Attia nu se mai întâmplase nimic. Încă aștepta rezultatele testelor de laborator pe care i le promisese prietenul său, Omar, dar începea din ce în ce mai mult să creadă că Hassani avea dreptate, că de fapt nu era nimic suspect la mijloc. Se interesase și de dispariția pietrelor *talatat* din Karnak și investigase un zvon conform căruia un grup de traficanți de narcotice lucrau în *souk*-ul din Luxor, care se dovedise până la urmă doar atât – un zvon. În rest nu avusese nimic de făcut. Comandantul și aproape toată secția se ocupau cu obstinație de muzeul din Valea Regilor și de nimic altceva, așa că avusese destul timp să dea curs rugăminții lui Ben-Roi fără să atragă atenția nimănui.

Găsise deja ceva interesant.

Ben-Roi îi trimisese un rezumat al investigației, inclusiv o posibilă legătură între crimă și o companie care se numea Barren Corporation. Aceeași Barren Corporation sponsorizase construcția muzeului din Valea Regilor, ceea ce era o coincidență foarte curioasă.

Numele lui Samuel Pinsker îi era complet necunoscut. Ben-Roi îi dăduse mai multe adrese de web despre el, dar nici o sursă nu oferea prea multe detalii. Pinsker fusese un arheolog britanic, lucrase pe șantierul din Necropola Thebană, dispăruse în 1931 și suferise de un fel de boală care îl desfigurase. Nici măcar descoperirea surprinzătoare a cadavrului său în 1972, pe fundul unui puț care ducea la un mormânt abandonat undeva în masivul de vest, nu părea să fi atras atenția prea mult. Majoritatea informațiilor păreau să fie speculații de prost-gust legate de ultimele zile ale lui Pinsker și de moartea lentă și sinistră de

care avusese parte. Trăise și lucrase în Egipt, apoi murise pe dealurile de deasupra Văii Regilor – în afară de asta, Khalifa nu reușise să găsească nici o altă legătură cu investigația la care lucra Ben-Roi.

Dosarele poliției egiptene se dovediseră mult mai cuprinzătoare și, de asemenea, mult mai interesante.

În primul rând, era surprinzător că încă mai existau dosare din perioadele respective. Toată povestea se întâmplase cu mult timp în urmă – cu foarte mult timp în urmă, în cazul dispariției lui Pinsker, iar Khalifa se așteptase ca toate rapoartele legate de investigație să fi dispărut între timp. Din fericire, obsesia poliției egiptene nu doar să genereze hârțogărie, ci să o și adune claie peste grămadă (care de regulă îl irita pe Khalifa) se dovedise în sfârșit de ajutor. Îi luase ceva timp să se orienteze printre documente, dar până la urmă găsisese ceea ce căuta cu două zile în urmă. Două seturi de documente: unul despre descoperirea cadavrului lui Pinsker, celălalt despre dispariția lui, legate cu elastic într-un singur teanc și ascunse pe un raft dintr-un depozit al guvernului, în Esna.

Khalifa ridică punga pe care o ținea la picioare, mișcându-se cu grijă ca să nu-l deranjeze pe bătrânul care se ruga pe podea și scoase documentele. Teancul din 1972 era de departe mai voluminos decât celălalt. Mai mult de jumătate erau fotografii alb-negru: mormântul (un puț adânc cu o cameră mortuară săpată direct în piatră), cadavrul mumificat al lui Pinsker așa cum fusese găsit, mumia de pe piatra funerară. În afară de asta, mai erau raportul unui patolog, un raport al unui detectiv și un comentariu al unui anume doctor Geoffrey Reeves, expert în arhitectura mormintelor tebane, care analiza dimensiunile și modul în care fusese cioplită piatra funerară și reușise să tragă concluzia că data din timpul Noului Regat, aproape sigur din perioada celei de-a XVIII-a Dinastii. Ultimul document din set, ascuns sub toate celelalte, era o scrisoare de la o anume doamnă Yahudiya Aslani din Comitetul Evreiesc pentru întrajutorare din Egipt, care spunea că organizația era de acord să se ocupe de înmormântarea lui Pinsker în cimitirul Bassatine din Cairo, din moment ce bărbatul nu avea nici o rudă în viață. „Deși, din nefericire, datorită constrângerilor financiare nu îi putem asigura și o piatră funerară.”

Documentele din 1931 erau adevărate piese de arhivă, îngălbenite de vreme, dar ceva mai zgârcite în informații. Cu toate acestea și ele îi atraseră imediat atenția lui Khalifa.

Setul conținea declarații de la mai multe persoane care îl cunoscuseră

pe Pinsker sau lucraseră cu el, dintre care cea mai lungă și mai detaliată îi aparținea unei femei pe nume Ommsaid Gumsan, proprietara camerei pe care Pinsker o închiriasse în Kom Lolah.

Se părea că britanicul tocmai în noaptea în care dispăruse se întorsese în Luxor, după o absență de aproape trei luni. Făcea asta de multe ori, explicase femeia – dispărea săptămâni întregi, doar ca să reapară din senin. Din cauza asta, femeia își făcuse un obicei din a-i cere chiria în avans. În noaptea cu pricina auzise motorul motocicletei pe aleea din spatele casei undeva spre dimineață. Pinsker nu intrase în clădire, iar în dimineața următoare nu se vedea pe nicăieri, deși motocicleta lui era încă acolo, cu coșurile din spate pe jumătate date jos. Femeia era obișnuită cu plecările din scurt ale britanicului; în mod obișnuit nu și-ar fi făcut griji, dar în acea dimineață, deși nu-și putea explica de ce, avusese un presentiment că ceva rău se întâmplase. Vorbise cu fratele ei, care luase la rândul lui legătura cu poliția. Declarația se termina aici.

Celelalte declarații erau mai scurte și mai puțin detaliate, deși un bărbat – Mohammed el-Badri din Shaykh Abd al-Qurna – susținea că îl văzuse pe Pinsker îndreptându-se spre dealuri și bând dintr-o sticlă, beat mort fiind, după toate aparențele. Mai erau: o fotografie a motocicletei britanicului, o copie a unui afiș care ruga pe oricine are informații să contacteze poliția sau căpetenia satului și o telegramă de la înaltul Comisar Britanic Sir Percy Loraine, care cerea stăruitor autorităților să facă tot posibilul pentru a-l găsi pe dl. Pinsker.

Toate informațiile erau interesante, dar documentul care făcuse să-i crească pulsul lui Khalifa era cel ascuns între două coperte aflate sub celelalte: o scrisoare scrisă de mână, de două pagini, de la unul dintre colegii arheologi ai lui Pinsker. Scrisoarea conținea și un portret al celui dispărut – o imagine simplă, dar convingătoare, a unui bărbat într-o haină de piele, cu fața acoperită de un soi de mască, semnată de cineva care, spre deosebire de Pinsker, îi era extrem de familiar lui Khalifa: Howard Carter.

Khalifa deschise copertele și scoase cu grijă scrisoarea, apoi o citi pentru a zecea oară, dându-se mai într-o parte ca să-i facă loc bătrânului care își terminase rugăciunea și venise să se așeze pe banchetă.

Elwat el-Diban
Luxor
14 septembrie 1931

Domnule căpitan Suleiman,

În legătură cu întrebările dvs. referitoare la dl. Samuel Pinsker, următoarele amintiri ale mele ar putea să vă fie de folos.

În noaptea dispariției dlui Pinsker, 12 septembrie, mă culcasem devreme după ce luasem cina cu domnii Newberry, Lucas, Callender și Burton.

La puțin timp, am fost trezit de zgomotul unei motociclete apropiindu-se dinspre Dra Abu el-Naga. Apoi am auzit o bătaie în ușa de la intrare și vocea dlui Pinsker.

Părea să fie beat și striga ceva. Era incoerent. Am înțeles ceva vorbărie de genul: „Am găsit, Carter!” și „Kilometri întregi!” A continuat să facă zgomot preț de câteva minute, după care i-am spus să plece și a plecat. Nu am vorbit față în față.

Îl cunosc pe dl. Pinsker de trei ani. Anul trecut am lucrat o vreme împreună cu dânsul și cu dl. Callender la reconsolidarea intrării în mormântul lui Tutankhamon.

Cred că dl. Pinsker a mai lucrat cu dl. Winlock la Deir el-Bahri și cu *monsieur* Chevrier la Karnak.

Deși nu am apreciat să fiu trezit într-un asemenea fel, nu îi port pică d-lui Pinsker și sper să fie găsit teafăr și cât mai repede.

Dacă vă mai pot fi de ajutor etc.

Al dumneavoastră,
Howard Carter

— *Tazkara.*

Fără să ridice privirea, Khalifa își scoase insigna și o deschise. Controlorul îi aruncă o privire, mormăi și trecu mai departe. Khalifa citi mai departe, fără să-i pese de privirile suspicioase pe care insigna le atrăsese din partea celorlalți pasageri.

O scrisoare originală a lui Howard Carter era ceva extrem de rar, mai ales una care să conțină și un desen al renumitului arheolog. Referințele la ceilalți arheologi din acea vreme făceau conținutul scrisorii și mai interesant, oferind o privire de ansamblu asupra epocii de aur a explorărilor și descoperirilor arheologice din Egipt. Când Khalifa îl contactase pe curatorul Muzeului Carter de pe malul de vest și îi spusese ce găsisese, bărbatul ajunsese la el într-un suflet, nerăbdător să vadă cu ochii lui minunea.

Dincolo de semnificația istorică a scrisorii însă, Khalifa era mult mai interesat de cuvintele pe care Pinsker le strigase în fața casei lui Carter în noaptea în care dispăruse. „Am găsit, Carter. Kilometri întregi.” Ce însemna asta? Ce găsisese?

La început, Khalifa se gândise că era vorba de mormântul în care Pinsker murise – o cameră mortuară nedescoperită din timpul celei de-a XVIII-a Dinastii, chiar și una goală, era prilej suficient de a pune multe întrebări. Poate că Pinsker găsisese puțul, fugise la casa lui Carter să se laude cu descoperirea, apoi se întorsese printre dealuri și, beat fiind, căzuse înăuntru. Dar britanicul descrisese acel loc ca fiind lung de „kilometri întregi”, în timp ce mormântul nu avea decât o singură cameră, din câte se vedea din fotografiile poliției. Exagerase în beția lui? Poate, deși „kilometri întregi” părea o hiperbolă ciudată. Khalifa îl întrebase pe curatorul Muzeului Carter, dar bărbatul nu reușise să îl ajute – nici măcar nu auzise de Samuel Pinsker. Vechiul său prieten și mentor, profesorul Mohammed al-Habibi de la Muzeul din Cairo, auzise numele, dar nu îi putuse oferi mai multe detalii. Iar Carter murise în 1939, așa că nu avea cum să mai dea vreo explicație.

„Am găsit, Carter. Kilometri întregi.”

Găsisese oare ceva care să aibă legătură cu investigația lui Ben-Roi? Motivul pentru care jurnalista ucisă se interesase de Samuel Pinsker? Sau o altă pistă falsă, la fel ca și în cazul puțurilor otrăvite ale coptșilor? Nu știa. Trebuia să mai vorbească și cu alți oameni. Începând cu Mary Dufresne, care știa tot ce era de știut despre perioada respectivă.

Contactarea ei trebuia să mai aștepte însă. Deocamdată avea alte lucruri la care să se gândească. Mai privi puțin scrisoarea, apoi o așeză cu grijă înapoi între coperte, închise și legă dosarul din 1931 și îl deschise pe cel din 1972.

Scrisoarea despre cimitirul Bassatine îi atrăsese evident atenția lui Khalifa. Dacă Pinsker fusese evreu, atunci exista cel puțin o legătură vagă cu Israelul. Dar nu asta îl deranja. Scoase teancul de fotografii și trecu prin ele până ajunse la cea făcută la fundul puțului: un pătrat acoperit de praf din piatră cizelată, pe jumătate îngropat sub crengi și rădăcini.

Crengi și rădăcini care n-aveau ce să caute acolo.

Motiv pentru care se hotărî să se îndrepte spre Qena. Era firesc să porceadă într-acolo. Dacă cei implicați în 1931 muriseră cu toții, cei din 1972 încă mai erau în viață. Inclusiv Ibrahim Sadeq, fostul șef al poliției din Luxor, care condusese investigația după ce găsiseră cadavrul

mumificat al lui Samuel Pinsker. Sadeq putea să-i dea câteva răspunsuri.

Studie fotografia. Apoi, în timp ce trenul trecea pe lângă masa fumegândă a fabricii de hârtie din Qena, o puse înapoi în dosar și se lăsă pe spate.

În cealaltă parte a vagonului, un vânzător ambulant se strecura printre pasageri, ținând o tavă plină cu mici bucăți de trestie de zahăr, strigându-și apăsător marfa oferită spre vânzare. Un bărbat la costum îi făcu semn să se apropie, cumpără o bucată și i-o dădu băiatului care stătea lângă el. Fiul său, ghici Khalifa după felul în care bărbatul luă copilul de după umeri și îl trase aproape. Băiatul se lipi de tatăl lui și ridică bucata de trestie, îmbiindu-și tatăl să ia o îmbucătură. Nici unul, nici celălalt nu păreau să-și dea seama cât de importante erau micile gesturi ca și cel pe care tocmai îl făcuseră. Khalifa îi privi o clipă, apoi își întoarse privirea și se șterse la ochi, luptându-se din nou cu amintirile.

ÎNTRE IERUSALIM ȘI TEL-AVIV, ISRAEL

Și Ben-Roi era pe drum, dar cu mașina, îndreptându-se din nou spre vest pe Drumul 1, printre Dealurile Iudee spre câmpiile de coastă și spre mare.

Fuseseră cinci zile extrem de frustrante.

Era pesimist să fi zis că investigația se împotmolise, dar nici nu înainta. Mai degrabă se târa. Iar acum, că presa aflase de toată povestea reticența lor de la început se dovedise a fi doar un răgaz de moment, calmul dinaintea furtunii, iar presiunea de a se găsi un vinovat crescuse enorm. Leah Shalev era chemată la raport de către comandantul Gal și superintendentul-șef Baum de două ori pe zi, ceva deloc plăcut, mai ales că nu avea mai nimic de raportat în legătură cu cazul respectiv. Cu două zile în urmă, Baum întrecuse măsura când sugerase că Shalev nu era destul de bună ca să lucreze la un caz atât de important și că poate ar fi mai bine să se ocupe personal de asta. Gal îi luase partea lui Leah Shalev, spre lauda lui, dar ținuse să clarifice:

— Vreau să se întâmple ceva, Leah și asta cât mai repede. Ai o săptămână la dispoziție. Dacă nu ajungi nicăieri până atunci, va trebui să folosim și alte piste de cercetare.

Urmare a impasului, atmosfera de la secție era extrem de încărcată, cu atât mai mult cu cât se lucra și la cealaltă crimă care avusese loc în

Orașul Vechi. Era vorba de studentul care fusese înjunghiat. În toți cei nouă ani pe care îi petrecuse la secție, Ben-Roi nu mai văzuse niciodată o atmosferă atât de tensionată la Kishle. Secția era ca un boiler gata să explodeze. Se bucura sincer că reușise să scape chiar și pentru o zi din secție.

Claxonă și ieși pe contrasens ca să depășească un transport al Forțelor de apărare ale Israelului care căra două tancuri Merkava spre coastă. După ce îl depăși, Ben-Roi reveni pe banda din mijloc și o sună pe Sarah de pe hands-free – nu se simțise bine cu o noapte înainte și voia să se asigure că totul e OK apoi sorbi din cafeaua caldută pe care și-o cumpăraseră de la stația Paz, cu câțiva kilometri mai înainte. Pe Kol Ha-Derekh, melodia *She's Dead* a celor de la Pulp fu urmată de un cântec al unei interprete americane, Susan Tedeschi, intitulat *Looking for Answers*. La naiba, până și radioul îi cerea să afle răspunsuri!

Investigația lor mergea încă pe trei piste separate. Uri Pincas se ocupa de ruși și de refugiații din Hebron și primise în plus sarcina de a investiga toate celelalte amenințări cu moartea pe care le primise Kleinberg de-a lungul anilor din cauza articolelor pe care le publicase. Amos Namir săpa în continuare printre armeni și întreba în stânga și în dreapta de fata Vosgi, care avea clar legătură cu partea armeană a problemei. Nici unul nu reușise nimic încă. Nici unul nu reușise nimic, punct.

Pe de altă parte, Ben-Roi încă încerca să descâlcească piste și contra-piste oferite de activitatea mai recentă a lui Kleinberg. Trafic de carne vie, Egipt, Barren, Programul Nemesis – toate piesele erau încă pe tablă, deși nu reușea să-și dea seama ce făcea fiecare, ce căutau acolo și cum se legau unele de altele, dacă exista vreo legătură.

Dacă era să fie sincer cu sine însuși, făcuse totuși ceva progrese. Dov Zisky, care devenea tot mai indispensabil pe zi ce trecea, găsisese două informații extrem de interesante.

Una avea de-a face cu călătoria pe care Kleinberg o plănuse în Egipt. Nu doar își rezervase un bilet spre Alexandria în noaptea în care fusese ucisă, ci se părea că își făcuse și o rezervare la un hotel modest din Rosetta, un orașel de coastă, situat la șaiszeci de kilometri de Alexandria. Ben-Roi nu știa încă ce voia Kleinberg să facă acolo, dar, orice ar fi fost, femeia nu se așteptase să dureze mult. Rezervarea fusese făcută pentru o singură noapte, după care avea un bilet de întoarcere spre Tel-Aviv.

Cealaltă informație era despre omniprezenta Barren Corporation. Zisky făcuse și mai multe săpături și reușise să descopere o legătură cu

Armenia, deși era una veche. În anii '80, printr-o companie subsidiară numită YGE – Yerevan Gold Exploration – Barren deținuse pachetul majoritar de acțiuni într-o mină deschisă din estul țării, de la granița cu Azerbaidjanul. Barren renunțase la companie în 1991, în urma unor dispute de licență cu guvernul armean, dar legătura era interesantă și putea să se dovedească importantă mai târziu.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri, inclusiv – din nou o informație găsită de Zisky, care aflase de pe internet – un nou atac al Programului Nemesis asupra Barren, de data asta o spargere a rețelei informatice a companiei.

Însă de departe cea mai promițătoare pistă era cea pe care Ben-Roi însuși o descoperise. Era bucuros că făcuse și el ceva, în fine, din moment ce Zisky se ocupase cu toată alergătura din ultimele câteva zile.

În timpul discuției cu Maya Hillel la adăpostul din Hofesh, femeia îi vorbise de un proxenet pe nume Genady Kremenko, un imigrant născut în Ucraina, care condusesse împreună cu soția și cei doi fii una din cele mai mari rețele de prostituție din Tel-Aviv, exploatând fete aduse din Egipt prin Sinai. Hillel îi spusese că Rivka Kleinberg se interesase în special de acea rută și, din moment ce Kremenko deținuse un monopol în adevăratul sens al cuvântului asupra rutei respective, Ben-Roi se hotărâse să aibă o discuție cu el.

Kremenko fusese închis cu două luni în urmă și se afla în arest preventiv în Abu Kabir, o închisoare situată la o stradă distanță de Centrul național de medicină legală din sudul Tel-Avivului. Ben-Roi lucrase cu unitatea pentru prevenirea traficului de persoane din cadrul Departamentului pentru Crimă Organizată și primise copii ale tuturor documentelor legate de Kremenko. Erau destul de multe. Fusese proxenetul a aproape o sută de fete, în mare parte venite din Europa de Est, deși în ultimul timp se orientase din ce în ce mai mult spre orientale și africane. Le puna să lucreze câte două sau trei, în apartamente împrăștiate prin tot orașul erau și câteva din Neve Sha'anani – și le făcea reclamă pe internet și pe fluturași lăsați în cutii poștale și pe parbrizele mașinilor. Fetele erau urmărite zi și noapte de o rețea de bodyguarzi, femei de serviciu și proxeneți mai mici. Numele lui inspira atâta teamă, încât, în pofida numărului mare și al garanției că vor fi protejate, nici una dintre fete nu fusese de acord să depună mărturie împotriva lui Kremenko, motiv pentru care procurorul general hotărâse că, deși probele indirecte erau multe, aveau șanse mai mari să îl condamne mai degrabă pe motiv de evaziune fiscală și spălare de bani decât pentru

trafic de persoane și câștiguri dobândite prin metode imorale.

Documentele nu conțineau aproape nici o informație legată de ruta care trecea prin Sinai, de care Ben-Roi era cel mai interesat. Fetele erau recrutate în țara de baștină, trimise în Egipt, aduse peste graniță de beduini. Atâta lucru îi spusese și Hillel. Părea că se împotmolise iarăși. Apoi însă se ivise una dintre acele răsturnări norocoase de situație care puteau transforma o întreagă investigație. Ben-Roi avea un om de legătură în Abu Kabir, un gardian care fusese și el la academia de poliție înainte să se transfere la închisoare. Gardienii știau întotdeauna ce se întâmplă în închisori și, pentru orice eventualitate, Ben-Roi luase legătura cu el, îi explicase ce căuta și îl întrebase dacă știa ceva ce i-ar putea fi de folos. Iar gardianul spusese că da, știa câte ceva.

Astfel află că în urmă cu optsprezece zile, Genady Kremenko avusese un vizitator. O femeie pe nume Rivka Kleinberg.

Ben-Roi se îndrepta într-acolo acum. Voia să vorbească cu Kremenko, zis Profesorul în rândul fetelor pe care le prostitua. Kremenko era închis în Abu Kabir. Ben-Roi aruncă o privire rapidă la grămada de pungi Toys R Us de pe scaunul din dreapta, depăși încă un transport militar cu tancuri și accelerează la peste 120 km/h. Nu avea decât o oră la dispoziție cu Kremenko și nu voia să întârzie.

QENA, EGIPT

Spre deosebire de Luxor, care se afla la șaiszeci de kilometri spre sud, orașul Qena – strâns de-a lungul unei meandre a fluviului, căreia îi dădea și numele – făcuse prea puține compromisuri de dragul turiștilor străini. Nu erau hoteluri lângă bazar, nici restaurante care să servească pește cu cartofi prăjiți și mic dejunuri englezești. Toate firmele erau în arabă. Era un oraș care primea prea puțini turiști, iar cei care veneau aici – de regulă să viziteze templul lui Hathor de peste Nil, de la Dendera – erau urmăriți îndeaproape. În anii '90, Al-Gama'a al-Islamiyya comisese o serie de atentate în regiune și nimeni nu mai voia să riște.

Ibrahim Sadeq locuia într-un bloc de pe malul fluviului, la cinci minute de centrul orașului. Nu fusese ușor să aranjeze întrevederea; fostul căpitan își apăra intimitatea cu strășnicie și nu-i plăcea să primească vizitatori. Păruse totuși intrigat de cererea lui Khalifa de a discuta cazul Pinsker și, după câteva discuții, cedase și fusese de acord

să se vadă, cu condiția ca întâlnirea să nu dureze prea mult. Khalifa îl sună în clipa în care coborî din tren. Ușa blocului se deschise la câteva secunde după ce apăsă pe butonul interfonului. Sadeq îl aștepta în fața ușii apartamentului – un Saidee înalt, slab, cu păr cărunt, tuns scurt, cu ochi reci și dinții stricați. Dădură mâna, schimbară politețurile obișnuite și intrară.

Sadeq lucra deja în poliție când Khalifa se angajase. Se întâlniseră de două ori, pe fugă, în timpul ceremoniilor oficiale, dar nu își vorbiseră propriu-zis niciodată. Khalifa îl cunoștea însă după reputație. Sadeq era un om dur. Nu dur ca Hassani sau Ehab Ali Mahfouz, predecesorul lui Hassani. Duritatea lor stătea în forța fizică, în pumni. Sadeq era mai degrabă un gânditor: plănuia și manipula. Hassani și Mahfouz nu s-ar fi dat în lături de la o interogare fizică, față în față, dar Sadeq prefera să tragă sforile din umbră, în timp ce alții se ocupau de partea mai puțin plăcută. Cu toții îi știau de frică – și polițiștii și civilii. Zvonurile spuneau că sub oblăduirea lui Sadeq, torționarii guvernului fuseseră mai ocupați ca niciodată.

Sadeq îl conduse pe Khalifa în sufragerie – spartană, curată, funcțională – unde fură serviți cu ceai de o femeie bine îmbrăcată, care era soția fostului căpitan, sau așa presupuse Khalifa. După ce femeia ieși, Sadeq se lăsă pe spate în scaun, picior peste picior și își puse paharul de ceai în echilibru pe genunchi.

În cameră se auzea bâzâitul jos al unui aparat de aer condiționat, iar din bucătărie venea pârâitul intermitent al unui aparat electric de omorât muște. Khalifa se simți tulburat de sunet. Curentul electric, din câte auzise, fusese metoda preferată a lui Sadeq în interogatorii.

— Deci, inspectore, ai venit să mă întrebi de bărbatul fără față.

Fără vorbărie goală, direct la subiect, cu un accent vag pe „inspectore” ca să-i amintească lui Khalifa care îi era locul în ierarhie. Trebuia să aibă grijă. Chiar și ieșit la pensie, Sadeq nu era un om cu care să se pună rău.

— Dumneavoastră ați condus investigația, începu Khalifa, scoțând al doilea dosar din pungă de plastic pe care o ținea la picioare. Voiam să clarific câteva lucruri.

— La patruzeci de ani după ce s-a întâmplat toată povestea?

— Un prieten mi-a vorbit de caz. Am vrut să văd și eu despre ce e vorba. Din interes pur personal.

Se gândi că era mai bine să nu pomenească de Ben-Roi. Fratele lui Sadeq fusese luat prizonier de evrei în timpul Războiului de Ramadan în 1973, așa auzise, deci nu-l vedea dispus să pună umărul la o anchetă a

evreilor, chiar și indirect. Fostul căpitan îl fixă cu privirea, care părea aproape reptiliană din cauză că nu clipea aproape deloc. O clipă păru gata să insiste, să ceară mai multe detalii. Spre ușurarea lui Khalifa, își puse deoparte paharul de ceai și întinse o mână.

— Arată-mi.

Khalifa se aplecă și îi pasă dosarul. Sadeq își puse o pereche de ochelari și îl deschise.

— N-am mai văzut documentele astea de multă vreme, murmură, frunzărind hârtiile. A fost primul meu caz după ce m-au făcut inspectorșef. Un început memorabil.

Scoase o fotografie și o ținu la lumină. Era cadavrul lui Pinsker, stând rezemat în partea din spate a camerei funerare, mumificat de căldura uscată a deșertului, cu capul lăsat pe spate și pielea uscată și neobișnuit de întinsă, ca și când scheletul ar fi fost înfășurat în hârtie albă, dar murdară. Într-o mână ținea o mască de piele cu curele și catarama atașate de ea; în locul feței avea un fel de spațiu gol, neted, în afară de două găuri unde fuseseră ochii, o gură fără buze și, în mijloc, o ridicătură care aducea vag a nas.

— Chipeș, așa-i? comentă Sadeq, punând fotografia înapoi în dosar. Am văzut mulți morți cu înfățișări crunte la viața mea, dar asta... Ai văzut raportul de autopsie, bănuiesc.

Khalifa citise raportul. Fusesse o lectură înfiorătoare. Pinsker își rupsese în cădere ambele picioare, brațul drept, trei coaste și splina și suferise tăieturi adânci la ceafă. În ciuda rănilor, reușise să supraviețuiască după cădere suficient cât să se târască până în camera mortuară și să-și facă niște atele rudimentare și o compresă pentru ceafa. Deși vârsta și starea de deshidratare a cadavrului făcuseră imposibilă o evaluare precisă, patologul estimase că inginerul mai trăise încă două sau trei zile până să moară din cauza deshidratării, a pierderii de sânge și a rănilor interne. Fusesse în mod sigur o moarte dureroasă.

Sadeq închise dosarul și își scoase ochelarii.

— Deci? Ce vrei să clarifici?

— În primul rând declarația femeii, răspunse Khalifa, luând dosarul înapoi. *Ingleezaya*, doamna... (căută printre hârtii până găsi numele) ... Bowers. Era ceva ce n-am înțeles.

Sadeq își luă paharul de ceai, sorbi și îi făcu semn lui Khalifa să continue.

— În declarație, femeia spune că urcase pe dealuri cu soțul ei și se oprise să... (căută din nou în documentul respectiv formularea exactă) ...

Să rezolve o nevoie pe care nu o poate numi direct, adică...

— Să se ușureze.

— Exact. După care s-a dezechilibrat, a alunecat și s-a rostogolit pe o pantă și apoi a ajuns în puț.

Khalifa îl privi pe Sadeq, care dădu ușor din cap în semn că într-adevăr așa se întâmplase.

— A mai spus că nu observase gura puțului, fiindcă era acoperită de crengi.

De data asta Sadeq nu încuviință, ci doar îl privi pe Khalifa cu o urmă de zâmbet.

— Dumneavoastră i-ați luat declarația, corect? În ziua accidentului, după ce au dus-o cu elicopterul la spitalul Luxor General.

— Așa îmi amintesc.

— Știi că s-a întâmplat acum mult timp, dar vă mai amintiți cum era? Părea confuză? Se lovise la cap?

— Era o *hawaga*. Din experiență îți pot spune că toți sunt confuzi.

Khalifa zâmbi în semn că înțelesese gluma.

— Ce vreau să spun..

— Știi ce vrei să spui.

Zâmbetul lui Sadeq se lărgi puțin, deveni mai pronunțat, ca și când începea să-și dea seama unde bătea Khalifa și asta îi făcea plăcere.

— Nu, femeia nu mi s-a părut deloc confuză. Dimpotrivă, având în vedere că tocmai căzuse într-un puț de zece metri și mai dăduse și de un cadavru la fund, era remarcabil de lucidă.

— Și era absolut sigură că gura puțului fusese acoperită cu crengi?

— Foarte sigură. Extrem de sigură.

— Asta nu înțeleg. Dacă într-adevăr crengile erau deasupra puțului...

Khalifa se opri când Sadeq ridică o mână, cerând tăcere. Fostul căpitan zâmbea larg acum, deși ochii îi erau la fel de reci, o discrepanță tulburătoare, ca și când o parte a lui se amuza, iar cealaltă îl avertiza să nu meargă mai departe. Din bucătărie se auzi încă o pocnitură înfundată: o altă muscă își găsisse sfârșitul. Urmară câteva momente de tăcere, apoi rosti:

— Mi-au spus că ești isteț.

— Pardon?

— Hassani, Mahfouz. Și alții cu care am vorbit. Unul dintre cei mai isteți polițiști, se pare. Că observi lucruri pe care alții le trec cu vederea.

Puse din nou la o parte paharul cu ceai și își sprijini mâinile de brațele fotoliului, iar degetele i se strânseseră în jurul capetelor de lemn, sculptate

în formă de scarabeu. Khalifa observă că unghiile de la degetele mari îi erau mult mai lungi decât celelalte, ca și când le-ar fi lăsat intenționat să crească așa.

— Mi-au zis și că ești rebel. Pe vremea mea n-ai fi scăpat basma curată. Pe vremea mea, nimeni nu era rebel.

Zâmbetul i se crispă, ochii îi deveniră și mai reci. Khalifa se foi în scaun, întrebându-se unde voia să ajungă Sadeq și dacă nu cumva făcuse o greșală venind la el. Ce-i drept, lucrurile începeau să se schimbe în Egipt, dar era bine să aibă grijă, mai ales când se afla în preajma scorpionilor bătrâni, cum era Sadeq. Urmară iarăși câteva momente de tăcere stântenitoare. Apoi, spre surprinderea lui Khalifa, fostul căpitan își ridică brațele și își lovi palmele încet, ca și când ar fi aplaudat.

— Bravo, inspectore. Nici chiar profesorul care a studiat mormântul nu a observat problema cu crengile. Dar eu am observat. La fel și tu. Foarte isteț.

Își așază din nou brațele pe mânere, bătând ritmic cu degetul mare de la mâna stângă. Din hol se auzi un clic înăbușit: ușa de la intrare se deschise și apoi se închise, ceea ce însemna probabil că soția ieșise.

— Mi-am dat seama că e ceva în neregulă imediat ce *ingleezaya* mi-a spus de crengi. La început m-am gândit și eu, ca și tine, că era confuză, că nu-și amintea bine. Dar era extrem de sigură. Gura puțului fusese acoperită cu crengi. Ceea ce însemna că fuseseră puse acolo după ce Pinsker căzuse înăuntru, altfel le-ar fi împrăștiat în cădere. Și din moment ce nu e nici un copac pe o rază de zece kilometri în jur, asta înseamnă că cineva le-a cărat intenționat până acolo și le-a pus deasupra. Am găsit mai multe explicații posibile, dar cea plauzibilă era aceea că acel cineva nu voia ca mormântul și bineînțeles nici Pinsker, să fie descoperit. Iar explicația cea mai potrivită pentru asta ar fi că...

— Pinsker n-a ajuns acolo în urma unui accident.

Sadeq aplaudă din nou, încet. Aparent, întrebarea lui Ben-Roi devenea mult mai neobișnuită decât se așteptaseră și el și Khalifa.

— Raportul dumneavoastră nu menționează asta, spuse Khalifa.

— M-am gândit că e mai bine să păstrez lucrurile simple, având în vedere circumstanțele.

— A fost ucis un om.

— Asta e un fel de a privi lucrurile.

— Există și alt fel?

— Întotdeauna poți privi lucrurile și din altă perspectivă, inspectore. Dacă patruzeci de ani de poliție m-au învățat ceva, e că nimic nu e

niciodată simplu și precis.

Mai luă o înghițitură de ceai, cu ochii ațintiți spre Khalifa, ca și când l-ar fi provocat să-l contrazică. Dar Khalifa mai avusese de-a face cu oameni ca Sadeq – îi tot întâlneau de-a lungul carierei – și știa că erau momente în care putea să insiste și momente în care era mai bine să nu spună nimic. De data asta alege varianta a doua. Rămăsese în tăcere, Khalifa foindu-și picioarele, iar Sadeq sorbind din pahar. Apoi, fostul căpitan înclină din cap și își termină ceaiul.

— Interes personal, zici?

— Da, să trăiești.

— Ești sigur?

Sadeq îl fixă pe Khalifa cu o privire dură.

— Sunt sigur.

— În cazul ăsta nu am nici un motiv să nu-ți spun ce știu. S-a întâmplat acum mult, mult timp. Și într-un fel s-a făcut dreptate.

Arată spre punga de plastic de la picioarele lui Khalifa:

— Presupun că dosarul celălalt e despre dispariția lui Pinsker?

Khalifa încuviință. Sadeq îi făcu semn să i-l dea.

— Am identificat cadavrul lui Pinsker destul de repede, spuse, punându-și din nou ochelarii și frunzărind hârtiile din dosar. Nu avea nici un document de identificare, dar oamenii nu uită prea ușor o față ca a lui. Erau destui locuitori din Qurna care își aminteau de el, chiar și după patruzeci de ani. De îndată ce ni s-a dat un nume, n-a trebuit decât să căutăm documentele despre dispariția lui și, după ce le-am găsit, n-a durat mult până să ne dăm seama ce se întâmplase.

Scoase o foaie din dosar și i-o întinse lui Khalifa. Era declarația bărbatului care spunea că îl văzuse pe Pinsker beat, mergând spre Dealurile Thebane. Mohammed el-Badri din Shaykh Abd al-Qurna.

— Îi cunoșteam pe cei din familia el-Badri, spuse Sadeq. Erau întotdeauna puși pe scandal. Bătrânul Mohammed trăia încă. L-am chemat la secție și l-am interogat. S-a ținut tare, dar până la urmă a spus tot. Întotdeauna spun tot.

Puse hârtia înapoi în dosar.

— Așa am aflat că Pinsker a violat-o pe sora lor. O chema Iman. Oarbă, n-avea nici douăzeci de ani. A târât-o până la râu, a bătut-o și și-a făcut treaba. Fata s-a luptat, a încercat să scape, dar Pinsker era prea puternic. N-am încredere nici cât negru sub unghie în familia el-Badri, dar Mohammed avea un martor ocular care a confirmat povestea. Era un puști, ieșise la pescuit în noaptea în care se întâmplase toată povestea. A

auzit-o pe fată plângând și a văzut tot. Le-a spus celor din familia ei ce văzuse, iar Mohammed și ceilalți doi frați... ei bine, era anul 1931, oamenii nu uitaseră încă ce se întâmplase la Danishaway. Știi cum sunt *felaheenii*. Mândri. Rezolvă problemele în felul lor.

Își scoase ochelarii și îi puse pe măsuța de cafea, lângă paharul gol.

— Nu-mi place când oamenii își fac singuri dreptate, spuse. Dacă s-ar fi întâmplat în jurisdicția mea, e posibil să fi reacționat altfel, dar trecuseră deja patruzeci de ani de la crimă. Doi dintre cei trei frați erau morți. Mohammed avea șaptezeci de ani și era pe moarte. Pinsker nu avea nici o rudă în viață sau cel puțin noi n-am găsit nici una. N-ar fi ajutat pe nimeni să redeschidem o rană așa de veche. Era suficient de grav că fata fusese violată, de ce să reamintim unei lumi întregi de rușinea ei? Mai bine să lăsăm lucrurile așa cum erau. Am pus pe cineva să-l bată pe bătrân ca să-și învețe lecția și asta a fost tot. Caz închis. Și așa o să rămână.

Contemplă dosarul, apoi îl închise și îl înapoie:

— Sper că te-am lămurit.

Khalifa se întinse și luă dosarul. Se simțea ciudat de puțin impresionat de toată povestea. Violul era șocant, evident – fata avusese aceeași vârstă ca și fiica lui, Batah. Și era oarbă. Cât despre soarta lui Pinsker, în schimb... Acum un an ar fi fost îngrozit de ce i se întâmplase acestuia. Linșaje, oameni care își făceau singuri dreptate... astfel de lucruri îl dezgustaseră dintotdeauna, indiferent cât de gravă ar fi fost crima care era răzbutată. Acum nu-i mai păsa prea mult. Pinsker avusese parte de o moarte cruntă, dar făcuse un lucru la fel de crunt. Nu exista nimic sigur, nimic nu era alb sau negru. Viața devenise... de un gri impenetrabil.

Învârti dosarele în poală, întrebându-se în ce fel povestea asta ar avea vreo legătură cu cazul femeii care fusese strangulată într-o biserică din Al-Quds. Nu vedea nici o conexiune evidentă: două crime la optzeci de ani una de cealaltă, victime de naționalități diferite, în țări diferite.

— Nu ați avut nici un indiciu care să sugereze că a existat și un motiv religios la mijloc, nu-i așa? întrebă, căutând totuși o legătură. Pinsker era evreu.

Sadeq îl pironi cu privirea.

— O fată a fost bătută, violată și aproape omorâtă. O fată oarbă. Cred că e un motiv suficient de plauzibil fără să fie și religia la mijloc. Și, oricum, asta s-a întâmplat înainte de *naqba*. Nu aveam mai nimic cu evreii pe-atunci.

Se auzi din nou un clic la ușa de intrare, însoțit de foșnetul pungilor de cumpărături. Sadeq ridică privirea, apoi se uită la ceas. Părea să creadă că discutaseră tot ce era de discutat și era timpul să încheie întrevederea.

— Nu știți ce s-a întâmplat cu efectele personale ale lui Pinsker, nu-i așa? întrebă Khalifa, încercând să afle tot ce era de aflat înainte să fie dat afară.

Sadeq scoase un mormăit nerăbdător.

— Din câte țin minte, tot ce-am găsit în mormânt a fost îngropat împreună cu Pinsker în Cairo. N-au fost prea multe lucruri. Hainele și masca, atât.

— Nici o hârtie? Nici un document? Vreo scrisoare?

Degetele bătrânului începură să bată în capetele sculptate în formă de scarabeu. Răbdarea lui era pe sfârșite.

— Nici un document, răspuse scurt. Dacă nu te superi...

— Și lucrurile lui din 1931? Nu știți ce s-a întâmplat cu ele?

Degetele lui Sadeq își opriră mișcarea și se crispară în jurul scarabeilor.

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate le-au aruncat în Nil. S-a întâmplat acum optzeci de ani și nu mai contează.

— Mai vreți ceai? se auzi vocea soției din bucătărie.

— Nu e nevoie, răspuse Sadeq. Tocmai am terminat. Nu-i așa?

Era un ordin, nu o întrebare. Ajunseseră la sfârșit. Khalifa încuviință, îi mulțumi bătrânului pentru timpul pe care i-l acordase, puse dosarele înapoi în pungă și se ridică. Sadeq îl conduse până în hol.

— Zici că e un interes personal, dar pari să iei foarte în serios toată povestea, inspectore, spuse Sadeq când ajunseră la intrare. N-am nimic cu ofițerii care au inițiativă, dar inițiativa trebuie condusă cu cap. Poate o să am o discuție cu Hassani. Să-i spun să-ți dea un caz serios.

Deschise ușa și Khalifa ieși în hol. Mersese prea departe, își dădea seama de asta. Nu era cazul să riște și mai mult. Oamenii ca Sadeq puteau deveni o problemă. O mare problemă.

— O ultimă întrebare.

Sadeq îi aruncă o căutătură urâtă.

— În dosarul din 1931 era și o scrisoare de la Howard Carter, arheologul. În noaptea în care a fost ucis, Pinsker i-a spus lui Carter că găsisese ceva. Un obiect sau un loc de „kilometri întregi”. Vă spune ceva?

Khalifa se aștepta ca bătrânul să se enerveze. Nu se întâmplă asta. Dimpotrivă; pe neașteptate, Sadeq întinse o mână și o așeză pe a

vizitatorului.

— Am auzit de tragedia prin care ai trecut, inspectore. Te rog, acceptă-mi cele mai sincere condoleanțe. Sper că familia ta e bine. Și că va fi bine.

Suna mai degrabă a amenințare decât a urare.

— Ca să-ți răspund la întrebare, scrisoarea lui Carter nu-mi spune nimic. Acum, dacă nu te superi, trebuie să iau prânzul. Îți doresc o călătorie în siguranță. Nu o să ne mai vedem.

Îi strânse umărul lui Khalifa, iar degetele îi intrară în carne. Apoi dădu din cap, se trase un pas înapoi și îi trânti ușa în vas. Din apartament se auzi încă un pârâit. O altă muscă fusese prinsă în capcana electrică.

TEL-AVIV

Ben-Roi făcu două opriri scurte înainte să ajungă în Abu Kabir pentru întrevvedere cu proxenetul Genady Kremenko.

Prima dată trecu pe la adăpostul Hofesh din Petah Tikvah și lăsa jucăriile pe care le cumpărase de la magazinul Toys R Us din Ierusalim. Nu făcu mare scofală din asta, ci doar îi lăsa pungile paznicului de la intrare și îl rugă să le dea copiilor din adăpost. Paznicul vru să o cheme pe Maya Hillel, dar Ben-Roi îi spuse că se grăbea. Nu voia ca femeia să își închipuie că încearcă să o impresioneze. Sau și mai rău, că era vreun fătălău.

A doua oprire îl duse în centrul Tel-Avivului, de unde îl culese și pe Dov Zisky. Acesta rămăsese în oraș peste weekend, la niște prieteni și ceruse să asiste la întrevvedere. Ben-Roi fusese de acord, deși nu-și putea închipui de ce puștiul voia să-și piardă ziua prin preajma unui nemernic precum Kremenko.

Zisky îl aștepta în fața hotelului Grand Beach de pe strada Nordau, sprijinit de un stâlp, purtând blugi strâmți, un tricou alb mulat, sandale și ochelari de soare Ray-ban. Ben-Roi opri la bordură și deschise ușa din dreapta.

— Așa te îmbraci pentru *shul*? întrebă când Zisky se urcă în mașină, aducând cu el o adiere de aftershave.

— Sigur.

— Miroși ca o curvă masculină.

— Se spune că parfumul îi place și lui Dumnezeu.

Zisky trânti ușa și îi întinse lui Ben-Roi o pungă de hârtie.

— Pentru prânz.

Ben-Roi o adulmecă și zâmbi.

— Se spune și că mirosul de *latke* îi place șefului tău. Bravo.

Scoase prăjitura, mușcă și coti spre Ha-Yarkon. O clipă merseră în tăcere, apoi Zisky întrebă:

— Ai de-a face cu multe curve masculine?

Se priviră și amândoi izbucniră în râs.

Centrul de detenție de la Abu Kabir, cunoscut și ca Hotel Hilton de Jaffa, era la capătul de sud al orașului, la o stradă de Centrul național de medicină legală unde i se făcuse autopsia cadavrului Rivkăi Kleinberg. Era o clădire impozantă de trei etaje, cu ferestre barate de gratii și un turn imens de observație într-un colț, înconjurată de un gard văruiț, cu sârmă ghimpată în vârf. Un suflet sensibil avusese grijă să decoreze zidul cu sculpturi de teracotă ca să-l mai înveselească un pic. După părerea lui Ben-Roi, ideea fusese o pierdere de timp și de bani. Închisoarea era închisoare și gata. Atâta timp cât încă mai avea ziduri, porți și gratii, nimic altceva n-ar fi putut să o înveselească.

Parcară în spațiul de lângă porțile culisante de oțel și se prezentară la fereastra principală a postului de gardă. Gardianul de serviciu îi lăsă înăuntru și luă legătura cu clădirea principală ca să le anunțe sosirea. Câteva minute mai târziu, un alt gardian își făcu apariția și îi conduse înăuntru.

— Adam Heber nu e prin preajmă? întrebă Ben-Roi în timp ce traversau o curte asfaltată.

Adam Heber era prietenul lui care lucra aici.

— E în schimbul de noapte deocamdată, răspunse gardianul. Vă transmite salutări. Vă urează o vizită cât mai distractivă.

— Sunt convins că o să fie senzațional, mormăi Ben-Roi.

Ajunseră la clădirea principală și trecură de la un soare puternic la un interior mohorât. Completară niște formulare, apoi gardianul îi îndrumă mai departe pe un coridor, printr-o curte interioară umbrită de un acoperiș și într-o altă aripă a clădirii. Se auzeau radiouri și voci care conversau. Undeva deasupra cineva lovea gratiile cu un ibric de tablă. Nu se vedeau oameni pe nicăieri. Ca de fiecare dată când vizita o închisoare, Ben-Roi avu impresia că nu oamenii, ci clădirea însăși scotea acele sunete.

— Aici, înăuntru, spuse în sfârșit paznicul, oprindu-se în fața unei uși

și introduse cheia în broască. Mă duc să vă aduc prizonierul. Avocatul e deja înăuntru.

Deschise ușa și se dădu la o parte, făcându-le semn să intre. Camera avea o podea acoperită cu linoleum, o fereastră cu gratii sus pe perete, o masă de lemn cu o carafa cu apă, pahare de plastic și o scrumieră. O femeie înaltă, între două vârste, ședea de partea cealaltă a mesei. Era îmbrăcată în costum și avea o figură uscățivă, înțepată, ca și când cineva încercase să-i așeze toate părțile componente într-un spațiu prea mic. Detectivii se așezară.

— Voiam doar o discuție neoficială, spuse Ben-Roi în timp ce ușa din spatele lor se închise și cheia se răsuci în broască. Nu are nevoie de avocat.

— Clientul meu preferă să facă totul pe față.

— Păcat că n-a făcut la fel și când se ocupa cu afacerile lui.

Femeia țâțâi și își încrucișă brațele. Ben-Roi observă că nu purta verighetă. Avea de-a face deci cu una dintre acele femei obsedate de carieră, care sacrificau viața personală ca să ajute ticăloși precum Kremenko să scape basma curată. Ori asta, ori tipa era lesbiană. Oricum, nu-i plăcea deloc. Nici ea, nici genul de oameni pe care îi reprezenta, care plecau acasă în fiecare seară bucurându-se că îi făcuseră pe polițiști să arate ca niște idioți și ajutaseră încă un pedofil să se întoarcă pe străzi. Cățea proastă.

— Sper să putem păstra discuția în limitele bunului-simț, spuse avocata. E ziua fiicei mele și aș vrea să ajung acasă într-o dispoziție rezonabil de bună.

OK, se înșelase în legătură cu asta.

— Regulile sunt următoarele, continuă avocata. Clientul meu a fost de acord să vă răspundă la toate întrebările și să vă ajute pe cât posibil. În schimb, sunteți rugat să vă limitați întrebările la tematica în legătură cu care am căzut deja de acord și, având în vedere că domnul Kremenko nu a fost numit oficial suspect în cazul la care lucrați și nici condamnat pentru vreo altă infracțiune, vă rog să îl tratați cu amabilitate și respect.

— Vreți să-i schimbăm și bavețica?

— Maturizează-te, domnule detectiv. Și fă-o rapid, altfel întrevederea se termină aici.

„Du-te dracului”, se gândi Ben-Roi.

— El cine e?

Avocata arătă printr-o înclinare a capului spre Zisky. Ben-Roi făcu prezentările.

- Solicitarea legată de întrevedere nu îl includea și pe el.
- El asistă doar. Vreau să-i arăt cum se face treaba. Să-l învăț cât de important e să-i tratezi pe alții cu amabilitate și respect.
- Avocata zâmbi, deși expresia îi era încă acră.
- OK, o să permit asta.
- Își notă datele despre Zisky într-un carnetel.
- O să înregistrez convorbirea... (scoase un dictafon și îl puse pe masă) ... și vreau să știți că înregistrarea va putea fi folosită ca dovadă dacă vă îndepărtați de la subiectul care a fost stabilit. De asemenea o să fiu cu ochii pe ceas. Am căzut de acord pentru șaiszeci de minute, cred.
- Este exact așa cum credeți.
- Să rămânem la șaiszeci de minute atunci.
- Preliminariile odată încheiate, avocata se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. De undeva de afară se auzea muzică. Ben-Roi rezistă tentației de a o întreba dacă vrea să danseze.
- Trecură câteva minute, apoi se auziră pași și cheia se răsuci din nou în broască. Ușa se deschise și subiectul întrevederii intră în cameră. Avocata se ridică. Detectivii rămaseră așezați.
- Proxeneții și traficanții pot să arate în toate felurile și pot să fie de orice rasă și naționalitate, dar, dacă exista un stereotip al ocupației, atunci Genady Kremenko era întruchiparea perfectă: un om obez, cu un început de chelie, obraji lăsați și ochi bulbucați, injectați, era combinația perfectă de farmec patern și amenințare tacită. Purta o expoziție întregă de bijuterii grele de aur – lanț la gât, brățară, inele – și un tricou alb și verde cu Maccabi Haifa, lucru care-l irită pe Ben-Roi, deoarece și el ținea cu aceeași echipă. Pe antebraț, la vedere, avea tatuată imaginea unei fete cu picioarele desfăcute. Brațele, corpul și capul fuseseră tatuate cu cerneală verde, iar vaginul cu cerneală roz.
- Ce cameră comodă, chicoti, vorbind o ebraică stricată, cu un accent est-european pronunțat. Mă bucur de fiecare dată să întâmpin poliștii noștri atât de curajoși. Mai ales pe cei care sunt așa drăguți. Îi aruncă un rânjet lui Zisky care, spre lauda lui, nu reacționează în vreun fel. V-aș îmbrățișa pe amândoi, dar, din păcate... Kremenko își ridică brațele ca să-și arate cătușele.
- Nu cred că e nevoie de astea aici, rosti avocata.
- Gardianul îi aruncă o privire lui Ben-Roi, care încuviință.
- Cătușele dispărură.
- Nu-i condamn, râse Kremenko, frecându-și încheieturile și rotindu-și mâinile să le dezmoștească. Dintr-o privire se vede că sunt un ucigaș

feroce. Acum doi ani am omorât echipajul unui tanc întreg cu un singur pârț.

Scoase un sunet dezgustător din buze, apoi chicoti.

— Cred că ar fi mai bine să începem, spuse pe un ton afectat avocata.

Gardianul le arată un buton pe perete pe care îl puteau apăsa dacă aveau nevoie de ceva, apoi plecă, încuind ușa în urma lui. Kremenko merse până în partea cealaltă a mesei și se așeză lângă avocată.

— Pot să vă ofer niște șampanie? întrebă, gesticulând spre butonul de pe perete, apoi chicoti din nou.

Avocata ignoră comentariul, se uită la ceas, apoi se aplecă în față, porni dictafonul și îl împinse până în mijlocul mesei, la egală distanță între Kremenko și Ben-Roi. Spuse cu glas tare locul, data, ora și numele celor prezenți în cameră, apoi se lăsă pe spate și făcu semn că interviul putea începe.

— Aș vrea să spun doar că detectivul mai tânăr are pielea foarte frumoasă, rânji Kremenko.

Zisky zâmbi și se așeză picior peste picior, netulburat. Ben-Roi puse dosarul pe care îl adusese pe masă și începu.

— Domnule Kremenko, recent...

— Spune-mi Genady, te rog. Suntem între prieteni.

— Recent, ați fost vizitat de un reporter, Rivka Kleinberg.

— Da?

— Da, v-a vizitat.

— Dacă spui tu. Nimeni nu pare să-și mai aducă aminte de mine. Cred că are de-a face cu aerul din locul ăsta. Te moleșește.

Ben-Roi strânse din dinți. Nu avea să fie ușor.

— Dă-mi voie să-ți aduc aminte, Genady. Pe treizeci mai, doamna Kleinberg a luat legătura cu *Skabas*, cerând să te viziteze. Cererea ți-a fost comunicată, tu ai fost de acord.

— Fără să-mi spuneți și mie, interveni avocata.

— Motivul vizitei era unul „personal”. Doamna Kleinberg a venit aici în după-amiaza zilei de șase iulie și, în intervalul 13.30-14.05, ați discutat singuri în această cameră.

— N-am făcut nici altceva, pe cuvânt, mormăi Kremenko.

— Ți-ai adus aminte acum?

— Brusc, da. Grăsana aia băgăcioasă, cu... (își puse mâinile pe piept, cu palmele făcute căuș)... Enorme. Nu arăta frumos deloc. Probabil mi-am scos-o intenționat din minte.

Lângă el, avocata nu schiță nici o expresie.

— Acum că ți-ai amintit iarăși de ea, spuse Ben-Roi, vrei să-mi spui de ce a venit doamna Kleinberg la tine?

Kremenko ridică din umeri.

— Mi s-a părut că se simte prea singurică. Știi tu: grasă, nimeni nu vrea să și-o pună cu ea, timpul trece... Cred că simțea nevoia de companie. Mi-a văzut poza în ziar, s-a gândit că par un tip de treabă și s-a hotărât să mă caute și să stăm de vorbă.

Ben-Roi intră în joc.

— Și despre ce ați stat de vorbă?

Kremenko își încrucișă brațele și se lăsă pe spate, uitându-se gânditor la tavan.

— Stai să mă gândesc. Vremea... sigur am discutat despre vreme – e groaznic de cald, nu crezi? – și îmi aduc aminte că am vorbit și despre politică: alegerile locale, *ha-matzav*, dacă Tzipi Livni și-o trage în cur...

Lângă el, avocata se încordă și se înroși la față. Kremenko îi observă stânjeneala și rânji.

Glumeam doar. N-am vorbit despre asta.

— Nu mai spune, mormăi Ben-Roi.

Kremenko căută sub umărul tricoului și scoase un pachet de țigări Marlboro. Scoase una cu dinții, luă o brichetă din pachet, își puse coatele pe masă și și-o aprinse.

— OK, gata cu joaca, să trecem la treabă, spuse, suflând un nor gros de fum spre Zisky, care îl alungă cu o mână. Femeia mi-a spus că vrea să vină să vorbească cu mine. N-o văzusem în viața mea, dar mi-am zis de ce nu. Întrucât locul ăsta te plictisește, orice distracție e bine-venită. Cine știe, m-am gândit, poate chiar arată suficient de bine pentru o labă. Bineînțeles că nu era așa. Arăta ca un nenorocit de Space Hooper. Am fost extrem de dezamăgit.

Scoase încă un nor de fum, forțându-l pe Zisky să se tragă înapoi cu scaunul câțiva centimetri.

— Scuză-mă, dragă.

— Despre ce voia doamna Kleinberg să stați de vorbă? repetă Ben-Roi întrebarea de mai devreme.

— Chestii.

— Adică...?

— Afacerea mea, fetele...

Avocatul interveni:

— Cred că, având în vedere circumstanțele, n-ar trebui să vorbim de...

Kremenko ridică un deget, oprind-o. Un gest mic, abia vizibil, dar care

îi spuse multe lui Ben-Roi. Proxenetul era obișnuit să fie ascultat, mai ales de femei.

— Calmează-te, rosti. Le-am promis ajutorul acestor domni. N-am nimic de ascuns și nimic de care să-mi fie rușine.

Se lăsă pe spate și trase lung din țigară, ținând-o chiar de capătul filtrului, așa cum păreau să facă toți deținuții. Lângă el, avocata își încrucișă brațele și privi fix înaintea, cu buzele strânse.

— Vezi tu, nimeni n-a înțeles, spuse Kremenko. Poliția, ziaristii... toți spun că sunt un pește, un traficant, dar eu nici măcar nu știu ce înseamnă cuvintele astea. Adevărul e că sunt un om de afaceri, pur și simplu. Un proprietar. Singura greșală pe care am făcut-o vreodată și asta sunt gata să o recunosc... (își ridică brațele într-un gest teatral) ... e că am fost prea blând. Fetele astea vin în Israel, nu cunosc pe nimeni, nu vorbesc limba. Eu le ajut – le găsesc o chirie ieftină, le împrumut niște bani când au nevoie, le ajut să se pună din nou pe picioare.

— Din câte am auzit, mai degrabă le faci să cadă din picioare, le dai pe spate, încercă Ben-Roi.

Avocata interveni din nou.

— Dacă mai faceți vreo glumă ieftină ca asta, conversația...

— Ușor, pisi! râse Kremenko, făcându-i semn să tacă din gură. Glumea doar. Nu te poți supăra de fiecare dată când cineva face o glumiță. Așa-i, Bambi?

Întrebarea îi era adresată lui Zisky, care o lăsă din nou să alunece, dovedind un calm de toată lauda. Dacă Ben-Roi ar fi fost în locul lui, l-ar fi pocnit pe proxenet până acum.

— Asta i-ai spus și doamnei Kleinberg? întrebă.

— Exact. I-am spus: fetele astea, le sunt ca un tată. De unde să știu că făceau tot felul de obrăznicii pe la spate? Crede-mă, eu sunt victima aici. Am avut prea multă încredere în ele și acum plătesc.

Scutură din cap, prefăcându-se scandalizat. Ben-Roi îi aruncă o privire lui Zisky, apoi avocatei, a cărei expresie rămânea în continuare netulburată, deși era evident că Kremenko vorbea prostii. Se întrebă dacă o deranja că trebuia să apere o asemenea scursoare de om. Probabil că nu. Legea e lege pentru toți, așa i-ar fi spus dacă ar fi întregat-o. Toată lumea are dreptul la un proces corect și o apărare pe măsură. Nu-i plăcea proxenetul, poate, dar era convinsă că servește o cauză mai înaltă. Ben-Roi, pe de altă parte, era convins că avocata era la fel de târfa ca și fetele pe care Kremenko le avusese în grijă. Chiar mai târfa, din moment ce avea de ales.

— Spune-mi despre ruta care trece prin Egipt, zise.

— Ce-i aia?

În loc să se prefacă scandalizat, Kremenko se prefăcu extrem de surprins.

— Ruta pe care fetele sunt aduse în Israel – prin Sinai în deșertul Negev.

— Nu știu nimic despre asta.

— Am auzit că tu o controlezi.

Kremenko ridică din umeri.

— Oamenii spun multe lucruri. Eu am auzit că toți polițiștii sunt niște pizde, dar asta nu înseamnă că aveți un clitoris în cap și vă pișați cu sânge în fiecare lună.

Avocata se crispă. Dacă Ben-Roi n-ar fi fost atât de frustrat de lipsa de cooperare a lui Kremenko, s-ar fi amuzat probabil pe seama disconfortului ei.

— — Ați vorbit despre Egipt?

Posibil. Dacă m-a întrebat, atunci i-am zis ce v-am spus și vouă acum.

— Adică?

— Nu știu absolut nimic, la naiba!

Proxenetul dădu din mână în semn de nerăbdare, făcându-și bijuteriile să zornăie. Ben-Roi reveni la subiectul dinainte.

— Povestește-mi despre fete, atunci, spuse. S-a interesat doamna Kleinberg de vreuna în mod special? A menționat vreun nume?

— Nu, din câte îmi aduc aminte.

— Maria? A spus ceva de ea?

Kremenko se strâmbă ca și când ar fi încercat să-și amintească, apoi scutură din cap că nu.

— Vosgi?

Același gest.

— Cum i-am spus și grăsanei, am avut destule fete în grijă. Nu-mi amintesc cum le chema chiar pe toate.

— Poate o recunoști din fotografie, totuși.

Ben-Roi deschise dosarul, scoase fotografia-portret a lui Vosgi și o puse pe masă, în fața lui Kremenko.

— Ai avut-o și pe ea în grijă?

Avocata prinse sarcasmul și îi aruncă lui Ben-Roi o privire amenințătoare. Kremenko fie nu observă, fie alege să nu comenteze. Luă fotografia și o privi ostentativ.

— N-am mai văzut-o în viața mea, spuse după o pauză teatrală,

înapoind fotografia.

— Ești sigur?

— La fel de sigur că am o singură gaură în cur.

— E din Armenia. A dispărut de la adăpost acum câteva zile.

Ben-Roi spuse asta în treacăt, sperând să obțină vreo reacție. Nici vorbă. Kremenko continuă să îl privească cu ochi mari, roșii și animați de o sclipire vagă de amuzament. Încercă să citească dincolo de privirea impasibilă, să se strecoare înăuntru, dar obloanele erau trase și închise pe dinăuntru. Nu văzu nimic, nici măcar în treacăt. Kremenko începu să chicotească.

— Tragi la nimereală, domnule detectiv. Tragi pe întuneric cu un încărcător gol și te întrebi de ce naiba nu nimerești nimic.

Metafora era stângace, dar nu era departe de adevăr. Proxenetul trase ultimul fum din țigară, se aplecă înainte și stinse mucul în scrumieră.

— Uite, o să te ajut, spuse. Păreți un cuplu de treabă... (îi făcu din nou cu ochiul lui Zisky) ... și eu sunt un om amabil, întotdeauna bucuros să-i mulțumesc și pe alții. Așa că uite cum stau lucrurile.

Se lăsă din nou pe spate și își încrucișă brațele. Pectoralii umflați de grăsime i se umflară sub coate, iar vulva tatuată pe antebraț păru să se deschidă către Ben-Roi ca un ochi inflammat.

Cu mâna pe inimă îi spun că nu mi-a plăcut de Kleinberg. Am fost de acord să ne întâlnim, i-am acordat din timpul meu și cum mi-a mulțumit? Fiind nepoliticoasă, insistentă până în pânzele albe și fără pic de respect, nenorocita! Mi-a pus tot felul de întrebări ciudate, a făcut insinuări peste insinuări despre viața mea personală și despre cariera mea. Până la urmă, mă tem că mi-am pierdut răbdarea și i-am spus să se ducă dracului, deși nici dracul nu s-ar atinge de ea. Pe scurt și nu-mi pare rău deloc, nu m-am dat la ea și nu s-a întâmplat nimic. Dar presupun că vrei să știi – cred că vrei să știi, deși o iei pe ocolite – dacă am avut ceva de-a face cu faptul că a fost omorâtă...

Avocata începu să protesteze, spunând că nu era cazul să abordeze subiectul, dar Kremenko îi făcu din nou semn să tacă.

— Dacă asta te interesează, atunci pot să-ți spun din nou, cu mâna pe inimă, pe onoarea mea de jidan, că n-am avut absolut nici o legătură. Iar dacă vrei să insinuezi altceva, atunci sper că ai dovezi al naibii de solide, altfel doamna de lângă mine o să te fută în cur mai rău decât o șleahță de negri la dușul din închisoare.

Se uită urât la cei doi detectivi, cu pumnii încordați. Șarada de până acum dispăru ca o cortină, dând la iveală adevărata natură a omului din

spatele ei: dur, brutal, putred până în măduva oaselor. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, furtuna se risipi și Kremenko deveni din nou numai zâmbete.

— OK, acum că ne-am înțeles, să ne întoarcem la treabă.

Zâmbi larg și întinse mâna spre cana cu apă.

— Vrea cineva ceva de băut?

Întrevederea continuă încă patruzeci de minute, dar Ben-Roi trecuse deja pe pilot automat. Nu se așteptase să afle ceva de la Kremenko, iar proxenetul nu făcuse altceva decât să-i confirme așteptările. Era închis în el ca o stridie, evitând fiecare răspuns cu nonșalanța volubilă a cuiva care se jucase destul de-a șoarecele și pisica cu oamenii legii și avea suficientă încredere în forțele proprii ca să-și permită asta. Era evident că nu spusese adevărul despre activitatea avută ca proxenet și traficant, după cum era la fel de clar că mințise și în legătură cu Rivka Kleinberg. Problema nu era ce aflase ea de la el, ci mai degrabă ce sperase să afle de la el. Din nou și din nou, Ben-Roi se întoarse în același punct – fata era indiciul care urma să le lămurească pe toate celelalte. Kleinberg ceruse să-l vadă pe Kremenko la o zi după ce auzise că Vosgi dispăruse și, indiferent ce informații căutase să afle, Ben-Roi era convins că aveau legătură cu dispariția armenței. Oare Vosgi fusese una dintre fetele care lucrau pentru Kremenko? Fusese oare răpită de oamenii lui Kremenko, poate ca să nu depună mărturie împotriva lui? Oare Kleinberg se apropiase prea mult de adevăr și de-asta fusese ucisă? Nu era greu să-și imagineze un atare scenariu – era, de fapt, cel mai fezabil scenariu pe care și-l închipuise, deși rămâneau o serie de lucruri neexplicate și întrebări fără răspuns. Din nou și din nou conduse discuția spre aceleași întrebări, presându-l pe Kremenko, arătându-i fotografia fetei, încercând să găsească un punct slab în armura celuiilalt. Degeaba. Poate, cu timpul, va aranja transferul lui Kremenko la Kishle, iar acolo va putea să îl interogheze mai dur, deși se îndoia că ar fi putut obține ceva în atari circumstanțe. Cum spusese și proxenetul, trăgea orbește – avea supoziții destule, dar nici un fel de probe concrete. Iar Kremenko știa asta. Întrevederea se apropia de sfârșit. Expresia de pe chipul lui Kremenko era a unuia care tocmai petrecuse o după-amiază extrem de plăcută.

Exact după șaiszeci de minute – nici o secundă mai târziu – avocata puse punct. Opri dictafonul, se ridică, merse până la buton și chemă gardianul. Kremenko se lăsă pe spate și își așeză brațul pe spătarul scaunului pe care stătuse avocata.

— Mi-a făcut plăcere, domnilor, rânji. Sau, mai degrabă, doamnelor și domnule.

Încă o împunsătură la adresa lui Zisky.

— Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog, nu ezitați să-mi spuneți. O să mai rămân aici vreo câteva săptămâni, apoi sper să fiu din nou acasă.

Îi aruncă o privire avocatei, care avea expresia cuiva care stătuse pe un cactus ultima oră. Avocata făcu un pas înapoi spre scaun, văzu cum își ținea Kremenko brațul și rămase unde era. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi se auzi sunetul de pași care se apropiau. Ben-Roi și Zisky se ridicară, cheia se răsuci în broască de partea cealaltă și ușa se deschise. Era un alt gardian.

— Aveți grijă, rosti Kremenko, ridicând o mână umflată, plină de inele și mișcând din degete în semn de rămas-bun. Păstrăm legătura.

Ben-Roi încercă să găsească o replică caustică de despărțire, ceva care i-ar fi permis cel puțin să plece cu oarecare demnitate, dar nu reuși să se gândească la nimic. Îi făcu semn cu capul lui Zisky și se îndreptară spre ușă. Când ajunseră în dreptul ei, gardianul se dădu la o parte și le făcu loc să treacă. Brusc, Zisky se întoarse în cameră.

— Genady, ce făceai pentru Barren Corporation?

Era o altă încercare la întâmplare, la fel ca și cea de mai devreme a lui Ben-Roi despre Vosgi, care era armeanca. De data asta însă, Kremenko fu prins pe nepregătite. Doar un moment, o secundă sau două, ochii i se bulbucară și buzele i se strânsură în semn că întrebarea se strecurase dincolo de armură și lovise într-un punct sensibil. Își reveni aproape imediat.

— Ah, îmi place de fetița asta, chicoti. Foarte curajoasă. Și atât de drăguță! Dacă aș fi proxenet și, bineînțeles, știm cu toții că nu sunt, cred că mi-ar scoate un profit bunicele.

Rânji spre Zisky, apoi își linse un deget și frecă vaginul pe care îl avea tatuat pe braț. Totul era însă de fațadă. Era tulburat de întrebare. În mod clar. Foarte tulburat.

După ce părăsiră celula și porniră pe drumul de întoarcere, Ben-Roi îl luă de după umeri pe Zisky și zise:

— Bravo, băiete.

EGIPT

Era deja după-amiază când Khalifa se întoarse în Luxor. Majoritatea locuitorilor fuseseră alungați înapoi în case de căldura necruțătoare. Străzile erau neobișnuit de liniștite. Câțiva bătrâni jucau *sigă* lângă fântâna secată din giratoriul din fața secției, cu *shaal-uri* învelite în jurul capului ca să îi apere de soare. O caleașcă trasă de cai se plimba în sus și în jos pe Sharia al-Mahatta, sperând totuși să-și găsească vreun client. Altfel, zona era moartă. Khalifa își cumpără o cutie de Easy Mouzoo cu aromă de mango, se așeză pe treptele secției și dădu câteva telefoane. Mai întâi sună acasă ca să vadă cum se simte Zenab – noaptea trecută se simțise mai rău ca de obicei, iar acum dormea, vegheată de Batah. Apoi îl sună pe Mohammed Sariya la secție. Hassani era cu capsă pusă, furios că orașul se umpluse peste noapte de pliante care acuzau poliția de corupție și incompetență. Absența lui Khalifa nici măcar nu fusese observată. Nimeni nu întrebase nimic. Aparent, Sadeq nu își dusesese la capăt amenințarea de a vorbi cu Hassani. Încă.

— Fă-mi o favoare, Mohammed, spuse acum că îl prinsese la telefon. Dacă ai o clipă, ai putea te rog frumos să te interesezi de o familie din Vechiul Qurna? Numele e El-Badri... Dacă mai trăiește vreunul, atunci a fost strămutat în El-Tarif când le-au demolat satul.

— E ceva ce te interesează în mod special? întrebă Sariya.

— E vorba despre ceva care s-a întâmplat acum mult timp. Erau trei frați și o soră. Unul dintre frați se numea Mohammed, iar numele fetei era Iman. Au murit cu toții de mult, dar aş vrea să știu dacă mai există vreo rudă care să le fi supraviețuit. Nu e nimic urgent. Când ai timp.

Sariya promise că o să se intereseze și Khalifa închise. Rămase acolo un minut, sorbind din suc și privind un autocar Travco plin de turiști palizi și plictisiți, care trecu de giratoriu. Apoi termină cutia și o aruncă la un coș, după care se ridică și se îndreptă spre malul de vest și Valea Regilor. Pamfletarul anonim fusese destul de amabil să creeze o diversiune și avea de gând să profite de asta.

„Valea Regilor” e o denumire improprie. Conglomeratul de morminte antice nu găzduiește doar regi, ci și regine, prinți, prințese, nobili și animale de casă regale. Nici măcar nu e o singură vale, ci mai degrabă două *wadi* unite una de cealaltă: Valea de Est, mult mai cunoscută, unde se găsesc toate mormintele regale principale, inclusiv cel al lui Tutankhamon și Valea de Vest, mai largă decât cealaltă, mai dezolantă și mai puțin vizitată, care se desparte de vecina ei aproape de intrarea

cele din urmă și șerpuiește la rândul ei printre dealuri.

Khalifa traversează fluviul și luă o mașină până la parcare de autocare de la intersecția celor două văi. Rămase o clipă, privind panorama enormă care fusese ridicată pe marginea drumului și făcea reclamă noului muzeu din Valea de Est. „Barren Corporation”, scria pe pancartă. „Egipt: onorăm trecutul, promovăm viitorul.” Apoi își aruncă țigara și porni spre Valea de Vest.

Spre deosebire de aglomerația continuă de turiști din partea de est, spre vest nu se vedea nici țipenie. Era o vale simplă, săpată în piatra calcaroasă de un alb orbitor, mărginită de stânci masive și acoperită de tăcerea grea, sufocantă a deșertului. Pe un delușor de lângă intrare se vedea clădirea dărăpănată a curatorului și, ceva mai în josul văii, clădirea cu tavan boltit care îi aparținuse egiptologului John Romer. În afară de asta și de două indicatoare ruginite de metal, care arătau spre mormintele lui Amenhotep III și Akhenaten, nu mai era nimic în jur. Doar bolovani, praf și câte un curent care curgea în jos pe stânci. Dacă un egiptean din vremurile de demult ar fi mers alături de Khalifa, n-ar fi observat mare diferență între cum arătase valea atunci și cum arăta acum.

Khalifa era moleșit de căldură, așa că drumul de-a lungul văii dură aproape patruzeci de minute. În cele din urmă, chiar când începea să creadă că poate ar fi trebuit să aștepte până mai spre seară, drumul coti la dreapta și se deschise într-un soi de adâncitură ca un amfiteatru natural, înconjurat de pereți înalți de piatră. Era un adăpost de lemn aici, iar lângă el se deschidea intrarea în mormântul vizirului devenit faraon Ay din cea de-a XVIII-a Dinastie. O motocicletă Jawa prăfuită era rezemată lângă intrare, spre ușurarea lui Khalifa, întrucât i-ar fi părut rău să bată atâta drum degeaba.

Khalifa coborî treptele până la ușa deschisă a mormântului, băgă capul prin deschizătură și strigă în josul pasajului abrupt:

— Doamnă profesor Dufresne!

Nici un răspuns.

— Doamnă profesor Dufresne! Sunteți acolo?

Tăcere. Apoi, de undeva de dedesubt, ca o voce fără trup venită din lumea de dincolo:

— Yusuf Khalifa, ți-am spus de o mie de ori să-mi spui Mary!

Khalifa zâmbi.

— Da, doamnă profesor.

Se auzi un zgomot slab de pași care urcă și departe, jos, începu să se

zărească un cap. Trupul era ascuns de panta abruptă a coridorului.

- Ce Dumnezeu cauți aici?
- Am vrut să vă întreb ceva.
- Ceva important, fără îndoială.
- Vreți să vin și eu jos?
- Nu, oricum voiam să iau o gură de aer. Ți-e sete?
- Foarte.
- Ai noroc. Am o ploscă cu *seer limoon* rece.

Draga de Mary Dufresne.

- O clipă, îi strigă, după care dispăru din nou înăuntru.

Khalifa se întoarse la umbra adăpostului. Trecură câteva minute, apoi simți o mișcare la stânga și o siluetă ieși din mormânt – înaltă, cu păr cărunt, purtând blugi, un tricou kaki și un *shaal* alb, de bumbac, înfășurat în jurul gâtului. Femeia îi făcu vesel cu mâna și începu să urce panta spre el, mișcându-se cu o viteză surprinzătoare, având în vedere că se apropia de nouăzeci de ani. Khalifa se ridică și își dădură mâna.

- Cum te simți, dragul meu?
- Sunt bine, *hamdulillah*. Dumneavoastră?
- Destul de bine pentru o băbăciune. Zenab?
- E... OK.

Femeia îl privi în ochi. Apoi, dându-și seama probabil că nu voia să vorbească despre asta, îi atinse brațul cu afecțiune și ridică plosca pe care o ținea.

- Vrei să bei?
- Credeam că nu mă mai întrebați.

Se așezară și femeia deșurubă capacul, îi turnă un pahar și i-l întinse, după care își turnă și ei unul. Toastară.

- Îmi pare bine să te văd, Yusuf.
- Și mie, *ya doctora*.

Mary îi aruncă o privire.

— Mary, se corectă Khalifa, trecând peste tendința naturală de a vorbi politicos când se adresa celor mai în vârstă sau mai sus pe scara ierarhică.

Femeia încuviință și sorbi din limonadă.

Mary Dufresne – *ya doctora amrekanaya*, după cum le era cunoscută tuturor celor din Luxor – era o amintire vie, ultima verigă cu epoca de aur a arheologiei egiptene. Tatăl ei, Alan Dufresne, începuse ca restaurator la Muzeul Metropolitan și venise în Egipt prin 1930 să lucreze cu marele Herbert Winlock, împreună cu soția și fiica. În afara

unei perioade scurte în care studiasse la Harvard pentru doctorat, Mary rămăsese în Egipt încă de atunci. Winlock, Howard Carter, Flinders Petric, John Pendlebury, Muhammad Goneim – îi cunoscuse personal pe toți, un grup de aur din care făcea și ea, pe drept, parte. Mary Dufresne era, prin vot unanim, cel mai talentat desenator care lucrase vreodată în Egipt. Umbla zvonul că până și Zahi Hawass, bine cunoscut pentru aroganța sa care întrecea orice limite, o admira.

— Cum merge treaba? întrebă Khalifa, sorbindu-și limonada dintr-odată și acceptând încă un pahar.

— Încet, răspuse Mary. Exact cum trebuie să meargă. Lumea se mișcă mult prea repede pentru gustul meu.

În ultimul deceniu, Mary începuse să deseneze reproduceri la scară ale tuturor picturilor și inscripțiilor din Valea de Vest. Trei din cei zece ani îi petrecuse în mormântul lui Ay.

— Se pare că aveai nevoie de aia, spuse când Khalifa își termină iarăși limonada dintr-o sorbitură lungă.

— Nu-mi aminteam că era atâta de mers.

— Așa e vara. Când vremea începe să se răcească și drumul se scurtează. În decembrie poți să-l faci topăind.

Mary zâmbi și îi umplu a treia oară paharul.

— Deci, despre ce lucru atât de misterios voiai să mă întreb?

Khalifa sorbi din nou, cu plăcere. Mary își făcea singură limonada și reușea să obțină un echilibru perfect între gustul amar al lămâilor și dulceața zahărului de trestie. Apoi se șterse la gură și puse paharul deoparte.

— Vreau să vorbim despre un bărbat pe nume Samuel Pinsker, spuse. Un englez. Lucra și el aici. Mă întrebam dacă nu cumva vi-l mai amintiți.

— Samuel Pinsker... Mary repetă numele încet, ca și când ar fi vrut să vadă cum sună când îl rostește și ea. Dumnezeuule, a trecut atâta vreme!

— Îl țineți minte?

— Vag. A dispărut când eram mică. I-au găsit cadavrul în anii șaptezeci. A căzut în puțul unei camere funerare, sus pe *gebel*.

Khalifa se hotărâse deja să nu mai spună nimănui că Pinsker fusese ucis. Cum spusese și fostul căpitan Sadeq, era bine ca unele povești să fie cât mai simple. În schimb, o întrebă dacă își mai amintește și altceva despre englez.

— Mi-era frică de el, asta țin minte sigur, spuse Mary, împrăștiind cu o mână muștele care zburau în jurul paharului ei. Purta un fel de mască cu două găuri micuțe pentru ochi și o tăietură în dreptul gurii. Îl făcea să

arate ca un fel de... nu știu, un monstru sau un strigoi, sau altceva înfiorător. Cred că fusese rănit într-un accident din mină, o explozie de gaze, ceva de genul ăsta, deși s-ar putea să mă înșel. Au trecut optzeci de ani. Lucrurile astea tind să nu mai fie așa de clare.

Dădu din nou din mână. Avea mâini surprinzător de frumoase – lungi, subțiri, grațioase. Unii oameni își schimbau complet înfățișarea odată cu trecerea anilor. Alții, în schimb, încă mai păstrau ceva din ce fuseseră odată. Deși avea părul cărunt, pielea ridată și acoperită de pete, era evident că Mary Dufresne fusese cândva o femeie foarte frumoasă. Încă mai era, în felul ei.

— Samuel Pinsker, repetă, după care își termină limonada și puse paharul peste gura ploștii. Ce Dumnezeu te-a apucat să mă întreb despre el?

— Numele lui a apărut într-o investigație de care se ocupă un prieten de-al meu. I-am promis că o să încerc să aflu mai multe despre el. Își aprinse o țigară, adăugând: Prietenul meu e evreu.

Sprâncenele lui Dufresne se ridicară într-un gest de surprindere.

— Ce naiba de legătură ar putea exista între Samuel Pinsker și un caz al poliției din Israel?

— Speram să-mi spuneți dumneavoastră.

Mary clătină din cap.

— Îmi pare rău, Yusuf, dar nu cred că te pot ajuta prea mult. Îmi place să cred că nu m-am sclerozat încă, dar au trecut totuși optzeci de ani. Aveam doar șase sau șapte ani când a dispărut. Cum ți-am spus, unele lucruri tind să nu mai fie așa de clare, să dispară...

Își dădu la o parte o şuviță de păr care îi intra în ochi și se lăsă pe spate, încrucșișându-și picioarele și aranjându-și din nou *shaal-ul* în jurul gâtului.

— Îmi amintesc că făcea mare tămbălău pe motocicletă, spuse după o pauză și că m-a speriat de m-am scăpat pe mine o dată, în templu. Scuză-mi limbajul. Habar n-am care templu, sau ce căuta acolo. Îmi amintesc doar că a sărit la mine de după o coloană. Am avut coșmaruri după aceea săptămâni întregi.

— V-a făcut ceva? întrebă Khalifa, gândindu-se la fata pe care o violase Pinsker.

— Cum adică? Dacă m-a molestat?

Khalifa ridică din umeri.

— Nu, din câte îmi aduc aminte cel puțin. Știu doar că a apărut de nicăieri, eu am țipat și am fugit, iar el m-a urmărit cu masca aia oribilă.

Își plecă fruntea, gândindu-se la ceva, apoi își ridică din nou privirea cu o expresie de regret.

— Mi-e teamă că asta e tot. Sincer, nici măcar nu sunt sigură că așa s-a întâmplat. Știi și tu cum se schimbă amintirile și se încurcă unele cu celelalte. Ai grijă.

Arătă spre banca de ciment, unde o viespe enormă aterizase chiar lângă mâna lui Khalifa. Se plimbă puțin, apoi zbură pe gura paharului. Khalifa o goni cu țigara, sorbi restul de limonada, apoi se ridică și puse paharul afară din adăpost, pe o piatră. Viespea îl urmări.

— Max îl știa, rosti ea când Khalifa se așeză din nou.

— Max?

— Legrange. Arheolog francez. Genial când venea vorba de oale. A lucrat cu Bruyere și Cerny la Deir el-Medina.

— N-am auzit de el.

— A fost înainte de vremea ta, tinere. A murit demult, bineînțeles. Toți au murit. Nu am mai rămas decât eu din toată generația.

Oftă și preț de o clipă privirea i se pierdu undeva în vale, în timp ce gândurile îi rătăceau în vremuri de mult apuse, totul dură doar câteva secunde, apoi atenția ei se reîntoarce la conversație.

— Imediat după ce au găsit cadavrul, îmi amintesc că am luat ceaiul cu Max și mi-a vorbit despre Pinsker, ce fel de om fusese. Nu avea prea multe lucruri bune de spus despre el. Bea foarte mult, întotdeauna se lua la harță cu alții. S-a bătut cu niște locuitori din Qurna odată și l-a pus pe unul dintre ei la pământ.

Din nou, Khalifa se gândi la fata pe care o violase Pinsker. Și ea era tot din Qurna. Simți că Pinsker devine important. Figura deformată îl deosebea de alții, dar caracterul era stereotipul britanicului violent, mitocan, cu un complex de superioritate, care își cerea partea din moștenirea culturală a Egiptului, dar pentru care egiptenii erau o rasă inferioară, bună de tratat de sus, de abuzat și de violat. Un colonist tipic de modă veche.

— Lui Carter îi plăcea compania lui, spuse Dufresne. Are sens, din moment ce și Howard avea un temperament destul de vulcanic. Odată a fost concediat de la Serviciul pentru Antichități pentru că s-a bătut cu un turist francez la Saqqara.

Khalifa nu auzise povestea.

— Altceva? întrebă, încercând să găsească totuși o legătură cu investigația lui Ben-Roi.

— Nu-mi pot aminti cuvânt cu cuvânt ce am discutat, spuse Dufresne.

Au trecut totuși patruzeci de ani.

Plecă ușor capul, încercând să găsească ceva.

— Țin minte că mi-a spus că Pinsker era un inginer extrem de talentat. A lucrat mult la monumentele de aici și de pe Malul de Est. Ah, da și avea obiceiul să dispară în deșert săptămâni întregi.

Khalifa se aplecase să-și stingă țigara pe podeaua de beton a adăpostului, dar își ridică privirea la ultima frază. Și proprietara apartamentului pe care Pinsker îl închiria în Kom Lolah menționase același lucru în declarația pe care o dăduse la poliție după ce dispăruse englezul, deși nu spusese nimic de deșert.

— Prietenul dumneavoastră ți-a spus și care deșert? întrebă, ridicându-se din nou, interesat.

— Deșertul de Est, cred. Da, sigur Deșertul de Est.

— Știți ce făcea Pinsker acolo?

Mary clătină din cap. Nu știa. Rotițele din mintea lui Khalifa începuseră să se învârtă deja, antrenând și alte rotițe. În noaptea în care fusese ucis, Samuel Pinsker se întorsese dintr-o altă călătorie misterioasă la naiba în praznic, se îmbătase, violase o fată, apoi ajunsese cumva la casa lui Howard Carter și se lăudase că găsise ceva lung de „kilometri întregi”. Scenariul ducea undeva, simțea asta, deși nu știa dacă deznodământul avea legătură sau nu cu investigația lui Ben-Roi. În orice caz, era cu siguranță interesant.

— Ați auzit vreodată ca Samuel Pinsker să fi descoperit ceva? întrebă.

— Cum adică să descopere?

— Nu știu... un mormânt poate, un...

Încercă să se gândească ce altceva ar fi putut fi descris ca lung de „kilometri întregi”. O descoperire cu care Pinsker ar fi vrut să se laude. Nu-i veni în minte nimic evident. Nici chiar un mormânt nu părea să se potrivească.

— Ceva important, zise slab.

Dufresne îi aruncă o privire întrebătoare, fără să înțeleagă unde încerca să ajungă. Khalifa scoase din pungă dosarul din 1931, găsi scrisoarea lui Carter și i-o arătă. Mary o citi cu ochi mari.

— Extraordinar, rosti când ajunse la sfârșit. Mai că-i aud din nou vocea lui Howard. „Porcărie”, întotdeauna folosea cuvântul ăsta.

— Vă spune ceva? Partea asta...

Khalifa se aplecă și îi arătă cu degetul rândurile despre care vorbea.

— Absolut nimic, din păcate. Sunt la fel de nedumerită ca și tine. E un mister.

Întinse scrisoarea spre Khalifa, dar înainte ca acesta să o ia, își trase brusc mâna și o mai citi o dată. Ceva din expresia ei, felul în care ochii îi fugeau într-o parte din când în când, ca și cum ar fi căutat o amintire de demult, era semn că apăruse totuși o legătură, ca un indicator luminos.

— Nu, murmură. Nu se poate.

— Ce?

— S-a întâmplat după ani întregi, în cu totul alt context... deși era Howard, iar limbajul cel puțin era la fel.

Părea să vorbească mai degrabă cu sine însăși decât cu Khalifa. O clipă, detectivul se întrebă dacă nu cumva Mary începea totuși să simtă semnele vârstei, dacă mintea ei nu mai era la fel ca înainte. Apoi femeia îi aruncă o privire ascuțită și deveni clar că mintea îi era la fel de ageră ca întotdeauna.

— Ce? întrebă din nou.

— N-aș vrea să te încurc și aproape sigur nu are nici o legătură, dar...

Mary se uită din nou la scrisoare, apoi se sprijini de unul dintre stâlpii care susțineau acoperișul adăpostului.

— Am auzit ceva, din întâmplare, la vreo opt ani după ce Pinsker a dispărut. Mi-a rămas în minte și, după ce am citit în scrisoare – „Am găsit, Carter!” mi-am amintit iarăși. Ți-am spus, nu cred că are vreo legătură, dar...

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Vreți să-mi spuneți?

— Sigur. E unul dintre puținele lucruri din vremea aia pe care mi le amintesc destul de clar. Poate fiindcă a fost ultima oară când l-am văzut pe Howard în viață.

Tăcu preț de câteva clipe, adunându-și gândurile.

— S-a întâmplat cu trei sau patru luni înainte să moară Howard. Adică undeva pe la sfârșitul lui 1938 sau începutul lui 1939. Howard se mutase înapoi în Londra, dar iarna venea în Luxor și în fiecare seară lua cina cu noi. Întotdeauna mă trimiteau sus, dar eram copil pe-atunci și mă furișam până în hol ca să ascult ce vorbeau adulții. Nu mai țin minte exact cine era acolo – sunt sigură doar de tatăl meu și de Howard. Poate erau și Herbie Winlock și Walt Hauser... Făcu o pauză, gândindu-se, apoi dădu din mână și adăugă: Nu contează. Oricum, se certau foarte tare și Howard a început să țipe. Dintotdeauna fusese irascibil și spre sfârșit, din cauza bolii Hodgkin de care suferea, devenise și mai rău. Nu știu despre ce vorbeau exact, dar țin minte că Howard a strigat la un moment dat: „Nu a găsit nimic. Toată povestea asta e o porcărie. Un mit.

Poți să întorci tot nenorocitul de Deșert de Est cu susul în jos și n-o să găsești nimic și asta fiindcă labirintul pur și simplu nu există”.

Khalifa se încruntă.

— *Labbi-rin?*

Nu cunoștea cuvântul.

— *Mahala*, traduse Maria.

— Ce înseamnă?

— N-aș putea să-ți spun, sincer. Singurul labirint de care am auzit e cel din complexul de piramide din Amenemhet, dar asta e în Hawwara, în Fayoum. Și, oricum, Petrie l-a descoperit la sfârșitul anilor 1880.

Mai citi o dată scrisoarea, apoi o înapoie.

— Asta e tot? întrebă Khalifa, așezând scrisoarea la locul ei în dosar. Nu-ți mai amintești nimic?

— Mi-e teamă că nu.

— Nu știi despre ce vorbeau? Cine era „el”?

— Îmi pare rău, Yusuf, e doar fragmentul pe care ți l-am povestit. Poate chiar era vorba de Petrie și Hawwara și Howard a încurcat deșerturile. Poate eu am încurcat deserturile. Au trecut optzeci de ani. Memoria îmi joacă feste uneori. M-am gândit doar că tonul era asemănător. Și vorbea și de Deșertul de Est...

Ridică din umeri, a scuză. Khalifa se aplecă și puse dosarul înapoi în pungă. O clipă crezuse că avea să audă ceva revelator, dar Mary nu făcuse altceva decât să încurce și mai mult povestea. Samuel Pinsker afirmase că găsise ceva lung de „kilometri întregi”, probabil undeva în deșert. Altcineva, care ar fi putut fi sau nu tot Pinsker, spusese că găsise un labirint, probabil tot în Deșertul de Est. Amândouă descoperirile erau vagi; nici una nu părea să aibă vreo legătură evidentă cu investigația lui Ben-Roi. Era, ca să folosească una dintre frazele preferate ale lui Hassani, ca și când ar fi jucat *tawla* purtând o pereche de ochelari acoperiți cu baligă de bivoliță.

Ceva din perplexitatea lui Khalifa i se reflecta probabil în expresie, fiindcă Dufresne îl strânse de braț.

— Mai e cineva cu care ai putea sta de vorbă, spuse.

Khalifa ridică privirea.

— Tot englez. Digby Girling. E un tip amuzant, grăsuț, arată ca un balon. Acum câțiva ani – de fapt, cu ceva mai mulți ani în urmă a scris o carte despre lucrătorii mai puțin importanți implicați în descoperirea mormântului lui Tutankhamon. Sunt destul de sigură că a scris și despre Pinsker. Digby ar putea să știe mai multe.

— Știi cum pot să dau de el?

— Locuiește în Anglia – Birkbeck, Londra, cred, dar în perioada asta îl poți găsi probabil făcând pe oratorul pe vreo croazieră pe Nil.

Khalifa își notă în minte informația, apoi se uită la ceas. Era mai târziu decât crezuse.

— Trebuie să mă întorc. Nu-mi place să... știți... Zenab.

Mary îi strânse din nou brațul.

— Înțeleg, Yusuf. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut mai mult.

— M-ați ajutat foarte mult.

— Cel puțin te-ai rehidratat, zâmbi Mary, bătând în plosca din care băuseră limonadă. Vrei să te duc până la Dra Abu el-Naga?

Arătă cu capul spre motocicletă. Khalifa refuză, nevrând să deranjeze, dar ea insistă, spunând că oricum trebuia să meargă într-acolo să ia niște lucruri. Era o minciună evidentă, dar gândul că va trebui să străbată din nou pe jos toată valea în căldura ucigătoare a după-amiezii îl convinse pe Khalifa să treacă peste mândrie și să accepte oferta.

— Mulțumesc, spuse.

— Nu, eu îți mulțumesc. De mult n-am mai mers cu un bărbat tânăr și chipeș în spate.

Puse plosca în mormânt, încuie ușa de la intrare și amândoi străbătură *wadi*-ul pe motocicletă, apoi o luară pe drumul asfaltat care șerpuia, printre dealuri, de la Valea Regilor spre câmpiile cultivate de mai jos. În loc să îl lase în Dra Abu el-Naga, Mary îl duse până la fluviu. Khalifa protestă numai de formă. Se simțea bine cu vântul în față.

Își luară la revedere pe mal, la Gezira. Khalifa plăti cei cincizeci de piaștri și luă feribotul local. Tot drumul până pe malul celălalt se gândi la Samuel Pinsker – la actul oribil pe care îl făcuse și la moartea groaznică de care avusese parte, dar și la obiectul sau locul misterios despre care spunea că-l găsisese.

Feribotul acostă și Khalifa coborî înghesuindu-se împreună cu ceilalți pasageri, apoi începu să urce treptele spre Corniche. Abia atunci se opri brusc și corpul îi îngheță. Pentru prima oară în ultimele nouă luni fusese pe apă și nu se gândise la fiul lui, Ali. Se întoarse la fluviu în stare de șoc, întrebându-se dacă trebuia să se simtă ușurat că uitase de durere, cel puțin pentru o vreme, sau îngrozit la gândul că amintirea lui Ali începea să nu-l mai cotopească.

TEL-AVIV

După ce îl lăsă pe Zisky în centrul Tel-Avivului, Ben-Roi își sună prietenul ziarist, Natan Tirat și îl invită la un pahar. Voia să se întâlnească cu Tirat ca să afle tot ce știa ziaristul despre Barren Corporation. Tirat avea un articol de terminat – un reportaj fascinant despre o gaură neagră în fondul de pensii al Forțelor de apărare ale Israelului – dar puteau să se vadă într-o oră dacă pe Ben-Roi nu-l deranja să-l aștepte. Detectivul nu avea nici un motiv urgent să se întoarcă în Ierusalim, așa că stabiliră să se întâlnească și să bea o bere într-un bar pe care îl știau amândoi, pe strada Dizengoff.

O sună și pe Sara și îi lăsă un mesaj în căsuța vocală. Apoi, ca să-și omoare timpul, parcă pe o stradă lăturalnică de lângă Ha-Yarkon și plecă să se plimbe pe promenada de la malul mării.

Corniche era aglomerată, ca în fiecare sâmbătă – pietoni, alergători, bicicliști și tineri pe patine cu rotile, cafenele înghesuite, câteva cupluri care jucau *matkot* în spatele hotelului Sheraton Moriah, de unde zgomotul mingilor lovite de croșe se auzea la o sută de metri în orice direcție. De undeva se auzea muzică și o mulțime de oameni exersau mișcări de salsa. Pe plajă, oamenii purtau costume de baie atât de minuscule, că n-ar fi fost mare deosebire dacă nu le-ar fi avut deloc. Tel-Aviv nu era pur și simplu un oraș diferit de Ierusalim, ci părea chiar o altă lume atât de relaxată și lejeră, deloc încordată și fără nici un fel de aere. În Ierusalim întotdeauna te apăsa ceva religia, istoria, problema ireconciliabilă a palestinienilor. Aici, pe malul mării, Israelul aproape că semăna cu o țară normală. Oare pentru a câta oară Ben-Roi se întrebă de ce naiba se mutase din Tel-Aviv.

Își cumpără o înghețată două cupe, căpșuni și fistic și se îndreaptă spre sud, de-a lungul promenadei. În dreapta avea marea, în stânga fațadele impunătoare ale hotelurilor de pe țărm, formând un perete neîntrerupt de beton. Se gândi să meargă până în Clore Park, să-și mai dezmoștească picioarele, dar abia ajunsese la structura masivă, ca un zигurat, a Turnului Operei și deja respira greu. Rămase acolo o vreme, ascultând cvartetul de coarde care susținea un concert ad-hoc sub un palmier. Apoi termină înghețata și se întoarse în direcția din care venise. Se gândea la tot felul de lucruri fără nici o legătură între ele: Tel-Aviv, Sarah, copilul nenăscut, viața lui, cazul Kleinberg. Grație succesului raportat de Zisky la închisoare, era limpede ca lumina zilei că existase o anumită legătură între Genady Kremenko și Barren Corporation, deși

habar n-avea despre ce naiba era vorba în toată povestea. Activitatea de proxenet a lui Kremenko avea în mod clar legătură cu Vosgi, care, la rândul ei, oferea conexiunea cu latura armeană a investigației. Până aici, toate bune. Dar Programul Nemesis și drumul inexplicabil al lui Kleinberg până la Mitzpe Ramon? Oare cei din Program descoperiseră ceva relevant pentru reportajul pe care Kleinberg îl documenta când fusese ucisă? Sau Kleinberg le adusese lor noi informații? Deși era puțin forțat, scenariul avea sens, dar totuși Ben-Roi nu era mulțumit. Așadar, Barren, Kremenko, traficul de persoane, Vosgi, Catedrala Armeană, Nemesis – toate legate între ele, deși câteva conexiuni erau slăbuțe.

Elementul-problemă erau articolele pe care le citise Kleinberg despre mina de aur și despre Samuel Pinsker. Articolul despre mina de aur avea clar legătură cu Barren și, cumva ocolit și cu Samuel Pinsker, care fusese un inginer minier. Iar Pinsker oferea legătura cu Egiptul, pe unde erau traficate fetele. Cu toate astea, cele două povești păreau complet separate de interesul principal al lui Kleinberg.

Pinsker mai ales îi dădea o durere cruntă de stomac. Din experiență știa că în fiecare caz exista cel puțin un element neavenit, o piesă de puzzle care pur și simplu refuză să se potrivească cu orice altceva. De data asta, piesa era Pinsker. Britanicul părea că aparține unei cu totul alte povești. Spera să găsească ceva interesant Khalifa, dar trecuseră cinci zile și egipteanul nu îl contactase. Asta îl punea într-o situație delicată. Trebuia să se lămurească cu Pinsker o dată pentru totdeauna, dar nici nu voia să-l preseze prea mult pe Khalifa, care avea și el problemele lui. Sunase deja, lăsase un mesaj, dar Khalifa nu îl contactase deloc și n-ar fi vrut să insiste prea mult. Dar nici nu putea aștepta la nesfârșit. Avea un caz de rezolvat, iar Samuel Pinsker avea cumva legătură cu cazul respectiv. Oare era mai bine să mai încerce o dată totuși? Sau să înceapă să se intereseze personal, eventual să-l pună pe Zisky să mai facă ceva săpături? Încă nu se hotărâse, când îi sună telefonul.

„Măi să fie. Khalifa. Evreu și musulman, gând la gând!”

— Chiar mă gândeam la tine! spuse Ben-Roi, alungând cu un gest un vânzător care încerca să-l tenteze cu o pălărie de soare.

— Sper că nu te gândeam la nimic de rău, spuse Khalifa.

— Doar lapte și miere, prietene.

Dacă remarca îl amuzase pe Khalifa, nu o arătă în vreun fel. Își ceru scuze că nu telefonase mai devreme, îi explică lui Ben-Roi că voise să stea de vorbă cu câțiva oameni înainte să-l sune, apoi începu să

povestească pe scurt ce aflase până atunci: violul, crima din răzbunare, scrisoarea lui Howard Carter, descoperirea misterioasă cu care Pinsker se lăudase chiar înainte să fie omorât, care ar fi putut avea legătură și cu un labirint. Dacă Ben-Roi s-ar fi așteptat la o revelație dramatică, avea să fie dezamăgit crunt. Nu era prima dată când avea sentimentul dezamăgirii de când începuse investigația.

— Tu ce crezi? Întrebă Ben-Roi după ce Khalifa termină.

— Nu știu ce să-ți zic, răspunse egipteanul. Povestea cu labirintul e curioasă, dar nu știu dacă victima ta era interesată sau nu de...

Se opri, strigând cu furie în limba arabă la cineva.

— Iartă-mă, am văzut niște copii care voiau să treacă în fugă strada, explică. Prostuți. Trebuie să se asigure înainte.

Ben-Roi zâmbi puțin, apoi se abținu, dându-și seama cum trebuia să se simtă prietenul lui văzând copiii. Îl întrebă pe Khalifa dacă vedea vreo legătură între cele două crime – Luxor 1931, Ierusalim în prezent. Egipteanul scoase un mormăit surd, echivalentul verbal al unui gest de neputință cu mâinile în aer.

— Nimic evident. Doar că amândouă victimele erau evrei, deși până și asta mi se pare... cum se spune?... forțat, pentru că sunt optzeci de ani între cele două crime. Dar nu cunosc toate detaliile investigației, așa că poate îmi scapă ceva.

Avea dreptate. Ben-Roi nu îi oferise decât firul roșu al cazului. Pe de o parte, fiindcă șefii lui n-ar fi fost prea bucuroși să afle că divulgase informații confidențiale legate de investigație unei terțe părți, cu atât mai mult unui arab. Pe de altă parte, fiindcă nu voia să-l implice pe Khalifa prea mult, să lase impresia că se folosea de prietenia lor.

Dar dacă nu-l implica pe Khalifa, era posibil ca legături importante să fie trecute cu vederea. Legături vitale chiar.

Ezită, încercând să găsească un echilibru între nevoia imperativă de răspunsuri și reticența de a-și solicita prea mult prietenul. Până la urmă, Khalifa rezolvă el dilema.

— Poți să-mi trimiți și alte informații? Întrebă.

— Vrei să-ți trimit și alte informații?

— De ce nu? Totul pentru îmbunătățirea relațiilor dintre arabi și evrei.

De data asta, Ben-Roi zâmbi.

— O să-ți trimit ceva mâine, rosti. Aș aprecia dacă povestea ar rămâne între noi.

— Bineînțeles. În afară de conferința de presă, e secretul nostru.

Ben-Roi zâmbi din nou. Deși trecuse prin atâtea, vechiul Khalifa era încă acolo. Suferise, dar era încă acolo.

— Am o pistă posibilă, continuă egipteanul, un profesor britanic. Se pare că știe mai multe despre Pinsker și s-ar putea să mai umple niște goluri. Am înțeles că e în croazieră pe Nil, dar i-am verificat itinerarul și vaporul acostează în Luxor mâine după-amiază. O să merg să vorbesc cu el, să văd ce-mi poate spune.

— Mulțumesc, zise Ben-Roi.

— Nici o problemă.

— Serios, mulțumesc.

— Serios, nici o problemă.

Nu mai aveau nimic să-și spună, cel puțin nu legat de investigație, așa că tăcură amândoi. Ben-Roi rătăcea pe faleză; în Luxor, Khalifa privea fotografiile de familie din vitrina magazinului Fujifilm de la intersecția străzilor Al-Medina și El-Mahdy. Nu-și puteau explica de ce, dar nici unul nu se grăbea să închidă.

— Ce mai face Zenab?

— Ce mai face Sarah?

Vorbiseră în același timp. Se scuzară tot în același timp.

— Tu primul, spuse Ben-Roi.

— E bine, răspunse Khalifa. O pauză, apoi: De fapt, nu ți-am spus adevărul. Nu e bine deloc. Nu poate să doarmă, are coșmaruri, se trezește plângând. Moartea lui Ali a afectat-o mult. Ne-a afectat pe amândoi.

Ben-Roi încercă să găsească ceva de spus, ceva consolator, dar toate cuvintele care îi veneau în minte sunau a vorbărie goală.

— Îmi pare rău, murmură.

— Asta e viața, spuse Khalifa. Îndurăm.

Una dintre fotografiile din vitrina magazinului Fujifilm era a unui băiat cam de vârsta lui Ali, uitându-se fix înainte cu o expresie serioasă. Khalifa o privi puțin, apoi porni mai departe pe Sharia al-Madina al-Minawra.

— Sarah? întrebă. Sper că e bine.

— E bine, spuse Ben-Roi.

De fapt, lui Sarah îi fusese rău cu o noapte înainte, dar părea un detaliu atât de nesemnificativ în comparație cu drama prin care trecea familia lui Khalifa că nu se obosi să-l amintească.

— Și copilul?

— Tot bine, mulțumesc.

Din nou tăcere. Fiecare aprecia prezența celuilalt, dar nici unul nu simțea nevoia să spună asta. Khalifa se îndrepta spre casă acum, pe lângă restaurantul englezesc Puddleduck și clădirea Directoratului de securitate din Luxor. Ben-Roi se opri lângă hotelul Crowne Plaza și privi dansatorii de sâmbătă după-amiază: două duzini de cupluri, tineri și bătrâni, talentați sau nu, mișcându-se în ritmul muzicii care se auzea dintr-o combină muzicală enormă. Când trecuse prima oară pe aici se dansa salsa; acum se trecuse la vals.

— Ce se aude? întrebă Khalifa.

Ben-Roi îi descrie scena.

— Îmi place, spuse egipteanul. Oameni care dansează în stradă. În Egipt nu se întâmplă așa ceva, în afară de dansatorii Zikr. Și de revoluții. Întotdeauna dansăm la revoluții.

— Urăsc să dansez, spuse Ben-Roi. Un elefant ar avea mai mult ritm ca mine.

Khalifa chicoti. Nu prea tare, dar era totuși un chicot.

— Zenab dansa tot timpul înainte, spuse după o altă pauză, în vechiul nostru apartament. Când veneam acasă de la secție o găseam ascultând la maximum o casetă cu Amr Diab și țopăind peste tot. Îi plăcea să danseze. Acum nu mai dansează.

Din nou, Ben-Roi încercă să găsească un răspuns potrivit, ceva care să-i spună lui Khalifa că înțelege prin ce trecea, dar care să nu sune banal sau insipid. Sarah ar fi știut exact ce să spună. Avea un instinct în situații ca asta și întotdeauna părea să găsească o frază potrivită. Era un dar pe care, în ciuda celor mai bune intenții, Ben-Roi nu îl avea. Ezită o clipă, apoi, simțind că trebuie să spună totuși ceva, încercă:

— Într-o zi o să danseze din nou.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, își dădu seama cât de tâmpit sunau, ca titlul unei balade de rahat. Ar fi trebuit să rămână *schtum* și atât.

— *Inshallah*, atât răspunse Khalifa.

Mai schimbară câteva banalități. Ben-Roi încă se mai crispa la gândul prostiei pe care o scosese și își răscolea mintea încercând să găsească ceva mai potrivit, o frază prin care să-i arate lui Khalifa cât de mult ținea la el. Abia după ce închise și se plimbă puțin prin port, privind distrat la iahturi și șalupe și simțindu-se cel mai inutil prieten din lume, îi veni brusc în minte un nume. O vreme îl lăsă să plutească printre alte gânduri, încercându-l, văzând cum suna, apoi o apelă pe Sarah și o întrebă ce părere avea.

— Cred că e o idee minunată, spuse. Dar dacă e o fată?

Ben-Roi nu trebuia să răspundă la asta. Bănuia că nu vor avea nevoie de un nume de fată. Instinctul îi spunea că Sarah urma să nască un băiat. Pur și simplu știa asta.

DEȘERTUL NEGEV

Citise toate discuțiile din camerele de chat, speculațiile, teoriile încurcate care încercau să explice cine erau și ce legătură aveau cu Nemesis. Numai prostii. Nu se luptase nimeni pentru putere, nu fusese nici o scindare în Program, nici un grup care să se rupă de ceilalți și în nici un caz nu fuseseră infiltrați de agenți sub acoperire care să lucreze pentru corporații sau cine știe ce alte entități dubioase. Adevărul era că le trimisese un e-mail celor din Nemesis pe adresa de pe site, cerându-le insistent să treacă la acțiuni mai radicale, iar cei de pe site îi răspuseseră că aveau mână liberă să facă singuri asta. După câteva schimburi de mesaje apăruse aripa militantă a Programului Nemesis. Chiar și acum, era surprinsă de cât de simplu merseseră lucrurile.

Bineînțeles, povestea nu se rezuma la atât. Nu era ca și când le trimisese un e-mail dintr-un capriciu după ce se trezise cu fundu-n sus într-o dimineață și se hotărâse: Hai să le facem praf sistemul. Începuseră cu o fundație solidă, a cărei construcție durase ani de zile. Mai întâi în Statele Unite, după ce evadase, apoi se aciuase pe lângă grupurile de protest unul după altul anticapitaliști, antiglobaliști, comuniști, anarhiști, ecologiști radicali defilând și scandând și fluturând semne și pornind revolte, îngropându-și tot mai adânc trecutul și reconstruindu-și identitatea.

Mai târziu, în Israel, unde venise după accident, furia ei crescuse mai mult ca niciodată. La fel și rușinea, deși era conștientă că nu are de ce să se simtă rușinată. Nu voise să se întâmple așa. Nu era vina ei.

Tot în Israel se combinase cu Tamar se întâlniseră într-o dubă a poliției după ce fuseseră arestate la un miting – și, prin Tamar, îi cunoscuse pe Gidi și Faz. Aveau aceeași ideologie, lucru care îi unise printre altele. Dincolo de ceea ce credeau însă și personalitățile lor se potriveau, faptul că fiecare își avea propriile scopuri ceva mai elaborate decât simpla dorință de a înfige o cheie franceză între roțile mașinăriei capitaliste și a o bloca. Faz, evreul arab care își petrecuse întreaga viață fiind atacat și dezavuat de ambele părți; Gidi, recrutul Forțelor de

Apărare ale Israelului care fusese înfierat fiindcă dăduse la iveală atrocitățile comise de armată în Fâșia Gaza; Tamar, născută din părinți *Haredi* ultraortodocși care fuseseră ostracizați și umiliți din cauza orientării sexuale a fiicei lor. Fiecare adăuga nedreptățile pe care le suferise în decontul injusteții globale. Fiecare, la fel ca și ea, își avea propriii demoni. Fiecare, la fel ca și ea, căuta să îi exorcizeze o dată pentru totdeauna.

Mai important însă, fiecare, la fel ca și ea, ajunsese la concluzia că metodele tradiționale de protest – mitingurile și demonstrațiile, priveghiurile și petițiile erau pur și simplu pierdere de vreme. Erau în război, iar războaiele nu puteau fi câștigate decât prin violență.

Așa că începuseră să lucreze împreună. Mai întâi câteva operațiuni mai mici o spargere la un sediu, un incendiu altundeva. Apoi veniseră misiunile mai complexe: sabotaj la o conductă din Nigeria, un atentat la o fabrică de muniție din Franța, răpirea și execuția simulată a unui speculator cu alimente din America ale cărui afaceri aduseseră milioane de dolari băncii pe care o avea pe Wall Street și condamnaseră un număr la fel de mare de oameni la foamete în Africa și India. Ei erau în ofensivă acum.

Lucrau bine împreună. Făceau o echipă bună, strâns unită: Faz la calculatoare, aduna informații confidentiale; Tamar se ocupa de partea logistică, iar Gidi era cel care făcea rost de arme.

Și ea? Ea era creierul din spatele tuturor operațiunilor. Chiar și micile grupări aveau nevoie de un conducător, iar ea avea în mod clar destinul și priceperea de a conduce.

Ea hotăra misiunile, ea planifica totul, până în cele mai mici detalii și tot ea își dăduse seama aproape de la început că recurgând doar la astfel de operațiuni nu aveau să rezolve mare lucru. După fiecare țintă pe care o doborau, rămâneau alte o mie de ținte care meritau să fie doborâte și nu aveau cum să le înlăture. Ceea ce reușeau ei să facă era doar o picătură într-un ocean. Până la urmă, violența în sine nu conta. Era vorba de unda de șoc pe care o provoca acea violență, impulsul pe care îl genera. Dar era conștientă că grupul lor nu genera un impuls suficient de puternic care să potențeze violența.

Motiv pentru care le propusese să se alăture Programului Nemesis. Venise cu ideea să se folosească de site-ul celor din Nemesis pentru a atrage acea atenție la nivel mondial pe care n-ar fi putut-o obține niciodată singuri, indiferent câți directori ar fi terorizat și câte fabrici ar fi aruncat în aer. Ceilalți parteneri în ale terorii fuseseră sceptici la

început, dar ea marșase în continuare pe idee, insistase că Nemesis erau deja cunoscuți și urmăriți, că numai fiind în alianță cu ei puteau în sfârșit să înlăture relele omenirii. Fusesse nevoie de ceva muncă de convingere, dar până la urmă ea a avut câștig de cauză.

Se filmaseră la atentatul cu bombă de la sediul corporatist din Tel-Aviv, ca o carte de vizită și trimiseseră filmarea pe adresa securizată de pe website, sugerând să-și unească forțele. Timp de o lună nu primiseră nici un răspuns. Apoi, într-o seară, ea și Faz erau în fața unui calculator și monitorul se stinsese brusc, înainte ca Faz să poată determina cauza problemei, în mijlocul ecranului apăruse un punct care se mărise treptat, formând litere: PROPUNERE ACCEPTATĂ. LUPTĂM ÎMPREUNĂ.

Așa se făcuse legătura. Simplu.

Nu aflase niciodată cine erau cei din Program. Câțiva tocilari într-o cameră cu obloanele trase, aflați undeva, dar unde? O rețea globală de activiști? Până la urmă nu putea decât să speculeze, deși bănuia că, indiferent cine ar fi fost, se interesaseră de ea cu mult înainte. Din clipa în care se implicase în Program avusese sentimentul că e urmărită. Încă îl mai avea uneori pe urmele ei și era conștientă de acest lucru, deși se aflau în mijlocul deșertului. Încerca să nu se lase distrasă de la munca sa. Era în Program. Nimic altceva nu conta. Slujea cauza cât putea de bine, pedepsindu-i pe cei care meritau să fie pedepsiți, torturându-i pe torționari.

După contactul inițial nu își mai comunicaseră decât strictul necesar. Încheiau o operațiune, trimiteau informațiile spre Nemesis, iar cei din Program le urcau pe website. Asta era tot. Echipa ei se concentra pe acțiuni concrete, iar Nemesis se ocupau de partea cibernetică. Uneori, Nemesis le trimiteau piste și sugestii pe care să le urmeze și, mulțumită cunoștințelor tehnice ale lui Faz și ei puteau să lanseze câte un atac informatic din când în când. Nu era ca și când ar fi avut un set de reguli sau ceva de genul ăsta. Toți luptau în același război.

Un singur aspect era clar delimitat de toate celelalte. Ea se ocupa în exclusivitate de Barren Corporation. Insistase încă de la început ca Nemesis să nu se atingă de Barren. Dacă Barren avea să se prăbușească, atunci ea trebuia să fie cea care să o îngenuncheze. Până la urmă, de Barren se lega totul. Barren era singurul lucru care conta. Aflase de Nemesis după atacurile informatice împotriva corporației Barren. Nu se gândea decât la asta, zi și noapte, mai ales după cele întâmplate în catedrală. Totul pornea cu Barren, toate drumurile duceau spre Barren. Era adevăratul motiv pentru care lupta. Dintotdeauna și pentru

totdeauna.

— La naiba!

Călcă apăsat pedala de frână. Land Cruiserul se clătină, derapând pe asfaltul deteriorat. Fusese atât de pierdută în gândurile ei, că ratase spărtura din gard. Mormăind, puse mașina în marșarier și întoarse. La un kilometru spre nord, pe Drumul 10, frână din nou și ieși de pe carosabil, hurducându-se pe terenul nisipos până la gardul de sârmă ghimpată care delimita granița. De partea ei erau Israelul și deșertul Negev. De partea cealaltă erau Egiptul și Muntele Sinai. Guvernul era pe cale să ridice o barieră mai puțin permeabilă împotriva traficantilor de droguri și carne vie – 215 kilometri de posturi de supraveghere și garduri electrificate între Gaza și Eliat. Încă nu începuseră să lucreze la secțiunile izolate din mijlocul fâșiei de protecție, așa că deocamdată se mai putea trece destul de ușor dintr-o parte în cealaltă. În mod normal i-ar fi luat și pe ceilalți membri ai grupării cu ea, dar în această misiune era pe cont propriu. Când ceva se lega de Barren, de regulă acțiunea solitară.

Coborî din mașină și privi în jur. Peisajul era dezolant, fără nici un semn de viață în jur. Ca și când ar fi fost pe Marte. Așteptă puțin, apoi merse până la gard și dădu la o parte porțiunea decupată din plasa de sârmă. Trecu prin gard cu mașina, îi puse plăcuțele de înmatriculare egiptene, închise gardul la loc și demară. Avea de parcurs aproape patru sute de kilometri până la Cairo și voia să ajungă și să se întoarcă până în zori.

TEL-AVIV

— Crezi că Barren Corporation e implicată în traficul de carne vie?

Natan Tirat aproape se îneacă cu bere Goldstar.

— Glumești, nu-i așa?

Expresia lui Ben-Roi dădea de înțeles că nu era sigur dacă era sau nu o glumă.

— Știi că pare destul de improbabil...

— E mai mult decât improbabil, e de-a dreptul ireal.

Tirat se lăsă pe spate cu scaunul, balansând sticla de Goldstar într-o mână.

— Serios, Arie. Vorbim de o companie cu o cifră de afaceri de... să

zicem, patruzeci, cincizeci de miliarde de dolari. Chiar și cu o estimare prudentă, au un profit de zece miliarde de dolari. Poate undeva spre douăzeci. Iar tu sugerezi că își rotunjesc profitul făcând afaceri cu prostituție ilegală. Serios, și se pare că are sens?

Ben-Roi admise că nu. Nici lui nu i se păruse că ar avea vreun sens, încă din clipa în care Barren și traficul de carne vie apăruseră ca termeni în aceeași ecuație.

— Ar fi un reportaj bun totuși, continuă Tirat. Un reportaj grozav. Gigant al industriei mondiale de minereuri implicat într-un scandal de proxenetism în Țara Sfântă.

Făcu un gest cu mâna, ca și când ar fi urmărit titlul pe prima pagină a unui ziar invizibil.

— Un reportaj ca ăsta mi-ar încununa întreaga carieră. M-ar aranja pe viață.

Ben-Roi îi spuse să nu-și facă iluzii și luă o înghițitură de Tuborg. Stăteau la o masă pe trotuarul din fața unui bar, pe strada Dizengoff. Erau cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ceilalți clienți. La mesele din jur, tineri îmbrăcați la modă, cu haine de firmă, sorbeau din băuturi scumpe, sporovăiau și chicoteau, profitând la maximum de ultimele raze ale soarelui înainte de a-și petrece noaptea prin cluburi. Ben-Roi avea treizeci și ceva de ani, dar cei din jur îl făceau să se simtă ca și când ar fi trecut deja de vârsta de mijloc. Dar nu la fel de mult ca Tirat, cu burta lui imensă, părul cărunt prins în coadă și geaca de piele până în talie, care îl făceau să arate ca o relicvă a unei trupe rock nu prea cunoscute din anii '70.

— Știi cumva dacă Barren e implicată în ceva dubios, orice? Întrebă.

Ochii lui Tirat alunecaseră spre o fată de la masa de lângă ei, ai cărei sâni stăteau să iasă prin decolteul rochiei. Ben-Roi repetă întrebarea până să primească un răspuns.

— Colegul tău m-a întrebat același lucru când m-a sunat ieri, răspunse Tirat, privind fără tragere de inimă înjur.

— Și?

— Și nimic. Sau cel puțin nimeni n-a fost în stare să găsească nimic de care să o poată acuza. E o corporație multinațională. M-ar mira să nu fie absolut nimic dubios. Toate corporațiile au câte ceva. Niște improvizații pe la contabilitate, eventual niște norme ecologice trecute cu vederea, operațiuni secrete efectuate împotriva concurenței... După cum i-am spus și prietenului tău, corporațiile joacă pentru profit, nu ca să câștige premiul pentru Tipul Cel Mai De Treabă.

Își termină berea Goldstar din două sorbituri lungi și puse sticla pe masă, lângă cea pe care o golise mai înainte.

— Pare un puști de treabă, apropo, adăugă. E inteligent. Ar trebui să ai grijă de el. S-ar putea să te ajute să rezolvi niște cazuri.

Aprinse o țigară și culese un pumn de migdale sărate din bolul de pe masă, iar ochii îi alunecară o clipă înapoi spre fata cu rochie decoltată.

— Barren își păzește cu strășnicie secretele, asta e sigur, continuă apoi, uitându-se din nou la Ben-Roi. Chiar potrivit standardelor corporatiste. Își controlează foarte strict imaginea și nu îi plac întrebările. E o corporație privată, deci nu e verificată la fel de atent ca una listată la bursă. Așa că, cine știe? Poate chiar are niște secrete nasoale pe undeva. Dar sincer, Arieș, nu văd să aibă vreo legătură cu traficul de carne vie. Sau cu o crimă, pentru că bănuiesc că într-acolo țintești.

Ridică din sprâncene către Ben-Roi, care nu răspunse și sorbi din nou din sticla de bere. Două femei soldat trecură nu departe de masa lor brigada Givat, încălțate în sandale și cu automate M-16 atârinate la spate. În Ierusalim, soldații erau o parte a peisajului de zi cu zi. Aici săreau în ochi mult mai mult. Ben-Roi le urmări o clipă, apoi continuă convorbirea.

— Se pare că Barren are ceva legături politice, rosti, schimbând unghiul. Prieteni sus-puși.

Tirat admise că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile.

— Nu e nimic neobișnuit. Toate corporațiile multinaționale se au bine cu cei de la putere. Deși Barren pare să aibă niște legături ceva mai trainice decât celelalte. Ideea e asta: banii cumpără influență. Iar Barren are bani. Mulți bani. Din câte aud, sponsorizează jumătate de Knesset. Și jumătate din Congres, dacă e să mă iau după zvonuri.

Lăsă migdalele să-i pice în gură una câte una, mestecă, apoi trase din țigară. Ben-Roi puse sticla de Tuborg pe genunchi, încercând să prindă totuși ceva.

— Știi ceva de afacerile pe care le are în Egipt?

Tirat nu știa nimic în afară de ce îi spusese deja lui Dov Zisky.

— Dar șeful cel mare? Soția lui era evreică, așa e?

Tirat încuviință și mai luă un pumn de migdale.

— S-au întâlnit la un eveniment al ambasadei din Washington. Ea lucra la departamentul pentru cultură, el i-a trimis flori zi de zi un an întreg până când a fost de acord să se mărite cu el. A murit într-un accident de mașină acum ceva timp. Din câte știu, el nu și-a revenit

niciodată.

— Dar moștenitorul? Dov mi-a spus că e băiat rău.

— Foarte rău, mormăi Tirat. Se droghează, se aprinde din te miri ce, bate prostituate – una peste alta, e material clasic de tabloid. Deși, dacă e să fiu cinstit, am auzit și că ar fi mult mai inteligent decât pare și că toate prostiile pe care le face nu sunt decât o acoperire. Scutură migdalele din mână. Adevărul e că nimeni nu știe prea multe. De fapt, nimeni nu știe prea multe despre nimic. Se aud multe zvonuri, se speculează la fel de mult, dar când e vorba de dovezi palpabile legate de Barren... Și așa își păzește bine secretele de afaceri, darămite viețile private. Nici măcar nu se prea știa că există un moștenitor până n-a apărut în comitetul de conducere acum vreo zece ani. A mers la școală sub un alt nume, a fost ținut departe de lumina reflectoarelor – la câți bani au, nu-și cumpără doar influență, ci și intimitate.

Mai scutură o dată migdalele, apoi își lăsă capul pe spate și le lăsă să-i cadă în gură, mestecând cu zgomot.

— Vine destul de des în Israel, dacă te ajută cu ceva.

Ben-Roi înclină capul într-o parte.

— Călătorii de afaceri?

Dacă prin „afaceri” vrei să spui liniuțe de cocaină și sex cu târfe. Are un apartament de lux în Park Heights. O ține într-un chef zi și noapte, dacă e să mă iau după zvonuri.

Ben-Roi se gândi la asta, întrebându-se dacă există totuși o legătură între Barren și traficul de carne vie. Genady Kremenko caută prostituate pentru moștenitorul imperiului; Rivka Kleinberg află și amenință că îl dă în vileag; Barren junior vine în Ierusalim, o urmărește pe Kleinberg până la catedrală, se ceartă cu ea, își pierde calmul... Din nou, era un scenariu care se potrivea cu unele părți ale investigației, dar nu cu toate. Oricum ar fi mutat covorul, tot nu părea să reușească să-l potrivească perfect.

— Există un mister care te-ar putea interesa, spuse Tirat, ridicând o mână și ștergându-și câteva firicele de sare de pe buze.

„Încă unul?” se gândi Ben-Roi.

— Spune.

— Are legătură cu accidentul. Cel în care a murit soția lui Nathaniel Barren.

— Ce-i cu el?

Verdictul procurorului a fost „moarte accidentală”. Un accident tragic.

— Și?

— Și au rămas destule întrebări fără răspuns.

— Cum ar fi?

Tirat se lăsă pe spate, trăgând din țigară.

— Cum ar fi următoarele: de ce o mașină care fusese verificată recent a virat brusc, ziua în amiaza mare și pe drum drept și de ce vehiculul s-a izbit apoi de un stâlp de telegraf. Își termină țigara și o aruncă în șanțul de pe marginea străzii. Cred că e rândul tău să dai o bere.

CAIRO

Chad Perks intră în apartamentul din Gezira pe care i-l închiriasse compania, străbătu camerele și ieși direct pe balcon. Se rezemă de balustradă, privind de-a lungul Nilului, trase un vânt puternic și, la fel cum făcea de cel puțin alte douăsprezece ori pe zi, se gândi: „Futu-i, ce faină e viața!”

S-ar fi putut crede că funcția de director regional la Barren Africa de Nord presupunea mai multă muncă, în realitate însă toate deciziile importante erau luate direct la Houston. În principal activitatea lui se desfășura în sfera relațiilor publice, în calitate de șef al biroului din Cairo, se întâlnea cu oficialii egipteni, îi scotea în oraș la cine extravagante – ca și cea din seara asta, de la Justine, plătea oamenii care trebuiau plătiți, zbura la Luxor în fiecare lună să vadă cum progresau lucrările la noul muzeu, care urma să fie inaugurat în câteva zile. Reprezenta compania la fața locului, pe scurt. Și, de asemenea, era ochii și urechile ei. Licităția pentru exploatarea gazelor din Sahara era extrem de importantă, așa că Barren făcea tot posibilul să țină sub observație situația politică din țară – mai ales de când Mubarak fusese îndepărtat – și Chad Perks era cel mai nimerit să îndeplinească această sarcină. Când și dacă Barren câștiga licitația, o parte din merit, cel puțin la fel de importantă precum a celor care redactaseră contractul, urma să îi revină cu siguranță și lui, lucru confirmat și de bonusul substanțial pe care avea să îl primească la sfârșit.

„Un venit generos, un fond gras de pensii, un apartament de lux cu vedere la Nil, un titlu impresionant, deși puțin exagerat – da, se gândi Chad, viața e într-adevăr faină.”

Sau cel puțin fusese, până în clipa în care simți pe cineva în spatele lui, care îi înfășură ceva în jurul gâtului și îl trase înapoi, depărtându-l de balustradă și făcându-l să-și piardă echilibrul.

Chad Perks avea multe calități, dar curajul nu se număra printre ele. Dădu din picioare și se zbătu o clipă, mai degrabă din instinct decât din dorința de-a se lupta cu atacatorul, apoi rămase nemișcat. Prinse o clipă imaginea distorsionată a hotelului Ramses Hilton de cealaltă parte a fluviului și simți de asemenea un miros vag, de parfum sau deodorant cu iz de mosc – interesant ce lucruri observă cineva atunci când este strâns de gât. Apoi, dintr-odată, se trezi cu fața în jos pe covorul din sufragerie și coarda din jurul gâtului dispăru. Se făcu ghem, tușind, chinându-se să respire și încercând cu disperare să-și aducă aminte cum se spune „Te rog, nu-mi face rău!” în arabă (curajul și limbile străine nu fuseseră niciodată atuurile lui Chad).

Nu era nevoie să-și facă probleme însă. Când atacatorul vorbi, folosi limba engleză. Faptul că era o voce de femeie îl făcu să sere o clipă. Apoi simți un pistol la tâmplă și speranța dispăru.

— Vreau să știu ce face compania ta în Egipt, mârâi vocea. Vreau să știu exact ce face. Și să nu încerci să mă minți, că îți zbor creierii.

Chad o asigură că intenționa să coopereze în întregime.

— Bine. Vorbește.

Chad începu să vorbească.

IERUSALIM

În dimineața zilei de duminică, Ben-Roi se trezi devreme și scrisese rapid un rezumat de patru pagini al investigației, pe care i-l trimise lui Khalifa prin e-mail. Apoi se gândi că n-ar fi rău să caute pe Google ceva despre accidentul de mașină în care murise soția lui Nathaniel Barren. Nu găsi nimic în plus față de ce aflase deja de la Natan Tirat: mașina doamnei Barren ieșise de pe șosea la nord de Houston, se lovise de un stâlp de telegraf și își pierduse pe loc viața. Un martor ocular declarase că văzuse încă o persoană în mașină cu puțin timp înainte de accident, dar nimeni altcineva nu-i confirmase versiunea, iar investigația amănunțită care urmasese ajunsese la concluzia că fusese un accident și nimic mai mult. După patruzeci de minute de căutări, Ben-Roi decisese că era o pistă falsă cazul scosese un mănunchi întreg de piste false până acum și își închise calculatorul. Îl sună pe Dov Zisky și îi spusese că avea să întârzie, apoi cumpără un buchet de trandafiri de la taraba de peste drum și se duse la Sarah.

— Ce dorești? întrebă Sarah când deschise ușa.

— Am vrut să te văd.

Scoase buchetul de flori de la spate.

— Am fost atât de ocupat la secție... M-am gândit totuși că putem lua micul dejun împreună, iar apoi te duc cu mașina la școală.

— Nu trebuie să merg acolo decât la prânz.

— Grozav, atunci putem petrece dimineața împreună.

Sarah îi aruncă o privire bănuitoare.

— Te comporti ciudat, Arie.

— Cum adică ciudat?

— Ți-ai luat o dimineață liberă în mijlocul unei investigații. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Tonul ei era jucăuș, nu certăreț. Haide, spune-mi. Ai făcut tu ceva. Sau vrei ceva.

— Vreau să petrec puțin timp cu tine și Bubu, atât. Mi-a fost dor de amândoi.

Ceea ce era adevărat. Toată investigația – povestea cu prostituatele, eu Khalifa care își pierduse fiul îl marcaseră profund. Noaptea trecută, după ce se întorsese din Tel-Aviv, stătuse în pat gândindu-se la Sarah și la copil, dorindu-și să fie lângă ei, făcându-și muștrări de conștiință fiindcă nu era. De obicei, mai ales când era vorba de investigații solicitante precum cea de acum, era absorbit cu totul de meserie, ceea ce îl îndepărta de cei dragi. De data asta însă se întâmplase exact opusul. Se gândea din ce în ce mai des că ar trebui totuși să mai încerce o dată, să reia legătura cu Sarah. El ar trebui să mai încerce o dată să i se acorde o nouă șansă, din moment ce tot el o dăduse în bară și se despărțiseră.

— Vrei florile? întrebă.

— Bineînțeles. Mulțumesc. Sunt superbe.

Sarah primi florile.

— Am mai adus ceva, spuse Ben-Roi. Uite.

Își scoase telefonul mobil și îl flutură în fața ei, ca un magician care își pregătește scamatoria. Gesticulând larg, ridică un deget și apăsă butonul de închidere, acompaniindu-și mișcarea cu un „Ta-na!” puternic. Sarah începu să râdă și îl îmbrățișă, iar burta se lipi de abdomenul lui. Se simțea fantastic.

— Credeam că o să-l văd pe mai-marele rabinilor mâncând salată cu creveți înainte să te văd pe tine făcând asta, glumi Sarah.

— Ei bine, poftim. Se mai întâmplă și minuni. Vrei să-ți fac ceva de mâncare?

— Da, te rog.

Ben-Roi se apucă de treabă, însă omleta spaniolă pe care ar fi vrut s-o prepare se transformă în ouă jumări, iar prăjitorul de pâine porni alarma de fum din bucătărie. Sarah făcu haz de eșecurile lui culinare, primind în schimb un comentariu înțepat despre cum nu era frumos să muște mâna care o hrănea – un schimb vesel de replici. Înainte își vorbeau așa mai tot timpul, dar în ultimul an nu o făcuseră aproape deloc. Dumnezeu, cât de bine arăta Sarah!

După ce luară micul dejun pe balcon, neașteptat de emoționați, ca și când ar fi fost la prima întâlnire, Ben-Roi făcu al doilea miracol în dimineața respectivă și spălă vasele.

— Cine ești, zeu al casei? întrebă Sarah, prefăcându-se uluită.

— Habar n-am. Cred că ai un intrus în casă. Ar trebui să suni la 100.

Sarah râse din nou. Era cel mai frumos sunet din lume.

După ce Ben-Roi termină cu vasele, Sarah se întinse pe canapea și el îi atinse burta, simțind mișcările riguroase ale copilului care aduceau pe undeva chiar cu un exercițiu de tip Pilates. Apoi, ea propuse să meargă în Mamilla Mall și să caute haine pentru bebeluș. Ben-Roi detesta să meargă la cumpărături aproape la fel de mult cum detesta să-și completez fișa fiscală. De data asta, era bucuros doar să-și petreacă timpul cu Sarah, chiar dacă asta însemna să stea degeaba două ore, în timp ce ea trecea printr-un șir nesfârșit de hăinuțe și sandale Crocs în miniatură.

— Ești sigur că nu te-ai plictisit? întreba Sarah.

— Absolut deloc, miști Ben-Roi.

Apoi, dintr-odată, se făcu ora prânzului și se trezi că o duce cu mașina pe lângă zidurile Orașului Vechi și la grădinița pe care o conducea în Silwan un cartier arab înghesuit pe coasta dealului de la sud de Orașul Vechi. Grădinița era un experiment, o încercare de a aduna la un loc copii israelieni și palestinieni, încurajându-i să se joace împreună. Cu patru ani în urmă veneau peste treizeci de copii aici. Acum, numărul lor scăzuse la mai puțin de o duzină, ceea ce spunea totul despre mersul negocierilor de pace.

— Ce se mai aude cu refugiații? întrebă Ben-Roi, ieșind de pe Ma'ale Ha-Shalom pe panta abruptă a Wadi Hilwah.

— Ce crezi? Aceleași rahaturi ca de obicei.

Un grup de refugiați – ultraortodocși sponsorizați de americani, ca majoritatea refugiaților – cumpăraseră casa de lângă grădiniță și de atunci le făceau numai probleme.

— Ieri, unul dintre ei a aruncat o pungă cu urină pe terenul de joacă,

spuse Sarah. Era cât pe ce să lovească un copil. Un copil evreu.

Sarah își scutură capul, dezgustată.

— Deși trebuie să recunosc că alții au făcut și mai și. Săptămâna trecută, un grup de *shebab* ne-a dat foc la microbuz.

Ben-Roi nu știa nimic din toate astea. Fusese atât de absorbit de munca lui, că nici măcar nu o întrebase cum se descurcă ea la slujbă.

— Cel puțin i-ai pus pe toți nebunii de acord, glumi, o replică slabă care nu provoacă nici măcar un zâmbet.

— Sincer, nu cred că o să mai putem continua prea mult, spuse Sarah. A fost o vreme când se părea că o să reușim ceva, dar având în vedere ce se întâmplă acum... își frecă tâmplele. Sincer, Arieih, nebunii încep să cucerească adăpostul. L-au cucerit deja. De ambele părți ale baricadei. Uneori mă întreb dacă chiar vreau să-mi cresc copilul în țara asta.

Ben-Roi încetini și o luă de mână.

— Copilul nostru o să aibă cea mai bună casă din lume, Sarah. Cea mai fericită și mai sigură. Îți promit asta. Din inimă.

Sarah se întoarse spre el și o clipă se priviră în ochi. Apoi îl strânse de mână, se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Te iubesc, Arieih. Mă înnebunești uneori, dar te iubesc. Haide, o să întârzii.

Ben-Roi îi ciufuli părul și conduse în continuare în josul dealului până la grădiniță o clădire anostă din beton, cu ferestre securizate și o poartă de oțel acoperită cu graffiti. O ajută să se dea jos din mașină și merseră până la intrare, ignorând clădirea vecină, care avea un steag enorm alb și albastru al Israelului pe acoperiș. Acolo Sarah apăsă soneria, se întoarse și îl luă de mână pe detectiv. Doi copii arabi trecură pe lângă ei pe un catâr slab. Difuzoarele dintr-un minaret de pe deal, ceva mai jos, amplificau o voce care chema credincioșii la rugăciunea de prânz.

— Mulțumesc, a fost o dimineață grozavă, spuse Sarah, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe nas pe Ben-Roi.

— Nu, eu îți mulțumesc.

— Ar trebui să repetăm întâlnirea.

— Chiar că.

— Mi-a plăcut pâinea prăjită.

— Taci tu.

Râseră și se strânseră de mână. Ben-Roi vru să zică mai multe, să fie mai sincer; să îi spună cât de specială era, cât de mult însemna pentru el, cât de mult voia să-și petreacă timpul împreună. Înainte să vorbească însă, poarta se deschise. Sarah își dădu ochii peste cap. Probabil și ea se

gândise la aceleași lucruri.

— Sună-mă, rosti.

— Bineînțeles.

Sarah îl mai strânse o dată de mână, își atinse burta de a lui și șopti:

— Pa, tati.

Intră în curte. Îi mai făcu o dată cu mâna, apoi poarta se închise cu zgomot. Ben-Roi o privi, gândindu-se cât de ușoară ar fi fost viața dacă ar fi avut un serviciu normal, care să nu-l asalteze în permanență cu moarte, violență și suferință. Apoi clătină din cap, își scoase telefonul, îl porni și se îndreptă spre mașină. Când ajunsese începu să audă o serie de bipuri, semn că avea apeluri și mesaje pierdute. Multe apeluri și mesaje pierdute, mult mai multe ca de obicei. Se încruntă și își accesă căsuța vocală, apoi se sprijini de plafonul mașinii, ascultând.

De partea cealaltă a porții, Sarah străbătea terenul de joacă alături de colega ei Deborah, povestindu-i ce dimineață distractivă avusese și cum poate – doar poate – ea și Ben-Roi ar încerca să mai ia lucrurile de la capăt o dată. Abia ajunsese la intrarea în clădire, când de afară se auzi o voce familiară, răcnind de cealaltă parte a zidului:

— Nu, nu, nu, cretin ce ești! Ce naiba faci?

Zâmbetul ei dispăru.

— A fost bine cât a durat, oftă.

Ben-Roi conduse ca un nebun, cu pedala de accelerație lipită de podea și cu girofarul pornit pe capota mașinii, scoțând sunete și lumini frenetice. Ajunse înapoi la Kishle în cinci minute. Omar Ibn al-Khattab era blocată de câteva sute de armeni care scandau, strigau și îi înjurau pe polițiștii care fuseseră trimiși să formeze un cordon între mulțime și clădirea secției. Toate sub ochii unui grup de reporteri, fotografi și jurnaliști. Exact cum era de așteptat să se întâmple, deoarece arhiepiscopul Armen Petrossian tocmai fusese arestat sub bănuiala că o ucisese pe Rivka Kleinberg.

Ben-Roi își făcu loc până la poartă, arătă insigna și apoi se năpusti înăuntru până la parcare din spatele clădirii. Sunase înainte. Zisky îl aștepta deja.

— Baum a făcut-o, nu-i așa? strigă, ieșind din mașină. Baum e de vină!

— A trecut peste capul lui Shalev, confirmă Zisky. Spune că are destule dovezi ca să-l pună sub acuzare.

— Ce dovezi, Dumnezeule!

Zisky nu știa nici un amănunt, doar că superintendentul-șef se lăudase că are un dosar impenetrabil, adică fără fisuri.

— La fel de impenetrabil ca nenorocitul de *Titanic*, dacă e să ne luăm după ce-a mai făcut Baum până acum. Unde e Leah?

Shalev fusese trimisă acasă să se liniștească. Se înfuriase groaznic când auzise ce se întâmplase. Ben-Roi lovi caroseria mașinii cu pumnul, apoi porni prin parcare, cu Zisky pe urme.

— Și Gal?

— Este în partea cealaltă a orașului, la minister.

— Dumnezeule, ce belea! Singura comunitate care își vedea de treaba ei și nu ne făcea deloc probleme a ieșit acum în stradă! Sub ochii presei! Imbecilul!

Ben-Roi ajunsese la clădirea detectivilor și se năpusti înăuntru. Uri Pincas, Antos Nantir și sergentul Moshe Peres stăteau, cu picioarele pe birouri. Parcă erau convinși că se terminase.

— Bine că...

— Unde-i Baum? se răsti Ben-Roi, întrerupându-l pe Pincas.

— Ai ajuns și tu, termină Pincas. Sus. Vorbește la telefon cu reporterii.

— Evident că asta face, mârâi Ben-Roi, întorcându-se pe călcâie și ieșind în fugă în parcare, după care intră în tunelul de la intrare.

De cealaltă parte, mulțimea împingea în porțile de securitate, strigând din toți răunchii. Polițiștii se chinuiau să îi împingă înapoi. Ben-Roi o luă la dreapta, pe o ușă joasă și începu să urce niște scări.

— Vrei să vin și eu? întrebă Zisky, care încă se mai ținea pe urmele lui. Ben-Roi se învârti.

— Vreau să ieși de-aici și să-l cauți pe un tip, George Aslanian. E proprietarul Tavernei Armene, toată lumea îl știe. Spune-i că mă ocup de asta și vezi dacă poate să-i liniștească cumva pe armeni. OK?

— OK.

— Și ia vreo doi polițiști cu tine. Nu vreau să pățească nimic nutrișoara aia drăguță a ta.

Îl lovi ușor pe obraz, apoi se întoarse din nou și porni în sus pe scări, urcându-le câte două odată.

Superintendentul-șef Yitzak Baum era în biroul lui, așezat comod și vorbind la telefon. Era un bărbat scund, grăsuț, în uniformă scrobită și purtând insigna „frunză-și-stea” a unui *sgan nitzav*. Dintotdeauna avusese aerul unui mulțumit de sine, iar în dimineața asta părea și mai fericit, spunând că deocamdată nu poate să facă nici un comentariu în afară de faptul că nu mai căuta pe nimeni în legătură cu moartea Rivkăi

Kleinberg. Ben-Roi traversă camera și apăsă cu un deget pe butonul telefonului, terminând apelul.

— Ce naiba faci?

Vocea lui Baum era pițigăiată, scandalizată.

— Vorbeam cu *Jerusalem Post*!

— La naiba cu *Jerusalem Post*, se răsti Ben-Roi, aplecându-se peste birou până ajunse cu fața la câțiva centimetri de cea a superiorului său. Ce se întâmplă aici?

Baum avu nevoie de o clipă până să-și dreagă vocea. Buzele cărnoase îi tremurau convulsiv. Se străduia să-și țină furia sub control.

— Ce se întâmplă, detectiv Ben-Roi, e că am rezolvat investigația. Ceea ce e mult mai mult decât ai făcut tu în ultimele zece zile.

— Petrossian! spuse Ben-Roi pe un ton neîncrezător. Un preot de șaptezeci de ani! Cum de te-ai gândit la asta?

— M-am gândit adunând dovezi și urmărind piste, așa cum se face dintotdeauna!

— Mai lasă-mă cu de-astea, Baum!

— Nu fi nesimțit, Ben-Roi!

— Du-te naibii!

— Tu du-te naibii!

Baum sărise în picioare acum. Cei doi se priveau în ochi. O polițistă tânără deschise ușa și întrebă ce era cu toată gălăgia.

— Pleacă de-aici! răcni Baum.

Traversă biroul, trânti ușa și se întoarse la locul lui.

— Ai grijă, Ben-Roi, mârâi. Cum îmi vorbești așa? Serios, ai grijă sau o să te sancționez.

— Vai, mi s-a făcut frică deja.

— Ar trebui să-ți fie frică! Ești o rușine! Și tu și zdreanța cealaltă...

— Cum îndrăznești...!

— Dar tu cum îndrăznești?

— *Maniak!*

— Ai grijă ce zici!

— *Maniak!*

Cearta mai continuă o vreme, cu strigăte și insulte. În cele din urmă, amândoi obosiră și tăcură. De-afară se auzeau strigătele protestatarilor armeni. Trecură zece secunde, apoi Baum se așeză la loc. Ben-Roi își ridică mâinile și făcu un pas înapoi.

— Gal știe de asta?

— Bineînțeles că știe de asta. Crezi că aș face ceva fără să-i spun? I-am

arătat dovezile, le-a acceptat, a semnat mandatul.

Ben-Roi scutură din cap. Comandantul Gal nu era prost – dacă autorizase arestul, atunci era urmarea faptului că Baum făcuse lucrurile să pară mai grave decât erau.

— Deci, unde sunt dovezile? Dovezile alea impenetrabile?

Baum se făcu comod în scaun și scoase pieptul în afară.

— Are antecedente.

— Petrossian?

— A atacat un preot ortodox grec în altar. Aproape l-a sugrumat. Și-a ieșit complet din minți.

— Asta a fost în...?

— 2004.

Ben-Roi pufni batjocoritor.

— E clar, e bătăuș în serie.

Baum se zburli, dar nu luă în seamă sarcasmul celuiilalt.

— N-am terminat.

— Spune.

— În anii '70 l-au prins falsificând registrele contabile ale catedralei. Avea în grijă bugetul pe-atunci și fura bani ca să-i reinvestească în acțiuni dubioase. Acțiunile au căzut și biserica aproape că a intrat în faliment. În *Ha'aretz* a apărut un articol despre asta.

Lui Ben-Roi nu-i venea să creadă ce auzea.

— Și asta e relevant?

— Categorie.

Baum își umflă pieptul și mai mult.

— Reporterul care a scris articolul era un boboc la primul articol mai de Doamne-ajută, pe nume...

— Rivka Kleinberg, termină propoziția Ben-Roi.

Baum rânji, ca și când ar fi câștigat ceva.

— Namir a găsit asta. E un detectiv bun, Amos. Conștiincios. Lăsă cuvântul să atârne în aer o clipă, apoi continuă: Mulțumită lui Kleinberg, Petrossian a fost trimis înapoi în Armenia. A trebuit să-și răscumpere păcatele la naiba-n praznic trei ani de zile, făcând muncă voluntară. Și-a pierdut orice șansă de a ajunge patriarh. Ceea ce, după părerea mea, îi oferă un motiv al naibii de bun pentru crimă.

— La treizeci și cinci de ani de la toată povestea! Ben-Roi clătină din cap. Haide, Baum, chiar și după standardele tale, acuzațiile nu stau în picioare nici cât o mătă beată.

— Pas cu pas, Ben-Roi. Așa se face. Pas cu pas îți construiești toată

teoria. Să mai facem un pas. Petrossian a mințit când a spus unde era în noaptea crimei.

Ben-Roi deschise gura, apoi o închise din nou. Informația asta părea a avea greutate. Baum văzu că lovise în plin și rânjetul i se lărgi.

— Spune că era în apartamentul lui când Kleinberg a fost omorâtă. Mulțumită eforturilor făcute de amicul tău poponar, știm că apartamentul are încă o ușă care dă în stradă. Iar acum avem filmări cu Petrossian care se plimbă prin Enclava Armeană la ora la care susține că făcea nani în pătuț.

Ben-Roi ar fi trebuit să-l pocnească pentru „poponar”, dar deocamdată trecu insulta cu vederea.

— Ce filmări? Nu există camere de supraveghere în Cartierul Armean.

— Nu există camere ale poliției, dar magazinul de la colțul străzilor Ararat și Sfântul Iacov, Samnty's, are una deasupra ușii de la intrare. Namir s-a uitat la ea, în orice caz. Cum am spus, Namir e un detectiv bun. Meticulos. Ce crezi că a găsit? Imagini clare ca lacrima cu arhiepiscopul nostru plimbându-se pe strada Ararat la 6.04 p.m. în seara crimei și înapoi la 20.46. Ceea ce-l plasează la momentul potrivit, Ben-Roi. Chiar la momentul potrivit.

Tirada începea să-i facă plăcere.

— Are un caracter dubios, are un motiv, are un alibi fals.

Numără pe degete fiecare aspect. Avea degete moi, ca niște gogoși, cu care nu se făcuse în viața lui de vreo muncă mai grea.

— Și, în cazul în care te mai îndoiești încă, a și mărturisit.

Din nou, gura lui Ben-Roi se deschise, apoi se închise fără nici un cuvânt. Baum încuviință satisfăcut, conștient că acum nu mai putea fi contrazis. Ridică o foaie de hârtie de pe birou și citi ce scria. Încet, savurând fiecare cuvânt.

— „Moartea ei îmi apasă conștiința. Eu sunt vinovatul. Eu am ucis-o.”

Se uită la Ben-Roi, apoi mai citi o dată, ca să nu rămână nici un dubiu.

— Evident, e un înțeles ascuns aici, dar pe cuvânt că nu văd despre ce-ar putea fi vorba. Poate mă ajuți tu.

Sarcasmul era evident, provocator.

— Ți-a spus ție asta?

— Unuia din ceilalți arhiepiscopi. Unul dintre informatorii lui Namir a auzit și a trimis vorbă mai departe.

— Deci nu e o mărturie oficială.

Baum nu răspunse, ci se lăsă pe spate și își încrucișă brațele, legănându-se în scaun. El avea controlul acum și era conștient de asta.

— Te enervează, așa-i?

Ben-Roi se uită urât, dar nu spuse nimic.

— Te enervează atât de tare. Marele *balash*, câștigător a trei diplome de onoare pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o. Întotdeauna îți rezolvi cazurile. De data asta ai fost lăsat pe dinafară. Cineva ți-a rezolvat cazul și toate piste tale n-au fost decât o baligă uriașă. Dumnezeu, cât trebuie să te enerveze cele auzite de la mine.

— Ce mă enervează, se răsti Ben-Roi, e că ai iritat toată comunitatea armeană și aproape că ai provocat o revoltă pentru o acuzație pe care orice avocat cât de cât competent o poate face praf într-o secundă. Nu ai decât probe indirecte, Baur. Nu ai nimic, absolut nimic care să-l lege direct pe Petrossian de crimă.

— O să avem, domnule detectiv. Crede-mă, o să avem. Petrossian e vinovatul, iar dacă n-a strangulat-o el, atunci în mod sigur știe cine a făcut-o. Criminaliștii îi răscolesc apartamentul chiar acum. Eu și Nantir o să mergem să îl interogăm. Iar tu... (împunse aerul cu un deget)... o să mergi la birou și o să scrii raportul.

— Vin și eu cu voi.

— Poți să te duci la dracu'! strigă Baum. Se opri o clipă, dându-și seama că insulta nu era prea inspirată, apoi continuă: întotdeauna ai fost un nemernic și un înfumurat, Ben-Roi și m-am săturat. Asta e procedura și o să te conformezi și tu. Ai înțeles? Dacă nu, jur pe ce am mai sfânt că o să te retrogradez la *shoter* și o să te pun paznic la cel mai amărât sătuc pe care ți-l pot găsi. Du-te jos și vezi-ți de treabă. E un ordin direct.

Ben-Roi îi aruncă o privire, fără să încerce să-și mascheze ura, apoi se îndreptă spre ușă. Când ajunse acolo, se întoarse:

— Știi de ce îmi aduce aminte toată povestea asta?

Sprâncenele lui Baum se ridicară.

— De omleta pe care am făcut-o azi-dimineață.

Baum părea confuz.

— Ouă, explică Ben-Roi. Ouă bătute care încep să se umfle. O să vă pocnească fix în față, domnule. Ați arestat pe cine nu trebuie și, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș pregăti un prosop fiindcă veți avea destul de curățat după ce se termină toată povestea.

Ieși, apoi intră din nou.

— Și, doar ca să știi, dacă mai vorbești vreodată așa de partenerul meu, o să te pocnesc. La fel și despre Leah Shalev. *Maniak*.

Până să apuce Baum să se gândească la un răspuns potrivit, Ben-Roi

ajunsesse deja la jumătatea scărilor.

LUXOR

Ochiul lui Horus acostă la jumătatea după-amiezii, parte dintr-un convoi de vase de croazieră plecate din Aswan care traseră la mal în sincron, ca niște înotători care străbăteau valurile câte trei odată.

Khalifa aștepta deja pe docuri. În clipa în care punțile fură coborâte, urcă pe vas și începu să-l caute pe doctorul Digby Girling, omul care, potrivit spuselor lui Mary Dufresne, ar putea să lămurească misterul lui Samuel Pinsker. În cele din urmă, îl găsi într-un salon de la prora, vorbind despre cosmeticele femeilor din Egiptul antic unor doamne trecute de prima tinerețe. Khalifa așteptă să-și termine discursul în celălalt capăt al salonului, apoi, când publicul începu să se risipească, merse în față, se prezentă și îi explică de ce venise.

— Un detectiv! rosti vesel Girling, cu o voce joasă și jovială. Cât de interesant! A avut loc vreo crimă?

„Într-un fel”, recunosc Khalifa. Nu putea să dea mai multe detalii.

— Bineînțeles, bineînțeles. Nici o vorbă!

Englezul își atinse nasul într-un gest conspirativ. Mary Dufresne spusese că arată ca un balon. Khalifa îl vedea mai degrabă ca o pară. O pară coaptă, îmbrăcată într-un costum alb de bumbac, cu papion și sandale.

— Vreți să vorbim aici? întrebă. Sau mai bine să mergem altundeva?

— Oriunde îi era comod, zise Khalifa.

— Altundeva, atunci. În douăzeci de minute o să fie o lecție de dans din buric aici și nu aș vrea să ne deranjeze. Un detectiv adevărat! Doamne, parcă aș fi într-un episod din *Inspectorul!*

Își strânse notițele, își puse o pălărie enormă de soare pe cap și, făcând larg cu mâna doamnelor care mai rămăseseră, se îndreptă spre ieșire.

— Nu uitați de seara asta, domnule doctor Digby! strigă una dintre femei.

— Voi fi ca Solomon, răspunse Girling. Drept, dar foarte, foarte ferm!

Încă un gest teatral de rămas-bun, apoi ieșiră din salon și urcară pe scările acoperite cu covoare. În spatele lor, femeile încă mai chicoteau.

— E concursul de mumii de duminică noaptea, explică englezul în

timp ce urcau. Treizeci de bărbați și femei divorțate făcând paradă înfășurați în role de hârtie igienică. Iar mie îmi revine onoarea de a alege învingătorul. Oh, cât de rușinat mă simt!

Clătină din cap cu tristețe. Urcară scările, apoi ieșiră pe puntea de sus. La un capăt era o mică piscină în jurul căreia turiștii făceau plajă. La celălalt capăt se afla o copertină, iar dedesubt mai multe scaune de plastic. Vasul era ancorat în ultimul rând de ambarcațiuni și, pentru o clipă, privirea britanicului rămase ațintită cu jind asupra Masivului Teban care se vedea în depărtare. Apoi bătu din palme și îl conduse sub copertină, unde se tolăni într-un scaun și îi făcu semn lui Khalifa să se așeze lângă el.

— Deci, domnule inspector, rosti Samuel Pinsker. Sper că vă pot ajuta cumva.

Nu era singurul care spera asta. După o întâlnire interminabilă la secție, în care Hassani vorbise o oră și jumătate despre inaugurarea muzeului din Valea Regilor – rămăsese mai puțin de o săptămână până atunci – Khalifa își petrecuse restul dimineții uitându-se peste detaliile trimise de Ben-Roi. Dăduse un telefon la hotelul Rosetta, unde Rivka Kleinberg rezervase o cameră, dar nu aflase nimic în plus față de ce li se spusese deja oamenilor lui Ben-Roi. De obicei, în Alexandria nu se întâmpla nimic prea grav; nu era nici o legătură cu hotelul din Rosetta, traficul de carne vie sau infrațiuni informatice. Singura formă de crimă organizată, dacă putea fi numită așa, era pescuitul ilegal de homari. Dacă Barren avea să câștige licitația pentru exploatarea gazelor naturale din Sahara, atunci asta avea să fie una dintre cele mai mari afaceri încheiate între guvernul egiptean și o firmă străină, sau cel puțin așa spunea omul de legătură al lui Khalifa de la Al-Masry al-Youm. Din nou însă, nici o conexiune evidentă cu crima din Ierusalim. Pe scurt, nu găsisese nimic în plus față de ceea ce știau deja cei din Israel. Dacă voia să-l ajute pe Ben-Roi cu investigația și pe măsură ce afla mai multe, se simțea tot mai dornic să ajute Khalifa trebuia să afle de ce Rivka Kleinberg se interesase de Samuel Pinsker. Iar asta depindea de întrevederea cu Digby Girling. Indiscutabil, conversația asta putea fi extrem de importantă.

— Mi s-a spus că ați făcut niște cercetări legate de Pinsker, începu Khalifa.

— Pentru o mică monografie pe care am scris-o cu câțiva ani în urmă, confirmă britanicul. Toți oamenii regelui-copil: *membrii uitați ai echipei de arheologi de la mormântul lui Tutankhamon*. S-au vândut douăzeci și

șase de exemplare la librăria bufetului Petrie. Un adevărat bestseller după standardele egiptologilor. Am scris despre Pinsker fiindcă el a amenajat intrarea în mormânt. Fii amabil, Salah!

Ultima propoziție îi era adresată unui ospătar într-o haină albă care patrula în jurul piscinei. Ospătarul se apropie și întrebă ce să le aducă. Khalifa ridică o mână în semn că nu avea nevoie de nimic. Girling comandă un Pimm's.

— Întotdeauna cumpăr câteva sticle de la duty-free, mărturisi. Ahmed de la bar se pricepe foarte bine la prepararea cocteilurilor. Mai multă mentă, asta e secretul.

Făcu cu ochiul, scoase o batistă și începu să-și tamponeze fruntea, care în cele nici două minute de când ieșiseră din spațiul răcorit de aerul condiționat se umpluse de sudoare. Khalifa își aprinse o țigară și era pe punctul de a reîncepe conversația, dar Girling îi luă vorba din gură.

— Un individ interesant, Samuel, spuse. L-am menționat doar în trecere, dar am aflat destul de multe despre el. Toată lumea pare să-l fi uitat acum, dar la vremea lui a fost o figură destul de importantă. De multe ori m-am gândit să mai scriu o carte pe baza notițelor despre el. Își mai tamponă o dată fruntea, apoi își scoase pălăria de paie și începu să-și facă vânt. Era inginer după pregătire. Un inginer minier, mai exact evreu din Manchester și nu poți spune că sunt prea mulți. A venit inițial în Egipt ca să instaleze un sistem de macarale într-o mină de fosfați lângă Kharga și a rămas aici, lucrând cu câteva misiuni arheologice din Luxor. Pinsker a fost primul care și-a dat seama cât de importantă era ventilația corectă a mormintele mai adânci din vale. Dacă n-ar fi fost el, n-ar mai fi rămas nici decorațiunile din morminte. Nu că cei de-acolo ar fi prea afectați. Arată cu capul spre piscină, unde două femei în bikini stăteau pe umerii a doi bărbați obezi, râzând și stropindu-se cu pistoale cu apă. Cântecele de sirenă al *femina britannica*, oftă Girling, dându-și ochii peste cap și întorcându-se cu scaun cu tot ca să nu se mai uite la piscină.

Peste umărul lui, fâșia lată a Nilului se vedea strălucind în soarele de după-amiază și, o clipă, Khalifa privi o barjă imensă care urca în amonte. Înainte să cadă prea mult în reverie, vocea lui Girling răsună din nou.

— ... într-un cartier sărac din Manchester, știi tu. Fiul unui cizmar vorbitor de idiș. S-a ridicat din cea mai cruntă sărăcie și discriminare religioasă și a ajuns inginer. Se spune că era genial, dar dificil. Întotdeauna căuta cearta cu lumânarea, era un socialist convins și asta îl făcea antipatic printre ceilalți coloniști de-aici. Se lua la bătaie cu alții,

nu-i trebuia mult să...

Girling făcu o mișcare cu mâinile, ca și când ar fi boxat. Khalifa își aminti că Mary Dufresne îi povestise cum Pinsker atacase un bărbat din Qurna.

— Da, se pare că a fost un oarecare scandal, recunosc Girling când Khalifa aminti incidentul. Nu am aflat niciodată detaliile exacte, doar că Pinsker s-a simțit ofensat de o remarcă a unui bărbat și l-a bătut măr. Asta a dus la alte probleme, deși, dacă e să fim corecți, a fost un gest extrem de neobișnuit din partea lui Pinsker. Aproape toată lumea spunea că era extrem de respectuos cu egiptenii nativi. Probabil ceva legat de, știi...

Își ridică mâna și o duse la gură, ca și cum ar fi băut.

— Asta, sau fața lui. Felul în care arăta era un subiect delicat.

— Chiar voiam să întreb de asta, spuse Khalifa. Fața lui era... cum se spune? Avea o deformare înnăscută?

— Un defect din naștere?

Girling clătină din cap.

— Nu, nu, n-a fost desfigurat decât mult mai târziu. Era chiar chipeș, dacă cele câteva fotografii pe care le-am văzut îl înfățișează într-adevăr pe el. Ochi negri, bine făcut, trăsături semitice pronunțate. Fața i-a fost desfigurată de gaz.

Khalifa nu înțelese.

— Iperită, explică britanicul. Primul Război Mondial, lupta de la Passchendaele. Pinsker era genist. Conducea o echipă care săpa sub tranșeele germane. Nemții s-au prins, au săpat un puț care dădea în tunelul britanicilor și au pompat gaz înăuntru. I-au ars de vii, sărmanii. Pinsker și-a riscat viața încercând să astupe spărtura pentru ca restul să aibă timp să iasă. A câștigat Crucea Reginei Victoria pentru asta, dar a rămas să tragă ponoasele o viață întreagă. Îl durea tot timpul. Avea nevoie de alcool și morfină doar ca să poată să funcționeze normal. O figură tragică în toate sensurile.

Khalifa se îndoia că fata pe care Pinsker o violase ar fi văzut lucrurile în aceeași lumină, dar nu-și împărtăși gândurile, nevrând să îngreuneze conversația cu detaliile legate de viol. În schimb, scoase o fotocopie a scrisorii lui Howard Carter din buzunar și ghidă conversația spre aspectul care îl interesa cu adevărat.

— Vă spune ceva? întrebă, înmânându-i copia.

Girling își așază pălăria pe cap și își puse o pereche de ochelari cu lentile în formă de semilună, apoi citi scrisoarea. Ochii i se măreau cu

fiecare frază.

— Unde ai găsit așa ceva? Întrebă, ridicând privirea după ce termină de citit.

— Într-un dosar vechi al poliției. Am descoperit-o acum două zile.

— Aș vrea să fi știut despre asta mai devreme. Aș fi putut să o includ în monografie. Extraordinar. Absolut extraordinar!

— Știți cumva la ce se referă fragmentul în care spune că a găsit ceva?

— Ei bine, nu pot fi sută la sută sigur, evident, zise Girling, aruncând încă o privire scrisorii, dar luând în considerare toate aspectele, aș spune că e vorba probabil de Labirintul lui Osiris.

Convingerea cu care fusese rostită fraza îl luă prin surprindere pe Khalifa. Nu se așteptase la un răspuns atât de direct, crezuse că va fi nevoie de ceva mai multe săpături până să obțină ceva. Se înclină în față, simțind un fior revelator. Uitase tot ce discutaseră până atunci.

— Ce e acest *Laby-rin*?

— Labi-rint, corectă Girling. Una din cele două minuni ale Egiptului antic numite de greci. Cealaltă, bineînțeles, e complexul funerar al lui Amenemhet al III-lea de la Hawwara. Deși, după părerea mea, Labirintul lui Osiris e de departe mai interesant decât celălalt.

— Era un mormânt acest *Laby-rin*?

— Nu, nu, nu, spuse Girling, scuturând din cap și făcându-și fălcile să tremure. Era o mină. Mina, de fapt. Sursa principală de aur a tuturor faraonilor din Noul Regat.

Fiorul crescuse în intensitate. Conform notițelor pe care le trimisese Ben-Roi, Rivka Kleinberg se interesase de niște mine de aur.

— Nici măcar n-am auzit de el, spuse Khalifa.

— Probabil că nu, dacă nu te interesează în mod special tehnologia materialelor din Egiptul antic. Sincer, nici eu nu știam mare lucru despre asta până nu a apărut în timp ce mă interesam de trecutul lui Pinsker. Apoi am mai citit câte ceva. Era mai bogată decât toate celelalte mine la un loc, din câte se pare. Dacă te uiți la comorile lui Tutankhamon, la depozitul de la Tell Basta, la bijuteriile lui Ahhotep sau la mormântul de la Djehuti, e foarte posibil să găsești aur extras din labirint. Herodot spunea că e un veritabil oraș subteran.

— Pinsker căuta această mină?

— Absolut, spuse Girling. Se pare că era chiar obsedat de asta. Nu știu de unde a auzit prima oară de mină, dar din clipa în care a ajuns în Egipt, a început să o caute în Deșertul de Est. Are sens, având în vedere că era inginer minier. Arhiva Bracken din Manchester conține o scrisoare de la

el-Joseph Bracken a fost un muncitor activist pe la 1920 și camarad de război al lui Pinsker în care vorbește mult despre mină, despre cât de grozav ar fi s-o găsească. Nu doar din cauza aurului, ci și fiindcă mina ar putea oferi indicii referitoare la tehnicile de extracție ale vechilor egipteni. Într-o perioadă în care absolut toți săpătorii din Egipt căutau faraoni și comori, Samuel Pinsker nu se interesa decât de proletariat. Un adevărat discipol al lui Marx. Ah, a sosit artileria grea!

Ospătarul veni lângă ei, balansând o tavă pe vârful degetelor. Îi oferi lui Girling paharul de Pimm's cerut și, deși nu comandase nimic, Khalifa primi un pahar de apă cu gheață.

— Noroc! rosti britanicul, ridicând paharul și sorbind o treime din conținut într-o înghițitură, cu gâtul tremurându-i ca cel al unui pelican.

Khalifa sorbi și el din paharul cu apă, bucuros acum că îl primise. O pauză, apoi zise:

— „Puțurile sunt atât de adânci, galeriile atât de numeroase, pentru că e o structură extrem de complexă, încât a-i trece pragul înseamnă că te-ai rătăcit deja. Nici chiar Dedal nu ar putea să mai găsească drumul înapoi.”

Girling mai luă o înghițitură și își rezemă paharul de burtă.

— Așa descrie Herodot labirintul, spuse. Sau cel puțin așa l-am parafrazat acum nu sunt sigur că mi-am amintit pasajul cuvânt cu cuvânt. Se pare că era atâta aur acolo, că puteai să tai bucăți întregi de aur de pe pereți, ca și când ai fi tăiat carne și când ieșeau la lumină – asta dacă mai ieșeau vreodată – părul îți strălucea ca și când ar fi fost de foc de la tot praful de aur. Dragul de Herodot, niciodată nu s-a dat în lături de la exagerări!

Chicoti și învârti o frunză de mentă în băutura care mai rămăsese în pahar. Khalifa tocmai își termina țigara.

— Bineînțeles, doar grecii îi spuneau „labirint”, adăugă Girling. Egiptenii nu aveau conceptul. Îl știau după un alt nume – *shemut net wesir*, Căile lui Osiris. Osiris, bineînțeles, era zeul lumii de dincolo.

Shemut net wesir era o denumire vag cunoscută lui Khalifa. Deși era fascinat de trecutul țării sale, minele din Antichitate nu erau un aspect suficient de interesant încât să-i fi reținut atenția.

— Herodot e singurul care menționează mina asta? întrebă.

— Nu, nu, apare în mai multe locuri, răspunse Girling, învârtind menta încă o dată, după care se aplecă și mai sorbi o înghițitură. Nu spun că sunt vreo somitate în domeniu, dar în mod sigur există un pasaj despre labirint în Diodor din Sicilia. Descrie cum, în perioada ei de

glorie, în mină lucrau peste zece mii de sclavi și se producea atâta aur, că producția care se scotea odată la suprafață cântărea mai mult decât un elefant. Îmi amintesc și niște fragmente ale lui Agatharacides. Plus sursele din Egiptul antic, deși acestea, fiind surse atât de vechi, sunt criptice și lasă loc interpretărilor.

Puse menta înapoi în pahar, termină băutura și își scoase din nou batista, după care începu să-și tamponeze cămașa și pantalonii pe care și-i stropise cu Pimm's. De lângă piscină se auzi vocea unei femei întrebând unde pusese Janine sticlucă de Ambre Solaire. De pe Nil se apropia o șalupă plină cu turiști, având inscripționat un nume nu foarte inspirat, *New Titanic*.

— Bineînțeles, unii nu cred deloc în existența labirintului, spuse Girling, continuând să vorbească fără să fie nevoie de vreun imbold din partea lui Khalifa. Spun că toată povestea nu e decât un mit, un fel de El Dorado egiptean. Carter a respins dintotdeauna ideea, deși avea tendința să respingă absolut toate teoriile care i-ar fi eclipsat descoperirea. Textele sunt surprinzător de asemănătoare însă, cel puțin după standardele Antichității. Cred că recent au mai fost descoperite câteva inscripții care dovedesc existența labirintului. Problema evidentă e că nimeni nu-l descoperise încă. Până când Pinsker a dat de el. Iar apoi s-a pierdut iarăși. (Flutură scrisoarea.) Extraordinar. Absolut extraordinar!

— Credeți că spunea adevărul? întrebă Khalifa.

— Nu văd de ce ar minți despre asta. Era un britanic din nord, om dintr-o bucată, nu era genul care să-și închipuie lucruri. Dacă spune că l-a găsit, atunci eu, unul, îl cred. Absolut extraordinar. Te superi dacă păstrez eu copia?

— Vă rog, spuse Khalifa. Am documentul original la birou.

— Mulțumesc mult. Chiar cred că ar trebui să încep lucrul la cartea despre Pinsker. Pare chiar mai interesant decât am crezut. Un fel de Mallory al Egiptului.

Khalifa nu înțelese referința și nici nu insistă. Gândurile lui începuseră să rătăcească, încercând să înțeleagă de ce un reporter din Israel, care scria un articol despre traficul de carne vie, se interesase de o mină antică egipteană a cărei descoperire era doar probabilă. Nu era treaba lui, din moment ce investigația era a lui Ben-Roi, dar nu se putea abține. Ceva legat de caz îi stârnise interesul, pentru prima oară de când...

— Se mai știe ceva despre această mină?

— Hmm?

Girling recitea scrisoarea, pierdut în propriile gânduri.

— Mina. Se mai știe ceva legat de ea?

— Cum am mai spus, nu sunt chiar un expert în asta.

Britanicul împături scrisoarea și o strecură în buzunarul de la piept.

— Dintotdeauna m-am interesat mai mult de istoria greco-romană.

Mina era în mod sigur imensă toate sursele cad de acord în această privință. Pune în umbră toate celelalte mine din Egiptul antic. Și pare să fi fost exploatată de-a lungul perioadei Noului Regat. Cinci sute de ani de săpături și tuneluri – dacă te gândești că cele mai adânci morminte din Valea Regilor au fost săpate în vreo douăzeci de ani fiecare, poți să-ți faci o idee despre cât de mare era locul. Bineînțeles, vechii egipteni au secătuit tot aurul de-acolo, dar tot ar fi o descoperire uriașă.

— Și era undeva în Deșertul de Est, zise Khalifa.

— Asta par să spună sursele. Majoritatea minelor de aur din perioada respectivă erau ori acolo, ori în Nubia. Al cărui nume vine, bineînțeles, de la „nub”, care în limba egipteană veche însemna „aur”. Își scoase batista și începu să-și tamponeze din nou fruntea. Ar trebui să vorbești cu familia Raissouli, spuse. De douăzeci de ani încoace se tot plimbă prin acel colț de Egipt. Știu tot ce e de știut despre vechile mine.

Din nou, Khalifa recunoscu vag numele.

— Frate și soră?

— Exact. O pereche remarcabilă. Sunt aproape sigur că inscripțiile descoperite recent, de care ți-am vorbit, au fost tot opera lor. Dacă vrei să știi mai multe despre labirint, cu ei trebuie să vorbești. Cred că îi poți găsi la universitatea din Cairo.

Khalifa își însemnă numele în minte și își propuse să vorbească și cu ei. Mai puse câteva întrebări, dar Girling nu mai avea nimic de adăugat la ce spusese deja și începuse să se uite pe furiș la ceas, așa că detectivul îi mulțumi și se pregăti să încheie întâlnirea.

— Sper că nu vă grăbesc, spuse Girling, cu aerul că își cerea scuze. Trebuie să conduc un grup pe Aleea Sfincșilor la ora cinci și s-a făcut deja târziu.

Khalifa îi spuse să nu-și facă probleme, fiindcă îi fusese de mare ajutor.

— Bună treabă cu aleea, apropo, adăugă Girling, ridicându-se de pe scaun. O realizare remarcabilă. V-a transformat complet orașul. Ca un cetățean al Luxorului, trebuie că vă simțiți extrem de mândru.

Khalifa nu răspunse. Își termină apa din pahar și se ridică și el. O clipă, își fixă privirea pe o plută enormă din *ward-i-nil* care luneca pe mijlocul

fluviului, cu un stârc așezat pe ea, țăntoș ca un navigator ghidându-și vasul. Apoi își scutură capul și porni pe urmele britanicului.

— Încă o întrebare, spuse în timp ce traversau puntea. Când ați căutat informații despre Pinsker, ați găsit vreo legătură între el și Israel?

Britanicul se încruntă.

— Nu-mi vine în minte mare lucru. Pe vremea lui Pinsker, Israelul nici măcar nu exista. Palestina era sub mandat britanic. Sau sub mandat al Națiunilor Unite? Nu-mi amintesc niciodată. Oricum, sunt destul de sigur că Pinsker n-a fost niciodată acolo. Era destul de sceptic când venea vorba despre toată treaba cu sioniștii. Întrucât a fost prin Egipt, nu e exclus să se fi abătut și prin părțile respective. Despre asta eu n-am auzit nimic.

Ajunse la ușa care ducea sub punte, se pregăti să intre, apoi se întoarse.

— Stați puțin, a avut o rudă care s-a mutat acolo, undeva pe la sfârșitul anilor '30. O verișoară sau ceva. A stat vreo doi ani, apoi a fost dezamăgită și s-a întors în Anglia. Nu-mi amintesc cum o chema.

Se mai gândi o clipă, apoi ridică din umeri în semn de scuză și intră înăuntru. Khalifa rămase locului, urmărind pluta din *ward-i-nil* alunecând spre nord, în drum spre mare, învârtindu-se încet din cauza curentului. Apoi își aprinse încă o țigară Cleopatra și îl urmă pe Girling înăuntru.

— Trebuie să vă spun, pare un caz extrem de interesant, se auzi vocea britanicului de pe scările din față. Mine de aur din Egiptul antic, arheologi dispăruți, mistere în Țara Sfântă – pare un subiect de roman. Mi-ar face o deosebită plăcere să știu ce se întâmplă mai departe.

Khalifa trase din țigară.

— Și mie la fel, murmură.

IERUSALIM

Ora șapte îi prinse pe Ben-Roi și Leah Shalev pe balconul apartamentului ei din Ramat Denya, bând vin și admirând un apus de soare roșu-sângeriu. Din spatele lor se auzi sunetul înfundat al oalelor; soțul lui Shalev, Benny, pregătea cina. Un câine micuț îi privea din celălalt capăt al balconului, o mingiuță de păr cu un bot în mijloc, numit impropriu Frumosul.

— Deci? Ce părere ai? întrebă Shalev.

— Cuvintele care îmi vin în minte sunt „o greșeală mare cât toată nenorocita de Rusie”.

— Se poate spune și asta.

Shalev își propti picioarele în balustrada balconului cât să rămână în echilibru cu scaunul înclinat în spate. Când Petrossian fusese arestat în aceeași dimineață, făcuse un scandal monstru. Acum era din nou ca de obicei – calmă, liniștită, concentrată.

— Bătrânul trebuie să răspundă la câteva întrebări, rosti. A mințit în legătură cu alibiul lui, iar apelul pe care l-a primit sună foarte dubios.

Apelul primit de Petrossian era ceva nou. Amos Namir își petrecuse toată după-amiaza cercetând lista de apeluri a arhiepiscopului și, ca să vezi, undeva apăruse și un apel primit de pe numărul lui Kleinberg. Cinci minute de conversație, cu trei săptămâni înainte de moartea ei.

— Când am vorbit cu el în catedrală a spus că n-o cunoștea pe Kleinberg.

— Nu identificasem cadavrul atunci.

— Tot e o legătură directă cu victima, spuse Shalev. Iar numele ei e în toate ziarele. Ar fi putut să mărturisească singur. Ceva e putred la mijloc, fără îndoială.

— Vorbești de parcă ai fi de acord cu Baum.

— Ziua în care o să fiu de acord cu Yitzhak Baum va fi și ziua în care îmi voi depune demisia. Dar Petrossian nu e deloc curat și, în clipa asta, e cel mai verosimil suspect pe care îl avem. Singurul suspect.

Ben-Roi își rezemă și el picioarele de balustradă și sorbi din vinul Barkan Chardonnay. Nu vinul era băutura sa preferată, dar berea din casa soților Shalev se terminase și, după toate cele întâmplate, avea nevoie de alcool.

— E bătrân, Leah. Și tu ai spus-o.

— Dintr-odată avem o limită superioară de vârstă? Amon Herzig nu era nici măcar în floarea vârstei.

Herzig fusese primul caz de crimă la care lucraseră împreună. Omul își omorâse soția la optzeci și trei de ani. Povestea fusese pe prima pagină a ziarelor.

— Nu a fost Petrossian, insistă Ben-Roi. Știi și tu asta, la fel cum o știi și eu. Indiferent de ce altceva se face vinovat – și este vinovat de ceva, asta e absolut sigur, în mod sigur nu el a strangulat-o pe Rivka Kleinberg.

— Dar știe cine a făcut-o și îl protejează cumva.

Era un scenariu ceva mai verosimil, deși lui Ben-Roi încă nu i se părea în întregime veridic.

— Nu stă în picioare, Leah. Pur și simplu nu stă în picioare.

— Atunci ce stă în picioare?

Shalev îi aruncă o privire.

— Spune-mi, Ariele. Te rog. Fiindcă am avut cele mai bune intenții și au trecut zece zile fără să fim în stare să găsim absolut nimic altceva.

Asta era adevărat. Trafic de carne vie, Vosgi, Barren, Egipt, Nemesis, Samuel Pinsker până la urmă, fiecare nu era decât o linie trasată la întâmplare cu pensula pe o pânză, intersectându-se în unele locuri, dar fără să creeze o imagine cât de cât coerentă. Ben-Roi era pe pista corectă – simțea asta cu fiecare fibră a ființei sale, dar între a fi pe drumul cel bun și a avea un suspect valid era o mare diferență.

— Sunt pe drumul cel bun, spuse slab.

— Mă bucur pentru tine. Din păcate, Baum n-o să fie deloc impresionat de „drumul cel bun”. Vrea capul lui Petrossian și nu e nici pe departe singurul.

— Adică?

— Adică arhiepiscopul nostru nu și-a făcut prea mulți prieteni de-a lungul anilor. Dimpotrivă, a făcut niște comentarii destul de jignitoare despre colonii, despre embargoul din Gaza, despre corupția din orașe. Are destui inamici sus-puși.

— Vrei să spui că vor să-l facă țap ispășitor?

— Tot ce vreau să spun e că sunt destui oameni cu influență care ar vrea să-l vadă coborât din vârful turnului de fildeș în care s-a cocoțat. Încă se respectă legea în țara asta – cât de cât așa că, dacă nu au destule dovezi, n-or să riște un proces. Dar se fac presiuni incredibile ca să se găsească dovezi. Iar arhiepiscopul nici nu încearcă măcar să se ajute.

Ben-Roi își lăsă capul pe spate și își frecă tâmplele. Fusese o zi lungă. Încă una.

— Ce spune Gal de toate astea?

— Nu prea multe. Deocamdată e spectacolul lui Baum.

— Vrea să-l rețină?

Shalev ridică din umeri.

— Superintendentul-șef nu a binevoit să mă pună la curent în legătură cu intențiile sale, dar bănuiesc că, dacă nu găsește dovezi solide, nu va dispune prelungirea arestului – protestele ne strică imaginea publică. O să-l rețină douăzeci și patru de ore, doar ca să arate că poate, apoi o să-l pună sub arest la domiciliu.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Shalev făcu o grimasă care spunea că nu va fi ușor. Baum își păzea cu strășnicie găscă cu ouă de aur. Ben-Roi își coborî picioarele și își întoarse scaunul până ajunse față în față cu ea.

— E vorba de fată, Leah. De Vosgi. Ea e cheia. Nu știu cum și nu știu de ce, dar Vosgi e cheia. Ceva îmi spune că Petrossian știe mai multe despre ea decât ne-a zis. Trebuie să vorbesc cu el.

Din bucătărie se auzi vocea lui Benny Shalev, care anunța că cina e gata. Soția lui se uită peste umăr, apoi coborî un braț și pocni din degete. Câinele traversă balconul și îi sări în poală. Shalev începu să îl scarpine după urechi, făcându-l să scoată sunete fericite. O clipă rămase așa. Apoi îl ridică în brațe și îl sărută pe bot.

— O să văd ce pot să fac, spuse. Nu pot să-ți promit mai mult de atât și va trebui să ai grijă. Mare grijă. Baum n-are deloc coloană vertebrală, dar se are bine cu cine trebuie. Poate să-ți facă probleme mari dacă vrea. Ai grijă să nu ți-l pui în cap, OK?

Ben-Roi scoase un mormăit amuzat.

— Din ce mi-a povestit Zisky că s-a întâmplat azi-dimineață, ar trebui să-ți urmezi singură sfatul.

— Asta a fost azi-dimineață, spuse Shalev. Mâine-dimineață o să mă duc la serviciu și o să-l pup în fund. Am lucrat din greu să ajung până aici și nu vreau să pierd totul acum.

— Chiar dacă asta înseamnă să acuzi un om nevinovat.

Shalev nu răspunse. Lăsă jos câinele, își termină vinul și se ridică. Ben-Roi făcu la fel și intrară înapoi în apartament. Benny Shalev tocmai ieșea din bucătărie, ducând în brațe o oală imensă. Fiica mai mică, Malka, venea în spatele lui cu un teanc de farfurii.

— Rămâi și tu, Arieș? întrebă Benny. E destul pentru toată lumea.

Ben-Roi îi mulțumi, dar spuse că trebuie să plece.

— Iau cina împreună cu Sarah. I-am gătit micul dejun și am sentimentul că trebuie să-mi cer cumva scuze.

Își dădură mâna și Leah îl conduse până la intrare.

— Nu renunța, rosti când Ben-Roi ieși pe coridor și apăsă întrerupătorul. O să încerc să te acopăr, să-ți câștig ceva timp. Dar fii discret și ai grijă. Nu-mi place deloc cazul ăsta.

— Ai mai spus asta.

— Știu. Și îmi place din ce în ce mai puțin.

Ezită, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Lucrau împreună de cinci ani, dar nu mai făcuse asta niciodată. Gestul păru să o surprindă

la fel de mult ca și pe el. Roși, murmurând:

— Ai grijă de tine, Arieih.

Apoi închise ușa. Ben-Roi ajunsese la jumătatea scărilor când lumina se stinse, lăsându-l în întuneric.

LUXOR

Imediat după întâlnirea cu Digby Girling, Khalifa dădu un telefon la Universitatea din Cairo, sperând să afle mai multe despre Labirintul lui Osiris. Femeia cu care vorbi secretara departamentului de arheologie – îi spuse că frații Hassan și Selma Raissouli erau într-adevăr cei mai de seamă experți în minele de aur din Antichitate. Din păcate, amândoi erau pe teren, în Sinai și nu aveau să se întoarcă în Cairo decât peste trei săptămâni. Khalifa ținu să precizeze că e o urgență, iar secretara promisese că va încerca să îi contacteze pe telefonul prin satelit, deși îl avertizase că e posibil să nu poată vorbi cu ei imediat, deoarece legăturile erau extrem de sporadice și uneori răspunsul avea nevoie de zile întregi până să ajungă. După ce vorbise cu ea, Khalifa se întorsese acasă, o ajutase pe Batah cu cina, îl duse pe Yusuf la culcare, apoi, prins de o dorință subită de a retrăi o experiență normală de cuplu, o scoase pe Zenab la o plimbare de seară prin Luxor.

Nu mai ieșeau în oraș aproape deloc acum. Înainte de moartea lui Ali obișnuiau să facă asta tot timpul: pe malul celălalt al fluviului, la cină cu Mahmoud, la restaurantul Tutankhamon; în *souk*, la o cafea și o pipă *shisha*; în Karnak, pentru o plimbare nocturnă prin complexul religios (unul dintre beneficiile unui permis de trecere semnat de poliție). Acum, abia putea să o convingă să meargă de la un capăt la altul al apartamentului. În seara asta, la fel ca și în alte dăți, Zenab spuse că nu voia să meargă, că nu putea să suporte o ieșire, dar Khalifa insistase și până la urmă fusese de acord, dându-și seama că era ceva important pentru el. Și pentru ea, într-un fel. Așa că, braț la braț, rătăciseră pe Medina al-Minawra, spre centrul orașului, fără să-și spună nimic, strecurându-se printre grupurile ieșite la plimbare. Se opriră puțin să urmărească petrecăreții de la o nuntă în aer liber, apoi se opriseră la o cafenea micuță, peste drum de grădinile exotice Medina Club. Aici erau și acum.

— Mai vrei ceai? întrebă Khalifa.

— Nu, mulțumesc.

Vocea ei era atât de slabă, încât abia se auzea.

— Pipă?

Întinse furtunul pipei *skisha* pe care o fuma. Zenab clătină din cap.

— E *tufah*.

Același gest.

— Îți plăcea *tufah*.

Zenab ridică din umeri. Un catâr încărcat cu canistre de benzină trecu prin fața lor, cu zgomot de copite.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, spuse Zenab.

— Abia am ieșit.

— Nu-mi place să las copiii singuri. Știi cum se trezește Yusuf, cum...

Khalifa o luă cu un braț pe după umeri.

— Copiii sunt bine, Zenab. Batah e fată mare, e mai mult decât în stare să aibă grijă de fratele ei câteva ore. Dacă are nevoie de ceva, poate să ne sune.

Lovi cu palma telefonul mobil din buzunarul de la cămașă.

— Haide să ne îngrijim puțin și de noi, hei? Să ne bucurăm de seara asta.

Zenab dădu să protesteze. Apoi însă încuviință slab și îl luă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui.

— Ai dreptate, spuse. E bine că am ieșit în oraș. Doar că...

Își mușcă buza de jos.

— Știu, spuse Khalifa, trăgând-o mai aproape. Crede-mă, Zenab, știu. Dar trebuie să încercăm să mergem înainte.

Îi strânse mâna și pufăi din *shisha*, expirând un firicel subțire de fum cu aromă de mere. De la mesele din jur se auzeau sporovăieli și clinchetul pieselor de domino, iar din grădina de peste drum veneau țipetele copiilor care săreau pe trambuline gigantice sau alunecau pe tobogane.

— Hei, Mohammed Sariya mi-a spus o glumă bună alaltăieri, zise Khalifa, încercând să destindă puțin atmosfera și să o facă pe Zenab ceva mai atentă la ce se petrecea în jur. Mubarak, Ghadaffi, Ben-Ali și o cămilă zboară într-un balon și dintr-odată începe o furtună...

Telefonul lui Khalifa începu să sune. Trupul lui Zenab se încordă.

— E OK, vorbi Khalifa. E OK.

Își lăsă deoparte furtunul pipei și scoase telefonul din buzunar. Nu era numărul de acasă. Nu recunoștea numărul. Îi arătă ecranul ca să o liniștească, apoi răspunse. Din receptor se auzi un pârâit static.

— Alo?

Același zgomot.

— Alo?

Nimic. Probabil greșise numărul. Sau fusese sunat la întâmplare de o companie care voia să-i vândă ceva. Mai încercă o dată, fără nici un răspuns, apoi se pregăti să închidă, când deodată auzi:

— ... să vorbim despre minele de aur. A spus că e urgent.

Era vocea unei femei, limpede și clară acum. Zgomotul de dinainte se mai auzea vag în fundal. Khalifa își luă brațul de după umerii lui Zenab.

— Domnișoara Raissouli?

— Te rog, spune-mi Salma.

— Iar eu sunt Hassan, se auzi și vocea unui bărbat. Îmi pare rău că a durat atât până să vă sunăm înapoi.

— Din contră, rosti Khalifa, nu se aștepta să ia legătura cu ei atât de repede.

— De obicei ținem închis telefonul, spuse apoi femeia.

— Ca să nu se consume bateria, completă bărbatul.

— Dar a trebuit să facem o comandă de alimente...

— Și așa am auzit și mesajul de la Yasmina, de la facultate.

Își continuau unul altuia ideile cu o naturalețe remarcabilă, completându-se perfect. Khalifa și-i imagina stând unul lângă celălalt, cu telefonul între ei și aplecându-se pe rând când aveau ceva de spus.

— Cum vă putem ajuta? întrebare amândoi în același timp.

Khalifa acoperi telefonul cu o mână și se întoarse spre Zenab.

— Îmi pare rău, spuse, trebuie să vorbesc ceva cu ei. Te superi?

Zenab flutură din mână în semn că putea continua.

— Ești sigură? Pot să-i rog să mă sune mai târziu.

Zenab clătină din cap și făcu același gest ca înainte. Khalifa se simți vinovat, știind că ar fi fost mai bine să amâne convorbirea, dar speră că nu avea să dureze mult și, în plus, era într-adevăr curios să afle povestea cu mina de aur. Îi atinse brațul, asigurându-o că nu va dura mult, apoi reveni și le descrie situația fraților Raissouli. Nu pomeni nimic despre crimă, ci doar de Samuel Pinsker. Când ajunse la partea cu scrisoarea lui Howard Carter, unul dintre ei icni, iar celălalt fluieră – era greu să-și dea seama cine ce făcuse.

— Există de mult zvonuri că ar fi găsit-o cineva, spuse Salma, dar ca să fiu sinceră, nu le-am crezut până acum. Nici măcar n-am auzit de acest Pinsker.

— Dar ați auzit de labirint?

— Categorical. E una din cele câteva mine antice cunoscute sub o denumire anume și nu doar drept *bia*.

— Care înseamnă „mină” în egipteana veche, explică fratele ei.

După problemele de la început, linia devenise extrem de clară. Era greu de crezut că vorbea cu doi oameni care se aflau în mijlocul deșertului.

— Deci mina a existat cu siguranță? întrebă Khalifa.

— Oh, da, spuse Salma. Toți istoricii greci o menționează, deși trebuie să recunoaștem că s-a scris despre ea abia cu cinci sute de ani mai târziu...

— Aproape o mie de ani după, în cazul lui Diodor, adăugă fratele ei.

— ...dar există și câteva referințe contemporane, inclusiv câteva inscripții pe care le-am găsit chiar noi.

Digby Girling menționase asta și Khalifa îi aruncă o privire lui Zenab, care stătea cu mâinile în poală, uitându-se la oamenii din grădina de peste drum apoi ceru mai multe informații.

— Una e scrijelită în piatră la capătul de jos al Wadi El-Shaghab, rosti Hassan. Limbajul e greu de descifrat...

— Nu e niciodată ușor, se auzi din spate vocea surorii sale.

— ...dar, pe scurt, descrie trecerea unui convoi încărcat cu aur din mină înspre valea Nilului. Probabil a fost lăsată de unul dintre soldații care păzeau convoiul. Apoi mai e un cartuș din timpul lui Ramses al VII-lea...

— Poate fi și Ramses al IX-lea.

— ... care sugerează că mina încă mai funcționa pe la sfârșitul Noului Regat.

De peste drum se auzi un cor de țipete: o roată de agrement gigantică se ridicase în aer și începuse să se învâртеască. Khalifa își acoperi cealaltă ureche cu o mână, încercând să blocheze sunetul.

— Și cealaltă inscripție?

— Cealaltă e pe o stâncă de deasupra Wadi Mineh, spuse Salma. Am descoperit-o abia anul trecut, n-am publicat nimic despre asta încă. E deosebit de interesantă fiindcă e cea mai veche inscripție care atestă mina respectivă.

— De la începutul Dinastiei a XVIII-a, se auzi din nou vocea fratelui ei. Din timpul domniei lui Tuthmosis II.

— Și aici limbajul e greu de descifrat, spuse Salma, dar, din câte ne dăm seama, e vorba de o proclamație regală care anunță schimbarea celui căruia îi era închinată. Dacă așteptați o clipă, pot să... Se auzi un

foșnet de pagini răsfoite. Probabil Salma se uita într-un carnețel. Am găsit. Începu să citească: „Pământul de aur care i-a fost înfățișat tatălui meu și care i-a fost închinat lui Hathor îi este acum închinat lui Osiris, iar aurul este tot al Lui, iar căile vor fi în grija Lui, astfel că de azi înainte se va vorbi de ele sub numele de *shemut net wesir* – Căile lui Osiris”. Se auzi un pocnet înfundat; Selma închisese carnețelul. Evident, există mai multe interpretări posibile, continuă, dar noi credem că vrea să spună...

— Suntem siguri că vrea să zică... interveni fratele ei.

— ... că mina a fost deschisă în timpul domniei lui Tuthmosis I...

— Sau Amenhotep I...

— ... și săpăturile au ajuns atât de adânc, încât au trecut-o din grija lui Hathor, zeița egipteană care avea în atribuții, printre altele și mineritul în cea a lui Osiris, zeul lumii de dincolo. Dacă avem dreptate, atunci e o descoperire extraordinară. Majoritatea minelor de aur din Egiptul antic erau pur și simplu niște șanțuri deschise, iar cele săpate sub pământ nu se aventurau la mai mult de câteva zeci de metri.

— Nu uita că documentul a fost scris chiar la începutul deschiderii minei, interveni fratele ei. De aici încolo s-a mai săpat încă vreo... patru sute de metri. Chiar și dacă nu s-a lucrat încontinuu, tot rămâne un complex subteran de o mărime incredibilă. Nu e de mirare că i se spunea și *biawe aaen nub*.

— Cea mai mare dintre toate minele de aur, traduse Salma.

Khalifa apucă furtunul pipei *shisha* și trase o gură de fum.

Deși era o conversație interesantă, încă nu vedea legătura dintre o mină de aur veche de trei mii de ani și o femeie strangulată într-o biserică din Ierusalim. Sigur, Barren Corporation se ocupa cu exploatarea aurului și, din experiență, știa că aurul și violența erau întotdeauna strâns legate. Chiar și așa însă, conexiunea era forțată. Cu atât mai mult dacă punea la socoteală și povestea cu traficul de carne vie. Mai pufai puțin, îi aruncă o privire lui Zenab – încă se uita în gol, pierdută în gândurile ei, apoi puse o întrebare evidentă:

— Sunteți siguri că mina a fost exploatată complet în Antichitate?

Se auziră niște șoapte, apoi:

— Nu prea contează, rosti Salma Raissouli.

Nu era răspunsul lipsit de echivoc la care se așteptase.

— Cum adică, nu contează?

— Herodot e foarte explicit, se auzi vocea lui Hassan. Spune că mina a fost abandonată la sfârșitul Noului Regat fiindcă tot aurul fusese scos. Dar Diodor din Sicilia, care pare să se fi bazat pe o altă sursă decât

Herodot...

— Și care este considerat în general mai credibil decât Herodot când vine vorba de mina asta... interveni sora lui.

— ...Diodor spune doar că, în haosul de la sfârșitul Noului Regat, amplasamentul minei s-a pierdut și pare să sugereze că mina nu a fost secătuită, ci doar uitată. Nu există nici o referință contemporană despre ea după sfârșitul celei de-a XX-a Dinastii...

— Deși un papirus de la sfârșitul Perioadei Târzii descrie o expediție organizată cu scopul de a redescoperi mina, spuse Salma. Evident, nimeni nu s-ar fi obosit dacă n-ar fi crezut că încă mai există rezerve de aur acolo. Din păcate, membrii expediției s-au rătăcit în deșert și au murit de sete, așa că nimeni nu a aflat adevărul vreodată.

— Pe scurt, nimeni nu știe, interveni din nou Hassan. Personal, înclin să-l cred pe Herodot. Sora mea Salma merge pe mâna celui alt. E imposibil de spus cu certitudine cine are dreptate.

— Și va rămâne așa până când cineva descoperă mina, adăugă Salma.

— Cum ar fi Samuel Pinsker, murmură Khalifa, pufăind gânditor din *shisha*.

Lângă el, un băiat începu să schimbe cărbunii aproape stinși din *shisha* cu alții care ardeau mocnit. Khalifa nu-i dădu nici o atenție. Simțea din nou fiori. Nu la fel de puternici ca înainte, dar totuși erau acolo. Se foi puțin în scaun.

— Herodot spune despre mină că are atâta aur în ea, încât poți...

— ...să tai felii întregi de pe perete eu cuțitul, termină fraza Hassan.

— E adevărat?

Amândoi frații izbucniră în râs.

— Se vede că nu știți mai nimic despre exploatarea aurului, zise Salma.

Khalifa recunoscă că într-adevăr așa stăteau lucrurile.

— E o poveste frumoasă, dar sută la sută fictivă, vorbi Hassan. Egiptenii extrăgeau majoritatea aurului din filoanele de cuarț aurifer – cuarț alb cu bucațele de aur înăuntru. Ca să ajungă la aur, scoteau bolovani întregi de cuarț, apoi îi sfărâmau și acopereau praful cu apă ca să extragă prețiosul minereu. Nu o chiar așa de simplu cum sugerează Herodot. Ce spune Diodor din Sicilia e mult mai aproape de realitate.

— Deși nu încapă nici o îndoială că depozitele din Antichitate erau unice prin bogăția lor, rosti Salma și toate sursele sunt de acord că cel din mina lui Osiris era cel mai bogat dintre toate. Deci poate că și Herodot are dreptate pe undeva. Din analizele pe care le-am făcut pe

teren, se pare că până și minele mai sărace scoteau cincizeci sau chiar șaizeci de grame de aur la fiecare tonă de minereu, aproape dublu față de cât produc minele moderne. Iar puritatea era excepțională. Douăzeci și trei sau chiar douăzeci și patru de carate.

Khalifa nu înțelegea termenii tehnici, dar prinsese ideea. Fiorul era încă acolo, plimbându-i-se în sus și în jos pe șira spinării. Toate astea duceau undeva, simțea asta. Adevărul începea să se închege, se zbătea să iasă la iveală. Deși încă nu era clar dacă avea legătură sau nu cu investigația lui Ben-Roi.

— Și tot ce se cunoaște sigur referitor la amplasamentul minei e că se află undeva în Deșertul de Est?

— Putem micșora puțin zona, răspunse Salma. Cele două *wadi* unde am găsit inscripțiile – El-Shaghab și Mineh – par să fi fost folosite ca rute principale spre mină, El-Shaghab dinspre vest și Mineh dinspre nord. Mai sunt câteva inscripții care o menționează în Bir el-Gindi. Prin triangulație putem să o plasăm undeva în platourile centrale din deșert. E totuși o zonă imensă...

— Și extrem de izolată, adăugă Hassan. E mai pustie ca luna, nu se vede nici urmă de viață pe nicăieri.

Metafora îi era cunoscută lui Khalifa; altcineva o mai folosise cu puțin timp în urmă, dar nu-și putea aminti contextul exact și nici nu-și pierdu vremea cu asta.

— Cât de valoroasă ar fi mina asta? vru el să știe. Dacă ar reuși cineva să o găsească...

Puse întrebarea aproape fără să se gândească. Nu adăugă și continuarea: destul de valoroasă încât să se comită o crimă pentru ea?

— Presupun că depinde cum definim „valoarea”, zise Hassan. Pentru arheologi ar fi o descoperire uimitoare, mai ales dacă a rămas întreagă și nu s-a prăbușit până acum.

— Mă gândeam mai degrabă în termeni financiari, spuse Khalifa. Presupunând că încă se mai găsește aur acolo.

— Poate fi o presupunere nu prea îmbucurătoare, explică Hassan. Indiferent ce spune Diodor, sincer, nu cred că a mai rămas vreo urmă de aur în depozitele antice. Nu după cinci sute de ani de exploatare neîntreruptă.

— Dar dacă a mai rămas ceva totuși?

— Atunci da, bineînțeles că ar fi valoroasă. Adică aurul e aur. Oamenii și-l doresc.

— Deși asta nu e tot, interveni Salma. După cum am spus, nu e

suficient să intri în mină cu un târnăcop și să desprinzi un bolovan de aur de pe un zid. Extragerea aurului din minereuri e un proces complex și, având în vedere cât de izolată e zona, ar fi nevoie de tehnologie modernă pentru ca exploatarea să fie profitabilă. Evident, faraonii puteau face asta fiindcă aveau o armată întreagă de sclavi la dispoziție și puteau pune în valoare minele. În zilele noastre e imposibil să se realizeze așa ceva. Ca să vă răspund la întrebare, da, mina ar fi valoroasă, dar nu pentru un om obișnuit. Eventual pentru guvern sau pentru o corporație minieră care are suficiente resurse să exploateze mina la adevărata ei valoare, cu beneficii pe măsură.

„O corporație ca Barren”, se gândi Khalifa.

Se lăsă pe spate, suflând firicele de fum pe nări, scormonind prin informațiile pe care le auzise și având sentimentul că găsisse ceva important, deși încă nu vedea cum ar putea să treacă de la o mină de aur din Egipt la un cadavru din Israel prin traficanții de carne vie care lucrau în ambele țări. După câteva clipe, Khalifa își aminti că nu doar frații Raissouli, ci și soția lui îl aștepta și că nu era treaba lui să găsească legătura finală, ci doar să facă tot posibilul ca să-l ajute pe Ben-Roi să facă acea legătură. Le mulțumi celor doi pentru ajutor, spuse că avea să-i mai caute dacă voia să știe mai multe și închise. Așteptă încă vreo câteva secunde, lăsând discuția să i se așeze în minte, apoi se întoarse:

— Îmi pare rău că a durat...

Scaunul lui Zenab era gol. Privi în jur, gândindu-se că soția lui intrase în cafenea să cumpere ceva sau poate plecase să se uite la vitrina unuia dintre magazinele din jur, dar nu o văzu pe nicăieri. Se ridică, privind în toate părțile, încercând să o găsească în mulțimea de pe stradă. Îngrijorarea lui se transforma rapid în panică.

— Zenab! strigă. Apoi mai tare: Zenab!

Cineva îi atinse încheietura. Se întoarse, crezând că e ea și dădu cu ochii de un bărbat de la masa alăturată.

— Acolo, spuse bărbatul, arătând peste drum.

Khalifa urmări gestul cu privirea. Zenab stătea sprijinită de gardul care înconjură grădina exotică, uitându-se la copiii dinăuntru, cu degetele crispate în jurul barelor de fier, ca și când ar fi privit dintr-o celulă de închisoare.

— Oh, Zenab, murmură Khalifa. Oh, draga mea!

Lăsă niște bani pe masă și alergă până la ea. Umerii i se scuturau spasmodic. Îi înconjură cu brațul și o trase cu blândețe înapoi, departe de gard, blestemându-se că nu fusese mai atent.

— E OK, spuse. Sunt aici.

Zenab se înghesui în el și își ascunse fața la pieptul lui, suspinând amarnic.

— Mi-e dor de el, Yusuf. Dumnezeuule, cât de dor îmi e. Nu mai suport tăcerea.

Orașul era plin de zgomot – râsete, muzică, sunetul claxoanelor de la mașini, zdrăngănitul căruțelor – dar Khalifa știa exact ce voia să spună. Fără Ali, va exista întotdeauna un colț tăcut al vieții lor, tăcut ca o casă părăsită.

— E OK, repetă, strângând-o la piept, ignorând privirile trecătorilor și murmurele celor care erau împotriva unor astfel de gesturi tandre între un bărbat și o femeie departe de intimitatea casei lor. O să treacă și asta. Îți promit, Zenab, o să treacă și asta.

Rămaseră așa o vreme, îmbrățișați, fără să ia în seamă mulțimea care se perinda pe lângă ei, pierduți în lumea lor plină de durere. Apoi, Khalifa îi apucă strâns mâna și o conduse acasă, scoțându-și complet din minte discuția cu frații Raissouli.

DEȘERTUL NEGEV

Încă din copilărie fusese întotdeauna atentă la zgomotele nopții. În clipa în care auzi pași necunoscuți afară – prea apăsați ca să fie ai lui Tamar, prea înceți și greoi pentru Gidi sau Faz – se trezi de-a binelea și scoase pistolul Glock de sub pernă. Pașii se opriră, apoi porniră din nou, ajunseră în dreptul ușii. Îi auzi respirația – răgușită, sălbatică, de parcă ar fi fost un animal de pradă – apoi clanța începu să se întoarcă. Coborî pistolul, privind prin cătare. Clanța se răsuci puțin, ca și când celălalt i-ar fi încercat rezistența, apoi încă o dată, mai dur, mai insistent. La a treia încercare, încuietorea cedă și ușa de stejar începu să se deschidă în scârțâitul balamalelor neunse.

— Pleacă! șuieră, iar degetul i se crispă deasupra trăgaciului. Te omor. Pleacă.

— Vreau doar să vorbim.

— Niciodată nu vrei doar să vorbim! Pleacă! Pleacă!

— Nu mă face să te forțez, Rachel.

Apăsă trăgaciul. Era înțepenit, încercă din nou și din nou, simțind un gust acru în gură. Inima îi bătea atât de puternic, încât simțea că avea să

îi iasă prin piept. Pistolul se blocase. Lovi cu picioarele, se zbatu. Era în pat acum, cu o mână sub cuvertură, încercând să îi despartă picioarele.

— Oh nu, te rog nu...

— Şşş...

— Mă doare. Te rog, opreşte, mă...

— Dar am plătit. Atâția bani.

— Mă doare. Mă doare.

— Şşşş...

— Opreşte-te! Mă doare. O să rupi... Oh, Dumnezeule, te rog nu...

Se trezi cu un spasm.

O clipă rămase întinsă în pat. Scena îi era atât de proaspătă în memorie, încât îi era greu să facă diferența între vis și realitate. Apoi se chinui să se ridice, aprinse pe pipăite lampa de pe noptieră, își aduse genunchii la piept și începu să plângă cu suspine.

Visul era întotdeauna același, noapte după noapte. Detaliile variau puțin – uneori intra în cameră, alteori era deja acolo; uneori îi recunoștea chipul, alteori nu-l mai văzuse niciodată. În esență însă rămânea același – respirația grea, greutatea, șocul cumplit al penetrării toate acestea nu se schimbau niciodată. Nu se schimbaseră de când avusese prima oară visul. În fiecare noapte adormea rugându-se să viseze altceva. În fiecare noapte subconștientul îi arăta același vis, cu același viol și ea în rolul principal. Se șterse la ochi și își strânse picioarele. Vulva o durea, deși nu se întâmplase nimic.

Trecură câteva minute până când suspinele începură să i se liniștească, la fel și bătăile inimii. Se uită la ceas: 2.17 a.m. Se gândi să meargă în camera lui Tamar, să se culce lângă ea, să-și caute adăpost la căldura trupului ei, dar era trează acum și știa că nu ar fi putut sta locului. Își luă laptopul de pe noptieră și îl deschise. Apăru un Screensaver cu o clădire înaltă din oțel și sticlă, cu ferestrele strălucind în lumina soarelui – sediul central al Barren Corporation din Houston. Folosi utilizatorul și parola pe care le scosese de la Chad Perks și începu să caute din nou prin hard-drive ceva, orice ar fi putut fi considerat suspect. Ceva care să dea lovitura de grație companiei. Durerea dintre picioare începu să dispară și se concentră cu toată ființa asupra misiunii.

IERUSALIM

- Mințiți.
- Îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia asta.
- Știți cine e fata.
- Îmi pare rău, nu.
- Știți unde e.
- Îmi pare rău...
- Și Rivka Kleinberg a crezut același lucru. De-asta v-a sunat cu trei săptămâni înainte să fie ucisă.
- Din păcate, nu îmi aduc aminte despre ce am vorbit.
- Din păcate, nu vă cred.
- Îmi pare rău.
- Unde e fata?
- N-aș putea să vă spun.
- De ce ne-ați dat un alibi fals?
- Am uitat să vă spun doar că am ieșit la o plimbare.
- De ce ați spus că sunteți vinovat de moartea Rivkăi Kleinberg?
- Am spus că moartea ei îmi apasă conștiința. În definitiv, eu am dat dispoziție să se închidă catedrala așa târziu. Dacă nu aș fi făcut asta, nu ar fi fost ucisă înăuntru.
- Nu vă cred.
- Aveți dreptul la propria părere.
- Ascundeți ceva.
- Dacă spuneți.
- Vă e teamă de ceva.
- Cu toții ne temem de ceva, domnule detectiv.
- Unde e fata?
- N-aș putea să vă spun.
- Mințiți.
- Îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia asta.

Ben-Roi își strânse frustrat pumnii. Discuția se repeta de patruzeci de minute înapoi, ca o casetă care se repeta iar și iar – din nou și din nou, înainte și înapoi, sus și jos, dar fără să ajungă nicăieri. Din câte auzise, așa stăteau lucrurile de douăzeci și patru de ore. Arhiepiscopul nu spunea nimic, nu recunoștea nimic, iar criminaliștii nu găsiseră nimic în apartamentul lui, așa că acuzațiile lui Baum se înmuiau ca un penis flasc. Motiv pentru care superintendentul cedase, în fine și îl lăsase pe Ben-Roi să stea de vorbă cu arhiepiscopul: o ultimă încercare disperată

înainte ca perioada de douăzeci și patru de ore în care puteau să-l rețină să expire și consecințele să îl lovească în față. Ben-Roi era frustrat, dar asta nu era nimic în comparație cu ceea ce trebuia să simte superiorul său în acele clipe.

Își privi ceasul – 8.40 a.m. Se ridică și se plimbă prin celulă în sus și în jos de câteva ori, dezmoțindu-și picioarele și lăsându-și gândurile să se limpezească. Arhiepiscopul aștepta gânditor, în tăcere, cu un zâmbet slab pe buze. Nu era genul de zâmbet tupeist sau batjocoritor pe care l-ar fi afișat ticăloșii de profesie, precum Genady Kremenko, ci o cu totul altă expresie – calmă, stoică, sigură de sine. Aproape pioasă. Zâmbetul cuiva care crede că face ceea ce trebuie și e mai mult decât bucuros să sufere toate consecințele acțiunilor sale. Un zâmbet de martir, își dădu seama Ben-Roi. Un lucru era sigur, dacă era vorba de martiri: indiferent cât de mult se insista, nu cedau niciodată. Se întoarse la masă, se așeză și luă fotografia lui Vosgi.

— OK, să o luăm de la capăt. O cunoașteți pe fata asta?

— Mă tem că nu.

— De ce mințiți?

— Nu mint.

— De ce vă e teamă?

— V-am mai spus, toți ne temem de ceva, domnule detectiv.

Din nou și din nou, aceleași întrebări, aceleași eschive, încă treizeci de minute. În cele din urmă, Ben-Roi renunță, acceptând că nu avea să ajungă nicăieri. Arhiepiscopul știa ceva, dar adevărul era păzit cu atâta strășnicie, că pur și simplu nu avea cum să forțeze încuietoarea și să ajungă la adevăr. Ben-Roi se ridică, se duse la ușa celulei și izbi în barele de metal, chemând pe cineva să îi deschidă. Arhiepiscopul rămase în același loc, cu mâinile lipite una de cealaltă; inelul care îi marca funcția aruncând străluciri violete în lumina puternică din celulă. Avea încă același zâmbet întipărit pe chip.

— Știți, chiar la începutul investigației, un prieten mi-a spus că nimic nu se întâmplă în enclavă fără să aflați și dumneavoastră, zise Ben-Roi, în timp ce aștepta să îi deschidă cineva ușa celulei.

Arhiepiscopul își ridică privirea.

— S-a înșelat. Nu cred că aveți habar cine a ucis-o pe Rivka Kleinberg. Și nu cred că dumneavoastră ați fost.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar știți ce s-a întâmplat cu fata asta, continuă Ben-Roi. Ascunzând în continuare adevărul, încurcați o investigație a poliției și, mai mult,

permiteți ca un criminal să se plimbe în libertate și eventual să mai omoare o dată. Nu vă muștră deloc conștiința, Eminență?

Deși zâmbetul rămase, ochii lui Petrossian trădară o mișcare de o clipă, o micșorare aproape imperceptibilă a irisurilor. Putea fi un semn de îndoială sau doar un gest reflex fiindcă îi intrase un fir de praf în ochi. În orice caz, semnul dispăru aproape imediat.

— Din experiență, problemele de conștiință nu sunt niciodată atât de simple cum par, spuse arhiepiscopul. Orice ai face, apar dileme și consecințe nedorite. Omul care își dă viața luptând împotriva unui regim corupt lasă în urmă o familie care va fi persecutată de acel regim. Credinciosul care arde pe rug pentru credința sa dă un exemplu pe care alții se simt apoi îndemnați să-l urmeze. Conștiința e un stăpân capricios, domnule detectiv. De data asta însă, pe cât se poate, conștiința mea e curată. Acum, dacă nu vă supărați, aș avea nevoie de câteva minute ca să mă rog în pace.

În spatele lui Ben-Roi, ușa celulei se deschise. Detectivul aștepta o clipă, privind cum capul bătrânului se apleacă și începe să murmure, apoi ieși.

— Deci?

Superintendentul-șef Baum îl aștepta la capătul coridorului, palid și neliniștit. Ben-Roi scutură din cap, provocând o ploaie de înjurături și de șuturi în perete. Era o consolare insignifiantă după ce interogatoriul fusese o asemenea pierdere de timp.

LUXOR

Când Khalifa ajunse la secție luni dimineată, descoperi că îl aștepta cineva în hol Omar al-Zahwi. Cei doi prieteni își spuseră *sabah el-khir-ele* și se îmbrățișară.

— Ce face Rasha? întrebă Khalifa, făcând semn unui polițist mai tânăr să le aducă ceai și conducându-l pe Omar în sus pe scări.

— Bine, mulțumesc. Zenab?

— Mai bine pe zi ce trece.

Pentru prima oară în nouă luni, Khalifa reuși să spună asta fără să aibă sentimentul că mințea de-a dreptul. Se temuse că incidentul din seara trecută – criza de plâns din fața grădinii – avea să o readucă pe Zenab în starea de la început. În loc de asta însă, părea să fi provocat un

alt fel de schimbare în ea. În dimineața asta se trezise înaintea tuturor și pregătise micul dejun, lucru pe care nu îl mai făcuse de multă vreme, apoi insistase să îl ducă singură pe Yusuf la școală. Încă i se vedea durerea – avea ochii umbriți, fața trasă, vocea slabă – dar pe lângă asta apăruse și o urmă de hotărâre pe care Khalifa nu o mai văzuse înainte. Când pornise pe jos spre secție, nu se mai simțise de multă vreme atât de bine.

— Ai venit cu treabă, nu doar ca să mă vezi, nu-i așa? spuse Khalifa în timp ce urcau scările.

— Ai o intuiție fantastică, glumi prietenul lui, fluturând servieta și harta făcută sul pe care le adusese cu el.

— Rezultatele analizei de laborator?

— Într-adevăr. Îmi pare rău pentru întârziere.

Nu era nevoie de scuze. De când începuse să se intereseze de Samuel Pinsker, Khalifa nu se mai gândise aproape deloc la povestea cu puțurile otrăvite ale coptșilor. Nimeni nu mai raportase vreun incident, iar la ferma lui Attia nu se întâmplase nimic. Deși nu uitase de asta, era aproape sigur acum că nu era altceva decât o mare coincidență la mijloc.

— O să-mi spui că apa s-a stricat de la sine, nu-i așa? întrebă Khalifa.

— Dimpotrivă, răspuse Omar. Puțurile au fost otrăvite fără îndoială. Toate șapte.

— Trei, îl corectă Khalifa.

— Șapte. M-am plimbat puțin și am găsit alte patru puțuri afectate, în afară de cele trei de care mi-ai spus.

Khalifa se opri. Brusc, Labirintul lui Osiris trecu pe ultimul plan.

— Ești sigur?

— Absolut. Iar astea sunt doar cele care au fost raportate de cineva. Ar putea fi puțin mai multe. Nu că vreau să fac vreo glumă. Știi tu puțuri, puțin...

Khalifa ignoră gluma.

— Toate aparțin coptșilor?

— Doar patru.

— Din câte îmi dau seama, mai rămân încă trei.

— Isteț ca întotdeauna, *sahebi*.

— Și?

— Celelalte trei aparțin unor musulmani. Unul e un puț pentru irigații al beduinilor de lângă Bir el-Gindi, altul e pe un teren din apropiere de Barramiya și ultimul... nu-mi aduc aminte exact unde era, dar am toate detaliile aici.

Ridică servieta. Mentea lui Khalifa lucra deja, încercând să se obișnuiască eu ideea că imaginea care începuse să se formeze era extrem de diferită de cea la care se așteptase.

— Am găsit niște lucruri interesante, spuse Omar. Foarte interesante. Și importante. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Vrei să...

Gesticulă către scări. Khalifa îl conduse până la etajul patru și de-a lungul coridorului, până în biroul său. Înăuntru, Ibrahim Fathi stătea cu picioarele pe masă, molfăind niște *torshi* și sporovăind la telefon. Încăperea alăturată era liberă, așa că merseră acolo.

— Aici ai situația în rezumat, spuse Omar după ce ușa se închise în spatele lor, deschizând servieta și scoțând câteva foi capsate una de alta.

Pe prima pagină se putea citi „Raport preliminar: Anomalii hidrogeologice regionale în Sahara al-Sharqiya”.

— E mai ușor dacă îți explic eu despre ce e vorba. Dacă nu te superi, fă-mi puțin loc acolo...

Începu să desfășoare harta în timp ce Khalifa curăță unul din birouri, apoi își ajută prietenul să o întindă și puse la colțuri: o cană, o scrumieră, un perforator și Ghidul complet pentru polițistul egiptean – era prima oară în ultimii douăzeci de ani când Khalifa găsea o utilitate cărții respective. Spre deosebire de harta din biroul său, care arăta întreg Egiptul, cea adusă de Omar arăta doar o mică parte a țării: zona deșertului, mărginită de Nil la vest, de Marea Roșie la est și de drumurile 88 și 99 la nord și la sud. În interior, printre numeroasele *wadi*, drumuri, *gebel*-uri și linii de contur, cineva marcaseră șapte cruci cu cerneală roșie. Puțurile otrăvite probabil. Khalifa aprinse o țigară Cleopatra și cei doi bărbați se aplecară deasupra hărții.

— O să încerc să nu mă întind prea mult, începu Omar.

— *Hamdulillah*.

— Dar, înainte să ajung la puțuri... (Omar arată spre cele șapte cruci)... ar trebui totuși să-ți explic câteva lucruri, ca să înțelegi despre ce naiba e vorba.

Khalifa pufăi din țigară și îi făcu semn să continue.

— Deci, partea centrală a Deșertului de Est. Omar lovi cu palma centrul hărții. Din punct de vedere geologic, se găsește la marginea Sistemului Acvifer de Gresie Nubian – în termeni simpli, un strat subteran de gresie umedă semiporoasă, prins între straturi de rocă neporoasă și tăiat de ele: bazalt, granit, argilă și altele. Un „sistem acvifer închis”, așa îl numim în profesia noastră, ceea ce înseamnă că apa e prinsă sub pământ.

Khalifa mai pufai o dată. Ajutorul oferit lui Ben-Roi îi dădea prilejul, în primul rând, să mai învețe lucruri noi, din câte se părea.

— În mare parte, e vorba de paleo-apă care nu se reînnoiește, continuă celălalt. Adică apa a ajuns acolo cu zeci sau chiar sute de mii de ani în urmă și acolo a rămas. Datorită schimbărilor gravitaționale și diferențelor de presiune atmosferică, există un grad limitat de conductivitate hidraulică – n-o să-ți țin o lecție de fizică...

— *Hamdulillah*, repetă Khalifa, care începuse deja să nu mai înțeleagă mare lucru.

— ... dar ce contează e că apa e statică. Nu se mișcă, nu curge nicăieri, nu se umple la loc și nu dispare de la sine. Pur și simplu stă acolo, în porii gresiei, între straturile neporoase de care am vorbit. Imaginează-ți un burete închis între plăci impermeabile de beton și o să-ți faci o idee.

Din biroul de dincolo se auzea vocea lui Ibrahim Fathi vorbind încă la telefon. Din fericire, nu se auzea și cum mestecă *torshi*. Pe Khalifa îl enervase dintotdeauna zgomotul ăsta, iar acum îi era și așa destul de greu să urmărească discuția.

— Toate puțurile din Deșertul de Est, continuă Omar și la fel și din Deșertul de Vest, folosesc apă din sistemul static de care ți-am spus. Evident, adâncimea lor variază din loc în loc, în funcție de cât de aproape e sistemul acvifer de suprafață – pot fi două sute de metri sau doi kilometri dar principiul de bază e întotdeauna același. Revin la metafora cu buretele: e ca și când ai băga un pai prin beton, până în burete, ca să ajungi la apă.

Făcu o pauză, dându-i răgaz lui Khalifa să asimileze informația, apoi continuă:

— Există totuși câteva excepții rare și destul de interesante.

Ceva din tonul lui Omar îl făcu pe Khalifa să ciulească urechile.

— Cum adică excepții?

— Ei bine, în anumite locuri, geologia sistemului acvifer e ceva mai încurcată, explică Omar. Straturile verticale neporoase se rup, gresia se fragmentează, se amestecă cu bucăți de sol calcaros din nou, nu vreau să te plictisesc cu toate detaliile hidrogeologice. Tot ce trebuie să știi e că sub pământ există falii seismice care trec prin sistem. Crăpături adică. De cele mai multe ori au doar câteva sute de metri, dar uneori se întind pe kilometri întregi sau chiar zeci de kilometri. Ca niște țevi subterane.

Se auzi o bătaie în ușă și polițistul de mai devreme intră cu ceaiul pe care îl ceruse Khalifa. Omar așteaptă să lase tava și să plece, apoi continuă:

— Evident, volumul mărit din crăpături permite apei să se miște, rosti, punându-și trei lingurițe de zahăr în pahar și amestecând. Nu e vorba de râuri subterane sau altceva, dar apa se mișcă totuși într-un fel diferit de restul sistemului. Încet, de obicei maximum câteva zeci de metri pe an, să zicem. Dacă falia e abruptă sau dacă un surplus de apă este adus, să zicem, din viituri și ajunge acolo, mișcarea poate să fie mult mai pronunțată. Anul trecut s-a făcut un experiment la Gebel Hamata: s-au introdus coloranți într-una dintre crăpături înainte de o inundație și s-a descoperit că apa colorată a curs aproape cinci kilometri în tot atâtea luni.

— Fascinant, murmură Khalifa, întrebându-se unde voia să ajungă Omar. Acesta îi sesiză nedumerirea și ridică un deget, îndemnându-l să aibă răbdare.

— Faliile au început să fie studiate amănunțit abia recent, deoarece până acum nu am avut tehnologia necesară. O echipă de la Universitatea Helwan folosește sonde zburătoare ca să schițeze o hartă a faliilor, cel puțin a celor majore. Și, din fericire pentru noi, una dintre zonele pe care le-au cartografiat deja e cea care ne interesează.

Lovi din nou harta.

— Am avut o bănuială, așa că am luat legătura cu ei și le-am trimis coordonatele puțurilor otrăvite. Ce crezi că au găsit?

— Toate sunt pe câte o falie? ghici Khalifa.

— Exact. Toate cele șapte puțuri au fost săpate în falii hidroconductive. Apa pe care o extrag e apă curgătoare. Nu uita asta... (atinse ușor tâmpla lui Khalifa)... și acum uită-te cum sunt răspândite pe hartă.

Arată din nou spre cele șapte cruci roșii.

— La prima vedere par aruncate la întâmplare, așa-i? Doar niște puțuri împrăștiate, fără nici o legătură între ele. Gândește-te când au fost otrăvite și o să vezi tiparul. Primul incident cunoscut a fost aici, la Deir el-Zeitun. Atinse o cruce apropiată de centrul hărții: mănăstirea de care Demiana Barakat îi spusese lui Khalifa. Iar ultimul, aici. Atinse crucea care arăta poziția fermei lui Attia. De aici... (Deir el-Zeitun) x... aici... (ferma lui Attia) ... Puțurile otrăvite formează clar o secvență cronologică. Pe scurt, cu cât se îndepărtează de platourile din centru, cu atât au fost mai târziu otrăvite.

Pe țigara lui Khalifa începea să se adune scrumul. Khalifa nu observă. Fiorul îi revenise, venit parcă de nicăieri.

— Bineînțeles, putem interpreta asta în mai multe feluri, continuă

Omar. Poate fi vorba de o coincidență. Sau, din motive numai de el știute, se poate ca cineva să fi otrăvit puțurile din deșert începând cu cele mai izolate. Pentru mine există o explicație evidentă – singura explicație veridică – că puțurile nu sunt otrăvite de la suprafață, ci pe sub pământ. Iar ceea ce le otrăvește ajunge cumva în sistemul acvifer de aici... (ciocăni chiar în centrul hărții, pe linia care demarca Gebel el-Shalul)... și urcă în sus și în jos de-a lungul faliilor hidroconductive.

Scrumul de la țigara lui Khalifa căzu pe hartă. Îl îndepărtă eu o mână. Fiorul devenise mai puternic. Mult mai puternic.

— Asta ne duce înapoi la analizele de laborator, rosti Omar, întinzându-se și luând raportul, pe care Khalifa îl lăsase pe biroul de alături. Mi-a luat ceva timp și a trebuit să cer să mi se facă niște favoruri, dar am reușit să iau mostre din toate cele șapte puțuri. Rezultatele au venit ieri. După cum mă așteptam, toate șapte au fost otrăvite de aceeași sursă, cu câteva variații în ceea ce privește concentrația. Pe de altă parte, m-a surprins cu ce au fost otrăvite.

Deschise raportul, îl răsfoi puțin, apoi începu să citească:

— Urme de mercur. Concentrații crescute de seleniu, fluorină și dorit. Concentrație extrem de mare de... (îi aruncă o privire lui Khalifa)... arsenic.

Khalifa rămase cu gura căscată.

— Cineva otrăvește apa cu arsenic?

— Se pare că da. Deși ceea ce e mai interesant nu e arsenicul, ci faptul că el este în combinație cu celelalte elemente. Nu e specializarea mea, dar am vorbit cu niște prieteni care se pricep mai bine și consensul general a fost că avem de-a face cu reziduurile unui precipitat negazos de la o baie de sulf la temperaturi înalte.

Khalifa îl privi prost.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Și eu a trebuit să întreb același lucru, râse Omar. Se pare că e un proces dubios de a separa minereul de piatră. Se folosește la extracția de metale – aramă, zinc, plumb. Deși, în cazul ăsta, concentrația crescută de arsenic indică mai degrabă deșeurile rezultate din...

— Extracția aurului, încheie Khalifa.

Fiorul dispăruse, iar în locul lui apăruse un zvâcnet scurt în stomac. Privi harta, platourile din mijlocul deșertului, apoi își stinse țigara în scrumiera care ținea colțul de sud-est al hărții.

— Scuză-mă puțin, Omar, spuse. Trebuie să dau urgent două telefoane.

IERUSALIM

La jumătatea dimineții, arhiepiscopul Petrossian fu transportat înapoi în enclavă și pus sub arest la domiciliu. Mulțimea de pe strada Omar Ibn al-Khattab se risipi, reporterii se întoarseră la treburile lor, iar Baum primi un perdaf de la comandantul Gal pentru toată povestea. Ben-Roi și Zisky se întorseseră în birou și tocmai începuseră să-și plănuiască următoarea mutare când sunară telefoanele, amândouă în același timp. Zisky se duse la celălalt capăt al biroului și răspunse la telefonul fix. Ben-Roi se roti în scaun și răspunse la telefonul mobil. Era Khalifa. Intră direct în subiect.

— Cred că am găsit ceva.

Apoi îi povesti lui Ben-Roi ce aflase Pinsker, labirintul, posibilitatea ca mina să fie încă viabilă, puțurile otrăvite. Ben-Roi își luă din când în când câte o notiță, iar în rest ascultă în tăcere. Expresia lui trecu de la interes la uimire și când auzi și de puțuri, de neîncredere.

— Trebuie să fie o coincidență, spuse când Khalifa încheie. Cazul meu, cazul tău, același lucru nu, nu, nu. Nu pot să cred. E prea mare coincidența. Mult prea mare.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Khalifa. Nu e ca și când mina lui Pinsker e singura din Deșertul de Est. Dar am vorbit la Ministerul Petrolului și Resurselor Minerale și mi-au spus că nu mai e nici o mină de aur activă în toată zona. Cele mai apropiate sunt la Dealul Sukari și la Hamash, dincolo de Marsa Alam, la peste două sute de kilometri.

De cealaltă parte a camerei, Ben-Roi auzi vocea lui Zisky – ceva legat de un autobuz și de o oprire neprogramată. Era mult prea absorbit de convorbirea cu Khalifa ca să fie atent și la altceva.

— Încă nu cred, spuse. Trebuie să fie altceva la mijloc.

— Atunci tu cum îți explici toate astea? întrebă Khalifa. Am rugat-o pe femeia de la minister să verifice dacă s-a extras vreodată aur în zona respectivă. Mi-a spus că nu, niciodată. Sau cel puțin nu în epoca modernă. Nu a găsit decât o concesiune expirată pentru explorări în regiune, veche de cincisprezece ani. O companie numită Prospecto Egypt. Au făcut săpături în acea parte a deșertului timp de optsprezece luni.

— Și?

— Și Prospecto e o filială a Corporației Barren.

Ben-Roi își mișcă buza de jos. În față Dov Zisky se ridicase și se

îndrepta spre harta Israelului de pe perete.

— Ce sugerezi atunci? întrebă. Că Barren a găsit mina și o exploatează pe șest?

— Nu sugerez nimic, doar îți spun ce am aflat – deși informațiile par să indice că într-adevăr așa se întâmplă. Permisele de exploatare sunt destul de scumpe. Barren ar economisi ceva dacă ar exploata mina ilegal. S-ar putea ca victima din investigația ta să fi aflat de exploatare și să fi amenințat că o să-i dea în vileag...

Zisky îi făcu semn lui Ben-Roi, dar detectivul îi răspunse tot cu mâna că e ocupat. Curios, se gândi – „cu o săptămână înainte îi ceruse lui Khalifa să se intereseze de un aspect neînsemnat al investigației, iar acum egipteanul era pe cale să rezolve el cazul”. Derulă scenariul în minte, încercând să-l pună în legătură cu toate celelalte indicii pe care le găsisese. Nu știa cât de fezabilă era exploatarea unei mine în secret, dar din câte îi spusese Khalifa, zona era destul de izolată, deci poate că era posibil. Dincolo de asta, majoritatea indiciilor se potriveau. Articolele din ziare, Pinsker, Barren, Egipt. Și Programul Nemesis, poate că Kleinberg îi contactase sperând că aflaseră ceva de mină după vreunul din atacurile informatice. Sau poate că ea fusese cea care le oferise pontul. În orice caz, scenariul era aproape verosimil. Elementul-problemă era Vosgi și traficul de carne vie. Ce legătură aveau toate acestea cu o mină de aur ilegală din mijlocul deșertului egiptean? Nici una – cel puțin deocamdată nu-i venea nimic în minte. Încă o dată avu sentimentul că înghesuisese tot covorul într-o parte a camerei, iar în partea cealaltă lăsa podeaua goală. Oricât s-ar fi străduit, niciodată nu reușea să acopere toată podeaua.

— Ben-Roi? se auzi vocea lui Khalifa de la celălalt capăt.

— Îmi cer scuze, răspunse. Treceam încă o dată în revistă tot ce am aflat. Îți sunt dator pentru toate acestea, prietene. Dator vândut. O să mă ocup de asta și o să te anunț...

Înainte să apuce să spună „cum merg lucrurile”, Khalifa interveni:

— O să văd ce mai pot găsi. Zona e izolată, dar nu pot să cred că au o mină acolo fără să fi aflat măcar cineva. Cineva care a auzit sau a văzut ceva.

Ben-Roi îi spuse egipteanului că deja făcuse destule, dar Khalifa insistă și, până la urmă, Ben-Roi își zise: „Ce naiba, dacă vrea să mă ajute, de ce să nu-l las? Poate asta îl ajută și pe el, așa cum m-a ajutat și pe mine cazul Hannah Schlegel. În fond, ăsta a și fost motivul pentru care am apelat la el”.

Căzură de acord să păstreze legătura și Khalifa închise. Ben-Roi mai rămase o clipă pe scaun, bătând cu degetele în masă și legănându-se în scaun, gândindu-se la ce aflase. Apoi se ridică și merse până la biroul lui Zisky.

— Scuze, Dov. Am aflat niște lucruri interesante din Egipt. Tu?

— M-a sunat șoferul, zise Zisky.

Mintea lui Ben-Roi era încă prinsă pe jumătate în convorbirea cu Khalifa. Trecură câteva secunde până să-și dea seama ce voia să spună celălalt. Bineînțeles. Biletul de la Egged, cel pe care îl găsisese în coșul de gunoi din apartamentul lui Kleinberg. Dus-întors spre Mitzpe Ramon. Șoferul autobuzului fusese în concediu.

— Și?

— Și cred că am găsit ceva.

Era a doua oară când cineva găsisese ceva în ultimul sfert de oră. Promițător.

— Spune.

— A recunoscut imediat fotografia lui Kleinberg și a spus că a dus-o cu autobuzul de câteva ori.

— De câte ori?

— Opt sau nouă ori în ultimii trei ani. Kleinberg se întorcea întotdeauna a doua o zi: șoferul o ducea până acolo, apoi o aducea înapoi la Ierusalim.

— Presupun că n-are rost să sper că știa ce făcea Kleinberg în Mitzpe Ramon.

— Asta e lucrul cel mai interesant. Nu a mers niciodată până în Mitzpe, sau cel puțin nu chiar până acolo. Întotdeauna se dădea jos cu zece kilometri înainte de a ajunge în oraș, apoi se urca în autobuz în același loc când se întorcea.

Se ridică și îl conduse pe Ben-Roi până la harta de pe perete.

— Aici, spuse, arătând cu degetul Drumul 40, care se întindea de la nord la sud.

Era un loc la naiba-n praznic, înconjurat din toate părțile de deșert. Sub degetul lui Zisky, Drumul 40 se intersecta cu o șosea secundară care mergea către vest, spre parcul național Har Ha-Negev. Iar mai încolo... era granița cu Egiptul. Ben-Roi privi fix harta, iar roțile din minte începură să se învârtă. Apoi începu să desprindă harta de pe perete.

— Fă-mi o favoare, Dov. De fapt, două favoruri. Vezi ce poți să afli despre Prospecto Egypt – e o filială a corporației Barren care a făcut niște explorări în deșertul din Egipt acum câțiva ani. Și ia legătura cu

sediul Barren din Tel-Aviv. Spune că investigăm o crimă și vrem să discutăm cu cineva care știe cu ce se ocupă Barren în Egipt. Cineva din vârful ierarhiei, nu cine știe ce birocrat. Vezi dacă poți aranja ceva pentru după-amiaza asta sau pentru mâine-dimineață. A venit timpul să vedem ce au de zis.

— Tu ce vrei să faci? întrebă Zisky.

— Eu? Ben-Roi luă harta și o împături. Eu o să mă plimb puțin cu mașina prin țară.

HOUSTON

Era două dimineața în Houston, iar William Barren era cât se poate de treaz. Nu prizase cocaină; își propusese să renunțe la obicei. Nu, era treaz și se simțea plin de energie. Era genul de energie pe care o simțea în majoritatea ultimelor nopți, de când planurile lui începuseră să prindă contur. Privi orașul, plin de turnuri strălucitoare și de mașini ale căror faruri se pierdeau în depărtare, semănând cu un peisaj din *Vânătorul de recompense*. Se întrebă dacă merita să se obosească până la piscina de pe acoperiș, să înoate puțin, sau eventual până la sala de jos să-și consume ceva din energie alergând pe bandă. Se ridică din pat și făcu niște mișcări de karate spre geam, apoi se duse în camera de lucru și se așeză la birou.

Ceva mai devreme o scosese la cină pe Barbara, la un country-club. Din ce în ce mai mult începea să creadă că Barbara era aleasa, probabil. Era plictisitoare ca naiba și când venea vorba despre sex, era aproape catatonică (prima și singura dată când încercase să o sodomizeze uriașe ca o scroafă înjunghiată și izbucnise în plâns). Arăta bine totuși și știa cum să se comporte la o recepție sau întâlnire simandicoasă; și se născuse într-o familie albă, anglo-saxonă și protestantă, pur-sânge ar fi arătat foarte bine în public ca soție a președintelui consiliului de administrație al uneia dintre cele mai mari corporații multinaționale din țară. Avea să o trimită la doctor, să se asigure că e fertilă și că poate să-i nască urmași, apoi să o ceară în căsătorie anul viitor, după ce apele aveau să se liniștească. Sau poate peste doi ani. Căsnicia, la fel ca alte decizii de afaceri, ținea de priorități.

Se lăsă pe spate și își sprijini picioarele pe colțul biroului. Toată suprafața era acoperită cu hârtii dosare, rapoarte, tabele, analize – ale

monstrului care era Barren, disecat în părțile lui componente. Luă un tabel la întâmplare: cifrele pentru preluarea unei companii canadiene care se ocupa cu combustibili organici. Apoi îl puse la loc. Nu avea chef de calcule acum. Pe ecranul computerului se derula un video transmis printr-un webcant, cu niște fete tăvălite într-o cameră de motel în Europa de Est, dar nu avea chef nici de asta. Își trecu o mână prin păr, își încordă mușchii brațelor, apoi privi la ceasul Rolex, ridică telefonul și formă un număr. Sună de cinci ori până când i se răspunse.

— Te-am trezit? întrebă.

— Da, dar nu e nici o problemă, îl asigură o voce liniștită.

— Poți vorbi?

— E OK.

— Voiam doar să văd cum mai stau lucrurile, dacă te-ai mai gândit la ceea ce am discutat.

— Da, se auzi vocea, se mai gândise. Mult. Și luase o hotărâre. William avea dreptate. Era un lucru necesar. Pentru asigurarea viitorului. Pentru continuitate.

William zâmbi.

— Știam că o să înțelegi. Faci parte din familie, până la urmă. Trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

Într-adevăr.

— Mă gândeam că îl putem combina cu treaba din Egipt. Să acționăm de la distanță. Așa se vor pune mai puține întrebări.

— O idee foarte bună.

— Rămâne stabilit atunci?

— Da.

William spuse că aveau să țină legătura, îi reaminti celui alt să fie atent și închise. Bătu cu degetele în birou, apoi se ridică și se întoarse în dormitor să-și caute prosopul și costumul de baie. Parcă îi venise totuși cheful să înoate puțin.

ISRAEL

Mitzpe Ramon se afla la o sută șazeci de kilometri de Ierusalim spre sud, un drum de trei ore cu mașina, dacă puneai la socoteală traficul și limitările de viteză.

Ben-Roi ajunsese acolo în două ore.

Primii optzeci de kilometri conduse cu sirena pornită, croindu-și drum prin traficul aglomerat până la Be'er Sheva. Apoi, după ce trecu dincolo de Be'er și ajunse în pustiul bolovănos al Negevului, renunță la girofar și apăsă pedala de accelerație până la podea. La prânz ajunsese la intersecția unde șoferul autobuzului de la Egged spusese că o lăsa și de unde apoi o lua pe Rivka Kleinberg de fiecare dată. Trase ție dreapta, ieși, își dezmoți picioarele și privi înjur.

Locul părea dezolant privit pe hartă, dar acum, că era acolo, arăta chiar mai rău decât se așteptase. Se vedea panglica pustie cu două benzi a Drumului 40, drumul secundar care mergea spre vest și trei indicatoare de metal: o bornă care arăta că mai erau zece kilometri până la Mitzpe, o pancartă care făcea reclamă Parcului Național Har Ha-Negev și un semn de avertizare că treceau cămile sălbaticice. În afară de asta, nimic. Razele soarelui băteau fără milă, deșertul se întindea în toate părțile, iar la cinci metri cadavrul unei capre împrăștia un miros vag de putrefacție. Singurul sunet care tulbura liniștea locuri era bâzâitul intermitent al muștelor. Ben-Roi privi în jur, nereușind să-și dea seama exact ce sperase să descopere aici, în mijlocul pustiului. Simțea însă că avea șanse mult mai mari să afle ce făcea Kleinberg aici venind personal, mai degrabă decât interesându-se de la birou. Se întoarse și deschise compartimentul de bord al mașinii, de unde scoase un binoclu. Se urcă pe capotă, simțind cum metalul geme sub pantofii de sport Timberland și se uită în jur din nou, rotindu-se încet până ajunse în poziția inițială. Binoclul îi oferă o imagine ceva mai detaliată a ceea ce văzuse deja: pietre, praf, dealuri, văi și câte o tufa de iarbă uscată ici și colo. Nu se zărea țipenie de om.

Se mai întoarse de câteva ori, studiind toată panorama deșertului, apoi își îndreptă binoclul spre panglica șerpuită a drumului spre vest. Când Zisky îi arătase harta la secție, drumul îi sărise imediat în ochi. Încă mai credea că e cel mai probabil motiv pentru care Kleinberg se oprea de fiecare dată aici. Se întâlnea oare cu cineva care trecea granița dinspre Egipt? Sau intenționa să treacă granița în Egipt? Sau coborâse aici pentru un cu totul alt motiv și apropierea de graniță era pur și simplu o coincidență? Orice ar fi fost, era absolut sigur că avea legătură cu Programul Nemesis. Și, din câte spusese șoferul de la Egged, femeia venise regulat.

„Dar de ce locul ăsta? se întrebă. De ce aici? Ce făcea?”

Urmări linia drumului secundar, de la intersecția cu Drumul 40 până în punctul în care dispărea în spatele unei creste bolovănoase, undeva în

depărtare, privind insistent, înainte și înapoi, ca și când asfaltul însuși i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta. Nu veni nici un răspuns, așa că renunță după zece minute.

Sări de pe capotă, puse binoclul la locul lui și se aplecă în mașină ca să scoată sticla de apă Neviot și pachetul de Doritos pe care le cumpărase de la o benzinărie de la ieșirea din Ierusalim. Luă o înghițitură de apă, deschise punga cu Doritos și începu să mestece. Terminase un sfert din ele când auzi zgomotul slab al unui motor care se apropia, primul pe care îl auzea de când oprise aici. Lăsă apa și punga cu Doritos pe scaunul din dreapta, luă fotografia cu Rivka Kleinberg pe care o adusese cu el și ieși în drum.

Zgomotul venea de la o cisternă care se vedea destul de departe, îndreptându-se spre sud dinspre Be'er Sheva, cu silueta distorsionată de căldură. O privi apropiindu-se enervant de încet. Trecu un minut. Cisterna ajunsese la vreo cinci sute de metri. Ben-Roi se aplecă din nou în mașină, întoarse cheia în contact și porni girofarul de pe capotă. De afară se auzi scrâșnet de frâne și cisterna încetini, apoi se opri la zece metri de mașina lui Ben-Roi. Detectivul merse până în dreptul șoferului și îi făcu semn să coboare fereastra.

— Am fost verificat acum trei săptămâni, zise bărbatul, iar țigara din colțul buzelor i se mișca în sus și în jos cu fiecare cuvânt. Am toate hârtiile aici dacă vreți să le vedeți.

Ben-Roi îi spuse că nu e nevoie.

— Treci des pe aici? întrebă.

— De două ori pe săptămână, de la Ashdod la Mitzpe Ramon, apoi înapoi prin Yerukham și Dimona.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia asta?

Ben-Roi îi dădu fotografia. Șoferul se uită puțin, apoi i-o dădu înapoi, clătinând din cap.

— Stătea aici, ca și când ar fi așteptat pe cineva.

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Sigur?

— Sigur.

— OK, drum bun. Ben-Roi se dădu un pas în spate și arătă cu i degetul mare spre șosea. Și stinge țigara aia! strigă în timp ce șoferul se pregătea să plece. Conduci o cisternă cu petrol, ce naiba!

Șoferul mormăi ceva, aruncă țigara pe marginea drumului și prinse viteză. Ben-Roi se întoarse la mașină și începu să mănânce din nou Doritos.

Opri încă paisprezece mașini în următoarea oră și jumătate, inclusiv o camionetă plină cu beduini, un autobuz militar de la baza aeriană din Ramon și un Audi R decapotabil condus de unul dintre cei mai grași bărbați pe care îi văzuse vreodată, însoțit de două femei frumoase – o dovadă extrem de elocventă a puterii de seducție a banilor.

Câteva persoane o recunoscuseră pe Rivka Kleinberg din fotografiile din ziare. Nici unul dintre ei nu o văzuse vreodată în realitate, cu atât mai puțin într-un loc atât de izolat. Audiul se pierdu în depărtare, cu muzica la maximum și părul femeilor fluturând în vânt, iar Ben-Roi se împacă cu gândul că își pierdea vremea. Se hotărî să urmeze celălalt drum spre vest, până la granița cu Egiptul, sperând să descopere ceva cât de cât interesant, iar apoi să treacă prin Mitzpe Ramon și să stea de vorbă cu cineva de la poliția locală și, în fine, să se întoarcă acasă. Unele bătălii le câștigai, altele le pierdeai. Merita încercarea.

Mai privi o dată în jur prin binoclu, se ușură pe marginea drumului și se urcă înapoi în mașină. Dinspre sud se apropia o altă mașină, o formă albă, nedefinită, tremurând în căldura umedă. Ezită, întrebându-se dacă avea rost să facă o ultimă încercare. Își zise că nu merita, că trebuia să renunțe la un moment dat și de ce să nu facă chiar acum, așa că trânti portiera, își puse centura de siguranță, opri girofarul și porni motorul. Se răzgândi aproape imediat. Scoase mașina din viteză, porni din nou girofarul și își desfăcu centura de siguranță.

— A șaisprezecea oară e cu noroc, mormăi, luând fotografia cu Kleinberg și coborând din mașină.

Cealaltă mașină se mișca repede. În cele cincisprezece secunde care trecuseră de când o văzuse prima oară ieșise din mirajul provocat de căldură și se vedea mult mai clar. Părea un SUV Ben-Roi ieși în drum. Mașina gonea, înghițind lacom distanța dintre ei. La patru sute de metri își ridică o mână, dar mașina nu dădu nici un semn că va încetini. Ajunse la trei sute de metri, apoi la două sute. Ben-Roi tocmai voia să se ferească pe când șoferul frână brusc. Se auzi un scrâșnet puternic de cauciucuri pe asfalt și roțile din spate împrăștiară un norișor de fum. Era o Toyota Land Cruiser, care opri pe marginea drumului la cinci metri de Ben-Roi. La fel ca în Audi erau trei pasageri: un șofer și două femei, dar în cazul ăsta șoferul era slab și drăguț. Ben-Roi se apropie de geam și îi arătă bărbatului insigna.

— Dacă aveam radarul cu mine ți-aș fi suspendat permisul chiar acum, zise.

— Scuze, răspunse șoferul. Eram cu mintea în altă parte.

— Nu e o idee prea bună când conduci așa de repede.

— Scuze, repetă șoferul.

Ben-Roi puse o mână pe capotă și se aplecă, uitându-se înăuntru. Femeia de pe scaunul din față era slăbuță, cu păr negru, tuns scurt. Conturul sânilor i se vedea clar prin materialul tricoului. Cea din spate avea păr castaniu, prins în coc și picioare lungi, musculoase, înghesuite în spatele scaunului șoferului. Nu se putu abține să nu observe că amândouă erau atrăgătoare, deși nu în genul femeilor din Audi. Cele din Audi erau parașute, se vedea de la o poștă că nu știau decât să stea pe spate, cu picioarele desfăcute. Cele din Toyota erau ceva mai discrete, aveau... un fel de atitudine.

— Ești de prin părțile locului? îl întrebă Ben-Roi pe șofer.

— Din Tel-Aviv. Am fost în Eilat câteva zile.

„Norocosule”, se gândi Ben-Roi.

— Treci des pe aici?

— Cam o dată la două luni.

Privirea lui Ben-Roi se îndreptă spre femeia de pe bancheta din spate o clipă, apoi le arată tuturor fotografia.

— Presupun că nici unul dintre voi nu ați văzut-o vreodată prin zonă?

Priviră cu toții fotografia; femeia din spate își coborî picioarele și se aplecă înainte.

— Eu am văzut-o, spuse.

Ben-Roi se aplecă și mai mult, până ajunse cu capul în dreptul ferestrei.

— Undeva în apropiere?

— Nu, în ziar. E femeia care a fost ucisă în Ierusalim.

Avea un accent vag, dar totuși perceptibil. „American, ghici Ben-Roi, sau poate britanic.” Ochii ei erau cenușii, vioi, iar în jurul nasului avea câțiva pistrui. Chiar că arăta bine.

— Dar n-ai văzut-o prin preajmă? repetă.

Femeia scutură din cap.

— Voi?

Ceilalți doi repetară gestul.

— Era din zonă? întrebă șoferul, înapoind fotografia.

— Urmez o pistă, atât.

— Sper că o să-l prinzi, spuse femeia cu păr castaniu, lăsându-se pe spate, cu picioarele în poziția dinainte.

Ochii lui Ben-Roi rămaseră pironiți asupra ei. Avea o impresie vagă că o mai văzuse undeva. Nu reuși să-și dea seama unde și, după ce ezită o

clipă, le mulțumi, se îndreaptă și se îndepărtă de mașină.

— Și aveți grijă la viteză, spuse. Nu toți polițiștii sunt la fel de înțelegători ca mine.

Șoferul zâmbi, schiță un salut și porni din nou la drum. Ben-Roi îi privi îndepărtându-se, cu ochii ațintiți asupra siluetei abia vizibile prin parbriz. Senzația persistă. Ridică din umeri și se întoarce la mașină, intră și ieși de pe Drumul 40 pe drumul secundar, îndreptându-se spre vest, spre granița cu Egiptul. Mersese aproape un kilometru când spuse brusc: Sally, Carrie, Mary-Jane.

O clipă rămase prostit, ca și când altcineva vorbise. Apoi răcni:

— Mama ei de treabă!

Călcă apăsat frâna și scoate pistolul Jericho din bord, apoi întoarce și începu să gonească pe drumul pe care venise, cu girofarul pornit.

Gidi conduse încet până când mașina polițistului nu se mai văzu în oglinda retrovizoare, apoi apăsă accelerația până în podea. Pe bancheta din spate, Dinah se întoarce, privind de-a lungul drumului să vadă dacă sunt urmăriți.

— Cred că suntem OK, spuse Gidi.

— Nu suntem OK. Ai văzut cum se uita la mine...

Se întoarce la loc, scoase telefonul prin satelit – telefoanele mobile obișnuite nu funcționau aici – și formă un număr. Sună de trei ori, apoi rosti:

— Faz, închide totul. S-ar putea să ne mutăm.

Închise, se aplecă și scoase un pistol Glock din rucsac. În față, Tamar făcu la fel. Gidi accelerează peste 160 km/h, luă câteva curbe largi, apoi opri cu scrâșnet pe margine. Ușa lui Tamar era deja deschisă când mașina se opri. Sări din ea și alergă până în vârful unui deal de unde se vedea toată șoseaua. Gidi o luă înainte pe drumul spre tabără; Dinah se cățăără pe scaunul din față și formă încă o dată un număr, clătinându-se înainte și înapoi cu fiecare hârtoapă peste care trecea mașina. Sună de șase ori, apoi auzi vocea lui Tamar:

— Aproape am ajuns.

Se auziră pași grăbiți pe pietriș și o respirație răgușită.

— OK, sunt sus.

— Și?

— Nu-l văd.

Land Cruiserul trecu printr-un șanț și derapa, lovind-o de geam pe Dinah. Aruncă pistolul pe bancheta din spate, trecu telefonul în cealaltă

mână și apucă strâns mânerul de deasupra ușii pentru mai multă siguranță.

— Vezi ceva?

— Nimic.

O groapă, încă o zdruncinătură puternică, apoi mașina luă cu scrâșnet o curbă strânsă. Gidi se luptă să țină volanul sub control și îndreptă mașina. În depărtare se vedeau mai multe clădiri cu acoperiș boltit.

— Încă nu-l văd, spuse Tamar. Cred că s-a... stai puțin, aud...

— Ce?

— Liniște.

— Ce, Tamar?

— O sirenă! Vine!

— La naiba!

Dinah îi făcu semn lui Gidi să accelereze și mai mult. Din vârful dealului, Tamar vorbea în continuare.

— E la vreo doi kilometri... vine repede. Foarte repede. A luat curba... un kilometru... chiar că îi dă bătaie. Sub mine... a trecut! A ratat intersecția! Continuă spre nord.

Land Cruiserul ajunsese la complexul de clădiri și opri brusc în dreptul camerei cu calculatoare, care avea ușa deschisă. Înăuntru, Faz scotea în grabă cabluri din priză și împacheta hard-diskuri în cutii. Gidi alergă înăuntru să-l ajute. Dinah rămase în mașină, cu telefonul la ureche și pistolul într-o mână. Aproape auzea și ea sirena.

— Vorbește, Tamar, spuse.

— Merge mai departe.

— Unde a ajuns?

— La vreun kilometru. Urcă dealul.

— Aceeași viteză?

— Se pare că da.

— Acum?

— Tot mai urcă.

Tăcere, apoi:

— A ajuns în vârf... a trecut dincolo. Nu se mai vede.

Dinah pocni din degete. Gidi și Faz se opriră din ce făceau și ieșiră din clădire. Toți trei așteptară în tăcere, aruncându-și priviri agitate. Trecu o jumătate de minut.

— Tamar?

— Nu se vede nicăieri.

— Mai așteaptă un minut.

Tamar se conformă.

— Nimic. E OK. A plecat.

Dinah făcu un semn cu capul spre Gidi și Faz și toți trei respirară ușurați.

— Nu, nu a plecat! Se întoarce!

— La naiba!

Ceilalți doi se înghesuiră lângă Dinah, care ridică telefonul în aer, ca toată lumea să audă ce se petrece.

— Coboară dealul, spunea Tamar. În viteză. A ajuns jos acum... mai puțin de un kilometru... cinci sute de metri... A trecut de intersecție. Încetinește. S-a oprit. Și... stai puțin... ce face? Dă înapoi! A ajuns pe drumul celălalt. Ne-a găsit!

— Fii cu ochii pe drum, spuse Dinah. Anunță-ne dacă mai vin și alții. Ține capul jos.

Închise și băgă telefonul în buzunar. Faz intrase deja înapoi în camera cu calculatoare. Gidi căuta ceva în mașină. Ieși cu un mini-Uzi în mână.

— Ești gata? întrebă Dinah.

Gidi încarcă arma.

— Gata.

— OK, haide să ne facem treaba.

Își lovire pumnii și dispărură printre clădiri. Sirena se auzea din ce în ce mai aproape.

Ben-Roi încetini rapid, urmărind drumul neasfaltat care se desprindea de șosea și mergea spre deșert. După patru sute de metri, drumul pe care era trecu printr-o vale îngustă, apoi făcu brusc la dreapta. Înainte, la doi kilometri, se vedeau mai multe clădiri înghesuite una în alta, văruite în alb, ușor de distins pe fondul gălbui al deșertului. Opri, stinse sirena și scoase binoclul, apoi cercetă așezarea.

Land Cruiserul era acolo, parcat în fața unei clădiri, cu ușa din dreptul șoferului deschisă larg. Încă un Cruiser era parcat la umbra acoperișului înclinat al aceleiași clădiri. Complexul includea alte patru structuri, câteva panouri solare, o antenă satelit enormă și ceva care aducea a grădină de legume. Nu se vedea nici țipenie de om.

Ben-Roi cercetă deșertul din jur, apoi își îndreptă atenția spre așezare, sperând să-i ia pe ocupanți prin surprindere. Nimic. Ori plecaseră, ori se ascundeau. Probabil se ascundeau. Plesni din limbă, gândindu-se ce era de făcut. Erau cel puțin trei oameni în complex, poate chiar mai mulți. Aproape sigur înarmați. Și, din câte auzise despre

Programul Nemesis – nu avea nici o îndoială că avea de-a face într-adevăr cu membri ai programului Nemesis, tipi periculoși... Foarte periculoși. Mai bine să cheme întăriri. Aruncă binoclul în mașină și își scoase telefonul mobil. Nu avea semnal. La fel nici telefonul din mașină. Rahat. Deci, putea ori să se întoarcă la șosea, să încerce să oprească o mașină și să o trimită după întăriri, ori să meargă înainte, singur, ceea ce era un lucru incredibil de nebunesc.

Merse înainte, singur.

Conduse mult mai încet, în treapta a doua, târându-se de-a lungul drumului și oprindu-se la fiecare câteva sute de metri să cerceteze din nou fiecare clădire. Ținea pistolul la îndemână.

Nu văzu pe nimeni și nimeni nu îi ieși în întâmpinare. La o sută de metri de complex se opri și coborî din mașină. În jur era liniște absolută. Nu se auzeau nici măcar muștele.

— Hei!

Nimic.

— Hei!

Căldura îi înăbușea vocea, o făcea să sune mai groasă, mai moleșită, ca și când ar fi strigat cu fața în pătură. Porni înainte, pășind pe pietriș, mișcând țeava pistolului în stânga și în dreapta.

— Ți-am văzut fotografia în apartamentul ei! strigă. În apartamentul Rivkăi Kleinberg. Erai doar un copil. Mi-a luat ceva până să-mi dau seama că tu erai, dar nu uit niciodată fața cuiva.

Nimic. Nici un sunet, nici o mișcare. Ajunse la Land Cruiser și se lipi de el, apoi privi înăuntru. Cheile erau încă în contact. Așteptă puțin, apoi se lăsă pe vine, armă pistolul și trase un singur foc. Nici o reacție. Poate ocupanții complexului chiar plecaseră. Sau poate se ascundeau undeva în deșert, privind, așteptând.

— A venit să te vadă! răcni Ben-Roi. Cu patru zile înainte să fie ucisă. Venea des aici. De ce?

Tăcere.

— Vă ajuta? Asta e? Rivka Kleinberg făcea parte din Programul Nemesis?

Iarăși nimic. Totul în jur era tăcut, nemișcat, ca și când întreaga lume fusese prinsă într-un borcan vidat. Clipi ca să alunge o picătură de sudoare, ocoli mașina și se lipi de peretele celei mai apropiate clădiri. Ușa era deschisă. Verifică mașina de lângă clădire, apoi numără până la trei și intră prin ușă. În jur era plin de componente de calculatoare monitoare, hard-diskuri, cabluri, modemuri, ca și când proprietarul

camerei își făcuse bagajele în grabă. Se uită în jur, apoi ieși afară. Ușile celorlalte patru clădiri erau închise. Le luă la rând, descriind un cerc în jurul curții centrale. Primele trei nu erau încuiate. Găsi camere simple, spartane, goale. Ultima ușă nu se clinti la început. Privi încă o dată înjur, apoi o deschise cu piciorul. Nu doar ușa, ci și cadrul se desprinse din perete într-o ploaie de bucăți de tencuială.

Înăuntru era răcoare și semiîntuneric. Jaluzelele erau trase, iar în aer se simțea un iz vag de deodorant. Găsi un pat, un dulap, o noptieră și, printr-o altă ușă, o baie. Verifică baia, scoase capul în curte și apoi merse până la noptieră. Pe noptieră era un laptop deschis, pus la încărcat, pe al cărui ecran se derula un screen-saver care înfățișa o clădire înaltă, din sticlă și oțel, pe fondul unui cer albastru. Deasupra ușilor de la intrarea în clădire, era un șir de litere aurite – „Barren Corporation”. Ben-Roi le privi o clipă, apoi se așeză pe pat și încercă sertarul noptierei. Era încuiat. Trase mai tare, dar degeaba. Mai încercă o dată până să își piardă răbdarea, apoi trase un glonț în încuietoare, deschise sertarul și începu să caute înăuntru. Găsi două încărcătoare de gloanțe, un plic cu scrisori și două pașapoarte – unul american, celălalt evreiesc – cu fotografia femeii din mașină. Ambele aveau nume diferite: Dinah Levi și Elizabeth Teal. Le privi, apoi scutură plicul, vărsând scrisorile și vederile dinăuntru pe pat. Tot în plic găsi un alt plic, mai mic, care conținea fotografii prinse cu un elastic. Le ridică, privind-o pe cea de deasupra: o femeie tânără, grăsuță, cu păr cârlionțat și umeri lați, așezată într-un fel de fotoliu de spital. Deși trecuseră niște ani de atunci, Ben-Roi o recunoscuse imediat, la fel cum o recunoscuse și în fotografia cu femeii în uniformă militară din apartamentul unui bloc din Ierusalim: Rivka Kleinberg.

— Măi, să mor eu! murmură.

— Dacă te miști chiar și un centimetru, se auzi o voce din ușă, exact asta o să și se întâmple, vei muri. Îți promit.

O clipă Dinah crezu că bărbatul o să încerce ceva. Ochii lui se plimbară de la pistolul femeii la automatul lui Gidi și înapoi, evaluând situația. Apoi își dădu seama că era depășit, clătină din cap și ridică mâinile. Gidi rămase pe poziție, iar Dinah merse și îi luă pistolul polițistului. Îi smulse și fotografiile cu un gest violent și le lăsă să cadă pe pat; nu voia să-l lase să le atingă.

Îl scoaseră afară și îi căutară în buzunare; găsiră chei de la mașină și un telefon mobil. Dinah păstră cheile și îi aruncă telefonul lui Faz, care îl

prinse și dispăru în camera cu calculatoare. Apoi îl duseră până la mașina lui și îl immobilizară cu cătușe: încheietura dreaptă prinsă de volan, glezna stângă de pedala de frână.

— Ești fiica ei, nu-i așa? întrebă polițistul când Dinah se aplecă să verifice cătușele. Ești fiica Rivkăi Kleinberg. Era mama ta.

— Nu contează.

Căută în mașină ca să se asigure că nu erau arme ascunse pe nicăieri, scoase firul telefonului din mașină și mai verifică o ultimă oară cătușele, apoi se întoarse în complex împreună cu Gidi. Acesta intră într-unul din depozite după explozibili și detonatoare. Dinah intră în celălalt depozit ca să ia canistrele.

Repetaseră secvența de evacuare de multe ori, calculând timpul pe care îl aveau la dispoziție: o evadare din scurt, lăsând totul în urmă; două minute, luând cu ei doar lucrurile esențiale; o plecare ceva mai ordonată, cu suficient timp ca să-și adune toate lucrurile și să-și acopere urmele. Tamar, care încă stătea de veghe, nu mai spusese nimic, ceea ce însemna că aveau destul timp probabil. Era bine așa. Din toate casele în care locuise de-a lungul anilor, Dinah se simțise ca acasă doar aici. Știuse dintotdeauna că va trebui să abandoneze complexul la un moment dat, dar cel puțin aveau timp să-și ia rămas-bun cum trebuie.

Deschise depozitul și scoase cinci canistre, pe care le târî până în mijlocul curții. Apoi merse în cameră să-și ia lucrurile. Nu erau prea multe: niște haine, scrisorile de la mama ei, fotografiile.

Trecutul era o altă viață, una pe care intenționat o îngropase adânc în minte. Scrisorile și fotografiile erau doar amintiri, singura legătură cu viața de dinainte. Scrisorile, fotografiile și visele, în vise, trecutul se întorcea să o bântuie întotdeauna.

Aruncă toate lucrurile într-o sacoșă, împreună cu două plicuri cu documente și laptopul de la Barren. Pașapoartele le lăsă la suprafață. Dinah Levi, Elizabeth Teal – doar două din numele pe care le folosisese de-a lungul anilor. Dinah, Elizabeth, Sally, Carrie, Mary-Jane – atâtea nume, atâtea alter ego-uri în spatele cărora să se deghizeze, să se ascundă. Dinah era probabil cel mai inspirat, nu doar fiindcă însemna „dreptate”, „judecată”, ci și fiindcă personajul biblic Dinah fusese violată de Shechem și se răzbunase.

Atâtea nume diferite. Atâtea măști. Atâtea personalități.

Doar Rachel era cea adevărată.

Trase fermoarul sacoșei, privi în jur o ultimă oară și ieși în curte. Gidi trecea din clădire în clădire, plantând explozibilele. O sună pe Tamar,

care confirmă că șoseaua era liberă și nu mai venise nimeni. Îi spuse să se întoarcă în complex, își aruncă sacoșa în Land Cruiser și merse să vadă ce mai făcea polițistul. Cum o văzu, începu din nou să o întrebe de mama ei. Nu se obosi să-i explice.

— Lucrați împreună, nu-i așa? insistă polițistul, trăgând degeaba de cătușele care îi strângeau încheietura și glezna. Rivka Kleinberg făcea parte din Programul Nemesis. De-asta venea aici.

Dinah nu-și putu stăpâni un zâmbet. Nu doar fiindcă celălalt venea cu niște teorii la întâmplare, ci fiindcă pur și simplu se obosea să mai încerce. Stătea legat cu cătușe de o mașină, într-o căldură insuportabilă, fără să știe dacă avea să mai fie în viață peste o oră și în loc să implore să fie cruțat, încă se mai gândea la teorii. Bravo lui, deși se înșela crunt.

— Nu avea nimic de-a face cu Programul Nemesis, spuse Dinah, gândindu-se că polițistul merita o explicație măcar. Venea în vizită, atât.

— Venea să-și viziteze fiica.

Dinah nu prinse momeala.

— Știa cu ce te ocupi? Întrebă polițistul, zdrăngănindu-și cătușele.

— Bineînțeles că știa. Aveam încredere în ea.

— Dar nu destulă cât să-i dai un interviu, acum trei ani. Când voia să scrie despre voi pentru revistă.

Din nou bravo lui. Venise cu temele făcute.

— A exagerat cu interviul, răspunse Dinah. I-a spus editorului că poate să obțină un interviu fără să ne consulte întâi pe noi. Avea probleme atunci, tocmai o concediaseră. Nu judeca limpede. I-am spus că e prea riscant – că ne urmăresc prea mulți și, în clipa în care ar fi publicat așa ceva, ar fi început să o urmărească și pe ea. Că nu mai trebuia să ne vedem. A înțeles situația. După asta, nu a mai vorbit niciodată de Program.

— Nici la ultima vizită? Cu patru zile înainte să fie ucisă?

Dinah ezită. Informat sau nu, avea totuși de-a face cu un polițist și nu voia să se lase prinsă într-o conversație cu el. Nu vorbi, nu spune nimănui, e secretul nostru – era o lecție pe care o învățase din experiență. Deși ar fi vrut să vorbească cu el, cel puțin cât să-i spună adevărul. Polițistul își dădu seama că ezita și insistă.

— V-a cerut să intrați în sistemele consortiului Barren, nu-i așa? De-asta a venit aici ultima oară.. A vrut să o ajutați să afle ce face Barren în Egipt.

Stomacul i se strânse, ca întotdeauna când cineva vorbea de Barren. Îl privi, încercând să decidă cum să joace mai departe, calculându-și

mutarea care avea să-i aducă cel mai mare câștig. Apoi luă o decizie și scoase pistolul din spatele blugilor. Polițistul se încordă, începu să tragă de cătușe.

— Calmează-te, spuse Dinah. Nu suntem ucigași de polițiști.

Își privi ceasul, se așeză pe o piatră de pe marginea drumului și își puse pistolul pe genunchi. Polițistul se lăsă pe spate și își masă încheietura, care începuse să se învinețească.

— Am dreptate?

O pauză, apoi Dinah încuviință.

— Ne-a spus că a găsit o legătură între Barren și un reportaj la care lucra, despre traficul de carne vie. Știa că îi urmărim pe cei de la Barren și că avem metode de a intra în sistemul lor. Ne-a rugat să vedem ce putem afla despre o mină de aur din Egipt și despre portul Rosetta.

Ochii polițistului sclipiră.

— Ți-a spus și de ce? Ce credea că descoperise?

Dinah clătină din cap.

— Cred că nici ea nu știa prea bine. Sau, dacă știa, nu ne-a spus. Era așa uneori își ținea toate cărțile ascunse. Eram pe picior de plecare, dar i-am promis că o să ne ocupăm de asta când venim înapoi. Până să ne întoarcem noi, ea fusese deja omorâtă.

Își plecă ușor capul nu trebuia să arate nimănui că o durea, nici străinilor, nici celor apropiați – apoi ridică din nou privirea.

— I-am urmărit pe cei de la Barren de atunci, dar până acum nu am găsit nimic nici cu Rosetta, nici cu mina de aur, absolut nimic. Orice s-ar întâmpla, păstrează bine secretul.

Polițistul încă își mai masa încheieturile, cu fruntea încruntată, prelucrând noile informații.

— Știi dacă a luat legătura cu Barren? Dacă i-a întrebat ceva?

Dinah ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. De obicei nu se confrunta cu nimeni până nu avea dovezi solide.

— Crezi că cei de la Barren au omorât-o?

Dinah râse. Întrebarea era naivă, iar răspunsul prea evident.

— Bineînțeles că nenorociții au omorât-o! Asta fac. A aflat ceva compromițător și i-au făcut felul. Așa lucrează Barren. Sunt murdari ca naiba.

— Și totuși, n-ați găsit nimic compromițător până acum.

O altă ridicare din umeri.

— Sunt inteligenți. O să-i prindem.

Tamar se vedea alergând pe drum, înspre complex. Gata cu vorbăria. Era timpul să plece. Dinah se ridică.

— Te-ai băgat prea adânc, îi zise. N-ai idee cât de puternici sunt oamenii ăștia, cât de... scârboși. Un polițist ca tine, care respectă litera legii și procedurile, n-are absolut nici o șansă să doboare Barren Corporation. Nimeni nu poate face asta, mai ales unei corporații ca Barren, dacă nu joacă la fel de murdar ca ei. De-asta există Programul Nemesis: ca să facem ceea ce legea nu poate și nu vrea.

— Ajută-mă, atunci, spuse Ben-Roi. Spune-mi ce găsiți.

Dinah clătină din cap.

— Nu așa se fac lucrurile, iubițel. Poți să fii cel mai cinstit polițai din lume, tot ești o rotiță din mașinărie și nimic mai mult. Iar mașinăria are întotdeauna grijă de companiile ca Barren. Sunt prea valoroase. Sunt o parte prea mare din sistem. Îți pierzi vremea, dar, noroc oricum.

— Cel puțin spune-mi ce ați găsit până acum, insistă Ben-Roi, făcând tot posibilul să continue conversația. Cum știi că au omorât-o? Cum adică „scârboși”?

Dinah alungă întrebările cu o mână. Spusese tot ce voia să spună. Îl privi fix polițistul oferea un tablou al neputinței și frustrării, așa legat cum era, cu subrațul pătat de transpirație – apoi Tamar veni să o ia și amândouă se îndreptară spre complex. Faz încărcă echipamentul tehnic în celălalt Land Cruiser; Gidi tocmai terminase de plantat explozibilele. Apoi, Gidi și Tamar plecară să-și ia lucrurile, iar Dinah stropi fiecare clădire cu benzină și armă detonatoarele. După ce termină, se mai plimbă prin complex pentru o ultimă oară pentru a fi sigură că au operat ca la carte. Apoi, dintr-un impuls de moment, își deschise sacoșa, căută printr-unul din plicuri și scoase o foaie de hârtie. O împături și o băgă în buzunar. Cele două mașini de afară erau deja încărcate și gata de plecare.

Gidi și Faz porniră imediat. Dinah și Tamar împinseră mașina polițistului afară din complex și îi lăsară câteva sticle de apă și o canistră goală în care să urineze. Îi aruncară telefonul mobil, cheile mașinii și pe cele de la cătușe în portbagaj și șterseră totul cu șervețele umede, inclusiv cătușele, ca să se asigure că nu lăsaseră amprente.

— O să ne luăm un avans de vreo două ore, îi spuse Dinah, apoi o să sunăm la secția de poliție din Mitzpe și o să le spunem că ești aici.

— Ce drăguț din partea voastră, murmură polițistul.

— Toate clădirile sunt pline cu explozibil, continuă Dinah. Vor fi distruse și dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține capul jos pe la ora patru.

Pentru orice eventualitate.

Polițistul mormăi ceva. Aparent, nu mai avea chef să o întrebe de mama ei.

— N-are rost să încerci să identifici plăcuțele de înmatriculare, fiindcă o să le schimbăm. Și nu te obosești încercând să dai de noi. Suntem prea deștepți pentru tine.

Polițistul îi arată degetul din mijloc cu mâna liberă. Dinah zâmbi, caută în buzunar și scoase bucata de hârtie, apoi i-o puse în poală.

— Asta e tot ajutorul pe care o să-l primești de la noi. E o listă a companiilor din Egipt cu care Barren are relații. S-ar putea să găsești ceva, sau s-ar putea să nu fie nimic. Tu ești detectivul. Tu trebuie să afli.

Se îndreaptă spre Land Cruiser. Polițistul strigă după ea:

— Ce s-a întâmplat între tine și Barren? De ce le porți pică?

Dinah încetini. Cum ar fi putut să-i spună? Cum ar fi putut spune cuiva vreodată? Nici chiar cei din echipa ei nu știau adevărul. Era mai bine ca unele lucruri să rămână secrete. La fel și unele identități. Era misiunea ei să distrugă Barren Corporation și asta era tot ce conta. Nu era nevoie de explicații.

— Au făcut rău cuiva apropiat mie, murmură, dar prea slab să o audă și el.

Polițistul strigă din nou, repetă întrebarea, dar Dinah îl ignoră. Mai privi o dată complexul, apoi se urcă în Land Cruiser, trânti ușa, îi făcu semn lui Tamar că e timpul să plece și porniră într-un nor de praf.

Până la urmă trecură aproape patru ore până când o mașină de poliție din Mitzpe Ramon ajunse și îl eliberă pe Ben-Roi. Soarele începea să coboare sub linia orizontului, clădirile se transformaseră în mormane de moloz fumegând, iar detectivul era într-o dispoziție cruntă.

— Vreau un telefon, se răsti, chinându-se să iasă din Toyota și topăind pe glezna umflată. Unul care are semnal aici.

— În mașina noastră avem un telefon, spuse unul dintre polițiști, o fată drăguță, bronzată, cu siluetă de top-model.

Cumva, prezența ei îl făcea să se simtă și mai umilit.

— Treceți acolo și vedeți dacă mai găsiți ceva, le ordonă celorlalți polițiști, arătând cu mâna spre ruinele clădirilor.

Nu fiindcă spera să mai găsească ceva, ci fiindcă avea nevoie de puțină intimitate.

— Și nu te mai hlizi la mine!

Se încruntă la polițista drăguță, apoi șchiopătă până la mașina lor,

înșfăcă receptorul telefonului și începu să formeze primul număr. Mai întâi vorbi cu Sarah, doar ca să vadă ce mai face. Sarah părea bucuroasă să îi audă vocea și îl invită la cină în seara următoare, doar ei doi. În alte circumstanțe, Ben-Roi ar fi fost încântat de propunere – Sarah nu-i mai gătitese cina de când se despărțiseră – dar pe moment, o masă romantică la lumina lumânărilor era ultimul lucru la care avea chef să se gândească. Spuse că sună grozav, că i-ar plăcea să vină, dar nu reuși să manifeste prea mult entuziasm în voce. Apoi închise și îl sună pe Dov Zisky.

— Unde naiba ai fost? întrebă Zisky. Am încercat să te sun toată după-amiaza.

— Prins, spuse scurt Ben-Roi, fără să-și dea seama de jocul de cuvinte. Ai vorbit cu cei de la Barren?

Zisky vorbise cu ei și stabilise o întâlnire pentru mai târziu, în aceeași seară, la ora 9 p.m. pentru ca oamenii din Houston să poată lua parte și ei.

— Dar dacă ești tot în Mitzpe, n-ai cum să...

— O să ajung, îl întrerupse Ben-Roi, uitându-se la ceas. Ceva nou cu Prospecto?

— Nu prea multe. Compania fusese într-adevăr o filială al lui Barren, înființată în anii '90 ca să exploreze oportunitățile posibile de extracție a aurului în Egipt. Fusese lichidată după doar câțiva ani. William Barren fusese președintele consiliului de administrație, ceea ce era interesant.

Ben-Roi ascultă, apoi îi spuse lui Zisky să meargă până la apartamentul Rivkăi Kleinberg.

— De fapt, tocmai plecam de la birou, spuse Zisky. Mă întâlnesc cu...

— Anulează și mișcă-te până acolo, mârâi Ben-Roi; nu avea chef să se joace de-a șeful înțelegător. E o fotografie în dormitor. O fată. Cred că e fiica lui Kleinberg. Își spune Dinah Levi sau Elizabeth Teal. Vreau să aflu tot ce poți despre ea. Și uită-te și la cealaltă fotografie, cea cu Kleinberg și colegile de armată. Ar fi trebuit să facem toate astea acum zece zile.

Voia să spună, de fapt, „Eu ar fi trebuit să fac toate astea acum zece zile”. O dăduse în bară, nu fusese atât de meticulos pe cât ar fi trebuit. Dacă era să fie sincer cu el însuși și de-asta se simțea cum se simțea acum, supărat nevoie mare fiindcă fusese prins cu cătușe de mașină timp de patru ore și obligat să urineze într-o conservă.

Îi spuse lui Zisky să-i trimită prin SMS detaliile întâlnirii cu cei de la Barren și închise, apoi chemă doi polițiști și le dădu numerele de înmatriculare ale celor două Land Cruiser și descrierea celor patru

pasageri. Le spuse să le trimită mai departe. Era o pierdere de vreme, dar asta era procedura. După ce termină, merse hotărât până la mașina lui, porni motorul și demară într-un nor de praf și pietriș. Două sute de metri mai încolo trase pe margine, deschise ușa din dreapta și aruncă afară conserva. Se simțea al naibii de furios.

LUXOR

— Și n-ați văzut nimic neobișnuit acolo? Clădiri, echipamente, camioane...?

De la celălalt capăt al firului, vocea unui bărbat îl informă pe Khalifa că nu, nu văzuse nimic neobișnuit, doar bolovani, nisip și iarăși bolovani – exact ce s-ar fi așteptat să găsească în mijlocul deșertului.

— Deși, ca să fiu sincer, peisajul e atât de neregulat și de capricios, că ai putea trece la o sută de metri de un stadion de fotbal fără să-ți dai seama că e acolo.

— Oameni?

— Categoric nu. De fapt, nici un fel de animale în afară de vreun ibex sau iepure de deșert rătăcit. Regiunea era atât de izolată, că nici măcar beduinii nu treceau pe-acolo.

— Ați auzit ceva neobișnuit?

— Cum ar fi?

— Nu știu... genul de sunete care ar putea veni de la o mină? Săpături, burghie, ciocane?

— Nu cred.

— Sigur?

— Absolut.

Khalifa oftă, îi mulțumi celuilalt pentru timpul acordat, închise și merse până la fereastră, cu o țigară Cleopatra atârându-i la colțul gurii. Bărbatul cu care tocmai vorbise avea o companie care se ocupa cu safariuri în deșert, în Hurghada, una dintre puținele companii ale cărei vehicule se aventurau lângă masivul central din Deșertul de Est. În ziua respectivă, Khalifa vorbise cu fiecare companie de profil. Nimeni nu auzise și nici nu văzuse ceva care să sugereze o operațiune activă de exploatare a aurului. La fel declaraseră și cei de la companiile aeriene ale căror zboruri traversau deșertul de la Luxor spre Hurghada și portul Safaga, precum operatorii de baloane cu aer cald care plimbau turiștii

deasupra deșertului ca să vadă cum răsare soarele dintre munții de la Marea Roșie. De la Ministerul Petrolului și Resurselor Minerale nu aflate nimic în plus față de cele comunicate anterior; încă mai aștepta să-l sune frații Raissouli, deși nu-și făcea prea mari speranțe – dacă ar fi observat ceva suspect i-ar fi spus deja când vorbiseră la telefon seara trecută.

Găsise totuși două indicii care îi dădeau speranța că probabil era pe drumul cel bun. Una dintre companiile care organiza safarii comunica că cineva de la ei găsisse urme de cauciuc într-una din *wadi*-urile mai îndepărtate, care porneau din Gebel el-Shalul. Asta nu însemna mare lucru în sine; în deșert, unde nimic nu se schimbă și nu se mișcă din loc, astfel de urme ar fi putut proveni de la un camion care trecuse pe acolo și cu zeci de ani în urmă. Apoi, pentru orice eventualitate, vorbise și cu echipa de la Universitatea Helwan care se ocupa cu cartografierea aeriană a faliiilor hidroconductive din zonă, despre care îi vorbise prietenul lui, Omar. Deși nu văzuseră nimic care să sugereze prezența unei mine de aur în zonă, cu câteva luni în urmă unul din piloții lor observase ceva ce părea un convoi de camioane care se îndreptau spre vest, prin ținutul sălbatic dintre masivul central și valea Nilului. Pilotul nu putea spune de unde veneau și încotro se îndreptau, doar că erau multe camioane. Cel puțin douăzeci, poate chiar mai multe. Însemna ceva? Nu însemna nimic? Khalifa nu-și dădea seama. Un lucru era sigur: dacă Barren găsisse într-adevăr labirintul și începuse din nou exploatarea aurului de-acolo, era incredibil cât de bine își ascunseseră operațiunile până acum.

Khalifa oftă din nou, întrebându-se cum de cazul ajunsese să-l obsedeze în asemenea hal – mai ales că nu se ocupa cu investigația de bază. Apoi trase un ultim fum din țigară, se rezemă cu brațele de pervaz și privi afară. La cinci sute de metri în față, de cealaltă parte a unui maidan plin de gunoaie, se vedea blocul lui: dărăpănat, văruiat în alb, pe jumătate ascuns de un șir prăfuit de copaci casuarina. Dincolo de ei, suburbiile de est ale orașului se pierdeau printre câmpurile cultivate, care se contopeau ceva mai departe cu întinderea gălbuie a deșertului. Un avion tocmai decolase de pe aeroportul din Luxor și urca într-un unghi abrupt spre sud, probabil în drum spre Aswan, sau poate Abu Simbel; departe, spre est, abia vizibil, lanțul muntos din deșert părea să plutească în aer ca o ceață maronie. Iar undeva, dincolo de acei munți...

— Unde ești? spuse Khalifa cu voce tare. Unde naiba ești?

— Chiar în spatele tău!

Khalifa se întoarse. Mohamed Sariya apăruse în ușă, ținând în mână o

tavă de carton cu două felii de *basboussa*.

— Lucrezi peste program? întrebă.

— Urmăresc niște piste, răspuse Khalifa. Eram pe picior de plecare.

— Înainte să pleci, poate mă ajuți cu astea.

Sariya ridică feliile de *basboussa*. Khalifa protestă, spuse că nu îi era foame, dar adjunctul insistă.

— Mi-ai face o favoare, chicoti. Și așa mă îngraș destul.

Khalifa cedă și cei doi bărbați se așezară.

— Cine să fie? întrebă Sariya, dându-i lui Khalifa una din felii și mușcând din cealaltă.

— Hmm?

— Unde naiba ești?

— Ah, da. E o poveste lungă.

— Adică nu vrei să-mi spui?

— Adică una care n-are sens, răspuse Khalifa, ronțâind un colț din felia lui.

O clipă, gândurile i se rătăciră într-o dimineață din trecut, când el și Ali mâncaseră *basboussa* la Groppi, în Cairo. Ali insistase să mai cumpere o felie, mâncase cam jumătate, apoi fugise la toaletă și vomitase absolut tot. Khalifa păstră amintirea o clipă, bucurându-se de ea, apoi îi povesti lui Sariya tot ce descoperise în ultimele douăzeci și patru de ore. Doar un rezumat simplu – mina, puțurile otrăvite, analizele testelor de laborator. Nu-l menționa pe Ben-Roi și nici pe Kleinberg. Deși Sariya era unul dintre polițiștii ceva mai moderați de la secție, chiar și el s-ar fi supărat la gândul că un egiptean face munca de jos a unui israelian.

— Le-ai spus și celor de la fermă despre asta? întrebă după ce Khalifa termină.

— Nu încă. Speram să mai clarific câteva detalii înainte.

— Vrei să merg eu până acolo? Sunt liber mâine și cred că ar trebui să-i înștiințăm. S-ar mai liniști să afle că nu a fost nici un atac anticreștin la mijloc.

— Ai face asta?

— Mi-ar face plăcere chiar. Orice ca să nu-mi petrec dimineața cu soacra. Alaltăieri mi-a spus o poveste așa de plictisitoare, că am crezut că o să leșin.

Khalifa zâmbi.

— Vrei să trec și prin Bir Hashfa? întrebă Sariya.

— Lasă asta deocamdată. Nu vreau să provocăm panică. Lasă-mă să

încerc să gădesc mina, apoi, după ce avem dovezi solide, putem să mergem și să vorbim amândoi cu ei.

Sariya încuviință și luă încă o mușcătură zdravănă din felia lui. Tăcere, apoi:

— Am găsit familia aia, apropo.

Khalifa nu știa despre ce vorbește adjunctul său.

— Știi tu, cea din vechiul Qurna. Familia El-Badri.

Bineînțeles, familia fetei care fusese violată de Pinsker. Khalifa îl rugase pe Sariya să vadă ce poate să afle despre ei. Nu mai părea atât de relevant acum că aflase de mină.

— Și? întrebă, mai degrabă din politețe, nu neapărat ca să afle răspunsul; nu voia ca Sariya să creadă că-și pierduse vremea.

— Și mai nimic, răspunse sergentul, vorbind cu gura plină. Cum ai spus, majoritatea au fost strămutați în El-Tarif când le-au demolat așezarea. Deși sora plecase deja.

— Sora?

— Fata de care mi-ai spus. Locuiește într-un sat lângă Edfu de vreo treizeci de ani, mai mulți chiar.

Khalifa era confuz.

— Trei frați și o soră, îi reaminti Sariya, pe tonul unui tată care îi explica ceva unui copil uituc. Frații au murit de mult, dar sora trăiește lângă Edfu.

— Iman el-Badri?

— Exact.

Khalifa clătină din cap.

— Cred că cineva s-a încurcat, Mohammed. Iman el-Badri a murit de mult. Probabil e altă fată cu același nume.

— Nu, din câte mi s-a spus, răspunse Sariya. Erau trei frați – Mohammed, Said și încă unul, nu-mi mai amintesc cum îl cheamă. Ahmed, probabil. Și sora, Iman, care locuiește chiar lângă Edfu. Din câte-am înțeles, unii cred că e o sfântă. Își petrece vremea binecuvântând femeile gravide.

Khalifa deschise gura să protesteze, să-i spună lui Sariya că în mod sigur se înșela, însă tăcu aproape imediat. Dacă se gândea mai bine, nimeni nu spusese că femeia violată de Pinsker murise între timp.

— Dar nu e posibil, murmură. Trebuie să aibă peste o sută de ani.

— Fix o sută are. Și e încă în putere, din câte se spune.

Lipsa de interes a lui Khalifa de acum câteva minute dispăruse cu desăvârșire.

— Ești sigur?

Sariya îi aruncă o privire plină de reproș.

— Știi numele satului?

Sariya își linse mierea de pe degete, luă un pix și scrise ceva pe o foaie de hârtie. Khalifa examinează foaia, apoi o împături și o băgă în buzunar.

— Lângă Edfu, zici?

— Cam la cinci kilometri spre nord.

Khalifa se uită la ceas, calculând. Apoi îi dădu lui Sariya o palmă prietenească peste umăr, se ridică și porni spre scări, înghițind restul feliei de *basboussa* pe drum. Până la Edfu avea de condus cel puțin o oră și asta era probabil singura cină de care urma să aibă parte.

PE DRUMUL SPRE IERUSALIM

Mai devreme, în aceeași zi, Ben-Roi condusesse cu pedala la podea dinspre Ierusalim spre Mitzpe Ramon.

Pe drumul de întoarcere, piciorul mai că îi trecu prin podea cu pedală cu tot. Ajunse în Ierusalim cu douăzeci de minute mai repede decât tăcuse la dus. Ținuse girofarul pornit tot drumul, ceea ce arăta limpede în ce fel de dispoziție era.

Conducând, își derula în același timp evenimentele după-amiezii în minte, iar și iar, încercând să le potrivească cu imaginea de ansamblu a cazului pe care și-o făcuse deja.

Femeia de la Nemesis era fiica lui Kleinberg, fapt care explica anumite lucruri. În același timp însă apăreau o serie de noi întrebări, dintre care cea mai arzătoare era de ce Kleinberg ținuse existența fiicei sale în așa mare secret? (Deși editorul ei spusese că își delimita clar aspectele vieții și le ținea separate unele de altele, parcă?).

Cu puțin noroc, Zisky avea să găsească niște răspunsuri. Deocamdată, Ben-Roi se preocupa mai ales de ce-i spusese Dinah în legătură cu Barren Corporation, mai ales despre insistențele ei că Barren sau cineva care avea legătură cu Barren o omorâse pe Kleinberg.

Ideea nu venise deloc din senin; Barren făcuse parte din investigație încă de la început. Ben-Roi fusese însă surprins de convingerea absolută cu care fusese făcută acuzația. Din punctul de vedere al lui Dinah Levi, Elizabeth Teal sau cum naiba o mai chema, cei de la Barren erau vinovați. Nu probabil, nu posibil, ci categoric.

Cum putea fi atât de sigură? Știa ceva ce nu-i spusese și păstrase doar pentru ea? Descoperiseră cei din Program vreo dovadă concretă? Dar atunci, de ce să n-o facă publică? Dacă nu lui, atunci pe website-ul Nemesis. Având în vedere povestea dintre ei și Barren, ar fi fost de așteptat să dea de veste de îndată ce ar fi descoperit ceva.

Nu, din câte își dădea seama Ben-Roi, Dinah spusese adevărul – cel puțin, din câte aflaseră ea și ceilalți despre crimă. Nici ei nu aveau mai multe dovezi decât poliția, așa că întrebarea rămânea – cum putea fi atât de sigură că cei de la Barren erau vinovați? Să fi fost din cauză că ura compania atât de mult indiferent de motiv, că nu-și putea închipui că nu ar fi vinovați? Se juca oare cu el, trimițându-l pe o pistă falsă din motive doar de ea știute?

Sau mai degrabă știa altceva despre Barren – ceva atât de condamabil, atât de groaznic („scârbos”, ăsta era cuvântul pe care îl folosiseră), că asasinarea lui Kleinberg devenea cumva un corolar inevitabil? Din nou, se întrebă de ce Nemesis nu publicase nimic despre Barren, dacă într-adevăr știa ceva.

Nu avea sens. Nici una din variante nu avea sens. Deși un lucru era sigur – indiferent cine era de fapt, Dinah Levi avea ceva de împărțit cu Barren. Ceva personal. Ceva care mergea dincolo de ura simțită de o activistă anticapitalistă pentru o corporație-mamut. I se vedea în ochi, în gesturi, în grimasa pe care o făcea de fiecare dată când se aducea vorba de Barren, ca și când cineva îi răsuca un cuțit în rană.

Pentru fiica Rivkăi Kleinberg – dacă într-adevăr era fiica ei – Barren Corporation erau Diavolul.

Iar acum, Ben-Roi gonia înapoi spre Ierusalim să se întâlnească cu Diavolul. Cum îi spusese și lui Zisky înainte să plece la drum în aceeași dimineață: era timpul să afle ce aveau de zis cei de la Barren.

Reprezentanții de la Barren ceruseră ca întrevederea să aibă loc la Regele David, cel mai faimos și cel mai exclusivist hotel din Ierusalim. Compania avea un apartament închiriat permanent acolo, pe care îl folosea ca pe un fel de birou neoficial. Încă de la început ceruseră să fie instalat un sistem de teleconferințe cu linie directă cu sediul central din Houston. De regulă, interogatoriile din cadrul unei investigații aveau loc la secție, dar Ben-Roi făcuse un compromis de data asta. Până la urmă, o discuție era o discuție, indiferent unde avea loc. Atâta timp cât i se răspundea la întrebări, ar fi stat de vorbă cu cei de la Barren și într-un WC public.

Ajunse cu două minute mai devreme. În anul 1946, aproape toată aripa de sud a hotelului fusese distrusă de un atentat cu bombă al organizației Irgun – cel mai grav atac terorist cu o singură bombă din istoria regiunii. Astăzi, urmele distrugerii nici nu se mai vedeau. Hotelul era imaginea perfectă a liniștii și a opulenței, cu decoruri bogate și mobilier atent sculptat, ca un refugiu impenetrabil în fața grijilor de zi cu zi. Ben-Roi venise aici de câteva ori de-a lungul anilor, dar nu se simțise niciodată în largul lui. În seara asta, având în vedere motivele vizitei sale, se simțea chiar mai stânjenit. Abia privind în jur, traversă holul și luă un lift până la etajul patru, împărțind liftul cu un cuplu britanic în vârstă, care venise aici pentru *Bar Mitzvah*-ul nepotului său.

Apartamentul celor de la Barren era în spatele clădirii, la capătul unui coridor lung, slab luminat. Se opri o clipă în fața ușii, adunându-se, recapitulând rapid planul de atac, apoi bătu. Ușa se deschise imediat și fu invitat înăuntru.

Apartamentul era un duplex – o sufragerie imensă și scările care duceau la dormitoare. Prin ferestre se înfățișa ochilor o priveliște spectaculoasă spre est, de-a lungul văii Hinnom până la muntele Sion, trecând prin puzderia de lumini a Orașului Vechi. Patru persoane așteptau înăuntru, ceea ce era puțin exagerat după părerea lui: doi bărbați în costum – directori de la Barren – și pe canapea, unul lângă altul, un bărbat și o femeie ale căror trăsături ascuțite și priviri înghețate le trădau imediat ocupația de avocați.

Toți patru nu erau decât figuranți, actori în plus și nimic mai mult. A cincea persoană îi atrase imediat atenția lui Ben-Roi. Era clar că el era șeful cel mare. Prezența lui domina întregul spațiu, deși nu se afla acolo fizic. Chipul lui se vedea pe un ecran gigantic, la capătul din spate al apartamentului: gras, cărunt, cu barbă, ca un profet încruntat din Vechiul Testament. Nathaniel Barren.

— Ați întârziat, domnule.

Vocea părea un mârâit răgușit, genul de sunet pe care și l-ar fi putut imagina ieșind pe gura statuilor de pe muntele Rushmore.

— Nu-mi place să aștept. Trebuia să începem la ora unu fix, fusul orar Houston.

Era unu și două minute. Nu întârziase chiar atât de mult, dar Ben-Roi își ceru oricum scuze. Nu voia să și-l facă antipatic pe Barren chiar înainte să înceapă întrevederea. Avea suficient timp pentru asta mai târziu. Bătrânul îi privea de pe ecran – o experiență tulburătoare, ca și când ar fi fost urmărit de un personaj dintr-o emisiune de la televizor.

Apoi, Barren îl invită să se așeze cu o mișcare a mâinii.

— Gând am spus că vreau să vorbesc cu cineva din conducere, nu mă așteptam să dau chiar de președintele companiei, spuse Ben-Roi, așezându-se în singurul scaun liber.

La unsprezece mii de kilometri depărtare, umerii lui Nathaniel Barren se traseră puțin în spate, făcând haina de stofa să i se încrețească la subraț.

— Când eu aflu că bunul nume al Barren Corporation a fost târât într-o investigație a poliției, mârâi, nu vreau să las problema în seama altora. Deși m-am retras din afacerile de zi cu zi ale companiei, Barren e încă a mea. Și numele de familie e tot al meu. Sper că înțelegeți ce spun, domnule...?

— Ben-Roi, interveni unul din directori.

— Detectiv-șef Ben-Roi, preciză polițistul.

Și da, înțelegea.

— Mă bucur că ne înțelegem.

Tehnologia folosită de Barren era în mod clar de ultimă oră. În ciuda distanței, nu apărea nici un decalaj de sunet, iar imaginea bătrânului era atât de clară, că se vedea fiecare pată de pe mâinile lui imense. Ben-Roi observă că în mâna stângă Barren ținea o mască de oxigen din plastic.

— Doriți ceva de băut, domnule Ben-Roi?

Ben-Roi refuză.

— Atunci vă sugerez să începem. Întrebați ce doriți să întrebați.

Cu degetele de la mâna dreaptă Barren bătea în tăblia biroului la care era așezat. Deși era încă după-amiază devreme în Houston, camera în care stătea – un fel de birou sau bibliotecă părea cufundată în penumbră. Chiar și văzut doar pe un ecran și de la așa distanță, Ben-Roi simțea cât de impunător era locul, își frecă încheietura, care încă era iritată de la cătușe, își deschise carnetelul la o pagină albă și începu.

— Acum douăsprezece zile, o ziaristă pe nume Rivka Kleinberg a fost ucisă în Ierusalim, spuse. În Catedrala Armeană. A fost strangulată.

Fraza nu produse nici o reacție vizibilă pe chipul lui Barren. Bătrânul continuă să bată darabana și îl privi fix pe Ben-Roi. Ochii îi erau în același timp pătrunzători și urduroși. Și ceilalți îl priveau – erau cinci perechi de ochi care-l sfredeleau din toate direcțiile. Nu erau neapărat amenințători, dar nici nu se simțea în largul lui. Trebuia să aibă grijă.

— Știți cumva dacă Rivka Kleinberg a luat recent legătura cu compania dumneavoastră? întrebă.

De pe ecran, Barren își îndreptă privirea spre cei doi directori.

Amândoi scuturară din cap.

— Evident, dumneavoastră credeți că un atare contact ar fi fost justificat, spuse răgușit.

— Pe parcursul investigației am descoperit că, doar cu puțin timp înainte să fie ucisă, doamna Kleinberg s-a interesat de Barren Corporation, explică Ben-Roi.

Unul din avocați întrebă ce fel de documentare făcuse Kleinberg. Ben-Roi le povesti de articolul despre mina de aur din România.

— S-a interesat, de asemenea, de un inginer pe nume Samuel Pinsker. În 1931, acest Samuel Pinsker a descoperit amplasamentul unei mine egiptene pierdute de sute de ani, cunoscute drept Labirintul lui Osiris.

Avocata interveni imediat, întrebând ce legătură ar putea avea o asemenea poveste cu Barren Corporation. Nathaniel Barren îi făcu semn cu vârful degetelor să tacă. Era aproape același gest pe care îl făcuse și Genady Kremenko către avocata lui. Amândoi bărbații erau obișnuiți să fie ascultați fără drept de apel.

— Continuați, domnule Ben-Roi, bubui vocea lui Barren.

Ben-Roi se foi în scaun.

— Această mină ar fi undeva în mijlocul Deșertului de Est din Egipt. Nu cu mult timp în urmă, o filială a Barren, Prospecto Egypt, a făcut cercetări exact în aceeași regiune.

Celălalt avocat interveni și el, întrebând ce legătură aveau toate acestea cu o investigație din Ierusalim. Din nou, Barren îi făcu semn să tacă.

— Puteți să-mi vorbiți puțin despre Prospecto? întrebă Ben-Roi.

— Mickey?

Barren îi făcu semn unuia din directori, un tânăr slăbuț, cu obrajii bine rași și cu un ceas grosolan de firmă.

— Prospecto a fost o operațiune subsidiară destul de mică, explică directorul cu o voce precisă, calculată, la fel ca înfățișarea lui. Au primit o licență de doi ani pentru cercetare în munții centrali de la Marea Roșie. Când licența a expirat, compania a fost lichidată.

Asta îi spusese și Zisky lui Ben-Roi mai devreme.

— A fost condusă ca entitate separată? întrebă.

— Nu, răspunse directorul, Prospecto fusese condusă direct de la Houston, cu o sucursală în Cairo.

— — A găsit ceva?

Doar câteva depozite mici de smarald, de o calitate îndoielnică, mult prea slabă ca să merite a fi exploatate. Și câteva straturi de fosfați, din nou deloc promițătoare ca să se treacă la exploatarea lor.

— În afară de asta, mult nisip și mulți bolovani.

— Aur?

— Deloc.

— Și nici labirinturi, interveni celălalt director, provocând o cascadă de râsete.

Ben-Roi zâmbi și el, luându-se după ceilalți, apoi schimbă subiectul.

— Din câte înțeleg, exploatarea aurului produce cantități semnificative de deșeuri toxice.

Din nou avocați interveniră, din nou Barren le făcu semn să tacă, ceea ce îl făcu pe Ben-Roi să se întrebe de ce se obosise să-i aducă aici în primul rând. Bătrânul ridică masca de oxigen și inspiră adânc, cu zgomot, de câteva ori, cu privirea ațintită asupra lui Ben-Roi. Apoi coborî masca și se lăsă pe spate.

— Trebuie să vă spun, domnule Ben-Roi, șuieră, că nu reușesc să-mi dau seama – nici eu, nici colegii mei cum v-ar putea ajuta teoria exploatării aurului să prindeți un criminal. Presupunând că vă este totuși de ajutor și din moment ce am avut dintotdeauna relații excelente cu Israelul, pot să vă pun la dispoziție cu bucurie expertiza mea de cincizeci de ani în domeniu.

Nu părea neapărat bucuros, dar Ben-Roi nu voia să insiste pe asta.

— Ca să vă răspund la întrebare – da, exploatarea aurului produce cantități substanțiale de deșeuri toxice. Procesele au fost îmbunătățite de-a lungul anilor, dar oricum ai privi situația, este totuși o treabă murdară. Așa a fost dintotdeauna și așa va fi. Ca toate lucrurile frumoase și aurul are o parte întunecată.

— Din care face parte și arsenicul?

Ben-Roi îl privi atent pe Barren când puse întrebarea, atent la orice reacție. Ca și înainte, nu deosebi nimic.

— Poate fi, răspunse bătrânul. Produsul principal rezultat e cianura, dar dacă aurul este scos din arsenopirită, atunci da, se va produce și mult arsenic. Ceea ce, pe termen lung, produce mai multe pagube decât cianura, fiindcă rata de degradare a arsenicului e mult mai mică decât cea a cianurii. Doriți să vă dau mai multe detalii?

Ceva din vocea bătrânului părea să îl provoace pe Ben-Roi să spună că da. Nu mușcă momeala, deoarece nu-l interesa o lecție de chimie. După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, simțea deja cum oboseala începe să-i strângă ușor mintea ca într-o chingă și voia să acopere cât mai mult teren cât timp gândurile îi erau încă limpezi. Schimbă subiectul din nou.

— În articolul de care v-am spus scria că deșeurile de la mina din

România sunt aduse în America.

Urmă o pauză, timp în care Barren îl privi cu suspiciune, apoi rosti:

— Da, așa este.

— Faceți asta cu deșeurile de la toate minele?

Întrebarea provocă un pufnit disprețuitor.

— Pe naiba. Deșeurile de la celelalte operațiuni sunt procesate la fața locului. Bineînțeles, respectăm toate legile țării în care se află operațiunea respectivă. În Drăgeș facem asta fiindcă e o clauză obligatorie a concesiunii de exploatare. O clauză al naibii de scumpă, așa putea să adaug. Transportul, procesarea și depozitarea, toate costă. Dar depozitul este atât de bogat, că putem absorbi costurile. Patruzeci de milioane de uncii de aur, la o concentrație de 35 de grame pe tonă – credeți-mă, domnule Ben-Roi, când vine vorba de exploatarea aurului, asta e comoara supremă.

— Și, bineînțeles, Barren Corporation e mai mult decât fericită să contribuie la protejarea mediului înconjurător, interveni al doilea director, un bărbat cu un început de chelie, cearcăne enorme sub ochi și o burtă vizibilă prin pantalonii costumului Armâni. Luăm foarte în serios obligația noastră față de mediu.

— Foarte în serios, repetă Barren, deși tonul lui sugera exact opusul.

Ben-Roi își foi picioarele, privindu-l pe bătrân, intuind că îi scăpa o șmecherie, că nu punea întrebările care trebuie. Poate ar fi trebuit să amâne interviul până în ziua următoare, când nu ar mai fi fost atât de obosit. Și totuși, era aici, acum și se îndoia că ocazia urma să vină și a doua oară, așa că merse înainte.

— Există vreo legătură între compania dumneavoastră și portul Rosetta? întrebă. Pe coasta de nord a Egiptului.

Barren începu din nou să bată cu degetele în birou.

— Nu! Din câte știu, răspunse. Și, din moment ce știu tot ce se întâmplă în compania mea, asta înseamnă că nu.

Angajații zâmbiră.

— Dar un bărbat pe nume Genady Kremenko?

— N-am auzit niciodată de el.

— Dinah Levi?

O pauză de o clipă, prea scurtă ca Ben-Roi să-și dea seama dacă însemna ceva sau nu, apoi:

— N-am auzit nici de el.

— E o ea.

Barren ridică din umeri. Ben-Roi îl fixă cu privirea, încercând să-i

citească expresia, să-și dea seama dacă spunea adevărul sau pur și simplu era un mincinos foarte bun. Nu reuși să ajungă la o concluzie – varianta a doua, îi spuneau instinctele, deși nu avea nici o dovadă – și, după o pauză scurtă, schimbă subiectul încă o dată, înconjurând problema ca un boxer care încerca să găsească o breșă în apărarea celuilalt sportiv din ring.

— Să ne întoarcem la Prospecto o clipă, spuse. Din câte am înțeles, fiul dumneavoastră a fost directorul companiei.

Bătrânul se încruntă o clipă, ca și când n-ar fi vrut să audă de fiul lui. Prima reacție neplăcută a lui Barren de la începutul discuției.

— Încă e vorba de investigația dumneavoastră, da? Mârâi, iar degetele i se strânseseră în jurul măștii de oxigen. Sau vă interesează pur și simplu cum mi-am structurat afacerea?

Ben-Roi ignoră ironia și îl asigură că întrebarea avea legătură cu investigația. Barren îl privi la rândul lui prin ecran, iar capul său masiv păru să tremure puțin, ca un bolovan pe cale să se răstoarne și să înceapă să se rostogolească. Apoi, cu un mormăit, bătrânul își prinse mâinile.

— Este așa cum ați spus, răspunse, frecându-și verigheta subțire de aur cu degetul mare. La vremea respectivă, William era pe cale să fie inițiat în afacerile companiei, în structura ei. Postul de conducere de la Prospecto făcea parte din procesul respectiv.

Ben-Roi ezită, luându-și câteva notițe în carnețel, apoi:

— Fiul dumneavoastră este un personaj destul de interesant.

Fusese provocator în mod intenționat și, chiar înainte să termine fraza, se pregăti pentru o ripostă pe măsură. Avocații se aplecară în față, ca doi câini Doberman trăgând de lese, dar Barren nu îi asmuți încă. Tăcu o clipă, apoi, surprinzător, zâmbi. Era o expresie tulburătoare, ca o rană care i se deschisese de-a latul părții de jos a feței.

— Prefer să vorbesc deschis, domnule Ben-Roi, mârâi, așa că haideți să fim sinceri. După cum știți în mod evident, fiul meu are... antecedente. Mulțumită presei de scandal, e un lucru cunoscut de toată lumea. Pe baza acestor antecedente, credeți că Prospecto... ce? A scăpat de sub control? A descoperit o peșteră a lui Aladdin și a început să o exploateze pe la spatele companiei? Și că poate a omorât o ziaristă pentru că aflase despre asta? Am nimerit câte ceva?

„Două aspecte”, recunosc Ben-Roi, deși el n-ar fi spus-o așa de direct.

— Îmi place să vorbesc clar, domnule. Nu las loc nici unei îndoieli. Și vă spun direct că v-ați depășit atribuțiile. Mai întâi fiindcă, așa cum v-ara

spus deja, nimic nu se întâmplă în această companie nimic fără ca eu să aflu. Apoi fiindcă, fie el și cel mai izolat deșert de pe toată nenorocita asta de planetă, n-ai cum să operezi ceva de asemenea amploare, ca o mină de aur, fără ca oamenii să nu afle de asta. Și, în fine și cel mai important... (se aplecă până în fața camerei când spuse asta) ... fiindcă, indiferent ce altceva ar fi, bun sau rău, fiul meu nu este un fel de Al Capone care să dispună asasinarea oamenilor care îl incomodează. Astea sunt fabulații, domnule Ben-Roi și, sincer, m-aș fi așteptat la mai mult din partea unui reprezentant al uneia dintre cele mai bune forțe de poliție din lume. Sper că asta v-a lămurit.

Ben-Roi încuviință.

— Bine. Dacă mai menționați o singură dată familia mea, întrevederea noastră va lua sfârșit. Și cariera dumneavoastră, dacă am un cuvânt de spus. Acolo, te rog, Stephen.

Ultima frază îi fusese adresată unei siluete care apăruse în cadru la stânga lui Barren, un soi de valet sau servitor, judecând după uniforma închisă la culoare și postura deferentă. Rămase în cadru suficient cât să pună un pahar cu apă pe birou în fața bătrânului, apoi se retrase cu spatele și dispăru. Barren ridică paharul și luă o sorbitură, cu fruntea încrețită într-o cortină de riduri furioase.

— Atât? Murmură, privind pe deasupra paharului, cu ochii ca două albăstrele. Sau mai aveți vreo teorie ridicolă despre care vreți să mă întrebați?

Ben-Roi îi susținu privirea, refuzând să se lase intimidat. Dorise să lămurească și alte aspecte licitația din Egipt, printre altele și lista de companii pe care i-o dăduse Dinah mai devreme. Intuia că mai avea foarte puțin timp și, oricum, comentariul despre cariera lui îl iritase. În loc să se ascundă în continuare după deget, trimise un croșeu de dreapta în plin.

— Domnule Barren, aveți habar de ce Programul Nemesis crede că Rivka Kleinberg a fost omorâtă de cineva din compania dumneavoastră?

Comentariul provocă un torent de replici ofensate din partea avocaților, iar de data asta Barren îi lăsă să se desfășoare. Ben-Roi primi cu calm replicile, continuând să-l privească fix pe Barren, analizând efectele pe care acuzația le avea asupra lui, în același fel în care un geolog analiza marcajele de pe seismograf. Bătrânul era furios, nu încăpea nici o îndoială; avea dinții încleștați, gura strânsă într-o expresie amenințătoare. În același timp însă, ceva din privirea lui nu se potrivea cu restul grimasei. Era greu de definit – deși imaginea de pe ecran era

clară ca lacrima, faptul că nu era prezent fizic făcea mai grea interpretarea reacțiilor. Cu siguranță nu îi era teamă. Nu că ar avea vreo vină. Mai degrabă un fel de circumspecție bazată pe ceva ce știa deja, ca și când replica nu l-ar fi surprins la fel de mult ca pe ceilalți prezenți în încăpere.

— Explicați-vă, domnule, mârâi.

— Cu plăcere, rosti Ben-Roi. Mai devreme azi, am fost ținut ostatic de Dinah Levi, femeia pe care am amintit-o mai devreme. Am motive întemeiate să cred că e fiica Rivkăi Kleinberg și că e, de asemenea, membră în Programul Nemesis.

Barren nu spuse nimic, ci continuă să îl fixeze cu privirea, încă mai afișa aceeași discrepanță între expresia ochilor și restul feței, ca și când văzul simțea un lucru, iar mimica feței cu totul altceva.

— Ați auzit de Programul Nemesis, cred.

Bătrânul mototoli cu furie masca de oxigen.

— Bineînțeles că am auzit de ei, la naiba. Acum două zile mi-au atacat un angajat în Cairo. Dacă aveți semnalmentele femeii, sper sincer că le-ați transmis mai departe autorităților competente.

— Eu sunt autoritatea competentă, spuse Ben-Roi. Și da, am trimis descrierea și la celelalte secții.

Dintr-odată se simțea extrem de treaz, iar mintea îi era foarte limpede.

— Cu patru zile înainte să fie ucisă, continuă, Rivka Kleinberg s-a întâlnit cu această femeie. Le-a spus celor din Program să intre în sistemele informatice ale companiei dumneavoastră și să caute informații legate de o mină de aur din Egipt și de portul Rosetta. Așteptă câteva secunde, lăsând informațiile să se așeze, apoi adăugă: Dinah Levi credea că mama ei lucra la un articol care ar fi avut drept scop să afecteze imaginea Barren Corporation. Credea de asemenea – credea cu toată ființa sa – că, pentru a opri dezvoltările pe care era pe cale să le facă, Barren Corporation sau cineva asociat cu Barren Corporation a ucis-o pe Rivka Kleinberg. Așa că repet întrebarea: avea vreun motiv să creadă asta?

De-a lungul timpului, Ben-Roi avusese parte de tot felul de priviri răuvoitoare – era polițist în Israel, în Ierusalim chiar și rar trecea câte o zi în care să nu se uite cineva urât la el dar nimic nu se compara cu privirea pe care i-o aruncă acum bătrânul din ecran, nici pe departe. Era de o intensitate atât de malefică, încât până și avocații tăcură, iar spiritul lui Ben-Roi păru să se îngusteze și să se retragă în fundal până când nu

mai rămăseseră decât el și Barren, singuri în ring. Urmă o pauză, timp în care nu se auziră decât respirația accelerată a bătrânului și zdrăngănitul înfundat al unui cărucior de serviciu de afară. Apoi, încet, Barren se lăsă pe spate, iar trupul i se lăți până umplu întreg scaunul, ca o avalanșă de magmă care se întărea încet.

— Pot să vă spun exact de ce crede asta numita Dinah, domnule Ben-Roi, rosti, cu vocea guturală și chinuită, ca și când ar fi înghițit rumeguș. Din același motiv pentru care cei care se opun statului dumneavoastră cred că polițiștii evrei împușcă copii arabi pe stradă, iar antisemiții cred că evreii beau sânge de bebeluși. Pentru că ea și prietenii ei psihopați ne urăsc. Nu fiindcă le-am fi făcut ceva, să ne înțelegem și nici fiindcă am fi încălcat vreo lege, ci pur și simplu din cauza a ceea ce reprezentăm. Reprezentăm triumful capitalismului. Banii despre asta e vorba, domnule Ben-Roi. Nu vreau să vă mint și nici să-mi cer scuze. Respectăm legea, ne plătim impozitele, sprijinim mai multe cauze caritabile, dar la sfârșitul zilei, adevărul e unul singur: facem bani. Iar ei nu pot să accepte asta. Nu sunt în stare să accepte că eu dorm bine noaptea și nu mă trezesc transpirat și în agonie pentru că undeva în Amazon cineva a tăiat un nenorocit de copac. Ne urmăresc de aproape șapte ani și n-au găsit niciodată nici o dovadă că am fi făcut ceva greșit, așa că, sincer, nu mă surprinde absolut deloc că încearcă să ne acuze de crimă acum. Mă mir doar că nu ne-au acuzat și de asasinarea lui Kennedy.

Se opri, chinându-se să respire. Fața i se învinețise, iar la colțul gurii i se strânseseră balonașe de salivă. Inspiră din nou din masca de oxigen, făcând ochii mari cu fiecare inspirație, apoi o lăsă jos și acceptă batista care i se oferea din stânga, de unde stătea probabil valetul.

— M-am bucurat să vă ajut, domnule Ben-Roi, mârâi, tamponându-și gura, dar se pare că am trecut din sfera unei investigații în cea a calomniilor și insinuărilor, așa că nu doresc să continui această întrevedere. Vă doresc mult noroc și sper să vă găsiți ucigașul, dar mă simt obligat să vă spun că, pe baza a ceea ce mi-ați spus în ultimele douăzeci de minute, nu cred că o să faceți asta prea curând. Și, credeți-mă, îmi voi transmite opinia și superiorilor dumneavoastră. O zi bună, domnule.

Ridică mâna, gata să întrerupă legătura video. Ben-Roi strigă:

— O ultimă întrebare, domnule Barren.

Bătrânul ezită. La fel și Ben-Roi, nesigur ce întrebare să pună. Să întrebe din nou de Rosetta? Sau să vadă ce știa Barren legat de traficul

de carne vie? Sau să-l pună față în față cu lista de companii pe care o avea în buzunar? În loc de asta, fără să-și dea seama prea bine de ce, schimbă radical subiectul:

— Credeți că Programul Nemesis a avut ceva de-a face cu moartea soției dumneavoastră?

Cu două zile înainte, o șmecherie similară a lui Dov Zisky îl prinsese pe Genady Kremenko pe picior greșit. Cu Barren nu avu același noroc. Bătrânul privi spre ecran, cu fața contorsionată de furie și pieptul ridicându-i-se spasmodic, apoi murmură:

— Scoateți-l de-aici.

Întinse mâna și ecranul se stinse.

EDFU, EGIPT

În timp ce Ben-Roi ieșea din hotel după întâlnirea cu Nathaniel Barren, Khalifa se pregătea să intre la Iman el-Badri, femeia care, cu optzeci de ani în urmă, fusese violată brutal de Samuel Pinsker.

Ajunsese în satul ei cu mai mult de două ore înainte și sperase să fie deja pe drumul de întoarcere până acum, dacă nu chiar înapoi acasă. Când oprise mașina lângă casa ei – o construcție joasă din cărămizi de noroi, cu un turn pentru porumbei lipit de una dintre laturi și cu un catâr care răgea undeva în spate – descoperise douăsprezece femei îmbrăcate în haine negre care stăteau la rând în față. Sariya îi spusese că victima lui Pinsker devenise între timp un soi de sfântă și, din câte se părea, femeile așteptau să-i primească binecuvântarea.

În alte circumstanțe, Khalifa și-ar fi arătat insigna și ar fi intrat direct. De data asta, instinctul îi spuse că o abordare atât de categorică nu ar fi fost potrivită. O sună pe Zenab, o anunță că avea să întârzie mai mult decât prevăzuse, apoi se așezase la capătul cozii și își așteptase rândul, evitând cu grijă privirile pentru a nu fi considerat un bărbat indecent. În astfel de zone izolate, tradițiile erau extrem de importante.

Iar acum, în sfârșit, după două ore și zece țigări, auzi vocea unei femei care îl chema înăuntru. Era ultima persoană care mai rămăsese la rând. Se ridică, își scutură pantalonii și își trecu o mână prin păr, vrând să arate bine, deși persoana cu care se întâlnea era oarbă. Apoi pași prin perdeaua de mărgele de la intrare.

Interiorul sărăcăcios era exact la polul opus față de apartamentul în

care tocmai avusese loc întrevădarea lui Ben-Roi. Nu era curent electric, nu erau covoare pe jos, nu se vedea nici o decorațiune și nici o mobilă extravagantă. Camera avea podeaua din pământ bătătorit, pereții din cărămizi de noroi netencuite, iar tavanul de lemn era pătat de fum. În partea cealaltă a camerei, o altă ușă ducea la o sufragerie, în spate. O lampă cu gaz lumina suficient cât să se vadă în jur, fără să deranjeze umbrele de la colțuri. Cât despre mobilă, camera era mai mult goală, în afară de două canapele simple, de lemn, lipite de pereți. Pe cea din dreapta, o femeie bătrână, arătând ca o păpușă, stătea picior peste picior, cu spatele rezemat de peretele gol. În afară de fața ridată, tot corpul îi era acoperit de o *djellaba suda*. Era greu de spus unde se termina ea și unde începeau umbrele.

— Se spune că binecuvântarea mea aduce ușurare femeilor însărcinate, spuse bătrâna, cu o voce dogită, dar în același timp surprinzător de blândă, liniștitoare, ca sunetul frunzelor de palmier scuturate de vânt. Din păcate, domnule, mă tem că nu vă pot oferi nici o binecuvântare care să vă ajute cu sarcina dumneavoastră.

Zâmbi la gluma ei și îi făcu semn lui Khalifa să se așeze pe cealaltă canapea. Nu-și dădea seama cum știuse că era un bărbat – probabil îi auzise respirația sau pașii mai grei decât ai unei femei. Merse până la canapeaua din stânga și se așeză.

— Nu sunteți de prin părțile locului, spuse bătrâna, aplecându-și capul spre el.

— Luxor.

Khalifa făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sunt polițist.

Bătrâna încuviință încet, ca și când știa deja asta. Alți orbi pe care îi întâlnește Khalifa aveau ochii stinși și irisurile încețoșate. Se vedea imediat că sunt orbi. Ochii bătrânei, în schimb, erau de un verde smarald și străluceau cu o intensitate aproape supranaturală. Ca și când înfățișarea ei nu se distingea prin lipsa de culoare, ci prin surplusul ei.

— Vreți să vă aduc ceva de băut? întrebă. E cald afară și ați venit de departe.

Lui Khalifa îi era sete, dar refuză totuși. Nu voia să o deranjeze. Bătrâna zâmbi din nou, ca și când ar fi înțeles adevăratul motiv al refuzului. Se ridică în picioare și merse până în sufrageria din spatele casei, cu mișcări încete, dar sigure; dacă n-ar fi știut deja că e oarbă, Khalifa n-ar fi bănuit niciodată. Se întoarse peste câteva minute cu un pahar cu ceai.

— Am o fată care mă ajută cu treburile casei, explică, dându-i paharul și întorcându-se la loc, fără să pară dezorientată vreo clipă. Cu treburile simple mă descurc. Vă rog, serviți.

Khalifa sorbi puțin, fără să spună că de obicei își bea ceaiul cu zahăr. Cel din pahar fusese deja îndulcit. Două lingurițe, ghici. Exact cum îi plăcea.

— *Lazeez*, murmură.

— *Afwan*, răspuse bătrâna. O pauză, apoi: Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Khalifa îi mulțumi pentru condoleanțe și mai luă o înghițitură de ceai, apoi își dădu seama cu o tresărire că nu-i vorbise de Ali.

— Cum ați...

— Unele lucruri se văd și fără ochi, răspuse bătrâna. Tristețea vă înconjoară, ca o pelerină.

Khalifa nu știa ce să spună.

— Era băiatul meu, fu tot ce reuși să îngaime.

— Îmi pare atât de rău.

Bătrâna îl privi sau cel puțin păru să îl privească. Ochii ei străluceau în lumina tremurătoare a lămpii cu gaz. Umbrele se înghesuiau înjur. Apoi, își prinse mâinile veștejite în poală și se rezemă din nou cu spatele de perete.

— E ceva care nu vă dă pace, spuse. Ceva care vă face să vă simțiți stânjenit în jurul meu. Vă rog, spuneți-mi de ce ați venit.

Khalifa se foi tulburat în scaun. Auzise că orbii au celelalte simțuri mai ascuțite decât restul oamenilor și că prindeau lucruri pe care văzătorii nu le simțeau, dar asta era cu totul altceva. Se simțea ca și când bătrâna putea să vadă până în străfundul sufletului, că știa exact ce gândea și ce simțea. Se aplecă în față, învârtindu-și ceaiul în pahar. Brusc, începu să șovăie. Nu era sigur dacă voia sau nu să pună întrebările pentru care venise.

— Haideți, insistă bătrâna, nu poate fi așa de rău. Spuneți ce doriți. Vă veți simți mai bine. Poate că amândoi ne vom simți mai bine.

Bătrâna își deschise palmele în semn că e în regulă să vorbească. Se lăsă tăcerea. Umbrele din cameră păreau să se adâncească, să se îndesească. Khalifa respiră adânc.

— Cum v-am spus, sunt polițist în Luxor, începu. Investighez un caz... ajut o investigație... o femeie a fost omorâtă în Ierusalim. Nu vă mai obolesc cu amănuntele. Pare să existe o legătură cu un bărbat pe care cred că l-ați... cunoscut. Un hawaga, un *ingleezi* pe nume... Samuel

Pinsker.

Capul bătrânei se ridică, apoi coborî.

— Ah, murmură.

Asta fu singura ei reacție.

— Știu ce s-a întâmplat, continuă Khalifa, vorbind cât de blând era în stare, încercând să-i arate nu doar că înțelegea ce simte, ci și că nu avea de ce să-i fie rușine. Vă rog, iertați-mă că v-am adus aminte.

— Nu mi-ați adus aminte, murmură bătrâna. A-mi aduce aminte ar însemna că am uitat. Nu trece nici o zi în care să nu mă gândesc la acea noapte. Nici un minut. O retrăiesc iar și iar. Au trecut optzeci de ani, dar parcă a fost ieri.

Ridică o mână și își atinse tâmplele cu vârful degetelor. Khalifa privea fix în podea. Cu nici câteva minute mai devreme, vizita păruse o idee bună. Acum că era într-adevăr aici, împreună cu ea...

— Iertați-mă, repetă. Nu am vrut...

— Nu trebuie să vă cereți scuze. Au făcut ce au făcut. Am învățat să trăiesc cu asta.

Khalifa era obosit. La fel ca și la comentariul de mai înainte, cel despre Ali, avu nevoie de o clipă să-și dea seama ce auzise. Își ridică privirea, încruntându-se.

— Au făcut?

— Cei care au comis crima.

Khalifa se încruntă și mai mult.

— Nu înțeleg, *Ya Omm*. Credeam...

— Ce?

— Că Samuel Pinsker a fost cel care... (nu voia să folosească cuvântul „viol”, s-ar fi simțit umilită) ... a făcut-o.

Bătrâna își lăsa jos mâna. Ochii ei păreau să ardă în semiîntuneric.

— Erau trei.

Khalifa simți un nod în gât.

— Trei criminali care nu au fost judecați niciodată. Trei monștri care au murit în pace, în timp ce victima lor...

Plecă ușor capul, iar fața i se pierdu în umbre. Expresia nu i se mai vedea. Khalifa se blestemă că fusese atât de egoist, că venise până aici doar ca să-i reamintească bătrânei din nou ce se petrecuse, o întâmplare care părea să fie chiar mai traumatizantă decât crezuse, dacă era posibil așa ceva. Trecură câteva clipe, apoi se ridică.

— N-ar fi trebuit să vin. S-a întâmplat acum multă vreme și nu e treaba mea. Vă rog, *Ya Omm*, iertați-mă. O să plec acum.

Se întoarse spre ușă, dar vocea ei îl trase înapoi, surprinzător de dură.

— Veți rămâne.

Își ridică capul, cu fața îndreptată spre el. Era atât de bătrână că pielea îi părea făcută doar din riduri.

— Am păstrat secretul optzeci de ani. E timpul ca adevărul să iasă la lumină. Dumnezeu îmi e martor că aș fi făcut-o mai devreme dacă aș fi știut că mă ascultă cineva. Dar dacă ești femeie în Egipt, mai ales o *fellaha* nu vorbești despre astfel de lucruri. Nu vorbești deloc, dacă nu vrei să ai necazuri. Chiar dacă aș fi spus ceva, n-ar fi contat. Erau isteți frații mei.

Nodul din gâtul lui Khalifa se strânse și mai mult. La fel și stomacul.

— *Allah-u-Akhbar*, spuneți că frații dumneavoastră au fost implicați în viol!

De data asta folosi direct cuvântul, prea șocat să mai caute eufemisme. Spre surprinderea lui, bătrâna zâmbi, deși Khalifa nu mai văzuse niciodată un zâmbet atât de amar.

— Nu m-a violat nimeni, șopti, iar vocea ei era la fel de înceată ca șuieratul lămpii. Nu m-a atins nimeni, nici măcar cu un deget. Cu atât mai puțin Samuel Pinsker.

Pronunța numele *Sam-oo-el Peens-ka*, fără nici o urmă de înverșunare, așa cum ar fi fost de așteptat dacă într-adevăr ar fi fost atacată. Dimpotrivă, tonul ei sugera admirație, reverență chiar. Khalifa făcu un pas în față.

— Dar a fost un martor, un băiat. A văzut...

— Ce? Ce a văzut?

— L-a văzut pe Pinsker când v-a atacat.

Khalifa îl auzea în minte pe Sadeq descriindu-i atacul.

— A spus că plângeați, vă zbăteați...

Bătrâna oftă și clătină încet din cap.

— A vedea nu înseamnă neapărat a înțelege. Mai ales când e vorba de un copil. Dacă un copil vede lacrimi, nu înțelege că ar putea fi lacrimi de bucurie. Dacă vede un bărbat strângând în brațe o femeie, crede că e vorba de un atac. Băiatul nu a văzut ce credea că a văzut.

Nu era nici urmă de dușmănie în glasul ei, nici de condamnare. Doar tristețe. O tristețe profundă. Trecu o clipă, apoi Khalifa merse și se așeză pe vine în fața ei. Era atât de mică și de chircită, iar canapeaua atât de joasă, încât chiar și așa era cu un cap mai înalt decât ea.

— Ce s-a întâmplat în acea noapte, *Ya Omm*?

Bătrâna zâmbi din nou, un zâmbet adevărat de data asta.

— Ce s-a întâmplat? Un lucru minunat. Bărbatul pe care îl iubeam m-a cerut în căsătorie, iar eu am spus da. A fost cea mai fericită noapte din viața mea. La început cel puțin.

Oftă și își plecă privirea, așa cum era, peste umărul lui Khalifa și spre umbrele de la colțul de sus al camerei. Minte lui Khalifa lucra febril, încercând să înțeleagă ce i se spunea, să-și revină după ce tot ce credea că știa despre Pinsker. Toate presupunerile pe care le făcuse în ultimele zile începuseră să se destrame, ca o fotografie care ardea mocnit și a cărei cenușă îi scăpa printre degete. Se apropie, căzu în genunchi și îi luă mâinile într-ale lui.

— Vorbiți-mi, spuse. Vă rog, *Ya Omm*. Vreau să înțeleg.

Afară, catărul începuse din nou să ragă, un sunet trist, aspru, care părea să vină din altă lume. Înăuntru, tăcerea era intensă, aproape palpabilă. Trecură câteva clipe sau poate câteva minute; din momentul în care pășise înăuntru, Khalifa pierduse orice noțiune a timpului. Apoi, încet, bătrâna își desprinse mâinile dintr-ale lui și îi atinse fata. Degetele ei se plimbară înainte și înapoi gură, nas, obraji, pleoape, frunte urmărind fiecare trăsătură ca pe un rând de scriere Braille.

— Ești un om bun, șopti. Un om blând. Am auzit-o în vocea ta, iar acum am citit-o și în trăsăturile tale. Am citit și durere și furie, multă furie, dar bunătatea triumfa asupra tuturor celorlalte. La fel s-a întâmplat și cu *Sam-oo-el*. Era un om bun. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Poate că e cel mai bine ca tu să fii cel care află adevărul.

Îi ținu fața în mâini încă o clipă, apoi se lăsă pe spate, închise ochii și îi spuse povestea.

Pinsker o salvase de frații ei. Așa începuse totul. Lucra într-un mormânt de pe dealurile de deasupra vechiului Qurna și se întorcea prin sat într-o seară. Văzuse cum frații ei o plesneau și intervenise. În bătaia care urmasse îl pocnise pe unul dintre ei așa de tare, că îl pusese la pământ. (Khalifa auzi în minte vocea lui Mary Dufresne, clară de parcă ar fi stat lângă ea: s-a bătut cu niște locuitori din Qurna odată și l-a pus pe unul dintre ei la pământ.) Mai târziu, fata descoperise că Pinsker o urmărea de peste un an, dar era prea rușinat de felul în care arăta ca să încerce să se apropie de ea.

— Prostuțul, chicoti bătrâna. De ce ar fi contat asta pentru mine? Eu văd înăuntrul omului. Iar înăuntru, el era cel mai chipeș bărbat din lume. Nimeni nu m-a mai tratat vreodată cu atâta respect. Cu atâta demnitate.

Cei doi începuseră să se întâlnească pe furiș – țărâna oarbă și

britanicul fără față, clipe de prietenie care se transformaseră în clipe de dragoste. Bineînțeles, păstrasera cu strășnicie secretul. Chiar și astăzi, o relație între un *hawaga* și o *fellaha* ar fi reprobabilă, condamnată chiar. În 1931, era de neconceput. De câteva ori, Pinsker spusese că era mai bine să se termine. Se temea pentru siguranța ei. Dar sentimentele lor erau prea puternice, dragostea lor prea mare, așa că întâlnirile continuaseră.

— Avea peste treizeci de ani, eu aveam nouăsprezece, spuse bătrâna. Dar nu mă jucam, așa cum fac fetele tinere. Eram matură pentru vârsta mea, știam exact ce fac. Era mai în vârstă ca mine, poate, dar aici... (își atinse fruntea cu o mână)... și aici... (își atinse pieptul în dreptul inimii)... eram la fel. Și aici, în poverile pe care Dumnezeu ni le dăduse.

Își atinse ochii și fața; gestul însemna, desigur, faptul că ea era oarbă, iar Pinsker desfigurat.

— Felul în care arăta îl făcea să sufere atât de mult, spuse cu glasul plin de tristețe. Era puternic, dar uneori puterea nu e suficientă. Vorbele șoptite, privirile, comentariile. Îl oboseau. Odată, o fetiță, o *hawagaya*, l-a văzut în Medinet Habu. A țipat și a fugit, ca și când ar fi fost un soi de monstru. A plâns când mi-a povestit. S-a făcut ghem în brațele mele și a plâns ca un bebeluș.

(Din nou vocea lui Mary Dufresne: „Îmi amintesc doar că a sărit la mine de după o coloană. A apărut de nicăieri, eu am țipat și am fugit, iar el m-a urmărit cu masca aia oribilă. Am avut apoi coșmaruri săptămâni întregi”).

Uneori, Pinsker pleca în deșert și lipsea săptămâni întregi. (Khalifa vru să ceară mai multe informații, dar se abținu.) Întotdeauna se întorcea însă și cei doi își continuau idila de unde o lăsaseră.

— Era atât de blând. Atât de delicat. Niciodată nu m-a forțat. Dacă ar fi vrut să facem ceva, aș fi fost de acord, dar era un om prea decent. Spunea că nu ar fi bine. Mă simțeam atât de încrezătoare când eram împreună. Atât de... împlinită. Ca și când în toată viața mea de până atunci nu fusesem decât o jumătate de persoană.

Pinsker îi făcuse curte încă un an. Se întâlniseră în lanuri și printre ruinele antice împrăștiate de-a lungul bazei Masivului Teban. Apoi, într-o noapte, după ce lipsise mai mult decât de obicei (cât ar fi vrut Khalifa să insiste aici!), se întâlniseră la locul lor preferat, pe marginea Nilului și Pinsker o ceruse de soție.

— Nu-mi venea să cred cât de fericită eram. M-am gândit că glumește,

l-am rugat să nu-mi facă rău, să nu se joace cu sentimentele mele, dar el a râs doar, mi-a spus să nu fiu așa prostuță. Chiar și acum îi mai aud vocea, simt mirosul hainelor lui de piele de când m-a ținut în brațe, mirosul de ulei de pe mâinile lui. Am plâns de bucurie.

Ea voise să fugă atunci, pe loc, dar Pinsker insistase să facă lucrurile cum trebuia. A doua zi dimineată avea să îl caute pe tatăl ei, îi spusese și să îi ceară oficial mâna. Până atunci, ea trebuia să păstreze secretă logodna, să nu mai spună nimănui.

— Îmi era frică, spuse. Știam cum sunt frații mei. Știam că aveau să ne facă probleme. Dar el avea onoarea lui. Cel mai onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dacă n-ar fi fost așa, poate ar mai fi trăit încă.

În aceeași noapte se întorsese acasă și își pregătise cea mai bună *djellaba*, pregătindu-se pentru a doua zi dimineată. Apoi, bucuroasă, se culcase și se visase fericită alături de *Sam-oo-el Peens-ka*, soț și soție, într-o nouă viață. În tăcerea dinaintea zorilor se trezise cu o tresărire, simțind o durere groaznică în piept. Am știut imediat că i s-a întâmplat ceva, spuse. Ceva groaznic. Când inima îmi țipa. La puțin timp după aceea, frații ei se întorseseră acasă într-un car tras de un catâr. Îi înfruntase, îi întrebase unde fuseseră și ce făcuseră. Se ocupaseră de *hawaga*, atât îi spusese. Nu avea să-l mai vadă vreodată. Nimeni nu avea să-l mai vadă vreodată. Se făcuse dreptate, după voia lui Allah. Dreptate! Scuipă cuvântul. Știau că nu-mi făcuse nimic. Știau foarte bine, chiar înainte să le strig adevărul în față. Era doar un pretext. Așteptau asta de un an întreg, o șansă să se răzbune pentru că îi înfruntase atunci. Când băiatul le-a spus povestea lui, au profitat de asta. Erau oameni răi. Cruzi. Veninoși ca niște șerpi. Plânsese, își blestemase frații, îi amenințase că va merge la poliție. Pentru asta fusese târâtă de păr până în casă și bătută. O bătuseră atât de rău, că nu mai putuse nici să meargă o lună. Durerea mă bucura. Eram recunoscătoare că o simțeam. Așa puteam să trec și eu prin ce trecuse *Sam-oo-el*. Durerea ne reunea încă o dată.

Fusese ținută prizonieră în casă în următorii patruzeci de ani. Abia i se dădea voie să iasă afară și nu vorbea mai cu nimeni, ca o moartă vie. Apoi găsiseră trupul lui Pinsker și atunci ea murise încă o dată.

— Nu pot să înțeleg de ce Sfântul Allah ar permite să se întâmple așa ceva, spuse. Ce crimă groaznică. Câtă cruzime. Iar frații mei nu au plătit niciodată. Deși s-a făcut dreptate într-un fel, fiindcă nici unul dintre ei nu a putut avea copii. Toți trei au murit fără nici un prunc născut. Allah lucrează pe căi misterioase, dar asta nu mă consolează prea mult.

După ce ultimul ei frate murise, părăsise satul și se mutase spre sud, unde începuse o nouă viață, străduindu-se să îi facă pe alții la fel de fericiți cum ar fi putut fi și ea.

— Nu i-am vizitat niciodată mormântul, spuse. Nu am vrut niciodată. Încă mai trăiește aici... (își atinse inima). Iar pentru mine doar asta contează. Numele lui e pe buzele mele dimineața când mă trezesc, seara când adorm și de un milion de ori în timpul zilei. E cel mai frumos nume din lume. Soțul meu. Dragul meu soț. Cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Se șterse la ochi cu dosul palmei, ca și când ar fi plâns, dar nu se vedea nici o lacrimă. Asta, încheie ea grav, este povestea lui Iman și *Sam-oo-el*.

Lângă ea, Khalifa își plecă capul. Nu știa ce să simtă, cu atât mai puțin ce ar fi putut spune. Nu se putea gândi decât la imaginea cadavrului mumificat al lui Pinsker, întins pe podeaua camerei funerare și la trupul palid și nemișcat al lui Ali de pe patul de spital după ce îi opriseră aparatele. Allah lucra într-adevăr pe căi misterioase. Atât de misterioase că, pentru a câta oară în ultimele nouă luni, se întrebă... nu dacă Allah exista, asta era absolut sigur, ci oare ce fel de Ființă era El. Atâta durere, atâtea tragedii. Balanța părea să încline implacabil spre întuneric, departe de lumină...

— Ai venit pentru mină, nu-i așa?

Khalifa ridică privirea.

— Motivul pentru care ești aici.

Ochii ei se îndreptară spre el.

— Femeia din Ierusalim. Legătura cu *Sam-oo-el*. E vorba de mină, nu-i așa?

Din nou, bătrâna era cu un pas înaintea lui.

— Credem că da, răspunse.

— *Sam-oo-el* spunea întotdeauna că nimic bun n-avea să iasă din asta.. Pentru el, aurul nu însemna nimic, dar pentru alții... Există atâta lăcomie în lume.

Din spatele casei apărură o pisică. Sări pe canapea lângă bătrână, i se lipi de picior și se făcu ghem.

— Era atât de bucuros, spuse, mângâind pisica pe spate. În ultima noapte, când s-a întors. Căuta mina de ani întregi. Lună după lună, singur în deșert. Iar apoi, în sfârșit, la ultima călătorie... Fusesse acolo trei luni și îmi spusese că nu apucase să exploreze nici măcar jumătate. E ca un oraș subteran, așa mi-a spus. O lume *subterană*. Era atât de fericit. Eram atât de fericiți amândoi.

Zâmbi cu tristețe și nu mai spuse nimic. Khalifa avea atâtea întrebări de pus, erau atâtea lucruri pe care trebuia să le știe, dar după ce i se spusese despre mină, nu-și mai găsea vocea. Pisica torcea, lampa cu gaz suiera în continuare. Trecu aproape un minut.

— Cum o chema? Întrebă în cele din urmă bătrâna. Femeia care a fost ucisă.

Khalifa îi spuse.

— Era un om bun?

Khalifa mărturisi că nu știa prea multe despre ea.

— Cred că da. Cred că încerca să ajute oamenii. Să dea la iveală fărădelegile.

— Mina... e importantă? Dacă știi mai multe despre ea, îi vei putea face dreptate femeii?

Din nou, Khalifa nu putea răspunde sigur.

— Cred că da, repetă.

Din nou tăcere. Privirea femeii părea să se fi pierdut în adâncul propriei ființei, ca și când medita la ceva. Apoi, încet, își luă mâna de pe spatele pisicii și căută ceva între cutele *djellabei*. Scoase un obiect greu de deslușit în întuneric. Khalifa își dădu seama că era un caiet abia când îl primi. Un caiet vechi, cu coperte de piele crăpate și pătate, cu paginile îndoite la colțuri și îngălbenite de vreme.

— *Sam-oo-el* mi l-a dat, spuse. În ultima noapte, în noaptea în care m-a cerut de soție. Mi-a spus că nu avusese timp să cumpere un inel, așa că îmi dădea obiectul cel mai prețios pe care îl avusese vreodată ca dar de logodnă. Sunt notițele lui de la mină. L-am păstrat aproape de inima mea optzeci de ani. Nimeni nu a văzut vreodată ce e înăuntru. Nici chiar eu.

Khalifa primi caietul. Brusc, inima începu să-i bată cu putere, iar respirația i se acceleră. Se ridică, se apropie de lampă și apropie caietul de lumina slabă. Cu grijă, începu să întoarcă pagină după pagină.

Caietul era acoperit cu rânduri scrise de mână, subțiri și șterse, cu liste de numere care erau probabil măsurători, cu schițe. Pagină după pagină de schițe: unelte antice, candelă, copii după inscripții, scrieri hieratice, un plan detaliat al interiorului minei sau cel puțin partea din mină pe care Pinsker reușise să o exploreze, desenat pe o coală împăturită. Mina era un labirint încâlcit de tuneluri și coridoare, camere și puțuri de aerisire, toate pornind dintr-un singur coridor central, ca un sistem vascular subteran, gigantic.

Și, chiar la sfârșitul caietului, lipită de interiorul copertei de la spate, era încă o coală. O hartă a Deșertului de Est, nu la fel de detaliată ca

aceea pe care i-o arătase Omar de dimineață, dar suficient de amănunțită – Nilul, Marea Roșie, văile, munții. Și acolo, într-un *wadi* micuț, în formă de lamă de coasă, pe marginea vestică a Gebel el-Shalul, era o cruce micuță, desenată cu creionul, iar lângă ea era scris: L lui O.

— *Hamdulillah*, șopti Khalifa.

Rămase așa o clipă, apoi împături harta la loc și închise caietul.

— Vă cer din suflet, *Ya Omm*, dacă ar fi posibil...

— Ia-l, spuse bătrâna. Ai binecuvântarea mea. Și a lui *Sam-oo-el* al meu. Asta ar fi vrut și el. Îi păsa mult de dreptate. La fel și mie.

— O să-l păzesc cu viața mea, spuse Khalifa. O să vi-l aduc înapoi de îndată ce termin cu el.

Bătrâna încuviință. Khalifa cântări caietul în mâini, apoi se apropie de bătrână, se aplecă și o sărută pe amândoi obraji.

— *Shukran giddan, Ya Omm*.

— *Afwan*.

Dădu să se ridice, dar bătrâna îl apucă de mână și își întoarse chipul spre el – un chip care, deși trecuseră atâția ani, încă mai purta semnele frumuseții de odinioară în spatele ridurilor, ca silueta unei tinere abia vizibilă printr-o coală uriașă de pergament mototolit.

— E liniștit acum, spuse bătrâna. Văd o lumină aurie; Ali e acolo și e liniștit. Să nu uiți niciodată asta.

Îi mai ținu mâna o clipă, apoi îi dădu drumul și făcu un semn spre ușă. Khalifa abia reuși să ajungă afară înainte ca lacrimile să-l podidească.

RAS AL-SHAITAN, GOLFUL AQABA, EGIPT

— Care e?

— Cea de-acolo, de la capăt.

— Nu te cred.

— Uită-te singur. Sunt agenți secreți. Pe cuvânt!

Băieții se strecurară de-a lungul căsuțelor. Pașii lor nu făceau nici un zgomot pe nisip. Din dreapta se auzea foșnetul valurilor care loveau plaja, unul după altul; din spate se auzea o melodie slabă, revărsându-se din clădirea principală a complexului de agrement. În rest, era liniște. Luna era uriașă, portocalie, atârând deasupra mării ca un medalion uriaș.

Ajunseră la ultima casuță din rând, singura din partea asta a

campusului care era ocupată și se furișară în spate. În spațiul de parcare pavat cu dale de beton erau două mașini Land Cruiser una lângă alta.

— Au ajuns în seara asta. Sunt patru. Au o grămadă de chestii de spioni. Uite.

Ferestrele căsuței aveau draperiile trase. Băieții se cățărară pe tubul de la aerul condiționat – cu grijă, să nu facă nici un zgomot și reușiră să se uite înăuntru printr-o deschizătură îngustă între capătul unei draperii și rama ferestrei. Înăuntru, prin triunghiul micuț de sticlă neacoperită, se vedeau un pat, câteva sacoșe, o grămadă de cutii de metal aruncate unele peste altele și o masă. La masă stăteau două persoane, un bărbat și o femeie, uitându-se la ceva pe ecranul unui laptop. Amândoi purtau căști. Un alt bărbat stătea în genunchi pe podea, meșterind ceva la un aparat electronic. A patra persoană din cameră, o femeie, stătea întinsă pe pat și citea o revistă. Lângă ea, pe pernă, era un pistol.

— Ce ți-am spus? șopti băiatul. Spioni.

Rostise asta mai tare decât intenționase. Femeia de pe pat își ridică privirea și spuse ceva. Ceilalți trei se întoarseră spre fereastră. Băieții săriră jos, îngroziți și o luară la fugă printre căsuțe, prea speriați să se mai uite înapoi.

Când se întoarseră o oră mai târziu, cedând totuși curiozității, mașinile dispăruseră și căsuța era goală, ca și când nimeni n-ar fi stat acolo niciodată. Se întrebară dacă avea rost să spună cuiva de la conducere ce văzuseră, dar până la urmă renunțară. Oricum turismul era la pământ. S-ar fi dat vina pe ei că goneau turiștii. În plus, cine i-ar fi crezut? Așa că nu mai povestiseră nimănui. Era secretul lor.

IERUSALIM

Când Ben-Roi ajunse la Kishle la ora 7 a.m., marți, era într-o dispoziție excelentă – sau, oricum, mai bună decât cu o zi înainte. Dormise bine, dimineața era frumoasă, iar seara urma să se întâlnească cu Sarah la cină, în apartamentul ei. Era prima oară când Sarah îi gătea cina de când se despărțiseră. Semn bun.

Mai întâi se întâlni cu Yigal Dorfmann, detectivul care se ocupa de cazul *studentului yeshiva*. Era un tip scund, unsuros și meschin. Nimeni nu-l înghițea, nici chiar când se prefăcea că e de treabă. În dimineața

respectivă era parcă și mai nesuferit, li luă de după umeri pe Ben-Roi și îl informă că investigația cu studentul ucis era oficial încheiată.

— Un puști arab a mărturisit crima acum vreo oră, se laudă, mestecând un trabuc drept răsplată. Criminaliștii au probe sigure. Șeful e mulțumit. Bravo la toată lumea. Dar vorbesc prea mult de cazul meu; al tău cum mai merge?

Insinuarea deloc subtilă era: „nu la fel de bine ca al meu”.

Câteva minute mai târziu, încă iritat de întâlnirea cu Dorfmann, Ben-Roi fusese chemat în biroul lui Gal și i se făcură reproșuri pentru felul în care vorbise cu Nathaniel Barren cu o seară înainte. În clipa în care întredederea luase sfârșit, reprezentanții lui Barren pleaseră direct la Ministerul Justiției și la premier și depuseseră în ambele locuri plângeri legat de felul în care Ben-Roi se comportase.

— Nu poți să insulti asemenea oameni sau să te joci cu ei, răcni Gal.

— Dar e ceva suspicios cu Barren, domnule. Compania și familia. Investigația mea s-a lovit de ei la fiecare pas.

— Barren se au bine cu jumătate de Knesset! Ai vreo probă? Vreo probă adevărată?

Ben-Roi recunoscă sincer că nu.

— Atunci lasă-i în pace până găsești ceva. Ai înțeles? Am avut deja destule probleme din cauza asta și nu mai vreau să aud așa ceva. Ieși afară.

Când Khalifa îl sună cu puțin înainte de ora opt, buna dispoziție a lui Ben-Roi se evaporase.

— Te rog spune-mi că ai găsit ceva, zise, rotindu-și scaunul ca să nu-i mai vadă pe ceilalți detectivi din birou, Yoni Zelba și Shimon Lutzisch, care sorbeau din sticle de Goldstar și se laudau cu succesul investigației lor.

— OK, se auzi vocea lui Khalifa. Ți-am găsit mina.

Ben-Roi stătuse cocoșat în scaun până atunci. Când auzi de mină, tresări și se îndreptă brusc.

— Glumești.

— Polițiștii egipteni nu glumesc niciodată.

Ben-Roi zâmbi. Simțea cum începe să se binedispună din nou.

— Cum ai găsit-o?

Khalifa îi povesti de întâlnirea cu Iman el-Badri.

— Am stat treaz o jumătate de noapte uitându-mă prin caietul lui Pinsker, spuse. E incredibil, absolut incredibil. Galeria principală a minei e adâncă de peste un kilometru și jumătate. Sunt sute de puțuri, tuneluri

și chiar tuneluri secundare care se desprind din ea. Iar asta e doar partea din mină pe care Pinsker a apucat să o exploreze. Cuvântul „labirint” e prea simplu ca să descrie așa ceva.

— Dar aur?

Spre iritarea lui, caietul lui Pinsker nu avea răspunsul la întrebare. Luase câteva mostre de rocă din mină, dar, evident, fusese ucis înainte să apuce să le ducă la un laborator pentru a fi testate. În rest, aurul nu mai era menționat nicăieri.

— Asta nu înseamnă că nu mai e aur acolo, spuse Khalifa. Tipul cu care am vorbit pe vapor acum două zile, britanicul, mi-a spus că Pinsker nu era interesat de aur, ci doar voia să afle mai multe despre muncitorii de atunci. E posibil ca mina să fie încă plină de aur. Nu o să știm până nu ajungem acolo.

— Astăzi?

— Din păcate, nu. Cu o descoperire atât de mare e nevoie de multă birocrație, explică Khalifa. Am vorbit cu cei de la minister și mâine o să vină cineva aici să vadă caietul. Am o întâlnire în după-amiaza asta cu reprezentanții Consiliului Suprem al Antichităților. Realist vorbind, cred că abia la sfârșitul săptămânii vor începe să se mobilizeze.

— Nu se poate mai repede?

— Crede-mă, după standardele de la noi, sfârșitul săptămânii e echivalentul vitezei luminii.

Ben-Roi mormăi ceva. Era frustrant, dar nu putea face nimic. Măcar găsiseră mina. Era un pas mare în direcția potrivită. Până atunci, el și Zisky aveau destule de făcut. Trebuia să descâlcească toată povestea cu Vosgi și eventual să afle mai multe despre William Barren. Apoi venea lista de companii egiptene pe care femeia din Programul Nemesis i-o dăduse, care ar putea să-i ofere câteva piste noi. Chiar... dacă tot vorbea la telefon cu Khalifa...

— Ascultă, Khalifa, m-ai ajutat enorm deja, dar pot să te mai deranjez cu un singur lucru?

— Bineînțeles. Orice.

Ben-Roi îi povesti ce pățise în după-amiaza trecută.

— Femeia mi-a dat o listă cu companii egiptene care au lucrat cu Barren. Putem face niște cercetări de aici, dar mă întreb dacă vreuna îți spune ceva. Doar ca să mai excludem câteva.

Scoase hârtia, se întoarse din nou în scaun și o despături pe birou. Erau patruzeci de nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Gata?

- Spune.
- Adarah Trading.
- N-am auzit niciodată de ea.
- Amsco.
- Nu.
- Bank Misr.
- Bineînțeles. E una dintre cele mai mari bănci de la noi.
- Ceva probleme?
- Nu, din câte știu. Funcționarele se mișcă al naibii de încet.

Ben-Roi zâmbi și merse mai departe.

- Delta Systems?
- Nu.
- Durabi.
- Nu.
- EGAS.
- Compania Egipteană pentru Gaze Naturale, spuse Khalifa. Sunt un conglomerat național care controlează toate rezervele noastre de gaze.

Asta avea deci legătură cu oferta depusă de Barren pentru licența de exploatare a gazelor. Ben-Roi schiță un asterisc lângă numele companiei, gândindu-se că merita să se intereseze mai în detaliu.

- Fawzer Electronics?
- Nu.
- Fuzki Metals?
- Nu.
- Gemali Ltd.
- Nu.

Și așa mai departe, până la finalul paginii. Khalifa auzise de câteva companii, dar pe majoritatea nu le știa. Nici una nu ridică vreun semnal de alarmă legat de vreo afacere dubioasă. EGAS rămase singura în dreptul căreia Ben-Roi pusese un asterisc. Ajunse la ultimul nume din listă și întoarse pagina. Pe partea cealaltă mai erau doar trei nume.

- Ummara Concrete, citi.
 - Nu.
 - Wasti Logistics.
 - Nu.
 - Zoser Freight.
- Tăcere.
- Zoser Freight, repetă Ben-Roi.
 - Da.

— Da ce?

— Da, am auzit de ea.

Vocea lui Khalifa părea golită dintr-odată, ca și când brusc se gândea la cu totul și cu totul altceva și nu mai era deloc atent la conversație.

— Și? întrebă Ben-Roi.

Din nou, fu nevoie să repete întrebarea până să primească un răspuns.

— E o companie de transport, murmură Khalifa. Mare. Foarte mare. Drumuri, căi ferate, transport fluvial, de toate. Are mulți susținători în guvern.

— Asta e tot?

— Asta e aproape tot... Mai e un singur lucru.

— Continuă.

Se auzi o respirație adâncă.

— Barja care mi-a omorât băiatul, pe Ali. Aparține companiei Zoser Freight.

LUXOR

După ce închise telefonul, Khalifa rămase multă vreme în scaun, privind în gol, lovind biroul cu pachetul de țigări.

Era o coincidență, desigur. Zoser era o companie mare. Nu era nimic suspect în faptul că lucra cu o altă companie la fel de mare. Și totuși... Și totuși...

De la început se simțise atras de cazul Rivka Kleinberg, de la început simțise o legătură. Ceva dincolo de dorința de a-și ajuta prietenul sau de a rezolva un mister incitant. Ceva care îl făcuse să se intereseze în continuare, să cerceteze, să nu renunțe. Ceva... inevitabil. Iar acum, dintr-odată, găsise asta.

Deschise pachetul de țigări, scoase una cu dinții și o lăsă neaprinsă.

Nu-i învinuise niciodată cu bună-știință pe cei de la Zoser pentru accident. Nu pe față cel puțin. Da, barja ieșise de pe coridorul ei, marinarul de veghe nu-și făcuse datoria cum ar fi trebuit. Dar nici Ali și prietenii lui nu ar fi trebuit să iasă pe fluviu. Nu era limpede cine era vinovatul aici.

Și totuși, acum că se gândea mai bine – și, ciudat, până acum nu se gândise prea mult la asta, ci doar o acceptase cu resemnarea cu care egiptenii acceptau atâtea discrepanțe și nedreptăți, ca și când ambele ar

fi făcut parte din ADN-ul lor – Khalifa își dădea seama că îi învinuia pe cei de la Zoser până la urmă. Îi învinuia în același fel în care învinuia guvernarea locală care demolase jumătate din oraș și întreg sistemul care nu se preocupa deloc de oameni precum membrii familiei Attia sau băiatul handicapat din adăpostul pentru copii al Demianei Barakat, care aveau nevoie de ajutor. Nu îi acuza neapărat pentru accident, ci pentru aroganță. Pentru că nu le păsa nici cât negru sub unghie. Pentru că cinci băieți muriseră striviți sau înecați de una din barjele lor și nici măcar nu porniseră o investigație internă. Trecuseră peste accident și merseseră înainte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, așa cum făceau întotdeauna cei bogați și puternici, cărora nu le păsa deloc de felul în care acțiunile lor îi afectau pe alții.

Iar acum, de nicăieri, numele acestora apăruse în investigarea unei crime.

Însemna ceva oare o interferență atât de neașteptată între două povești aparent fără legătură? Se întrebă Khalifa. Era vreun înțeles mai larg aici? Sau pur și simplu căuta sensuri acolo unde nu era nici unul?

Nu-și dădea seama. Gândurile îi erau greoaie, confuze.

Un lucru era sigur însă – coincidență sau nu, se simți puternic legat de investigația lui Ben-Roi. Devenise un lucru personal. Era ca și când stătuse cu picioarele atârându-i deasupra unui vârtej, iar acum fusese tras brusc înăuntru. Și, de asemenea, avea un sentiment pe care nu și-l putea explica prea bine, că ajutându-l pe Ben-Roi se ajuta și pe sine cumva. Nu neapărat să treacă peste moartea fiului său, ci că poate să meargă totuși înainte cu mai multă încredere și seninătate.

Drumul înapoi spre lumină părea să treacă prin labirint.

Se lăsă pe spate, aprinse o Cleopatra și o fumă pe toată până la filtru. Deasupra lui rătăceau firicele de fum, țesând modele detaliate. După ultimul fum stinse țigara, ridică telefonul și sună la garajul secției.

Cu o zi înainte împrumutase un Fiat Uno uzat ca să ajungă până la satul lui Iman el-Badri.

Pentru călătoria pe care era pe cale să o înceapă avea nevoie de o mașină mai solidă.

M-am gândit mult la următoarea purificare. Purificarea purificărilor, dacă vrei. M-am gândit așa de mult, încât vestea că am dat greș m-a afectat mai puțin decât ar fi făcut-o altfel. M-a cutremurat, desigur, să aud că și familia se implicase, să fiu muștrat. Dar mă așteptam la asta. De la început am avut îndoieli legate de catedrală. Știam că n-ar fi trebuit să

o fac mai devreme decât plănuisem.

Dar asta e. Trecutul nu poate fi rescris. Energia mea se concentrează pe sarcina de acum. Respectă trecutul, dar nu te lăsa distras de el – asta e o altă lecție pe care am învățat-o de la părinții mei. Privirea mea e îndreptată spre viitor. Viitorul meu, viitorul familiei.

Pot folosi clorură de potasiu. Sau insulină. Subtilitatea e esențială. Nici una nu poate fi descoperită. Deși am prea puțin timp, s-ar putea să fie greu să fac rost de cele necesare.

O să mă gândesc mai mult. Îmi place mai degrabă să lucrez simplu. Fără ace, fără alte bagaje. Folosesc doar ce găsesc în cameră. Am făcut câteva exerciții, mi-am testat încheieturile, brațele, mi-am calculat cea mai bună postură ca să folosesc forța, dar nu destulă cât să las vânăta. E un echilibru fin, dar voi fi în stare să îl ating. Și nu va fi nevoie să îi văd fața. De obicei nu mă deranjează astfel de lucruri, dar purificarea de acum nu e una obișnuită. Îi o cumpănă, așa se spune, cred. Vorbind despre asta, sper să nu plâng. Nu sunt o persoană foarte emotivă – așa ceva nu are trecere pe piața muncii – dar pasul pe care urmează să îl fac e atât de important, încât nu pot să nu iau în considerare și posibilitatea asta. Indiferent ce s-a întâmplat până acum, încă suntem legați. Nu va fi ușor să rup legătura, dar trebuie.

Voi adăuga niște șervețele pe lista de lucruri care îmi trebuie. Sper că nu voi avea nevoie de ele, dar nu se știe niciodată. Trăim în vremuri nesigure. Iar în vremurile nesigure e important să fii pregătit pentru a face față provocărilor.

PE DRUMUL SPRE DEȘERTUL DE EST

În linie dreaptă erau mai puțin de o sută patruzeci de kilometri între Luxor și Gebel el-Shalul. Dacă ar fi existat vreun drum direct, Khalifa ar fi ajuns acolo într-o oră.

Nu exista însă nici un drum direct. Erau prea puține șosele în regiune – o întindere vastă de munți, pante, gropi cu pietriș și *wadi*, pârjolită de soare de la un capăt la celălalt. Un veritabil labirint natural care proteja labirintul săpat de mâna omului de la *shemut net wesir*. Chiar și într-un Land Rover Defender, o mașină concepută special pentru aventuri off-road, drumul era greu de parcurs și, de asemenea, riscant. Khalifa încălca prima regulă a călătoriilor în deșert: nu pleca niciodată singur la

drum.

Trebuia să încerce, însă acest gând nu-i dădea pace. Nu putea să aștepte până când toți birocratii catadicseau să își facă treaba pentru a obține acceptul investigației. Voia să știe ce se întâmplă la mină. Trebuia să știe. Dacă lucrurile deveneau prea spinoase, putea oricând să se întoarcă. Plus că împrumutase un telefon prin satelit de la secție în caz că dădea de probleme la un moment dat. Era în regulă, își spuse. Era un drum greu, dar era în regulă.

Înainte să plece, trecu pe acasă, îi explică lui Zenab că trebuia să meargă cu mașina până la Marsa Alam, într-o călătorie de serviciu și probabil avea să întârzie; mințise, dar nu voia ca Zenab să-și facă griji. Cu sau fără telefoane prin satelit, încă mai mureau oameni în Deșertul de Est. Iar soția lui își pierduse deja un fiu.

Mai făcuse încă două opriri pentru provizii – combustibil de rezervă, apă, o torță, țigări, brânză, *taamiya*, *aish baladi*, apoi pornise la drum. Pe scaunul din dreapta pusese harta lui Omar cu masivul central al deșertului. Și, de asemenea, caietul lui Samuel Pinsker.

Nu era greu să localizeze mina. Era mult mai greu să ajungă acolo.

Planul lui Khalifa, dacă se putea numi așa, era să ajungă cât mai aproape pe șosea. Deși distanța pe care trebuia să o parcurgă aproape că se dubla, mai întâi merse spre sud, până la Edfu, unde intră pe Autostrada 99 și merse spre est, spre Marsa Alam și coasta Mării Roșii. La jumătatea ei, 99 cotea abrupt spre nord. Din vârful curbei, Khalifa calculase că avea mai puțin de cincizeci de kilometri de parcurs prin deșert până ajungea în împrejurimile minei. Era totuși o distanță apreciabilă, având în vedere cât de ostil era terenul, dar fiecare kilometru parcurs pe șosea îi mărea șansele de a ajunge la destinație.

În afară de asta, mai avea două motive pentru a urma ruta pe care o alesese. Potrivit notițelor din caiet și Samuel Pinsker se apropiase de mină din aceeași direcție. Iar convoiul de camioane văzut din aer de echipa de la Universitatea Helwan se deplasa chiar prin porțiunea respectivă de deșert. Khalifa nu știa dacă exista vreo legătură între mină și convoi, dar prezența camioanelor sugera cel puțin că se putea merge cu mașina pe acolo.

Traficul de pe Drumul 2 era mai aglomerat decât cu o seară în urmă. Avu nevoie de aproape două ore până să ajungă la Edfu. După ce întoarse spre est și intră pe 99, nu mai întâlni nici o mașină, nici pe drum, nici pe lângă drum. Doar o bandă tremurândă de asfalt negru care se întindea printr-un pustiu ars de soare, nisip, pietriș și atât. Trecu pe

lângă o gheretă a poliției lângă Edfu și două așezări mici la El Kannayis și Barramiya – câteva clădiri din cărămizi de noroi, îngrămădite una într-alta și agățate de marginea drumului ca înecatul de un fir de pai. În rest nu se vedea nici un semn de civilizație. Avu nevoie de încă o oră până să ajungă la curbă, timp în care nu întâlni decât un singur vehicul – o camionetă Isuzu încărcată cu oi. Ar fi putut la fel de bine să fie pe Marte.

Până la urmă, cu puțin după ora unsprezece, încetini și trase pe dreapta. Potrivit hărții lui Omar, se afla la cel mai apropiat punct de Gebel el-Shalul. Coborî din mașină și privi spre nord, apărându-și ochii de soare cu mâna. În fața lui se întindea o porțiune acoperită cu nisip și pietriș care se transforma apoi într-o masă de movile și pante din piatră galben-maronie. Movilele deveneau mai înalte și mai abrupte pe măsură ce înaintau spre nord, urcând din ce în ce mai mult, până se uneau la un moment dat cu masivul muntos central din Deșertul de Est.

Khalifa aprinse o țigară, întrebându-se dacă nu cumva era o idee proastă să meargă mai departe. Știa că era o idee proastă. Apoi, temându-se că, dacă aștepta mai mult, erau șanse mai mari să se răzgândească, umplu rezervorul cu motorină, scoase puțin aer din fiecare roată ca să îmbunătățească tracțiunea mașinii și ieși de pe șosea pe teren necunoscut. Cineva lăsase o casetă cu Mohammed Mounir în casetofonul mașinii, pe care Khalifa o ascultă din nou și din nou ca să-și păstreze motivația.

Parcurse primii zece kilometri surprinzător de ușor. Conduse în zigzag pe la poalele dealurilor, cu viteză scăzută, rămânând în treapta a doua sau a treia. Apoi intră într-un *wadi* lat care mergea exact în direcția în care se îndrepta și el. Dealurile se ridicau de o parte și de alta, închizându-l între ele cu pereții lor impunători de stâncă. Fundul văii era însă plat, așa că Khalifa conduse cu ușurință.

Nu pentru mult timp însă. Harta lui Omar arăta că *wadi-ul* se deschidea într-o vale și mai lată care se arcură spre vest, apoi se îndrepta și mergea din nou spre nord. Ce nu arăta harta erau bolovanii uriași împrăștiați de-a lungul capătului de sus al *wadi-ului*, care blocau trecerea Land Roverului la fel de eficient ca și un șir de borne din beton. Încercă să mute câteva, dar nu reuși să le urnească din loc, iar pantele de pe margine erau prea abrupte ca să le urce cu mașina și să ocolească blocajul. Până la urmă, nu avu de ales și se întoarse să caute o altă cale de acces.

Patru ore mai târziu, Khalifa încă mai încerca să găsească drumul cel

bun. De fiecare dată nimerea într-un *wadi* care părea să meargă în direcția cea bună, dar apoi fie cotea într-o viroagă imposibil de trecut, fie se lovea de un perete vertical de stâncă, fie se întorcea la o sută optzeci de grade, astfel încât, în loc să meargă spre mină, se îndepărta de ea. La un moment dat se împotmoli cu roțile într-o groapă cu nisip și rămase o jumătate de oră acolo, săpând în jurul fiecăreia ca să iasă. De două ori se întoarse până la autostradă și abordă problema din alt unghi. Caietul lui Pinsker nu îl ajuta cu nimic – înăuntru scria doar că ajunsese la mină dinspre sud – și, deși era extrem de detaliată topografic, harta lui Omar nu se potrivea întotdeauna cu relieful de la fața locului. Orele după-amiezii treceau, iar relieful continua să îi pună piedici. Khalifa începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi mai bine să renunțe, să se întoarcă acasă și să lase problema pe mâna experților.

În jurul orei trei, după ce parcursese cincisprezece kilometri pe un culoar de piatră care arăta promițător, doar ca să iasă la poalele unei dune de nisip înalte de patruzeci de metri și imposibil de trecut, Khalifa opri mașina, apoi motorul și coborî. Se întinse, își dezmoțî picioarele și bău cu nesaț dintr-o sticlă cu apă. Apoi scoase din mașină un binoclu și pachetul cu mâncare pe care îl cumpăraseră din Luxor, merse până în vârful celei mai apropiate creste și privi în jur, ca să-și facă o idee despre cum arăta terenul.

Ajunsese cu mult spre vest față de punctul în care intrase prima oară în deșert. Spre sud se vedea panglica asfaltată a Autostrăzii 99 care mergea mai departe, spre coastă. Spre nord, masivul central se ridica greoi în depărtare – o fortăreață de piatră maronie care tremura în căldura deșertului și de care părea că nu se apropiase nici măcar cu un centimetru în ultimele patru ore. Între el și masiv, ca un labirint gigantic, se întindea o mare de creste și povârnișuri, de pante și movile, care nu oferea nici o cale de acces vizibilă spre *gebel*-ul înalt din partea cealaltă.

— La naiba! murmură Khalifa.

Studie peisajul, descurajat, apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe pământ, își înveli capul într-un *shaal* ca să se apere de soare și începu să-și despacheteze mâncarea. Își propuse să mai încerce încă vreo două ore, să-și schimbe din nou direcția, apoi să renunțe. Noaptea se lăsa devreme în deșert și, deși Land Roverul era echipat și cu două faruri în plus față de cele obișnuite, nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne aici după ce se întuneca.

Puse niște brânză într-o bucată de *aish baladi* și mușcă, lăsând privirea să-i rătăcească pe deasupra deșertului, apoi în *wadi*-ul din

cealaltă parte a crestei. Se deplasa paralel cu cel în care își lăsase mașina, deși era mai lat și, în loc să meargă direct spre nord, cotea spre est. Era și un copac acolo, un acacia cu trunchiul chircit și noduros și coroana plată și înclinată într-un unghi nefiresc, ca și când ar fi fost secătuit de căldură. Era primul semn de viață pe care îl găsisese de când își începuse căutările. Îl privi fix în timp ce-și mesteca sandvișul, recunoscător că avea totuși ceva la care să se uite, în afară de pietriș și praf. Copacul îl fascina; se întrebă cât de bătrân era, cum de supraviețuise într-un mediu atât de ostil. Trecură câteva minute până să-și dea seama că de partea cealaltă a *wadi*-ului se vedeau niște urme pe pământ.

Multe urme. Adânci, bătătorite, ca și când cineva ar fi zgâriat peisajul cu o furculiță gigantică.

Urme de cauciucuri.

Khalifa se ridică în picioare și luă binoclul. Terenul era atât de încâlcit, încât îi era imposibil să-și dea seama de unde venea *wadi*-ul sau încotro se îndrepta. Studie crestele, căutând o cale de acces din *wadi*-ul în care își lăsase mașina în celălalt. Nu găsi nici una. Erau ca două drumuri separate de un perete înalt, iară nici o punte de legătură între ele. Cercetă mai îndeaproape urmele de cauciucuri. Erau late, mult prea late pentru un 4x4 sau o camionetă și lăsaseră zimți adânci, ca și când cauciucurile care le făcuseră aveau un model pronunțat. Camioane, fără nici o îndoială. Camioane mari, după toate aparențele. Aceleași camioane pe care le văzuseră și cei de la Helwan oare? Nu-și dădea seama, dar merita să vadă încotro duceau urmele. Coborî la mașină, porni motorul, întoarse și se îndreptă în direcția din care venise, căutând o breșă în peretele de piatră.

Merse aproape patru kilometri până să găsească una. Creasta cobora brusc aici, formând un soi de șa naturală, apoi se ridica din nou și mergea mai departe. Spărtura fusese acoperită de o dună spulberată de vânt, lăsând în urmă o pantă lină peste care Land Roverul trecu până la urmă, după patru încercări în care roțile se împotmoliră de fiecare dată în nisip. Odată ajuns în vârf, Khalifa începu să coboare pe panta pietroasă până spre celălalt *wadi*.

De aici încolo, drumul deveni mult mai ușor. Indiferent ce făceau aici, camioanele păreau să folosească frecvent *wadi*-ul în care ajunsese, fiindcă urmele lor erau bătucite adânc. Potrivirea roților Land Roverului în urmele lăsate de camioane îi oferii lui Khalifa o suprafață aproape la fel de bună ca o șosea. Reuși să conducă cu cincizeci și, în unele locuri,

chiar cu șaiszeci de kilometri la oră, schimbând vitezele înainte și înapoi, cu tânguilele dulcele ale lui Mohammed Mounir răsunând din boxele casetofonului din mașină. La zece kilometri mai încolo, *wadi*-ul se deschidea într-o altă vale, apoi în alta și tot așa. Khalifa trecea dintr-una în alta, atras din ce în ce mai adânc în pânza de păianjen a albiilor secate din mijlocul deșertului. Fără urmele de cauciucuri care să-l ghideze s-ar fi rătăcit de mult. Fiecare *wadi* era puțin mai îngust decât cel dinainte, cu pereți mai abrupti, iar peisajul părea să se strângă din ce în ce mai mult în jurul lui. Uneori se abătea puțin spre est, alteori spre vest. Întotdeauna însă, direcția de ansamblu era nordul, mai adânc, tot mai adânc înspre centrul secret al masivului, tot mai aproape de ținta lui, tot mai departe de siguranța relativă a autostrăzii. Khalifa se simțea din ce în ce mai mic, din ce în ce mai singur. Și, de asemenea, din ce în ce mai temător. Dacă urmele chiar duceau la mină și cu fiecare kilometru devenea din ce în ce mai puțin probabil că mergeau altundeva – și dacă mina chiar era exploatată ilegal, atunci singurătatea era cea mai mică dintre toate grijile lui. Închise casetofonul, se asigură că telefonul prin satelit era lângă el și, de asemenea, își pregăti arma Flelwan de calibru 9 mm, cu siguranța coborâtă.

Merse înainte. Lumina zilei începea să se estompeze în jurul lui, umbrele se lungeau. În cele din urmă, după ce urcă încet o altă vale lungă și șerpuitoare, urmele după care se ghida cotiră spre dreapta și dispărură într-un defileu mărginit de stânci înalte, încetini, apoi opri. Luă caietul lui Samuel Pinsker și îl răsfoi până la un desen șters în creion. Sub el era o propoziție – „în apropierea labirintului”. Ridică desenul și îl compară cu peisajul din fața lui. Semănau perfect. Ajunsese la destinație.

O clipă rămase așa, ascultând cu capul înclinat într-o parte, încercând să prindă vreun sunet. Nu se auzea nimic, în afară poate de sunetul apăsător al tăcerii înseși. Mulțumit, Khalifa porni din nou motorul și conduse încă o sută de metri în *wadi*, unde ascunse mașina într-o deschizătură de sub o platformă pietroasă. Ieși, îl sună pe Ben-Roi și nimeri căsuța vocală.

— Sunt la mină, spuse, fără să-și mai piardă timpul cu explicații. Mă duc să arunc o privire. Te sun în treizeci de minute.

Aruncă telefonul înapoi în mașină – nu avea rost să-l ia cu el, fiindcă nu avea semnal sub pământ – și luă lanterna din portbagaj. Apoi, cu pistolul pregătit, traversă *wadi*-ul și începu să meargă din nou după urme.

Defileul în care duceau urmele era îngust, puțin mai lat de zece metri. Un singur camion abia ar fi avut loc să treacă. Deasupra lui se ridicau pereți de piatră – straturi umflate de calcar de un alb poros, întinzându-se ca pânzele unei corăbii spre panglica albastră a cerului. Mai mulți curenți de aer mișcau dintr-o parte în alta. Deși era târziu, aerul era încărcat de căldura din timpul zilei. Khalifa își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii și strigă:

— *Salaam-alaam-alaam-alaam-alaam.*

Ecoul străbătu canionul, sărind din perete în perete, repetându-se de nenumărate ori până să se stingă. Khalifa strigă din nou și din nou, apoi începu să meargă înainte, cu degetul crispat deasupra trăgaciului. Defileul șerpuia la stânga, apoi la dreapta, apoi strâns la stânga. Dintr-odată, pereții dispărură; Khalifa stătea acum la marginea unui spațiu deschis enorm, înconjurat de stânci – un amfiteatru natural vast, ascuns de marginea de sud a Gebel el-Shalul.

— *Allah-u-akkbar*, murmură.

Undeva, deasupra, vârfurile *gebel*-urilor încă străluceau portocalii în lumina soarelui de după-amiază târzie. Jos, amurgul se lăsase deja. Culorile se transformaseră într-un gri-gălbui spălăcit, iar în crăpăturile și fisurile din stâncă jucau umbre. La poalele stâncilor erau grămezi de pietriș și piatră spartă; Khalifa presupunea că erau rămășițele a cinci veacuri de extracție minieră. Direct la stânga, o altă grămăjoară de pietre, vag simetrică, sugera rămășițele unor căsuțe antice. În afară de asta și de cioburile de oale amestecate cu nisipul de pe podeaua amfiteatrului, nu se mai vedea nimic – nici o clădire, nici un echipament sau utilaj, nici un semn că ar fi avut loc vreo activitate industrială aici în ultima vreme.

De asemenea, nu se vedea nici o mină sau cel puțin Khalifa nu vedea nici una. Urmele ieșeau din defileul din spatele lui, formau un model încălcit pe podeaua amfiteatrului – se presupunea că vehiculele care le făcuseră întorseseră în loc – iar apoi ieșeau din nou pe unde veniseră. Nu se vedea nici un motiv evident pentru prezența lor.

Khalifa studie peisajul, încercând să-și dea seama ce se întâmplă, apoi merse înainte, minuscul ca o furnică pe un teren de fotbal. Ajunse în centrul amfiteatrului. Pentru o clipă avu impresia că aude huruitul îndepărtat al unui utilaj greu, un zgomot surd, undeva la limita sunetelor ce pot fi percepute cu urechea, care dispăru în clipa în care încercă să-l prindă din nou. Își aplecă fruntea, ascultând. Nu-l prinse, așa că presupuse că doar i se păruse. Își ridică privirea și studie pereții de

stâncă. Nimic. Nici o intrare, nici o peșteră, nici un fel de deschizătură. Doar piatră goală.

Făcu o întoarcere completă, apoi merse până la celălalt capăt al amfiteatrului și se cățăra pe una dintre grămezile de pietriș ca să vadă mai bine terenul. De la o înălțime mai mare reuși să observe că, deși urmele de roți erau peste tot, păreau ceva mai dese în jurul peretelui de stâncă din partea de nord a amfiteatrului. Privi fix într-acolo, străduindu-se să deosebească ceva în întunericul care se întetea. Totuși, nu reuși să găsească nimic care să explice prezența camioanelor aici. Trecu un minut. Era gata să renunțe, când o briză venită de nicăieri îi atinse fata și șuieră apoi în jurul amfiteatrului. Prinse o mișcare sau cel puțin i se păru că o văzuse. Dură doar o fracțiune de secundă, apoi totul înjur se liniști. Khalifa se aplecă și își miji ochii. O altă briză, o altă mișcare, chiar la baza stâncii, ca și când piatra se mișca, făcea valuri.

— Ce naiba...?

Khalifa coborî de pe grămadă și porni într-acolo, încă întrebându-se dacă într-adevăr văzuse ceva sau era pur și simplu o părere, o iluzie din cauza întunericului. La treizeci de metri de stâncă se opri și strigă:

— *Salaam-alaam-alaam-alaam!*

Vocea lui dădu ocol amfiteatrului, dar nu îi răspunse nimeni. Nu se mai vedea nici o mișcare, deși acum că se apropiase, deosebea o porțiune pătrată la baza stâncii, care părea să aibă o culoare puțin diferită de peretele care o înconjura. Și textura părea puțin diferită. Ca și când cineva...

— Inteligent. Foarte inteligent.

Khalifa își ascunse pistolul în centură, la spate și merse până acolo. Studie peretele, apoi se aplecă, prinse în mâini stânca și trase. Cu un sunet puternic, de material în cădere, copertina de pânză se desprinse din monturi și îi căzu la picioare. În spatele ei, ascunsă grosolan, dar foarte greu de observat de la distanță, fiindcă materialul galben era aproape imposibil de remarcat între stânci, era o ușă dublă de oțel, imensă, închisă cu un lanț și un lacăt. Pe piatra de deasupra, săpată adânc, era o inscripție. Un singur cuvânt. Khalifa nu mai știa să citească scrierea hieroglifică la fel de bine ca în trecut, dar inscripția nu era prea greu de descifrat. Mai ales că era vorba de un zeu.

Wesir. Osiris.

— Te-am prins, șopti.

Trase o dată de uși, apoi își scoase pistolul, ținti și nimeri lacătul. Ecoul se auzi ca un tunet în spațiul închis al amfiteatrului, făcând câteva

păsări să zboare spre cer, speriate. O clipă, Khalifa crezu că aude din nou zgomot de utilaje sau poate un motor oricum, ceva mecanic. Era imposibil de distins din care parte venea, dacă într-adevăr îl auzise și nu era pur și simplu o părere. Ascultă atent, dar nu mai desluși nimic.

I se păruse. În mod sigur, i se păruse. Scutură din cap, apucă unul din mâneretele ușii și trase.

Ușa de oțel se deschise. Dincolo de ea se întindea labirintul.

IERUSALIM

Ben-Roi vorbea la mobil cu Sarah când îl sună Khalifa. Îi telefonase ca s-o întrebe dacă vrea să cumpere ceva în drum spre apartamentul ei. În clipa în care primi mesajul egipteanului îl apela înapoi. Acum, telefonul lui Khalifa era setat pe căsuța vocală. Mesajul automat era în arabă, vocea unei femei – Khalifa împrumutase telefonul de la altcineva, probabil. Un telefon prin satelit, ghici Ben-Roi, din moment ce avea semnal în mijlocul deșertului. Îi lăsa și el un mesaj în care se arăta îngrijorat de faptul că plecase singur la mină și îl imploră să nu riște degeaba.

— Sună-mă când primești mesajul ăsta, încheie. Imediat ce primești mesajul ăsta. Aștept.

Închise. De cealaltă parte a camerei, Dov Zisky lăsa problema Dinah Levi o clipă și se întoarse spre el.

— Despre ce era vorba?

Ben-Roi îi povesti. Zisky ridică din sprâncene.

— Crezi că va fi în regulă?

— Sper că da. E un prieten bun, n-aș vrea să...

Ben-Roi nu spuse ce n-ar vrea. Se uită la ceasul de pe perete – trecuse cu puțin de ora șase – și își încrucișă brațele. Sarah îl aștepta abia peste o oră și jumătate. Khalifa avea să îl contacteze cu mult înainte. Cel puțin așa spera.

De cealaltă parte a camerei, Zisky se întoarse, își luă telefonul și începu să scrie un SMS.

GEBEL EL-SHALUL

Khalifa păși în mină, aprinse lanterna și o roti înjur.

Era într-o cameră mare. O cameră uriașă, săpată adânc în piatră, ca o peșteră, deși urmele de pe pereți arătau clar că era vorba de un spațiu artificial și nu natural. Podeaua era acoperită cu excremente de liliac, iar în aer plutea un miros greu de amoniac. Khalifa scoase o batistă din buzunar, își acoperi nasul și înaintă câțiva pași.

Spre stânga și spre dreapta se deschideau tuneluri, șase de fiecare parte – pasaje întunecoase, sinistre, care se deschideau din coridorul central al minei ca și când ar fi fost săpate de viermi giganti în căutare de hrană. Unele erau la același nivel cu tunelul principal, altele mai sus. Sub gura unui tunel ceva mai înalt se vedea încă o scară antică rezemată de perete. Khalifa plimbă raza lanternei de-a lungul treptelor legate în piele. Păreau la fel de solide ca și în urmă cu trei mii de ani, când ultimul muncitor le coborâse. Apoi coborî lumina și studie pasajul din față. Pereții erau acoperiți de uși, multe uși; numără nouă înainte ca fascicolul de lumină să fie înghițit de întuneric. Potrivit notițelor lui Pinsker, toate duceau la camerele și celulele locuite odinioară de sclavii care lucrau în mină și care duseseră, după toate semnele, un trai subteran de coșmar. Speranța lor de viață nu depășise probabil câteva luni sau poate chiar câteva săptămâni. Khalifa roti din nou lanterna și văzu hieroglife scrijelite în perete, un șir de borcane de lut, un coș de nuiele întors cu susul în jos. Apoi îndreptă lumina înainte, spre gaura pătrată, imensă, din partea cealaltă a încăperii.

În față sa se afla intrarea în galeria principală a minei.

În afară de ușa de oțel de la intrare, nu mai văzuse nici un semn care să sugereze vreo activitate modernă în mină până acum. La gura galeriei însă, indiciile erau clare, deși nu genul de dovezi la care se așteptase. Cu batista încă la nas, traversă încăperea, ținând lanterna îndreptată în față și ridicând norișori de *guano* cu fiecare pas.

Cea mai mare parte a deschizăturii era ocupată de o platformă de oțel. Asta îl duse cu gândul la o platformă de încărcare, din moment ce era cam la aceeași înălțime cu remorca unui camion, iau urmele de roți mergeau de la intrare direct în dreptul platformei. Pe platformă, prinse cu bolțari de oțel, erau două șine în formă de L care coborau în pantă până jos, la podeaua galeriei – ca un tobogan fără fund – iar de acolo mai departe, în întuneric.

Khalifa plimbă lumina lanternei în jur, apoi se aplecă pe sub

platformă și intră în galerie prin spațiul dintre șine, care erau aproape lipite de pereți de fiecare parte. Din câte se părea, șinele erau folosite ca să aducă ceva de jos. Încărcătura era trasă cu scripeți sau rostogolită pe șine, apoi încărcată în camioane și dusă altundeva. Erau minereuri? Aur? Nu știa. Mai înainte puțin. Întunericul îl înconjura din toate părțile – un întuneric atât de dens, că îl simțea aproape fizic, ca și când și-ar fi croit drum printre pânze de păianjen. Dedesubt se agitau forme întunecate – lilieci deranjați de lumina venită de nicăieri. Șinele mergeau înainte. Khalifa mai făcu câțiva pași. Șinele nu se terminau. Pinsker măsurase galeria cu pasul și calculase că era lungă de aproape un kilometru și jumătate. Șinele mergeau oare până jos? Khalifa nu știa. Orice s-ar fi extras de aici, era adus de la nivelul cel mai de jos al minei. Și, ca să afle ce era, trebuia să coboare și el acolo.

Se dădu în spate, cu inima bătându-i cu putere, respirând rapid, sacadat.

Nu se speria ușor. Întunericul și spațiile înguste nu îl deranjaseră niciodată. De multe ori ieșise singur să exploreze mormintele mai mici dintre dealurile care înconjurau Valea Regilor – morminte la care turiștii nu aveau acces și în care se intra pe genunchi și coate, dacă nu chiar târâș pe burtă. Îi plăcea adrenalina.

Nu și acum însă. Acum era groaznic de speriat. Mai speriat decât fusese vreodată. Era ceva sinistru aici: întunericul, rocile care îl apăsau din toate părțile, tunelurile încâlcite care încă mai păstrau urmele suferinței celor care trudiseră aici, toate erau respingătoare. Mai mult, i se păreau amenințătoare chiar, întreaga mină avea un aer... malefic.

Se trase și mai în spate, ieși din galerie și ajunse iarăși în încăperea de la intrare. Traversă spațiul până la ușă. În cele zece minute care trecuseră de când intrase, întunericul se îndesise afară. Totuși, încă era lumină față de bezna dinăuntru. Respiră adânc.

Nu putea să o facă. Nu putea să coboare acolo. Nu singur. Chiar și cei cinci metri fuseseră prea de tot. Era imposibil să coboare un kilometru și jumătate. Avea să se întoarcă acasă, să revină în altă zi, însoțit de alți polițiști. Aflase unde era mina, știa cum să ajungă aici. Rivka Kleinberg, Barren Corporation, Zoser Freight răspunsurile puteau să aștepte. Trebuiau să aștepte. Nu putea sub nici o formă să dea înapoi...

Reveni, traversă platforma, intră pe dedesubt și ajunse din nou în galeria principală. Întunericul părea și mai încărcat acum, ca și când aerul însuși îl avertiza să se întoarcă din drum. Tăie cu raza lanternei bezna absolută, întrebându-se cum naiba reușise Samuel Pinsker să

reziste cât de mult îl obsedase mina încât să ajungă până aici și să stea singur sub pământ săptămâni întregi, târându-se prin întuneric și cartografiind atât de minuțios locul și împrejurimile. Khalifa simțea că îi vine rău doar gândindu-se.

Mai mișcă puțin lanterna. Scoase la iveală bucăți de tavan și pereți, vizibile o fracțiune de secundă, pentru ca apoi să se cufunde din nou în umbrele impenetrabile. Trecu un minut, apoi încă unul. Singurele sunete care se auzeau erau respirația lui precipitată și foșnetul aripilor de lilieci din când în când. Apoi, crispându-se ca și când ar fi fost pe cale să-și bage mâna în foc, Khalifa puse batista la loc în buzunar, scoase pistolul și porni înainte printre șine.

— Allah, apără-mă, intonă ritmic. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzește.

La început merse cu grijă, oprindu-se la fiecare câțiva pași, târându-se precaut de-a lungul pantei. Se întoarse des, privind înapoi spre peticul de lumină abia vizibilă care venea dinspre intrare. Fiecare celulă din corp îl implora să se întoarcă, să o ia la fugă și să nu se mai oprească până afară. Se luptă cu instinctul și merse mai departe. După câteva sute de metri, lumina dispăru, iar Khalifa se forță să grăbească pasul, nerăbdător să ajungă la capătul șinelor și apoi să iasă cât mai repede de acolo.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzește.

De o parte și de alta se deschideau alte tuneluri și pasaje. Khalifa încercă să le numere, dar erau prea multe, așa că renunță aproape imediat. Unele urcau, altele coborau, unele erau aproape la fel de mari ca și galeria principală, altele abia cât să treacă o singură persoană prin ele. Notițele lui Pinsker spuneau că fiecare se bifurca și se împărțea în alte pasaje și tuneluri care se bifurcau și se împărțeau la rândul lor, pe măsură ce labirintul înainta prin stâncă, crescând și răspândindu-se și multiplicându-se ca un organism monstruos. Gândul îl făcu să se cutremure. Era destul de rău să fie aici, în galeria principală, care mergea totuși în linie dreaptă. Dacă s-ar fi abătut de la ea și s-ar fi rătăcit în încâlceala de pasaje din jur... Se forță să nu se mai gândească la asta. Pinsker fusese suficient de nesăbuit să exploreze locul de unul singur, dar el, Khalifa, nu avea de gând să se abată de la drum nici măcar cu un centimetru. Jos, sus, înapoi afară. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzește.

De câteva ori, șinele trecură prin camere înalte ca și cea de la intrarea în mină – încăperi vaste, cu tavanul boltit susținut de coloane șlefuite din piatră simplă, care încă mai purta urme de fum de la torțele din vechime. La un moment dat, Khalifa trecu pe lângă o galerie adiacentă adâncă și observă o gaură în podea care părea umplută cu cerneală neagră. Pinsker menționase o gaură asemănătoare; aruncase înăuntru o frânghie cu o greutate la un capăt, dar după două sute de picioare încă nu reușise să ajungă la fund.

Se întâmplă de câteva ori să ajungă pe punctul de a ceda, cu fiecare pas devenea din ce în ce mai neliniștit. Era ceva rău aici, simțea asta. Ceva groaznic. Ceva spre care n-ar fi trebuit sub nici o formă să se îndrepte. De două ori chiar se întoarse și porni înapoi spre suprafață, însă apoi se îndârji să se întoarcă din nou și își continuă coborârea.

Întunericul revenea, îl înconjura, stâncile îl apăsau din toate părțile, iar șinele coborau adânc, tot mai adânc, până în măruntaiele pământului.

— Allah, apără-mă. Allah, veghează-mi drumul. Allah, fii lumina care mă călăuzește.

Galeria începu să coboare mai abrupt. Aerul se încălzi, pe perete începură să apară picături și scurgeri de apă. Pe lângă mirosul de amoniac, al excrementelor de liliac, începu să se simtă și un iz vag de metal ruginit.

Și, de asemenea, un alt miros, pe care Khalifa nu îl recunoscuse imediat. Abia când se înteeți își dădu seama ce era – usturoi. Deveni din ce în ce mai puternic cu fiecare pas, umplându-i nările, eclipsând toate celelalte mirosuri. În copilărie, crescut fiind în umbra marilor piramide, Khalifa își amintea cum mama lui atârna usturoi la ușa de la intrare ca să se apere de *djinnii* care bântuiau vechile monumente. Iar acum simțea același miros și aici. Într-o mină. Unde nu avea nici un motiv să existe așa ceva. Prezența lui îl îngrozea chiar mai mult decât întunericul și țesătura încâlcită de pasaje și tuneluri.

Se simțea dezorientat. Usturoiul îl făcu să se întrebe dacă nu cumva începea să înnebunească. Dacă nu era nici un miros aici, ci era pur și simplu o iluzie apărută din cauza groazei? Iar în clipa în care începu să se îndoiască de miros apărură și alte dubii. Oare chiar auzea o bătaie ritmică de undeva din față sau era doar ecoul pașilor lui? Șoptea cineva din întuneric sau era doar respirația lui? Din nou i se păru că aude zgomot de mașinării grele, iar de câteva ori fu absolut sigur că zărise niște siluete mișcându-se în tunelurile adiacente forme întunecate,

imposibil de deosebit, pe care le zărea doar cu coada ochiului, iar în clipa în care îndrepta lumina lanternei într-acolo, dispăreau imediat. Același lucru se întâmpla și când încerca să se concentreze pe câte un sunet. Mirosul de usturoi rezistă însă tuturor îndoielilor. Cu siguranță real. Nu era doar o închipuire. Și devenea din ce în ce mai puternic. Sângele îi zvâcnea în tâmple, inima îi bubuia cu putere. Era ferm convins că ceva groaznic îl așteaptă înainte, în întuneric.

Și totuși, înainta, luptându-se cu teama la fiecare pas, curiozitatea dovedindu-se de fiecare dată ceva mai puternică decât groaza pe care o simțea. Mai jos și tot mai jos până când, în cele din urmă, după ce avu impresia că trecuseră ore întregi, deși ceasul îi arăta mai puțin de o jumătate de oră, în raza lanternei descoperi brusc ceva.

Galeria cobora acum atât de abrupt, că cineva săpase câteva rânduri de trepte în piatră ca să ușureze coborârea. Khalifa se opri și se așeză pe vine, apoi ținu lanterna în față și agită puțin raza de lumină, încercând să-și dea seama ce e mai jos. Orice ar fi fost, era chiar la limita de bătaie a lanternei și nu se vedea clar.

— Hei!

Vocea lui sună greu, apăsător, ca și când ceva i-ar fi blocat trecerea și i-ar fi sufocat ecoul.

— Hei!

Nimic.

Coborî încă doi pași. Mirosul de usturoi devenise atât de pregnant, că îi era greu să respire. S-ar fi simțit mult mai bine cu batista peste nas și gură, dar cu mâna cealaltă ținea pistolul îndreptat în față și nu voia să rămână fără apărare, așa că se forță să suporte.

— Hei!

Încă nu reușea să vadă clar ce era acolo jos, deși se întrevădeau câteva forme acum, margini arcuite, nemișcate în întuneric. Păreau să fi umplut toată galeria, de la podea la tavan, iar șinele treceau chiar prin ele. O avalanșă? Mai coborî un pas, călcându-și pe inimă. Întunericul părea să îl împingă înapoi. Lanterna descoperi ceva rotund, ca o roată și conturul unei piese de metal, ca o jantă sau un inel. În mod clar, ceva făcut de mâna omului.

— Ce naiba...?

Își lăasă piciorul în jos, până la treapta următoare. Încet, cu grijă, ca și când ar fi încercat cu degetul pojghița unui lac înghețat. În același timp își lăasă corpul spre spate, temându-se că avea să fie atacat de ceva. Nu se întâmplă nimic. Fiind mai liniștit, începu să se lase pe piciorul din față,

dar tresări brusc, se întoarse, se lăsă într-un genunchi și își îndreptă arma spre ceva din beznă. De deasupra, din depărtare, se auzea un zgomot de mașinărie. Sau de motor. Ceva mecanic, oricum.

Mai auzise sunete stranii și înainte, dar dispăruseră în clipa în care încercase să le audă mai bine. De data asta însă, odată început, sunetul continuă un huruit bizar, întretăiat, care părea să plutească în aer ca și când labirintul însuși ar fi gemut. Ascultă cu urechile ciulite. Lumina lanternei tremura, la fel ca și mâna cu care o ținea. Era imposibil să-și dea seama de unde venea sunetul. De deasupra, negreșit. Pe drumul pe care venise. Ascultă un minut, respirând sacadat, cu icnete scurte. Apoi, fără să-i pese ce produsese blocajul de mai jos, fără să știe altceva decât că voia să iasă de acolo, se ridică și începu să urce pe unde coborâse.

După douăzeci de metri se opri. Sunetul se auzea încă, la fel de tare ca înainte. Merse, apoi se opri din nou. Încă îl auzea, dar acum era însoțit de un alt sunet – un soi de zdrăngănit surd, ca de roți care mergeau pe șine undeva înainte. Împinse lanterna în față, îngrozit, încercând să-și dea seama ce se întâmplă și blestemându-se că se avântase până aici. Zdrăngănitul părea să crească în intensitate. Nu cu mult, dar diferența era perceptibilă. O clipă rămase țintuit locul, cu nervii întinși la maximum și cu corpul pe cale să-i cedeze, apoi făcu un pas la dreapta și își puse piciorul pe șină. Simți o vibrație ușoară. La fel și la șina cealaltă: metalul îi zbârâna sub talpă. Ceva venea spre el. Ceva mare, dacă era să se ia după zgomotul pe care îl făcea. Făcu un pas în spate, îndreptă din nou pistolul înainte și atinse iarăși șina cu piciorul. În cele cinci secunde care trecuseră, vibrația se întetise. Orice ar fi fost, se apropia cu viteză.

— *Allah-u-Akhbar*, șuieră Khalifa.

Privi înjur. La stânga, un perete de stâncă. La dreapta se deschidea un pasaj îngust, puțin mai lat de un metru și aproape la fel de înalt ca și el. Se întrebă dacă era mai bine să se adăpostească în pasaj, dar era atât de mic, atât de înghesuit și de sinistru, că nu reuși să o facă. Așa că rămase acolo, cu pistolul și lanterna ațintite fix înainte, înghețat, ca un iepure pe șosea, orbit de farurile mașinii care se apropie. Lângă el, șinele începură să tremure.

— Oprește-te! strigă.

Apoi, mai tare.

— Oprește-te! Poliția!

Era un ordin ridicol, inutil și comic. Zgomotul era atât de puternic acum, că abia își mai auzea propria voce. Dacă erau oameni în ceea ce cobora spre el – un cărucior de mină cel mai probabil nu l-ar fi auzit nici

în ruptul capului. Și chiar dacă l-ar fi auzit, ce era să facă? Să se oprească și să-și ridice mâinile? Să spună că le pare rău și să-l lase să-i aresteze? O nebunie. Dar groaza te duce la lucruri nebunești. Strigă din nou și din nou, agitând lanterna, sperând că cei dinăuntru aveau să-i vadă măcar lumina și să-și dea seama că e cineva acolo.

— Tunelul e blocat! răcni. Oprește-te acum! Poliția! E blocat!

Nimic. Zgomotul se auzea tot mai tare. Asurzitor, ca și când un întreg tren de marfă cobora panta spre el. Șinele se ridicară, aproape să iasă din bolțarii cu care erau prinse. Era aproape acum. Foarte aproape. Khalifa strigă din nou, cât de tare putu. Apoi, în disperare, trase un foc în întuneric, țintind jos. Mașinăria încă se apropia. Trase din nou. Degeaba. Galeria se cutremura. Întunericul din fața lui păru să se tragă înapoi, să se umfle, ca un val pe cale să se prăbușească. Mai trase încă două focuri și dintr-odată văzu ceva rostogolindu-se chiar la marginea razei de lumină. Avu o fracțiune de secundă să vadă ceva care semăna cu un cilindru sau o roată uriașă venind spre el pe șine, apoi sări lateral, în pasajul mai îngust.

Apreciase greșit distanța. Vârful pantofului i se agăță de șina din dreapta, se împiedică, își pierde echilibrul și căzu înainte prin gura tunelului. Instinctiv, întinse o mână să-și amortizeze căderea. Lanterna îi scăpă din mână și se stinse, lăsându-l în întuneric. O căută frenetic, pipăind terenul din jur, în timp ce, la câțiva centimetri în spate, mașinăria trecea pe lângă el cu un zgomot asurzitor.

Deși nu trecu de tot, sau erau mai multe mașinării care veneau una după alta. În întuneric, Khalifa nu-și dădea seama dacă era o singură mașinărie pe șine sau mai multe, rostogolindu-se una după alta. O clipă se gândi, confuz, că poate era un soi de excavator gigantic care fusese trimis aici să curețe blocajul de mai jos. Dacă într-adevăr asta era, nu reușise să facă mare lucru. Patru secunde mai târziu se auzi un zgomot și mai puternic, asurzitor, de metal îndoit. Obiectul sau obiectele se izbiseră frontal de blocaj și, din câte se părea, asta le oprise brusc și definitiv înaintarea. Întreaga mină păru să se cutremure, iar de sus începu să curgă praf și pietricele. Zgomotul continuă, mai puternic și mai violent. Din ce în ce mai multe mașinării continuau să treacă pe lângă el, pe șine și să se lovească de grămada din față. Panicat, Khalifa începu să-și caute din nou lanterna, pipăind fiecare centimetru de podea și rugându-se lui Allah să îl ajute s-o găsească. Nimeni nu îi răspunse la rugăciune. Cu fiecare impact, zgomotul se apropia iarăși, așa că nu avu de ales și se îndepărtă de gura tunelului, căutând un loc mai sigur.

Doi metri mai încolo se rostogoli și sări în picioare. Întunericul îl apăsa din toate părțile. Își lipi o mână de peretele tunelului ca să-și regăsească echilibrul și rămase acolo, ascultând. Ecurile coliziunilor din galeria principală răsunau în toată mina, lovitură după lovitură, pocnete înfundate și metale îndoite. Nu știa ce se întâmplă, era la fel de orb ca Iman el-Badri. Mai multe obiecte se rostogoleau de deasupra și se izbeau de ceva, doar de atât era sigur. Și, de asemenea, punctul de impact se apropia de el pe măsură ce galeria se umplea cu rămășițe. Din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai tare. Roca de sub picioarele lui Khalifa se scutura din ce în ce mai violent, ca și când ar fi stat pe o autostradă, legat la ochi, iar mașinile din fața lui s-ar fi ciocnit în lanț, una câte una.

Apoi, brusc, sunetele deveniră mai înfundate și începură să se îndepărteze undeva spre dreapta, în susul galeriei. Vibrațiile se liniștiră și ele treptat, iar zgomotul scăzu în intensitate, deși nu se opri de tot.

Khalifa rămase încremenit aproape un minut, în întuneric. Apoi, tremurând, înecându-se de la mirosul de usturoi, care era atât de puternic acum că îi dădeau lacrimile, înaintă câțiva pași și întinse o mână.

Degetele lui întâlneau o suprafață de metal.

— *Allah-u-Akhbar*.

Pipăi în sus, apoi în jos. Metal de fiecare dată. Umflături și margini ascuțite și, de asemenea, un soi de praf fin, ca o pudră, care curgea printre crăpăturile din metal.

Butoaie, asta erau. Butoaie gigantice. Se rostogoliseră de deasupra, se izbiseră unul de altul, se spărseseră și își vărsaseră conținutul.

Din păcate, conținutul butoaielor umpluse și gura pasajului, de sus până jos și de la un capăt la celălalt. Nu rămăsese loc nici măcar să își strecoare degetele afară. Era un blocaj la fel de solid ca o ușă de celulă. O ușă închisă cu cheia de la o celulă dintr-un penitenciar de maximă siguranță. Khalifa era singur, îngrozit și prizonier în bezna labirintului.

IERUSALIM

La 6.45, Ben-Roi era deja îngrijorat.

Îl sună din nou pe Khalifa și iarăși prinse căsuța vocală. Îi lăsă un mesaj. Sună din nou peste un sfert de oră și încă o dată peste douăzeci

de minute. De fiecare dată îi auzi aceeași înregistrare mecanică. Nici un răspuns.

Când ajunsese la apartamentul lui Sarah la 7.45, era extrem de îngrijorat.

Ceva miroase bine, spuse, lăsându-se condus înăuntru și privindu-și pe furiș telefonul mobil.

— *Cholent* de miel.

— Într-o marți?

— Dacă ai de gând să fii *frumm* în legătură cu asta, o să-ți comand niște pizza.

Ben-Roi o prinse de braț, o întoarse spre el și o sărută pe nas. *Cholent*-ul de miel era mâncarea lui preferată. Sarah chiar făcuse un efort. Și nu doar cu masa. Arăta fantastic. Își lăsase părul liber, se dăduse cu puțin parfum, iar burta de gravidă i se vedea prin materialul rochiei – arăta chiar mai bine ca niciodată. Ben-Roi intenționase să arate cel puțin la fel de bine. Sarah îi cumpăraseră o cămașă Ted Baker de ziua lui și plănuiase să o îmbrace și să se dea și cu puțin parfum. Apoi se întâmplase povestea cu Khalifa și nu mai avusese timp să treacă pe acasă și să se schimbe. Nici măcar nu apucase să-i cumpere flori. Își privi din nou telefonul. Nimic. Ce naiba se întâmplase?

— Ai bere în frigider, spuse Sarah când intrară în bucătărie. Sau vin, dacă preferi.

— O bere sună grozav. Ben-Roi deschise frigiderul și scoase o sticlă. Vrei una?

Sarah se uită urât și arătă spre burtă.

— Bineînțeles. Scuze.

Ben-Roi deschise capacul și luă o înghițitură, în timp ce Sarah își făcea de lucru în jurul aragazului. Din sufragerie se auzea muzică. Joni Mitchell. *Blue*. Primul CD pe care i-l cumpăraseră. Sarah făcea tot posibilul ca seara să meargă bine. Încercă să se concentreze.

— Bubu e OK? întrebă.

— Toate bune. Vrei să...

Își întoarse burtica spre el. Ben-Roi se apropie și o atinse cu o mână.

— Cu cât mă gândesc la numele pe care l-ai ales, cu atât mai mult îmi place, spuse Sarah.

— Și mie.

— Ce spui de Iris, dacă e fetiță?

Ben-Roi se strâmbă. Iris era numele prostituatei cu care stătuse de vorbă în Neve Sha'anani.

— Sau poate că nu, spuse Sarah, citindu-i expresia. O să mă mai gândesc.

Își lipi mâna de a lui. Ochii li se întâlneau. Zâmbi.

— Mă bucur că ești aici, Arie.

— Mă bucur că sunt aici. Chiar mă bucur.

Rămaseră așa o clipă. Degetele lui Ben-Roi se strânseseră fără să vrea în jurul telefonului mobil. Apoi Sarah se ridică pe vârfuri și îl sărută. Nu dură decât o clipă, dar îl sărută pe buze. Îl prinse ușor de lobul urechii, se întoarse spre aragaz și amestecă într-o oală.

— Nu vrei să aștepti pe balcon? Sunt aproape gata. Poți să aprinzi și lumânările.

Îi aruncă o cutie de chibrituri. Ben-Roi le prinse și îi spuse din nou cât de mult se bucura să fie acolo, sperând că repetiția urma să compenseze faptul că nu reușise să se schimbe în haine curate, apoi ieși afară. Găsi o masă atent aranjată, cu flori, lumânări, șervețele, un castron cu măslini și un coș cu lipii. Din câte se părea, nu era singurul care încă se mai gândea la reluarea relației.

Ronțai două măslini, aprinse lumânările și sorbi din bere. Apoi închise încet ușa cu vârful piciorului, scoase telefonul și îl mai sună o dată pe Khalifa.

— Îmi fac griji aici. Serios. Sună-mă imediat ce primești mesajul, OK?

Închise chiar când Sarah ieșea.

— Arăți ca un om vinovat, spuse.

— Mă gândeam la tine într-un fel nepotrivit, minți Ben-Roi, strecurând telefonul în buzunarul din spate.

Sarah râse și îl îmbrățișă de după gât.

— Cred că va fi o seară plăcută.

— Și eu. O seară foarte plăcută.

O îmbrățișă și el, o trase aproape și îi spuse cât de frumoasă este.

Se gândea în continuare la labirint și își dorea cu ardoare ca telefonul să-i sune.

ÎN LABIRINT

Khalifa își petrecu următoarele treizeci de minute împingând și lovind cu piciorul butoaiile care blocau intrarea în tunel, dar nu reuși să le clintească nici măcar un centimetru. Forța impactului le înghesuise

unele în altele, ca și când le-ar fi sudat. Chiar dacă, printr-un miracol al sortii, ar fi reușit să miște unul singur, nu ar fi contat prea mult. Din depărtare se auzeau în continuare sunete de lovituri de metal – slabe, dar totuși perceptibile – care îi spuneau că galeria principală a minei era blocată, probabil, pe o distanță de cel puțin o sută de metri de la locul în care era, dacă nu chiar pe o distanță mai mare. Sute, poate mii de butoaie îl blocau. Ar fi avut șanse mai mari să iasă săpând cu unghiile prin piatră. Trebuia să găsească o altă cale de ieșire.

Dacă exista vreuna.

— Ajutor! țipă, cu gâtul arzându-i de la mirosul ranced de usturoi, care părea să vină de la praful dinăuntrul butoaielor. Ajutor! Vă rog, ajutor! Ajutor!

Inutil. Dar oamenii disperați fac lucruri inutile. Iar gândul de a se târî orbește prin labirint era de nesuportat...

Khalifa se întoarse cu fața spre tunel. Întunericul era atât de des, atât de impenetrabil, că nu avea nici o culoare. Era un vid absolut, care ar fi făcut ca și negrul cel mai întunecat să arate palid în aceste circumstanțe. Flutură o mână. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi, încet, începu să se târască înainte, iar zgomotele butoaielor care încă se mai ciocneau undeva îi țineau isonul bățăilor de inimă.

Puțurile sunt atât de adânci, galeriile atât de numeroase, e o structură atât de complexă, încât a-i trece pragul înseamnă că te-ai rătăcit deja. Nici chiar Dedals nu ar putea să mai găsească drumul înapoi.

Înaintă pas cu pas, cercetând solul cu vârful piciorului, temându-se să nu nimerească într-o gaură plină cu apă ca aceea pe care o văzuse în galeria principală. Tunelul era îngust, lat de un metru până la un metru și jumătate și avea o înălțime care trecea cu puțin de doi metri. Flutură mâna stângă înainte și strânse pistolul Helwan în dreapta. Nu avea nici un rost, având în vedere că oricum nu se vedea nimic, dar pistolul îi dădea o oarecare încredere. Iar în situația în care ajunsese, orice firimitură era bine-venită.

Pasajul mergea drept înainte. Podeaua era plată, iar pereții păreau șlefuiți ca și cei din mormintele din Valea Regilor. Nu se deschidea nici un pasaj lateral sau cel puțin Khalifa nu găsi nici unul. Pe de o parte, se simțea ușurat. Pasajele laterale implicau decizii, complexitate, posibilitatea de a se rătăci în plasa diabolic de încâlcită a labirintului.

Pe de altă parte însă era îngrijorat, sentiment care creștea cu fiecare

pas. Dacă spera să iasă la lumină, să străbată cu bine labirintul, era vital să rămână cât mai aproape de galeria principală. Iar tunelul părea să se îndepărteze tot mai mult de galerie și să îl ducă din ce în ce mai departe, spre o destinație necunoscută.

Nu putea face mare lucru, așa că merse înainte, încet și cu precauție. Singurele sunete care se auzeau erau respirația lui îngrozită și ritmul constant al butoaielor care se ciocneau undeva în depărtare. Cumva cu mâna găsi o cavitate puțin adâncă, de mărimea unui pumn, săpată în perete. Ceva mai departe, piciorul lui zdrobi un obiect care, după ce se aplecă să-l cerceteze, părea a fi un ciob de vas ceramic. Pipăi cu grijă, dar nu găsi nici un semn distinctiv, nici un obiect. Nimic în afară de podea, pereți și beznă sufocantă și atotstăpânitoare.

Apoi, dintr-odată, tunelul se închidea.

— Oh Allah, nu.

Khalifa își băgă pistolul în pantaloni, la spate și pipăi cu amândouă mâinile. În fața lui era un perete de piatră. Cercetă în stânga, în dreapta, sus până la tavan, jos până la podea. Nu găsi nici o spărtură, nici măcar o crăpătură. Ajunsese într-o fundătură.

Pipăi din nou și din nou, explorând fiecare centimetru de perete, apoi se întoarse, se lipi cu spatele de el și se lăsă să cadă la pământ. În același timp, zgomotul înfundat al butoaielor se termină în sfârșit. Se lăsă o tăcere sinistră, de mormânt. Își ridică genunchii la piept și îi îmbrățișa.

Era îngropat de viu.

IERUSALIM

Pentru început, Sarah îl servi cu un *baba ghanoush* de casă, încă un fel de mâncare care îi plăcea la nebunie. Stinseră lumina în sufragerie și se așezară pe balcon, la lumina lumânărilor. Cerul era înstelat, iar din grădina de dedesubt se simțea parfumul magnoliilor înflorite. Melodia lui Joni Mitchell se terminase și începuse una de Etti Ankri.

Seara ar fi fost perfectă dacă Ben-Roi n-ar fi fost atât de îngrijorat.

— Se pare că vor să ne închidă grădinița, spuse Sarah, luând o lipie din coșuleț și rupând-o în două.

Ben-Roi își scosese telefonul pe furiș, sub masă și se uita din când în când la ecran. Își ridică privirea când auzi asta.

— Oh, nu!

Sarah înmuie lipia în sos.

— Se vorbea de asta de mai multă vreme. Astăzi ne-au spus că sponsorul principal ne-a lăsat baltă.

— Nu puteți găsi altul?

— Având în vedere situația de acum, nu. Nimeni nu se mai preocupă de reconciliere.

— Îmi pare atât de rău.

Sarah ridică din umeri și mușcă din lipie.

— Într-un fel, mă simt mai ușurată acum. E ca și când te-ai uita la cineva drag cum moare. E mai bine să nu-l lași să sufere. Mai avem o lună, poate, apoi vom...

Din poala lui Ben-Roi începu să se audă *Hava Nagila*. Ridică telefonul, concentrându-se pe ecran, fără să vadă nimic altceva în jur. Îl suna prietenul lui, Shmuel. Din cealaltă parte a mesei, Sarah îl privea. Nu era nervoasă. Nici măcar iritată. Doar... dezamăgită.

— Îmi pare rău, rosti Ben-Roi, lăsând apelul să intre în căsuța vocală.

Sarah îi întinse mâna și își împleti degetele printre ale lui.

— Credeam că o să-l închizi măcar în seara asta, Arieș. Ai mai făcut-o o dată. Ești suficient de puternic. Știu că ești. Hai, luptă-te cu impulsurile. Rezistă! Rezistă!

Încerca să glumească, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să se simtă și mai rău. Îi strânse mâna.

— Ascultă, Sarah, nu vreau să fac caz de asta și nu vreau să stric seara, dar cred că prietenul meu, Khalifa, are probleme. O să las telefonul aici... îl puse ostentativ în mijlocul mesei. Și dacă mă sună oricine altcineva, oricine, jur în fața lui Dumnezeu că nu răspund. Iar după ce mă sună Khalifa închid telefonul și ai voie să faci ce vrei cu el. Poți să-l arunci chiar și în toaletă. Nu-mi mai pasă.

Ceva din privirea ei spunea că mai auzise asta și înainte și nu îl credea. Clipi și se forță să zâmbească.

— Mi se pare corect.

Ben-Roi o strânse de mână încă o dată. Apoi se ridică pe jumătate, se aplecă deasupra mesei și o sărută pe creștet.

— Mulțumesc că ești tu însăși, zise.

— Mulțumesc că tu ești tu însuși. Deși „tu” e cel mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Ben-Roi chicoti și se așeză la loc. Ochii i se îndreptară involuntar spre ecranul telefonului, doar ca să se asigure.

— Mănâncă, spuse Sarah. Se răcește *cholent*-ul.

ÎN LABIRINT

Khalifa nu știa de cât timp era acolo, la capătul tunelului, cu capul lipit de genunchi și brațele strânse în jurul coapselor, cuprins de o disperare la fel de neagră ca bezna din mină. Se poate să fi trecut două minute sau două ore. Sau chiar două zile. Timpul părea să nu aibă nici un sens aici.

În cele din urmă însă, își desfăcu brațele și se forță să se ridice în picioare. Rămase așa o clipă, amintindu-și o conversație care avusese loc cu ani în urmă, ceva ce îi spusese altcuiva într-o situație la fel de disperată ca și a lui („Aveți încredere în Dumnezeu, domnișoară Mullray. Aveți încredere în ceva. Dar nu vă lăsați pradă disperării”).

Apoi se întoarse și începu din nou să pipăie capătul tunelului. Sus, jos, dintr-o parte în cealaltă. Piatra era la fel de solidă ca și atunci când o cercetase prima oară, indiferent cu cât timp în urmă se întâmplase asta. Nici o crăpătură, nici o spărtură, nici o cale de acces spre dincolo. O fundătură din toate punctele de vedere.

Khalifa lovi cu pumnul în piatră. Dacă ar li fost într-un film, își spuse, s-ar fi deschis vreo ușă secretă până acum. Apoi începu să cerceteze o latură a tunelului, pipăind metodic, de la podea până la tavan, gândindu-se că poate exista totuși o șansă de unu la un milion să nu li văzut vreun pasaj lateral când coborâse aici prima oară. Știu că nu ratase așa ceva. Chiar și în întunericul absolut de aici, pereții erau prea apropiați ca să nu fi simțit o deschizătură dacă exista vreuna. Orice era mai bine însă decât să stea și să numere minutele și orele și zilele rămase până când moartea avea să-i curme în sfârșit suferința. Așa făcuse și Samuel Pinsker. Nu voia să moară ca Samuel Pinsker. Nu voia să moară și gata.

Își găsi un fel de ritm: se târa câțiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereți, îi pipăia până sus, se ridica pe vârfuri, atingea tavanul, se târa iarăși câțiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereți, îi pipăia până sus...

Nu trebuia să fie chiar atât de meticulos și să exploreze fiecare milimetru de piatră, dar ritmul mișcărilor îl liniștea puțin. Și, de asemenea, mergând încet, amâna și momentul în care trebuia să accepte o dată pentru totdeauna ideea că era pierdut. Cât timp mai avea pereți de cercetat, mai avea și speranță. Doar o licărire vagă, dar era totuși speranță. Fiecare centimetru pătrat din tunel trebuia verificat și dacă nu va găsi totuși nici o cale de ieșire atunci poate se va lăsa pradă disperării. Se târa iarăși câțiva centimetri, se lăsa pe genunchi cu palmele lipite de pereți, îi pipăia până sus...

Ajunse la cioburile pe care călcase mai devreme fragmente grosolane, probabil bucăți dintr-un vas de lut iar la câțiva metri mai încolo mâinile lui găsiră o spărtură puțin adâncă în peretele de piatră. Khalifa mai țintise o nișă asemănătoare când coborâse în tunel, deși, din câte își amintea, se afla la înălțimea umerilor, pe când acum era doar la înălțimea genunchilor. Sau poate că era aceeași spărtură și memoria îi juca feste. În bezna atotcuprinzătoare era imposibil să fie sigur de ceva. Se opri și exploră spărtura cu vârfurile degetelor. Era adâncă de vreo doi centimetri, mai degrabă o scobitură superficială decât o spărtură și părea săpată și rotunjită cu o unealtă, își amintea sigur că prima părea mai adâncă și mai neregulată, ceea ce confirma că erau de fapt două spărturi diferite. Își continuă explorarea în sus pe perete și mai găsi încă două spărturi una la înălțimea șoldurilor, alta în dreptul pieptului și încă una, aproape la același nivel cu umerii. Asta era cea pe care o găsisese mai devreme, era sigur; era la fel de adâncă, cu marginea de jos la fel de neregulată. Patru spărturi în total, într-un perete care părea neted și șlefuit cu atenție în rest, una deasupra celeilalte. Interesant.

Ridică mâinile și mai sus, ajunse la tavan, pipăi înjur, găsi...

O gaură.

Brusc, inima începu să îi bată cu putere. Se ridică pe vârfuri și urmări marginea găurii cu vârfurile degetelor. Era pătrată, cu latura de aproximativ o jumătate de metru, tăiată curat și chiar în mijlocul tavanului, ca un capăt de horn. Când intrase prima dată în tunel trecuse probabil chiar pe dedesubt.

Khalifa sări și împinse o mână prin gaură. Nu atinse nimic. Merse pe pipăite până la capătul tunelului și reveni cu brațele pline de cioburi, pe care le aruncă apoi în sus unul câte unul. Hornul părea să fie destul de înalt. Încă o fundătură? Sau o cale de evadare? În orice caz, deocamdată era ceva pur teoretic, fiindcă odată ce euforia inițială dispăru, își dădu seama că nu avea cum să ajungă acolo sus.

Decât dacă...

Merse până la peretele celălalt și îi exploră suprafața cu mâinile, de sus până jos. Găsi și mai multe scobituri, de aceeași mărime și cam la aceeași înălțime.

O amintire îi apăru brusc în minte, ca o explozie de lumină – ceva ce văzuse în urmă cu șase, șapte ani în Valea Regilor. O cunoștință de la Serviciul de Antichități, Ginger, îi dusese pe el și pe Ali să vadă câteva dintre mormintele închise. În drum spre centrul văii, Ginger se oprise să le arate puțul vertical al Mormântului KV56, care fusese dezgropat

recent de o echipă de arheologi britanici. De ambele părți ale puțului se vedeau scobituri săpate în pereții de piatră.

— O scară, explicase Ginger când Khalifa întrebese pentru ce erau. Lucrătorii din Antichitate le foloseau ca să se cațare în sus sau în jos prin puț, ca păianjenii într-o țeavă. E ușor dacă ai picioare lungi.

Khalifa nu avea picioare lungi, dar putea compensa asta prin disperare. Se asigură că pistolul era pus bine și își depărtă picioarele până atinse pereții tunelului cu vârfurile. Avu nevoie de puțin efort; dacă tunelul ar fi fost mai lat cu câțiva centimetri, i-ar fi fost imposibil. Își potrivi vârful pantofului stâng în scobitura cea mai de jos din stânga, apoi își lipi vârfurile degetelor de perete ca să se echilibreze, murmură o rugăciune scurtă și își ridică brusc piciorul drept. Nu nimeri scobitura de pe partea cealaltă și căzu în față. Încercă din nou și din nou, iar la a patra încercare reuși. O clipă rămase acolo, cu picioarele depărtate atât de mult că mușchii parcă îi ardeau. Apoi își ridică piciorul stâng până la scobitura următoare. Nimeri își ridică piciorul drept, doar își pierdu echilibrul și căzu.

— *Yalla!* șuieră, știind că asta era singura lui șansă de a ieși din tunel vreodată și că, dacă renunța acum, era ca și mort. *Yalla!*

La următoarea încercare urcă puțin mai mult înainte să cadă. A treia oară ajunsese până sus și reuși să se strecoare în gaura de sus până la umeri, apoi picioarele îi cedară și se prăbuși la loc. Refuză să se dea bătut și porni din nou, ignorând agonia pură din mușchii șoldurilor, miasma de usturoi și sângele care îi curgea dintr-o tăietură pe tâmplă, unde se lovise în cădere data trecută. Se chinuia cu toată ființa să urce cele patru trepte rudimentare și să intre în horn. De data asta reuși. Ajunse la șirul cel mai înalt de scobituri, găsi o gaură în peretele hornului și se trase în sus. Deasupra mai era o gaură, apoi încă una. Se trase și mai sus. În line, ieși cu totul din tunel și ajunsese în horn. Reușise.

— *Hamdulillah, hamdulillah, hamdulillah.*

Se odihni o clipă cu picioarele sprijinite de pereți hornului, apoi începu să se cațare. Cineva săpase un șir de găuri adânci în perete la intervale regulate, așa că urcușul nu se dovedi prea greu. Trecea de la o gaură la alta ca și când ar fi urcat o scară, în tot acest timp, nu putea să nu se întrebe dacă și hornul avea să fie o fundătură. Nu se gândea prea mult la asta; mergea înainte prin întuneric, testând fiecare gaură înainte să-și lase greutatea cu totul, știind că o căzătură ar fi însemnat unul sau mai multe oase rupte și deci moarte sigură. La un moment dat, un liliac zbură de sus și îl lovi în față. Altă dată trecu printr-un strat moale și

străveziu, care presupuse că erau pânze de păianjen. În rest, hornul era liber și ușor de străbătut. După un urcuș de vreo douăzeci de metri, pereții se despărțiră și Khalifa ieși într-un spațiu deschis. Se târî înainte un metru și căzu cu fața în jos pe o suprafață plată, ușurat că scăpase din tunel, dar conștient că era încă prizonier în labirint.

IERUSALIM

Ben-Roi făcea tot posibilul. Încerca din răspuțeri. Sarah însemna atât de mult pentru el, iar ea se străduise atât de mult să pregătească o seară specială. O nouă șansă pentru amândoi. Pentru toți trei, de fapt.

Gândurile lui însă nu se desprindeau de Khalifa. Sarah vorbea, îi spunea ceva despre copil, ceva intim, dar privirea lui aluneca inevitabil spre ecranul telefonului, sperând să-l vadă că se luminează. Când Sarah dispărea în bucătărie să ia ceva, din clipa în care se întorcea cu spatele, Ben-Roi era deja cu telefonul în mână, lăsându-i un nou mesaj lui Khalifa, implorându-l să-i dea un semn.

Făcea tot posibilul. Încerca din răspuțeri. Dar mintea lui era în altă parte, iar Sarah își dădea seama de asta la fel de limpede ca și când i-ar fi citit gândurile de pe un panou luminat atârându-i deasupra capului. Nu spuse nimic. Nu făcu o tragedie din asta. La ora 9.30 însă, în timp ce strângea resturile prăjiturii cu migdale pe care o pregătise pentru desert încă un fel de mâncare favorit al lui Ben-Roi – îl anunță că seara se termina aici.

— Du-te acasă, Arieș, spuse. Sau du-te la birou. Plimbă-te. Du-te undeva unde poți să fii atent la ce trebuie să fii atent.

— Dar e încă devreme. Credeam că am putea să...

— Nu ești aici cu totul, Arieș. Dacă prietenul tău are probleme, cred că trebuie să te duci undeva unde poți să te ocupi în liniște de asta, nu să-ți pierzi timpul sporovăind cu mine.

Ben-Roi încercă să protesteze, să o convingă să-l lase măcar să o ajute cu vasele, dar Sarah era de neclintit. Nu era supărată, nici cinică, ci doar tristă. Nu o mai văzuse niciodată atât de tristă. Își ratase șansa. Iar ceva îi spunea că fusese ultima șansă.

Își puse telefonul la loc în buzunar și se lăsă condus până la ușă. Înainte să iasă încercă să o sărute, dar Sarah își întoarse fața și îi oferî obrazul.

— Îmi pare rău, spuse Ben-Roi.

— Și mie.

— M-am simțit bine.

Așteptă să audă același lucru. În schimb, Sarah îl lăsă să îi sărute doar burta și-i spuse că spera ca totul să fie bine cu Khalifa. Apoi făcu un pas în spate și închise ușa.

— O să te sun, strigă Ben-Roi.

Nici un răspuns. Nu era sigur, dar i se păruse că aude un suspin înfundat.

ÎN LABIRINT

— *Salaam!*

Vocea lui Khalifa stârni un ecou. Din câte își dădea seama după sunet, era într-un soi de încăpere sau cavernă uriașă, la fel ca aceea prin care trecuse în drum spre galeria principală a minei. Își lăsă capul în jos, încercând să-și amintească dacă mai văzuse ceva asemănător în diagramele lui Samuel Pinsker. Nu-i veni nimic în minte. Făcu câțiva pași în față, cu brațele întinse înainte, ca un orb, apoi se întoarse de unde pornise. Căută în buzunare, își scoase batista și o despătură pe podea, pe marginea din stânga a hornului. În timpul escaladării avusese grijă să se orienteze cu fața spre galeria principală. Ca reper, lăsă batista în aceeași poziție, lipită de gura hornului. În tunel, cu pereți drepecți de o parte și de cealaltă, îi fusese ușor să-și dea seama unde era în raport cu axa centrală a minei. Aici, unde nu avea nici un semn distinctiv după care să se orienteze, urma să-i fie mult mai greu. Batista rămânea singurul punct de referință.

Netezi pânza bine, să se asigure că nu avea cum să calculeze greșit în care parte era gura puțului, apoi se îndreptă și porni din nou, fluturându-și mâinile în întuneric, urmând linia tunelului de dedesubt înapoi spre galeria principală.

După douăzeci de pași întâlne un perete de piatră.

Pipăi în sus și în jos, apoi începu să meargă lateral spre dreapta. Peretele era solid. Merse mai departe, centimetru cu centimetru, înconjurând camera, sau caverna, sau ce naiba era. Bezna era atât de intensă, că după nici câțiva pași nu mai știa unde se afla în raport cu gura hornului prin care venise. Găsi o grămadă de pietre, luă una și o

aruncă în hăul de deasupra. Se auzi un sunet înfundat de undeva de sus, foarte de sus, deși nu-și dădea seama care era distanța exactă până la tavan. Aruncă încă o piatră în față. Un alt zgomot. Zece metri poate? Douăzeci? Era imposibil să-și dea seama. Mai aruncă încă patru pietre ca să-și facă o idee de dimensiunile camerei – era mare, de atâta lucru putea să fie sigur cel puțin, apoi continuă să exploreze pereții. Găsi două vase imense de lut, care îi ajungeau până la brâu. Ceva mai încolo călcă pe ceva care se dovedi a fi o grămăjoară de oase provenite de la un animal mic. Nu găsi nici o ușă, nici o deschizătură, nici o cale de ieșire. Începu să intre în panică, gândindu-se că poate tunelul, hornul și camera făceau toate parte din aceeași fundătură, apoi se lovi de ceva rezemat de perete.

O scară.

O cercetă cu mâinile: două șipci paralele, trepte, toate legate cu fâșii de piele. Părea solidă, din câte simțea. Testă treapta cea mai de jos. Era fermă. Începu să se cațere cu grijă, pas cu pas. După șase trepte descoperi o deschizătură lată în perete, la fel ca și cele pe care le văzuse în camera de intrare a minei.

— *Salaam!*

Ecouri. Era un alt tunel. Poate o cale de ieșire. Dar încotro mergea? Și era singura sau mai existau și alte variante? Coborî din nou și își continuă explorarea spre dreapta, de-a lungul peretelui, până ajunse din nou la grămada de roci. Nu era nici o deschizătură jos. Nu găsi, din păcate, nici un colț, ceea ce însemna că era într-o încăpere circulară. Merse pe bâjbâite înapoi la scară, se lăsă pe genunchi și se târî de-a lungul camerei, mergând cât de drept putea, pipăind cu mâinile în stânga și în dreapta în căutarea hornului prin care venise. După două minute ajunse la un perete de piatră. La naiba! Ratase! Se ridică, își găsi drumul spre scară din nou, îngenunche, se târî și se abătu puțin spre stânga față de linia urmată dinainte. De data asta nimeri deschizătura. Batista se afla de partea cealaltă, ceea ce îi dădu de înțeles că tunelul se îndepărta oarecum de galeria principală. Repetă drumul ca să se asigure că se orientase corect, apoi se întoarse la scară, își scoase un pantof și îl lipi de perete ca să-i marcheze poziția. Apoi, ținându-l cu un picior descălțat, începu să mute scara în jurul camerei, urcând și coborând, căutând alte deschizături. Nu era nici una sau cel puțin nici una pe care să o fi descoperit. Înconjură toată camera, ajunse din nou la pantof și se încălță. Încercă altceva. Se cățără pe scară, intră în noul tunel și începu să meargă, fluturând mâinile în față, cu capul aplecat ca să nu se

lovească de tavan.

Parcurse peste douăzeci de metri – poate mai mult, poate mai puțin; nimic nu era sigur în lumea din adâncuri în care era prins unde tavanul părea să se înalțe și Khalifa putu să stea drept în picioare. La o distanță aproximativ egală, tunelul se despărțea în două. Cel din stânga cobora, cel din dreapta urca. Alese tunelul din stânga, fixându-și bine locul în minte pentru cazul în care ar fi nevoit să se întoarcă mai târziu. Coborî o vreme, ajunse la niște trepte care urcau din nou, apoi la un fel de răscruce cu alte galerii care se bifurcau spre stânga și spre dreapta. Din nou spre stânga, calculând că acum mergea cumva paralel cu galeria principală, dar undeva deasupra ei. Noul tunel îl duse drept o vreme, apoi coborî brusc și se întoarse pe dedesubt, așa că, după calculele lui Khalifa – deși cu fiecare pas devenea din ce în ce mai puțin sigur de calculele sale – intra și mai adânc în mină în loc să se îndrepte spre ieșire. La dreapta se deschidea un pasaj. Trecu prin el și ajunse într-o cameră care părea plină cu coloane și avea uși în fiecare perete. Alte pasaje, alte decizii care trebuiau luate, dar ele deveneau tot mai încâlcite în mintea sa.

— Allah, ajută-mă, suspină înăbușit. Te rog, Allah, ajută-mă. Te rog. Te implor.

Era înconjurat de beznă, într-o tăcere apăsătoare, iar labirintul se încolăcea în jurul lui mai strâns, tot mai strâns, ca un șarpe mitic.

IERUSALIM

Ben-Roi se duse acasă și încercă să-și dea seama ce avea de făcut. În legătură cu Khalifa și cu Sarah.

Se hotărî să îi dea telefon lui Sarah a doua zi, să îi ducă un buchet de flori și să o implore să-i mai acorde o șansă. Încă o șansă. Ceva îi spunea că o dăduse în bară o dată pentru totdeauna. Sigur, avea o scuză că fusese atât de preocupat de soarta lui Khalifa. Dar mereu găsea câte o scuză. Întotdeauna se întâmpla ceva, găsea un motiv pentru care să nu poată să se dăruiască cu totul. Dacă n-ar fi fost Khalifa, ar fi fost altceva. Asta era viața de polițist în linia întâi. N-avea de gând nici să ceară un post la birou, nici să își dea demisia din poliție și nici un alt gest nu era în măsură să-i rezolve impasul. Sarah avea nevoie de mai mult de la el, merita mai mult, iar el nu putea să îi dăruiască asta. Remiză.

Își îngăduise câteva momente de introspecție și remușcări, apoi acceptă că nu putea să mai facă nimic în seara asta și nu se mai gândi la Sarah și la copil. Drept urmare, hotărî să se concentreze pe prioritatea imediată Khalifa.

Prietenul lui pășise ceva. Ceva rău. Era sigur de asta. Nu găsea nici o altă explicație pentru tăcerea lui. Iar el, Ben-Roi, era de vină. El îl implicase pe egiptean în investigație. Și orice i s-ar fi întâmplat lui Khalifa, el era vinovatul.

Începu să se plimbe prin apartament și mai sună o dată pe numărul telefonului prin satelit, lăsând încă un mesaj. Apoi sună și pe mobilul personal al lui Khalifa, în eventualitatea că ar fi putut da totuși de el. Își porni laptopul și îi trimise și un e-mail. Doar ca să fie sigur.

Ce altceva mai putea face? Nu avea numărul de acasă al egipteanului – întotdeauna vorbise cu el la telefonul mobil sau prin e-mail. Și, chiar dacă l-ar fi avut, nu era sigur cât de mult i-ar fi folosit asta acum. Abia vorbea limba arabă. Era posibil să știe cineva din familia lui engleza, dar ce ar fi putut să le spună? „Îmi pare rău de deranj, voiam doar să mă asigur că soțul/tatăl dumneavoastră nu a murit?” Avuseseră deja parte de prea multă durere în viețile lor. Nu voia să le mai producă și alte griji. Putea să afle numărul și să îi sune totuși dacă nu mai rămânea nici o altă variantă. Deocamdată însă, nu voia să deranjeze pe nimeni.

Se gândi să ia legătura cu Barren, dar abandonează imediat ideea. Barren nu avea nici un interes să îl ajute să găsească pe cineva care cerceta o mină despre care pretindea că nu știa nimic. Îl sună pe Danny Perimann, un prieten care lucra ca om de legătură între secții la Comandamentul central de poliție de pe muntele Scopus și vorbea fluent araba. Perimann îi era dator cu o favoare – cu mai multe favoruri, de fapt – iar în seara asta Ben-Roi decise să își recupereze datoria. Perimann mormăi și se plânse, întrebă dacă nu putea aștepta până mâine. Dar Ben-Roi insistă și celălalt cedă până la urmă și acceptă să ia legătura cu cei pe care îi știa din poliția egipteană, să afle niște nume și numere de telefon din Luxor și să vadă ce putea afla.

— Te sun când am vești, rosti, dar nu-ți face iluzii. Egiptenii sunt dați naibii.

Ben-Roi insistă că era o urgență, îi mulțumi și închise.

Porni televizorul, urmări două minute dintr-un documentar despre un grup de mineri prinși sub pământ în Chile – culmea! – apoi îl închise din nou. Își verifică e-mailul. Îl sună pe Khalifa. Apoi, din moment ce nu avea altceva de făcut, se gândi la ceea ce Sarah îl sfătuisese: să iasă la

plimbare.

Orice era mai bine decât să stea singur în apartament și să-și facă remușcări nu doar fiindcă pierduse o relație, ci și pentru faptul că, după toate aparențele, un prieten murise din cauza lui.

ÎN LABIRINT

Lucrul esențial, firul subțire de care atârna supraviețuirea lui Khalifa, era ca egipteanul să nu piardă niciodată direcția către galeria principală a minei și să știe în permanență unde se afla el în raport cu ea. Atâta timp cât putea să-și amintească asta și știa în ce direcție se îndreaptă, chiar dacă mergea orbecăind, avea o șansă minusculă să găsească un drum de ieșire.

La douăzeci de minute după ce părăsise prima cavernă, firul se rupse și șansa dispăru.

Se rătăcise. Nu mai avea nici o speranță; se rătăcise absolut iremediabil.

Încercă să își urmărească pașii în sens invers și să se întoarcă la cavernă, dar harta din memorie i se încâlcise de tot. Aici trebuia să meargă la stânga sau la dreapta? Sus sau jos? Pasajul al doilea sau al treilea? Ar fi fost suficient de greu să se orienteze și dacă labirintul ar fi fost luminat. Pe întuneric era imposibil.

Merse mai departe – orb, disperat, neajutorat. De câteva ori ajunse în locuri care îi păreau cunoscute: câteva scări abrupte, un pasaj mai îngust decât celelalte, o podea acoperită cu cioburi de vase, un șir de coșuri acoperite de mizerie. Contextul din care și le amintea rămânea însă un mister – când fusese acolo, ce văzuse înainte, încotro mersese mai departe, dacă fusese acolo și nu încurca un loc cu altul asemănător, din altă parte a minei. Toate păreau să se amestece între ele, toate semnele de reper se dizolvau în întuneric ca hârtia într-o baie de acid, lăsând doar o mazăgă neagră, amorfa.

La un moment dat ajunse la un pod de lemn care trecea pe deasupra unui puț adânc – de jos se auzeau șuierături, izbituri și zgomote de corpuri care se târau pe jos. Ceva mai târziu, sau poate mult mai târziu, sau poate chiar înainte – timpul nu mai avea nici un sens aici, jos – Khalifa împinse la o parte ceva care părea să fie o perdea grea de mărgele. Când o examinează mai îndeaproape descoperi că erau schelete

atârinate de o grindă de deasupra. Înainte de asta sau după, auzi susur de apă care curgea, încercă să-i găsească sursa, dar se rătăci în neantul negru.

Sau poate totul nu era decât o părere. Nu avea cum să-și dea seama, nu avea nici o metodă de a deosebi realitatea de imaginație. Era ca un coșmar în care cele mai ciudate scenarii deveneau dintr-odată posibile. Chiar și coșmarurile se terminau totuși dimineța când te trezeai.

Se gândi la familia lui Zenab, Batah, Yusuf. Cum aveau să suporte pierderea lui? Cum s-ar fi putut împăca oare cu gândul că nu știau cum sau de ce tatăl și soțul dispăruse? („Te rog, Doamne, nu-i lăsa să creadă că am fugit și i-am abandonat!”) Samuel Pinsker și Ben-Roi și Iman el-Badri și Digby Girling și familia Attia și toate celelalte personaje a căror poveste se termina aici, cu moartea lui.

Cel mai mult se gândea la fiul lui, Ali. Băiatul lui drag. Singur și neajutorat, zbătându-se în adâncurile întunecate ale Nilului.

La fel se zbătea și el acum. Era ciudat cum istoria se repeta.

Merse înainte, pas după pas, epuizat, însetat, strigând după ajutor, implorându-l pe Allah, implorând pe oricine să îl salveze. Până la urmă, vocea i se stinse. Nu mai rămase decât tăcerea.

IERUSALIM

— Eu mă duc la culcare.

— OK.

— Vii și tu?

— Mai stau puțin.

Joel Regev se ridică de pe canapea, traversă camera și se aplecă peste umărul lui Dov Zisky. Biroul lui era acoperit de hârtii și fotografii, iar pe monitorul computerului avea deschisă o pagină cu sigla Forțelor de apărare ale Israelului – steaua, sabia și creanga de măslin. Pagina era intitulată *Arhivă de recrutări 1972*.

— Pare interesant.

Zisky mormăi.

— Încă mai lucrezi la cazul cu catedrala?

Tot timpul lucrez la asta.

— Ai găsit ceva?

— Poate.

Regev așteaptă o clipă, apoi strânse umărul lui Zisky, se întoarse și ieși din cameră.

— Să nu te obosești prea tare, hei! strigă din hol.

Zisky nu răspunse. Stătea aplecat în față, privind fix lista de pe ecran – nume și date de naștere înșirate pe patru coloane de-a lungul paginii. Își ridică mâna și urmări cu degetul fiecare coloană, pe rând. La jumătatea celei de-a patra se opri. Se încruntă, căută prin hârtiile de pe birou și scoase o fotografie cu un grup de femei în uniforma Forțelor de apărare. O întoarse pe partea cealaltă și citi dedicația cu voce tare:

— Pentru draga mea Rivka – Zile fericite! Lx.

Privi din nou ecranul, apoi fotografia, verifică încă o dată. Apoi zâmbi.

— Te-am prins, șopti.

Undeva afară se auziră un scrâșnet de roți și un claxon puternic.

Atât scrâșnetul, cât și claxonul veniseră de la mașina Toyota Corolla a lui Ben-Roi, care fusese nevoit să vireze brusc când o motocicletă ieși de pe o stradă adiacentă fără să semnalizeze.

Instinctiv, Ben-Roi se întinse după cablul girofarului, gândindu-se să-l tragă pe motociclist pe dreapta și să-i facă morală. Nu îl porni. În loc de asta, strigă:

— *Kus emek!*

Apoi claxonă încă o dată și își văzu de drum.

Trecuse de miezul nopții. Se plimbase aproape două ore, rătăcind prin Rehaviya, traversând parcul Rehaviya, apoi pe lângă Muzeul Israelian și Knesset, prin Grădina Sacher. Nici Khalifa, nici Danny Perimann nu îl contactaseră. În cele din urmă se întorsese acasă, resemnat la gândul că nu mai putea face nimic în noaptea aceea și că nu-i rămânea decât să aștepte până dimineată.

Se dezbrăcase până la boxeri și se întinsese în pat. Douăzeci de minute stătuse așa, în întuneric, uitându-se pe pereți și ținând strâns telefonul în mână. Apoi, brusc, își dăduse seama că putea face totuși ceva. Era o încercare disperată, dar de la început știuse că era cheia care avea să rezolve întreg cazul. Se îmbrăcase la loc, alergase până la mașină și pornise în trombă spre Orașul Vechi.

La un sfert de oră după ce fusese cât pe ce să se ciocnească cu motociclistul, după ce își lăsase mașina în parcare de la Kishle, Ben-Roi ajunsese în fața porților grele, de lemn, ale Enclavei Armene, unde începuse toată nenorocita de poveste.

Se întinse și bătu.

Așteptă puțin, apoi o ușiță se deschise dintr-una din porți. În cadrul ei

stătea un portar masiv, purtând o șapcă și o jachetă și pufăind dintr-o țigară ținută în colțul gurii. Unul dintre cei pe care Ben-Roi îi văzuse când venise să inspecteze cadavrul lui Kleinberg.

— Enclava e închisă, mormăi portarul.

Ben-Roi îi arată insigna.

— Trebuie să vorbesc cu arhiepiscopul Petrossian. Eminența Sa s-a culcat. Va trebui să veniți altă dată.

Portarul împinse ușița și Ben-Roi îl opri cu o mână.

— Trebuie să vorbesc cu arhiepiscopul Petrossian, repetă.

Apoi, dându-și seama că arestarea arhiepiscopului provocase probabil multă animozitate în comunitatea armeană, adăugă:

— Te rog. Am nevoie de ajutorul lui. E urgent. Foarte urgent.

Portarul îl fixă cu privirea, cu buzele strângându-i-se ritmic în jurul țigării și firicele de fum ieșindu-i din nări. Apoi ridică un deget în semn de „Așteaptă!”, închise ușița și dispăru. Trecură câteva minute. Orașul Vechi era liniștit, ca un oraș-fantomă. Apoi portarul apăru din nou și îi făcu semn să intre.

— Eminența Sa vă așteaptă.

Împinse ușa și o încuie, îl conduse pe Ben-Roi de-a lungul pasajului boltit de la intrare și în curtea mică, pavată, din fața Catedralei Sfântului Iacov. Arată spre o altă ușă din dreapta.

— Acolo. Te așteaptă sus.

Ben-Roi îi mulțumi și merse la ușa care dădea în niște scări abrupte de piatră, mărginite de șinele unui lift pentru cărucioare cu roțile. La primul etaj, scările se deschideau într-un vestibul. De tavan atârna un candelabru de sticlă, iar pe pereți erau tablouri mari, în ulei. Arhiepiscopul Petrossian stătea într-o altă ușă cam la jumătatea vestibulului, purtând o sutană neagră simplă. Ben-Roi merse până la el. Pantofii de sport îi scârțâiau pe podeaua lustruită.

— Îmi pare rău dacă v-am trezit.

Petrossian ridică o mână în semn că nu era nevoie să se scuze.

— Sunt un om bătrân. Nu dorm foarte mult. Te rog.

Se trase în spate și Ben-Roi intră într-un mic birou. Spre deosebire de ce văzuse în restul enclavei, camera era simplă, spartană: nici o decorațiune elaborată, nici un mobilier sculptat. Un birou, un telefon, un computer, două scaune acoperite cu piele, rafturi cu cutii pentru dosare și fotografii înrămate. Una dintre ele îl arăta pe Petrossian dând mâna cu papa Benedict.

Arhiepiscopul îi făcu semn să se așeze și trecu de partea cealaltă a

biroului.

— Mardig mi-a spus că e o urgență, spuse, împreunându-și mâinile deasupra biroului; inelul cu ametist îi strălucea în lumina lămpii. Spuneți-mi, cu ce vă pot ajuta?

Vocea îi era liniștită, moale. Dacă era supărat pentru felul în care fusese tratat în arest, nu arăta asta. Ben-Roi apucă brațele scaunului. Direct. Fără ocolișuri.

— Trebuie să o găesc pe fată, pe Vosgi.

Petrossian zâmbi înțelegător.

— După cum v-am spus și ieri-dimineață, mă tem că nu o cunosc.

— După cum v-am spus eu ieri-dimineață, cred că mințiți.

Bătrânul își înclină capul într-o parte și își deschise mâinile, ca și când ar fi spus: „Ce mai pot să zic?” Ben-Roi se aplecă înainte. Nu interoga. Implora.

— Trebuie să vorbesc cu ea, spuse, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Nu știu ce se întâmplă în viața dumneavoastră, nu știu de ce mințiți. Sincer, nu-mi pasă. Ceea ce aud e că știți unde e fata. La fel cum știți tot ce se întâmplă în comunitatea asta. Trebuie să-mi spuneți. Viața unui om depinde de asta. Un om bun.

Petrossian încă mai zâmbea, deși expresia lui devenise dintr-odată forțată, ca și când ar fi trebuit să facă un efort ca să o păstreze.

— Fata i-a zis ceva Rivkăi Kleinberg, insistă Ben-Roi. S-au întâlnit, i-a spus ceva. Despre o mină de aur, o companie numită Barren Corporation. Din cauza informațiilor pe care le-a aflat, Rivka Kleinberg a fost omorâtă. Iar acum, același lucru este pe cale să i se întâmple unui om nevinovat. Un prieten de-al meu. Poate s-a întâmplat deja, Doamne ferește. Trebuie să aflu ce se întâmplă. E singura speranță pe care o am dacă vreau să-l salvez. Vă rog, spuneți-mi unde e Vosgi. Ajutați-mă.

Petrossian rămase în continuare tăcut, fără să trădeze nimic. Cu toate astea, Ben-Roi își dădu seama că era tulburat, că se lupta cu el însuși. Pleoapele îi tremurau, degetul mare și arătătorul strângeau piatra violetă a inelului. Ben-Roi se aplecă în față, își puse mâinile pe birou, încolțindu-l pe celălalt.

— Nu mai e vorba despre o femeie moartă, insistă. Crima a fost comisă deja, nimic nu mai poate schimba asta. Aici e vorba de a preveni o crimă. De a salva o viață. Viața unui egiptean musulman, dacă vă supără gândul că ați putea salva un evreu.

Asta stârni în sfârșit o reacție. Petrossian țâțâi din buze și clătină din cap.

— O viață e o viață, domnule detectiv. Toate sunt la fel de importante. Religia și cetățenia nu au nimic de-a face cu asta.

Începea să cedeze. Ben-Roi simțea asta. Orice ar fi ascuns și din indiferent ce motiv, zidul din jurul tainei începea să se năruie. Interogatoriul dăduse greș, dar rugămintea directă, venită din inimă părea să fi reușit. Ben-Roi insistă pentru ultima oară:

— Vă rog, ajutați-mă să-mi ajut prietenul. Spuneți-mi unde e Vosgi. Lăsați-mă să vorbesc cu ea. Aveți cuvântul meu că nu o să vi se întâmple nimic.

Petrossian rămase pe gânduri, unindu-și vârful degetelor și privindu-l pe Ben-Roi pe deasupra lor. Tăcere, apoi:

— Și dacă i-am făcut rău? Tot nu o să mi se întâmple nimic?

Întrebarea era neașteptată. Ben-Roi ezită, strângând marginea biroului în mâini.

— I-ați făcut rău?

Ochii arhiepiscopului străluciră. Acum, el era cel care vedea dubiile din expresia lui Ben-Roi.

— E greu, nu-i așa? zise. V-am spus și când am vorbit ieri, problemele de conștiință nu sunt chiar așa de simple. Dumneavoastră îmi cereți să-mi trădez propria conștiință, dar când sunteți pus față în față cu o dilemă asemănătoare dacă merită să dai la schimb dreptatea pe informații, nu mai sunteți nici dumneavoastră chiar atât de sigur. Așa că vă întreb din nou: am cuvântul dumneavoastră că, dacă fata a fost rănită, nici eu, nici asociații mei nu vom păți nimic?

Ben-Roi se foi în scaun, apoi se lăsă în spate. Cu o clipă înainte crezuse că are situația sub control. Acum, dintr-odată, se lăsase prins pe picior greșit.

— Nu vă pot da cuvântul, spuse.

Petrossian îl fixă, sfredelindu-l cu privirea.

Undeva, afară, un clopot începu să bată. Din nou tăcere, apoi bătrânul încuviință.

— Mă bucur să aud asta. După cum știți deja, experiențele mele cu poliția din Israel nu au fost întotdeauna plăcute, dar simt că sunteți un om care are decență și onoare. Vă voi testa calitățile înainte ca noaptea să se termine. Și, ca să vă liniștiți, fata nu a pățit absolut nimic.

— Mă veți duce la ea?

— În cazul în care ați uitat, sunt arestat la domiciliu. Nu mi se permite să părăsesc enclava.

— O să garantez eu pentru dumneavoastră.

Petrossian se gândi la asta, apoi încuviință, ridică receptorul telefonului și formă un număr. Vorbi rapid, într-o limbă despre care Ben-Roi presupunea că e armeană, apoi puse receptorul la loc, se ridică și îi făcu semn celuilalt să îl urmeze.

— Haideți. Și nu uitați, vă rog, ce v-am spus despre decență și onoare. Ieșiră din birou și începură să coboare scările.

Vosgi ajunsese în enclavă cu cinci săptămâni în urmă. Din senin. Traumatizată. Îngrozită. Guvernul israelian era pe cale să o deporteze, să o trimită înapoi în Armenia și direct în brațele celor care o aduseseră ilegal în Israel. Era disperată și ceruse azil.

— Suntem o familie. Avem grijă de ai noștri. A suferit deja destul. Nu puteam să o alungăm. Era de datoria noastră să o ajutăm.

Arhiepiscopul îi explica situația lui Ben-Roi în timp ce amândoi traversau Cartierul Armean. Pe străzile înguste, părăsite, ecoul pașilor lor răsuna puternic.

O duseseră pe Vosgi la un adăpost, continuă arhiepiscopul și o protejaseră. Mai întâi de autoritățile israeliene, apoi, după ce Rivka Kleinberg fusese ucisă, de ucigaș, oricine ar fi fost.

— Doamna Kleinberg ghicise că, dacă fata fugise de la adăpost, atunci n-avea unde altundeva să vină decât la compatrioții ei, spuse. M-a sunat și m-a întrebat dacă o văzusem pe Vosgi, dacă știam unde putea să o găsească. Dacă i-aș fi spus adevărul, aș fi putut să-i previn moartea. Dar nu i-am spus. Am spus că nu știu nimic. Așa că a început să vină la catedrală, să aștepte, sperând să o întâlnească pe fată. Moartea ei, după cum am mai spus, îmi apasă conștiința, dar nu am avut de ales. Nu făcea parte din comunitatea noastră. Nu știam dacă pot avea încredere în ea.

Ajunseră la intersecția de la capătul străzii Sfântul Iosif și făcură la dreapta, pe Ararat. Deasupra lor se auziră o serie de zgârieturi; o pisică speriată de trecerea lor sărise peste un zid.

— Ați recunoscut numele de Kleinberg când v-a sunat? întrebă Ben-Roi. V-ați amintit că ea scrisese reportajul despre dumneavoastră în anii '70? V-a făcut praf cariera.

Umerii lui Petrossian căzură.

— Bineînțeles că o țin minte. Vă rog să mă credeți când vă spun că nu îi purtam pică. Păcătuise. Vina era a mea și numai a mea. Ea a fost doar mesagerul care mi-a făcut publică greșeala. Moartea ei m-a îndurerat mult.

Străbătură strada Ararat și cotiră din nou, de data asta pe o alee

îngustă. La capătul ei era o ușă de lemn. Merșeră până la ea. Lângă ușă era un interfon video și o placă de ceramică cu numele Saharkian. Arhiepiscopul apăsa butonul interfonului.

— E doar un copil, spuse, întorcându-se spre Ben-Roi în timp ce dinăuntru începu să se audă zgomotul zăvoarelor trase. Un copil care a trecut prin ceva îngrozitor. Încă mai poate să se vindece, să ducă o viață normală. Dar dacă e deportată, dacă traficanții o găsesc din nou...

Ușa se deschise. În cadrul ei apăru un bărbat cu un pistol la centură.

— Doar un copil, repetă Petrossian. Vă rog să nu uitați asta. Și să nu îi dați prea multe detalii despre moartea doamnei Kleinberg. Vosgi știe că a murit, dar nu i-am spus nici un detaliu prea tulburător. Și așa e îngrozitor de speriată.

Îl privi în ochi pe Ben-Roi ca să se asigure că se făcuse înțeleș, apoi intră. Ben-Roi îl urmă. În spatele lui, bărbatul închise ușa și trase zăvoarele. Erau într-o cameră mare, văruiată, cu mobilă simplă, spartană. Un alt bărbat stătea la o masă, făcându-și de lucru cu o pușcă; de cealaltă parte a camerei, niște scări aurite duceau spre o galerie joasă, cu câte două uși de fiecare parte. Petrossian traversă încăperea, își ridică privirea și strigă cu voce blândă. Ben-Roi nu înțeleșe ce spunea, dar prinse un cuvânt care suna ca Vosgi. Trecură câteva clipe, apoi ușa cea mai îndepărtată se deschise. O fată brunetă, slăbuță ieși în galerie. Ben-Roi strânse din dinți, degetele i se crispară și făcură o mișcare involuntară.

Ca și când ar fi răsucit o cheie.

La un cuvânt al lui Petrossian, gărșile armene dispărură într-o altă cameră. Apoi, bătrânul merșe până la baza scărilor și întinse o mână. Șovăind, fata coborî.

Era mai scundă decât ar fi ghicit Ben-Roi după fotografiile pe care le văzuse. Abia dacă avea un metru și jumătate sau chiar mai puțin. Era mai drăguță în realitate: ochi mari, migdalați, trăsături delicate și băiețoase în același timp. Era imposibil să îi ghicească vârșta, dar la prima impresie ai fi spus că e foarte tânără. Prea tânără. Își aminti de întâlnirea cu târfa din Neve Sha'anān, de ceea ce îi spusese că ea și Vosgi „lucraseră” împreună, o femeie matură și una mai tânără, o profesoară și o elevă. Simți că i se face greață și își alungă amintirea. Nu se gândi nici că, într-un fel și el era tot un client. Tot un bărbat care voia ceva de la ea. Rămase cu mâinile atârânădu-i, așifând o expresie care spera că arăta simpatie.

Fata ajunsese la capătul scării. Ochii ei priviră spre Ben-Roi o clipă, apoi spre arhiepiscop, ca și când ar fi căutat o încurajare. Bătrânul îi luă mâna într-a lui, se înclină spre ea și spuse ceva. Din nou, privirea ei se ridică spre Ben-Roi, apoi încuviință. Petrossian o îndrumă cu blândețe spre o canapea și se așază lângă ea. Ben-Roi se așază pe fotoliul din față, încercând să nu se holbeze la încheieturile acoperite de cicatrice ale fetei. Vosgi observă direcția privirii detectivului și își încrucișă strâns brațele, apăsându-și încheieturile în cutele tricoului gri, care îi era mai mare cu câteva numere. Cu degetul mare de la mâna stângă începu să se joace cu crucea de argint pe care o purta la gât.

— Vosgi înțelege ebraică, începu arhiepiscopul, dar nu vorbește prea bine. Dacă e în regulă, eu voi traduce pentru ea.

— Bineînțeles, spuse Ben-Roi.

Petrossian îi șopti ceva fetei, care murmură un răspuns. Privirea ei era fixată acum pe dalele de pe podea.

— Puteți să începeți, spuse bătrânul. Și vă rog, amintiți-vă ce v-am spus când am venit. Încercați să fiți... (făcu o mișcare liniștitoare cu mâna).

— Bineînțeles, repetă Ben-Roi.

Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Condusesese sute de interogatorii la viața lui, dar nu se simțise niciodată atât de îngrijorat ca acum. Cazul Kleinberg și poate viața lui Khalifa toate lucrurile păreau să depindă de întâlnirea care tocmai începuse, de acest moment. Era ca și când ar fi stat în fața unei uși prin care, dacă ar fi deschis-o, ar fi schimbat totul. „Fii blând, își spuse. Nu trage prea tare de clanță doar fiindcă ești nerăbdător să afli ce e de partea cealaltă.”

— Bună, Vosgi, spuse.

Fata fixă în continuare podeaua.

— Mă numesc Arieh Ben-Roi. Sunt detectiv, lucrez la poliția din Ierusalim. Poți să-mi spui Arieh, dacă vrei. Sau chiar Ari.

Încercarea de a relaxa puțin atmosfera nu avu nici un rezultat vizibil. Probabil fiindcă, deși se străduia din răzputeri să-și modereze vocea, încă vorbea răgușit, oficial, ca și când ar fi fost la un interogatoriu. Nu era pentru prima oară de când începuse investigația când își amintea cât de incapabil era să arate simpatie pentru cei pe care îi interoga. Tipic pentru un *sabra* nenorocit.

— Mulțumesc că ai fost de acord să stăm de vorbă, continuă polițistul. Și dă-mi voie să îți spun de la început că întâlnirea noastră nu are nici o legătură cu cererea de reședință permanentă. Ai cuvântul meu. Nu

trebuie să-ți fie frică. Înțelegi?

Vosgi încuviință aproape imperceptibil.

— Vreau să vorbim despre o femeie pe nume Rivka Kleinberg. Cred că o mai ții minte. A vizitat adăpostul din Hofesh acum câteva săptămâni.

Ridică privirea, apoi o coborî din nou. Spuse ceva.

— Întrebă dacă i-ați găsit pe cei care au omorât-o pe doamna Kleinberg, traduse Petrossian.

— Suntem aproape, rosti Ben-Roi. Suntem foarte aproape. Tu poți să ne ajuți să ne apropiem și mai mult. Vrei să ne ajuți, Vosgi?

Mâna ei se strânse în jurul crucifixului. Se agăța de el ca înecatul de un fir de pai. Vorbi din nou. Vocea ei era ceva mai puternică decât înainte, vorbea ceva mai repede, părea că începe să intre în panică. Petrossian îi puse o mână pe genunchi ca să o liniștească.

— Spune că nu vrea să depună mărturie, traduse.

— Nimeni nu îți cere să depui mărturie, Vosgi. Vreau doar să-mi răspunzi la. Câteva întrebări. Crezi că poți face asta?

Vosgi încă mai ținea crucifixul în mână. O pauză, apoi respiră adânc și încuviință.

— Mulțumesc, spuse Ben-Roi. O să fac tot posibilul să terminăm repede.

Vorbea ca un doctor care era pe cale să facă o injecție. Își împreună mâinile și zâmbi, astfel să o încurajeze și să-i ofere răspunsurile așteptate.

— Ai vorbit cu doamna Kleinberg când a venit la adăpost, îți amintești?

— Ken, murmură Vosgi.

— Ți-a spus ceva despre o mină de aur?

Fata clătină din cap.

— O mină de aur din Egipt.

Același gest.

— Ești sigură? Gândește-te puțin.

Câteva cuvinte murmurate.

— E sigură, transmise arhiepiscopul.

— Dar despre o companie numită Barren Corporation? O companie mare, americană.

— Nu.

Repetă numele, mai rar și pe litere, în eventualitatea în care fata nu îi înțelegea pronunția. Aceeași reacție. Ben-Roi se strădui să-și păstreze expresia neschimbată, să nu-și arate dezamăgirea. Sperase să

nimerească potul cel mare de la început, să câștige timp și să o scutească și pe ea de o discuție prea lungă. Degeaba. Trebuia să-și mărească zona de interes.

— Poți să-mi spui despre ce ați vorbit, Vosgi? întrebă.

Fata își aplecă umerii și își ascunse piciorul drept sub genunchiul stâng. Murmură altceva.

— I-a povestit doamnei Kleinberg de unde a venit, traduse Petrossian. Despre satul și familia ei. Apoi despre... ce i s-a întâmplat.

Ben-Roi întinse o mână cu palma deschisă, cerându-i mai multe detalii. Pata începu să se joace cu crucifixul. Când răspunse, vocea ei era și mai firavă. Petrossian trebui să-și aplece capul ca să înțeleagă ce spunea.

— Spune că avea paisprezece ani când au luat-o, traduse. Se întorcea acasă de la școală. Au răpit-o de pe drum. Doi bărbați. Nu știe cine erau. Probabil din Azerbaidjan, satul ei era chiar la graniță.

În mintea lui Ben-Roi se formă imediat o legătură. Își aminti ceva ce găsisese Zisky la începutul investigației, ceva legat de Barren: o mină de aur pe care o exploatau în Armenia de Est, lângă granița cu Azerbaidjanul. O întrebă pe Vosgi dacă știa ceva de asta. Nu știa. Nu era nici o mină unde locuise. Nu era mai nimic – doar munți și râuri și o fabrică de carne de pui unde lucrau tatăl și frații ei. Ben-Roi nu mai insistă. Îi făcu semn să continue. Petrossian îi luă cealaltă mână într-a lui.

— M-au dus cu mașina la o casă, traduse când Vosgi începu să vorbească din nou. Apoi la alte case. Erau și alte fete. Ne-au făcut să... Cred că se subînțelege ce a fost nevoită să facă.

Privirea arhiepiscopului o întâlni pe a lui Ben-Roi. Detectivul încuviință, indicând că nu era nevoie ca Vosgi să retrăiască în detaliu toate grozăviile prin care trecuse.

— Știai unde ești? întrebă.

— Mă duceau des dintr-un loc în altul, traduse Petrossian. Știu că la un moment dat eram în Turcia. Auzeam voci pe fereastră. Am recunoscut accentul. Apoi m-au vândut altor oameni și m-au dus cu vaporul într-un loc cu...

Petrossian se întrerupse și întrebă ceva. Fata explică.

— Turiști, continuă. Tineri din mai multe țări. Din Germania poate și din Marea Britanic. Nu știe sigur. Apoi m-au dus înapoi în Turcia, într-un oraș mare. Mă țineau într-un subsol. Era întuneric.

Fata vorbea puțin mai tare acum, pe măsură ce începea să se relaxeze.

În același timp, tonul ci devenise plat, detașat, ca și când ar fi fost vorba despre altcineva. Ben-Roi își aminti ce îi spusese Maya Hillel la adăpostul din Hofesh, despre motivul pentru care fetele foloseau nume false. Le ajută să se distanțeze de ceea ce sunt obligate să facă. Așa își pot imagina că sunt altcineva, nu ceea ce sunt de fapt.

— Cred că am rămas în oraș aproape un an, continuă să traducă Petrossian. Apoi câteva dintre noi am fost duse pe un alt vapor. Niște arabi ne-au dus prin deșert și așa am ajuns în Israel. Eram trei sau patru într-un apartament. Ne urmăreau tot timpul.

Ben-Roi ridică o mână, făcându-i semn să se oprească. Povestea înainta prea repede. Minteia lui se agățase de ceva din urmă.

— Întoarce-te puțin, spuse. Erați în Turcia, într-un oraș...

Vosgi încuviință.

— Apoi v-au dus cu vaporul?

Același gest.

— Într-un port?

Vosgi se încruntă, se întoarse spre arhiepiscop și spuse ceva. Bătrânul ascultă, apoi dădu din cap.

— Nu un port mare, spuse. Mic. Doar un singur doc. Era noapte. Am văzut macarale.

Fără să-și dea seama, Ben-Roi începuse să bată cu piciorul în podea.

— Locul ăsta, spuse, docul i-ai spus Rivkăi Kleinberg despre el?

Vosgi încuviință.

— Era într-un oraș numit Rosetta?

Fata ridică din umeri, nesigură.

— Egipt? Era în Egipt?

Același gest.

— Nu am știut niciodată unde eram, traduse Petrossian. Ne-au spus să ne uităm în jos. Ca să nu vedem.

— Dar după ce ați ajuns la doc v-au dus prin deșert până în Israel.

Vosgi clătină din cap.

— Mai întâi ne-au dus cu un camion – vocea lui Petrossian o urma pe a fetei ca o umbră, au condus până în zori. Apoi ne-au dus într-o casă, cu niște arabi. Și...

Din felul în care pumnul ei se strânse în jurul crucifixului, era clar ce făcuseră arabii. Ben-Roi flutură o mână în semn că nu era nevoie să intre în detalii.

— În noaptea următoare ne-au urcat în niște jeepuri. Apoi a trebuit să mergem pe jos vreo cinci ore. Era frig. Una dintre fete a încercat să fugă

și au împușcat-o. Apoi alte mașini ne-au luat. Atunci am ajuns în Israel.

Ben-Roi bătea mai repede cu piciorul în podea în timp ce mintea îi lucra febril. Fata fusese adusă în Israel printr-un deșert. Trebuia să fie vorba de Sinai. Fusese adusă până în Sinai cu mașina dintr-un port, doc, oricum voia să-i spună. Trebuia să fie Rosetta, unde Rivka Kleinberg intenționa să plece în noaptea în care fusese omorâtă. Vedeau cum bucățile de puzzle încep să se miște, să se aranjeze, deși încă nu reușea să facă legătura între cele două elemente principale ale cazului: Barren și labirintul. „Ia-o ușor, își spuse. Gândește-te la toate posibilitățile.”

— Știi cine te-a traficat? întrebă.

— Nu știa. Erau bărbați, atâta știa. Bărbați violenți.

— Genady Kremenko? Ai auzit vreodată de el?

— *Lo.*

Repetă întrebarea, primi același răspuns. Și încă o dată când menționa numele Zoser Freight. Se apropiase de ceva, simțea asta. Era foarte aproape. Dar nu ajunsese încă.

— Poți să-mi spui mai multe despre vaporul cu care v-au adus? întrebă, orientându-se spre un alt aspect. Cel cu care ați venit din Turcia.

Fata își mușcă buza de jos. Degetele i se strângeau convulsiv în jurul crucifixului de argint. Trecu aproape un minut înainte să fie în stare să vorbească din nou. Ben-Roi își dădea seama, după cuta dintre sprâncenele arhiepiscopului, că ceea ce spunea era șocant. Mai șocant decât orice altceva de până acum.

— Dumnezeule sfinte, șopti.

Apoi:

— Le țineau într-un container. Erau treisprezece. Totul a durat patru zile. Containerul avea un grilaj prin care intra aerul, saltele, păături și o găleată în care să-și facă nevoile. În fiecare noapte scoteau câteva fete și le duceau la cabine pentru ca marinarii...

Fata suspină înecat. Petrossian îi lăsă mâna și o luă de după umeri cu un braț, încercând să o liniștească. În același timp îl privi în ochi pe Ben-Roi, ridicând din sprâncene ca și când l-ar fi întrebat dacă era neapărat nevoie să întrebe despre asta. Ben-Roi încuviință pe jumătate în semn de scuză, dar era într-adevăr un lucru necesar. Undeva în povestea lui Vosgi erau și informațiile de care avea nevoie, bucățile care aveau să completeze puzzle-ul și să-i arate imaginea finală. Ca un ac într-un car cu fân. Ca să găsească ultimele bucăți trebuia să caute prin tot carul, chiar dacă asta însemna să o facă pe fată să retrăiască întreg coșmarul prin care trecuse.

— Poți să-mi vorbești puțin despre vapor? Întrebă, încercând să o ajute, să-i ceară o informație mai specifică. Era mic, mare...?

Vosgi ezită, apoi își deschise brațele. Mare.

— Un vapor de pasageri? De pescuit? De marfa?

De pescuit, credea. Sau poate de marfă. Nu văzuse mult din el, doar o porțiune din lateral, containerul și cabina în care o violaseră.

Dar echipajul? Erau egipteni? Arabi? Cu piele închisă la culoare?

Nu cei pe care îi văzuse cei care le aduseseră mâncare și fuseseră cu ea în cabină. Aveau pielea albă. Ruși, credea. Duri. Foarte duri.

Tonul plat pe care vorbise până acum începea să se schimbe, să exprime mai multă emoție. La fel și limbajul trupului, care transmitea o agitație din ce în ce mai mare forța cu care strângea crucifixul, felul în care se ținea de stomac cu cealaltă mână ca și când ar fi vrut să îl apere. Dacă ar fi existat orice altă metodă de a ajunge la informația pe care o căuta, Ben-Roi ar fi acceptat-o imediat. Dar asta era singura cale. Fata știa ceva, iar el trebuia să afle ce anume. Acum. În seara asta. Din nou se gândi că nu era cu nimic mai bun decât bărbații care o abuzaseră. Alungă ideea și trecu mai departe.

— Cei care te-au dus pe vapor în Turcia, spuse. Îmi poți spune ceva despre ei?

Nu putea, în afară de faptul că erau turci. Fusesse dusă până la vapor cu mașina, dată pe mâna echipajului, împinsă în container. Mai erau încă opt fete acolo. Alte patru veniseră mai târziu. Doar atât își mai amintea.

— Dar când ai coborât de ție vapor, la doc? Ce s-a întâmplat acolo?

Fata respira agitat, ca și când s-ar fi sufocat.

— Ce s-a întâmplat la doc, Vosgi?

Răspunsul veni printre lacrimi, abia șoptit. Își coborî bărbia până la piept, ca și când ar li vrut să se ascundă. Petrossian traduse, călcându-și pe inimă. Expresia lui îi transmise lui Ben-Roi că timpul pe care i-l permitea se apropia de sfârșit.

— Ne-au făcut să ne aliniem și ne-au spus să ne dezbrăcăm de tot. Am rămas goale. Apoi ne-au spus să ne punem mâinile pe cap. Detectiv, trebuie să insist...

— Transmite-mi ce-ți spune, se răsti Ben-Roi.

Bătrânul o strânse la piept pe față, îi șopti vorbe liniștitoare.

— Era o mașină acolo, continuă. O mașină mare, neagră, înăuntru era un bărbat, pe bancheta din spate. Spunea ceva. Dădea ordine. Nu am înțeles. Apoi ne-am îmbrăcat din nou. Ne așteptau trei microbuze. Ne-au dus mai departe. Am fost pe drum toată noaptea. Am ajuns la...

— Bărbatul din mașină, întrerupse Ben-Roi pe un ton ascutit, insistent. Spune-mi despre bărbatul din mașină. Cum arăta?

Vosgi plângea acum, legănându-se înainte și înapoi. Ben-Roi repetă întrebarea, detestându-se pentru asta, dar cu sentimentul irevocabil că asta era piesa de care avea nevoie.

— Nu l-am văzut bine, traduse Petrossian; cuvintele lui se împleteau cu suspinele fetei. Era întuneric. Toate luminile erau îndreptate spre noi. Stătea în mijlocul banchetei, departe de fereastră.

— Trebuie să fi văzut ceva.

Vosgi clătină din cap.

— Ceva! Trebuie să fie ceva!

— Nu văd nimic! strigă fata într-o ebraică nesigură, cu un accent puternic. Nu stă în geam. Nu văd.

— În ce limbă vorbea?

— Nu știu. Îți spun, nu știu!

Petrossian ridică o mână către Ben-Roi, cu palma întinsă, în semn că trebuia să se oprească. Îl ignoră.

— Gândește-te, Vosgi! Te rog, gândește-te! Trebuie să fie ceva de care să îți aduci aminte.

— Nu. Te rog, spun adevărul!

— Gândește-te!

— Domnule detectiv, ai mers prea departe...

— Gândește-te, Vosgi! Bărbatul din mașină. Cum arăta?

— Detectiv!

— Nu văd fața, țipă fata. Îți spun! Îți spun! Nu văd decât mână. Când aruncă țigara de pe geam. O secundă văd mână cu... cu...

Își flutură mâinile, suspinând, luptându-se să găsească cuvântul pe care îl căuta.

— Cu ce, Vosgi? O mână cu ce?

— Cu... cu...

Pumnii i se strâneau convulsiv. Se zbătu puțin, își ridică privirea spre Petrossian, strigă ceva în armeană.

— Ce? strigă și Ben-Roi, cu ochii strălucind. O mână cu ce? Ce ți-a spus?

— Tatuaj, traduse Petrossian. Bărbatul avea un tatuaj pe braț. Și asta e tot ce o să-ți permit, detectiv. Te-am rugat clar să nu...

Însă Ben-Roi nu-l mai auzea, pentru că în minte îi apăruse ceva ce văzuse cu patru zile în urmă. O închisoare, o celulă, bijuterii de aur, o față buhăită, un bărbat căruia i se spunea Ha-Menahel – Profesorul și

care avea pe braț un tatuaj cu cerneală roz și verde...

Se aplecă pe marginea scaunului, cu inima bătându-i nebunește, ca o coardă de arc.

— Tatuajul, Vosgi. Arăta o... (desenă o siluetă de femeie în aer).

Vosgi ezită, tremurând, apoi încuviință.

— Femeia asta... (își deschise palmele, mimând coapse depărtate).

Același gest.

Era Genady Kremenko în carne și oase.

— Mulțumesc, Vosgi, spuse. Asta e tot ce voiam să știu. Nu o să te mai deranjez.

Vosgi se lipi de Petrossian, tremurând violent. Ben-Roi se gândi să meargă la ea, să-i pună o mână pe umăr și să îi spună cât de rău îi părea că trebuise să treacă din nou prin toate astea, își dădu seama însă că nu avea rost. Ultimul lucru de care avea nevoie fata era o scuză în doi peri de la un nenorocit de polițist evreu. Se ridică, își verifică telefonul – încă nu primise nici un mesaj de la Khalifa – și merse până la ușa de la intrare.

— Cred că e mai bine să rămâneți aici, cu ea, spuse în timp ce trăgea zăvoarele. O să le spun celor de la secție că ați ieșit și o să le transmit să vă lase în pace. Puteți să vă întoarceți în enclavă când vreți.

Se întoarse spre Petrossian. Bătrânul îl fixa cu privirea, cu o expresie greu de citit. Protectoare poate. Părintească. Nu era supărat, ceea ce era surprinzător, având în vedere cât de mult întrecuse măsura Ben-Roi. Se priviră în ochi o clipă. Apoi, cu o înclinare a capului în semn de scuze, dar și de mulțumire, Ben-Roi trase ultimul zăvor și deschise ușa. Era pe cale să iasă când își aminti ceva și se întoarse.

— Ultima întrebare, Vosgi. Desenul pe care l-ai făcut împreună cu Rivka Kleinberg, femeia cu păr blond cine era? O fată pe care ai cunoscut-o după ce ai fost răpită?

Tânăra își ridică privirea. O clipă nu răspunse, apoi îi spuse ceva lui Petrossian în armeană.

— Nu era o persoană adevărată, doar un desen de pe vaporul pe care a fost dusă. Un desen cu o sirenă.

— Ah, spuse Ben-Roi.

Se întoarse spre ușă. Arhiepiscopul îl chemă înapoi.

— O ultimă întrebare și pentru dumneavoastră, detectiv. Știți unde e acum. Și știți în ce situație se află. Pot să vă întreb ce aveți de gând să faceți?

— Vreau să mă duc chiar acum în Tel-Aviv și să vorbesc cu un bărbat

pe nume Genady Kremenko.

— Știți ce vreau să spun. În legătură cu Vosgi.

Ben-Roi îi susținu privirea, apoi ridică din umeri.

— Mă tem că s-a produs o confuzie. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Vosgi.

Făcu cu ochiul, își înclină capul și ieși afară.

ÎN LABIRINT

De undeva se auzea scâncetul unui copil. Khalifa era absolut sigur de asta. Undeva în mină era un copil rătăcit, la fel ca și el. Nu își închipuia asta. Nu era o iluzie care apăruse din cauza întunericii. Un copil avea nevoie de ajutor.

— Stai pe loc, cârâi, cu vocea răgușită de sete și epuizare. Stai pe loc și te găsesc eu. Nu te teme. O să ieșim, îți promit!

Înaintă orbește, pipăind pereții de piatră, încercând să se apropie de sunet. Se schimba tot timpul. Uneori venea din față, alte ori din spate; uneori de departe, alteori de undeva de aproape.

— Te rog, stai pe loc! Dacă te miști n-o să ne găsim. Stai pe loc și te găsesc eu!

Acum sunetul venea dintr-un tunel spre dreapta. Un plânset îngrozit, cu sughițuri. Era imposibil de ghicit dacă era un băiat sau o fată. Era un copil, asta știa sigur. Un copil care se rătăcise. Trebuia să îl găsească. Dacă el era îngrozit, cum s-ar fi putut simți un copil aici? Bietul de el, cât de micuț și de neajutorat trebuia să fie.

— Vin! Nu-ți fie frică! Vin!

Orbecăi până la capătul tunelului, coborî pe niște scări și ajunse într-un soi de cameră joasă. Câțiva lilieci îi zburară în față, chițâind; ceva se târa pe podea. Multe lucruri. Peste pantofi, pe tivul pantalonilor. Își învârti brațele și lovi cu picioarele, merse mai departe prin beznă. Ajunse la un perete, îl urmări pe pipăite și găsi gura unui alt pasaj. Un pasaj mare, din câte își dădea seama. Copilul era undeva acolo.

— Rămâi acolo! Vin. O să fie OK. Vin.

Porni de-a lungul pasajului. Suspinele veneau în mod cert din întunericul din față, deși se îndepărtau.

— Te rog! Imploră. Stai pe loc. Dacă te miști n-o să te găsesc niciodată. Grăbi pasul. Dorința de a găsi copilul se dovedi mai puternică decât

teama că s-ar putea împiedica sau izbi de ceva. Merse mai repede, apoi începu să alerge ușor, cu capul înainte, fără să-i mai pese de riscuri. Se grăbea să găsească fetița sau băiețelul înainte ca vocea să i se piardă din nou. Începu să alerge frenetic, eu membrele animate de ultimele rezerve de energie într-un efort final, disperat, dement, să ajungă la...

Cu piciorul lovi ceva. Se împiedică, își flutură brațele ca și când ar fi înotat, își recăpătă oarecum echilibrul, dar se împiedică de altceva podeaua părea acoperită de pietre sau pietricele apoi căzu cu fața înainte. O clipă, plânsetul copilului se auzi undeva în depărtare. Apoi dispăru cu totul.

Tăcere.

Rămase întins o vreme, cu capul și brațele atârând pe marginea unui soi de treaptă și cu urechile ciulite. Plânsetul nu se mai auzea. Nu mai auzea nimic în afară de respirația lui răgușită. Poate și-l imaginase pe copil. Poate începuse să înnebunească.

— Allah, ajută-mă, gemu.

Se ridică pe genunchi și întinse o mână în față, încercând să găsească următoarea treaptă, să-și facă o idee despre ce îl aștepta la următorul pas. Nu simți nici o treaptă, nici altceva. Doar spațiu gol. Se lăsă în față, cu brațul întins. Nimic. Se trase în spate și pipăi podeaua, de la un capăt al tunelului la celălalt. Peste tot era la fel: podeaua se termina pur și simplu. Înainte era un fel de puț. Căută pe jos și găsi una din pietrele de care se împiedicase (rotundă, grea, probabil folosită pe post de ciocan). O aruncă în puț. Urmă o tăcere lungă, apoi auzi un zgomot surd. O tăcere foarte lungă, atât de lungă că începuse să se întrebe dacă puțul avea fund. Se strâmbă, dându-și seama cât de aproape fusese să cadă în puț. Tremură. Poate că plânsetele copilului fuseseră de fapt vocea unui demon care încercase să-l atragă în abis.

— Doamne, te rog, ajută-mă, repetă.

Mai aruncă încă două pietre în jos, apoi aruncă una în față, încercând să calculeze cât de lat era puțul. Auzi un alt zgomot: piatra lovise ceva solid – probabil peretele celălalt al puțului – și, peste un timp, ecoul aceleiași pietre care ajunsese la fund. Aruncă încă o piatră, cu mai multă forță. De data asta auzi un huruit, ca și când piatra s-ar fi rostogolit pe o podea. Tunelul continua de partea cealaltă a puțului. Încă o aruncare, încă un sunet asemănător. Un tunel larg, cu o gaură în mijloc...

Deodată simți cum mintea i se limpezește și inima începe să-i bată cu putere. Poate că nu fusese nici un demon până la urmă. Poate fusese un înger.

Căută în jur și adună o grămăjoară de pietre, după care le aruncă una câte una, cu toată puterea, peste gura puțului în pasajul din partea cealaltă. Huruit, huruit, huruit, huruit, huruit...

Zdrang.

Era ceva acolo jos. Exact cum sperase să fie.

Aruncă încă trei pietre și de fiecare dată auzi același zgomot. Nu piatră izbită de piatră, ci piatră lovită de metal, metal care scotea un sunet prelung, un zumzet, o vibrație. Ca un fel de...

Șină sau cale ferată.

Dacă mina nu avea mai mult de o șină, atunci ajunsese cumva, în pofida tuturor neșanselor, înapoi la galeria principală.

Scoase un hohot răgușit de bucurie. Sunetul se stinse însă aproape imediat.

Nu se întorsese. Între el și drumul de ieșire era o gaură. O gaură enormă. Cea pe care o văzuse în trecut când intrase în galerie, cea în care Samuel Pinsker coborâse o frânghie lungă de două sute de picioare și tot nu-i găsisese fundul. Își luă capul în mâini, închise ochii și încercă să-și imagineze notițele lui Pinsker. Ce spusese despre puț? Era într-o galerie secundară, undeva la jumătatea galeriei principale. Era pătrat și tăia pasajul în două – ca puțurile de apă din unele morminte din Valea Regilor. Englezul făcuse măsurători, dar Khalifa nu și-o putea aminti pe cea mai importantă dintre ele, oricât se străduia: cât de lată era gura puțului? Se gândi din răspuțeri, încercând să scoată amintirea din străfundurile memoriei. Nu găsi nimic, își deschise ochii, deși asta nu-l ajuta prea mult și începu să arunce pietre din nou, încercând să estimeze cât de lată era după sunet. Undeva între trei și cinci metri, din câte reuși să ghicească. Ceea ce era o marjă de eroare enormă. Trei metri putea să sară probabil. Cinci, în nici un caz. Doi metri în plus făceau deosebirea între viață și moarte.

Se întoarse și se târî înapoi pe unde venise, căutând un pasaj lateral, ceva care să-l ducă dincolo de gura puțului. Nu găsi nimic. Ajunse la încăperea cu liliicii, o traversă, urcă niște scări și porni pe un alt pasaj, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de galeria principală. Ajunse la o intersecție unde avea de ales: stânga, dreapta sau înainte. Alese dreapta. După douăzeci de metri ajunse la un punct în care pasajul se continua în trei tuneluri separate. Se opri, se gândi mai bine, apoi se răsuci pe călcâie și refăcu drumul în sens invers. Nu-și putea permite să se rătăcească din nou. I se oferise o cale spre ieșire. Trebuia să riște.

Era sigur că labirintul nu avea să-i mai ofere o a doua șansă.

Înapoi la puț, aruncă și mai multe pietre. Încearca să-și imagineze săritura bazându-se doar pe ecoul pietrelor. Apoi se târî de-a lungul pasajului, căutând pietre și bolovani și dându-le la o parte.

Dacă voia să-i reușească săritura, trebuia să se asigure că își ia suficient avânt și că nimic nu-i stă în drum.

TEL-AVIV

Era trecut de ora 4 a.m. când Ben-Roi parcă în fața închisorii Abu Kabir. Prietenul lui care era gardian în tura de noapte, Adam Heber, îl aștepta la poartă.

— Tu răspunzi de asta, Arieș, spuse, conducându-l la blocul de celule. OK? Nu am avut habar ce voiai să faci.

— Eu răspund, spuse Ben-Roi.

Intrară. În închisoare era o liniște profundă. Heber îl conduse pe un coridor, apoi pe niște scări care duceau până la ultimul etaj. Apoi intrară într-un alt coridor, la jumătatea căruia Heber se opri în fața unei uși de metal. Scoase un set de chei, răsuci una cu grijă în încuietore și deschise ușa fără zgomot.

— Cât timp?

— Douăzeci de minute. Treizeci, ca să fim siguri.

— Să nu faci gălăgie sub nici o formă. Și ține mine, eu n-am știut nimic. Da?

— Da.

Se dădu la o parte și îl lăsă pe Ben-Roi să treacă.

— Dă-i una și din partea mea. Din partea noastră, a tuturor.

Ușa se închise, cheia se răsuci în broască și pașii lui Heber se stinseră undeva pe coridor.

Ben-Roi aruncă o privire în jurul celulei: o masă, un scaun, o chiuvetă, un lavoar, un pat rabatabil. Pe pat, cu ochii acoperiți de o mască din satin care să-l apere de lumina becurilor de afară, Genady Kremenko dormea, sforăind puternic.

Ben-Roi se apropie de capul patului cu grijă, ca să nu-l trezească. Brațul stâng al proxenetului ieșise de sub pături și atârna cu degetele atingând podeaua. O rază de lumină cădea chiar pe tatuajul de pe antebraț. Ben-Roi privi imaginea, gândindu-se la Vosgi și la grozăviile prin care trecuse. Se gândea că toate victimele lui Kremenko avuseseră

parte de același tratament. Se întinse până la masă, luă o cană de plastic de acolo, înclină capacul cu degetul mare și îi turnă conținutul peste față lui Kremenko.

Proxenetul se trezi într-o clipă, scoțând un răcnet de protest. Ben-Roi îl reduse la tăcere cu o lovitură puternică în plexul solar, după care îl mai lovi o dată cu pumnul în falcă și își încleșta brațul în jurul gâtului celuilalt. Îl târî de-a lungul camerei până la vasul de toaletă și îi forță capul înăuntru, apoi apăsă cu genunchiul butonul care trăgea apa. Capul cu un început de chelie al proxenetului dispăru sub apă. Se zbătu și se luptă din răspuțeri, dar Ben-Roi era un polițist masiv, în formă și cât se poate de supărat, așa că îi făcu față fără probleme. Trase apa din nou și din nou, ținându-l pe Kremenko cu capul în vas. Când celălalt începu să se lase moale, îl trase deoparte, îl întoarse pe spate, își încleștă degetele în jurul gâtului și îl împinse în podea. Își scoase pistolul din tocul de la blugi și îl lovi pe latul feței cu el, apoi îi lipi țeava chiar între ochii holbați.

— Consideră că astea au fost prezentările, grăsan împuțit, șopti. Acum o să-mi spui absolut tot ce știi despre Barren Corporation, Rivka Kleinberg și vaporul cu o sirenă pictată pe el. Dacă suflă un cuvânt despre asta cuiva, îți scot ochii. Ai priceput?

— Da, domnule, se înecă Kremenko.

— Bun. Ascult.

ÎN LABIRINT

Khalifa știa că dacă se gândea prea mult la asta la cât de mici erau șansele de a reuși săritura în bezna absolută și fără să poată aproxima cât de mult trebuia să sară, mai ales că era epuizat psihic, dar și fizic – nu și-ar fi făcut niciodată suficient curaj să încerce, indiferent de cât de disperată ar fi fost situația.

Așa că nu se gândi. După ce curăță podeaua din pasaj de pietre și alte obstacole, timp de cincisprezece minute calculă în pași iar și iar distanța până la gura puțului, ca să se asigure că urma să își potrivească elanul la milimetru. Dacă sărea prea devreme nu mai ajungea dincolo. Dacă sărea prea târziu se prăbușea direct în abis.

Apoi, după ce își aruncă pistolul de partea cealaltă ca să-și ușureze greutatea și după câteva rugăciuni scurte, merse până în punctul de

start și începu să își ia avânt.

La prima încercare renunță cam la jumătate; un al șaselea simț îl avertiză că se abătuse puțin de la direcția în care trebuia să alerge. La fel se întâmplă și la a doua încercare. La a treia încercare se simți ceva mai încrezător, așa că își continuă sprintul. Cu fiecare pas care răsuna în tunel alerga din ce în ce mai repede, tot mai rapid, gonind nebunește prin beznă. Avea douăzeci și nouă de pași ca să ajungă la viteza maximă înainte să sară la al treizecilea. La douăzeci și șase, o voce lăuntrică îi spuse că se abătuse din nou. Inerția era prea mare, era prea aproape de marginea puțului ca să mai facă ceva. Avu doar destul timp să se gândească: „Allah, ajută-mă!” Apoi piciorul îi coborî la al treizecilea pas și, cu un strigăt disperat de *Allah-u-Akhbar!*, se lansă în vid.

Știu de la început că era pierdut. Chiar și în întuneric simțea că avea să cadă prea departe de marginea cealaltă, nu atinsese nicicum înălțimea de care avea nevoie ca să poată trece dincolo. O clipă i se păru a fi transportat într-o realitate paralelă, o altă dimensiune în care nu există nimic în afară de vid – nici lumină, nici forme, nici gravitație, nici timp.

Senzația dispăru când se lovi de ceva solid.

Se agită frenetic, cu brațele și mâinile prinzându-se de o suprafață plană și cu picioarele lovind pe una verticală, ceea ce însemna că se agățase de cealaltă margine a puțului. Piciorul lui găsi un soi de proeminență pe care își lăsă greutatea. Aceasta cedă și piciorul îi alunecă în gol, scrijelind cu unghiile, căutând ceva de care să se prindă, ceva care să îi oprească căderea. Nu găsi nimic – doar o podea plată, acoperită de praf. Simțea cum alunecă.

— Allah, te rog! Allah, te rog!

Își împinse coatele și antebrațele în pământ și încercă să se tragă în sus. Nu avea destulă forță. Încercă să își ridice piciorul până la marginea puțului, dar nu ajunse. Unghiile abia zgâriau piatra, picioarele îi alunecau pe peretele puțului. Simți cum trupul îi alunecă.

„Sunt mort, se gândi. Asta e. Sunt mort.”

Continuă să zgârie peretele cu vârful încălțărilor, cu respirația întretăiată. Brațele îi slăbeau. În disperare, cu un ultim efort, își întinse piciorul spre stânga. Lovi ceva solid. Ceva de metal. Un pinion? O țepușă? Nu știa ce era și nici nu îi păsa. Tot ce conta era că putea să se sprijine de el, să-și lase greutatea pe picior. Se împinse, simțind cum mușchii îi iau foc. Brațele și degetele erau pe cale să îi cedeze, dar reuși cumva să se sprijine, apoi să se agațe și să se târască peste marginea

puțului și pe solul plat. Se rostogoli departe de gaură și rămase cu fața în jos pe podeaua tunelului, respirând adânc.

— Allah, mulțumesc, gâfâi. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Câteva minute rămase nemișcat, să-și calmeze bătăile inimii și să-și revină din starea de șoc. Era fericit în același timp. Apoi, vrând să plece din mină cât mai repede, pipăi înjur până își găsi pistolul, se ridică și își continuă drumul de-a lungul tunelului. După treizeci de metri simți cum pereții dispar în ambele părți. În aceeași clipă, atinse cu glezna o șină de metal și simți un miros vag de usturoi.

Revenise în galeria principală.

Păși peste șine, se întoarse spre dreapta și începu să urce. La prima coborâre pe același drum – i se părea că trecuseră zile întregi, săptămâni, o viață de om se simțise tot mai îngrozit cu fiecare pas. Acum groaza începea să se risipească. Urcă și urcă, apropiindu-se de ieșire cu fiecare pas, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de coșmarul pe care îl trăise în măruntaiele pământului. În cele din urmă podeaua se îndreptă și mâinile îi atinseră unul din pilonii din metal ai platformei de încărcare.

Trecu pe sub ea, traversă caverna de la intrarea în mină și se izbi de ușile de metal.

Când intrase în mină le lăsase larg deschise. Acum erau închise, probabil de aceeași persoană care aruncase butoaiele pe șine. Își băgă degetele în spațiul dintre uși și trase, fără să-i pese dacă era cineva afară. Nu voia decât să vadă cerul și să ia o gură de aer proaspăt. Ușile se depărtară doi centimetri. Dintr-odată văzu lumină. O nuanță palidă, maronie. La început fu surprins, dar apoi își dădu seama că respectivul acoperise ușile cu prelata. O împinse cu degetul. Odată cu mișcarea simți și o adiere de aer proaspăt. O împinse din nou. Făcu doi pași în spate, ținti cu pistolul printre uși și nimeri lacătul cu care fuseseră încuiate ușile. Trase lanțul, deschise ușile, se aplecă și ridică prelata. O explozie de lumină îl orbi.

Ieși afară cu pași nesiguri, se prăbuși în genunchi și își ridică brațele spre cer, lăudându-l pe Allah fiindcă îi dăruise din nou viața.

Apoi se ridică și porni spre mașină.

ISRAEL

Când îi sună telefonul, Ben-Roi era la jumătatea drumului spre Ierusalim, analizând tot ce îi spusese Genady Kremenko. De îndată ce văzu cine era, trase de volan cât pe ce să iasă de pe autostradă.

— Khalifa! strigă, lovindu-și urechea cu telefonul. Tu ești?

El era.

— *Toda la'El!* Mulțumesc lui Dumnezeu! Unde naiba ai fost?

— E o poveste lungă, se auzi vocea egipteanului – răgușită, dură. O să-ți povestesc mai târziu. Ascultă, știu ce se întâmplă. Am fost în mină. Nu extrag aurul, ci...

— Aruncă deșeuri.

O pauză de o clipă.

— Știi?

— E o poveste lungă și la mine.

Ben-Roi schimbă banda și încetini.

— Am aflat acum patruzeci de minute. Barren folosește labirintul ca să scape de deșeuri. Exploatează o mină de aur din România și, teoretic, ar trebui să transporte toate deșeurile toxice înapoi în America. Dar în loc de asta, le aruncă unde pot. Le trimit în Egipt, le transportă pe barjele de la Zoser în sus pe Nil, apoi cu camioanele până la mină. Fac asta de ani de zile.

Și în timp ce îi povestea toate astea lui Khalifa, Ben-Roi se chinuia să se obișnuiască cu proporțiile scandalului.

— Căpitanul barjei care aduce deșeurile – are un frate care e un mare proxenet în Tel-Aviv, îl cheamă Genady Kremenko. Amândoi traficau prostituate și foloseau afacerea cu Barren drept paravan. Încărcau fetele pe vapor când veneau dinspre România, le descărcău cu tot cu deșeuri în Rosetta, le duceau peste graniță în Israel...

— Dumnezeule mare!

— Toată operațiunea a fost sistată după ce l-au arestat pe Kremenko acum vreo două luni, dar apoi Rivka Kleinberg a stat de vorbă cu una dintre fetele care fuseseră traficate și a aflat toată povestea. Barren e pe cale să semneze cu guvernul egiptean un contract de câteva miliarde de dolari pentru exploatarea de gaze. Dacă Kleinberg ar fi făcut publică toată povestea, s-ar fi dus naibii și contractul și imaginea celor de la Barren. S-ar fi dus naibii totul. Așa că au omorât-o. Încă mai sunt goluri de umplut, dar cam asta e povestea. Acum spune-mi ce naiba ai pățit. Am fost...

— Putem să îi înfundăm, Ben-Roi.

— Ce?

— Tu și cu mine. Barren și Zoser. Putem să îi înfundăm. Știu unde e mina. Am văzut-o. Sunt un milion de butoaie acolo. Putem să-i înfundăm pe nemernici!

Deodată, vocea lui Khalifa se schimbă. Vorbea ea un nebun. Ca și când ar fi fost epuizat. Sau beat.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, spuse Ben-Roi. Văd că ești obosit...

— Nu sunt obosit!

Telefonul păru să vibreze de la vehemența cu care Khalifa răspunsese.

— Nu m-am simțit atât de treaz în viața mea. Mi-au omorât băiatul și acum putem face dreptate.

— Haide, Khalifa, nu știm...

— Bineînțeles că știm! Fiul meu a fost ucis de o barjă care transporta deșeurile toxice de la Barren. Iar acum putem să îi înfundăm pentru asta. E prima oară în nouă luni când mă simt cu adevărat treaz!

Bolborosea cu vocea întretăiată, ca și când era pradă unei euforii greu de înțeles. Ben-Roi încercă să îi spună să se liniștească, dar Khalifa îl întrerupse din nou.

— Trebuie să o sun pe Zenab. Și să mă întorc în Luxor. Te sun în după-amiaza asta să punem la cale un plan de bătaie. Putem să îi înfundăm, Ben-Roi. Eu și cu tine. Lucrând împreună. Echipa de top. Ca pe vremuri.

Se auzi ceva care semăna cu un hohot de râs, apoi Khalifa închise. Ben-Roi auzi un claxon furios din spate: conducătorul unui camion îl avertiza că începuse să iasă de pe banda lui.

EGIPT

Poate era din cauza oboselii. Poate din cauza deshidratării sau a traumei prin care tocmai trecuse în mină. Khalifa nu încercă să-și analizeze gândurile și informațiile dobândite. Nu simțea nevoia să analizeze ceva. Băiatul lui fusese ucis de o barjă de la Zoser, iar acum aflase că barja respectivă și altele ca ea erau folosite ca să care deșeuri toxice în sus pe Nil și să le arunce ilegal undeva. Prin urmare, fiul lui fusese ucis de o barjă încărcată cu butoaie de praf contaminat. Era evident, limpede ca lumina zilei. De asta Zoser oprise toate investigațiile.

Poate nici măcar nu fusese un accident. Poate băieții fuseseră omorâți intenționat, ca să nu aflu ce transporta barja. Ideile i se învârtteau în minte, una după alta. Ei îl omorâseră pe Ali – Barren și Zoser. Iar acum, el și cu Ben-Roi aveau să facă public tot scandalul. Să îndrepte o nedreptate cruntă. Moartea fiului său nu avea să fie degeaba.

O sună pe Zenab și o minți că mașina i se stricase în mijlocul deșertului.

— Mă întorc acum, promise, deși vocea i se părea ciudat de diferită, ca și când ar fi vorbit altcineva. O să fie OK. Totul o să fie bine.

Zenab încercă să îl întrebe ceva, să aflu de ce nu o sunase măcar.

— Am fost atât de îngrijorată, Yusuf!

Khalifa întrerupse convorbirea. Poate puțin prea răstit, dar avea treabă, trebuia să dea drumul avalanșei. Bău o sticlă întregă de Baraka, mănca pe nerăsuflăte niște brânză și *aish baladi*, apoi porni motorul mașinii și goni prin deșert, pe urmele de cauciuc înapoi spre autostrada 99 și spre civilizație.

Nouă luni de tortură, iar acum, în sfârșit, avea convingerea că se va face dreptate. Se simțea bine. Foarte bine.

IERUSALIM

Era abia ora 8 a.m. când Ben-Roi ajunse înapoi în Ierusalim. Se gândi să se întorcă la secție – i-ar fi făcut o plăcere deosebită să-i prindă pe Baun și pe Dorfmann și să le spună că rezolvase cazul, doar ca să le vadă expresiile. Se hotărî că putea să aștepte. Era rupt de oboseală și nu ar fi suportat un raport amănunțit. Merse acasă, porni computerul și își petrecu următoarea oră scriind despre tot ce aflase: Barren, mina din România, labirintul, Vosgi, Rivka Kleinberg.

Povestea încă mai avea goluri, lucruri pe care Kremenko nu fusese în stare să i le spună și care rămăseseră nelămurite. Era aproape sigur că cei de la Barren descoperiseră Labirintul în timpul explorărilor pe care le făcuseră în zonă, dar Ben-Roi nu putea spune cu certitudine când se hotărâseră să îl folosească pe post de depozit de deșeuri și nici cine luase decizia. Nu era sigur eu privire la ce pași făcuse Rivka Kleinberg ca să deslușească misterul. Și cum naiba aflase ea de Samuel Pinsker?

Dintre numeroasele întrebări care-l frământau, trei rămăseseră deocamdată fără răspuns. Mai întâi, cum descoperise Barren că Rivka

Kleinberg le aflase afacerea necurată? Ben-Roi presupusese că Kremenko îi informase pe cei de la Barren, după vizita lui Kleinberg în închisoare, dar proxenetul negase ferm. (Cum ar fi putut face asta, încercase să se disculpe Kremenko, din moment ce el și fratele lui lucrau pe la spatele celor de la Barren și traficau fete pe vapoarele lor?).

Apoi, cine dăduse ordinul ca Rivka Kleinberg să fie ucisă? Nathaniel Barren? William Barren? Sau o terță persoană din companie luase inițiativa?

Ultima întrebare și cea mai importantă era cine îndeplinise ordinul? Cine era silueta misterioasă care o urmărise pe Kleinberg prin Orașul Vechi până în catedrală și-o strangulase cu atâta sânge-rece? Cine era criminalul?

Mai rămâneau încă destule de făcut. Printre altele să se ocupe și de Proiectul Nemesis îl ținuseră ostatic, îl făcuseră să pară un idiot și n-avea de gând să-i lase pe cei vinovați să scape cu asta.

Deocamdată însă, făcuse un pas enorm către deznodământul investigației. Scrise un raport de cinci pagini, îl verifică și le trimise câte o copie lui Leah Shalev, lui Gal și, doar ca să-l enerveze și superintendentului-șef Baum. Apoi se târî până în dormitor, se descălță și se prăbuși pe pat, cu fața în jos.

Treizeci de secunde mai târziu, adormise.

DEȘERTUL DE EST

Minciunile câteodată devin realitate și Khalifa verifică asta pe pielea lui. Îi spusese lui Zenab că i se stricase mașina. Acum gonea prin deșert cu 70 km/h, cu mâinile încleștate pe volan și picioarele dansându-i frenetic deasupra pedalelor. La un moment dat estimă greșit o curbă și derapă. Se luptă cu volanul, încercând din răspuțeri să se redreseze, dar viteza era prea mare. Land Roverul scăpă de sub control, lovi un obstacol nevăzut, se clătină, se învârti și se opri pe o parte într-un șanț adânc, ca o tranșee, înclinat la 45 de grade.

— La naiba! La naiba!

Se cățără afară. De sub capotă ieșeau aburi; cauciucul din stânga spate era spart și ieșea în afară într-un unghi ciudat, ceea ce însemna că și axul era îndoit. Se părea că nu avea să mai conducă nicăieri în dimineața aceea.

— Fir-ar să fie!

Lovi cu piciorul bara din față, apoi, neavând de ales, strânse toate lucrurile de care avea nevoie – apa, telefonul, pistolul, caietul lui Samuel Pinsker – improviză un sac dintr-o pătură pe care o găsi în portbagajul mașinii și plecă mai departe pe jos. Cu o zi înainte, ideea de a merge douăzeci de kilometri prin deșert ar fi fost de neconceput. După cele îndurate în mină însă, mersul pe jos era acum ca o plimbare de weekend prin parc.

IERUSALIM

Ben-Roi adormise abia de câteva minute când auzi telefonul mobil sunând. Se rostogoli pe spate și îl căută prin buzunare, apoi răspunse. Era Leah Shalev.

— Ce naiba se întâmplă, Arieh? Unde ai fost?

Ben-Roi se frecă la ochi, confuz.

— Ce? Ce?

— Te-am căutat toată după-amiaza.

Ben-Roi își ridică brațul și se uită la ceas. Trecuse de ora 4 p.m. De fapt dormise șapte ore, ia el credea că au fost doar câteva minute.

— La naiba. Scuze, Leah. Am lucrat până târziu.

Se ridică cu greu în capul oaselor, apoi își așeză picioarele pe podea. Tâmpilele îi zvâcneau și se simțea de parcă avea praf de cărămidă în gură.

— Ai primit raportul meu? Întrebă.

— Da. Trebuie să vorbim.

Acum că simțurile începeau să i se trezească, Ben-Roi își dădu seama că Shalev avea un fel neobișnuit de a vorbi. Tonul ei era plat, propozițiile scurte și repezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să vorbim, repetă Shalev, evitând întrebarea. Vino la secție. În biroul meu. Acum.

— Ce s-a...

Apelul se termină. Ben-Roi mai zăbovi o clipă, masându-și tâmpilele. Începea să simtă o neliniște vagă în stomac. Se ridică, se duse la baie, își băgă capul sub duș și dădu drumul la apa rece.

Douăzeci de minute mai târziu era la Kishle. Parcă în spatele clădirii,

cum fusese instruit, apoi merse direct la Leah Shalev. Era așezată la birou, jucându-se cu un pachetel învelit în șervețele albe. Zâmbi când îl văzu, deși expresia era forțată. Arăta neliniștită, palidă. O paloare bolnăvicioasă.

— Ești OK, Leah?

— Închide ușa și stai jos, Arieh.

Se conformă.

— Deci, ce se petrece? întrebă.

Privirea ei o întâlnește pe a lui o clipă, apoi fugi în cealaltă parte a camerei.

— Un mare rahat, murmură.

— Raportul meu?

Shalev încuviință.

— N-ar fi trebuit să îi trimiți o copie și lui Baum. Ar fi trebuit să ne lași pe mine și pe Gal să decidem ce e de făcut întâi.

Ben-Roi ridică din umeri.

— Nu m-am putut abține. Trebuia să-i arate cineva cum se lucrează în poliție. Ipocrit de doi bani.

În mod normal, Shalev râdea când Ben-Roi îl insulta pe Baum și la fel făcea și el era mica lor conspirație. Astăzi însă, nici măcar nu zâmbi. Se juca în continuare cu pachetelul.

— Deci? întrebă Ben-Roi.

— Deci, ipocritul de doi bani a trimis raportul tău către contactele lui de la minister, care l-au trimis mai departe. Până sus.

Ben-Roi făcu un soi de plecăciune.

— E bine să ai un public.

— Oh, chiar ai un public, Arieh, crede-mă. Brusc, o grămadă de indivizi sus-puși se interesează de cazul nostru. Se interesează al naibii de mult.

S-ar fi așteptat ca Leah să fie bucuroasă – până la urmă, ea era cea care conducea investigația. Dar nu părea deloc așa.

— Deci? repetă Ben-Roi.

Din nou, privirea ei o întâlnește pe a lui o clipă, apoi alunecă dincolo de el.

— Deci, cazul nostru a fost preluat de Departamentul de Investigații Speciale.

Trecură câteva clipe până când Ben-Roi înțelese ce i se spunea.

— Glumești.

— Ți se pare că am fața cuiva care se ține de glume, Arieh?

— Absolut deloc.

Shalev avea o expresie extrem de nervoasă.

Și extrem de tulburată. Lui Ben-Roi nu-i venea să creadă.

— Dar am rezolvat tot cazul ăsta nenorocit. Știm de ce au omorât-o, știm cine a dat ordinul, știm că au depozitat ilegal un milion de tone de chestii toxice într-o mină din Egipt... (cu fiecare acuzație ridică un deget, dar și tonul)... Noi am făcut toată munca, Leah. Restul e muncă de detaliu, în rest nu mai e nimic de făcut. De ce naiba pasează cazul la Investigații Speciale pe ultima sută de metri?

Privirea ei o evita în continuare pe a lui. Se lăsă tăcerea. Atmosfera din birou era încordată, apăsătoare. Apoi, brusc, Ben-Roi înțelese. Își strânse pumnii.

— Nu vor să meargă mai departe, nu-i așa? Vor să oprească investigația. Să treacă dosarul în arhivă.

Shalev nu spuse nimic. Ceea ce însemna că da.

— Cred că glumești, Leah! Spune-mi că glumești!

Shalev strânse din buze. Degetele îi tremurau. Arăta șocată.

— Ți-am spus, Arieș. Ți se pare că am fața cuiva care se ține de glume?

— Dar de ce? De ce? Ben-Roi sărise în picioare. Știm că ei au fost, Leah! Știm și de ce – putem să-i dăm în judecată bazându-ne pe ce avem până acum!

— Nu o să facem nimic, Arieș. Nu mai e investigația noastră.

— Dar de ce? Spune-mi de ce?

Nu se putea abține să nu repete întrebarea.

— Avem toate dovezile și o lăsăm baltă chiar la sfârșit! Vreau să știu de ce!

— Pentru că sunt puternici.

Shalev își ridică în sfârșit privirea. Ben-Roi observă că ochii ei erau roșii, ca și când ar li plâns nu de mult.

— Sistemul e al lor, Arieș. Sau cel puțin oamenii care conduc sistemul sunt oamenii lor, ceea ce e același lucru. Ei mișcă sforile, marionetele dansează. Dacă e să rămân la metafore, marionetele sunt chiar în vârful ierarhiei. Am primit ordin să nu ne atingem de Barren. Gazul nu mai e al nostru.

Ben-Roi își strânse pumnii cu atâta forță, că încheieturile parcă îi treceau prin piele.

— Vrei să spui că putem să-l acuzăm pe Katzav, pe președintele țării, dar nu putem să acuzăm o nenorocită de corporație cu portofelul gras?

Din nou, Shalev răspunse prin tăcere.

— Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile! Credeam că mi-ai spus că încă se mai respectă legile în țara asta.

— Se pare că unii sunt mai presus de lege, spuse încet Shalev. Cei de la Barren au prea multe relații.

— Dumnezeule mare! La naiba! Dumnezeule mare!

Ben-Roi se lăsă să cadă înapoi în scaun. Se simțea ca și când ar fi primit un pumn în stomac. Shalev se juca în continuare cu pachetulul. Ben-Roi își deschise pumnii și își frecă ceafa. Din nou tăcere.

— O s-o lași baltă pur și simplu? întrebă în cele din urmă.

— Crede-mă și mie mi-e la fel de greață ca și ție.

— Dar o s-o lași baltă.

Obrajii lui Shalev se înroșiră. Nu de furie, se gândi Ben-Roi, ci de rușine. O rușine a neputinței de a se împotrivi sistemului corupt.

— Ordinele au venit de foarte de sus, Arieh. Ți-am mai spus și acum câteva zile: am muncit mult ca să ajung aici. Nu pot să arunc totul pe apa sâmbetei.

— Comandantul?

Shalev respiră adânc.

— Gal va ieși la pensie peste cinci luni. Soția lui e bolnavă, băiatul lui tocmai a fost promovat în Ministerul de Justiție. N-are de gând să tulbure apele.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Shalev ridică din umeri.

— O să vorbesc cu presa atunci!

— În locul tău, n-aș face asta.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă vorbești cu presa, o să enervezi o grămadă de oameni pe care n-ai vrea să-i enervezi. Prietena ta așteaptă un copil...

Ben-Roi răbufni.

— Mă ameninți, Leah?

— Îți spun doar...

— Dintr-odată ai devenit mesagerul lor?

De data asta Shalev fu cea care izbucni:

— Să nu îndrăznești să-mi ții morală, Arieh Ben-Roi. Mă auzi? Îmi e destul de greu și fără să vii tu și să insinuezi tot felul de lucruri. Tocmai am lăsat un criminal să ne scape. Crezi că asta mă face să mă simt bine? În viața mea nu m-am simțit așa de rău. Dar asta e. Suntem drone și îndeplinim ordinele care ni se dau. Asta e ordinul. Poate că la un

moment dat o să se schimbe garda și o să se facă dreptate – Doamne-ajută! – dar deocamdată trebuie să ne călcăm pe inimă și să facem ce ni se spune. Dacă nu de dragul nostru, atunci de dragul familiilor noastre. Crede-mă, dacă întreci măsura, o să te trezești că sar pe tine mai rău ca hienele pe un hoit.

Shalev îl fixă cu privirea, gâfâind. Rimelul de la ochiul stâng i se întinsese, ca și când cineva i-ar fi mânjit pleoapa cu praf de cărbune. Se lăsă în față și își luă capul în mâini. În cei cinci ani de când lucrau împreună, era prima oară când țipa la el așa.

— Iartă-mă, Arieș, murmură. N-am vrut...

— Nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Shalev rămase o clipă cu fața îngropată în mâini. Apoi se îndreptă și îi aruncă pachetul.

— De la comisar. Ca să știi că nu te-ai obosit degeaba.

Ben-Roi deschise pachetul. Înăuntru era o medalie de nichel cu o panglică alb cu albastru. Medalia de Serviciu a Poliției Israeliene.

— Cred că inscripția înseamnă: „Pentru contribuția remarcabilă la îndeplinirea obiectivelor polițienești”, spuse Shalev. Sau o porcărie de genul ăsta.

— O primesc cu drag, murmură Ben-Roi.

— Mai e ceva.

— Ascult.

Shalev ezită, ca și când s-ar fi pregătit să spună ceva ce n-ar fi vrut.

— S-a eliberat un post la academie, zise ea. Un post de lector. Tehnici avansate de investigație. Nu știu toate detaliile, dar din câte am auzit, salariul este dublu față de cât primești aici, pentru doar patru zile pe săptămână, plus o locuință din partea facultății și o pensie grasă. Mi s-a spus că, dacă îl vrei, postul e al tău.

Ben-Roi pufni.

— O mită. Ca să-mi țin gura.

— Cred că formularea exactă a fost ceva de genul: „Drept recunoștință pentru abilitățile unice de investigator ale detectivului Ben-Roi”. Dar desigur dincolo de toate rahaturile de fațadă e o mită.

— Și tu? Ție ce ți-au dat?

Shalev se înroși din nou.

— O promovare. Superintendent-șef.

Ben-Roi clătină din cap.

— Sfinte Dumnezeule, Leah! N-am crezut că o să apuc ziua asta.

— Nici eu, murmură Shalev. Nici în cele mai negre coșmaruri ale mele.

Se lăsă tăcerea. Nici unul din ei nu știa ce ar fi putut spune în continuare. Cineva bătu la ușă.

— Mai târziu! strigă Shalev.

Căută privirea lui Ben-Roi.

— Gândește-te, Arieș. Te rog. Gândește-te bine. Nu pentru mine și nici pentru tine. Pentru Sarah. Și pentru copil. Ne-au dat șah mat. Măcar să te alegi și tu cu ceva.

— Și să am muștrări de conștiință cât trăiesc?

— Cel puțin știi că o să trăiești.

Se priviră unul pe altul, cu buzele strânse și umerii aplecați, ca jucătorii unei echipe care tocmai suferise o înfrângere umilitoare. Apoi Ben-Roi se ridică și se îndreptă spre ușă. Shalev strigă după el.

— De la început am avut un presentiment legat de cazul ăsta.

Ben-Roi se opri și se întoarse. O pauză, apoi amândoi spuseră:

— E de rahat.

Ben-Roi clătină din cap, deschise ușa și ieși afară, pe coridor, trecând pe lângă un polițist în uniformă.

LUXOR

— Vrei să mă omori, Khalifa? Asta vrei? Pentru că Valea Regilor se deschide în douăzeci și patru de ore, telefoanele sună întruna și acum aflu că lucrezi pe furiș pentru niște jidani nenorociți!

Khalifa își foi picioarele și strânse în mâini caietul lui Samuel Pinsker. Mersese pe jos prin deșert cinci ore încheiate, apoi făcuse autostopul și fusese luat, pe rând de o camionetă a poliției, o mașină de serviciu a companiei de telefonie Menatel și ironia ironiilor un camion Zoser încărcat cu țevi de beton. Ajunsese în Luxor cu patruzeci de minute în urmă, trecuse pe acasă, făcuse un duș și se schimbase, apoi vorbise cu Zenab și, nerăbdător să ia legătura cu Ben-Roi și să-și pregătească raportul către superiori, plecase la secție.

Aici îl prinsese Hassani în capul scării și îl chemase imediat la el în birou.

— M-au sunat acasă! strigă, cu fața de culoarea sfeclei murate. Un *yehoodi* nenorocit de la comandamentul poliției israeliene! La miezul nopții. Pe numărul de acasă!

Hassani nu avea de gând să-și menajeze subordonatul de data asta.

Nu îi spunea pe nume și nu se abținea de la jigniri și înjurături. Era Hassani cel de pe vremuri certăreț, intimidant, vulcanic.

— Voia să aflu dacă știu unde ești. I-am zis, fără supărare, amice, dar de ce naiba îți pasă unde e unul dintre ofițerii mei? A spus că l-ai ajutat pe unul de-al lor cu o investigație și e posibil să fii în pericol. Ce naiba se întâmplă, Khalifa? Vreau să știu ce se întâmplă!

Khalifa privi caietul. Nu dormise de treizeci și șase de ore și era sfârșit de oboseală. În același timp însă, ca și când corpul i-ar fi fost locuit de două entități diferite, se simțea surprinzător de treaz. Băiatul lui – putea să-i facă în sfârșit dreptate!

— O să scriu un raport, începu.

— Dar bineînțeles că o să scrii un raport!

Hassani lovi cu pumnul în masă. Sunetul răsună în toată camera.

— Înainte de asta o să-mi spui – aici, acum, față în față. Ce se întâmplă, Khalifa? De ce primesc telefoane de la jidani pe numărul de acasă?

— Are legătură cu puțurile otrăvite, domnule.

— Ce?

— Cele despre care v-am mai spus. Din Deșertul de Est.

— Iarăși îmi spui de nenorocitele de puțuri ale coptilor? Credeam că am stabilit că o să lași naibii cazul ăsta.

— E o mină de aur, să trăiți. Lângă Gebel el-Shalul. E antică...

— Uite-o! strigă Hassani. Ai zis-o! Antică! Eram absolut sigur că o să apară și cuvântul ăsta pe undeva. Doamne ferește să te ocupi de vreun caz care să fie cât de cât relevant!

Khalifa se abținu să îl corecteze. Când Hassani era în toane rele, nu era niciodată o idee bună să facă pe deșteptul. Îi descrie situația încet, cu grijă: Rivka Kleinberg, Barren Corporation, Zoser, mina, deșeurile toxice. Nu insistă prea mult pe ce se întâmplase în Israel, ci puse accent pe aspectul egiptean al lucrurilor. Ar fi vrut să stea de vorbă întâi cu Ben-Roi, să lămurească niște dovezi și să-și adune gândurile, dar dacă Hassani voia să știe totul acum, atunci așa să fie. Poate că așa era mai bine. Cu cât Hassani afla mai repede toată povestea, cu atât mai repede vinovații aveau să fie pedepsiți.

Hassani ascultă cu o expresie imposibil de descifrat, cu pumnii strânși deasupra biroului, încremenit ca o statuie a unui faraon. Când Khalifa termină, se ridică în picioare, merse până la fereastră și își aținti privirea spre spatele clădirii Ministerului de Interne, care era la zece metri în față. Trecu aproape un minut, apoi se întoarse din nou cu fața spre cameră.

— Și? întrebă.

— Pardon?

— Și, repetă Hassani, pe un ton surprinzător de vesel, ca și când Khalifa tocmai i-ar fi spus o anecdotă amuzantă.

Khalifa nu se așteptase deloc la o asemenea reacție. Se aplecă în față.

— O corporație americană, cu ajutorul uneia dintre cele mai mari companii din țară, depozitează ilegal deșeuri toxice pe teritoriul Egiptului. Deșeurile se infiltrează în pânza freatică și otrăvesc ecosistemul pe scară mare.

Încercă să spună toate acestea fără să dea impresia că îi ținea o predică lui Hassani. Din nou, reacția celuilalt fu neașteptată și nesperată. Hassani își ridică exagerat de mult umerii și mâinile, ca și când ar fi spus: „Și ce legătură are asta cu mine?” Khalifa simțea că începe să se enerveze.

— Domnule, scandalul este imens. Vorbim de mii, poate zeci de mii de butoaie cu deșeuri toxice. Am fost în mină. Le-am văzut.

Amintirile din labirint îi năvăliră în minte: întunericul absolut, senzația de claustrofobie, mirosul neobișnuit de usturoi, care provenea probabil de la contaminarea cu arsenic.

— Vorbim de oameni care au încălcat legea, continuă, alungând amintirile. Avem dovezi, trebuie să începem să...

Hassani ridică un deget în semn de tăcere. Un deget încordat, amenințător, ațintit spre Khalifa ca o măciucă.

— Dă-mi voie să te lămuresc cu câteva adevăruri, băiețuș, spuse, iar fiecare cuvânt păru să tremure sub povara furiei înfrânate. Suntem poliția din Luxor. Din Luxor. Avem un teritoriu și ne ocupăm cu crimele comise pe acel teritoriu. O evreică face ce face și e omorâtă în Ierusalim – asta nu e absolut deloc problema noastră, în afara faptului că moartea unui sionist e un motiv de bucurie. O mină abandonată la naiba-n praznic – nici asta nu e problema noastră, indiferent ce e sau nu e în ea. Un puț otrăvit chiar la marginea teritoriului nostru – asta ar putea fi problema noastră și, după cum ți-am mai spus, o să ne ocupăm mai amănunțit de cazul ăsta după ce scăpăm de toată treaba cu muzeul. Cât despre curvele din Rosetta și minele din România și toate celelalte porcării, nu au absolut nimic, repet, nimic de-a face cu noi.

— Nu-mi vine să cred ce aud, murmură Khalifa, repetând fără să vrea, aproape cuvânt cu cuvânt, ceea ce Ben-Roi îi spunea în aceeași clipă lui Shalev la șapte sute de kilometri depărtare, în Ierusalim. Domnule, nu pot lăsa...

Hassani izbucni:

— Ce? Ce nu poți să lași? Nu mă lași să-ți explic ABC-ul poliției egiptene!

— Barren și Zoser...

— Sunt o corporație americană cu mult peste jurisdicția noastră și respectiv una dintre cele mai puternice și cele mai bine cotate companii din Egipt.

— Care ajută la deversarea a sute de mii de butoaie de praf contaminat...

— Acum câteva minute erau o mie de butoaie.

— O sută, o mie, o sută de mii, nu contează – Zoser încalcă legea!

— Din punctul meu de vedere, pot să taie și nasul Sfinxului!

Hassani lovi cu pumnul în fereastră. Toată camera păru să vibreze de la forța loviturii.

— Nici unul, nici celălalt nu au comis vreo infracțiune pe teritoriul nostru, Khalifa și dacă nu e nici o infracțiune, n-avem nici un motiv să ne amestecăm. Dumnezeu mare, data viitoare o să-mi ceri să deschid o investigație pentru că unui puști din Australia i s-a furat bicicleta!

Khalifa strânsese și el pumnii, străduindu-se să-și controleze la rândul lui furia.

— Deci o să treceți totul cu vederea?

— N-am ce să trec cu vederea. Nu e treaba noastră. Ai priceput? Nu e teritoriul nostru, deci nu e treaba noastră.

— Atunci o să trec dincolo de jurisdicția noastră și peste capul dumneavoastră. O să merg la directorul poliției.

Khalifa se aștepta la o altă explozie. În schimb, Hassani izbucni într-un hohot de râs.

— Chiar te rog! strigă. La naiba, îți dau și numărul de acasă al directorului. De fapt, de ce să te oprești acolo? De ce să nu te duci până în vârf? Vorbește cu ministrul de interne. Același ministru al cărui frate e director la Zoser și care o să fie aici mâine-seară, ca să dea mâna cu directorul de la Barren Corporation. Aceași Barren Corporation care momentan investește zeci de milioane de dolari în economia locală. Așa că dă-i drumul și sună-l, Khalifa. Dar să nu vii să-mi plângi pe umăr când vei fi dat afară din poliție și familia ta evacuată din noul apartament.

Khalifa sări în picioare. Nu se mai putea controla.

— Asta e o amenințare? întrebă, repetând din nou aproape cuvânt cu cuvânt ce îi spusese Ben-Roi lui Leah Shalev. Mă amenințați cumva?

Hassani făcu câțiva pași înainte, cu umerii încordați și brațele îndoite,

ca un boxer pe cale să-și atace adversarul. O clipă se înfruntară. Apoi, brusc, Hassani păru să se calmeze. Își lăsă brațele moi și se duse înapoi la birou.

— Nu, nu te ameninț, spuse, așezându-se. Îți reamintesc cum stau lucrurile în țara asta. Revoluție sau nu, există oameni de care n-ai voie să te atingi. Dacă poliția din Israel vrea să solicite oficial cooperarea guvernului nostru, atunci e posibil să se miște ceva. Deși, având în vedere ce părere au egiptenii despre evrei, nici măcar o cerere din partea lor n-ar avea prea mult efect dacă n-ar li sprijinită de americani. Așa că du-te și vorbește cu prietenul tău jidan. Iar dacă ni se dă ordin să investigăm, o să investigăm. Până atunci o să stau departe de toată povestea. Și dacă știi ce e bine pentru tine și tu o să faci la fel. Acum, dacă nu te superi, am treabă. Să nu uiți să închizi ușa când pleci.

Ridică receptorul telefonului și se răsuci în scaun, întorcându-se cu spatele la Khalifa. Detectivul rămase acolo o clipă, luptându-se cu o dorință sălbatică de a tăbări cu pumnii și a-i striga lui Hassani: „Mi-au omorât băiatul! Mi-au omorât băiatul!” Știa însă că n-ar fi rezolvat nimic, așa că își adună gândurile și ieși din birou, trântind ușa cu toată puterea. Dacă Hassani voia o cerere oficială din partea Israelului, exact asta avea să primească. Ben-Roi știa ce să facă. Ben-Roi nu era doar un detectiv bun – un detectiv grozav, ci și un prieten. Un prieten grozav. Împreună aveau să rezolve cazul. Să se asigure că se făcea dreptate. Echipa de top. Exact ca pe vremuri.

Se îndreptă spre biroul lui, coborând scările câte două odată.

IERUSALIM

Ben-Roi nu era tulburat fiindcă i se oferise oficial o mită ca să lase baltă o crimă, ci fiindcă, în drum spre clădirea detectivilor de la Kishle, începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să accepte.

Ar fi trebuit să refuze ideea din start. Încălca absolut toate principiile pe care le avea, absolut toate lucrurile în care credea și pentru care lupta. OK, poate că nu respecta întotdeauna procedurile, sau nu la literă, sărea cam repede la bătaie și își permitea cam multe în numele legii. Știa însă ce e bine și ce e rău; știa că uneori împingea lucrurile prea departe – cum făcuse și el în noaptea trecută cu Genady Kremenko – dar exista totuși o limită. O linie clară care separa băieții buni de băieții răi. Cu

toate păcatele de care se făcea vinovat, Ben-Roi nu o depășise niciodată. Întotdeauna procedase în așa fel încât să se facă dreptate.

Iar acum i se cerea să ia o radieră și să șteargă linia. Să se prefacă pur și simplu că demarcația nu mai exista. Să întoarcă spatele tuturor lucrurilor în crezuse vreodată.

Ar fi trebuit să le spună să se ducă naibii. Apoi să-i spună tot ce știa lui Natan Tirat și să-l lase să publice povestea pe prima pagină a ziarului *Ha'aretz*.

Și totuși și totuși...

Ajunse la clădirea detectivilor și merse la biroul lui. Nu era nimeni acolo. Locul era neobișnuit de liniștit; nu se mișca nimic, își făcu o cafea, își închise telefonul și se prăbuși în scaun.

Nu îi era frică. Nu era vorba de asta. Era un tip dur, mai mult decât capabil să-și poarte singur de grijă. Nu-l speriau nici Barren, nici politicienii.

Nu era însă nici idiot. Cei de la Barren erau puternici. Foarte puternici. O înfruntare cu ei avea să-i facă probleme. Multe probleme. Nu doar lui, ci și lui Sarah. Și copilului. Deja omorâseră o persoană. Poate chiar mai multe. Dacă întreci măsura, o să te trezești că sar pe tine mai rău ca hienele pe un hoit. Nu era vorba doar despre el. Erau implicații mai largi aici.

Sorbi din cafea și își lovi ușor telefonul de șold.

Dacă făcea publică toată povestea, cu ce l-ar ajuta asta? I s-ar duce naibii cariera, s-ar expune și el, dar și cei dragi lui și pentru ce? Sigur, compania erau vinovată fiindcă își depozita ilegal deșeurile, dar nu exista nici o legătură directă între moartea Rivkai Kleinberg și Barren, doar probe indirecte. Barren urma să angajeze cei mai buni avocați, pentru care problemele indirecte dispăreau ca și când n-ar fi fost. La naiba, puteau să încurce în așa hal ițele, că vina avea să cadă pe altcineva sau să nu se găsească nici un vinovat. În cel mai bun caz avea să primească o amendă și o lovitură de imagine. Eventual să piardă licitația din Egipt. Putea fi enervant, dar nu o catastrofă – mai ales că era vorba de o companie așa de mare ca Barren Corporation. Pentru el, pe de altă parte... El era pe talerul unei balanțe care nu era în echilibru, ci înclinată mult în defavoarea lui.

„Ne-au dat șah mat. Măcar să te alegi și tu cu ceva.”

Suflă în cafea, mai luă o sorbitură și privi distrat harta din partea cealaltă a biroului.

Oferta era bună, asta era sigur. Mită, retribuție, oricum i-ar fi spus, era

o ofertă grozavă dacă treceai cu vederea problemele de conștiință. Îi putea schimba complet viața. Un salariu dublu, mai puțină muncă, o casă cu chirie mai mică, ieșit la pensie mai devreme. Grădinița lui Sarah se închidea, așa că nu mai era legată nici ea de Ierusalim. Se puteau muta în nord, la Kiryat Ala, unde era academia, eventual într-un apartament cu vedere la mare. Puteau să o ia de la capăt. Să îi ofere copilului – copiilor, poate o viață mai bună decât ar fi putut spera în spațiul nesigur și mereu eu probleme al Orașului Sfânt. Ar fi și mai aproape de familiile lor a lui puțin mai la nord de Hadera, pe Câmpia Sharort, a ei lângă Galileea... Cu cât cântărea mai mult oferta, eu atât i se părea mai atractivă.

Dacă putea trăi cu conștiința încărcată pe mai departe, fiindcă asta însemna să lase liber un criminal, era o problemă ce nu-i da pace.

Dar oare chiar asta făcea? Investigația fusese întreruptă, dar nu oprită de tot. Și Leah Shalev spusese că circumstanțele se schimbă. Barren putea foarte bine să-și piardă din influență poate dreptatea era întârziată pur și simplu, dar avea să fie făcută până la urmă. Metaforic vorbind, când ieși la pescuit și simți că ai prins ceva, nu tragi tot timpul cârligul la mal, nu imediat. Unii pești trebuie lăsați să se mai zbată puțin, până obolesc. Rezultatul e același până la urmă. Tot mănânci pește la cină. Trebuie doar să-l tragi la mal la timpul potrivit.

Sau poate că se amăgea singur, găsind o scuză pentru faptul că se gândea serios să-și vândă sufletul diavolului, ca Faust.

Nu știa. Nu știa și gata. Întoarse problema pe toate fețele, exploră toate alternativele, avantajele și dezavantajele. În același timp auzea în minte vocea lui Sarah. „Cineva trebuie să cedeze, Arieș”, așa îi spusese în ziua în care se despărțiseră.

Vorbele ei nu i se păruseră niciodată mai adevărate. Ceva fundamental urma să fie sacrificat aici. Avea să renunțe la o parte esențială, ceva care îl făcea să fie el însuși. Dilema din ultimii patru ani fusese redusă la cea mai simplă ecuație binară cu puțință: cine avea prioritate, conștiința sau cei dragi? Alb sau negru, cap sau pajură. Nu avea nici o altă variantă. Ca și când ar fi dat cu banul.

Și totuși, nu se putea hotărî. Se simțea atras în ambele direcții – mai întâi familia, apoi justiția, nereușind să aleagă definitiv vreuna din ele. În cele din urmă, ca și când l-ar fi obosit propria indecizie, se hotărî să preia inițiativa. Ridică ferm telefonul și îl porni din nou. Primise niște mesaje, dar în loc să activeze căsuța vocală, formă un număr. Ca prin minune, telefonul ajunsese la urechea lui Ben-Roi. Suna. Apoi se auzi tonul mesageriei instantane, după care un mesaj înregistrat de Sarah. Ben-Roi

ridică din sprâncene, parcă surprins de propria alegere.

— Sarah, spuse după ce auzi un bip. Salut. Sunt eu. Ăă..., ăă... îmi pare rău pentru seara trecută... voiam să... ăă...

Se fâstâci o vreme, cerându-și din nou scuze, spunându-i cât de bine se simțise la cină, cât de frumoasă era. Brusc, vocea îi deveni clară.

— Ascultă, Sarah, trebuie să vorbim. Nu la telefon, față în față. Vreau să-ți cer părerea în legătură cu ceva. Mi s-a oferit o altă slujbă. Una mai bună. Foarte bună. În Haifa. Ar însemna: că nu mai fac muncă de teren și am putea să o luăm de la capăt. Toți trei. Cred că o să accept oferta. Vreau să fiu cu tine, Sarah, mai mult decât orice altceva în lumea asta. Cu tine și cu Bubu. O familie adevărată. Nimic altceva nu contează pentru mine. Absolut nimic. Pot să trec pe la tine mai târziu? Ezită, apoi adăugă: Te iubesc foarte mult!

Închise.

Făcuse ceea ce trebuia. Știa asta acum. O parte din el urma să regrete asta toată viața, pentru că acesta era prețul pe care trebuia să îl plătească și era unul foarte mare. Dar Sarah și copilul contau cel mai mult. Avea să învețe să trăiască cu vinovăția. Într-o zi spera totuși ca Barren să fie adusă în fața justiției. Dar nu astăzi. Cum spusese și Leah Shalev: „Suntem drone și îndeplinim ordinele care ni se dau”. Asta e ordinul. Una peste alta, nu făcea decât să le respecte directivele.

Se lăsă pe spate, năpădit ciudat de un calm, ca și când o greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Aproape imediat își îndreptă din nou spatele. Îi suna telefonul. Presupuse că e Sarah și răspunse fără măcar să se uite la număr. Nu era Sarah.

— Ben-Roi, eu sunt. Am încercat să te sun și înainte. Trebuie să vorbim.

Deodată, povara gândurilor reveni. Își zise că era invitat la o discuție de care nu avea nici un chef în circumstanțele date.

LUXOR

Khalifa stătea pe marginea biroului, cu nervii încordați la maximum.

— Asta e situația la mine, explică, stingând o țigară și aprinzând imediat alta. Dacă ne hotărâm să acționăm împotriva companiilor, va trebui să trimiteți o cerere oficială de colaborare. Dacă reușiți să implicați și autoritățile americane, cu atât mai bine.

La celălalt capăt al firului, Ben-Roi nu rosti nimic.

— Știi că sună nebunesc, continuă Khalifa, interpretând greșit tăcerea celuilalt, dar așa merg lucrurile în țara asta.

— Barren, Zoser – au prea multe relații. Trebuie să... cum se spune... să-i atacăm pe două fronturi. Deci, știi cumva cât o să dureze până primim cererea?

Răspunsul nu venea încă. Khalifa repetă întrebarea, crezând că Ben-Roi era distras probabil de altceva. Se auzi o răsufare – ceva între un oftat și un geamăt – apoi:

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Știi că trebuie să vorbim. De-asta am și sunat!

Khalifa râse. Vocea avea o urmă de nebunie în ea. Din partea cealaltă Ben-Roi nu părea deloc amuzant.

— Ben-Roi?

— Ascultă, prietene, au apărut niște complicații... Egipteanul se încruntă.

— *Compillicashii?* Ce vrei să zici?

— Că... încă o răsufare, ca și când Ben-Roi își alegea cu grijă cuvintele... Ei bine, ca să nu mă lungesc degeaba, cazul a fost pasat altui departament, pentru că Barren e o companie americană. Are multe relații și în Israel, așa că trebuie să avem grijă.

Ceva din tonul lui Ben-Roi îl puse în gardă pe Khalifa.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Nu mai am nici o legătură cu cazul. Nu mai sunt implicat. Khalifa alunecă de pe birou, lăsând un nor de scrum să cadă pe podea. Era și mai alarmat acum.

— Îmi spui cumva o glumă?

Ben-Roi mormăi:

— Cum spune și șefa mea, nu am fața unui om căruia să-i ardă de glume.

— Pur și simplu te-au scos din investigație?

— Se pare că da.

— Dar de ce? De ce ar face asta? Dimineață mi-ai spus că ai rezolvat tot cazul.

Ben-Roi murmură ceva.

— Ce?

— Am spus că se mai întâmplă.

— Nu te supără?

— Bineînțeles că mă supără.

- Nu pari supărat.
- Crede-mă, Khalifa, sunt supărat. Dar nu pot face prea multe acum. Uite, îți sunt foarte recunoscător pentru...
- Atunci spune-le celor de la noul departament să trimită cererea.
- Poftim?
- Spune-le celor care au preluat cazul să trimită cererea. Nu pot să fac nimic fără o cerere oficială de cooperare de la voi.
- Din păcate, nu e chiar așa de simplu.
- Ce nu e simplu? Îi suni, le explici situația...
- Nu e chiar așa de simplu, repetă Ben-Roi.
- Vocea lui dădea semne de iritare, dar mai era și altceva.
- Deși Khalifa nu putea fi sigur, părea aproape stânjenit. Trase cu sete din țigară, încruntându-se și mai tare.
- Ce se întâmplă? Întrebă.
- Nimic.
- Tocmai ți-a fost luat un caz și-mi spui că nu s-a întâmplat nimic.
- Tăcere.
- Ți-a făcut cineva ceva? Asta e?
- Nu înțeleg ce vrei să spui.
- Ți-a spus cineva s-o lași baltă?
- Nimeni nu mi-a spus să fac nimic.
- De ce au pasat cazul unui alt departament?
- Tocmai ți-am spus, la naiba!
- În mod sigur se enervase acum.
- Barren e o companie americană cu multe relații în Israel. Există proceduri pentru...
- Atunci dă-mi un nume și un număr de telefon și lasă-mă să vorbesc eu cu departamentul ăsta.
- Nu merge așa. Nu poți să-i suni din senin...
- Cum m-ai sunat tu? Ții minte? Așa a început totul. Tu m-ai sunat din senin și mi-ai cerut ajutorul. Iar acum eu îți cer ajutorul. Am o mină plină cu deșeuri toxice, puțuri de apă otrăvite, barje care se plimbă pe Nil... Nu pot să-i trag la răspundere pe cei vinovați dacă guvernul tău nu ia legătura cu guvernul meu și nu cere...
- Nu țipa la mine, Khalifa.
- Nu țip la tine!
- Țipi la mine! Și nu-mi place. Nu știu ce-ai pățit noaptea trecută...
- Noaptea trecută, prietene, era să mor într-o mină fiindcă tu mi-ai cerut...

- Nu ți-am cerut nimic!
- M-ai rugat să te ajut cu investigația ta! Și te-am ajutat. Te ajut. Cei de la Barren au omorât o femeie în Ierusalim...
- Nu știm dacă ei au fost.
- Bineînțeles că ei au fost. Mi-ai spus azi-dimineață.
- Poate ei au fost.
- Au omorât-o! Știi că au omorât-o. A aflat ce făceau în mină...
- Nu avem nici o probă concretă...
- Ce naiba zici? Am o mină plină de probe! Un milion de butoaie pline cu probe! Nu am mai lucrat la nici un caz în care să fie atâtea probe!
- Nu e cazul tău!
- Este cazul meu! Dacă nu eram eu, n-ai fi aflat niciodată despre Samuel Pinsker, despre mină, despre Zoser...
- Și îți sunt recunoscător pentru asta, ți-am spus. Dar acum noi ne ocupăm de asta. E o investigație israeliană. Iar eu îți spun că nu mai avem nevoie de ajutorul tău.
- Aveți nevoie!
- Khalifa trase cu furie din țigară. Mâinile îi tremurau.
- Aveți nevoie pentru că se vede clar că nu ești destul de bărbat...
- Ce? Ce-ai spus?
- Nu ești destul de bărbat să duci investigația până la capăt și să prinzi vina.
- Cum îndrăznești!
- Cineva ți-a făcut ceva, Ben-Roi.
- N-am de gând să te las să...
- Barren ți-a făcut ceva.
- Nu știi ce naiba...
- Barren ți-a făcut ceva! De-asta au transferat cazul dincolo. Te-am ajutat, Ben-Roi. Ți-am rezolvat cazul. Mi-am riscat viața. Iar acum, jidan împuțit ce ești...
- Cum? Ce? Cum îndrăznești, musulman nenorocit...
- Mi-au omorât băiatul!
- La naiba, nu fii...
- Mi-au omorât băiatul!
- Khalifa urla acum.
- O barjă de la Zoser încărcată cu deșeuri toxice de la Barren. L-au omorât pe Ali. M-au omorât pe mine. Au omorât-o pe Zenab. Iar acum tu nu vrei să mă ajuți să fac dreptate pentru că ți-e frică. Nemernicule!

Jidan laș și ticălos ce ești!

Lovi cu piciorul coșul de hârtii de lângă birou și îl aruncă de-a lungul camerei. La celălalt capăt al liniei se auzea respirația întretăiată a lui Ben-Roi. Tăcere, apoi Ben-Roi vorbește, străduindu-se să-și păstreze tonul calm:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiul tău, Khalifa. Îmi pare atât de rău. Și îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine. Dar investigația se termină aici. Gata. Înțelegeți? S-a terminat.

Tăcere. Apoi, de nicăieri, o altă voce. Nu a lui Ben-Roi. O voce de femeie.

— Nu, nu s-a terminat. Nu s-a terminat deloc. De fapt, abia începe.

IERUSALIM

— Ce naiba...

Ben-Roi luă telefonul de la ureche, îngrozit, apoi îl duse la loc. Recunoscuse vocea imediat: femeia din Programul Nemesis, fiica Rivkăi Kleinberg. Dinah Levi sau cine știe ce nume folosea acum. Era la telefon, intervenise în conversația lor. Era ca și când ar fi vorbit cu Khalifa singuri într-o cameră și ea ar fi sărit brusc dintr-un dulap.

— Cum naiba...

Ți-am pus un microfon în telefon, îl întrerupse Dinah, ghicind întrebarea. În Mitzpe Ramon. E un instrument foarte inteligent, ne permite nu doar să-ți ascultăm telefoanele pe care le dai și le primești, ci și ceea ce se întâmplă pe o rază de cinci metri în jurul tău.

Trecu un moment până când Ben-Roi începu să-și dea seama ce însemna de fapt asta. Sângele îi fugi din obraji.

— Închide, Khalifa. Închide acum.

Egipteanul îl ignoră.

— Cine ești? Se răsti. Ce vrei să spui? Cum adică nu s-a terminat?

Ben-Roi își repetă îndemnul, dar nici unul din cei doi nu îl mai băga în seamă. Era ca un copil care fusese dat afară din grup; nu putea decât să asculte neajutorat în timp ce femeia îi spunea lui Khalifa cine e și cu ce se ocupă Programul Nemesis.

— Barren a tras niște sfori, explică. Israelienii au abandonat investigația. Prietenul tău a primit o mită ca să o lase baltă.

— E o minciună sfruntată! Nu asculta...

— I-am spus și când ne-am întâlnit acum câteva zile companiile ca Barren sunt deasupra legii. La fel și Zoser. Oricare din ele. Singura șansă de a le distruge e să joci la lei de murdar ca ele.

— Atunci spune-mi cum!

Brusc, vocea lui Khalifa deveni animată. Rugătoare.

— Spune-mi ce pot să fac!

— Ai înnebunit, Khalifa? Nici să nu te gândești...

— Spune-mi ce pot să fac!

— Poți să ne ajuți, se auzi vocea femeii.

— Da, vreau să vă ajut. Fac orice.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Khalifa!

— În seara asta trebuie să sosească un alt transport cu deșeuri. Am intrat în sistemul de la Zoser și am aflat toate detaliile. Au un doc la nord de Rosetta, chiar la gura Nilului. Transportul o să ajungă undeva la miezul nopții. Ne îndreptăm deja într-acolo. O să filmăm toată operațiunea, poate o să și interogăm câțiva marinari. Apoi va trebui să mergem la mină. Ne poți duce acolo?

— Bineînțeles!

— Khalifa!

— Vei primi prin SMS un număr de telefon securizat prin care poți lua legătura cu noi. Sună și vom stabili unde...

— Vin în Rosetta! strigă Khalifa. Mi-au omorât băiatul. Vreau să mă implic.

— Îmi pare rău, dar nu lucrăm cu...

— Vin în Rosetta! Asta e condiția mea. Vreau să văd personal ce se întâmplă. Vin în Rosetta, apoi vă duc la mină. Ori asta, ori nimic.

Se auziră mai multe șoapte înfundate, ca și când femeia s-ar fi sfătuit cu altcineva.

— OK atunci, în Rosetta. Ai caietul? Cel cu detaliile despre mină?

— Da, veni răspunsul.

— Adu-l cu tine. S-ar putea să ne fie de folos. Îți trimitem SMS-ul acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Khalifa, ascultă-mă! Oamenii ăștia sunt...

— Ce? Ce sunt oamenii ăștia?

Era pentru prima oară când cineva îi dădea atenție lui Ben-Roi.

— Spune-mi cine sunt cei cu care am vorbit, Ben-Roi.

— Sunt teroriști! Nebuni!

— Iar tu ești un laș și un mincinos! Și știi cu cine prefer să lucrez

acum. Ai avut o șansă, Ben-Roi și ai ales să primești mita și să lași totul baltă. Treaba asta nu te mai privește. Te sun imediat cum primesc SMS-ul.

Ultima propoziție îi era adresată femeii. Ben-Roi ridică vocea, îi spuse lui Khalifa să nu o facă, să nu-și asume un risc atât de nebunesc, fiindcă oricum n-aveau ce să le facă celor de la Barren și nu avea decât să se resemneze cu asta. Vorbea singur. Apelul se încheiase deja. Aruncă telefonul undeva aiurea. În același timp ochi o siluetă care stătea în ușă – jumătate afară, jumătate înăuntru. Strânse din dinți.

— Tragi cu urechea, Dov?

LUXOR

SMS-ul îl aștepta pe Khalifa când termină apelul. Era un număr de mobil. Egiptean, după toate aparențele. Sună și femeia îi răspunse imediat. Ea și ceilalți erau la două ore de Rosetta. Putea să vină și el pe coastă? Nici o problemă, spuse Khalifa. Erau zboruri regulate de la Luxor la Alexandria prin Cairo.

— Dar nu pot să iau pistolul în avion. Nici chiar insigna de polițist.

— Nu-i nimic, spuse femeia. Avem destule arme pentru toată lumea. Trimite-ne un SMS pe numărul ăsta de îndată ce afli cu ce avion pleci. Și nici să nu te gândești să ne înjunghii pe la spate.

Khalifa nu înțelese ultima frază, dar prinse ideea. Începu să-i spună că nu avea nici pe departe asemenea intenții, dar ea închisese deja. Se alarmă puțin, dar era prea entuziasmat ca să dea atenție acestui lucru, prea prins de vârtejul sentimentelor. Dreptatea era singurul lucru de care îi păsa acum. Dreptate pentru băiatul lui. Nu îi păsa cum avea să o obțină. Lăsă deoparte toate îndoielile, ridică telefonul și sună la EgyptAir să-și rezerve un bilet pentru următorul avion spre nord.

IERUSALIM

— Ai tras cu urechea? repetă Ben-Roi, fără să se obosească să disimuleze acuzația.

Dov Zisky nu răspunse. Rămase locului, clipind de după ochelarii cu

lentile rotunde. Ținea în mână un teanc de hârtii.

— Dov?

— Îi lăsăm pe cei de la Barren să scape?

— Deci trăgeai cu urechea.

— Așteptam să-ți dau asta. Zisky ridică hârtiile. Țipai la telefon.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Ben-Roi nu mai avea chef de ceartă. Mormăi ceva și flutură din mână.

— Eu sunt de vină. Trebuie să mă învăț minte și să nu mai țin.

Sperase să dezamorseze situația, dar nu reuși. Zisky făcu un pas în față.

— De ce? Întrebă. Credeam că...

— Leah Shalev o să îți dea toate detaliile, îl întrerupse Ben-Roi. Cazul a fost preluat de Departamentul de Investigații Speciale și asta e tot. Se mai întâmplă. Ce-ai acolo?

Zisky nu avea de gând să se lase descurajat.

— Dar nu putem pur și simplu...

— Nu-mi spune ce putem și ce nu putem să facem, Dov.

Ben-Roi vorbise pe un ton mai dur decât intenționase, dar încă era nervos după discuția cu Khalifa și ultimul lucru de care avea chef era să treacă din nou prin toate detaliile cazului. „Mincinos. Laș. Nu ești destul de bărbat.” Cuvintele egipteanului încă îi răsunau în minte și erau cu atât mai dureroase, cu cât știa, în adâncul sufletului, că sunt adevărate. Da, făcuse ce făcuse pentru Sarah și pentru copil, nu fiindcă i-ar fi fost lui frică. Dar adevărul era extrem de supărător – renunța la un caz și se lăsa mituit ca să nu se mai implice. Cu douăzeci de minute în urmă crezuse că poate trăi cu sentimentul de vinovăție. Acum nu mai era atât de sigur. Și nu avea nevoie de Zisky ca să îl facă să se simtă și mai rău.

Zisky mai făcu un pas înainte.

— Arieh, ascultă...

— Mie să-mi spui „domnule”.

— Dar am găsit ceva despre Barren și cred că...

Ben-Roi izbucni:

— Nu vreau să mai aud nimic de Barren. Ai înțeles? Nu ne mai ocupăm de cazul ăsta, a fost pasat altundeva și cu asta basta. Dacă ai ceva important, lasă-l pe birou și du-te naibii. Vreau un pic de liniște.

Zisky își strânse buzele, iar Ben-Roi avu impresia că *el* era cel acuzat acum. Tânărul făcu un pas în față, trânti hârtiile pe marginea biroului, se întoarse și ieși.

Înainte ca Ben-Roi să le atingă, hârtiile alunecară și se împrăștiară pe

podea.

— La naiba! șuieră. La naiba!

Deschise și închise pumnii de câteva ori, îngrozit la gândul că ajunsese să semene atât de mult cu Baum. Replica pe care i-o trântise lui Dov - „Mie să-mi spui domnule!” - era o replică tipică a superintendentului-șef. Se ridică și plecă după Zisky. Intenționa să-și ceară scuze pentru izbucnire, dar nu-l mai găsi și, după ce-l căută cinci minute prin secție, se întoarse la birou. Telefonul era la capătul celălalt al camerei, făcut bucăți. Nu știa cum arăta microfonul și nu se obosi să-l caute. Recupără cartela SIM, duse restul bucăților la toaletă și le aruncă într-un closet. După ce se întoarse în birou căută în sertarele lui Yoni Zelba, găsi vechiul telefon Nokia pe care îl păstra acolo, potrivi cartela SIM la locul ei și îl puse la încărcat. Apoi începu să strângă hârtiile împrăștiate pe jos. Erau peste tot pe podea și sub birou. Se lăsă în genunchi ca să ajungă la cele care alunecaseră mai departe. Poziția i se părea cumva meritată după renunțarea la anchetă. Le strânse și tocmai le pune în tăvița cu documente primite, sătul până peste cap de toată povestea, când ceva de pe prima pagină îi atrase atenția. Era un nume scris cu litere îngroșate. Dinah Levi. Își amintea că îl rugase pe Zisky să afle tot ce putea despre ea, la câteva zile după ce oamenii din Programul Nemesis îl ținuseră prizonier. Probabil că avea în față raportul lui. Deși spusese...

Ben-Roi se încruntă și se așază la loc. Foile nu erau în ordine și nici nu erau numerotate, așa că avu nevoie de ceva timp ca să le ordoneze din nou. Era ceva cu sigla Forțelor de apărare la început, o copie a unui e-mail venit de la Ambasada Israelului din Statele Unite, un articol de ziar despre o fată care fusese arestată la un protest antiglobalizare în Houston (unde era și sediul central al Barren Corporation, nu-i așa?). Era o colecție impresionantă de informații. Zisky lucrase din greu, ceea ce îl făcea pe Ben-Roi să se simtă și mai vinovat pentru felul în care îi vorbise. Termină de sortat paginile și le potrivi într-un teanc, apoi se lăsă pe spate și începu să le citească în ordine. Încet la început - apoi, din ce în ce mai repede pe măsură ce piesele de puzzle începeau să se potrivească și imaginea finală ieșea la iveală. Până să termine de citit, era deja palid, cu fruntea acoperită de sudoare.

— Dumnezeuule, șopti. Apoi mai tare: Khalifa!

LUXOR

EgyptAir nu avea nici un loc la clasa a doua pentru aceeași seară. Nici la clasa business. Khalifa nu avu de ales și cumpără un bilet la clasa întâi, pentru care goli tot contul de economii al familiei. În alte condiții și-ar fi făcut muștrări de conștiință, dar acum nu-i mai păsa. Nu se gândea decât la Ali.

Confirmă zborurile 7.05 p.m. până la Cairo, cu o legătură la 8.20 spre Alexandria, care ajungea la 8.50. Transmise detaliile celor din Nemesis, după cum i se ceruse. Răspunsul veni imediat: „Sună-ne când aterizezi îți spunem noi ce să faci”. Firicelul de alarmă pe care îl simțise mai devreme reveni, dar din nou alese să îl ignore. Sună acasă și o minți pe Zenab – a câta oară? – spunându-i că trebuie să lucreze până târziu. Apoi, fiindcă mai avea puțin timp la dispoziție ca să ajungă la aeroport, cumpără o hartă a Deltei Nilului și petrecu un sfert de oră studiind detaliile regiunii în care urma să se aventureze.

Rosetta, sau Rashid, cum i se spunea în mod obișnuit, era așezat lângă gura brațului de vest al Nilului, care se bifurca înainte să ajungă pe coastă. Orașul în sine era înghesuit pe malul de vest al fluviului, iar la câțiva kilometri în aval se afla fortul medieval Qaitbay, unde trupele lui Napoleon descoperiseră în 1799 faimoasa Piatră de la Rosetta. Pentru Khalifa nu conta nimic din toate astea. Zona lui de interes se rezuma la promontoriul nisipos de la nord de Qaitbay, unde călătoria de 6 700 de kilometri a Nilului se încheia în sfârșit odată cu vărsarea fluviului în Marea Mediterană. Zona era marcată ca rezervație naturală și teritoriu militarizat, ceea ce însemna că doar persoanele autorizate aveau acces în interior. Acolo era docul celor de la Zoser departe de privirile curioase. Era un singur drum care mergea într-acolo, asta dacă nu plănuiau să se apropie pe jos sau să se folosească de insigna de polițist. Decizia finală putea să aștepte până ajungeau la fața locului. Deocamdată trebuia să afle cu cine urmau să se confrunte.

Ben-Roi îl sună de patru ori în timp ce studia harta. De fiecare dată lăsa apelurile să intre în căsuța vocală și șterse mesajele fără să le asculte. Evreul lucra în mod clar pentru altcineva, așa că Khalifa nu avea chef să-i mai tolereze minciunile și pretextele. Avusese o șansă. Începuse un lucru, apoi îl lăsase baltă. Khalifa avea să-l ducă la bun sfârșit. Cu ajutorul celor din Programul Nemesis. Ben-Roi putea să se ducă la naiba. Evreu laș și intrigant ce era.

Mai studie harta încă o dată, apoi, chiar înainte de ora 6 p.m., coborî,

luând cu el caietul lui Samuel Pinsker. La jumătatea scărilor auzi vocea lui Hassani în holul de dedesubt, urlând la cineva pentru că greșise ceva legat de aranjamentele pentru deschiderea muzeului din Valea Regilor din ziua următoare. Khalifa nu voia să treacă încă o dată prin același calvar cu superiorul său, așa că așteptă cinci minute până când vocea lui Hassani se stinse și comandantul părăsi clădirea. Mai așteptă încă treizeci de secunde, ca să fie absolut sigur. Apoi, dându-și seama că deja întârziase puțin, se grăbi să iasă și el. Tocmai făcea la stânga pe Medina al-Minawra și era gata să oprească un taxi până la aeroport, când auzi o voce strigându-l pe nume. O voce cunoscută.

Zenab.

Stătea pe partea cealaltă a străzii, lângă maidanul care se vedea de la ferestrele secției de poliție. Khalifa își privi ceasul. 6 și 10. Întârziase destul de mult. Alergă până la ea.

— Ce faci aici?

Hijab-ul lui Zenab îi alunecase pe spate. Avea fruntea transpirată, ca și când ar fi fugit.

— Zenab?

— Ai spus că lucrezi până târziu.

— Asta fac. Doar... am ieșit să iau ceva.

Erau căsătoriți de douăzeci de ani și nu o mințise niciodată. În ultimele treizeci și șase de ore însă, aproape că nu-i spusese decât minciuni. Zenab întinse o mână și îi atinse brațul, ridicându-și privirea ca să o întâlnească pe a lui. Nu trebuia să spună nimic. I se vedea în ochi. Știa că minte. Trecură câteva secunde, apoi își coborî mâna, se trase un pas în spate și își coborî privirea.

— E frumoasă?

Khalifa avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ce voia să spună cu asta.

— Oh, Zenab! Vocea lui trăda o combinație de groază și de un amuzament morbid. Zenab! Se apropie de ea, îi luă brațul și o conduse câțiva metri pe maidan, departe de vânzoleala de pe stradă. Cum poți să te gândești la așa ceva?

— Știu că nu ți-am fost o soție bună, Yusuf. În ultimele nouă luni. De când... Clipi din ochi. Plângea. Nu te învinovățesc. Sincer, nu te învinovățesc cu nimic.

— Oprește-te, Zenab. Oprește-te acum.

Strecură caietul în buzunarul interior al hainei și îi luă mâinile într-ale lui. Mâinile ei frumoase, delicate, cu degete lungi. Mâini de care nu avea

să se plictisească până la ultima suflare.

— Tu ești dragostea vieții mele. În toți anii cât am fost împreună, nici măcar nu m-am uitat la o altă femeie. De ce aș vrea să fac asta când am lângă mine cea mai frumoasă femeie din lume?

— Atunci de ce, Yusuf? De ce mă minți? Îmi dau seama din vocea ta. O văd pe chipul tău. Te cunosc prea bine.

Acum era rândul lui Khalifa să plece privirea.

— Unde ai fost noaptea trecută? insistă Zenab. Nu m-ai sunat. Când ai venit acasă aveai hainele murdare. N-ai dormit. Aveai sânge pe braț. Arătai ca o fantomă. Mâinile ei tremurau. Ce se întâmplă, Yusuf? Spune-mi.

— Doar... treburi de la secție, murmură Khalifa, foindu-și picioarele și întorcându-și puțin mâna ca să arunce o privire la ceas. Treaba cu Valea Regilor. Hassani...

Zenab își trase mâinile și îi mângâie fața.

— Te rog, Yusuf! Gata cu minciunile. Știu cât de mult am depins de tine de când l-am pierdut pe Ali, câte ai avut de suferit din cauza mea, pe lângă durerea pe care o simțeau și tu, ce povară ți-am fost...

— Nu spune asta, Zenab! N-ai fost niciodată o povară! Niciodată! Ești soția mea...

— Atunci spune-i soției tale ce se întâmplă! Te rog, te implor! Te implor! Lacrimile i se strângeau pe gene, îi picurau pe obraji. În ultimele câteva zile, pentru prima oară, m-am simțit... am crezut că văd lumina de la capătul tunelului. Dar nu pot să ajung acolo fără tine, Yusuf. Se întâmplă ceva. Simt asta. Trebuie să știu. Pentru că nu vreau să-mi pierd și soțul, după ce... după ce...

Nu reuși să ducă propoziția la capăt. Khalifa o luă de după umeri. Privi din nou la ceas, pe furiș, urându-se pentru asta. Dar nu mai avea timp și atâtea lucruri depindeau de avionul pe care trebuia să-l prindă...

— Nu o să-ți pierzi soțul, Zenab. Te iubesc. Sunt aici pentru tine. Întotdeauna. Doar că în seara asta... în seara asta trebuie să ajung în Alexandria.

— Alexandria!

— Nu trebuie să-ți faci griji...

Zenab își trase mâinile și făcu un pas în spate.

— Ce nu-mi spui, Yusuf?

— Nimic...

— Ce nu-mi spui!

— E complicat.

— Explică-mi!

— Trebuie să... Sunt niște oameni... Un caz... Ben-Roi...

— Spune-mi!

— Ali! O fac pentru Ali!

Vorbise mai tare decât intenționase. Aproape strigase. În spate, pe stradă, trecătorii începură să se întoarcă, să privească la ce se întâmpla. Khalifa îi ignoră.

— Pentru băiatul nostru, repetă, luptându-se să-și păstreze vocea calmă. Băiatul nostru. Nu am timp să-ți explic. Detaliile nu contează. Tot ce trebuie să știi e că o să fac dreptate pentru Ali.

Zenab nu spuse nimic. Îl privi doar, cu o mână la gât, cu ochii ei căprui și plini de teamă.

— Ei l-au omorât, Zenab. Zoser. Și încă o companie ca asta. L-au omorât pe Ali. Iar acum o să îi lovesc și eu. O să îi pedepsesc. Sunt niște oameni care o să mă ajute. Oameni buni. Nu ai de ce să te temi. O să fie bine. O să se facă dreptate pentru băiatul nostru. O să-i pedepsim pe nenorociți!

Zenab clătină din cap.

— Nu te recunosc, șopti. Brusc, după douăzeci de ani, nu-mi mai recunosc soțul.

— Ce nu recunoști?

Khalifa ridică din nou vocea. Ceva izbucnise înăuntrul lui.

— Ne-au omorât băiatul și vreau dreptate! Ce nu recunoști în asta?

— Furia asta. Nebunia.

— Sunt nebun pentru că vreau să se facă dreptate?

— Îți părăsești soția, familia, pleci într-o călătorie atât de nebunească...

— Nu sunt nebun! Nu spune asta! Legea nu le face nimic, așa că trebuie să o fac eu singur! Ar trebui să-mi mulțumești! Auzi? Să-mi mulțumești, nerecunoscătoare ce...

Se opri brusc, privind cu groază pumnul pe care îl ridicase la ea. Pentru prima oară în cei douăzeci de ani de când erau împreună o amenințase. Trecură câteva clipe în care Khalifa își privi pumnul ca și când apăruse din senin. Apoi, mâna îi coborî ca o piatră.

— Dumnezeule, îmi pare rău, spuse. Te rog, n-am vrut... îmi pare atât de rău.

Zenab îl privea fix, nemișcată. Din minaretul moscheii Elnas se auzea chemarea la rugăciunea de seară. Apoi, Zenab făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în toți anii petrecuți împreună: se apropie, căzu în genunchi în

fața lui Khalifa și își împreună mâinile într-un gest implorator.

— Soțul meu, șopti. Dragostea mea, lumina mea, viața mea. Niciodată, niciodată nu ți-am stat în drum. Niciodată nu ți-am cerut nimic. Dar în noaptea asta, te implor, te implor: orice ai de gând să faci, oprește-te. Te implor, oprește-te.

Khalifa se aplecă și încercă să o ridice, știind că trecătorii se holbau, arătau cu degetul. Zenab scutură din umeri și îi îndepărtă mâna. Se apropie și mai mult, se lipi de el, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Dacă ai putea să-l aduci înapoi pe băiatul nostru, atunci ai avea toate binecuvântările pe care ți le-aș putea da, suspină. Aș veni și eu cu tine. Te-aș urma până la capătul lumii și dincolo de el. Dar nu faci asta ca să-l aduci pe Ali înapoi. Cauți răzbunare pentru un accident, un accident groaznic...

— N-a fost un accident, Zenab! L-au omorât, nu știi povestea.

— Știi că băiatul meu e mort! Și dacă pleacă de-aici în seara asta, s-ar putea ca și soțul meu să aibă aceeași soartă! Nu a suferit destul familia noastră? Dacă nu pentru mine, atunci pentru copiii tăi – pentru Yusuf și Batah. Și-au pierdut deja fratele. Te rog, te rog, nu-i lăsa să-și piardă și tatăl!

— Nu-l vor pierde...

— Ba da, Yusuf! O știi. O simt. Toate lucrurile nebunești pe care le-ai făcut în anii de după căsătorie – întotdeauna te-am sprijinit pentru că ești cel mai bun om pe care îl cunosc în lumea asta și am știut că ceea ce faci vine de la bunătatea din inima ta... (își atinse pieptul cu o mână.) Dar asta, Yusuf, ce... ce plănuiești nu vine din bunătate. O văd în ochii tăi. Vine din furie și ură și durere și nimic din toate astea nu poate aduce altceva decât mai multă durere. Dacă ceea ce spui e adevărat, Allah o să îi judece. El trebuie să îi pedepsească, nu tu. Se va sfârși tragic, Yusuf. Știi. Știi! Și nu mai vreau tragedii în viața mea. Nici unul din noi nu mai poate duce atât.

Plângea cu sughițuri acum, îmbrățișându-i picioarele ca un copil înfricoșat care se agață de părinții lui.

— Te implor, Yusuf – ca de la soție la soț, de la mamă la tată, de la prieten la prieten – nu pleca în noaptea asta. Te implor. Nu pleca. Nu mă părăsi. Rămâi! Rămâi!

Zece metri mai încolo se strânsese deja o mică mulțime care privea toată scena. Cineva chiar filma cu un telefon mobil. Khalifa nu le dădu atenție. Îi descleștă brațele lui Zenab cu blândețe, se lăsă în genunchi și o luă în brațe.

— E în regulă, șopti. E în regulă, draga mea. Totul o să fie bine.

Încet, reuși să o calmeze. Se trase în spate, îi ridică fața, scoase o batistă din buzunar și îi șterse lacrimile de pe obraz.

Mai trecură câteva clipe în care rămaseră așa, în genunchi, îmbrățișați, în timp ce lumea din jur dispăruse încet-încet până când nu mai rămăseseră decât ei doi. Apoi, ușor, o ajută să se ridice. Zenab începu să zâmbească, crezând că îl făcuse să cedeze. Apoi îl văzu uitându-se la ceas.

— Dumnezeuule, Yusuf, am crezut...

Khalifa ridică un deget și îi atinse buzele în semn de tăcere. Dacă l-ar fi implorat așa în orice alt moment de-a lungul ultimilor douăzeci de ani, ar fi cedat imediat. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut. S-ar fi aruncat de pe o stâncă cu capul înainte dacă asta voia. În mină se întâmplase ceva. Se schimbase ceva. Se întărise. Nu mai era același om ca înainte.

— Te iubesc, Zenab, spuse cu o voce plată, lipsită de orice sentiment. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Și pe copii la fel. Sunteți totul pentru mine. Dar trebuie să fac asta. Pentru Ali. Și nimic din ce spui tu sau oricine altcineva n-o să mă oprească. Mă întorc mâine-dimineață. Îți promit.

Se aplecă și o sărută pe frunte, apoi se uită din nou la ceas – 6.28; era la limită – scoase caietul lui Pinsker din buzunarul hainei și o luă la fugă. În spate, bărbatul cu telefonul celular își întinse brațul și apropie imaginea, filmând-o pe Zenab cum cade în genunchi și își ascunde fața în mâini.

ISRAEL

— Bună, Arie. Am primit mesajul. Am promis că iau cina cu Rinat, dar poți să treci pe aici mai târziu dacă vrei să stăm de vorbă. Sau putem să ne vedem la micul dejun, mâine. Dacă vorbești serios de noua ta slujbă și chiar vrei să te muți în Haifa... hai să discutăm. Aștept să mă suni. *Shalom*.

Ben-Roi ascultă mesajul până la capăt, strângând telefonul cu mâna stângă în timp ce cu dreapta pescuia plăcuțele roșii de înmatriculare cu însemnul poliției din portbagaj, apoi trecu la mesajul următor.

— P.S. *Gam ani ohevet ot'cha*. Și eu te iubesc, bărbate. Deși fac tot posibilul să nu te mai iubesc.

Trânti portbagajul, încuie mașina, prinse una din plăcuțele magnetice în spatele mașinii, gândindu-se în același timp cum să răspundă la mesajele lui Sarah – să o facă să înțeleagă că, deși o iubea mai mult decât pe oricine altcineva, era pe cale să o dezamăgească din nou. Nu știa cum să spună ce avea de spus, cum să facă mesajul să pară orice altceva și nu o altă scuză. Nu mai avea timp, așa că se hotărî să amâne decizia până urca în avion. Mai încercă o dată să-l sune pe Khalifa, apoi puse telefonul în buzunar, prinse plăcuța din față și goni până la terminalul de plecări din Aeroportul Internațional Ben-Gurion. Era un lucru nebunesc, dar era singurul plan care îi venise în minte pe moment. Egipteanul nu îi răspundea la telefon. Nici Danny Perimann, care se ocupa de relațiile cu alte forțe ale poliției, ceea ce însemna că nu avea nici o șansă de a lua legătura direct cu autoritățile egiptene. Și chiar dacă ar fi reușit să dea de cineva, ce i-ar fi putut spune? Că patru hipioți anticapitaliști erau pe cale să atace ceva pe teritoriul Egiptului? Ajuțați de unul dintre polițiștii lor? Nu vedea cum s-ar fi putut termina cu bine toată povestea pentru Khalifa, chiar dacă i-ar fi salvat viața.

Până la urmă, în disperare de cauză și fără să-i vină în minte nici o altă alternativă, sunase la El-Al, care aveau un zbor săptămânal spre Alexandria – cel la care își făcuse rezervare și Rivka Kleinberg. Avionul nu decola însă decât în noaptea următoare, iar până atunci capcana avea să se închidă și Khalifa să ajungă cu fața la pământ și cu un glonț în țeastă. Singura alternativă rămânea o companie egipteană, Air Sinai, un subsidiar al EgyptAir. Luase legătura cu ei, fără să-și facă prea multe iluzii. N-avea de ce să fie așa pesimist însă. Aveau un avion care decola în aceeași noapte, la 7.10 p.m. și ajungea în Alexandria la 8.45 p.m. Trăsese de timp, încercând să găsească o modalitate mai ușoară prin care să-și ajute prietenul. Singurul lucru care îi mai veni în minte fu să meargă la Zidul de Vest și să se roage. Așa că își rezervă un loc, trecu pe acasă să-și ia pașaportul, apoi, conducând ca un maniac, ajunse la Lod cu șaptesprezece minute înainte de decolare. Era bine că se grăbea. La fel ca săritura lui Khalifa din mină, dacă s-ar fi oprit să se gândească mai bine la ceea ce era pe cale să facă, n-ar fi făcut-o niciodată.

Birourile de la Air Sinai se goliseră deja, fiindcă ultimul apel de îmbarcare trecuse de mult. Un civil n-ar fi reușit niciodată să se urce în avion cu atât de puțin timp înainte de decolare. Cu legitimația de polițist însă, Ben-Roi reuși să treacă de formalități și de verificarea de securitate. Se certă puțin cu fata care verifica biletele, care nu voia să-l lase să se urce. Datele lui erau însă în rețea și se potriveau cu cele din

pașaport, așa că până la urmă reuși să o intimideze suficient cât să o facă să cedeze. Tocmai își punea centura de siguranță – stătea între o femeie arabă în vârstă și un bărbat obez, cu o mână în ghips – când avionul începu să se îndepărteze de terminal și să se îndrepte spre pistă.

Își scoase telefonul. Imediat ce ateriza în Egipt, lucrurile aveau să ia o întorsătură haotică, așa că nu avea nevoie de nimic care să-l distragă. Dacă avea de gând să-i răspundă lui Sarah, atunci trebuia să o facă acum. Își aplecă fruntea și începu să-i formeze numărul, rapid, sperând ca stewardesele să nu observe. Apoi se răzgândi și deschise editorul de SMS-uri. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica prea bine – probabil stresul enorm al situației, brusc, cuvintele din mesaj căpătară o importanță capitală. Se gândi ce să scrie în timp ce avionul se îndrepta spre pistă. Abia când motoarele începură să șuiere și să se pregătească pentru decolare scrise:

Vă iubesc pe amândoi. Mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Promit că vă voi fi alături. Te sun mâine. O să fim cea mai fericită familie din lume.

Abia apucă să adauge un sărut și să apese butonul de expediere. Avionul începu să prindă viteză pe pistă. O clipă mai târziu erau în aer și se îndepărtau de Israel.

— N-ar trebui să îl lași deschis, îl muștră bărbatul cu brațul în ghips. Poate să dea peste cap controalele.

— Sigur, spuse Ben-Roi. Scuze.

Închise telefonul, își lăsă scaunul pe spate și se uită fix la tavan, cu ochii înlăcrimați dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica.

Și William Barren se uita la tavanul unui avion, deși în cazul lui era vorba de un Gulfstream G650 al companiei, iar ochii nu îi erau deloc înlăcrimați. Dimpotrivă. Se simțea mai bine ca niciodată în viață. Deznodământul se apropia vertiginos. Toți anii în care plănuiuse, se pregătise, făcuse manevre și își pregătise triumful... sfinte, dar ce deznodământ avea să fie! Mai ceva ca toate orgasmele pe care le trăise cu negrele din Houston. Ce mai gratificare întârziată!

Își învârti whisky-ul în pahar.

Se hotărâse să plece dintr-un capriciu. Deși prezența sa nu era strict necesară, simțise brusc dorința să fie cât mai aproape de acțiune. Nu în mijlocul ei – alții se ocupau cu munca de jos, dar aproape. Cu câteva ore

în urmă se relaxa în apartamentul lui de acasă. Acum era deja departe. De asta avea nevoie compania: de puțină spontaneitate. Procesul de decizie sub oblăduirea bătrânului Barren se mișca cu viteza unui aisberg. Nu lua niciodată decizii de moment. Toate astea urmau să se schimbe când el, William, avea să preia puterea. O să meargă mai mult pe instinct, să fie mai flexibil. Barren se va schimba mult sub conducerea lui. Și va rămâne în vârful ierarhiei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Unele lucruri erau de la sine înțelese.

Sorbi din pahar și începu să bată cu telefonul în mânerul scaunului. Imediat, un membru al echipajului se apropie și raportă cât de aproape erau de destinație. Zburau mai repede decât plănuseră, aveau să ajungă cu douăzeci de minute mai devreme. William îi mulțumi și se lăsă pe spate în scaunul din piele albă, uitându-se la telefon. Era un telefon special. Și avea să sune în curând. Un apel la fel de special.

Peste patruzeci și opt de ore, afacerile familiei aveau să fie încheiate. Zâmbi și mai sorbi încă o dată din băutură. În jurul lui, cabina vibra ușor. Se simțea mai bine ca niciodată.

EGIPT

Dacă ar fi fost atent în jur la sosirea în terminalul aeroportului Alexandria Nozha, la puțin timp după ora 9 p.m., Khalifa ar fi observat o siluetă cunoscută certându-se cu personalul de securitate de cealaltă parte a culoarului. Iar dacă ar fi mers până acolo și ar fi stat de vorbă cu persoana respectivă, ar fi fost evitată multă suferință.

Dar Khalifa nu își ridică privirea. Era prea atent la telefon, prea concentrat să o asculte pe femeia din Program care îi spunea unde aveau să îl aștepte. Când terminase de vorbit ieșea deja pe ușile aeroportului. Posibilitatea de a evita o tragedie fusese ratată.

În fața terminalului făcu semn unui taxi și, după cum i se spusese, îl rugă pe șofer să îl ducă spre est, spre Rosetta. Șoferul încercă o conversație, îl întrebă despre familia lui, vru să afle ce făcea în partea asta de țară, ce părere avea despre noul guvern. Khalifa îi răspunse mormăind, în doi peri, iar după câțiva kilometri, sătul de întrebări, își scoase insigna de polițist și i-o flutură în nas șoferului. Acesta conduse în tăcere.

Dură ceva până să iasă din oraș. Într-un târziu traversară peste un

pasaj lung care trecea pe deasupra unui lac cu malurile încărcate de trestii, iar clădirile și fabricile și rafinăriile de petrol rămaseră în sfârșit în urmă. Peisajul deveni un mozaic de nisip, pietriș, câmpuri de bumbac și livezi de palmieri și citrice. Khalifa fuma, uitându-se pe fereastră și se gândea la Ali.

La jumătatea drumului spre Rosetta, exact cum îi spusese femeia din Program, trecură pe lângă o benzinărie Mobil luminată de neoane, apoi pe lângă două pancarte gigantice pe marginea drumului: una care făcea reclamă la pantofii Pierre Cardin, cealaltă era a companiei KFC. Khalifa îi ceru șoferului să oprească, numără suma cerută, plăti și ieși. Merse cincizeci de metri înainte și se opri lângă o stivă de trestii tăiate, care semăna cu o colibă a pieilor-roșii. Trecură treizeci de minute. Apoi, de nicăieri, un automobil Toyota Land Cruiser alb apăru de pe șosea și opri cu scrâșnet de roți în fața lui. În aceeași clipă se auziră pași în livada de palmieri din spate și din umbră ieși o femeie tânără.

— Înăuntru, spuse, arătând cu o mână spre ușa din spate a mașinii, care era deschisă.

Khalifa se conformă. Femeia se strecură pe locul din față și șoferul – un bărbat slăbuț, care părea arab, cu o țigară atârându-i la colțul buzelor – îi duse înapoi pe șosea.

— Începeam să cred că nu mai veniți, spuse Khalifa în timp ce șoferul accelera.

— A trebuit să te urmărim o vreme, explică femeia, întorcându-se cu fața la el. Să ne asigurăm că nu te-a urmărit nimeni.

Întinse o mână.

— Eu sunt Dinah. El e Faz. Mă bucur că vii cu noi.

Khalifa îi luă mâna.

— Yusuf Khalifa.

— Știu, spuse. Ți-am ascultat telefoanele, ai uitat? Ala e caietul de care vorbeați?

Arătă spre caietul legat în piele, care ieșea din buzunarul hainei lui Khalifa. Acesta încuviință.

— Ține-l bine. O să vedem ce facem cu el mai târziu.

— Sunteți doar voi doi?

— Ceilalți ne așteaptă pe coastă. Sunt în recunoaștere, la doc.

— Care e planul?

Dinah ridică din umeri.

— Deocamdată nu avem nici unul. Vaporul ajunge la miezul nopții. Din câte am aflat din calculatoarele de la Zoser, vine o dată pe lună,

descarcă deșeurile, apoi pleacă după o nouă încărcătură, în timp ce barjele de la Zoser lucrează cu schimbul ca să ducă marfa în sus pe Nil. Nu știm cum arată toată treaba la fața locului.

Ridică din nou din umeri.

— De data asta improvizăm.

Se întoarce, caută în torpedou, apoi îi întinse un pistol lui Khalifa.

— Știi să folosești așa ceva?

— Desigur.

— Sper că nu va fi nevoie, dar nu ne putem permite să riscăm. Nu știm cu cine o să ne întâlnim acolo.

Khalifa cântări pistolul în mână. Era un Glock, după toate aparențele. Dinah îl urmări. Fața ei palidă, concentrată apărea și dispărea în jocul de lumini și umbre de afară. O pauză, apoi:

— Ai riscat mult venind aici să lupți de partea noastră. Prietenul tău avea dreptate. Suntem periculoși. Nebuni.

— Nu mai suntem prieteni, o corectă Khalifa, punând pistolul deoparte și scoțându-și țigările. Și nu mă deranjează să risc.

O clipă se priviră în ochi, apoi Dinah clătină din cap și se întoarce în față. Khalifa deschise geamul și aprinse o țigară. Nimeni nu mai spuse nimic tot restul călătoriei.

Ajunseră în Rosetta douăzeci de minute mai târziu, cu puțin după ora 10.30. Faz, șoferul, părea să știe încotro se îndreptau.

Naviga increzător printr-o încâlceală de străzi zgomotoase, puternic luminate și ieși de partea cealaltă a orașului pe un drum asfaltat, îngust, care mergea spre coastă. La dreapta era Nilul – negru, lat, presărat cu bărci și pontoanele fermelor plutitoare de pește. Pe pământ erau case și șoproane și, de-a lungul țărmului, un șir de fabrici de cărămidă ale căror hornuri înnegrite de funingine împungeau cerul nopții ca rămășițele unei păduri mistuite de flăcări. După ce trecură de satul Qaitbay, clădirile dispărură. Nu mai rămaseră decât câmpuri de trestie, câte o livadă de palmieri și, undeva în față, o strălucire difuză, rotundă, care indica o adunătură de lumini undeva lângă gura Nilului. Docul de la Zoser, ghici Khalifa. Inima începu să-i bată mai tare.

Mai merseră câțiva kilometri, cu prudență acum, cu farurile stinse și cu viteză mică. Luminile deveneau din ce în ce mai strălucitoare. Undeva în față se zărea un fel de punct de control luminat și ieșiră de pe drum pe o alee îngustă. După câteva sute de metri, aleea îi conduse într-un luminiș în mijlocul unei livezi de palmieri. Locul părea să fi fost stabilit dinainte. Încă un Land Cruiser aștepta acolo, iar lângă el erau două

persoane: un bărbat bine făcut și o femeie cu păr scurt. Mașina în care era Khalifa opri în spatele celeilalte și coborâra cu toții. Urmara prezentările.

— Cum stam? întrebă Dinah.

— Se poate și mai rău, spuse bărbatul, deși ne-ar prinde bine ceva mai mult timp.

— Nu mai avem timp. Ori facem treaba în noaptea asta, ori mai așteptăm o lună.

Bărbatul îi dădu dreptate și îi chemă pe toți în jurul unui laptop așezat pe capota mașinii. Ecranul afișa un colaj de vreo patruzeci de fotografii, probabil rezultatul misiunii de recunoaștere pe care o efectuaseră el și femeia cu păr scurt. Mări prima imagine – era punctul de control pe care tocmai îl văzuseră. De o parte și de alta se întindea un gard înalt de metal cu sârmă ghimpată. În spate, cu fațadele spre râu, se vedeau un șir de depozite. Deasupra lor străjuiau turnurile macaralelor.

— Gardul înconjoară tot docul, spuse bărbatul, după care adăugă că sunt trei gărzi la poartă...

— Armată? întrebă Khalifa.

Bărbatul încuviință.

— Sunt soldați. Fac totul din rutină.

— Așa părea. Unul dormea, ceilalți se uitau la televizor. Înăuntru patrulează încă doi, dar nu arătau prea vigilenți. Gardul nu e electrificat și n-am văzut nici o cameră de supraveghere. Am tăiat o porțiță fără nici o problemă.

— Cât de departe de doc? întrebă Dinah.

— La vreo șapte sute cincizeci de metri. E teren deschis, dar sunt dune și tufișuri după care ne putem ascunde. Noi am trecut fără nici o problemă.

Mări o altă fotografie: un debarcader lung de beton, mărginit pe o parte de depozite, iar pe cealaltă de o întindere de apă luminată de lună, unde Nilul se vărsa în mare. La o sută de metri de mal fuseseră descărcate blocuri cubice de beton, imense, care creaseră un soi de baraj de protecție. Pe doc erau trei macarale fixe, cu brațele atârând deasupra apei.

— După cum se vede, totul e bine luminat și sunt oameni în jur. Majoritatea sunt muncitori, dar am văzut și niște gărzi.

Dădu clic pe o altă fotografie, care era făcută de la distanță: un bărbat grosolan purtând o haină de piele și înarmat cu un semiautomat Heckler & Kockh MP5.

— O firmă privată de securitate, din câte se pare. Ne descurcăm ușor cu ei. Se poate filma bine de aici, de la capătul docului... (se întoarse la imaginea dinainte) ... și de aici, dintre depozitele astea.

Urmară încă trei fotografii: o grămadă de lăzi aranjate una peste alta în spațiul dintre două depozite, imagine luată de la distanță; un prim-plan cu aceleași lăzi; și un cadru luat din spatele lor, dar spre centrul docului și apă.

— Se face ușor. Problema e cum să ne apropiem de apă. Putem filma de la distanță, dar o să fie greu să ne urcăm la bord și eventual să răpim un marinar. E prea multă lumină și prea mult teren deschis. S-ar putea să existe o cale totuși, dar nu vom ști sigur până nu ajunge vaporul și nu vedem exact ce se întâmplă. Până atunci nu putem decât să facem niște presupuneri.

Dinah încuviință, privi la ceas și se aplecă spre capotă, apoi începu să deruleze imaginile, studiindu-le cu atenție una câte una. Prietenii ei făcură același lucru. Khalifa se trase un pas în spate. Ei erau experții. El era aici doar ca figură secundară.

Trecură câteva minute. Un vânt venit de nicăieri scutură frunzele palmierilor de deasupra. În aer se simțea briza sărată a mării. Apoi se priviră între ei așteptând să ia cineva inițiativa.

— OK, să mergem, spuse Dinah. Se întoarse spre Khalifa. Vom avea nevoie de cineva care să rămână lângă gard și să ne apere retragerea dacă se duce naibii totul. Te simți în stare?

— Vin la doc, spuse Khalifa, dându-și seama că vorbea ca un copil răsfățat, dar vrând totuși să fie în mijlocul acțiunii.

Simțea nevoia să fie în mijlocul acțiunii. Spre surprinderea lui, Dinah zâmbi.

— M-am gândit eu că o să spui asta. OK, Faz, tu ne acoperi retragerea. Gidi, Tamar, pregătiți-vă la celălalt capăt al docului. Eu și noul nostru recrut o să mergem între depozite. Asta e tot planul, cel puțin deocamdată. De aici încolo va trebui să improvizăm.

Își descărcării echipamentul camere de filmat, stații emisie-recepție, două semiautomate Uzi și îl împărțiră. Apoi fiecare luă un rucsac în spate, se mânjiră pe față cu noroi ca să fie cât mai greu de observat în întuneric (Khalifa ar fi râs de el însuși dacă nu ar fi fost într-o situație atât de periculoasă), încuiară mașinile și plecară pe jos. Undeva pe fluviu se auzi sirena unei barje. Khalifa își încordă degetul deasupra trăgaciului și strânse din dinți, convins că făcea exact ce trebuia.

Douăzeci de minute mai târziu erau cu toții pe poziții. Trecuseră de

gard fără probleme, înconjuraseră depozitele prin spate, se cățăraseră pe grămada de lăzi și pregătiseră camera de filmat. În față, docul era luminat ca ziua. Lăzile erau aranjate în spate, la umbră. Khalifa se simțea extrem de sigur. Ca și când n-ar fi fost acolo, ci ar fi urmărit toată scena la televizor. Ceilalți doi îi contactară prin radio și anunțară că ajunseseră și ei pe poziții, la celălalt capăt al docului. Ceasul lui Khalifa arăta ora 11.42. Nu mai trebuia decât să aștepte.

— Chiar crezi că îi putem prinde cu asta? întrebă, privind pierdut de-a lungul cheilor. Crezi că ce facem în seara asta o să schimbe ceva?

— Dacă n-aș crede asta, n-aș face-o.

Se aplecară când un camion cu o macara uriașă trecu pe lângă ei. Când se ridicară din nou, Khalifa se simți luat de braț.

— Ar fi trebuit să spun asta mai devreme: îmi pare rău pentru fiul tău.

O clipă, trăsăturile ei părură să devină mai blânde, deși ochii îi erau la fel de reci. Dinah își luă mâna de pe a lui și privi în altă parte.

La gura fluviului începea să se lase ceața, o ceață deasă care plutea deasupra apei în nori de aburi.

Un coridor de lumină. Așa mă simt când se apropie o purificare. Un coridor lung, eu la un capăt, ținta la celălalt și tot restul lucrurilor undeva afară. Concentrare totală. Nimic altceva nu contează până nu termin ce am de făcut și pot să ies din coridor înapoi la viața de zi cu zi.

Bineînțeles, de data asta lucrurile stau puțin altfel. Mai sunt oameni în jur, nu ca în alte situații. Iar murdăria care trebuie purificată e mai aproape de casă. Acasă, într-un fel spus, în pofida distanței. Dar am îndatoriri, lucruri care îmi distrag atenția, ceea ce nu se întâmplă de obicei.

Cu toate astea, în mintea mea sunt deja înăuntrul coridorului. Nu mai am nici o îndoială, nici o întrebare, nici o grijă. Îmi văd ținta limpede – cum aș putea să n-o văd? e chiar lângă mine! – și mă îndrept inevitabil spre ea. În curând o voi purifica și apoi voi ieși de partea cealaltă și voi fi în siguranță. Deși nu știu încă ce e în partea cealaltă. Ceva diferit, asta e sigur. Copii, poate. Cine știe? Pași mici, zgomotoși. Sper să fie copii. Dintotdeauna mi-au plăcut copiii. Îmi trezesc... bunătatea.

Dar trebuie să-mi mai joc puțin rolul, să continui șarada. Expresia mea nu trădează niciodată ce sunt pe cale să fac. Niciodată, nici chiar într-un milion de ani. Sunt și am fost întotdeauna un bun artist.

Vaporul ajunsese în cele din urmă cu puțin după ora unu. Se auziră

câteva sirene, iar docul se animă brusc. Cineva apăsă un claxon, motoarele porniră, muncitorii începură să mișune.

Deasupra apei, ceața se îndesise și mai mult. Gura râului era acoperită acum de un văl gri, des. Urmăriseră temători cum evoluează acesta, fiindcă era posibil să ajungă la doc și atunci nu s-ar mai fi putut filma nimic. Spre ușurarea lor, la țarm abia dacă ajunseră câteva firicele de ceață care abia atingeau cheiul, răsucindu-se la baza uneia dintre macarale. În rest, aburii pluteau deasupra apei. Dacă începea să bată vântul, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată se vedea clar ce se întâmplă la doc. Însoțitoarea lui Khalifa ridică stația și apăsă butonul de emisie.

— Toată lumea e gata?

Gata, veni răspunsul.

— Faz?

O voce morocănoasă anunță că un șir de cisterne cu motorină tocmai trecuseră prin poarta principală, dar în rest nu se întâmpla nimic la intrare.

— OK, să-i dăm drumul.

Sirenele încă se auzeau – sunete joase, tânguitoare și sinistre, ridicându-se din mijlocul aburilor, amintind de chemarea unui monstru marin din vremurile vechi. Trecură cinci minute – apoi, dintr-odată, ca și când ar fi fost tăiată în două de un topor gigantic, ceața se risipi și undeva spre stânga apăru prora unui vapor uriaș. Alunecă încet spre capătul docului, un zid impunător de oțel negru, vizibil doar pe jumătate, căci partea din spate rămânea ascunsă în umbră. Se apropie de țarm, din ce în ce mai mare și mai amenințător, până când ieși la iveală și puntea din spate. Vasul era lung de trei sute de metri și înalt cât un bloc de apartamente. Imensitatea lui făcea ca totul în jur să pară minuscul, ca de jucărie, iar muncitorii, ca niște furnici. Pe una din laturi avea desenată o sirenă cu părul blond și înfocat, ca și când ar fi fost bătut de vânt. Lângă sirenă era scris numele vasului, cu litere mari, albe: *Mireasa Oceanului*.

Camera de filmat scoase un sunet: femeia începuse să înregistreze ce se întâmpla.

Vaporul trase lângă doc, asistat de o pereche de remorhere. Motoarele trecură pe revers și de la bord se aruncară frânghii pe care cei de pe mal le încolăciră de suport. Se lăsară mai multe punți în față și în spate. Trapele de pe punte se traseră la o parte cu un zgomot puternic de mașinărie. Brațele macaralelor începură să coboare.

Trecură alte câteva minute. Apoi, încet, butoaie de metal, aranjate ordonat în grupuri de câte o sută se manevrau pe paleți uriași de oțel. Fiecare paiet era ridicat sus, în umbră, plutea puțin, apoi era coborât cu grijă la țarm, de unde era preluat de un transportor care aștepta pe doc.

— Filmezi asta? se auzi o voce din stația de emisie-recepție.

— Categorie, răspunse însoțitoarea lui Khalifa, lipind microfonul stației de buze ca să se facă auzită peste zgomotul de la docuri. Trebuie doar să mai aștepte puțin ceața. Apoi, dacă ajunge la țarm și acoperă toată zona, putem încerca să ne furișăm la bord.

Dinah nu terminase de vorbit, dar Khalifa simți o briză venită de nicăieri atingându-l pe obraz. Se opri, apoi porni din nou, mai puternică, înfoidu-i părul și făcând ceața de pe apă să alunece în față ca o pânză fluturând în vânt. Briza începu să acopere partea din spate a navei.

— Doar câteva minute, șopti femeia. Doar câteva minute și...

Nu termină propoziția. Acum era lângă Khalifa, iar în clipa următoare căzu pe spate de pe lada pe care stăteau. Khalifa se întoarse. În spatele cutiilor, pe pământ, era prea întuneric să-și dea seama imediat ce se întâmplă. Erau două siluete acolo: femeia și cineva mai mare care părea să o țină la pământ. Khalifa sări și el, ridicând pistolul, gata să îl lovească pe atacator în ceafa, dar îngheță când auzi o voce cunoscută.

— Oprește-te, Khalifa. Eu sunt.

O față pătrătoasă se îndreptă spre el. O față pe care nu o mai văzuse de patru ani, dar o recunoscu imediat. Celălalt așteptă puțin, apoi se întoarse din nou spre femeie.

— Acum, Rachel, cred că e timpul să-i spunem prietenului nostru ce urmărești cu adevărat aici.

Planul lui Ben-Roi, dacă putea fi numit așa, fusese să ajungă la doc cât mai repede cu putință, să-l găsească pe Khalifa și să-l scoată de acolo înainte să pățească ceva.

Gardienii de la aeroportul din Alexandria avuseseră alte planuri însă. Îl reținuseră mai bine de două ore pe motiv că era evreu, că avea bilet de întoarcere a doua zi, că nu avea nici o rezervare la hotel și, mai presus de toate, că nu avea o viză oficială. Le-ar fi putut spune adevărul – că e polițist și că venise aici ca să ajute un alt polițist, un egiptean, care era pe cale să intre într-o capcană – dar își dădu seama că asta n-ar fi făcut decât să complice lucrurile și să ducă la un șir interminabil de explicații. Așa că făcuse pe prostul și inventase o altă poveste: se întâlnea cu un vechi prieten în Luxor, fusese o treabă de ultim moment, prietenul lui

urma să-i aranjeze un loc de dormit, i se spusese că putea obține sigur o viză temporară la sosire. Povestea era cusută cu ață albă atât de evident, încât se temea că nu va convinge și că gardienii aveau să creadă că e vreun spion. Singura lui speranță era ca cineva să verifice numele de „Yusuf Khalifa” și să vadă că într-adevăr un Yusuf Khalifa zburase aici de la Luxor în aceeași seară, confirmându-i povestea. Îl făcuseră să aștepte ridicol de mult, exact asta făcuseră gardienii de la aeroport. Mormăiseră, se uitaseră urât la el – probabil prin situații similare treceau și arabii care veneau în Israel – dar până la urmă își puseseră ștampila pe pașaport și îl lăsaseră să plece.

— Să nu cumva să nu pleci cu avionul de mâine, îi spusese unul din gardieni, cu o privire amenințătoare.

— Crede-mă, cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine, mormăise Ben-Roi drept răspuns.

Scosese un teanc de bani de la un ATM al băncii din Alexandria, apoi luase un taxi până la Rosetta și de acolo spre nord, până la gura Nilului, unde femeia din Program spusese că ar fi docul. Când ajunseră lângă coastă, șoferul începuse să bombăne ceva în arabă, zicând că drumul era închis în față, că nu ducea nicăieri, că era mai bine să se oprească și să se întoarcă. Ben-Roi îi fluturase în față un pumn de bani și îl îndemnase să meargă înainte. La un moment dat, în față le apăruse un punct de control al armatei. Șoferul oprise și refuzase să meargă înainte.

— Gata, spusese. Soldați. Nu bine.

Ben-Roi îl plătise și coborâse din mașină. Taxiul întoarse, iar șoferul clătină din cap, ca și când ar fi avut de-a face cu un nebun. Farurile mașinii luminaseră o clipă un drum îngust care ducea spre o livadă de palmieri. Iar în livadă se vedea o pată de culoare albă.

Ben-Roi mersese până acolo și descoperise cele două automobile Toyota Land Cruiser parcate sub palmieri, aceleași mașini pe care le văzuse și în Mitzpe Ramon, deși acum aveau plăcuțe de înmatriculare egiptene.

Programul Nemesis era aici.

— Doamne, te rog, fă să nu ajung prea târziu, murmurase detectivul.

Traversase livada, ieșise la douăzeci de metri de un gard din metal cu sârmă ghimpată deasupra. Ar fi fost greu să se cațere și să sară peste el. Cei din Program trecuseră prin gard, mai mult ca sigur, dar Ben-Roi nu avea timp să caute deschizătura. Mersese pe marginea livezii, spre punctul de control, gândindu-se că ar fi putut să se strecoare de partea cealaltă neobservat. Chiar atunci începuse să se audă zgomot de

motoare și un convoi de zece cisterne cu motorină apăruse de pe drum și oprise în fața barierei. Ultima cisternă opri aproape în dreptul lui Ben-Roi, așa că se hotărî să riște. Se furișă prin spatele remorcii, urcă pe scara din partea cealaltă și se culcă pe rezervorul bombat. Se auzi un claxon, apoi convoiul începu să înainteze din nou.

Trecuse.

Câteva minute mai târziu, cisternele opriseră în spatele unor depozite. Ben-Roi se furișase în jos pe scară și dispăruse în beznă. Complexul era mai mare decât se așteptase. Se temu că avea să-l caute pe Khalifa ore în șir până să dea de el, iar atunci tentativa sa de a-și întâlni prietenul în timp util se va dovedi inutilă.

Până la urmă, cu intuiție și noroc, își găsi prietenul în mai puțin de douăzeci de minute. Mersese până la un capăt al docului, urmărise sosirea vaporului din spatele unei grămezi de lanțuri ruginite, apoi se întorsese pe unde venise. Găsise o ușă în spatele unuia dintre depozite, o deschisese, aruncase o privire înăuntru – întuneric beznă și un miros puternic de ulei de motor. Închisese ușa și mersese până la celălalt capăt al depozitului. Următoarea clădire era la o distanță de cinci metri, iar între ele era o alee largă, acoperită de iarbă, care ducea până la doc. Capătul aleii era blocat de niște lăzi stivuite una peste alta, iar pe ele, cu spatele la el, stăteau două siluete. Era greu să fie sută la sută sigur cine sunt cei doi de la o asemenea distanță, cu atât mai mult cu cât avea în față și luminile de la doc, dar ceva îi spuse că găsise ceea ce căuta. Se gândi să strige, să-l avertizeze pe Khalifa, dar știa că femeia era înarmată și risca prea mult, așa că se apropie cu grijă. Sunetul pașilor lui era acoperit de vacarmul care se auzea dinspre doc. Ajunsese la douăzeci de metri, când una din siluete se întorsese. O recunoscuse imediat și încremenise, lipindu-se cu spatele de unul din pereții depozitului. Femeia se întorsese din nou în partea cealaltă și Ben-Roi își continuase înaintarea până ajunsese chiar în spatele lor. Nu încercă nimic pretențios. Nu ținu nici un discurs. Fără nici o ezitare se întinsese, o prinsese de centură, o trăsese de pe lăzi și o pusese la pământ ca pe o criminală nenorocită, fiindcă exact asta era.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Ben-Roi? Las-o în pace! Pleacă de-aici!

Khalifa încercă să-i zgârie fața cu unghiile. Ben-Roi îi dădu mâna la o parte. Luă arma femeii cu forța și o aruncă în spate, apoi o ridică în picioare și o duse în jos pe alee, îndepărtându-se de doc la adăpostul

umbrelor dintre cele două clădiri. Khalifa veni după ei, încercând să prindă brațele lui Ben-Roi. Ben-Roi lovi cu piciorul și nimeri în genunchi, trântindu-l pe Khalifa la pământ.

— Lasă-mă în pace, idiot ce ești. O să-ți explic totul, dar lasă-mă în pace.

Femeia se zbătea și lovea cu picioarele, dar Ben-Roi o ținea strâns, cu o mână în jurul gâtului și cu cealaltă immobilizându-i brațul drept lipit de spate. O împinse vreo douăzeci de metri, apoi o puse din nou la pământ. Khalifa se ridicase între timp. Merse cu pași nesiguri până în spatele lui Ben-Roi și îi împunse baza gâtului cu țeava pistolului.

— Las-o în pace! Mârâi. Auzi? Las-o în pace sau jur în fața lui Dumnezeu că trag!

— Nu e cine crezi că e, Khalifa!

— Las-o în pace!

— Lucrează pentru Barren!

Sub el, femeia se zbătea și încerca să îl lovească.

— Omoară-l! icni. Pentru numele lui Dumnezeu. O să ne dea de gol!

— N-o să-ți mai spun a treia oară, Ben-Roi!

— Ascultă-mă! șuieră evreul. I-a prostit pe toți! Pe tine, pe cei din Program... e o spioană. Barren se folosește de ea ca să spioneze Programul din interior!

— E nebun, la naiba!

Femeia împinse cu putere, încercând să se elibereze, dar Ben-Roi era prea puternic pentru ea. Se lăsă cu toată greutatea ca să o țină la pământ și, gâfâind, își întoarse capul. Țeava pistolului urmări mișcarea, alunecând de-a lungul maxilarului până ajunse să se sprijine de bărbia lui. În întuneric, ochii îi străluceau.

— Nu e prima oară când se întâmplă asta, Khalifa, mârâi. Ții minte? În Germania? Și atunci aveai de gând să mă omori. Și cine a avut dreptate până la urmă?

Îl privi fix pe egiptean.

— Ascultă-mă. Atât îți cer. Ascultă-mă un minut, pentru că trebuie să știi ce e femeia asta. Cine e. Dacă vei vrea să mă împuști după ce vei auzi ce am de spus, ești liber să o faci.

Mâna lui Khalifa tremura. Nu își coborî pistolul, dar nici nu îl apăsă mai tare. Nu avea încredere în Ben-Roi, absolut deloc, nu după ce renunțase la caz, după ce acceptase o mită ca să abandoneze investigația. În același timp însă era ceva în vocea lui, în expresia feței lui, care îl făcea să ezite. Și avusese dreptate data trecută.

Trecură câteva momente în care nici unul nu se mișcă, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc – Ben-Roi ținând-o la pământ pe Dinah, Khalifa cu pistolul ațintit asupra lui Ben-Roi. Apoi Khalifa făcu un semn aproape imperceptibil cu capul; asculta.

— Vezi tu, e vorba de familii, începu Ben-Roi, uitându-se în jos o clipă, apoi ridicând din nou privirea. Și uite care e treaba – am greșit arborele genealogic. Cumva am crezut că ea e fata Rivkăi Kleinberg, când de fapt nu e vorba nici pe departe de așa ceva. E fina Rivkăi Kleinberg. Nu-i așa, Rachel?

O împinse puțin, accentuând din nou numele, cu privirea ațintită în continuare spre Khalifa.

— Mama ei era cea mai bună prietenă a lui Kleinberg. Au făcut armata împreună, apoi au păstrat legătura. Chiar și când mama ei a plecat să lucreze în străinătate, la ambasada Israelului din Washington. Lucra la departamentul cultural. Acolo a întâlnit un miliardar anume, un industriaș american destul de necioplit, pe nume... (făcu o pauză de o clipă) ... Nathaniel Barren.

Sub el, femeia se încordă, apoi rămase nemișcată. Khalifa, cu degetul încordat pe trăgaci și cu gândurile învârtindu-i-se, încerca să înțeleagă ce auzise.

— E...

— Exact. Fiica lui Barren. Rachel Ann Barren, dacă vrei numele ei complet, deși la fel ca și fratele ei a făcut școala sub un pseudonim și a fost ținută departe de lumina reflectoarelor. Cu toate astea, e o Barren din cap până în picioare. E o fiică bună. Și, la fel ca toate fiicele bune, se pare că face totul pentru ca familiei să-i fie bine.

Khalifa observă că femeia ținea pumnii strânși.

— E adevărat? întrebă cu voce sfârșită.

Femeia nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine. Dintr-odată, Khalifa își simți gâtul uscat. Luă degetul de pe trăgaci și Ben-Roi împinse țeava pistolului cu bărbia, îndepărtând-o de la fața lui. Khalifa nu opuse rezistență. Zgomotele de pe doc păreau să fi dispărut, ca și când între cei de acolo și alee se închisese o ușă invizibilă.

— E un lucru ciudat, nu crezi? continuă Ben-Roi, vorbind atât pentru el, cât și pentru ceilalți doi. Programul Nemesis a dezvăluit tot felul de nereguli la atâtea și atâtea corporații, au atacat rețele în stânga și în dreapta, au făcut descinderi, au pus bombe, dar nu au reușit niciodată să afle ceva suspicios legat de Barren Corporation. De ce oare? Nu fiindcă Barren nu are nici un secret murdar, știm sigur asta. Atunci? Cum de

Barren e singura corporație care reușește cumva să pută a trandafiri de fiecare dată? Cum de au reușit să se ascundă așa de bine?

Nimeni nu răspunse. Era ca și când toți trei erau actori pe o scenă, iar Khalifa și femeia își uitaseră replicile.

— OK atunci, spune-mi asta, spuse Ben-Roi. Cum au aflat cei de la Barren că Rivka Kleinberg le descoperise secretul? Chestia asta mă sâcăie de ceva timp. Kleinberg nu a luat legătura cu Barren și nu a spus nimănui ce investiga. A făcut totul discret. Doar doi oameni știau că începuse să facă niște legături. Unul e proxenetul de care ți-am spus, Genady Kremenko, care s-a jurat pe ce avea mai scump că nu a suflat o vorbă. Ținând cont că la momentul respectiv avea țeava unui pistol la tâmplă, tind să îl cred pe Kremenko. Așa că nu mai rămâne...

O împinse din nou pe femeie.

— Pute de la o poștă, Khalifa. Nu am unit toate punctele încă, nu știu toată povestea, dar Barren a reușit cumva să o infiltreze în Programul Nemesis și de-atunci înapoi le face jocurile și îi apără din interior. De-asta era atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu tine. De-asta ți-a spus să aduci și caietul lui Samuel Pinsker. Pentru că fără tine și fără caiet, nimeni nu va ști vreodată unde să caute mina. Iar fără mină, nimeni nu va ști vreodată ce face Barren acolo. Avea de gând să te omoare, Khalifa. Așa cum și-a omorât și nașa. Nu-i așa, Rachel? Tu ai omorât-o. Tu ai omorât-o pe Rivka Kleinberg.

Femeia reuși cumva să își întoarcă pe jumătate capul și să îl privească pieziș.

— Chiar că ești un idiot nenorocit, scui-pă. Nu credeam că ești chiar în halul ăsta de prost. Eram la patru mii de kilometri de Israel când au omorât-o pe Rivka. Iar dacă aș fi vrut să-l omor... (smuci din umăr spre Khalifa)... aș fi putut s-o fac oricând în ultimele trei ore. La fel aș fi putut să te împușc și pe tine în scâfârlie în Mitzpe Ramon. Nu mă mir că Barren și ceilalți scapă de fiecare dată dacă poliția e plină de neisprăviți ca tine.

O clipă, o umbră de îndoială trecu peste chipul lui Ben-Roi. Scutură capul și o trase din nou în picioare.

— După cum am mai spus, nu am încă toate răspunsurile. Răspunsurile pot să aștepte. Deocamdată am plecat de aici. Iar tu o să vii...

Propoziția fu întreruptă de un zgomot brusc venit de la stația de emisie-recepție care rămăsese așezată pe cutii. Se auziră focuri de armă, apoi o voce. O voce de femeie, frenetică, răgușită de groază.

— Fugi, Dinah! E o capcană. Ne așteptau. Pleacă! Pleacă! Știu că...

Vocea se pierdu într-o nouă rafală de focuri de armă. Uluit, nesigur de ceea ce se întâmpla, Ben-Roi slăbi puțin strânsoarea. O clipă de nesăbuiță și drept urmare femeia îl lovi cu piciorul în gleznă și, din aceeași mișcare, se eliberă din brațele detectivului. Se răsuci și îl lovi cu genunchiul între picioare, făcându-l să se îndoie de la mijloc, apoi îl lovi cu podul palmei sub bărbie, dându-i capul pe spate și trimitându-l la pământ. Khalifa se întinse după ea, dar femeia alerga deja pe alee, spre stiva de lăzi.

— Împușc-o, se înecă Ben-Roi, ridicându-se cu greu în genunchi și cu sângele curgându-i șiroaie din gură. Împușc-o pe nenorocită!

Khalifa ridică instinctiv pistolul, strângându-și încheietura dreaptă cu stânga ca să poată ținti bine. Era o țintă ușoară, deși era întuneric; zidurile depozitelor îi limitau zona de mișcare, iar luminile de pe doc îi conturau perfect silueta, oferindu-i lui Khalifa o țintă clară. Ochi prin cătare și o urmări, cu degetul pregătit pe trăgaci. Dar nu reuși să apese. Femeia ajunsese la capătul aleii, luă din fugă pistolul Glock pe care Ben-Roi i-l smulsese din mână și îl aruncase pe pământ, sări pe stivă ca și când ar fi urcat pe o scară cu trepte înalte. În vârf se opri și se întoarse. O clipă, privirile li se întâlneau. Khalifa nu era sigur, dar parcă o văzu cum clatină din cap, deși nu-și dădea seama ce voia să spună cu asta. Apoi femeia luă camera de filmat și stația de emisie-recepție, sări de partea cealaltă a stivei și dispăru. Khalifa își coborî pistolul.

Lângă el, Ben-Roi se ridicase în picioare.

— De ce naiba nu ai împușcat-o? Tuși, cu vocea groasă și neclară, ca și când cineva i-ar fi îndesat un burete ud în gură.

— N-am putut, murmură Khalifa. N-am putut împușca o femeie. Nu de la spate.

Câteva clipe rămase acolo, prea amețit ca să se poată mișca, cu gândurile învăluindu-i-se în minte. Se auzi o nouă rafală de focuri de armă, de data asta în spatele lor, lângă gard și simți mâna lui Ben-Roi pe umăr.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Khalifa se întoarse. Nu știa ce se întâmplă, cine trăgea, de ce se trăgea, dacă Ben-Roi avea sau nu dreptate în legătură cu femeia. Știa însă că evreul venise de departe și riscase enorm ca să-l ajute, așa că merita cel puțin recunoștință pentru asta. Începu să spună ceva, apoi se opri. Nu reușea să-și găsească cuvintele. În loc de cuvinte, își ridică brațul și tamponă cu mâneca buzele însângerate ale celuilalt.

— Arăți ca naiba, evreu ticălos ce ești!

Ben-Roi mormăi.

— Iar tu arăți exact așa cum ești – un musulman nenorocit și obraznic.

Încuviințară din priviri, dădură mâna și porniră pe alee, îndepărtându-se de doc. Nu merseseră decât câțiva metri când se treziră cu câteva siluete întunecate în față, venite parcă de nicăieri. Pământul de la picioarele lor se sparse într-o explozie de gloanțe.

— Lasă pistolul și mâinile pe cap! comandă o voce răgușită cu accent american. Nu vă mai spun a doua oară.

Pistolul căzu la pământ și cei doi ridicară mâinile.

Cei care îi luaseră prizonieri îi împinseră înapoi de-a lungul depozitului, până la doc.

Ceața se îndesise mult în ultimele douăzeci de minute. În fața lor, vaporul era înconjurat de un nor dens, alb, care îi estompa forma într-un contur vag, nedefinit. Era ca și când cele 60 000 de tone de oțel se dizolvau încet în aer. Firicele de aburi se târau deasupra docului ca un nor de gheață; formele pătrătoase ale macaralelor începeau să se topească în umbră. Toată scena părea ireală, ca și când s-ar fi întâmplat într-un vis. Impresia de irealitate deveni și mai puternică când la semnalul unei sirene toate utilajele se opriră, zgomotul motoarelor se opri, iar muncitorii dispărură în penumbră, luminilor palide. Se lăsă o tăcere nefirească, sinistră.

Ben-Roi și Khalifa schimbară o privire, dar nu își spuseră nimic.

Paznicii lor îi conduseră pe doc până la prora navei, unde aștepta o limuzină neagră, uriașă, parcată la marginea podului de îmbarcare. Lângă ea stăteau trei bărbați bine făcuți, cu expresii severe, îmbrăcați la fel ca și cei care îi păzeau pe cei doi polițiști: blugi, bocanci, jachete. Erau înarmați cu arme Heckler & Koch MP5 și Sig Sauer. Nu părură prea interesați când cei doi trecură pe lângă ei.

Urcară pe vapor. Pașii le răsunau cu zgomot pe podul de metal, care se deschise apoi pe o fâșie îngustă de punte care înconjura turnul de îmbarcare al navei. Ceața era mult mai deasă aici, ca și când urcaseră într-un nor, iar vârful turnului nu se mai vedea deasupra. De undeva de sus se auzeau voci care vorbeau într-o limbă de neînțeles. „Rusă”, se gândi Ben-Roi. Simți cum ceva îi atinge fața și își dădu seama că era scrum de țigară. Nu se obosi să se plângă.

Cei care îi păzeau le făcură semn cu armele să o ia spre dreapta și să

înconjoare turnul până în fața lui, unde era pregătit un container de oțel. „Probabil cel în care fuseseră aduse Vosgi și celelalte fete”, se gândi Ben-Roi. Ușile containerului erau deschise. Era prea întuneric ca să vadă ceva înăuntru în afară de câteva saltele de burete așezate pe podea. Se simțea un miros puternic de urină râncedă și metal ruginit.

Li se făcu din nou semn să meargă lângă container, în lumina slabă a unui bec atârnat undeva deasupra turnului. În fața lor era un pod rulant îngust pe care se putea ajunge în magazie. Paznicii se dădură în spate, cu armele încă îndreptate spre ei.

Trecură câteva minute, timp în care paznicii rămaseră nemișcați. Khalifa și Ben-Roi schimbă priviri de mai multe ori, dar nu-și spuseră nimic, neînțelegând ce se petrece. Apoi, dintr-odată, amândoi se încordară. Se auzea un sunet – slab, dar imposibil de ratat – undeva în față, în ceața care învăluia podul mobil. Un fel de scârțâit ritmic, fantomatic. Își strânseseră instinctiv pumnii, cu ochii ațintiți în beznă, încercând să-și dea seama de unde venea. Sunetul continuă. Se apropia. Era tulburător, malefic chiar, felul în care se auzea parcă de nicăieri, ca pașii unui prădător care se apropie, târându-se de-a lungul podului, cu cele mai negre intenții.

— Am un presentiment rău, murmură Khalifa, înghesuindu-se în marginea containerului.

— Nu mai spune, răspuse Ben-Roi.

Sunetul se apropie din ce în ce mai mult, deveni din ce în ce mai tare. Acum era însoțit de zgomot de pași – înceți, apăsați, vibrând pe metalul împletit al podului. Începu să se întrevadă o siluetă în mijlocul aburilor, o umbră aproape imposibil de distins care prinse contur, căpătă adâncime, ca și când ar fi luat ființă atunci, pe loc. În cele din urmă deveni clar că era silueta unui bărbat. Un bărbat uriaș, cărunt, obez, care se târa cu ajutorul unui cadru cu trei picioare.

Nathaniel Barren.

Ieși la lumină.

— Bună seara, domnilor. Vocea lui era un mârâit răgușit, adânc. Tăcu o clipă, timp în care îi fixă cu privirea, apoi rosti: E un vapor impresionant, nu credeți? Am fost la plimbare în jurul punții. Trebuie să rezolv o problemă cu roata asta. Arată spre una din roțile cadrului. Cred că se poate rezolva cu puțin ulei. Mormăi și ridică o mână, făcându-le semn paznicilor să se dea mai în spate. Paznicii se retraseră suficient de departe cât să iasă din cadru, dar destul de aproape cât să ochească în continuare prizonierii cu armele lor. De regulă îi lăsăm pe colegii

noștri din Egipt să se ocupe cu securitatea, spuse bătrânul, sprijinindu-se pe cadru, dar în seara asta m-am gândit că e mai bine să aduc și câțiva de-ai noștri. Doar ca să fim pregătiți. Aș spune că se descurcă foarte bine. Înclină din cap în semn că era mulțumit. Avea atârnată la gât o mască de plastic din care pornea un tub subțire, legat la un rezervor de oxigen prins sub cadru. Trebuia să vin oricum în Egipt, continuă, scoțând o batistă din buzunar și tamponându-și gura. La ceremonia de deschidere de la muzeul ăla nenorocit din Luxor de mâine-seară. Mi s-a părut de bun-simț să trec și pe aici. Două ținte dintr-o lovitură, cum s-ar spune.

Khalifa și Ben-Roi stăteau cu spatele lipit de container, în fața lui Barren. Ochii lui Khalifa erau ațintiți asupra bătrânului, strălucind de ură. Expresia lui Ben-Roi era ceva mai nelămurită. În mintea lui încă se mai învârteau rotițe, încercând să țeasă toate ițele, să-și dea seama exact ce se întâmpla.

— Tocmai am făcut cunoștință cu fiica ta, spuse, ducând o mână la buza umflată.

— Da? Barren zâmbi. E o fată extraordinară, nu crezi?

— Lucrează pentru tine de la început?

Zâmbetul se lărgi.

— După cum am spus, o fată extraordinară. Și curajoasă. Sunt foarte mândru de ea.

— Ea a înscenat toate astea? întrebă Khalifa, cu fața palidă și vocea ciudat de plată. Ea i-a adus aici pe cei din Program ca să îi puteți omorî?

Barren se foi puțin și își roti umerii, sprijinindu-se mai bine pe cadru.

— Să spunem doar că mă simt ușurat la gândul că, după ce mor, atât familia, cât și compania vor intra pe mâini bune.

Chicoti – un sunet neplăcut, uscat, ca gâfâitul de câine. Își mai tamponă buzele o dată și puse la loc batista. În mintea lui Ben-Roi, gândurile încă se mai așezau. Ițele nu se țesau așa cum ar fi vrut. Încă mai rămâneau câteva pe dinafară, câteva care nu se potriveau cu restul.

— Oamenii ăștia... erau doar o parte din Program, spuse. Un grup separat, o celulă. Programul Nemesis există încă. Nu ai scăpat de el cu totul.

Barren chicoti din nou.

— Bucată cu bucată, detectiv. Pas cu pas. Crede-mă – avem situația sub control.

— Dar Rivka Kleinberg?

Ben-Roi se gândea că n-avea nimic de pierdut dacă încerca să afle cât

mai multe înainte ca inevitabilul să se producă.

— Cine a omorât-o? Rachel?

Barren flutură o mână în semn că nu avea de gând să răspundă.

— Cineva care e preocupat de binele companiei, spuse. Având în vedere circumstanțele, nu cred că are vreun rost să-ți dau detalii mai amănunțite. Deși meriți toate laudele – ai reușit să deduci restul aproape perfect. Am citit o copie a raportului pe care l-ai scris. Ți-ai făcut foarte bine treaba.

Ridică o mână umflată, cu pielea pătată și salută ironic spre Ben-Roi.

— Așa cum te-ai gândit și tu, am găsit mina din întâmplare, când prospectam regiunea. Nu ne-am gândit prea mult la ea atunci. Doar când am primit concesiunea de la Drăgeș ne-am dat seama că aveam un depozit de stocare gata pregătit pentru o parte din deșeurile pe care eram obligați să le transportăm și să le depozităm într-un loc sigur.

De undeva porni o rafală de vânt, ascunzând în ceață fața monstruos de mare a lui Barren pentru câteva clipe.

— Aici e singurul aspect important în legătură cu care te-ai înșelat, continuă după ce ceața se risipi. Nu depozităm *toate* deșeurile. Doar un sfert. Restul sunt transportate într-adevăr în Statele Unite, reprocesate și reciclate. E o afacere scumpă ca naiba, după cum ți-am mai spus și noaptea trecută, când am stat de vorbă. Ne reduce foarte mult profiturile. Chiar dacă depozităm doar un sfert din deșeuri, tot economisim sute de milioane de dolari pentru fiecare transport. Adică facem un profit de sute de milioane de dolari. Până la urmă despre asta e vorba, nu-i așa? Profituri cât mai mari. Bani cât mai mulți. Sprâncenele cărunte se arcuiește, ca și când se aștepta ca Ben-Roi și Khalifa să spună că sunt de acord cu asta.

Nici unul nu rosti nimic. Barren nu păru prea impresionat de asta.

— Am întâlnit-o de câteva ori, apropo, adăugă. Pe Kleinberg adică. Era prietenă cu draga mea soție, Dumnezeu s-o odihnească. Nu pot să spun că mi-a plăcut de ea vreodată. Nici ei de mine. Interesant cum viața îți pregătește atâtea coincidențe.

Rânji, dar expresia i se schimbă aproape imediat și începu să tușească violent. Umerii i se scuturau, iar ochii urduroși aproape îi ieșiseră din orbite. Plămâni se luptau să respire. În fața lui, privirea lui Ben-Roi alunecă spre paznici; încerca să-și dea seama dacă aveau vreo șansă să îi dezarmeze cu forța. Slabe speranțe. Foarte slabe.

— Ce se întâmplă acum? întrebă când Barren își reveni într-un târziu.

— Acum? Măinile bătrânului se deschiseră, apoi se încleștară pe

mânerele cauciucate ale cadrului. Acum, cred că vom aștepta să se risipească ceața și vom termina de descărcat. Apoi, căpitanul Kremenko și echipajul lui vor începe să se revanșeze pentru toate problemele pe care ni le-au făcut cu traficul de carne vie. Vă vor duce în mijlocul oceanului, vă vor tăia bucățele și vă vor arunca la pești. La fel vor face și cu cadavrele celor din Program, care sunt aduse aici chiar acum. Nu pot să spun că îmi pare rău de ei, dar dacă vă face să vă simțiți mai bine, niciodată n-am omorât un polițist cu conștiința împăcată. Dar ce pot să fac? Ridică din umeri, prefăcându-se neajutorat, ca și când cineva îl forțase să accepte toată situația. Ar fi trebuit să accepți mita, domnule detectiv. Prima regulă în afaceri: dacă primești o ofertă bună, n-o lăsa să-ți scape.

Izbucni într-o nouă criză de tuse, iar fața i se învineți. Ridică masca de oxigen la gură și se strădui să respire. Lângă Ben-Roi și Khalifa încerca să-și dea seama dacă avea vreun rost să încerce să atace paznicii. La fel ca prietenul lui, își dădea seama că aveau șanse mici, aproape inexistente să reușească ceva. În fața lui, la doar câțiva metri, stătea omul pe care îl considera vinovat pentru moartea fiului său, axul roții care îi sfărâmasese întreaga lume. Și nu îi putea face nimic. Simțea frustrarea în piept, ca pe un gol.

— Ei bine, domnilor, reluă Barren în cele din urmă, lăsând masca și aplecându-se în față, sprijinindu-se de cadru, cred că am vorbit destul. Sunt un om onest și am vrut să stau față în față cu voi și să vă răspund la orice întrebări ați mai fi avut. Acum că am făcut asta, nu mai are rost să prelungesc întâlnirea noastră, așa că, dacă nu vă supărați... Le făcu semn din cap paznicilor, care înaintară câțiva pași în față cu armele pregătite și chipurile impasibile. Celor doi detectivi li se făcu semn cu armele să intre în container. Nu mi-a plăcut niciodată teatrul, spuse Barren în timp ce amândoi pășiră în spațiul fetid și se întoarseră, dar trebuie să recunoașteți că e o anumită... care era oare cuvântul potrivit? O sincronizare în toată povestea asta. Problemele noastre au început cu acest container și tot aici se vor și termina. Dincolo de orice, îmi place cât de curat se încheie totul.

Zâmbi și le făcu semn din nou paznicilor să închidă ușile.

Khalifa puse un picior, blocând una din ele.

— Mi-ai omorât băiatul, spuse, fixându-l pe Barren cu privirea. Mi-ai omorât băiatul, așa că eu o să te omor pe tine.

Bătrânul își scoase bărbia în afară.

— Da? Atunci... (își ridică încheietura și se uită la ceas)... ai cam patru

ore să o faci, după care o să fii pe fundul oceanului și crabii or să-ți mănânce orbitele. În locul tău m-aș grăbi puțin.

Un alt chicotit, apoi Khalifa fu împins în spate și ușile containerului i se închiseră în față. Se auzi un clinchet metalic – cineva încuie un lacăt de partea cealaltă. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore Khalifa era prins în beznă. Un scârțâit de cadrul se îndepărta, ca după câteva secunde să se oprească. O pauză, apoi se auzi o voce de femeie.

— Bună, tată. A trecut mult timp.

Khalifa strânse pumnii și lovi în ușă.

— Mincinoaso! strigă. Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso!

RACHEL

În clipa în care auzi strigătul lui Tamar în stație – „Fugi! E o capcană!” – știi că el era acolo, pe doc. Nu-și putea explica de ce, nu avea nici un motiv logic, dar pur și simplu știi. Brusc, îi simți prezența. În oase, în coșul pieptului. Înăuntrul măruntaielor. La fel ca în copilărie. Stând încruntat în bibliotecă, în vârful conacului, deasupra tuturor. Apropiindu-se ca un nor de furtună pe coridoarele întunecate. Trecuseră atâția ani, iar acum era din nou aproape. Dragul ei tată, venit să-și recupereze fetița. Știa că așa o să facă. Familia are grijă întotdeauna de ai ei. Labirintul te cheamă întotdeauna înapoi în inima lui.

Scăpă de polițistul evreu, sări peste cutii și începu să alerge spre doc, ignorând strigătele muncitorilor, fluturând pistolul spre oricine se apropia prea mult. Se simțea ca și când ar fi alunecat într-un vis; totul era vag, greu de distins prin ceață, mai ales după ce toate motoarele se opriră și se lăsă tăcerea. Strigă în stație, iar și iar, îi chemă pe nume – „Gidi! Tamar! Faz!” – dar știa că era degeaba, așa că până la urmă aruncă stația undeva. Și camera de filmat. Nici nu știa de ce se obosise să o mai ia. Nu știa nimic, doar că ceilalți erau morți și alerga, iar tatăl ei era aici și trecutul o prinsese din urmă, așa cum aștepta să se întâmple în ultimii unsprezece ani. Nu mai putea să se împotrivescă trecutului. Nu mai avea unde să îngroape părți din ea. „Ascunde-mă, ascunde-mă de lume.”

Iar acum trecutul devenise prezent. Se destrăma totul.

De două ori bărbați veniți de nicăieri o prinseră. De două ori auzi voci care cereau să i se dea drumul.

— Ea e. Lăsați-o să treacă.

„Tu ești, Rachel. Întotdeauna ai fost tu.”

Îi împinse la o parte și alergă mai departe.

La capătul docului, ceața era groasă, lăptoasă. Sări de pe doc pe pietrele de dedesubt și orbecăi până în locul în care Giddy și Tamar își montaseră camera de filmat. Îi căuta. Nu putea să facă nimic ca să schimbe ce se întâmplase, dar simțea nevoia să vadă totul cu ochii ei. Cel puțin să încerce să-și ia rămas-bun înainte să-i vadă. Mai ales de la Tamar. Cu Tamar încălcase regula de aur. Se apropiase de ea. La fel și cu Rivka. Și cu mama ei. Când încălcai regula, întotdeauna se întâmplau lucruri rele.

„Nu e vina mea, suspină. Nu e vina mea. Nu e vina mea.”

Deși undeva, înăuntrul ei, se întreba chiar și acum, după atâția ani, dacă nu cumva era vina ei. Dacă ar fi putut face mai multe ca să-i reziste. Dacă nu cumva Rachel chiar era o târfă.

„Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.”

Orbecăi o vreme. Apoi auzi un motor undeva spre dreapta, departe de fluviu. Un motor de camion. Văzu lumini prin ceață. Se împiedică spre ele și ajunse pe pietriș, un fel de drum neasfaltat. Nimic nu părea real. Ceața se ridicase. În față, la nici cinci metri, era remorca unui camion. Doi bărbați stăteau de o parte și de alta, îmbrăcați la fel ca și cei care o prinseseră pe doc – blugi, bocanci, jachete. Iar la picioarele lor, întinse în remorcă ca niște trofee de vânătoare, erau trei cadavre. Doi bărbați și o femeie. Cu ochii deschiși. Mult sânge. Auzi pe cineva țipând, iar după o clipă realizează că era vocea ei. Întinse mâinile, dar camionul se mișca deja. Unul din bărbați arătă cu mâna spre vapor și spuse ceva care ar fi putut fi:

— E acolo.

Apoi ceața se strânse din nou și camionul dispăru.

Era singură. La fel ca întotdeauna. Singură în ceață. Singură cu rușinea ei.

Se întoarse pe același drum, mergând ca hipnotizată. Înapoi la bolovani, sus pe doc, apoi spre vapor. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul, ca și când era un personaj dintr-un film care se derula cu o jumătate din viteza obișnuită. Ajunse la podul de la prora, urcă pe punte și urmări podul mobil până în mijloc. La dreapta și la stânga se căscau două magazii, două hăuri negre.

Prezența lui era puternică, tot mai puternică, cu fiecare pas. Ca o gaură neagră care o atrăgea spre centrul ei.

Apoi, dintr-odată, se trezi cu el în față. Se târa pe un cadru și pe lângă

un container de metal – în față, o siluetă imensă, greoaie, care se întrezărea prin ceață. Exact așa cum și-l amintea.

Probabil că și el îi simțise prezența, fiindcă se opri și se întoarse. Privirile li se întâlneau. Pe fața ca de urs se așternu un zâmbet. În același timp, filmul începu să se deruleze cu viteza normală. Nu se mai simțea ca într-un vis. Brusc, totul era real, imediat. Inima aproape că îi sări din piept, stomacul i se strânse. Din nou simțea acea durere între picioare.

— Bună, tată. A trecut mult timp.

Pentru Ben-Roi și Khalifa, replica sună ca salutul unei fiice iubitoare care se întorcea în sfârșit acasă.

Ce nu puteau vedea, închiși în bezna containerului, în spatele pereților de oțel, era expresia de pe chipul ei. O expresie de dezgust absolut, dezgust care mergea până la ură dementă, ca și când ar fi fost față în față cu ceva atât de groaznic, atât de revoltător, că abia se putea abține să nu cadă în genunchi și să vomite.

O clipă rămase acolo, înlemnită. Pe punte răsună zgomotul loviturilor dinăuntru containerului, țipetele lui Khalifa – „Mincinoaso!” Apoi, Rachel făcu câțiva pași în față, cu degetul încordat pe trăgaciul pistolului și pași în raza de lumină. În față, Barren se întoarse cu tot cu cadru și înaintă și el, făcându-le semn paznicilor să plece. Nu mai rămaseră decât ei doi. Față în față. Tată și fiică, după atâta timp.

— Bună, draga mea Rachel.

Ochii bătrânului erau umezi și străluceau, iar buzele i se strâmbaseră într-un zâmbet adorator.

— Într-adevăr, a trecut mult timp. Mi-a fost dor de tine. Mai mult decât îți pot spune.

Întinse o mână tremurândă spre ea. Rachel nu se mișcă. După atâția ani, groaza era încă la fel de intensă ca și în urmă cu peste un deceniu.

— Arăți minunat, hârâi bătrânul, privind-o cu admirație din cap până în picioare. Ai crescut mare. Ești o femeie frumoasă acum. Văd că semeni cu mama ta. Semeni mult cu ea. Sunt atât de mult...

Încercă să mai înainteze puțin, dar Rachel ridică pistolul.

— Stai acolo.

Barren se opri, cu pieptul zbatându-i-se. Plămâniile lui bolnavi se luptau să respire. O clipă expresia i se înăspri. Doar o clipă. Se relaxă aproape imediat.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi, spuse, iar zâmbetul i se transformă într-o expresie de simpatie. Chiar îmi pare rău. Îmi închipui

cât de tare te supără. Dar trebuia să se întâmple. A venit timpul, înțelegi. A venit timpul să vii acasă. Tăticul tău are nevoie de tine. Familia are nevoie de tine.

Rachel îl fixă cu privirea, cu fața palidă. Simțea miros de aftershave – dens, uleios, puțin metalic. Un miros care îi amintea de atâtea alte senzații. Sunete – pași pe covor, scârțâit de clanță – senzații: greutate, presiune, penetrare. Imagini din coșmarurile care o bântuiau, amintiri de care fugise o viață întreagă.

— Nu mi-a fost ușor, spuse bătrânul. Nu erai lângă mine. Casa era atât de goală. Mai ales după ce mama ta s-a stins...

— Nu „s-a stins”.

Vocea ei era ciudat de liniștită, fără nici o inflexiune.

— S-a sinucis. Știi asta.

Barren se lăsă în față, sprijinindu-se mai mult pe cadru, clătinând din cap cu tristețe.

— Știu, Rachel. Știu, dar încerc să...

— S-a sinucis pentru că a aflat adevărul. Pentru că i-am spus ce s-a întâmplat.

Din nou, expresia lui Barren se înăspri și dură mai mult de data asta.

— Trecutul e trecut, Rachel. Nu trebuie să ne mai gândim la asta. Prezentul contează. Prezentul și viitorul. Viitorul familiei noastre. De asta a venit timpul să oprim toate astea... (își roti brațul într-un gest larg)... și să te aducem acasă. Ți-am dat libertatea, te-am lăsat să-ți faci de cap. Acum a venit timpul să te întorci unde ți-e locul și să îți iei în primire responsabilitățile.

O fixă cu privirea o clipă, apoi își aplecă ușor capul, cuprins de un acces de tuse. Căută orbește masca de oxigen și o ridică la gură, respirând spasmodic. Trecu ceva timp până să își revină.

— Tăticul tău e un om bolnav, Rachel, spuse răgușit; deasupra măștii, ochii îi erau înlăcrimați, iar vocea se auzea înfundat din spatele plasticului. Doctorii spun că mai am șase luni. Douăsprezece, dacă e să fim optimiști. Trebuie să mă gândesc la succesiune. La cine va conduce familia. Cine se va ocupa de afaceri. William...

Numele îi provocă o nouă criză de tuse. Întreg corpul i se scutura, ochii stăteau să-i iasă din orbite ca două dopuri de sticlă.

— William... ei bine, știm amândoi ce e fratele tău: un drogat, un netrebnic care aleargă după târfe și habar n-are pe ce lume trăiește. Visează frumos, atât. Se crede mare și tare, își închipuie că poate prelua controlul. Că poate acapara compania. Ca o lovitură de stat. Aici! Totul e

aici... (își lovi batjocoritor tâmpla cu degetele). E un puști. Întotdeauna a fost așa și nu se va schimba niciodată. Am știut din clipa în care l-am văzut. N-are coloană vertebrală. E un prost. Tu, pe de altă parte... (coboară masca, cu pieptul zvâcnind sub haină)... Tu, Rachel, ești o adevărată Barren. Ai mai mult curaj și mai multă minte decât o să aibă vreodată cretinul de frate-tău. Ai dovedit-o cu vârful și îndesat în ultimii ani. Din nou și din nou. Tu ești, Rachel. Tu ești aleasa. Adevărata moștenitoare. Moștenitoarea de drept. Îți aparține, Rachel. Totul îți aparține. Iar acum trebuie să începi să preiei frâiele. Trebuie să vii acasă și să faci ceea ce te-ai născut să faci.

Întinse mâna din nou, făcându-i semn. Rachel se holbă la ea, clătinând din cap, cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip.

— Ești nebun, șopti. Apoi mai tare: Ești nebun.

Bătrânul își trase umerii în spate, ca o cobră care își deschide gluga.

— Știi că suferi, Rachel...

Rachel izbucni.

— Ești nebun, la naiba! Dintr-odată, vocea îi deveni vehementă. Să vin acasă! După ce-ai făcut! După ce mi-ai făcut! De ce crezi că am fugit? De ce crezi că am plecat cât de departe am putut, că mi-am schimbat numele, identitatea, că m-am luptat în fiecare zi, în fiecare oră cu oameni ca tine? De ce crezi că am făcut tot posibilul ca să distrug Barren, la fel cum tu m-ai distrus...

— Rachel...

Rachel își trase capul în spate.

— Eram un copil, animal nenorocit! Acum țipa, cu ochii sălbatici, scuipând picături de salivă cu fiecare cuvânt. Aveam zece ani! În fiecare noapte! Micul nostru secret! Iubirea specială a lui tata! Doar ca să-ți dovedesc cât de mult îmi pasă. Nu te teme dacă te doare puțin! E normal, e perfect normal! Ești josnic, josnic...

— Ajunge, Rachel!

— Vino acasă! E timpul să iei frâiele! După asta? După Rivka? După seara asta? Ești nebun, te amăgești singur, nenorocitul... Vocea i se îneca, cuvintele se pierdeau, respira rapid, sacadat. Nu mă mai întorc niciodată! Mă auzi? Niciodată. Niciodată. Nu voi face parte niciodată din asta. Nu voi lucra niciodată pentru Barren. Nu voi face parte niciodată din gașca voastră de degenerați dezgustători... începuse să se tragă de păr cu mâna stângă, la fel cum făcea și când era copil, cu ani în urmă. Când el era deasupra ei. Se trăgea de păr ca și când ar fi încercat cu disperare să se tragă departe de el. Cu aceeași mișcare, cealaltă mână se

ridică și ținti cu pistolul spre capul lui. Pentru asta venise aici, până la urmă. Asta trebuia să facă de multă vreme. Toate mitingurile și protestele și revoltele și operațiunile făcute pentru Nemesis nu erau decât un transfer, o substituie, oricum i-ar fi zis. O amânare a unui moment inevitabil.

Iar acum, momentul sosise. Cum spunea și tăticul.

Era momentul adevărului.

Momentul pedepsei.

Barren își puse din nou masca. Începu să respire încet, răgușit, dar rămase cu privirea ațintită asupra ei. Plasticul se aburise. După un timp, masca coborî.

— Oh, Rachel a mea, spuse Barren. Draga, draga mea Rachel.

Nu avea nici o urmă de vinovăție în voce, deși Rachel nici nu se aștepta la asta – tatăl ei nu era un bărbat care să-și facă muștrări de conștiință. Nu avea conștiință. Și nici teamă, deși avea țeava unui pistol ațintită între ochi. Expresia lui era una de indulgență amestecată cu reproș, ca un părinte al cărui copil făcuse o prostie, dar care își iubea odrasla așa de mult, că nu era în stare să se supere prea tare.

Rachel simți că i se face greață.

— Știu că îți e tare greu, Rachel. Știu cât de grea poate fi povara. Datoria. Destinul. Dintotdeauna ai fost o fire liberă. Nu ți-a fost niciodată ușor. Dar trebuie să înțelegi, e destinul tău să fii capul familiei și să conduci compania. Nu poți să fugi de el, la fel cum nu poți să fugi nici de propriul tău sânge. Ești o Barren, fie că-ți place, fie că nu. Faci parte din toată povestea. Ești implicată. Ești ceea ce ești. Cât despre a lucra pentru noi... (zâmbi) ... ei bine, deja faci asta, așa că nu ar fi o schimbare prea mare.

Privirea lui Rachel șovăi. Nu știa ce vrea să spună bătrânul. Barren se aplecă spre ea peste cadru, cu ochii strălucind. O pauză, apoi:

— Am primit mesajul, spuse încet. Propunere acceptată. Luptăm împreună.

Era deja palidă, dar acum fața ei căpătă o paloare morbidă. Buzele i se mișcară o vreme fără să spună nimic.

— Ce vrei să... cum...

— Oh, Rachel, încă nu ți-ai dat seama? Tonul lui avea din nou ceva din indulgența plină de reproș de mai devreme. Noi suntem Programul Nemesis. Barren Corporation. Noi suntem. Noi îl conducem.

Un moment de tăcere îngrozită, apoi Rachel simți cum i se înmoaie genunchii. Făcu un pas în spate, scoțând un sunet gutural, un bolborosit

înecat.

— Nu, șopti. Minți. Minți.

Deși putea vedea din expresia lui că nu mințea. Rânjea cu gingiile la vedere, cu o sclipire de triumf în ochi. La fel ca și atunci când venea la ea în cameră, noaptea, trăgea pătura de pe ea, o domina...

— Dumnezeule, nu, șopti. Dumnezeule, te rog, nu.

Barren își deschise palmele. Erau uriașe, cu pielea uscată, ca două mănuși de baseball.

— Totul e al nostru, Rachel. Controlăm totul. Totul. Asta înseamnă Barren. Control.

— Dumnezeule, nu.

— Nu ne-am așteptat la un asemenea succes. Trebuia să fie doar o operațiune micuță. O singură lovitură. Un mic complot ca să-i discredităm pe câțiva dintre rivalii noștri. Băieții de la sediu au propus să facem un website, să aflăm câteva secrete și să le publicăm ca din partea unui grup anticapitalist radical. Clătină din cap. Site-ul a explodat. A devenit un fel de Mecca a conspiraționiștilor acum. Avem doi experți în Houston care se ocupă de asta și o rețea internațională de activiști care ne trimit informații, crezând cumva că ajută să distrugă sistemul. Plătim o avere pentru ca oamenii noștri să-și țină gura, dar, crede-mă, merită. Folosindu-ne de Nemesis, putem înfrânge orice rival cu o simplă apăsare pe un buton. E ca și când ai pescui dintr-un butoi. Incredibil, nu-i așa? Clătină din nou din cap. Era ca un câștigător la loterie care se străduia să înțeleagă cât noroc avusese. Evident, trebuie să avem grijă. Nu ne-am ocupat doar de companiile rivale. Ar fi fost mult prea evident. Și, bineînțeles, ne-am atacat și pe noi înșine de câteva ori. Nimic prea grav, doar câteva atacuri care să abată atenția. E ironic cum Programul s-a transformat într-un soi de autoritate supremă când vine vorba de corporații. Nimeni nu mai are încredere în nenorociții de evaluatori, dar Programul Nemesis luptă de partea îngerilor! Dacă ei spun ceva, atunci cu siguranță trebuie să fie adevărat. Iar faptul că Programul nu a reușit să găsească absolut nimic care să păteze imaginea Barren Corporation – Sfinte Sisoe, dar e ca și când Dumnezeu însuși ne-ar da o recomandare scrisă! Nu mi-am dat seama niciodată ce forță incredibilă e internetul! Râsul lui era țipătul răgușit al unei păsări de pradă.

Rachel clătina din cap cu o expresie sfârșită.

— Apoi, ce să vezi? Ne-am trezit din senin cu un mesaj venit pe site-ul Nemesis chiar de la fetița mea. De la prințesa mea, Rachel. Întrebând

dacă n-am vrea să lucrăm împreună, să luptăm împreună. Nici că s-ar fi putut un scenariu mai perfect: tu te-ai descărcat, te-ai distrat în micile tale aventuri, te-ai luptat cu cine ai vrut și în tot timpul ăsta ai lucrat de fapt pentru noi. Te-ai întors în familie. Te-ai întors unde îți era locul.

Rachel tremura, palidă și sfârșită. Mâna care ținea pistolul îi atârna moale, ca și când n-ar mai fi avut forța să îl ridice. Ca și când ar fi fost din nou acasă, la conac. Ascunsă în pat. Mică, slabă, neajutorată, cu tatăl ei deasupra, imposibil să-i reziste.

— Deși, bineînțeles, adevărul e că indiferent ce vrei să crezi, n-ai părăsit niciodată familia, continuă bătrânul, mișcând cadrul în față o jumătate de pas cu un scârțâit de roți. Adevărul e că te-am urmărit încontinuu, Rachel. Din clipa în care ai plecat de acasă nu a existat nici un moment, în nici o zi, în care să nu fi știut exact unde ești, ce faci și cu cine vorbești. Toate grupurile la care ai aderat, toate protestele la care ai luat parte – absolut toate. Aveam oameni în jurul tău, oameni care te urmăreau. De fiecare dată când plecai într-una dintre micile tale aventuri cu Nemesis, aveam specialiști gata să intervină dacă s-ar fi întâmplat ceva. Ascunzătoarea ta din deșertul Negev era plină de camere și microfoane. Așa am aflat de Rivka Kleinberg. Nu există vreun lucru pe care să-l fi spus sau să-l fi făcut de care să nu știu sau pe care să nu-l fi văzut. Totul, Rachel. Totul. Tu și mica ta prietenă lesbiană... Pieptul i se ridică și îi coborî, pleoapele îi fluturară. Dumnezeu, dar ești atât de frumoasă. Atât de frumoasă, draga mea. Nici n-ai idee cât de mult vreau să te strâng...

Rachel se aplecă, se înecă și vomă pe puntea de oțel. Bătrânul încercă din nou să se apropie, dar ea ridică iar pistolul și îl flutură în direcția lui.

— Nu te apropia! urlă. Nu te apropia, degeneratule, scârbă...

Vomă încă o dată.

— Dă-mi voie să te ajut, Rachel, te rog.

— Nu te apropia!

Barren clătină din cap într-o parodie grotescă a imaginii unui părinte îndurerat.

— Știi cât de greu îți e, draga mea. Dar pur și simplu asta e situația. Ți-am mai spus, noi deținem totul. Noi controlăm totul. Nu are nici un rost să te împotrivești. Nu poți să lupți. E destinul tău. Nu ai unde să fugi. Vino acasă, Rachel. Te rog, nu face ca lucrurile să ia o întorsătură greșită. Acceptă ceea ce ești. Bucură-te.

Rachel mai vomă încă o dată, apoi se îndreptă și se șterse la gură cu o mânecă. O clipă se priviră – Barren zâmbind binevoitor, iar fiica lui cu o

expresie goală, distrusă. Apoi Rachel clătină din cap, ridică pistolul și trase.

Lacătul care închidea containerul dispăru într-o explozie de așchii de metal.

— Ce naiba...

Barren începu să se răsucească, mișcându-și cadrul, încercând să vadă ce se întâmpla.

Rachel trecu pe lângă el, ajunse la container, trase lanțul și deschise ușile. În fața ei, Khalifa și Ben-Roi stăteau unul lângă altul, neștiind ce să creadă.

— Afară! le ordonă.

Ezitară, nesiguri.

— Afară!

Se conformară.

— Rachel, ce crezi că faci...?

Se auziră pași grei: doi dintre gardieni veneau în fugă, alarmați de sunetul împușcăturii. Rachel se trase într-o parte, ținti în direcția din care venea sunetul și îi doborî pe amândoi. Pe unul îl împușcă în frunte, pe celălalt între ochi, cu o acuratețe surprinzătoare. Cei doi căzură secerați la pământ. Rachel păși peste ei, le luă armele și le aruncă celor doi polițiști. De jos se azeau strigăte și pași grăbiți. Mai mulți bărbați veneau de dedesubt.

— Plecați de-aici, șuieră Rachel. Acolo. Nu e nici un paznic.

Gesticulă spre puntea îngustă dinspre prora. Din nou, cei doi ezitară și Rachel își repetă ordinul.

— Vino cu noi, strigă Ben-Roi.

— Du-te, idiot nenorocit ce ești!

Îl luă de guler și îl împinse în față. Khalifa îl urmă. Când trecu pe lângă Barren, coborî instinctiv arma spre el. Rachel își dădu seama ce plănuia și împinse țeava într-o parte.

— Mă ocup eu, spuse. Du-te. Acum.

O clipă se priviră în ochi. Khalifa încuviință și murmură:

— Mulțumesc!

Apoi porni după Ben-Roi. Rachel îi urmări până dispărură în ceață, apoi se întoarse spre bătrân.

— Rachel, chiar nu era nevoie...

— Taci din gură.

Se apropie de el, cu pistolul întins în față. Pașii gărzilor se apropiau. Nu însemna nimic, pentru ea. Era închisă în cameră cu monstrul, iar

toate celelalte erau în afară. La fel ca și atunci. Se apropie de el și îi lipi țeava pistolului de fruntea lată, monstruoasă. Barren se sprijini mai bine pe cadru, cu capul înclinat puțin într-o parte, mai degrabă amuzat decât îngrijorat.

— Oh, Rachel, Rachel... chiar vrei asta?

Din nou folosea aceeași voce moale, blândă. Vocea pe care o folosea și atunci când o viola. Coloana sonoră perfectă pentru traumă.

— Chiar vrei, Rachel? Atunci, te rog, dă-i drumul. Dacă asta te va face să te simți mai bine, draga mea, dacă asta mă va absolvi de păcatele de care tu crezi că sunt vinovat. Pentru mine oricum nu contează. Nu contează deloc. Ți-am spus, nu mai am mult oricum. Doar familia contează. Iar cu tine știu că familia e pe mâini bune. Mâinile cele mai bune. Excelente. Așa că dă-i drumul, Rachel. Liniștește-ți inima. Exorcizează-ți demonii. Eu voi muri fericit știind că tu vei duce mai departe numele glorios de Barren. Dumnezeu, cât de mândru sunt de tine!

Zâmbi.

Rachel se pregăti în tăcere, acceptă că nu mai avea nici o altă cale de ieșire – că trebuia să facă ce avea de gând dacă voia să fie liberă vreodată, să scape din plasa în care fusese prinsă de tatăl ei. Pe neașteptate zâmbi și ea.

Bătrânul păru nesigur.

— Rachel. Ce...

— Adio, dragul meu tată.

O clipă, Barren păru confuz. Apoi, dintr-odată, ochii i se deschiseră larg, era evident că i se umplură de groază. Rachel luă pistolul de la fruntea lui, își îndoi brațul și își lipi țeava de cerul gurii.

— Dumnezeu, Rachel, să nu îndrăznești...

Se auzi o detunătură asurzitoare și chipul bătrânului fu stropit de sânge și bucățele de os.

Cadavrul lui Rachel se prăbuși pe punte, departe de el.

BEN-ROI ȘI KHALIFA

Ajunseseră la jumătatea navei, la adăpostul ceții, când auziră împușcătura din spate. Se auzi și un strigăt.

— Rachel!

Apoi un urlet nepământesc, ca răgetul unui animal lovit de moarte.

Ben-Roi și Khalifa se opriră și se priviră, neștiind ce se întâmplase. Încă un urlet, apoi vocea făcu înconjurul punții, ca și când ar fi fost amplificată de un megafon, plină de furie:

— Găsiți-i! Găsiți criminalii! Bestiile!

Începură să alerge.

Ajunseră la prora și începură să coboare podul care ducea spre mal. Abia făcuseră câțiva pași când auziră strigăte și zgomot de pași din față. Femeia se înșelase. Erau gărzi și aici. Și erau mulți, din câte se părea. Urcău spre ei.

Se retraseră înapoi în triunghiul de punte dintre prora și trapa care ducea la magazia cea mai apropiată și care rămăsese ridicată. Se auziră strigăte și pași urcând din stânga. La fel și din față, semn că se apropiau gărzi de-a lungul navei.

— Găsiți-i! Măcelăriți-i!

Se priviră disperați – apoi, instinctiv, fără să-și spună ceva înainte, se despărțiră. Ben-Roi se deplasă spre stânga, acoperind culoarul și porțiunea îngustă de punte dintre balustrada vaporului și magaziile deschise. Khalifa merse în dreapta, spre țarm. Își mijiră ochii în ceață, cu armele pregătite și capetele aplecate într-o parte, ascultând. Trecură douăzeci de secunde. Au fost secunde încordate, chinuitoare, timp în care sunetele gărzilor care se apropiau deveneau din ce în ce mai puternice. Plasa se strângea inexorabil în jurul lor. Apărură și primele siluete pe culoarul din stânga, venind dinspre pod. Ben-Roi trase de aproape și îi ucise. Khalifa văzu și el o mișcare și dădu drumul unei rafale de gloanțe. Gărzile începură și ele să tragă, iar aerul se umplu de șuierăturile gloanțelor care ricoșau din metal și de fulgere albe care tăiau ceața cu zgomot. Detectivii se retraseră la adăpostul trapei ridicate, ieșind din când în când să mai tragă câte o rafală. Gărzile de la Barren nu se puteau apropia decât pe margini sau pe pod, dar cei urmăriți puteau să-și păstreze poziția, deși erau doi împotriva mai multor adversari. Și asta doar cât timp mai aveau muniție, iar rezervele le scădeau văzând cu ochii.

— Acoperă-mă! strigă Ben-Roi.

Khalifa mai trase o rundă în ceața din partea lui de vapor, apoi trecu lângă Ben-Roi și începu din nou să tragă. Ben-Roi se lăsă în genunchi și se rostogoli pe punte până în dreptul podului, după care luă unul din cadavrele de acolo și îl trase înapoi, în spatele trapei. Repetă procedura cu încă un cadavru în timp ce în jurul lor gloanțele cădeau ca grindina.

Khalifa se întoarce la locul lui; Ben-Roi începu să caute. Avea noroc. Amândoi bărbații încă mai strângeau semiautomate MP5 și aveau pistoale Sig Sauer la centură, plus încărcătoare de rezervă pentru Heckleruri în buzunarele jachetelor. Păreau să fie încărcătoare de câte treizeci de gloanțe. Împinse unul din semiautomate spre Khalifa împreună cu două încărcătoare, luă și el muniție de rezervă și începu din nou să tragă.

Pentru moment, aveau cartușe suficiente pentru a rezista până reușeau să se gândească la un plan de a scăpa de pe navă.

Ambele părți continuă să tragă încă câteva minute. Detectivii erau încolțiți, dar gărzile de la Barren nu reușeau să se apropie de ei. Apoi se auziră strigăte și pași care se retrăgeau. Se lăsă o tăcere stranie.

— Ce fac? șopti Khalifa.

Ben-Roi nu avea nici cea mai vagă idee.

— Nu ne dau drumul, asta e sigur.

Rămaseră lipiți de trapa de metal, cu urechile la pândă și inimile bătându-le cu putere, încercând din răputeri să găsească o cale de scăpare. Podul era supravegheat, asta era sigur; la fel și fâșiile de punte care se strecurau pe lângă magazii.

— Crezi că putem sări? întrebă Ben-Roi.

— Ești nebun? Sunt patruzeci de metri până jos. Într-o parte e docul, în cealaltă sunt pietre și în față e un vas de remorcă. În cel mai fericit caz ne rupem șira spinării.

Ben-Roi nu se obosi să insiste.

— Asta e o problemă, fu singurul lui comentariu.

Tăcerea continuă încă zece minute, timp în care și adversarii lor se gândeau și ei, probabil, la un plan. Apoi, brusc, vocea lui Barren răsună din nou de-a lungul punții, plină de furie.

— Nu-mi pasă! Îi vreau morți acum! Acum, m-ați auzit? Mișcați-vă! Ieșiți acum! Acum! Ieșiți! E un ordin!

Detectivii schimbă o privire, fără să-și dea seama la ce se referea bătrânul. Răspunsul veni aproape imediat: se auzi un sunet adânc, rău-prevestitor, iar oțelul punții de sub picioarele lor începu să vibreze. În același timp, mecanismele începură să coboare trapa de lângă ei, la fel ca și celelalte trape de pe punte, ca un șir de piese de domino care se prăbușesc. Se traseră înapoi și se trântiră pe vine la adăpostul precar al turnului de navigație prin satelit, chiar la prora navei. Între ei și turnul de pe punte, unde erau strânși oamenii lui Barren, rămase un spațiu gol destul de mare. Dacă ceața dispărea, nu mai aveau unde să se ascundă.

— Ieșim pe mare, spuse Ben-Roi. În secunda în care se ridică ceața, o să fim ținte extrem de ușoare. O să ne împuște de pe pod, ca pe curcani. Trebuie să riscăm! Trebuie să coborâm!

Începu să se târască spre balustrada de la tribord. Jos pe doc se auzeau strigăte și zgomote de motoare, apoi un scrâșnet asurzitor de metal frecându-se de alt metal. Ceva – era imposibil de văzut ce anume rupsese podul de pe latura vaporului și singura lor cale de scăpare dispăru.

— Am dat de dracu', spuse Ben-Roi, brusc mult mai pesimist ca înainte.

Motoarele începură să se audă din ce în ce mai tare, iar puntea să se scuture mai puternic. Ceața era atât de deasă, încât cei doi realizară că se mișcau abia când luminile slabe, fantomatice de pe doc începură să se estompeze. Vaporul alunecase de la mal și se îndrepta spre ocean. Ceilalți trăgeau din nou, un șir neîntrerupt de gloanțe care mătura puntea deschisă. Trăgeau la întâmplare, dar așa îi obligau pe Khalifa și Ben-Roi să rămână chirciți la adăpostul îndoielnic al turnului de navigație. Asta până când ceața avea să se ridice și oamenii lui Barren i-ar fi ochit fără probleme.

— Cât de departe crezi că se întinde ceața? întrebă Ben-Roi.

— Eu de unde să știu!

Khalifa trase câteva rafale cu arma semiautomată. Simțeau cum nava începe să se ridice, apoi să coboare, cu o mișcare lină, care însemna că se îndepărtau de țarm, spărgând valuri mai mari. Judecând după sunetul motoarelor, viteza navei sporea. Încă mergeau cu spatele – oamenii lui Barren nu aveau de gând să-și piardă timpul întorcând vaporul. Mai aveau doar câteva minute la dispoziție ca să încerce să se salveze. Sau chiar mai puțin.

— Trebuie să sărim, rosti Ben-Roi.

Khalifa nu răspunse, ci trase o rafală de gloanțe spre turnul de control.

— Trebuie să sărim, repetă israelianul. E singura noastră șansă.

— E prea departe! O să murim!

— O să murim dacă rămânem aici! Trebuie să o facem.

— Categorie nu! O să ne batem cu ei.

— Nu putem să ne batem cu ei, idiot ce ești! Sunt prea mulți. Au prea multe arme. Trebuie să sărim înainte să ieșim din ceață. Haide!

Apucă haina lui Khalifa, dar egipteanul îi îndepărtă brațul.

— Sari dacă vrei. Eu rămân aici.

— Khalifa!

— Nu sar!

— Trebuie!

— Nu!

— Nu suntem nici măcar la o milă de țărniță încă. O să fim...

— Nu! Nu!

— Dar putem înota...

— La naiba, nu știu să înot! Auzi? Nu știu să înot, fir-ar să fie. Mi-e frică de apă.

Îi aruncă o privire furioasă și umilită lui Ben-Roi, apoi se întoarce cu spatele la el și goli încărcătorul semiautomatului.

— Du-te tu. Eu rămân, murmură, scoțând încărcătorul gol și înlocuindu-l cu altul. Nu te teme pentru mine. Du-te. Hai, du-te.

Ben-Roi îl privi o clipă, apoi îi smulse arma și o aruncă departe.

— Ce Dumnezeu...!

Ben-Roi îl prinse strâns de jachetă și îl trase cu fața aproape de a lui.

— Sărim, Khalifa. Ai înțeles? Sunt un bun înotător. Faci cum spun și o să fie bine. Dacă rămânem aici, suntem morți. Fără nici o urmă de îndoială. Măcar în apă o să avem o șansă.

Khalifa deschise gura să protesteze, dar se răzgândi nou. Un glonț ricoșă din turnul de navigație la un centimetru de capul lui. Trecură câteva secunde, apoi rosti:

— Mă ții tu?

— Ca și cum am face dragoste.

Khalifa îi aruncă o privire greu de descris. Trecură câteva clipe, apoi egipteanul scoase caietul lui Samuel Pinsker din buzunarul interior al hainei.

— Ia-l tu. În cazul în care eu nu... știi tu... îți arată unde...

Ben-Roi luă caietul și îl puse la loc în buzunarul lui Khalifa.

— O să scăpăm cu viață, Khalifa. Crede-mă. Amândoi o să mergem acasă. Când ajungem în apă, nu te zbate, OK? Relaxează-te și lasă-mă să te îndrum. Descalță-te.

Se descălțară amândoi. La celălalt capăt al navei, ploaia de gloanțe se opri. Profitând de asta, se ridicară și se cățără pe balustrada de la prora. Sub ei era o ceață deasă, iar undeva dedesubt se învârtejeau apele.

Ben-Roi își aruncă arma și îl apucă pe Khalifa de gulerul hainei, din spate.

— La trei. Sari cât de departe poți. OK?

— *Ya-anee.*

— Unu...

— *Allah-u-Akhbar!*

— Doi.

Ceilalți începură din nou să tragă.

— Trei!

Săriră amândoi. Când părăsiră puntea, Ben-Roi simți un junghi dureros, arzător în piciorul stâng, sub șold. O clipă se gândi confuz că poate fusese înțepat de vreo insectă uriașă. Nu avu timp să se gândească prea mult la asta; erau deja în cădere, din ce în ce mai repede, despicând aburii de ceață spre apele întunecate de dedesubt. În timp ce cădeau, Khalifa avu preț de câteva clipe senzația că era în mină. Ratase săritura și se prăbușea în puțul fără fund. Tot ce se întâmplase de atunci docul, vaporul, femeia din Program, Barren – fusese doar un vis, o ultimă zvâcnire a imaginației, haotică, fără înțeles, înainte să se izbească de fundul puțului și să dispară pentru totdeauna.

La fel ca și Ben-Roi, nici Khalifa nu avu timp să se gândească prea mult la asta. Urmă un interval de timp greu de descris. Toate lucrurile din jur ceața, apele agitate, bubuitul motoarelor, pocnetele rafalelor de gloanțe de pe punte, șuieratul vântului – se contopiră. Era imposibil să le mai deosebească.

Apoi, cu un impact care îi cutremură până la oase, cei doi detectivi loviră apa și se afundară în ea.

Forța impactului îi despărți, trimitându-l pe Ben-Roi într-o parte, pe Khalifa în cealaltă. În prima clipă, disperat și confuz, egipteanul se lăsă în voia apei și își simți corpul cum alunecă într-un abis parcă fără fund. Apa îl înconjura din toate părțile, îi apăsa fața și ochii și gura, îi ridica părul, îl trăgea de haine, părea să îl tragă și să-l împingă în același timp. Apoi, în ciuda a ceea ce îi spusese Ben-Roi, începu instinctiv să lupte pentru a se menține la suprafață. Dădu din mâini și din picioare, lovind apa din toate părțile, încercând să facă manevre, să se agațe de ceva și să se elibereze. Din gură îi explodară bule de aer, iar plămâni începură să i se zbată. Simți cum intră în panică. Se auzea țipând – un sunet înfundat care îi umplea auzul și mintea – și simțea cum puterile îl părăsesc cu fiecare mișcare. Abia începuse să se zbată că mișcările îi deveniră deja mai lente. Se luptă în continuare, zbatându-se în vid, întorcându-se și dându-se peste cap până nu mai știu în care parte era suprafața și aerul mării pentru a putea respira în voie. În cele din urmă, puterile îl părăsiră cu totul și se simți dintr-odată ciudat de calm. Înghiți apă și simți cum îi

alunecă pe trahee. Gândurile i se încâlciră, iar ochii i se umplură cu explozii de culoare. Simțea cum mâinile și picioarele îl părăsesc, ca și când s-ar fi dizolvat încet și s-ar fi desprins în bucăți.

„Prin asta a trecut și Ali, se gândi dintr-odată. Asta a pățit și fiul meu, iar acum mi se întâmplă și mie. Mă duc să mă întâlnesc cu băiatul meu. Vom fi din nou împreună.”

Gândul îi produse un sentiment curios de satisfacție și se lăsă în voia lui, alunecând în sanctuarul din mintea lui, în timp ce corpul îi era tras tot mai mult sub apă, când simți cum cineva îl prinde de guler. Întâi o smucitură, ca și când tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, apoi, dintr-odată, simți că era cu capul deasupra apei, tușea, scuipa și trăgea adânc aer în piept.

— Nu te zbate, Khalifa!

Vocea lui Ben-Roi se auzea ca și când i-ar fi strigat cuvintele de undeva din depărtare.

— Relaxează-te. Relaxează-te, bine? Te-am prins. Ești OK.

Ben-Roi reuși cumva să treacă un braț pe sub trupul celui alt și să-l țină la suprafață, lăsându-l să tușească și să scuipe, să se chinuie să respire și să dea afară toată apa de mare înghițită pe gură și pe nări.

— Lasă-te pe spate. Lasă-mă să-ți duc greutatea. Ai încredere în mine. Te țin bine. Ești în siguranță.

Vocea se auzea de undeva de mai aproape acum. Reuși să respire de câteva ori și împrejurimile deveniră puțin mai clare.

— Ține-mă, Ben-Roi. Te rog, ține-mă!

Se prinse cu mâinile de celălalt, fără să-i pese că suna jalnic, dorindu-și doar să rămână la suprafață cu orice preț.

— Liniștește-te, la naiba! Te rog, trebuie să te liniștești și să mă ajuți, altfel nu pot face asta. Lasă-te pe spate. Te țin eu. Ești în siguranță.

Ben-Roi îl întoarse pe partea cealaltă și îl prinse cu un braț peste piept. Pluteau pe spate acum. Ben-Roi dădea din picioare. Khalifa se simți încurajat de forța și mărimea lui și începu să se calmeze și să se lase ținut și îndrumat.

— E bine așa. Ia-o ușor. Respiră.

Încă mai auzeau motoarele vaporului și rafalele de împușcături de pe punte, dar se îndepărtau din ce în ce mai mult. Ben-Roi înota în direcția opusă. Apa era răcoroasă, dar nu prea rece. Valurile erau înalte, dar nu imposibil de navigat. În mod curios, ceața ajută și ca. Dacă Khalifa ar fi văzut cât de departe sunt luminile de la țarm și cât de mult aveau de înotat, ar li intrat în panică. Dar vizibilitatea nu depășea câțiva metri în

orice direcție s-ar fi uitat, așa că reuși să se liniștească și mai mult la gândul că nu erau prea departe de țărniș.

— Cred că o să reușim, spuse.

— Sigur că da. Tu și cu mine. Echipa de top.

— Sper că nu se întorc să ne calce cu vaporul.

— Hai să luăm problemele pe rând, bine?

Înotară așa câteva minute, apoi Ben-Roi încetini și se opri, călcând tipa, luptându-se să-l țină pe Khalifa deasupra.

— Ești OK? întrebă egipteanul.

— Puțin obosit, atâta tot. Dacă ai putea da și tu din picioare puțin, s-ar putea să mă ajuți cu greutatea.

Khalifa încercă, dar nu reuși decât să se zbată și să îi tragă pe amândoi sub apă.

— Nu-ți fac probleme, tuși Ben-Roi, ridicându-l din nou deasupra apei. Probabil e mai ușor dacă o fac doar eu.

Începu să dea din nou din picioare, trăgându-l pe Khalifa după el, deși egipteanul avu impresia că unul din picioare se mișcă cu mai multă vigoare decât celălalt. Mai trecură câteva minute, apoi Ben-Roi încetini și se opri din nou. Respira greu acum.

— Ben-Roi?

— Cred că e posibil să mă fi ciupit un glonț când am sărit. Nimic prea grav. Mă doare puțin. Dacă o iau ușor...

Se clătină o clipă, mormăind, străduindu-se să-l țină și pe Khalifa la suprafață, apoi începu să înainteze din nou. De data asta nu mai rezistă decât un minut înainte să obosească.

— Iartă-mă, Khalifa, trebuie doar să...

Capul îi alunecă sub apă, apoi ieși din nou. Khalifa încercă să îl ajute, să dea din picioare, dar nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Tușiră și scuiară amândoi, ajunseră cumva înapoi pe spate și continuă încă treizeci de secunde, apoi Ben-Roi se opri încă o dată. Se chinuia. Se chinuia din răspuțuri.

— Dă-mi drumul, spuse Khalifa. Salvează-te. Dă-mi drumul.

— Nu fi absurd.

— Degeaba, Ben-Roi. Suntem prea departe. Măcar salvează-te tu.

— Sunt bine. Dacă am putea doar...

Khalifa începu să îl împingă, să-l forțeze să-i dea drumul, dar Ben-Roi nu renunță. O clipă se luptară unul cu celălalt, ridicându-se și coborând pe creasta unui val, gâfâind și zbatându-se. Apoi, dintr-odată, Ben-Roi înlemni.

— Ce naiba e aia!

Ceva ieșea din ceață. Ceva mare și întunecat. Foarte mare. Aluneca spre ei pe suprafața apei. O clipă, Khalifa se gândi cu groază că era un rechin sau o balenă și își strânse picioarele la piept ca să îl lovească. În aceeași clipă, obiectul se ridică pe creasta unui alt val și veni direct spre ei.

— *Ward-i-nil!* țipă Khalifa, iar groaza i se transformă în bucurie. *Hamdulillah, ward-i-nil!*

Ben-Roi nu avea habar despre ce vorbea egipteanul. Nu îi păsa. Nu vedea decât covorul enorm și plutitor de vegetație care le apăruse în față ca prin minune, o împletitură deasă de rădăcini și vrejuri și frunze care plutea al naibii de bine chiar și când o apăsă cu palma. Aproape ca o plută. Împinse și se zbatu și gâfâi, simțind cum piciorul rănit îi zvâcnește, dar reuși până la urmă să îl împingă pe Khalifa deasupra. Egipteanul se târî înainte până când aproape tot corpul, până la genunchi, ajunsese deasupra. Ben-Roi înotă până în partea cealaltă, agățându-se cu degetele și cu unghiile și reuși să iasă din apă până la brâu.

— *Toda la'El.*

— *Hamdulillah.*

Rămaseră așa o vreme, trăgându-și sufletul. Sub ei, țesătura de vegetație se unduia blând, ca o saltea gonflabilă imensă. Undeva în depărtare încă se auzeau motoarele vaporului, dar focurile de armă păreau să se fi oprit. Ben-Roi se întinse și își pipăi șoldul la spate. Avea o gaură în blugi și simțea sângele cum curgea. Nu prea mult, ceea ce era bine. Nu găsi nici o urmă pe unde să fi ieșit glonțul.

— Ești OK? întrebă Khalifa.

— Mult mai bine acum că am terminat cu lecția de înot.

— Ești sigur că te-au lovit?

Ben-Roi spuse că da, era sigur, dar că nu părea prea grav.

— Cred că glonțul mai e încă înăuntru, dar nu pierd prea mult sânge și nu mă mai doare la fel de rău ca înainte. Dacă reușesc să pun un garou...

Reuși să-și scoată centura pe dibuite, cu fața îngropată în rădăcini și frunze și să și-o înfășoare în jurul șoldului. La un moment dat crezuse pentru o clipă că erau morți amândoi. Acum ieșiseră din apă – el, israelianul, ieșise doar pe jumătate – și se simțea mult mai încrezător. Nu puteau fi prea departe de țarm și după ce se ridica ceața puteau să încerce fie să înoate cu picioarele până la țarm, fie să aștepte până îi culegea cineva. Singurul motiv de îngrijorare era că cei de pe vapor s-ar

fi putut întoarce să treacă peste ei, dar oceanul era vast și spera totuși că vor scăpa cu bine. Cum îi spusese și lui Khalifa, era mai bine să se ocupe de probleme una câte una. Deocamdată erau în siguranță. Se simțea ciudat de relaxat. Epuizat, dar relaxat. Aproape euforic. Strânse puternic garoul.

— Chestia cu Programul Nemesis m-a făcut să-mi dau seama de câteva lucruri? Ben-Roi mormăi, închizându-și catarama. N-aș fi putut să mă înșel mai tare nici dacă aș fi încercat. Nu sunt deloc în poziția de a-i învăța tehnici avansate de investigare pe alții!

Khalifa nu știa despre ce vorbea celălalt și nu se obosi să întrebe. Se târî în față, se întinse și îl luă de mână.

— Mulțumesc, zise. Mi-ai salvat viața. Încă o dată.

Ben-Roi făcu semn cu mâna că nu era nevoie.

— O să-ți trimit factura prin poștă.

Plutiră o vreme ținându-se de mână. Ceața îi înconjura ca o pătură. Singurele sunete care se auzeau erau clipocitul și bolborositul apei. Apoi:

— Am spus niște lucruri, Ben-Roi. Atunci. La telefon. Lucruri nepotrivite. Te rog...

— Amândoi am rostit lucruri nepotrivite. Le-am uitat deja. O pauză, apoi: Ticălosule.

— Nemernicule.

Râseră amândoi cu poftă, ca doi prieteni ieșiți în oraș să se distreze.

Rana lui Ben-Roi începuse să zvâcnească din nou, cu putere, dar nu părea să mai conteze. Se simțea fericit. Cât de nebunesc era totul!

— O să fac tot posibilul să te ajut, zise. Cu Barren, Zoser. O să le venim de hac. Împreună. Îți promit. Pentru Ali.

Egipteanul îi strânse mai tare mâna.

— Mulțumesc, Arieh. Ești un prieten bun.

— Și tu, Yusuf. Cel mai bun.

În cei patru ani de când se cunoscuseră, era pentru prima oară când își spuneau pe numele mic. Nici măcar nu-și dădură seama.

Se lăsă din nou tăcerea. O rafală de vânt se jucă puțin cu vaporii de ceață. Apoi, Ben-Roi avu brusc o idee și își ridică capul.

— Hei, ascultă, poate că nu e momentul potrivit, dar vreau să te întreb ceva. Să-ți cer o favoare. E vorba de copilul meu. Ai vrea să...

Nu termină propoziția. Din față se auzea un sforăit încet. Egipteanul dormea.

— La naiba, murmură Ben-Roi.

Clătină din cap, îl lovi în glumă peste obraz, apoi se ridică până ajunse pe spate pe plută, cu picioarele atârând în apă și brațele desfăcute. I se păru că hemoragia se întetește chiar și cu garoul, dar lăsă gândul la o parte. De ce să-și facă griji? Era pe plută cu prietenul lui și amândoi erau vii și apa nu era prea rece și marea se unduia atât de frumos sub ei. De ce să strice momentul?

Mai trecură câteva minute – sau poate ore, nu știa, nu îi păsa. Apoi vântul adie din nou, ceva mai puternic de data asta și Ben-Roi râse fiindcă ceața se dăduse la o parte chiar deasupra lor și se vedea un petec de cer acoperit de stele albastre, sclipitoare, strălucind ca și când ar fi fost vrăjite, mari ca niște licurici. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Ridică o mână spre ele.

— Voi fi acolo, șopti. Ți promit. Voi fi întotdeauna acolo pentru tine. Dragul meu băiat. Sau draga mea fată. Nu te voi dezamăgi niciodată. Ți promit.

Zâmbi. Deasupra, cerul se însenina din ce în ce mai mult, vedea din ce în ce mai multe stele, sclipind și strălucind, un drum presărat cu luminițe spre casă, spre cei dragi.

Începu să fredoneze o melodie.

Khalifa ajunse în Luxor spre sfârșitul dimineții următoare.

Ben-Roi zburase direct la Houston ca să demareze procedurile împotriva celor de la Barren, dar Khalifa dorise să rămână puțin împreună cu familia, așa că îi spusese israelianului că avea să ia un alt avion, mai târziu.

Când o văzu pe Zenab așteptându-l în fața blocului, știu imediat că ceva se întâmplase cât timp fusese plecat. Încercă să o întrebe ce se petrecea, dar Zenab îi făcu semn să tacă și îl conduse în sus pe scări.

— Vino repede, spuse. Trebuie să vezi.

O urmă până în apartament. Din sufragerie se auzea DVD-ul cu *Mary Poppins* al lui Ali, la volum maxim. „Haide să înălțăm un zmeu.” Cu subtitrarea aia oribilă. „Trimitem un zmeu spre cer.” Începu să îi spună să dea melodia mai încet ca să nu o supere pe femeia din apartamentul de dedesubt, dar din nou Zenab îi făcu semn să tacă.

— Trebuie să vezi, repetă. N-o să-ți vină să crezi.

Merseră până la ușa băii. Din partea cealaltă se auzea cum curge apa.

— Haide, Zenab, nu mă mai ține pe jar. Ce...

Cuvintele i se opriră pe buze. Zenab deschise ușa. Dușul era pornit, iar apa curgea pe podeaua de beton. Sub duș, ud din cap până în picioare, cu

capul dat pe spate, râzând...

— Ali, se înecă Khalifa, sprijinindu-se de tocul ușii ca să nu cadă. Fiul meu! Băiatul meu!

O clipă rămase așa. Apoi, cu un țipăt sălbatic, plin de bucurie, se repezi și sări sub duș, fără să-i pese că e îmbrăcat, trăgându-și fiul într-o îmbrățișare euforică, plângând de bucurie. Apa îi curgea pe cap, pe față, îl uda, îi intra în ochi și în nas și în gură, îl făcea să tușească și să se înece, dar nu îi păsa.

— Ali! striga. Ali! Ali!

Se trezi.

Era zi. În gură simțea un gust sărat, iar hainele îi erau ude și murdare. În jurul lui se întindea cât vedea cu ochii o mare de apă verde-albăstruie. Rămase întins câteva clipe, consternat, buimac. Apoi își aminti totul, se întoarse și își ridică puțin capul. În aceeași clipă, *ward-i-nil-ul* se ridică pe creasta unui val și văzu o linie de țărm nisipos, undeva la un kilometru, poate chiar mai aproape. Vaporul nu se vedea nicăieri. Nici docul. Probabil curentul îi purtase de-a lungul coastei în timpul nopții, deși nu știa în care parte.

— Hei, Arieh.

Se întoarse spre israelian.

Nu era acolo.

— Arieh?

Nici un răspuns.

Khalifa presupuse că prietenul lui era undeva în frunzișul *ward-i-nil-ului*, la fel ca Ali. Se ridică încă câțiva centimetri și își plimbă privirea de-a lungul plutei de vegetație.

Nu se vedea nicăieri. Simți un fior de teamă.

— Arieh! Ben-Roi!

Nimic.

Încercă să se ridice mai mult, dar greutatea în plus făcu ca brațele să-i treacă prin țesătura de vegetație și se prăbuși cu fața în jos. Gura i se umplu de apă. Poate că celălalt înotase până la țărm, plecase după ajutor acum că ceața se ridicase. Da, asta făcuse probabil. Îl lăsase dormind și înotase până la țărm. Idiot! Nebun! Încercă din nou să se ridice, dar trecu din nou cu mâinile prin pluta improvizată. În aceeași clipă, *ward-i-nil-ul* se ridică și văzu ceva la dreapta, cam la douăzeci de metri. La început nu-și dădu seama ce era. Abia la următorul val recunoscuse blugii și jacheta lui Ben-Roi. Părea să plutească cu brațele desfăcute, cu fața în jos, privind în adânc.

Khalifa era încă buimăcit după ce se trezise atât de brusc. Primul lui gând fu că israelianul căuta pești. Trecură câteva secunde până să-și dea seama ce se întâmplase. Apoi scoase un urlet plin de disperare.

— Oh, Allah, nu! Te rog, Allah, nu! Arie! Arie!

Încercă să dea din picioare și să înoate cu unul din brațe, să se apropie cu *ward-i-nil-ul*, dar degeaba. Nu putea decât să se agațe în continuare și să privească corpul prietenului său apărând și dispărând, strigându-l pe nume, iar și iar.

— Arie! Arie!

Începu să strige și numele fiului pe care îl pierduse, până când cele două se împletiră într-un singur strigăt plin de durere.

— Arie! Ali! Arie! Ali!

Pluti așa aproape o oră și plânse până nu mai putu. Apoi veni un val mai mare decât toate celelalte și dintr-odată corpul lui Ben-Roi se apropie la doar câțiva metri. O clipă rămase acolo, plutind, părând să întindă o mână spre Khalifa. „Ca și când și-ar fi luat adio”, așa povesti egipteanul mai târziu. Apoi, încet, liniștit, prietenul lui alunecă sub apă și dispăru pentru totdeauna.

— Arie! Ali! Arie! Ali!

Opt ore mai târziu, la începutul după-amiezii, o barcă mică de pescuit din Rosetta îl culese din apă. Pescarii erau curioși să afle ce căuta acolo, pe o insuliță de *ward-i-nil*. În loc de răspuns, Khalifa își scoase portofelul și le arătă insigna de polițist.

Îi găsiră niște haine uscate și îl lăsară în pace.

Curentul îl trăsese mult spre vest. Trecu o oră până să ajungă la gura Nilului. Khalifa se așeză pe o grămadă de plase de pescuit, cerând țigară după țigară, cu privirea pierdută spre țarm. Ținea în poală ceea ce fusese odată caietul lui Samuel Pinsker. Apa sărată transformase paginile vechi într-o masă imposibil de descifrat. Ar fi trebuit să se simtă vinovat. Ar fi trebuit să simtă multe alte lucruri. Dar nu simțea nimic. Era gol. Ca și când cineva l-ar fi curățat cu o perie de sârmă pe dinăuntru.

Nu mai rămăsese decât un singur lucru: o voință absolută, de neclintit. Știa ce are de făcut.

„Îți reamintesc cum stau lucrurile în țara asta. Revoluție sau nu, există oameni de care n-ai voie să te atingi.”

Khalifa avea alte planuri.

Ajunseră la estuarul Nilului și merseră mai departe spre sud, pe mijlocul fluviului. Docul de la Zoser se vedea limpede la capătul

promontoriului de pe țărmul de vest. Vaporul nu se vedea nicăieri. Două barje de Nil erau aliniate la chei, iar macaralele uriașe le încărcau greoi cu butoaie. Khalifa privi toată scena o clipă, simțindu-se curios de detașat de toată povestea. Luxor, acolo trebuia să fie. Împrumută un mobil de la marinari și dădu trei telefoane.

Mai întâi vorbi cu Zenab și îi spuse că e OK. Părea supărată că o tratase așa, dar era bucuroasă că soțul ei era bine. Nu-și dădea seama care sentiment era mai puternic și nu se obosi să afle. Îi spuse că urma să ajungă acasă ceva mai târziu, în aceeași seară, apoi închise.

Al doilea telefon fu un apel anonim la ambasada israeliană. Spuse că un cetățean evreu fusese omorât într-un accident. Un polițist, Arie Ben-Roi, din Ierusalim. Nu dăduse mai multe detalii, ci doar că urma să îi sune mai târziu.

În fine, vorbi cu caporalul Ahmed Mehti de la poligonul de tir al poliției din Luxor. Îi explică de ce avea nevoie și spuse că urma să treacă pe acolo înjur de șapte. Dacă Mehti îi putea face rost și de un soi de sac în care să ducă obiectele, cu atât mai bine.

Apoi stătu în liniște, studiind harta în minte, încercând să-și imagineze traseele pe care Hassani le arătase tuturor celor de la secție în ultimele câteva săptămâni, locurile unde erau forțe de securitate. Era sigur că trebuie să fie un unghi mort undeva. Lângă Tuthmosis al III-lea. Era și o cale de acces până acolo dacă înconjura capătul de sud al masivului. Era posibil ca poliția să-și fi dat seama de pericol și să fi luat măsuri în ultima clipă, dar trebuia să riște oricum.

Companiile ca Barren sunt deasupra legii. La fel și Zoser. Oricare dintre ele. Singura șansă de a le distruge era să joace la fel de murdar ca ele.

Exact asta avea de gând să facă.

Ajunseră în Rosetta cu puțin după trei. Khalifa păstră doar pantofii care i se dăduseră. Înapoie hainele și se îmbracă cu ale lui, care se uscaseră între timp, apoi se duse la țărm fără să se obosească cu mulțumiri. Făcea totul pe pilot automat. Cumpără un pachet de țigări Cleopatra de la un vânzător ambulant, merse până în centrul orașului și luă un taxi până la Alexandria. O oră mai târziu era în aeroport. După trei ore ajunsese în Luxor.

Tot drumul se gândi la Ali și la Ben-Roi și la mina plină de deșeuri toxice și la unghiul mort de lângă Tuthmosis al III-lea. Întregul lui univers fusese redus la asta.

Ajunse la poligonul de tir la 7.20.

Strict vorbind, n-ar trebui să-ți dau astea fără o autorizație oficială, îl dojeni corporalul Mehti, înmânându-i un sac voluminos de pânză groasă. Dar din moment ce tu m-ai rugat...

Khalifa primi sacul, puse caietul lui Pinsker într-unul din buzunare și semnă formularele necesare. Nu oferi nici o explicație și nici Mehti nu întrebă nimic. Se cunoșteau de multă vreme. Caporalul avea încredere în el. Khalifa spera ca Mehti să nu aibă probleme din cauza lui, dar dacă se întâmpla... nu avea ce să-i facă. Nu avea ce să mai facă. Nimic nu mai conta, în afara unghiului mort. „Allah, te rog, fa să nu-și fi dat seama de unghiul mort.”

Strângând în brațe sacul de pânză, Khalifa luă un taxi până la fluviu, apoi o șalupă până în partea cealaltă, apoi încă un taxi până la baza Masivului Teban. De cealaltă parte a masivului se arcuia Valea Regilor, care intra până în inima muntelui, ca și când ar fi fost săpată cu o furculiță enormă. Din cauza evenimentului din aceeași seară, fiecare cale de acces spre vale era luminată și monitorizată. Khalifa își calculă drumul astfel încât să evite toate cordoanele de securitate: spre sud, de-a lungul poalelor masivului, apoi în afară, dincolo de Medinet Habu, printre ruinele presărate cu cioburi de la Malqata și pe lângă mănăstirea Deir el-Muharrib, cu domurile rotunde și zidurile din cărămidă. Reuși să ajungă fără probleme. Alese o cărare obscură care șerpuia prin spatele dealurilor, făcu un înconjur, apoi se furișă prin plasă și coborî pe stâncile de la capătul văii, spre locul în care era ascuns mormântul lui Tuthmosis al III-lea. Chiar în stânga văii, ridicându-se dintre stânci ca piciorul unui elefant gigantic, se afla un promontoriu înalt, plat, de unde putea vedea nestânjenit toată valea, până la muzeul din mijloc. Acolo era punctul cel mai slab. Unghiul mort. Locul de care nimeni nu se sinchisise, fiindcă toate căile care duceau spre dealuri erau monitorizate și nimeni n-ar fi putut urca acolo. Dar Khalifa urcase. Iar acum avea să se folosească de el.

Rămase în spate un moment, studiind pantele, mulțumit că nimeni nu se uita spre promontoriu, apoi merse înainte. Marginea promontoriului era străjuită de un perete de piatră puțin înalt, construit cu trei mii de ani în urmă de gărzile care păzeau valea. Se lăsă pe vine în spatele peretelui. În față, la mai puțin de trei sute de metri, frontispiciul din sticlă și piatră al noului muzeu era luminat de reflectoare. Muzeul Barren al Necropolelor Thebane.

În fața muzeului se vedea clar scena de lemn pe care se strânseseră oficialitățile care urmau să ia parte la ceremonia de inaugurare.

Iar undeva, printre ei...

Khalifa se aplecă, deschise sacul și scoase arma. Era o pușcă cu lunetă Dragunov SVD de 7,62 mm, model rusesc, fabricație egipteană. Avea o rază de acțiune de o mie trei sute de metri. Cu o mie de metri mai mult decât avea nevoie, cu mișcări mecanice, puse încărcătorul cu zece gloanțe nu avea nevoie decât de unul, apoi se ridică și își găsi o poziție potrivită, cu brațul stâng pe creasta zidului și patul de lemn al armei rezemat ferm în umărul drept. Își potrivi degetul deasupra trăgaciului și privi prin călare. O clipă mai târziu, distanța care îl separa de scenă dispăruse. Era și el acolo, printre oficialități și demnitari.

Primul pe care îl recunosc era Hassani. Masiv și transpirat, cocoșat pe un scaun undeva în spatele scenei, cu grăsimea revărsându-i-se peste gulerul cămășii albe și prea strâmte. Khalifa se întrebă cu un mormăit posac dacă n-ar fi fost bine să scape și de el acum, că avea ocazia. Mișcă pușca spre dreapta, cercetând scena. Îi recunosc pe câțiva oficiali de la Serviciul de Antichități: Moustapha Amine, președintele Consiliului Suprem al Antichităților; și Masri al-Masri, director de multă vreme al Antichităților din Teba de Vest. Erau și câțiva oficiali din noul guvern. Dar Khalifa era mult mai interesat de cei din primul rând. Privi într-acolo prin cătare, urmărind șirul de fețe cunoscute. Ministrul de interne, guvernatorul local, primarul Luxorului, omniprezentul Zahi Hawass, câțiva străini, dintre care unul putea fi ambasadorul american.

Iar acolo, în mijlocul rândului, masiv, cocoșat și încruntat, purtând un costum gros de stofă în pofida căldurii, cu masca de oxigen pe față, care îl făcea să arate ca un soi de creatură marină, stătea Nathaniel Barren. Khalifa se temuse că Barren putea să nu participe la eveniment după ce se întâmplase cu o seară înainte, dar bătrânul venise totuși, iar acum domina peisajul ca o statuie a unui faraon din vechile vremuri, masivă, încruntată și măcinată de vreme.

Khalifa prinse capul cărunt în mijlocul cătării și își încordă degetul, pregătind trăgaciul.

Aveau să-l prindă. Era sigur de asta. În secunda în care glonțul avea să părăsească țeava, un cordon de patru sute de polițiști avea să se strângă în jurul lui ca funia în jurul gâtului unui condamnat la moarte. Dacă nu-l împușcau pe loc, aveau să-l târască undeva și să-l împuște sau să-l spânzure mai târziu. Sau să-l condamne la muncă silnică pe viață în carierele de piatră de la Tura, ceea ce ar fi însemnat același lucru. Și familia lui avea să simtă din plin repercusiunile – Zenab, Batah și micul Yusuf. Aveau să fie dați afară din apartament, ostracizați. O viață

întreagă trebuiau să sufere fiindcă soțul și tatăl lor fusese un criminal.

Nu-i mai păsa. Nici măcar nu se mai gândea la asta. Nu se gândea decât că avea să-l ucidă pe omul care îi omorâse băiatul. Și prietenul. Și, într-un fel, chiar și pe el. Omul care ajunsese întruchiparea tuturor relelor, un vârf în tagma sa de bogătași cărora nu le păsa de restul lumii, corupți, imposibil de doborât, abuzând fără a suporta rigorile legii, rânind și umilind în voie. Consecințele nu contau, la fel ca un drogat care era pe cale să-și injecteze o nouă doză, nu se gândea la sevraj. Pentru moment, consecințele nici un existau. Nu conta decât clipa eliberării – o apăsare pe trăgaci, o înțepătură cu acul, momentul în care întunericul avea să se destrame și lumea avea să fie din nou frumoasă și bună.

„Ce plănuiești nu vine din bunătate, Yusuf. Vine din furie și ură și durere și nimic din toate astea nu poate aduce altceva decât mai multă durere.”

Dar nu putea fi mai multă suferință, mai multă durere. Suferea deja, suferea enorm. Era prins într-un labirint al durerii. Asta era singura cale de scăpare.

„... să joci la fel de murdar ca și ei.”

Degetul i se încordă încă puțin pe trăgaci. Ținta era fixată chiar pe creștetul enorm al lui Barren. Auzea muzică – *Biladi, Biladi, Biladi*, imnul național al Egiptului. Iar în față, pe scenă, cineva vorbea la microfon, laudând Barren Corporation, elogiind virtuțile companiei, mulțumindu-le pentru generozitatea minunată pe care o arătaseră față de cei din Masr.

„Allah o să îi judece. El trebuie să îi pedepsească, nu tu.” Nu era adevărat. Era o minciună. Chiar și Atotputernicul Allah era slab în fața celor ca Barren. La fel și legea. Barrenii din lume câștigau întotdeauna, călcându-i în picioare pe cei ca Ben-Roi, Khalifa, Rivka Kleinberg, Attia, Helmi, Samuel Pinsker și Iman el-Badri, vârându-i cu fața în noroi și trecând mai departe. Ce altceva mai putea să facă? Cum altfel putea să îndrepte lucrurile?

„O să mă lupt, dacă trebuie. Sunt sărac, dar încă sunt bărbat.” O picătură de sudoare îi curse în ochi. Clipi, mai mișcă trăgaciul încă un sfert de milimetru, aproape de punctul crucial. Era ca și când ar fi stat față în față cu un zid de sticlă subțire ca hârtia. Chiar și cea mai slabă răsufare ar fi putut să-l spargă în mii de bucăți.

Acum Barren însuși se ridicase pe picioarele umflate și se îndrepta spre microfon, sprijinindu-se pe cadrul de fier. Se auziră aplauze, un sunet răgușit și o tuse când bătrânul își coborî masca de oxigen, un țuiit

când potrivi înălțimea microfonului. Apoi începu să vorbească.

Dar nu vorbea el, sau cel puțin Khalifa nu auzea vocea lui Barren. Îngenunchea, cu patul puștii lipit de umăr și degetul încordat pe trăgaci, cu ochiul lipit de cătare și întreaga lui lume redusă la linia de trei sute de metri dintre pușcă și țintă, cu o fracțiune de secundă înainte de a trage, Khalifa auzi brusc o altă voce, limpede și clară.

„Prinde-mă, tată! Aruncă-mă și prinde-mă!” închise ochii, îi deschise din nou.

„Învârte-mă! Învârte-mă în brațe!”

Clătină din cap, încercând să ignore vocea, să-și păstreze concentrarea.

„Eu o să stau în poartă, tată. Tu trage.”

Vocea nu se lăsa învinsă.

„Te rog, mergem la McDonald's? Te rog! Te rog!”

Khalifa își lăsă capul în jos. Degetul i se înmuie. Rămase așa o clipă, cu sudoarea curgându-i în ochi și inima bătându-i nebunește, respirând repede, sacadat. Apoi ridică privirea din nou, ținti și pregăti trăgaciul.

„Am câștigat un premiu la școală!”

Tresări.

„Ești cel mai bun detectiv din Egipt, tată!”

Simțea ceva în gât și în piept. Un sunet venit de undeva din străfundurile ființei. Nu era nici suspin, nici hohot. Era ceva mai profund. Venea din suflet. Îl împinse înapoi, își ridică iarăși capul, ținti încă o dată spre Barren. Dar acum auzea și alte voci în minte, acoperindu-se una pe alta, strigându-l...

„Nu te recunosc. Brusc, după douăzeci de ani, nu-mi mai recunosc soțul.”

„Ca să-mi apăr familia, copiii. E cea mai importantă datorie a unui bărbat.”

„Ești cel mai bun, tată.”

„Dragostea mea, lumina mea, viața mea.”

„Prinde-mă!”

„Cel mai bun bărbat din lume.”

„Învârte-mă în brațe!”

„Ceea ce faci vine din bunătatea din inima ta.”

„Pot să mănânc două Big Mac-uri întregi!”

Apoi, mai tare decât toate celelalte, ridicându-se deasupra amalgamului de voci și cuvinte:

„E liniștit acum. Văd o lumină aurie; Ali e acolo și e liniștit. Să nu uiți

niciodată asta.”

Ceva se întâmplă în sufletul lui. Din nou același sunet? Dar acum nu mai era doar un sunet. Era mai degrabă un... vapor. O beznă. La fel de neagră ca și cea dinăuntru labirintului. Se ridică din el. Trupul i se scutură, gura i se deschise larg ca și când ar fi vomitat, dar nu ieși nimic. În același timp se simțea ca și când totul ieșea din el. Mai mult și mai mult, ieșea și tot ieșea, o avalanșă de neoprit de întuneric, ca petrolul dintr-un puț.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, se termină. Stătea îngenunchiat acolo cu pușca în mână, cu degetul pe trăgaci și țintind în continuare spre capul gigantic al lui Barren. Totul era ca înainte. Dar în același timp totul se schimbase. Ceva se scursese, dispăruse. Khalifa își luă degetul de pe trăgaci, răsuci cu grijă pușca și o puse pe pământ, clipind repede, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis. Nu era sigur dacă ceea ce credea că se întâmplase chiar avusese loc.

Câteva clipe rămase acolo, în genunchi. Dinspre vale se auzea vocea răgușită a lui Barren, amplificată de difuzoare, dar neclară. Luna părea să stea în echilibru pe vârful Qurnului. Cu mișcări încete, Khalifa deșurubă luneta, scoase încărcătorul plin de gloanțe și puse totul înapoi în sac. Trase fermoarul și se ridică.

Se întâmplaseră niște crime oribile. Niciodată nu avea să se facă dreptate, decât dacă Allah avea să intervină personal și să facă un miracol. Lumea era la fel de întunecată ca și înainte.

Și totuși, de nicăieri, ca și pluta de *ward-i-nil* care ajunsese până la ei și îi salvase viața – dar nu și pe cea a dragului său prieten – îi veni în minte gândul că avea totuși o rază de lumină, un far care să îl îndrume prin beznă. Știa și încotro să se îndrepte.

Ridică sacul pe umăr, se întoarce cu spatele spre Valea Regilor și porni pe jos spre casă. Avea de străbătut un drum lung.

IERUSALIM

Joci Regev se aplecă în față când programul de recuperare afișă parola pe care o căuta. Menorah3. Nu era nici măcar slăbuță, așa că programul o găsisese în mai puțin de cinci minute. S-ar fi așteptat ca un polițist să aibă ceva mai multă grijă cu astfel de lucruri, dar nu era treaba lui. Nimic din toate astea nu era în sarcina sa de serviciu. Făcea asta doar fiindcă

Dov îl implorase, spusese că era important. Scrise parola în câmpul de logare și apăsa pe OK.

— Ești gata, strigă când imaginea de pe ecran se schimbă.

Zisky veni din bucătărie, unde făcuse o cafea. Regev îi eliberă scaunul.

— Nu-i nevoie să-ți spun că e al naibii de ilegal să spargi o adresă a poliției.

— Doar pentru câteva minute. Trebuie să văd ceva.

— Uită-te repede, atunci. Am rulat semnalul nostru prin mai multe servere ca să nu ne poată găsi, dar nu vreau să ne asumăm nici un risc.

Zisky făcu semn cu degetul mare că înțelesese și se aplecă spre ecran. Lentilele rotunde ale ochelarilor îi străluceau în lumină. Regev îl lăsă în pace.

Ben-Roi era mort. Vestea ajunsese la secție târziu în aceeași după-amiază. Nu erau sută la sută sigur, nu primiseră nici un detaliu doar că cineva din Egipt dăduse un telefon anonim. Zisky nu avea nevoie să știe mai multe. Avea legătură cu cazul Kleinberg. Fără nici o îndoială. Cazul se legase încă de la început de Egipt, iar cu o zi înainte, după-amiază, fusese mutat din motive misterioase la departamentul superior din ierarhie. Nimeni nu putea spune de ce, dar putea să ghicească. Nu știa decât că umbla un zvon cum că Ben-Roi ar fi trimis un e-mail care aruncase bomba, iar apoi cazul fusese transferat altui departament.

Trebuia să vadă mesajul. De asta îl ademenise pe Joel și îl făcuse să spargă căsuța de e-mail a lui Ben-Roi. Roti mouse-ul și dădu clic pe iconul pentru mesaje, apoi pe căsuța cu mesaje trimise. Era primul în listă: ultimul e-mail pe care Ben-Roi avea să-l mai trimită vreodată. Către Leah Shalev, cu copii pentru comandantul Gal și superintendentul-șef Baum. Subiectul era „Caz rezolvat”.

Zisky începu să se joace cu agrafele cu care își prinsese *yarmulke*-ul, se lăsă pe spate și începu să citească.

Se simțise rănit de felul în care îi vorbise Ben-Roi când se întâlniseră ultima dată – „Mie să-mi spui «domnule!»” – dar asta nu îl făcuse să-l admire mai puțin. Poliția israeliană era plină de bigoți și ticăloși, dar Ben-Roi fusese un tip de treabă. Cel mai de treabă. Motiv pentru care era așa de încântat că fuseseră parteneri în ultimele două săptămâni („Dar nu în felul ăla!”, aproape că auzea vocea lui Ben-Roi).

Motiv pentru care avea, de asemenea, sentimentul curios că Ben-Roi ar fi fost de acord cu ceea ce făcea el acum. Cumva, de undeva, Ben-Roi îl încuraja să meargă mai departe. La fel ca și Zisky și celălalt detectiv avusese felul lui propriu de a acționa. Făcuseră o echipă bună. Ar fi

putut ajunge o echipă grozavă.

Citi raportul până la sfârșit, din ce în ce mai uimit cu fiecare pagină. În același timp îi spori și admirația pentru felul în care Ben-Roi făcuse legătura între atâtea informații disparate. Ridică o mână și își atinse medalionul cu Magen David de la gât, încercând să-și dea seama ce ar fi fost cel mai bine să facă. Pentru că trebuia să facă ceva. Nu putea pur și simplu să lase baltă toată povestea. Trebuia să o facă pentru Ben-Roi. Și pentru mama lui.

„O să fiu un polițist bun”, asta îi promisese atunci, pe patul de spital, ținându-i mâna într-a lui, mângâindu-i capul pe care nu mai rămăsese nici un fir de păr. „O să fac întotdeauna ceea ce trebuie. O să fac dreptate.”

Se gândi câteva minute, jucându-se cu medalionul. Apoi, dând din cap și zâmbind ca pentru sine, căută două nume pe Google. Dădu clic pe butonul Forward, copie cele două adrese: natan-tirat@haaretz.co.il, mordechaiyaron@gmail.com. Schimbă subiectul mesajului în „INFORMAȚII IMPORTANTE” și îl trimise, așteptând confirmarea, apoi închise totul și plecă în bucătărie, întrebându-se ce fel de bombă fusese amorsată.

— Vrei o bere? întrebă.

LUXOR

Nathaniel Barren stătea pe balconul apartamentului său din hotelul Winter Palace, rezemându-și greutatea considerabilă de balustrada de piatră, privind de partea cealaltă a Nilului spre coamele Dealurilor Tebane care se zăreau în depărtare.

Făcuse ceea ce trebuia în Valea Regilor, se întorsese la hotel și luase singur cina. Dacă simțea vreo durere, nu i se reflecta deloc în expresia feței. Doar mâinile dădeau semne că el simțea ceva în adâncul sufletului său, că purta un monolog agitat cu sine însuși. Mâinile îi erau chircite, ca niște gheare, iar unghiile îngălbenite intraseră în suprafața balustradei ca niște cârlige de la măcelărie înfipte în carne.

Rămase așa aproape treizeci de minute, legănându-se înainte și înapoi. De jos se auzeau zgomotele neîntrerupte ale taxiurilor și mașinilor, discuțiile animate ale familiilor care se plimbau pe bulevard. Cu un oftat, bătrânul se întoarse și intră în cameră.

— O să mă culc acum, Stephen.

Valetul ieși din umbră, înclină din cap în semn de supunere și începu să-și pregătească stăpânul pentru culcare. Îl ajută să se dezbrace și să-și pună hainele de noapte, îi ținu brațul ca să îl ajute să se întindă pe saltea, îi aduse tava cu medicamente – o mulțime de pastile diferit colorate, aranjate într-un singur șir, pe care bătrânul le luă una după alta cu un pahar de lapte călduț. După ce termină cu medicamentele, valetul luă tava și îl ajută pe Barren să se lase pe spate, pe pernele moi. Ridică cearșafurile și îl înveli până la jumătatea pieptului, îi dădu masca de oxigen și examină cadranul de pe rezervorul de oxigen ca să se asigure că debitul e suficient. Apoi stinse toate luminile, mai puțin veioza de pe noptieră, îi ură noapte bună stăpânului său și se retrase.

Rămas singur, Barren fixă tavanul cu privirea. Pieptul lui șuiera ca foalele dintr-o fierărie. Respirația lui răgușită, bolborosită se auzea în toată camera. Trecu un minut, apoi ochii începură să i se închidă. Pleoapele urduroase alunecară peste irisuri. Abia mai rămăsese o linie albă între ele când bătrânul strânse brusc cearșafurile și șopti ceva, un singur cuvânt, înăbușit de plasticul aburit al măștii de oxigen. „Rashiel.”

Apoi ochii i se închiseră și adormi.

Am să las să treacă încă jumătate de oră până mă voi întoarce în apartament. După cum mă așteptam, bătrânul doarme buștean. Probabil că sedativul pe care l-am amestecat în lapte nu a fost necesar până la urmă – întotdeauna doarme adânc – dar de data asta trebuie să am chiar mai multă grijă ca de obicei. Nu suport gândul că s-ar trezi chiar în timpul purificării și mi-ar arunca una dintre privirile lui. Asta m-ar deranja foarte mult. Nu aș vrea să se întâmple.

Îl privesc o vreme. Nu am așa de multe emoții cum mă temeam. L-am servit aproape treizeci de ani, la fel cum tatăl meu a făcut-o înaintea mea. Aș fi crezut că un timp atât de îndelungat – aproape jumătate din viața mea – e suficient ca să ajung la niște sentimente mai puternice. Nu simt aproape nimic. Am terminat cu muștrările de conștiință. Am lăsat deoparte toate îndoielile. Acum sunt în coridor. Coridorul de lumină. Nu mă mai preocupă decât purificarea și vreau să-mi îndeplinesc sarcina cât de bine pot.

Iau din dulap una dintre pernele de rezervă. Au niște perne foarte drăguțe la hotel, înfoiate și nu prea moi. Merg până la pat și îi scot masca de oxigen, o pun deoparte și prind bine în mâini materialul de la fiecare capăt al pernei. Fără nimic altceva, i-o apăs pe față, aplicând suficientă

presiune cât să îl sufoc, dar fără să las vreo urmă.

Familia s-a folosit dintotdeauna de noi pentru astfel de lucruri, lucruri în care e nevoie de delicatețe, de discreție. Sunt deosebit de importante pentru bunăstarea familiei (și înseamnă foarte mult!). Mi s-a spus că tatăl meu era un maestru în a înlătura pe cineva. Așa sunt și eu, dar în felul meu. Nici nu mai știu de câte ori am fost chemat să scap de anumite lucruri și anumite persoane care ar fi putut să ne creeze probleme.

„Mai am o sarcină pentru tine, Stephen. Detaliile sunt în plic.”

De fapt, știu exact de câte ori. Treizeci și două. Treizeci și trei, dacă pun la socoteală și noaptea asta. Ceea ce voi face, bineînțeles. Afacerile familiei rămân afacerile familiei, indiferent cine dă ordinul.

Se zbate mai puțin decât mă așteptam. Abia se zbate, de fapt. Încearcă la un moment dat să se ridice, tremură puțin, dar după douăzeci de secunde nu mai mișcă deloc. Nu vreau să risc, așa că apăs în continuare până număr la două sute, doar ca să fiu sigur. Apoi ridic perna. Aș spune că arată surprins, contrariat chiar, deși asta e probabil doar fiindcă are ochii și gura deschise. Îi cobor pleoapele, îi închid gura și expresia i se schimbă complet. Pare că se odihnește. Arată senin, așa cum te-ai aștepta să vezi un om bolnav care a murit liniștit, în somn.

Nu sunt absolut deloc îndurerat. Fără tristețe, fără nici un regret. Ștafeta a fost predată, iar împreună cu ea și loialitatea mea. Se pare că n-am avut nevoie de șervețele până la urmă.

Pun la loc masca de oxigen și netezesc pernele de sub capul bătrânului, apoi fac la fel cu cea pe care am folosit-o și o pun la locul ei, în dulap. Mai verific o dată, apoi îmi scot telefonul mobil, formez numărul și transmit vestea cea bună.

Dintotdeauna am văzut ceva în domnul William, ceva ce tatăl lui părea să ignore cu bună-știință de fiecare dată. Potențial. Talent. Doamna Rachel era o femeie bună în felul ei, dar nu ar fi putut asigura niciodată viitorul familiei. Pentru mine, domnul William a fost dintotdeauna singura cale pentru progres. Așa că, atunci când a vorbit cu mine și mi-a explicat că a venit timpul pentru un nou capitol, iar apoi mi-a cerut ajutorul, nu mi-a fost foarte greu să iau o hotărâre. Vezi tu, familia e totul. E mult mai mult decât suma părților din care e compusă. Asta m-a învățat tatăl meu și după asta mi-am ghidat întreaga viață. Domnul Nathaniel s-a îmbolnăvit și succesiunea trebuia asigurată. Viitorul familiei trebuia protejat. Iar domnul William este viitorul.

Nu mi-a fost deloc greu să iau o hotărâre. Am luat decizia într-o clipită.

Când îi spun că e gata, Stăpânul – *noul* Stăpân – mă laudă cu exuberanță. Nu ar trebui să simt nevoia unor astfel de elogi; până la urmă, nu mi-am făcut decât datoria. Dar nu pot să nu mă simt oarecum mulțumit. Stăpânul îmi sugerează să îmi iau un concediu, oriunde as dori, în lume, cu toate cheltuielile asigurate. De ce aș vrea să fac asta? Locul meu e alături de familie. În inima familiei. Servind familia, asta este deviza mea.

Privesc înjur – când e vorba de purificări, trebuie să ai mare, mare grijă – apoi mă retrag în camera mea. Nu sunt o persoană extravagantă, dar de data asta cred că voi comanda totuși ceva de la room-service. O cană de ceai probabil. Cu un biscuit.

Viitorul, din câte se pare, arată foarte bine.

EPILOG

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Detectivul-șef Arie Ben-Roi de la poliția din Ierusalim își ținu cuvântul.

Nimeni nu avea să afle vreodată cum o făcuse. Curenții din acea parte a Mării Mediterane ar fi trebuit să îl ducă într-o cu totul altă direcție. Poate că un val neobișnuit îl adusese către țărmul țării sale. Poate că se încâlcise într-o plasă de pescuit. Poate – ceea ce Khalifa alesese să creadă – Allah, Dumnezeu, Yahve îl ajutase. Fiindcă, deși arăta atât de dur, Ben-Roi avusese o inimă bună, se luptase pentru dreptate și fusese unul din cei mai buni prieteni pe care Khalifa i-a avut vreodată. Iar Allah văzuse asta.

Allah le vedea pe toate.

Oricare ar fi fost adevărul – un val, o plasă, Dumnezeu sau vreo altă forță – în jurul orei 6.30 într-o dimineață caldă, senină, în timp ce aripa de maternitate a spitalului Haddasah din Ierusalim răsuna de țipetele unei gravide care stătea să nască, un bărbat care își plimba câinele pe o plajă la sud de Bat Yam văzu ceva plutind în apă. Se apropiase de țărm și privise cum valurile împingeau obiectul aproape, tot mai aproape. Țipetele din maternitate se auzeau mai tare, tot mai tare, iar în cele din urmă, cu un strigăt gutural, epuizat și triumfător, un băiețel sănătos veni în siguranță pe lume și trase prima gură de aer. Aproape în același timp,

un trup fu ridicat de valuri și așezat cu blândețe pe plajă. Deși stătuse scufundat atâta timp, părea să se fi păstrat perfect. Avea un zâmbet larg pe chip.

Arieh Ben-Roi ajunsese acasă.

Khalifa știa toate astea fiindcă primise din senin un telefon de la Sarah, iubita lui Ben-Roi. Vorbiseră puțin în ultimele luni; Khalifa îi scrisese și îi explicase circumstanțele în care murise Ben-Roi. Sarah, care aștepta un copil, nu stătuse prea mult la telefon. Îi spusese doar noutățile și îi ceruse două favoruri. Îl rugă să vină la înmormântarea lui Ben-Roi și să fie nașul nou-născutului.

— Bineînțeles, răspunsese Khalifa. Era onorat să facă ambele lucruri.

Își rezervase imediat bilete de avion și o cameră la hotel (deși insistase, nu fusese lăsat să plătească nimic).

Acum, Khalifa și familia sa stăteau pe un deal cu vedere la Orașul Vechi din Ierusalim, privind cum un sicriu simplu, de lemn e coborât în pământ și un rabin cu voce melodioasă intonează *kaddish-ul* evreiesc de înmormântare.

Yisgadal v'yiskaddash sh'mey rabboh.

Khalifa asculta cu capul plecat, ținând-o pe Zenab cu un braț și pe Yusuf și Batah cu celălalt. După o vreme, începu să se gândească la tot ce se întâmplase în ultimele trei luni. La tot ce se schimbasese.

Toată povestea cu Barren și deșeurile toxice ajunsese cumva în presă, începând din Israel și apoi pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă. În mod neobișnuit, compania nu încercase deloc să nege sau să arunce vina asupra altcuiva. Dimpotrivă, noul conducător al companiei, William Barren, condamnase public felul în care tatăl său condusesese compania și își ceruse scuze pentru el. Sub conducerea lui, lucrurile aveau să fie diferite, așa promisese. Începuse prin a înființa un fond care urma să rezolve toată încurcătura lăsată de tatăl său. Butoaiele urmau să fie scoase din mină, iar apa freatică purificată. Toți cei care suferiseră din cauza deșeurilor urma să primească despăgubiri substanțiale. Khalifa nu știa dacă remușcărilor lui Barren cel tânăr erau sincere sau doar o mutare cinică pentru a redresa puțin imaginea companiei. Știa însă că Attia și familia lui nu mai aveau de ce să-și facă griji din pricina banilor multă vreme de-acum înainte.

Pentru rolul pe care îl avusese în tot scandalul, Zoser Freight primise o amendă record și întreaga conducere fusese pusă sub urmărire penală, inclusiv fratele ministrului de interne. Khalifa nu avea să afle niciodată dacă barja care îi omorâse băiatul fusese una dintre cele care

transportau deșeuri toxice, dar se simțea oarecum împăcat știind că, dacă o companie atât de mare ca Zoser putea să cadă, atunci mai erau încă speranțe pentru noul Egipt.

El și Zenab țineau încă doliu după Ali și aveau să o facă toată viața de-acum înainte. În același timp însă – lucru greu de explicat celor care nu au trecut la rândul lor prin așa ceva viețile lor deveniseră mai deschise în ultimele trei luni. Durerea era la fel de sfâșietoare ca și înainte, dar în jurul ei se deschidea un spațiu din ce în ce mai larg, în care alte lucruri prindeau rădăcini și înfloreau. Suferința nu mai era nota principală. Vorbiseră chiar să mai aibă un copil, deși încă nu se întâmplase nimic. *Inshallah*, urma să vină și momentul pentru asta.

După acea noapte, pe vapor, una dintre prioritățile lui Khalifa fusese să înapoieze caietul distrus al lui Samuel Pinsker. Cu prima ocazie, mersese cu mașina spre sud ca să o viziteze pe Iman el-Badri. O făcuse cu inima grea, știind că își încălcase promisiunea. La sosire i se spusese că bătrâna murise în somn cu o săptămână în urmă, în aceeași noapte în care el venise să o vadă. Era ca și când ar fi rezistat până atunci doar ca să dea mai departe caietul, iar după ce își îndeplinise acea ultimă datorie, își permisesese în sfârșit să treacă în lumea de apoi. Khalifa mersese până la mormântul ei și recitase *Salat al-Janazah*, apoi, asigurându-se că nu îl vedea nimeni, săpase lângă mormânt o gaură în pământ în care așezase caietul lui Pinsker. O săptămână mai târziu, Khalifa găsi și mormântul lui Samuel Pinsker în Cairo, peste care presărase praf de la cel al lui Iman el-Badri. Era un gest mic, dar spera că el avea să însemne ceva pentru cei doi. După cum îl tachina și Zenab, era atât de sentimental uneori.

Barren ieșise discret din licitația pentru exploatarea de la Saharan. Site-ul Programului Nemesis dispăruse în mod misterios și nimeni nu reușea să-și explice de ce. Se specula mult în camerele de chat, se vorbea de CIA, de Mossad, de o conspirație capitalistă internațională. Nimic nu se dovedise și nici nu avea să se adeverească vreodată. Nici nu conta, pe termen lung. Programul fusese o torță care aprinsese imaginația tuturor celor care credeau într-o lume echitabilă. Alte grupuri aveau să le continue misiunea. Cei care abuzau sistemul aveau să-și primească pedeapsa.

Nimic nu se publicase despre povestea tragică a lui Rachel Barren sau cel puțin Khalifa nu știa nimic. Spera și se ruga că, oriunde era, își găsise în sfârșit liniștea.

La o zi distanță, Khalifa primise două e-mailuri. Unul de la prietenul

lui din copilărie, Mohammed Abdullah, care făcuse mulți bani pe internet, iar celălalt de la Katherine Taylor, o scriitoare americană de romane polițiste, milionară, pe care Khalifa o cunoscuse cu câțiva ani în urmă, când venise în Luxor ca să se documenteze pentru o nouă carte. Uitase complet că le scrisese, așa că fu surprins foarte plăcut să afle că amândoi erau încântați să sponsorizeze adăpostul pentru copii al Demianei Barakat. Mohammed Abdullah făcuse chiar mai mult: se oferise să îi ducă pe copii într-o excursie la Cairo ca să viziteze Parcul Viselor, Teatrul de Păpuși și Satul Faraonilor al doctorului Ragab. După părerea lui Khalifa, satul era de prost-gust, dar având în vedere anumite circumstanțe, își dădu seama că ar fi fost nepolitic să-și mai dea cu părerea.

Cât despre Rivka Kleinberg, moartea ei era treaba israelienilor, așa că Khalifa nu știa decât ce citise pe internet. Deși era imposibil ca Barren să nu fie implicat, israelienii nu se apropiaseră deloc de urma ucigașului. Ultima dată când se interesase, avea să afle că investigația pornise pe o nouă pistă, care ducea la un asasin din Turcia. Aștepta cu interes noile informații.

Cei din jur murmurară *omeyn* în semn că rugăciunea se încheiase. Khalifa se trezi din reverie. În față, bărbații se aliniaseră într-un șir, înaintând unul câte unul și răsturnând câte o lopată de pământ peste sicriu. Fiind musulman, Khalifa nu era sigur dacă se cuvenea să facă și el același lucru. Apoi văzu un fel de preot în șir – un bărbat scund, gras, într-o sutană neagră, cu un inel violet pe deget și o cruce de argint la gât – așa că se gândi că era probabil în regulă și se alinie și el în spatele unui tânăr slăbuț, cu ochelari rotunzi și o căciulă albastră, tricotată.

— *Ma'a-s salaama, sahebi*, șopti când răsturnă și el o lopată.

Înmormântarea se încheiase și mulțimea începea să se destrame – era o mulțime mare, foarte mare – când o femeie cu un copil în brațe veni la Khalifa și familia lui și se prezentă. Zborul lor întârziase și abia ajunseseră la timp la cimitir, așa că era prima oară când Khalifa și ai lui vorbeau cu prietena lui Ben-Roi, Sarah.

— Salută-ți finul, spuse Sarah, dându-i bebelușul.

Zenab, Batah și Yusuf se înghesuiră în jurul lui Khalifa.

— E atât de chipeș, spuse.

Ceea ce era adevărat. Chipul copilului avea trăsături delicate și ochii strălucitori; semăna mai degrabă cu mama lui decât cu tatăl. Ben-Roi însuși ar fi fost primul care ar fi recunoscut că ăsta era un lucru bun.

— Nici măcar nu știu cum îl cheamă.

— I-am dat numele Eli, rosti Sarah. Eli Ben-Roi.

Khalifa simți un nod în gât.

— Ce coincidență minunată! Fiul meu... fiul pe care l-am pierdut... îl chema Ali. Eli. Ali. Sună aproape la fel.

Sarah zâmbi și își puse mâna peste încheietura lui într-un gest care voia să spună: „Nu e o coincidență”.

Khalifa clipi și trebui să își întoarcă privirea. O pauză, apoi Zenab se înclină și îi șopti ceva.

— Desigur, desigur.

Khalifa își reveni și sărută fruntea copilului, apoi i-l dădu înapoi lui Sarah și scoase din buzunar o cutie mică de plastic.

— Acum câțiva ani, când l-am cunoscut pe Arieș, mi-a dat asta, spuse. Am purtat-o cu drag de atunci, dar acum cred că știu un loc mai bun pentru ea.

Deschise cutia. Înăuntru, pe o pernă de șervețele, se odihnea o *menorah* mică, de argint, pe un lanț. Aceeși *menorah* pe care o purtase și Arieș Ben-Roi. Khalifa o scoase și, cu mișcări blânde, strecură lanțul la gâtul copilului.

— Așa. Seamănă cu tatăl lui.

Copilul începu să plângă.

— Exact ca tatăl lui, zise Sarah.

Stătură așa câteva clipe, până când Sarah potoli copilul. Apoi, egiptenii își dădură seama că Sarah voia să fie singură o vreme, doar ea, copilul și Ben-Roi, așa că se scuzară și se îndepărtară. Găsiră un drum care mergea paralel cu cimitirul și se hotărâră să vadă unde ducea. Ajunseră pe vârful dealului, de unde se deschidea o panoramă spectaculoasă a Orașului Vechi. Batah și Yusuf se opriră să se uite mai bine la o grădină cu o colivie în aer liber plină de păsări. Khalifa și Zenab merseră puțin mai în față și se așezară pe un zid. În fața lor, Domul Stâncii ardea cu sclipiri aurii în lumina soarelui de dimineață.

În jurul lui, mărginite de zidurile înalte, de piatră ale orașului, se vedeau acoperișuri și domuri și câte un chiparos, toate înghesuite atât de mult unele în altele, că era imposibil să le deosebești pe fiecare.

În oraș erau încă tensiuni. Khalifa știa asta. Furie, resentimente, ură, durere. Avea și el părerea lui legată de situația din Ierusalim, dar acum, privind orașul de aici, i se părea atât de pașnic și liniștit. La fel ca jucăriile dintr-un pat de copil. Indiferent ce ar fi crezut Khalifa, Ben-Roi îi fusese prieten. Un prieten bun. Avea o lecție de învățat de aici. Și, de asemenea, asta îi dădea speranță.

Rămaseră în tăcere câteva minute, cu picioarele atârându-le, privind cum, direct sub ei, un grup de siluete în haine negre băteau mătăni în fața unui mormânt. Apoi, Khalifa o luă pe Zenab de mijloc cu un braț și o trase mai aproape.

— Îmi e dor de el, spuse încet. Ali. L-am iubit atât de mult.

— Încă îl iubești, îl corectă Zenab, cuibărindu-se la pieptul lui. E aici. Întotdeauna va fi aici.

Khalifa încuviință și o trase și mai aproape.

— Suntem OK, nu-i așa?

— Bineînțeles. Suntem echipa Khalifa.

Khalifa zâmbi și se întoarse să o sărute, dar se opri când Batah și Yusuf apărură de pe drum. Se mulțumi să îi sufle în ureche lui Zenab. Copiii se așezară lângă ei pe zid și se luară cu toții de mână. Se lăsă tăcerea. Nici unul dintre ei nu simțea nevoia să spună ceva. Erau doar fericiți să fie acolo împreună. În familie. La un moment dat, Yusuf ridică o mână și arătă ceva.

— Uite, tati. Cineva înalță un zmeu.

Undeva deasupra Orașului Vechi se ridicase un triunghi roșu micuț, iar acum se unduia în bătaia vântului. Îl privi o vreme, apoi începură să cânte cu toții.

Trimitem un zmeu spre cer,
Îl facem să zboare foarte sus.

Traducerea era atât de stângace că nu reușiră să cânte decât o jumătate de strofă, apoi izbucniră cu toții în râs.

GLOSAR

Abu Kabir Un cartier în sudul orașului Tel-Aviv.

Acordurile de la Oslo Documente reunite într-o propunere de pace între israelieni și palestinieni, negociate în secret la Oslo și semnate în 1993 la Washington.

Afwan „Cu plăcere”.

Agatharchides Istoric și geograf în Grecia antică. A trăit în secolul al II-lea î.Hr., dar nu se știe mai nimic despre viața lui.

Ahl el-kitab Literal „oamenii cărții”. Termen care-i desemnează pe evrei și pe creștini, ale căror scripturi sunt recunoscute de religia islamică.

Aish baladi Pâine ca o lipie făcută din făină integrală.

Akhenaton Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea. 1353-1335 î.Hr. Tatăl lui Tutankhamon.

Al-Gama'a al-Islamiyya Literal „Gruparea islamică”, o mișcare militantă islamistă din Egipt.

Aliya Literal „a merge în sus”. Emigrare în Israel.

Allah-u-Akhbar Literal „Dumnezeu este mai mareț” sau „Dumnezeu este cel mai mareț.”

Al-Masry al-Youm Cotidian egiptean.

Al-Quds Denumire arabă pentru Ierusalim.

Amenemhet al III-lea Faraon din Regatul de Mijloc (a XII-a Dinastie). A domnit cea 1844-1797. î.Hr. Templul funerar de lângă piramida construită de el în Hawwara, Fayoum, era atât de complex încât scribii vremii îl numeau labirint.

Amenhotep I Faraon din Dinastia a XVIII-a. A domnit cea. 1525-1504 î.Hr.

Amenhotep al III-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea 1391-1353 î.Hr. Tatăl lui Akhenaton și bunicul lui Tutankhamon.

Amr Diab Cântăreț egiptean foarte popular.

Amrekanee (f. Amrekanaya) American.

Amon Zeu din Egiptul antic, înfățișat de multe ori cu cap de berbec. Zeul protector al orașului antic Waset (astăzi, Luxor). În Noul Regat a fost unit cu Ra, dând naștere zeului Amon-Ra. Numele lui înseamnă „cel ascuns”.

Ardon, Mordechai Unul dintre cei mai mari artiști din Israel. A pictat ferestrele cu vitralii ale Bibliotecii Naționale din Israel, în Ierusalim. A trăit între 1896 și 1992.

Ay Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie. A domnit cea 1323-1319 î.Hr. I-a urmat lui Tutankhamon.

Baba ghanoush Fel de mâncare din Orientul Mijlociu preparat din tahini și vinete tocate.

Balash Detectiv.

Bar Refaeli Top-model israelian.

Barca Manjet Cunoscută și ca „Barca celor un milion de ani”, barca în care zeul-soare Ra traversează cerul în fiecare zi.

Basboussa Prăjitură egipteană făcută cu griș, alune și miere.

Begin, Menachem Politician israelian, fost prim-ministru între 1977 și 1983. A semnat tratatul de pace de la Camp David cu Egiptul în 1979. Ca lider al Irgun (qv), a ordonat bombardamentul din 1946 asupra hotelului King David din Ierusalim, în care au murit 91 de oameni. A trăit între 1913 și 1992.

Ben Ali, Zine el Abidine Fost președinte al Tunisiei, alungat de Revoluția de Iasomie din decembrie 2010/ianuarie 2011. În prezent, exilat în Arabia Saudită.

Ben-Gurion, David Unul din fondatorii statului Israel. Prim-ministru între 1948-1954 și 1955-1963. A trăit între 1886 și 1973.

Bersiim Tip de plantă folosită ca hrană pentru bovine în Egipt.

Bezeq Compania națională de telecomunicații din Israel.

BFST Brigade des Forces Speciales Terre: echivalentul francez al Serviciilor Speciale Aeriene.

Bhopal Oraș indian, capitala statului Madya Pradesh. Pe 3 decembrie 1984, a avut loc o scurgere toxică la o centrală de pesticid deținută de Union Carbide India Limited care a omorât mii de oameni și a rănit alți zeci de mii.

Bijuteriile lui Ahhotep Colecție renumită de relicve funerare din aur care au aparținut reginei Ahhotep din Dinastia a XVIII-a (cea 1550 î.Hr.), descoperite în 1859 la Dra Abu el-Naga.

Blintzes Fel de mâncare evreiască: clătite subțiri, asemănătoare cu crepele.

Bris Adaptarea în idiș a *Brit Milah*, ceremonia circumciziei la evrei.

Bruyere, Bernard Arheolog francez. A excavat străvechiul sat de muncitori Deir el-Medina pe malul vestic al Nilului în Luxor. A trăit între 1879 și 1971.

Bulti Numele arab al peștelui tilapia din Nil.

Bureka Fel de mâncare evreiesc: blat triunghiular umplut cu brânză, spanac și cartofi.

Burton, Henry (Harry) Egiptolog englez și arheolog. A lucrat ca fotograf la săpăturile de la mormântul lui Tutankhamon. A trăit între 1879 și 1940.

Callender, Arthur R. Arhitect și inginer englez. Prieten apropiat al lui Howard Carter, cu care a lucrat la săpăturile de la mormântul lui Tutankhamon. Supranumit „Pecky”. A murit în 1936.

Carter, Howard Arheolog englez, descoperitorul mormântului lui Tutankhamon în 1922. A trăit între 1874 și 1939.

Cartuș O piatră ovală cu o linie orizontală în partea de jos, în

interiorul căreia se scria numele unui faraon în hieroglife.

Cerny, Jaroslav Egiptolog ceh. A trăit între 1898 și 1970.

Challah O pâine împletită consumată de evrei în ziua de Sabat.

Chevrier, Henri Egiptolog francez și arheolog, cunoscut pentru săpăturile făcute la Karnak în anii 1920.

Cholent O friptură tradițională evreiască gătită la foc mic, mâncată de obicei în ziua de Sabat.

Cimitirul Bassatine Cimitir evreiesc din Cairo.

Coloșii lui Amenhotep Cunoscuți și sub denumirea de „Coloșii lui Memnon”: două statui gigantice, care au făcut parte din complexul funerar al faraonului Amenhotep al III-lea (cea 1391-1353 î.Hr.) pe malul de vest al Nilului, în Luxor.

Comoara de la Tell Basta Colecție de bijuterii și vase de băut dintr-a XIX-a Dinastie (aprox. 1307-1196 î.Hr.), descoperită în 1906 la Tell Basta (vechiul Bubastis) în regiunea de deltă din nordul Egiptului.

Consiliul Suprem al Antichităților Organ guvernamental care supraveghează toate muzeele și siturile arheologice din Egipt. Redenumit Ministerul Antichităților.

Copt Creștin egiptean. Coptii sunt una dintre comunitățile de creștini cu cea mai mare vechime din lume, datând din primul secol d.H. Când Sfântul Marcu a adus Evanghelia în Egipt. Formează aproximativ 10 procente din populația Egiptului modern.

Curtea Cachette O curte în complexul de temple Karnak, numită astfel pentru că la începutul secolului XX a fost descoperită o rezervă (*cache*) enormă de statui îngropate.

Dedal Personaj din mitologia greacă. Creatorul labirintului regelui Minos.

Dafook „Cretin” în ebraică.

Dana International Cântăreț pop transsexual din Israel.

Danishaway Sat din zona deltei, în nordul Egiptului. Scena unui incident faimos în 1906, în care patru egipteni nevinovați au fost executați după o altercație cu un grup de soldați britanici.

Deir el-Bahri Locul templului mortuar al reginei Hatshepsut (a domnit între 1473 și 1458 î.Hr.).

Deir el-Medina Sat situat pe malul vestic al Nilului, în Luxor, casă a muncitorilor care au săpat și decorat mormintele din Valea Regilor.

Dinastie Vechiul istoric Manetho a împărțit istoria egipteană în treizeci de dinastii, acestea rămânând elementele de bază în cronologia Egiptului antic. Dinastiile au fost grupate ulterior în Regate și Perioade.

Dinastia a XVIII-a Istoria Egiptului antic este împărțită în Regate (Vechi, Mijlociu și Nou), care sunt la rândul lor subdivizate în Dinastii. Dinastia a XVIII-a cuprins paisprezece conducători și acoperă perioada 1550-1307 î.Hr. A fost prima din cele trei Dinastii care formează Noul Regat (1550-1070 î.Hr.).

Diodor din Sicilia Siculus Istoric de origine greacă care a trăit în primul secol î.Hr.. Lucrarea sa *Bibliotheca Historica* conține una din cele mai vechi atestări ale exploatarei minelor de aur în Nubia și Egiptul de Est.

Djellaba îmbrăcăminte tradițională, ca o robă, purtată de bărbații și femeile din Egipt.

Djellaba suda Robă neagră purtată de femeile de la țară în Egipt.

Dra Abu el-Naga Sat (și cimitir antic) pe malul vestic al Nilului din Luxor.

Druze Sectă religioasă monoteistă care încorporează elemente din iudaism, creștinism și islamism. Se găsesc în cea mai mare parte în Siria, Liban, Israel și Iordan.

Egged Companie de transporturi interurbane din Israel.

Ein Karem Oraș lângă Ierusalim cu o comunitate mare de artiști.

El-Awamaia Cartier din Luxor, la marginea sudică a orașului.

Elohim adirim „Domnul Atotputernic!”

Elwat el-Diban Literal „Movila de Muște”. Deal mic pe lângă drumul către Valea Regilor, în zona fostei reședințe a lui Howard Carter. Muzeu în prezent.

Eretz Nehederet Literal „Țara minunată”. Emisiune satirică, populară în Israel.

Etti Ankri Muzician și compozitor renumit din Israel.

Fayoum O oază în Deșertul de Vest al Egiptului, la aproximativ 130 km sud-vest de Cairo.

Fellaha (pl. *Fellaheeri*) „Țăran”.

Femeile în Negru (Women in Black) Campanie globală antirăzboi și pentru drepturile omului, fondată în 1988 în Israel.

Festivalul Opet Festival religios în Egiptul antic în care statui înfățișându-i pe Amun, Mut și Khonsu, cei trei zei protectori ai Tebei, erau plimbate cu o barcă de ceremonie de la Templul din Karnak la cel din Luxor.

Frăția Musulmană Mișcare islamistă din Egipt fondată în 1928 de Hassan al-Banna. Divizia politică, Partidul pentru Libertate și Dreptate, a devenit forța dominantă în peisajul politic egiptean după ce a câștigat

47% din locurile parlamentare în alegerile din ianuarie 2012.

Frumm/Jrummer Evreu extrem de credincios.

Ghadaffi, Muammar Fost conducător și dictator libian, ucis în 2011 de revoluționari. Născut în 1942.

Gatro, Yahonathan Muzician și actor homosexual din Israel.

Gebel „Munte”.

Gehinnom O vale lângă Orașul Vechi din Ierusalim. Conform literaturii rabinice, este locul unde cei răi sunt pedepsiți, fiind astfel sinonim cu iadul.

Gezira Un cartier central în Cairo care ocupă partea sudică a insulei Gezira din fluviul Nil.

Goldstar O marcă de bere din Israel.

Goldstein, Baruch Evreu extremist. A împușcat mortal douăzeci și nouă de musulmani în Hebron în 1994 înainte să fie el însuși ucis în bătaie. Este văzut ca un erou de către coloniștii evrei de dreapta.

Goneim, Muhammed Zakaria Unul din primii arheologi egipteni. A trăit între 1905 și 1959.

Goy (pl. Goyim) Termen idiș disprețuitor pentru non-evrei.

Gush Shalom Literal „Blocul păcii”. Grup pacifist din Israel.

Gut Shabbas Salut tradițional de Sabat în Idiș.

Ha'aretz Ziar cotidian din Israel.

Hadash Partid de stânga din Israel.

Hajj Pelerinaj la Mecca. Unul din cei cinci „stâlpi” ai credinței musulmane.

Halva Prăjitură din Israel și Orientul Mijlociu făcută din pastă de susan și zahăr.

Hamas Mișcare naționalist-islamică militantă fondată în 1987. În limba arabă, hamas înseamnă „zel” și este în același timp un acronim inversat pentru „Mișcarea de Rezistență Islamistă”.

Ha-matzav Evreiescul pentru „situație”. Utilizat de obicei de către evrei cu referire la conflictul cu palestinienii.

Hamdulillah Literal, „Allah să fie slăvit”.

Hapo-el Tel-Aviv Club de fotbal din Israel situat în Tel-Aviv.

Haram Al-Sharif Literal, „Nobilul Sanctuar”. Împrejmuirile Vechiului Ierusalim, cuprinzând Al-Aqsa Mosque și Domul de Piatră, al treilea cel mai sfânt loc din lumea islamică. Suprapus peste ruinele anticului templu evreiesc.

Haredi (pl. Haredim) Evreu ultraortodox.

Hasfari, Shmuel Dramaturg israelian. Născut în 1954.

Ha-Shem în ebraică, „Numele” – Dumnezeu.

Hatshepsut Regină dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat), care a condus Egiptul între 1473 și 1458 î.Hr. Ca faraon împreună cu fiul ei vitreg Tuthmosis al III-lea. Templul său mortuar este unul din cele mai spectaculoase monumente din Egipt.

Hauser, Walter Arhitect american, desenator și arheolog. A lucrat cu Howard Carter la dezgroparea mormântului lui Tutankhamon.

Hava Nagila Melodie tradițională evreiască.

Hawass, Zahi Cel mai cunoscut arheolog egiptean. Fost ministru de Stat pentru Antichități și șef al Consiliului Suprem al Antichităților în perioada 2002-2011.

Hawaga (f. *Hawagaya*) Termen egiptean pentru cetățenii străini.

Herodot Istoric antic grec, cunoscut drept „părintele istoriei”. A trăit între 485 și 425 î.Hr.

Hijab Voal purtat de femeile musulmane practice.

Horemheb Ultimul faraon al celei de-a XVIII-a Dinastii. A condus între 1319 și 1307 î.Hr.

Huppah Baldachinul ceremonial sub care se ține o nuntă evreiască.

IDF „Israel Defence Force”, Forțele de Apărare ale Israelului armata israeliană.

Imma (pl. *Immam*) Voal sau turban purtat de bărbați în Egipt.

Ingleezi (f. *Ingleezaya*) Englez/englezoaică.

Inshallah Literal, „cu voia lui Allah”.

Insula Bananelor Salon de frumusețe în Luxor.

Irgun Numele întreg Irgun Zvai Leumi (Organizația Națională Militară). Grup paramilitar sionist de dreapta care a operat în Palestina, în era Mandatelor.

Ivri Lider Cântăreț pop homosexual din Israel.

Justine Restaurant faimos din Cairo.

Kaaba Templu în formă de cub din Mecca, cel mai sfânt loc din toată lumea musulmană. Conține o piatră care se crede că a fost dată lui Avraam de îngerul Gabriel. Toți musulmanii se întorc spre ea când se roagă.

Kaddish O rugăciune recitată de bocitoarele evreiești.

Kadima Partid politic de centru înființat în 2005 de către Ariei Sharon. Literalmente, „înainte”.

Kahane, Meir Extremist evreu născut în Brooklyn. A militat pentru exilul forțat al tuturor arabilor de pe pământul biblic al Israelului. Născut în 1932. Asasinat în 1990.

Karkady Băutură făcută dintr-o infuzie de petale de hibiscus, des întâlnită în Egipt.

Ken „Da” în ebraică.

Kharga Oază mare din Deșertul de Vest în Egipt.

Kom Lolah Sat pe malul de vest al Nilului, la Luxor, lângă templul de la Medinet Habu.

Knesset Literal „Adunarea”. Parlamentul israelian.

Krav Maga Un stil agresiv de autoapărare perfecționat în Israel de fostul boxer și wrestler Imi Lichtenfeld. Răspândit în rândul serviciilor de pază israeliene.

Kubbeh Fel de mâncare armean: crochetă prăjită, de formă alungită, umplută cu vită sau miel tocat.

Kufr Denumire dată celor care nu sunt islamiști; „necredincioși”.

Latke Chiftea/clătită de cartofi.

Lazeez „Delicios” în arabă.

Lieberman, Avidgor Politician naționalist de dreapta din Israel, fondatorul partidului Yisrael Beiteinu.

Likud Literal „Consolidarea”. Partid politic israelian de centru-dreapta fondat de Menachem Begin în 1973.

Livni, Tzipi Politiciană israeliană, fostă conducătoare a Partidului Kadima. Născută în 1958.

Lo „Nu” în ebraică.

Lucas, Alfred Egiptolog și conservator britanic, membru al echipei care a dezgropat mormântul lui Tutankhamon. A trăit între 1867 și 1945.

Maasiyahu închisoare în Ramle, în centrul Israelului.

Mabruk „Felicitări” în arabă.

Maccabi Tel-Aviv Echipă renumită de fotbal și baschet din Israel.

Mahatha „Labirint” în arabă.

Mahmoud, Karem Cântăreț egiptean cunoscut. Numit și „cavalerul melodiei”. A trăit între 1922 și 1965.

Mallory, George Explorator și alpinist britanic care a dispărut în 1924 în timp ce urca pe muntele Everest. Corpul lui a fost descoperit pe munte în 1999.

Masivul Teban Șir de dealuri pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor.

Maniak „Nemernic” în ebraică.

Magen David Literal „Scutul lui David”: o stea cu șase colțuri, unul din cele mai cunoscute simboluri evreiești.

Mahane Yehuda Cartier din Ierusalim renumit pentru piața

acoperită.

Malqata Sit arheologic pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor. În perioada antică a fost palatul faraonului dintr-a XVIII-a Dinastie Amenhotep al III-lea.

Masr „Egipt” în limba arabă.

Matkot Joc cu mingea, popular în Israel, asemănător cu tenisul de plajă, în care doi jucători lovesc mingea cu palete de lemn. Cuvântul înseamnă „rachete”.

Mauristan Zonă în Cartierul Creștin din Orașul Vechi al Ierusalimului.

Mazel tov În ebraică, „noroc”. Folosit ca să exprime felicitări.

Mănăstirea Deir el-Muharrib „Mănăstirea Războinicului”. O mică mănăstire coptă la poalele Masivului Teban, în apropiere de Malqata.

Mea Sharim Cartier în centrul Ierusalimului. Găzduiește o comunitate largă de *Haredi* ultraortodocși.

Medinet Habu Sat pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor, situl templului mortuar al lui Ramses al III-lea.

Meir, Golda Politiciană israeliană și om de stat, a fost prim-ministru între 1969 și 1974. A trăit între 1898 și 1978.

Menatel Companie egipteană de telecomunicații.

Menorah Lampă cu șapte brațe folosită în vechile temple din Ierusalim. Unul dintre simbolurile iudaismului.

Merenptah Faraon dintr-a XIX-a Dinastie, a domnit în 1224-1214 î.Hr. Fiul lui Ramses al II-lea.

Meretz Partid politic israelian de stânga.

Meshugganah „Nebun” în idiș.

Mezuzah Literal „stâlp de poartă”. O cutie micuță în care sunt versete din cartea biblică a Deuteronomului, atașată la intrarea în casele evreilor.

Mishteret „Poliție” în ebraică.

Misr „Egipt” în arabă. Numele complet este Junhuriyah Misr al-Arabiyyah – Republica Arabă Egipt.

Molocchia Plantă cu frunze asemănătoare spanacului.

Mormântul Djehuti Colecție de obiecte funerare din aur din mormântul generalului Djehuti din a XVIII-a Dinastie. Descoperită la Saqqara în 1824.

Moshav Fermă cooperativă sau comunitate agricolă din Israel, asemănătoare cu un kibbutz.

Mossad Cunoscut și sub denumirea de Institutul pentru Spionaj și Operațiuni Speciale; serviciul național de informații israelian. Renumit

pentru talentul și pentru cruzimea agenților săi.

Moulid Literal „zi de naștere”. Festival egiptean tradițional care sărbătorește nașterea și viața unui sfânt.

Mounir, Mohammed Cântăreț și actor egiptean, născut în 1954.

Mr. Zoi Supermarket în Israel.

Mubarak, Hosni Fost președinte al Egiptului (1981-2011) și-a dat demisia după Revoluția din ianuarie 2011. S-a născut în 1928.

Muzeul Petrie Atașat Universității College din Londra, conține înjur de 80.000 de obiecte din Egipt și Sudan, una din cele mai importante colecții de acest fel din lume. Numit după egiptologul Flinders Petrie.

Naqba „Dezastru”, „catastrofa” în arabă. Cuvântul este folosit de palestinieni cu referire la crearea statului Israel în 1948.

Necropola Tebană Zonă cu temple și morminte antice pe malul de vest al Nilului, la Luxor.

Nectanebo 1 Faraon din cea de-a XIII-a Dinastie, a domnit aprox. 380-362 î.Hr.

Netanyahu, Benjamin („Bibi”) Politician israelian de dreapta, prim-ministru din 2009 (a mai fost prim-ministru între 1996 și 1999).

Newberry, Percy Edward Egiptolog britanic, membru al echipei care a dezgropat mormântul lui Tutankhamon. A trăit între 1869 și 1949.

Noul Regat Ultimul mare Regat al Egiptului Antic. A reunit dinastiile XVIII-XX și a durat între, aprox., 1550 și 1070 î.Hr. Unii din cei mai renumiți faraoni egipteni au făcut parte din Noul Regat, cum ar fi Tutankhamon și Ramses al II-lea.

Noshech kariot Literal „mușcător de perne”, termen jignitor evreiesc care desemnează un bărbat homosexual.

Nu be’emet „Haide”, ca în, „Haide, nu vorbești serios!”

Park Heights District rezidențial în Tel-Aviv.

Partidul Muncitorilor Partid politic de centru-stânga, social-democrat, din Israel.

Pendlebury, John Devitt Stringfellow Egiptolog și arheolog britanic. A făcut săpături la Amarna. Împușcat de naziști în Creta, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Pe’ot Șuvițe de o parte și de alta a feței purtate de bărbații evrei ultraortodocși.

Peres, Shimon Politician israelian și om de stat, a fost prim-ministru al Israelului de două ori (1984-1986 și 1995-1996). Ales președinte în 2007.

Perioada Greco-Romană Ultima perioadă a Egiptului antic,

inaugurată de cucerirea lui Alexandru cel Mare a țării în 332 î.Hr., care a durat până în 395 d.Hr.

Perioada mandatului Perioadă între sfârșitul Primului Război Mondial și 1948 în care Palestina a fost guvernată de britanici sub un mandat de la Liga Națiunilor.

Petrie, William Matthew Flinders Egiptolog și arheolog britanic foarte cunoscut. A stabilit multe din regulile de bază ale arheologiei moderne. Poreclit „părintele oalelor”. A trăit între 1853 și 1942.

Piatra de la Rosetta Stelă de piatră din Egiptul antic purtând același text în trei scrieri diferite: hieroglifică, demotică (hieroglifică cursivă) și greacă. Descoperită lângă orașul Rosetta (Al-Rashid) în 1799. A constituit cheia pentru descifrarea hieroglificelor. Expusă în British Museum, începând cu anul 1802.

Pilon Poartă sau intrarea masivă din fața unui templu.

Qurnawis Locuitori ai satului Shaykh Abd al-Qurna, pe malul de vest al Nilului, lângă Luxor.

Qurn Literal, „cornul”. Vârf în formă de piramidă care domină Valea Regilor.

Rabbi Meir Kahane Extremist evreu născut în Brooklyn, a militat pentru expulzarea forțată a arabilor din toate teritoriile biblice din Israel. Născut în 1932, asasinat în 1990.

Ramses I Primul faraon din cea de-a XIX-a Dinastie. A domnit între 1307 și 1306 î.Hr.

Ramses al II-lea Faraon din cea de-a XIX-a Dinastie, unul dintre cei mai mari conducători egipteni, a domnit aprox. 1290-1224 î.Hr.

Ramses al III-lea Faraon din cea de-a XIX-a Dinastie, a domnit aprox. 1194-1163 î.Hr. Templul său mortuar de la Medinet Habu este unul din cele mai frumoase monumente din Egipt.

Ramses al VII-lea Faraon din cea de-a XX-a Dinastie, a domnit aprox. 1143-1136 î.Hr.

Ramses al IX-lea faraon din cea de-a XX-a Dinastie, a domnit aprox. 1112-1100 î.Hr.

Războiul de Ramadan Denumirea arabă a războiului de Yom Kippur din 1973.

Regat Istoria Egiptului antic se întinde pe aproape 3.000 de ani, timp în care au fost deosebite trei perioade extinse de unitate națională și guvernare centralizată: Vechiul Regat, Regatul de Mijloc și Noul Regat.

Regatul de Mijloc Unul din cele trei mari Regate din Egiptul antic. A reunit Dinastiile 11-14 și a acoperit perioada 2040-1640 î.Hr.

Rehaviya Cartier rezidențial din Ierusalim.

Revoltele din Imbaba O izbucnire de violențe sectante în cartierul Imbaba din Cairo în 2011, pornită după ce musulmanii au atacat o biserică creștină coptă.

River Oaks Suburbie din Houston.

Romema Cartier din Ierusalim.

Sabah el-khir „Bună dimineața” în arabă.

Sabra Denumire dată evreilor născuți în Israel. *Sabra* este de asemenea denumirea dată unui cactus și, la fel ca și cactusul, se spune că evreii au țepi pe dinafară, dar au miezul moale.

Piața Safra Piață în centrul Ierusalimului. Aici este și primăria Ierusalimului.

Saheb/Sahebi „Prieten”, „prietene” în arabă.

Saidee Nativ din Egiptul de Sus (sau de Sud). Saidee tind să aibă pielea mai închisă la culoare decât cei din Egiptul de Jos (sau de Nord).

Salafism Mișcare islamică ultraconservatoare.

Salat Rugăciunea zilnică a islamicilor.

Salat al-Janazah Rugăciune islamică de înmormântare.

Satul Faraonilor al doctorului Ragab Parc de distracții din Cairo bazat pe viața din Egiptul antic. Înființat în 1974 de dr. Hassan Ragab.

Schwartze în idiș, persoană de culoare.

Seer limoon Limonadă.

Sefard Literal „spaniol”. Descendent al evreilor care au fost izgoniți din Peninsula Iberică în secolul al XV-lea.

Seminar Școală sau colegiu religios.

Seti I Faraon dintr-a XIX-a Dinastie, tatăl lui Ramses al II-lea. A domnit între aprox. 1306 și 1290 î.Hr.

Sfântul Pahomie Sfant copt, unul din fondatorii vieții monahale. A trăit aprox. Între 292-346 d.Hr.

Sgan nitzav Superintendent-șef.

Shaal Șal sau eșarfa de pânză.

Shabbat În ebraică, „Sabat”.

Shabbat Shalom Salut tradițional de Sabat.

Shabbas Acronim pentru Serviciul Israelian de închisori.

Shaykh Abd al-Qurna Sat de pe malul de vest al Nilului, la Luxor, la baza Masivului Teban.

Shas Partid politic ultraortodox din Israel.

Shebab Literal „tineret”. Tineri palestinieni.

Sheikh Jarrah Cartier în Ierusalimul de Est, în zona palestiniană, la

poalele Muntelui Scopus.

Sherut Taxi comun, de regulă un Mercedes cu șapte locuri. Omniprezent în Israel.

Shikunim Blocuri rezidențiale sau cu apartamente de închiriat.

Shisha Pipă cu apă folosită în Orientul Mijlociu.

Shivah Literal „șapte”: doliul de șapte zile ținut de evrei la moartea unei rude apropiate. Se obișnuiește ca bocitorii să stea pe taburete joase.

Shoter Comisar. Cel mai jos grad în poliția israeliană.

Shuk Piață.

Shukran „Mulțumesc” în egipteană.

Shul „Sinagogă” în idiș.

Shuma Băț, baston.

Siga, loc egiptean, cunoscut și sub denumirea de *Tab-es-Siga*. Asemănător cu șahul.

Sofgania (pl. *Sofganiot*) fel de mâncare evreiesc: gogoși.

Soujuk Fel de mâncare armean tradițional din cârnați picanți.

Taamiya Chiftele de năut prăjite, asemănătoare cu *falafel*-ul.

Talatat Blocuri standardizate de piatră decorate folosite la construirea templelor de către faraonul Akhenaton (aprox. 1353-1335 e.n.). Mai târziu, alți faraoni au demolat templele lui Akhenaton și au folosit pietrele pentru a construi propriile monumente. Aproape 40.000 de pietre *talatat* au fost descoperite dinăuntru pilonilor și de sub podelele complexului de temple de la Karnak.

Talmid hakham Literal „discipolul celor înțelepți”. Cineva care studiază legile evreiești.

Tanach Biblia evreiască, echivalentul Vechiului Testament.

Tawla Jocul de table.

Termous Fel de boabe. Gustare des întâlnită în Egipt.

Teba Numele grecesc dat orașului egiptean Waset, Luxorul de astăzi.

Ultima Perioadă Ultima perioadă din istoria Egiptului antic în care țara a fost guvernată de conducători egipteni. A reunit Dinastiile 25-30. A durat între 712 și 332 î.Hr., an în care Egiptul a fost cucerit de Alexandru cel Mare.

Zidul Cunoscut de asemenea sub numele de „Bariera de pe malul de vest” și „Gardul de separare”. O barieră controversată formată din secțiuni de gard și beton, menită să separe Israelul de Cisiordania, controlat de palestinieni. Construcțiile au început în 2002 și continuă și acum. În 2004, Curtea Internațională de Justiție a decis că această

construcție a zidului este ilegală.

Toda „Mulțumesc” în ebraică.

Torshi O combinație de legume murate. Gustare egipteană des întâlnită.

Touria Săpăligă folosită foarte mult în agricultura egipteană.

Trafigura O companie multinațională care se ocupă cu comerțul de metale, energie și petrol. A fost acuzată că a deversat ilegal deșeuri pe Coasta de Fildes în 2006.

Tufah „Măr”. Tutunul cu aromă de măr este foarte popular în rândul fumătorilor de *shisha*.

Tura O închisoare mare lângă Cairo.

Tuthmosis I Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1504 și 1492 î.Hr.

Tuthmosis al II-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1492 și 1479 î.Hr.

Tuthmosis al III-lea Faraon dintr-a XVIII-a Dinastie (Noul Regat). A domnit între aprox. 1479 și 1425 î.Hr. Considerat unul din cei mai mari faraoni războinici ai Egiptului.

Tzadik Evreu considerat drept, sfânt.

Vanunu, Mordechai Fost tehnician nuclear israelian care a dezvăluit detalii legate de programul nuclear israelian în presa britanică în 1986. A fost răpit de Mossad, adus înapoi în Israel și închis pentru optsprezece ani, dintre care peste jumătate i-a petrecut în carceră. După ce a ieșit din închisoare a mai fost arestat de câteva ori pentru că a încălcat termenii extrem de stricți ai eliberării condiționate. Felul în care a fost tratat a devenit foarte cunoscut în rândul activiștilor pentru drepturile omului.

Wadi Cuvânt arab pentru „vale” sau „albie secată”.

Ward-i-nil Literal „flori de nil”. Plantă răspândită în apele din Egipt. Pâlcuri mari pot fi văzute plutind pe Nil.

Winlock, Herbert Eustis Egiptolog și arheolog american. A lucrat pentru Muzeul Metropolitan de Artă. A trăit între 1884 și 1950.

Ya kalb „Tu, câine!” în arabă.

Yalla „Haide!” sau „Du-te!” în arabă.

Ya Omm Literal „Oh, mamă”. Termen reverențios cu care egiptenii se adresează unei femei bătrâne.

Yarkon Un râu în partea de nord a Tel-Avivului.

Yarmulke Acoperământ pentru cap purtat de evrei în timpul rugăciunii. Evreii ortodocși îl poartă tot timpul.

Yedioth Ahronoth Cotidianul israelian cu cel mai mare tiraj.

Yehood (pl. *Yehoodi*) Cuvânt arab care înseamnă „evreu”.

Yeshiva Școală religioasă evreiască.

Yiddish Limbă care combină elemente de germană și ebraică. Răspândită în comunitățile evreiești ortodoxe.

Yisrael Beiteinu Partid naționalist de extremă dreaptă din Israel. Denumirea lui înseamnă „Israelul este casa noastră”.

Ze'ev (Vladimir) Jabotinsky Conducător sionist de aripă dreaptă și gânditor. A trăit între 1880 și 1940.

Zikhrono livrakha (f. *Zikhrona livrakha*) Literalmente, „Fie ca numele lui/ei să fie o binecuvântare”. Propoziție în ebraică care se spune referitor la cineva care a murit.

Zikr Grupare de musulmani credincioși, de regulă aparținând uneia din frățiile mistice Sufi, care îndeplinesc un dans ritual pentru a intra în transă.

MULȚUMIRI

Deși găsirea cuvintelor potrivite și punerea lor pe hârtie poate fi o activitate solitară, scrierea unui roman este un efort de colaborare, care presupune suportul, inteligența, cunoștințele și generozitatea mai multor oameni. Cartea de față nu constituie o excepție. Fără contribuția unor oameni nu m-aș fi descurcat deloc prin labirint:

În primul rând Alicky, soția mea, viața mea, fără de care nimic nu este posibil și ale cărei răbdare, sfaturi și comentarii inteligente au fost foarte importante la crearea acestui roman. Ca și în cazul celorlalte cărți ale mele, îi datorez foarte multe.

La fel și extraordinara mea agentă, Laura Susiju, care și-a depășit atribuțiile oferind suport și încurajare; și Simon Taylor, care nu este doar un mare editor, ci și un bun prieten.

Profesorul Stephen Quirke și dr. Nicholas Reeves au oferit sfaturi esențiale în domeniul istoriei și limbii Egiptului antic; Stuart Hamilton și Simon Mitchell au făcut același lucru în domeniul științelor patologiei și respectiv securitatea computerelor. Profesorul Jan Cilliers s-a dovedit a fi un mare cunoscător al aspectelor industriei de extragere a aurului; Rasha Abdullah mi-a corectat cuvintele și expresiile în limba arabă; Nava Mitzrahi și Iris Maor m-au ajutat în limba ebraică.

Le mulțumesc sergentului-major Moeen Saad de la Stația de Poliție

David din Ierusalim; Rachel Steiner și Asher Kurchik de la Biblioteca Națională a Israelului; personalului Societății Bunului Samaritean pentru Persoane cu Handicap, Luxor; conducerii și personalului Winter Palace Hotel din Luxor; David Prattjorge Pullin, David Blasco, Lisa Chaikin, Leah Gruenpeter-Gold, George Hisitalian, Kevin Taverner și Rishi Arora.

Trei mulțumiri speciale.

Prima, adresată dr. Avi Zelba de la poliția israeliană, pentru sfaturi, acces și ospitalitate.

A doua, către Eminența Sa Arhiepiscopul Aris Shirvanian de la Patriarhatul Armean, Ierusalim, pentru cunoștințele și experiența cu privire la comunitatea armeană.

A treia, către Rinat Davidovich, personalul și rezidenții Adăpostului Ma'agan, Petah Tikva. Problemele legate de traficul de persoane pentru practicarea prostituției este o problemă majoră și Adăpostul efectuează o activitate extraordinară și curajoasă de susținere a victimelor. Fără sfatul lor și sprijinul acordat, această carte nu ar fi fost niciodată scrisă.
